

STEVE IVE

III. pacuka

STEVE I VE

III. pacuka

J Q E - JACK QUANTUM EGERE I-VI

Szerző: STEVE I VE

Kiadás: magánkiadás

ISBN 978-615-82737-5-6 (print)
ISBN 978-615-82737-6-3 (e-pub)

Minden jog fenntartva!

2025

Avagy az amerikai álomcitrom kicsavarása

Cicó, de jó lesz nekünk Amerikában!

...” Nem Fog a Macska Egyszerre Kint S Bent Egeret. „

JÓZSEF ATTILA

ELŐSZÓ

NÉHÁNY SZÓ A SOROZAT KÖTETEIRŐL ÉS RÓLAM

BEMUTATKOZÁS

Hivatás és munka

Jórészt az itthoni közművelődésben,

Sikeres kultúrház igazgató, népművelő/könyvtáros, s az USÁ-ban arcivum kezelő a FACSEA nevű francia követség kulturális részlegében, majd építési vállalkozóként, és ezermesterként, - „mint hurrikán vadász, a katasztrófák utáni újjáépítés résztvevője. Családfői funkciómnak eleget téve, na meg pénzért. Mert annak kötelező nyűgétől, időben való szabadulás igyekezetében, hetven valahányszor költöztem, olykor két kontinens között is. E változások jó részének súlyos beteg feleségem s két felnövekő gyermekem is időközönként részese volt. Az európai és amerikai kétlakiság és ingázások alatt számtalan, ma is fontos és aktuális témára koncentrálva, mint például a nagy társadalmi és kulturális változások, háborúk; szerelem, házasság, szexualitás, hűség, elkötelezettség, a betegséggel kapcsolatos mélylélektani elemzés és helytállás, gyermeknevelési példatár és a világon a legjobb élettér, ill. hely, kultúra fanatikus kutatása, ill. ki is lenne az ideális élet-társ, - áll többek között a sok kötetes krónika központjában. Az utolsó kötet 2015-ben zárul, de a nyersanyagul szolgáló naplók a legutóbbi időkig tartanak.

MEA CULPA

MAGYARÁZAT A STÍLUS KAVALKÁDRA, VAGY CSALAMÁDÉRA

annak is hívhatnánk, tudom. Olyan már volt, hogy valaki ezt kifogásolta. Nos, én ezt az egész anyagot a szabadidőmben, fáradtan, többnyire munka után, harminc év alatt gyűjtögetve, sok részt emlékezetből, kb. húszezer oldalnyi naplómból vagy fecni feljegyzésekből, s a végén három évnyi munkával írtam. Soha, senki, semmiben nem segített. Néhány számítógépem bedöglött, volt amelyiket elloptak, a softwarek változtak, (Office, Word), S közben még nekem is ott volt a családom, a beteg nejem, meg minden, ami másnak is van – az élet bonyolult forgószínpada. De, sok sok éven át, éjjel nappal a számítógép előtt ültem, néha

jól összezavarodva, és mindent összekavarva. S a végén kijött ez a pár könyv, amiket minden elidegenítő tényező és külső segítség nélkül írtam

NÉHÁNY SZÓ A KÖNYV RÉSZEIRŐL

A könyvsorozat címe:

JACK QUANTUM EGERE I-V.

Készítette: Steve Ive

A Jack Quantum Egere című több kötetes regényciklus a „Kis-Nagy Emberről" szól, az általános névtelen, de többségben lévő valakiről, ki, mint korunk hőse megpróbálja a lehetetlent. Ugyan egyik jelentős költőnk József Attila szavai szerint a „macska kint és bent (egzisztenciális-esszenciális) nem foghat egyszerre egeret, "Jack, a könyv hőse azt próbálja bemutatni, hogy erre olykor mégis van lehetőség. Megvívhatunk a félelmetes erőkkel önmagunk megtartása mellett is!

A részben önéletrajzi történet valóságos események közben, a főhős tudatából, érzelmeiből, benső olykor tragikomikus, nem egyszer groteszk, és abszurd helyzeteinek átéléséből van kivetítve, s a magyar és az amerikai újkori (1950 - máig tartó) változásokba beillesztve, melyeket lehetőleg elfogulatlanul, s árgus szemmel figyelt.

A keletkezés háttere

2011 - ben Hazatelepültem Amerikából, s nemrég sikerült befejeznem önéletrajzi regényem kéziratát, 75. életévemet taposom, s az életem értelme lett nem hírnévért és nem pénzért, a köteteket közzé tenni.

Kamaszkorom óta készülök erre, s minden, ami történt velem" az ezért volt", s mint az indián a földet, tapasztalataimat – a fejem azzal a tudattal szeretném lehajtani, hogy a Dylan Thomas-i a „venni, hogy adj – ez minden" mély bölcsesség nevében a világ remélhető jobbulására visszaadjam.

MAGYARÁZAT A FŐCÍMHEZ

A könyv, az egész sorozat címe nem véletlen. Arra utal, hogy mennyire megváltozott a világ a Quantum fizikával, s még a java ezután jön. A régi newtoniban minden egyszerű és egyértelmű volt, az alma leesett a fáról, „s kész". Az újban kiderült, s még máig sem tiszta mi is az a képtelenség, hogy egy részecske egyszerűen több helyen is lehet. A valóság többrétegű! S még annál is több. S a „nagy

szavakat ugyan már mind kimondták, de körülnézve a jelenlegi világ rettenetében, néha mintha visszafelé mennénk. Valahogy „újra alkotni az emberi elme mértékét és szintaxisát”-. Ez se ártana

TÉMÁK:

Házassági hűség, barátság, kitartás, megbecsülés, igaz szerelem, céltudatosság, alkalmazkodó képesség más kultúrához, tolerancia idegenekkel, őszinteség, becsületesség, az egyetemes igazságok követése

KULCSSZAVAK

emigráns irodalom, kelet európai és amerikai politika, szociális esettanulmány, post kommunista történelem, kulturális és szociális különbségek, életmód vizsgálatok, átfogó családi tapasztalatok, morális összegzések

KÖTETEK:

I. JACK ÉS JILL BALLADÁJA 1. 2. rész

Hová tűnt a szerelem, egy harminc éves házasság krónikája

II. LOWEKENINGS

új nők, új szerelmek

III. PACUKA –

Avagy az amerikai álomcitrom kicsavarása

IV. INNEN ÉS TÚL AZ ÜVEGMENNYEZETEN

1. DISSZIDÁLÁS.
2. HARMINCÖT ÉV OTTHON)
3. AMERIKAI ÉVEK.

Ez a kötet mélyebb bepillantást enged a történet és a szereplők hátterébe.

V. LEHANGOLORSZÁG, - Ó, TE, TE ÉDES HAZÁM! –

HAZATÉRÉS A SZÜLŐFÖLDRE
Avagy mi a tanulság? Ha van…

„Because I was there,

I CAN TALK ABOUT THINGS

the experts do not know anything
about, and they do not
dare contradict me,
whether I am
right or wrong."

A bemutatkozása sejtelmesen ígéretes
pacuka (1122—) pacuka azonosító száma
Érkezett: 2009-02-15 19:30:19

Hm. Nos, tetszik nekem a hölgy, s e nyálszeretet napján, még írni is lehet neki. A hát már megint ez a giccses Valentin nap. Mi ez valami sorsszerűség?

Címzett: hanoi. Mi? Na ez érdekes…tetszik ez a bemutatkozás.

Febr. 15Az én első levelem/2009-02-15 18:56:57,

Az a macis kép az nagyon tetszik. Ha volna nekem is egy, küldenék én is egy mostani képet. Az jó?

pacuka válasza

Íme:

Hogy te miféle macira gondolsz, az számomra rejtély. Várom a fotót. Vigyázat, őszinte vagyok.

S az a hét a pacukával való ismerkedés jegyében telt.

Aztán egyszer csak minden kezdett felgyorsulni. Amikor azt mondta, hogy megyünk együtt Amerikába!

Márc. 5-én aztán az Edithez megyek a cuccomért.

Az úton, a legújabb hülyeségtől elszálltan ezerrel tépnék, a már elfelejtetett, réges rég nem létező birtokhatárok kacskaringóin, amikor az egyik hajtűkanyarban majdnem összetörőm az autót. Egyik árokból a másokba farolok, fűcsomók, gazok röpködnek, az útszéli munkások meg tátott szájjal nézik, ki lehet ez a vadbarom… enyhén be is pánikolok, majd kétmillió kilométer vezetés után ilyen marhaságot, hogy lehet csinálni? aztán eszembe jut, miért is megyek én most erre, s miért kavarog bennem annyi minden, hogy fél évszázados rutinom ellenére ilyen vezetési malőröket csinálok? S hirtelen előtolakszik a téma is, s nem először.

2009 FEBR.26-MÁRC.10 VÁLTÁS GYORS LOVAKKAL, AVAGY ÚJ NŐ, ÚJ ÉLET? DÁNY, BEKÖLTÖZÉS EGY IDEGEN FERTŐBE ÉS KUPLERÁJBA

pacukával jól alakulnak a dolgok, nagyon visszafogott ugyan, de érzem, hogy tetszem neki.

Azért próbálom faggatni, hogy a tetszésen kívül még mi van. Egy hétig nem is mond semmit. Minden nap beszélünk. Szóval, ahogy febr. 19-én délelőtt megtalálom a pacukát,

délután négy órakor pedig megjön a búcsúlevél, az Edittől S jókívánságait fejezte ki.!

S hétfőn kéne menni hozzá. S persze szeretkezni? Lehet! Ilyen lelki állapotban?

Az új nővel majd most találkozunk, látszólag.

Fantasztikus. Pont a fordítottja a Editnek.

Az új nővel jól vagyunk, de még nem is találkoztunk. Iszonyúan szerelmes, de nem tudom bírja e.

Egy csomó mindent nem is tud, s nem is lenne jó, ha kiderülne. S persze beleélem magam, de fogalmam sincs, mi lesz, ha nem sikerül. Képtelen helyzet. Kicsit tényleg, s már megint halálfélelmem van. Pár száz forintom maradt.

Új nő-régi nő, egy camparis nő a diófa alatt

Nos, igen. Kétségbeesésemben megtaláltam az életem nőjét…Valentin napi ajándék, s véletlen s felmegyek a Randivonalra. Megnézek egy nőt, s tetszik. Van valami a szemében, az arcán. Írok neki. Küldök képet, ő is hasonlóan reagál, - ez egy jó arc – mondja. Teljesen lebénít még a lehetőség is, hogy lehet ő az? Ő a Nő? Az igazi? Épp ezen bénázok, mikor egyszer csak az én pacukám hívott, hogy szeretem e, de őszintén, a Camparit. Nem mindegy? Persze, csak butítson. A fasz kivan ezzel az egész rohadt élettel. Legszívesebben hülyére innám magam, s egy hétig eszméletlen lennék. Mihez képest? Hiszen még mindig itt lebeg, kisért ez a kérdés, hogy most ez élet vagy halál?

szóval nézzük csak, hogy is volt ez?

Ez egy Valentin napi ajándék! Mert lehetett levelet írni, s így kiderült a címe…Másképp soha nem jövünk össze, hm.

Pár nap alatt már összelihegünk a levelekben, s március 2-án már megyek is az Opellal hozzá.

De előtte még mindenféle kajákat veszek olyan tízezerért, s persze izgulok egész úton. De ahogy mondta, ott ült. Egy elvarázsolt tündér. S valóban, kipirult arccal a diófa alatt vár egy üveg Camparival! Alig telik el pár perc, egy-két kupica szíverősítő, s máris összecsimpaszkodunk. De nem a pia miatt, valami húz, szív, taszít esztelenül bennünket egymáshoz, ahogy később sokszor ezen el is merengtem, - a kivert kutya sorsunk? Kész, együtt vagyunk. Minden jó, a szex meg nagyon. Főzünk s egész nap, mint hormontúltengéses tinédzserek, úgy kefélünk. ÖTVEN VALAHÁNY ÉVESEN!

További begyűjtések az Editnél

Innen aztán átrohantam, keresztül a kacskaringó kis völgyön a másik hegyre, a másik nőhöz. S persze át a Jégnéző ingázó buszvonalán, reméljük ilyenkor dolgozik.

De, előtte némi utórezgés az Imolával

Elhozom tőle a cuccom!

Visszamentem az ebként hátrahagyott legénybatyumért, de főleg az ottmaradt szerszámokért. A ruháim nagy része, kabátok, cipők egyszerűen eltűntek, a nő kitérő választ adott. Mindegy. Pedig tényleg voltak közte jó dolgok. …Eladta, eltüzelte, elásta?

A fasz tudja, az elhagyott nők bármire képesek.

Deeee! - maradjak ott…, mondja kedvenc, régi nőm!

Kint ültünk a kis hátsó teraszon, amikor is előrehajolt, mélyen a szemembe nézett, s komoly, meggyőződéssel teli hangon ezt mondta:

- kérlek maradj itt velünk. Csak annyit kell megcsinálnod, hogy eltartod magad, a rezsiért nem kell fizetni. Ezt ugye megérted, én is függő viszonyba vagyok.

Meglepett a kérés, ahogy két kezével a combom belsőjén simogatott, de nekem már egy másik nő, egy független nő képe járt az eszemben. Finoman lefejtettem a kezeit, s mondtam, hogy nem, sajnos, ez a hajó már elment. Szemlátomást fel volt készülve erre is, mert egy pillanatnyi szünet nélkül témát váltott. De nem kérdezte, hogy miért. A meredek, „alsó-rózsadombi utcára nyíló kapu előtt megöleltük egymást, s nagy megkönnyebbülésemre minden jelenet nélkül elváltunk.

Az Edit persze rögtön gyanút fogott, - hova megyek, mi van most. Mondtam még sehova, de majd később haza. Lehet érezte a másik nő szagát? Pedig az Imola nem használ semmilyen illatosítót. Persze, léteznek más aromák is, mint tudjuk. Mire bepakoltam az ott hagyott cuccokat, már késő délelőtt lett, s lépésben araszoltam a hidak, Pest, meg a keleti kis peremvárosok felé, aminek füzérén ott himbálódzott ez a Dány. S hát a nőimen járt az eszem, s persze az utolsón, az Editen.

További benyomások pacukáról

S hát alakul a kép. Ez a nő bizony póriasabb, fakóbb, mint az Edit, viszont lényegesen nyugodtabb, a felnőtté válás magasabb szintjén. Lehet ez jó lesz, majd nem kell minden szirt-szart elmagyarázni, majd mindent ért. ugyanakkor ő is egy nyugtalan, kereső, s szélhámos fajta, mint én, s mint mindenki, aki kapálódzik az életéért. S mért vágyom én annyira valami stabil emberre? Jó nagy kavarc ez. Hiszen én sem az vagyok! Ésszel tehát a pacuka a tökéletes nő. Először is imád. Tetszem neki, nem úgy, mint nekem ő. Külsőleg is, mert most itt arról beszélek. A Edit ugye egy félművelt agytröszt, egy fizikus felesége, közalkalmazott kultúradminisztrátor, egy techno, ami ugye a legrosszabb. A pacuka egy mosónő, széplélekkel, nagyon fontos alapműveltséggel, és rikító hiányosságokkal, büfés a pince színházban, avantgárd fertőzöttség, fullasztó bukdácsolás a kültelki vizeken, elnehezült, csatakos férfigöncben, s mint a legtöbb nő, férfigondoskodásra, férfiszeretetre vágyva, s amivel semmi baj. De ennél is több. Egy két dolgot leszámítva szeretem a még mindig üde, s fiatalos testét. Szépek a mellei, a bőre, s a puncija úgy illeszkedik, mint a kesztyű. Az arcán van valami közönségesség, - a viszontagságok, a züllés, a pia, a cigi - ami milyen érdekes módon valahogy másképp jött elő, mint a Editnél. Felületes szemlélőnek a Edit szebb, attraktívabb, ami persze semmire se jó. S a hajszíne, a frizurája egy kutya rágta, de elveszett kócbabáé s még egy pár dolog. De valójában ugyanabban a világban él, mint én, csak az érzelmes-ösztönös részében. Viszont totál jó egyensúly van a lelkében a világ megítélését illetően. A Edit egy hisztéria az elidegenedésével, a felbaszottságával, utálkozásával. Hiába tagadja, attól még rosszabb. A pacuka egy csoda. Tulajdonképpen csak a hiúságommal van itt valami baj. Nagyon reménykedek, hogy még „rendbe jöhet", mert van valami báj, valami vadság, valami izgató elszántság, s mélység benne, ami ugyan szokatlan külsőségekkel párosul, de ezt biztos meg lehet szokni, meg némileg kikozmetikázni. Majd kényeztetem, s jódolgukban az ügyes nők megszépülnek. Hiába, még nem találkoztam még ilyennel. Valójában egyikben sem. Ugyanakkor ott van az, hogy hányszor dőltem be, balgán mindenféle faszságnak. Külsőségeknek. Itt van ez a „szegény kicsi test" c. történet is. Úgy látszik, ezzel is dűlőre kell valahogy jutnom. Természetesen ő imád engem. Sokkal jobb vagyok a szemében, mint amiről valaha álmodott, én a minden va-

gyok. Gyönyörűm, így szólít. Valami kis gondja., - miért is ne? – ugyan lehet velem, de van a nőkben valami hihetetlen zsenialitás, amivel túlteszik magukat ezen. S ez már a harmadik. Negyedik? Szemét rohadt igazságtalan kurva élet. Az egyéb kvalitásaim, az ugye nem egy kérdés. Egymillió nőnek, így hatvanévesen is kellenék. Széttépnék egymást értem, ha tudnák, vagyok. Nos, még itt van ez a rohadt pénz. A nyomorult életbe. Erre a pacuka kapásból azt mondta, hogy eladja a házát. Hát ilyen meg nincs, egyszerűen nincs! Berakjuk a fiát albérletbe, s megyünk Amerikába. A hajót se kell eladni. Jó lesz az, ha hazajövünk…, - mondja. Én még ennél tündéribb, értelmesebb nőt nem láttam. Ekkorát csak egy férfi tud lépni.

Közben kuka-pacuka,

Kiderül, ez a nő nem tud beszélni! Hebeg, dadog, mutogat, bénán gesztikulál. Bármilyen elvont dolognál összezavarodik. Hétköznapi konyhanyelvhez van szokva, örökké kiigazításra, kisegítésre szorul. Pedig jó lenne dolgokat megbeszélni, nem? A válás, meg a házeladás dolgot. Nem muszáj kiteregetni az ember minden szennyesét, mielőtt valakit megismerünk. Kettős éle van ennek, valódi felelősség is, meg próbára tenni, mennyire komoly. Képtelenségnek tűnik még most is előttem, hogy valaki eladja a házát, azért, hogy idejöjjön. Ehhez tényleg bolondnak kell lenni. Az pacukánál ennek voltak jó jelei, de kételkedtem. De nagy meglepetésemre, azt mondta, hogy ő bármire képes. S mutatta a szőtteseit, meg hogy azok milyen óriási összegeket érnek. S hát engem is elkapott a láz. Elképzeltem, hogy valami nagyobb élet kéne nekünk, ahol ő is, én is, jobban tudunk koncentrálni magunk megvalósítására, s eszembe jutott Amerika. Vissza kéne menni. S mondtam neki. Most a hétvégén. S teljesen oda volt. Mondta, hogy ő mindig Amerikába akart menni! Két napig jó sokat, az éjszakába nyúlóan pofáztunk. Már nagyon lelkesedett, de még mindig nem mondott semmit. Aztán ma, hétfőn írt egy smst, hogy szeret!

DE MIKOR LEMENT AZ EGÉSZ, AKKOR MEGMONDTAM A PACUKÁNAK

A szerelmes nő…

Egy új. Még mi kell? Ma reggel arra ébredtem, hogy oda akarok rohanni hozzá, hogy át akarom ölelni, összebújni vele, meg ilyenek. Létrejött, ami már másokkal is, hogy összetartozunk. Ő is érezte. Nagy nehezen fölhívtam, s majd ki ugrott a bőréből. Azután megint írta, hogy szeret, itt volt előttem, fekete fehéren. Végül is egy felnőtt nő, csak tudja mit csinál? Mert hát szaván lesz fogva, ezt már tudtam. Aztán kint voltam az udvaron, nádat vágtam, takarítottam. Jó idő volt, bár elég hűvös. S beszélgettem, nagyon óvatosan a Jillel. Durva az egész. Mindenesetre mondtam neki, hogy kéne szólni az Hugiéknak, hogy eladó a ház.

Mindkét esetben, ha kifizetem, ha eladjuk kéne tudni az árat…S ettől az egésztől valami iszonyú nyomasztó érzés keletkezett bennem, mármint, hogy ez soha nem ér véget. Nem tudok dűlőre jutni ezzel a boszorkánnyal. Ez aztán meghatározta az egész délutánom. Finomat főztem, székelykáposztát. Többször lefeküdtem, hogy alszom egyet, de csak kínlódtam. S egyfolytában az jár eszembe, hogy milyen kiutat találjak, erről a cirkuszról mit mondjak az Pacukának, hogy ne hangoljam le. Már azzal is elég bajt csináltam, hogy akaratlanul egy kérdő, meg három felkiáltó jelet küldtem neki, az smsére. Ami nyilvánvalóan nem elég egy szerelmes nőnek. Ezt tudjuk. De nekem hátha jó, valami átmenetnek.

Totál ki vagyok akadva az Jilltől. Ettől az egész nyomasztó, pitiáner szarságtól, amivé az életem tette, teszi. S egyre inkább úgy látom, hogy messzire kéne ettől kerülni. Amúgy sincs túl sok hasznom s örömöm ebből az egész itthoni léttől. Rohadt nyomasztó. Az Jégnéző ugye elvitt ide-oda, ami valakinek jó lehetne, de én hányok ettől az egész képmutatástól. Az Imola is meg a Edit is viszont még erre is képtelen volt. Az derült ki, hogy itt nincs hova menni. S a barátaik! Hú, iszonyú. Végül is az derül ki, hogy nincs itt senki, semmi. Egy hülye mítosz az egész. Sok meghülyült ember. Amerikából még valahogy el lehet, lehetett viselni, ideig óráig. De itt lenni? Ha pedig ez így van, akkor jobb elmenni. A kint létem – ismert okoknál fogva egy szerzeteséi voltak. De nem kéne annak úgy lenni, Amerika sokkal több annál. Lehetne egy kicsivel több f*un.* Ha lenne pénzünk. Úgyhogy erre kéne koncentrálni.

A hajó marad, eladom a házam

Azt mondta a pacuka, a hajó jó lesz majd, ha hazajövünk, s hogy mindenképpen eladja a házat, ha kell kevesebbért. De ez még lehet egy hosszú út. Vagy egy nonszensz. Pénzem alig, s ez nagyon-nagyon ciki. De végső megoldásként mindig ott van a hajó. Végül is csak a festékre kell pénz, pár heti munka, s akkor nem tartozom senkinek. Mert ahogy párszor beleláttam, félelmetes dolgokat produkál az élet ezen a „kiszmagyarországon." Én meg amilyen hülye vagyok...

.

Márc. 10-26 Dányi lakos lettem…

Jeges szelek fújnak, mióta itt vagyok… Iszonyú nyomasztó minden. Viszont szeretve vagyok, az már biztos. Próbálom feszegetni a dolgot, de nem tévedés. Hóesésben kibuszoztam, azóta itt vagyok ebben a faszomfütty faluban, mint egy rab. Felfoghatatlan az egész. Fantasztikus a nő, de a dolog mégis tele van ellentmondással, erről majd később. Szépen föltérképeztem mi kell a ház eladáshoz, hát ez kemény munka lesz. Hónapokba is telhet. Kell új kapu, meg mindenfelé javítások. S hát a tonnányi szar és szemét eltüntetése. Mindenesetre megcsináltam az új kaput, a Mücüke nevű fia segített. Végül is abban egyeztünk meg, hogy

ezek a munkák, remélem fedezik a megélhetésemet…, azaz a kajámat, meg ilyenek. Ez az egész házeladás egy gyötrelem. A pacuka gyerekei föl vannak háborodva, hm. De ő rendületlenül kitart, nagyon sokban hasonlít rám, valahogy tudja tartani a célt, hisz a meggyőződésében, s kitart mellette. Ellentétben ugye a Edittel, aki elveszett a részletekben. Egy nagy bullshit mester. Nap mint nap fűtök, főzök, takarítok, várom haza a nőt, s a fiát. Akivel eleinte jól elvoltunk, de aztán egy ideje a másik fia lázítására? de neheztel. Még szerencsére annyira udvarias, hogy nincs igazi balhé. A lényeg az, hogy fölfogadtunk egy real-estates ügynököt. Egy dagadt fasz, de nagyon rámenős. Én is feladtam mindenféle hirdetéseket, de senki sem hívott. Ez olyan márc. huszadika környékén volt. Azóta hozott egy vevőt, akinek nem tetszett. .

Márc. 25 Van egy vevő a házra

Aztán 25-én megjelent egy szédült nővel, aki egyből rákattant. Megveszi, nem is alkudott. Igaz, csak jún. elsején fizeti ki a teljes vételárat, de így is jó. Valójában az volt az iszonyú félelem, hogy az egészből nem lesz semmi, mert senki sem fogja megvenni. A pacuka tartozik kétmillióval egy banknak, s úgy volt, hogy a nő pont ennyi előleget ad egy pár napon belül. Aztán kiderült, hogy egész kétmilliót kell visszafizetni, szóval többet kértünk, nagy félve. Erre a nő közölte, hogy oké, ad három kettőt…Egyszerűen hihetetlen az egész. Valójában örülnöm kéne, de nem teljesen tiszta a lelkiismeretem, azt hiszem. Nem csinálok semmi rosszat, csak valahogy, hm, nem is tudom. Mintha valami idegen erő masíroztatná, hátulról tökömet szorítva. De ugye nem megvesznek? Kupleráj mindenütt...Itt van ez az adóság az Jégnézőnek, bujkálok, s persze itt van a szakítás a Edittel…, aminek az utórezgései még mindig itt mossák a tudatalattim. Nagyon tetszik az én kis Pacukám, de még sem minden oké. Egy férfi talán képes ilyen tudatosságra, e egy nőben kell legyen valami érzelmi kötődés, ami később előjöhet. S az is furcsa, mennyire rettegnek a gyerekek, úgy látszik anyuka nem teljesen tiszta előttük a cselekedeteivel. Végül is én értem: két ember összerakhatja amilyen van. Ha szeretetből csinálják, amiről ennek az egésznek kellene szólnia, akkor összerakjuk s megosszuk amink van. De hát van itt valami más is: Valahogy meg kell szoknom a külsőjét is, kicsit az is zavar. Nagyon örül nekem, teljesen felszabadult, s boldog. Nem csak igyekszik, tényleg az. Bátran és lazán mutogatja magát előttem, miközben mondja, hogy ő valójában szégyenlős. Ami jó, én is.Vagy csak jó színésznő? Van ilyen? Egy mosónő színésznő..., hm. Annyira szeretnék túljutni ezeken a kezdeti szarságokon. Végül is működnek a dolgok, haladnak, úgy értem, de mégis. S tényleg nem jut eszembe más, mint a lelkiismeretem. A rohadt életbe. Nem tudok hazudni. Kedden megyünk a léért. Azt hiszem, hogy onnantól már egy kicsit könnyebb lesz. Majd el akarom hozni az autót is, mert millió dolgot kellene intézni. Nem tudom, mi lesz ebből. A Edit sumákol,

igért egy kis pénzt, de más nem szól róla. Viszont közölte, hogy hozzam el a kompresszorom, mondjuk jövő héten…Jó ez így.

Csak kibírja a pacuka. Szeretem ezt a nőt.

Csak kibírja a tündi-bündi. Túl sokat még nem találkoztunk, voltunk együtt, de azt hiszem, hogy ő az, akit nagyon tudok majd szeretni. Még nem tapasztalt, idegen típus, de mivel jól szoktam tudni alkalmazkodni, minden okés lesz. Végül is így volt ez az előző két nőnél is. Kivéve szegény Jégnézőt, ahol talán nem is akartam. Ő túl távol áll tőlem, legalább is műveltségben, kultúrában. Megyek, megnézem az pacukát. Próbálok felkészülni.

Tetszik nekem ez a vietnami történet, hogy mennyire odavolt az ott élő emberekért, de még a macskákért is. Egy képen ott ül egy falka közepén, szemlátomást teljesen elérzékenyülve. Hanoi, meg pacuka, ez volt az email neve, címe, s így most már ez rá is ragad. Természetesen élőben a rendes nevét használjuk, s aminek eredete is majd ki fog derülni. Mármint a Pacákáé. S ahogy itt próbálok rá felkészülni

Közben beszéltem az Elenával, a Edittel, az Jégnézővel, s persze a Jillel is. A Edit elmondta, hogy nagyon sokat kapott tőlem, s kérdezte, hogy ő tudott e valamit adni. Mondtam, persze. Aztán belejelentettem a Jégnézőnek, hogy kéne ötvenezer forint. Mondta, hogy este visszahív. Kiütést kapott tőlem. Szó szerint. Ezer dolgot mondott, szidott, tanácsokat adott, hogy nincs pénze, úgy kell összetarhálni, s nem nagyon szívesen. Patt.

Márc. 26-ápr. 15 Dili falusi viszonyok közt…

Egyik rabszolgaságból-hülyeségből a másikba. Először egy Normafa hegyi baromságban, egy őrült nővel s a lökött fiával, aztán egy másikkal., hentesfalva cigánysorán. Egyik furcsább, mint a másik. Az egyetlen különbség persze, hogy ezzel most megyünk Amerikába…, ha igaz. Persze van más is. Ez egy jobb nő. jobb? Remélem. Kinézetre, hm, talán a Edit jobb volt, pontosabban attraktívabb. A pacuka vékony, csontos. De valahogy jobb vele az ágyban, s valahogy odaadóbb. Bár, ez is bénázik. De végül is mindkettő elmaradott. S végül a nők sok mindenre képesek, ki mondta ezt, a Claudira Cardinalé? Miért jut nekem mindig ez a hideg, de gömbölyded nő az pacukáról eszembe? De hát mire vártam? Tökéletes nőre? Miközben szétszakadok a magánytól? Na ne, ez egy vicc. Szóval, itt vagyok, mielőtt megöl a dögunalom, egy nőhöz költözök megint. Egyszer hazamentem, elhoztam az autót, meg a sztereót. Azóta van zene.

Ápr. 15-25 ig. már megint nem tudom, jó helyen vagyok-e, jót csinálok-e?

Előtte való nap mentem le. Mármint vittem vissza a kocsit. Mondtam az Jillnek, hogy pár napig ott fogok maradni. Meglepődött. Netán zavarok valakit? A Gyulát, mert ott lakik?

Van egy új nőm, eladom a házat, s megyünk az pacukával Amerikába?

„mi lenne, ha csak az ő házát adjuk el, az enyém megtartjuk, mert az jobb, s legyen hova hazajönnünk, folytatja. Hát ez már sok. Hogy lehet ezt elhinni? S vajon mi ebben a csapda? Micsoda hülyeségre megy az élet. De érhető, hm. Ja, s közben volt itt egy másik nő is, aki Zorán számokat küld nekem, huhh. Ott pislogott valami rendezett kiskertecskéből. Aztán volt egy másik, a pálmafás belső medencéjénél billegett arany kimonóban, mint valami kirakatbabáról nyaklánc zuhatagok lógtak róla, s tetszhettem neki, mert áthallatszott a lihegése. Szinte kö-

vetelte, hogy most rögtön és azonnal menjek. Én meg elképzeltem, hogy kis ékkövekkel kivert pórázán sétáltat a műkertjében, néha dezodort fúj rám, számba dug egy bonbont, meg ilyenek. Mondtam is neki, hogy sajnálom, de én ennél egyszerűbb szerkezet vagyok. ami persze nem szó szerint igaz. Viszont

Remélem nincs valami ármány e pacukás megoldás mögött:

egy székely, román, albán, magyar falusi nő agyafúrtsága, mint azé az orosz nőé? Nem okos, de hihetetlen, hogy veszi a lapot. Vagy *szájki?* Egy pillanat alatt ért mindent. Aztán itt van az élettapasztalata, ezért? Mindent tud, ami kell. Hétpróbás gazember, egy kis kurva, összekefélte a fél világot. Szívből, vagy létérdekből, s nem merő képzeletből, játékból, fülledt fantáziából, mint a Edit. A baj az orgazmusával lehet, mert szerintem soha nem volt neki, s nem is tudja mi az. Nagyon élvezi, mikor dugunk, majd elolvad. Bejött a technikám (sicc), ami ugye nem más, mint odafigyelés a nőre. Lélekegybeolvadás. Úgy issza, habzsolja minden cseppem, mint a nektárt.

Ápr. 18. Pénz az nincs, de ennek ellenére mindenféle kiránduláson voltunk. Meglátogattuk a pacuka rokonait Szolnokon.

Még egy ilyen katasztrofálisan „zólás" proli családot! Fhú! A kispesti csatornaszag és halál öntött el mindent. Maga a kirándulás fölüdítő volt, de a látogatás szörnyű. Megnéztük a Tiszát, s valami benyomást kaptam a pacuka gyerekkorának színhelyéről. A faluba, Zagyvarékasra nem mentünk el, mert kiderült, hogy teljesen megváltozott, s egy lepukkadt cigány falu lett belőle. Másnap elmentünk Leányfalura, oda, ahova a Edittel szoktunk járni, na meg persze, ahol az Jégnézővel is voltunk, s ahol felfedeztem annak a nőnek a rettenetes elhanyagoltságát. S a balhé a Edittel, ó, szörnyű. Mindenütt szörnyű emlékek. Nagyon elegem van ebből az egész kismagyarországból…Otthon fákat, s szőlőt metszetettem, kicsit pakoltam, de nagyon nem volt kedvem csinálni semmit. Az volt a terv, hogy azért maradok néhány napig. A pacuka amúgy is dolgozik, s úgy tűnt, hogy mindnyájyunknak jót tenne néhány nap távollét. A sok magömléstől kezdek kiszáradni, elnézést. Aztán az Jillel és az Sandrával beautóztunk Siófokra, s

viszonylag simán elváltunk.

Hiába próbálkoztam, az ingatlanra való megegyezést nem sikerült kicsikarni. Ugyanakkor égetően sürgős volt, hogy végre elváljak, a pacuka miatt. Valahogy egyfolytában sürgeti, hogy házasodjunk össze. Később ez teljesen értelmetlenné vált, mert kiderült, hogy a kimenésünket nagyban akadályozná. mikor már hazaértünk jutott eszembe, hogy milyen baromságot csináltam. Fel is hívtam az Elenát, aki meg is erősített ebben. Elkezdtem balhézni az Jillel, s többszörösen megfenyegettem, ha át akarna verni. Szokás szerint tiltakozott, s mintha igaza is lett volna, hogy nekem kell csinálni valamit, ő megtette, amit tudott. A délután ször-

nyű diliben telt. Még mindig maradni akartam. Kínomba Lorcát olvastam angolul és spanyolul, ill. az életrajzát. Elképesztő, megrázó, felkavaró az egész. Ez a szexualitása körüli huzavona, meg az érzékenysége? Lassan beigazolódik a gyanúm? S persze a legszörnyűbb az volt, hogy lelkiismeret furdalásom támadt, amiért nem mondtam meg a pacukának, hogy csak most válok. Rám zuhant a nagy magyar valóság, miszerint itt a dolgok ilyen kis moralitások körül mennek. Mint valami törzsi társadalomban. Később ez a helyzet még tovább fokozódott, mikor a Edit is belépett a színre. Mindenesetre reggel azzal ébredtem, hogy vissza kell mennem s mindent elmesélni a pacukának. Közben, két legyet egy csapásra, bemegyek Siófokra, a Földhivatalhoz is, hogy mi újság. Az Jill megint hazudott. Esküdözött, hogy a dolog, az elajándékozásos - kisemmizésem vissza van vonva…, még az ügyvédje is számtalanszor megerősítette a tárgyaláson, amivel jól bevonták a bírónőt is. De mit csináljak? Akkor ne váljak? S véletlen meggondolják magukat? 22-es csapdája. Felhívtam hát a pacukát. Nem nagyon lelkesedett, de mondta, hogy oké. Azt hitte, hogy ez afféle gyerekes szeszély, hiszti…Szárszón kellett szólni a buszosnak, hogy muszáj hugyozni, szerencsére megengedte, hogy elrohanjak a bazárok mögé. Még az Edit hülye vérnyomás szakértő dokija erőszakolta rám ezt a vízhajtót, szörnyű mit tud okozni. A földhivatalban aztán kiderült, hogy semmi sem történt. Fölhívtam az Jillt, az ügyvédet, az Elenát. Összevissza hablatyolt mindenki. De remélhetőleg egy-két hét alatt egyenesbe lehet a dolgot hozni, a visszavonást, ami után a kétéves megállapodásunk lép életbe, s a ház fele az én nevemre kerül bejegyzésre. Addig nem megyek el.

A siófoki állomásról aztán írtam egy sms- t a Editnek, aki visszahívott.

S mindjárt a szokásos pofátlan modorában jókívánságokat kívánt, s biztosított, hogy ő „nem az Imola, se nem a Jégnéző, eltemeti magában az egészet, s nem szól senkinek semmit". „Boldogságot kíván nekem, de különösen annak a nőnek, - megérdemli". Nekem meg sok sikert. Miközben, ő, ugye nagyon hősiesen elviszi az egész lelki balhét, s mint valami márványsír magába zárja. Mert mindig ő baszik rá. Vele is ezt tettem, meg ilyenek. Mondtam neki, hogy azért álljon már meg a hegyei menet, s különben is mi köze van őneki már ehhez? Állítólag írt két emailt is…, de arra már igazán nem voltam kíváncsi.

Aztán később meg, azt mondja, írta is, beszélni akar velem.

Kicsit félek, hogy vissza akar csinálni mindent. Valamit tartogat, az biztos. Elmegyünk egy vendéglőbe, kérdi akarok e enni, de nem.

„Hát, én közben prostituáltam magam" – mondja.

Megáll bennem az ütő. Szó szerint vettem. Tényleg azt hittem, beállt prostituáltnak… De aztán kiderül, hogy a másik irányba ment a dolog. Kibékült az Andrissal, aki már oda is költözött. Lényegében ugyanabban a rohadt szituációban van, mint én. Nincs megoldás. Átlépett az élet rajtunk. Egy pillanatra fölmerült, hogy csak azért mondja, hogy megnyugtasson? Rá is kérdeztem, de azt mondta, hogy én vagyok az egyetlen pasija, akit nem csalt meg, s nem hazudott neki…. Na, mit lehet erre mondani? Amúgy, öreg ráncai ellenére még mindig tetszik, vagány csaj, csinos is. Azért ez bánt, fene egye meg. S nem tudom, hogy tudok majd adaptálódni a pacukához. Felrémlett mekkora meglepetés volt, mikor megláttam. Egy fakó, csapzott hajú, elzüllött nőt láttam, s mentségként az jutott eszembe, hogy „na, ennek legalább nem kell magyarázni, ez dörzsölt, megjárta a hadak útját". S hát ebben aztán nem kellett tévedjek.

A válás után jött a végeérhetetlen utazás Dányba.

Lelkileg igyekeztem felkészülni, ha a pacuka kirúg. Mit csináljak? Kezdjek mindent elölről? Nincs egy fillérem sem. Megcsinálni a hajót, s eladni, ez az egyetlen esélyem. Titokban azért reménykedtem, hogy megértő lesz. Bár azt is tudtam, könnyen lehet „megbocsát", de nem következmények nélkül. Végül is lehet neki is ebben valami poén, nem? Ezt ma sem tudom, bár rossz érzésem van, hogy ez a nő engem fölültet. Ebben az egész játékban az s szörnyű, hogy egy átbaszósdi az egész. Azon tűnődőm azóta is, hogy abba kéne hagyni az egészet, s egyedül lenni. Legalább is addig, amíg rendbe nem tudom hozni a dolgaim. Gondoltam, hogy ezt csak személyesen lehet elmondani, persze. Balgán ittam egy-két piros fröccsöt, megfürödtem, aztán vártam az pacukát. Nagy lelkesen jött is, keményen próbált örülni nekem, de valójában feszültség volt benne. Valahol neheztelt, amiért máris visszajöttem, nem sejtve a valódi okot. Mindjárt bele is vágtam, kicsit ügyefogyottan. S persze meglepődött, s nem titkolta, hogy súlyos hibát követtem el. De csak pár másodpercig tartott az egész, meg okos lány lévén, rögtön kapcsolt is. S mondta, nincs semmi baj, érti ő. Mit tud tenni? Próbáltam még kicsit részletezni a dolgot, s mire befejeztünk a sétát, már minden okésnak látszott. Félig el van adva a ház, s vajon hogyan juthat el Amerikába nélkülem? Már mindenkinek el is mesélte, ugye…Legjobb, ha úgy csinálunk, mintha minden okés lenne. Ugyanakkor már elég rég óta repedések mutatkoznak a kapcsolatunkon, különösen a szexben, amiben hazudni ugye nem lehet.

Ápr. 25-29 újabb baljós előjelek, a rohadt életbe mit csináljak?

Attól, hogy valaki nagy áldozatot hoz, a másiknak mindent el kell fogadni? Hálásnak kell lenni, s megszűnni? A történet tovább folytatódik. Kimondhatatlanul utálom ezt a Gyereket a huszonéves affektáló nagyfiát, az ő kis mücükéjét. S

persze nem lehet nem látni, hogy az összes gennyes-nyálas dolog valahogy visszahat az anyjára is. A végletekig próbára teszik a tűrőképességem. A pacukának eszébe sem jutott, hogy valami kaját csináljunk, mikor javasoltam, süssünk pizzát. Kivettünk egy marhahúsnak kinéző zacskót, amiről kiderült, hogy valami szósz. Erre ő azt mondja, hogy akkor nem csinálunk semmit. Mindegy. Már kelt a tészta, mikor jött a kis geci. S éhes, naná. Nézegeti a szószt. Mondom mindjárt kész a pizza. „S mit teszünk rá?" Mondom – sajtot. Kurvára nem tetszik neki. Mondom az anyjának, aki ezt felelte: „igen, szoktunk rá tenni valamit". Nabazdmeg. Aztán evett a kis genyóláda, ízlett is neki. Nekünk alig hagyott belőle, mintha ott se lennénk.

Május 1 egy balfasz nap az pacukával Pesten

Kóválygás, lemegyünk a Dunapartra, fáj a lábam. Este érünk haza, olyan semmilyen az egész.

Május 2 „Általános Peter" egy film a látásról, meg a kommunikáció köztünk"

9 óra. Megyünk a boltba. Jó sok pénz. Majdnem egy tízes, pedig már nincs pénzünk. Creditcard.10 óra. Mosogatok.11óra. Főzök, bablevest, sültcsirkét, zöldséges tésztát. Az utolsóból senki sem eszik. Alszunk, ill. úgy teszünk, aztán filmet nézünk, az iránit, a Fűzfát, a vakról. A pacuka kiakad. Találok egy Rumit, nagy nehezen rábeszélem, hogy olvassa. Jönnek a Péterék. Érdekes történet. Kifaggatnak bennünket., mintha a törődő szüleink lennének, s persze gyanúsan tolakodó az egész. Mi közük van hozzánk?

Május 3. egy komolyabb összeveszési kísérlet

Előző este már balhé volt. Külön aludtunk, kicsit utálva egymást. Próbáltam feszegetni, de aztán abbahagytam. Nem tud beszélni, azt mondja. Reggel hatkor már nem tudtam aludni. Kimentem hát rágyújtani. Aztán bent interneteztem. S csak nem akart fölkelni. Szerintem, hogy ne találkozzunk. Ne kelljen beszélni. Tíz óra: fölkel a pacuka.

S érdekes módon föl is tette a kérdést, hogy tudna ő engem jobban szeretni? Okosak ezek a nők.

Persze, lehet nincs igazam. Lehet tényleg ilyen nagyvonalú, s megértő. Végül is az ő élete is telis-tele van balhékkal, ennél rosszabbakkal is. De hát, soha nem lehet tudni. Undorító ez a paranoia, de ahogy a Edit mondta, ez egy belterjes világ. Aznap este aztán még valami történt. Kiderült, hogy micsoda egy elbaszott dologba csöppentem. Az elidegenedés, a gyűlölet, az elvaratlan eldolgozatlan szálak szővik keresztbe-kasba át az emberi kapcsolatokat. Épp erről beszéltem is az pacukának, amikor remek illusztrációja keletkezett a fiával, a Mücükével. A kis műcükével, aki egy nagy, lóbaszó, huszonkét éves faszkalap. Sunyi, mint az

állat. Jellemtelen, pitiáner, akadékoskodó senki. Kis perverz gyermek. Az egész egy környezetük egy Csernobil, s ami a legszörnyűbb, hogy ezek az emberek játszák meg a fölényest. A kölök épp elment valahova lötyögni, mi meg a konyhában ültünk, s pofáztunk. Mondom, hogy én sütnék valami krumplit. Mondta a pacuka jó, addig ő elmegy fürödni. Kisült a krumpli, s odaraktam a kályhára. Bementem a szobánkba. Arra jövök ki, hogy hazajött a hülyegyerek, s már eszi is a krumplit, kecsappal. Ezen kívül volt még egy csomó más kaja is. De rábukott, mint gyöngytyúk a takonyra. Ott volt mellette egy tálban egy pár pucolt krumpli is, de azt nyilván „nem vette észre". „Őt vártuk", természetesen a késsel. Mert olyan faszagyerek. Egy fűszálat nem tett még keresztbe semmiért, mióta itt vagyok. Pedig nyilvánvalóan neki is érdeke lenne csinálni valamit, miután már a kocka így el van vetve…Mikor a pacuka kijött, persze rögtön észrevette, mi az ábra. Eltűnt a krumpli. Kijöttem, s kicsit ingerülten, de fékezve a hangom mondtam, hogy „Zolika megette a krumplit". S mondtam neki, hogy ő meg egye meg a pár szem maradékot. Mondta, hogy nem…Egyem meg én. Megint kértem, ő egye meg. Megint mondta nem. Akkor odaadom a kutyáknak, - mondtam. Azt mondja, hogy ő megsüti nekem a pucoltat. Kétszer nyomatékosan kellett kérnem, hogy ne. S fogtam a sült maradékot, s valóban kiöntöttem az udvaron várakozó kutyáknak. Lefeküdtünk. A pacuka hozzám bújt, érezte, hogy ez gáz. Én pedig, hogy nehogy felkeljen, s kimenjen csinálni valamit, megszorítottam a kezét. Felesleges lett volna. Azt hiszem, hálás is volt ezért. Ez már egy régi zene: összeugrasztani anyát és fiát, nem jó ötlet. Csak hát itt vagyok, csak hogy másképp, egy sötét, bunkó világban. Marha jó.

Az egybekeléshez kell házassági kivonat Félegyházáról

Hétfőn meg én megyek Félegyházára. Jól felkavar az egész, iszonyú meleg van. Aztán rohanok az anyakönyvi hivatalba a születésimért. Aztán rohanok haza, hogy elérjük a tanácsot. A nő megcsinálja a házassághoz szükséges papírokat, másnap kilencre. Máris balhé. Este rendesen összeugrunk, pökhendi a nő. De az is lehet, hogy az utolsó kétségbeesett kapálódzásom a szabadságomért. Tele vagyok bizonytalansággal. Hm. Elvenni egy bunkó nőt? Jellemtelen, alacsonyszintű, minden mindegy, ahogy esik úgy puffan dolog az egész. Az alacsony szinteken egyetértünk, feljebb komoly hiányosságok vannak. A polgárosodásnak még a jelei sem mutatkoznak. A mégföljebbről már nem is beszélve.

MÁJUS 12 AZ ESKÜVŐ, EGY ÚJABB NŐ, EGY ÚJABB RÉMKÉP

Feszengek, de túl vagyunk rajta. Semmit sem érzek, csak azt, hogy a kocka már megint el lett vetve. Egy újabb nő, egy újabb cirkusz. Nincs kiút. Az Jégnézővel megint sikerül valami haladékot szerezni. Jajj. Aztán elrohanunk Pestre, a fordító irodába. Túl könnyen megy, olcsó is. Elmegyünk a csarnokba, töltött paprikát eszem, a pacuka töltött padlizsánt. Veszünk kajákat. Aztán elmegyünk a könyvtárba, ki tudja miért. Aztán a mallba piálunk, lekésve egy csomó busz. Hullán érünk haza. Feszültség a hülye állatok miatt. A nászéjszaka majdnem dugába dől. Éjjel kakaót iszom, vajaskenyérrel, ami nálam a nagy dráma jele. Lassan de bizonytalanul. Mégiscsak lesz egy gyógyszeretkezés, hm. Ami azért érdekes, mert valamelyik éjjel folyamatos erekcióm van, bármeddig tudnám folytatni…S persze iszonyú sokat szeretkezünk, húszévesek is megirigyelhetnék. De jó zavarodott az egész. Lassan kiderült az igazság is, hogy már megint egy olyan nőt találtam, aki nem is tudja, mi a hüvelyi orgazmus. Csak hallott róla. A Editet legalább sikerült eljuttatni odáig., de itt még nem tartunk ott. Pontosabban egyszer, nagy nehezen éreztem, de ő meg nem emlékszik rá! Nem marha jó? Ennek ellenére szeret kefélni, mert „úgy is jó". Hm. A Edit totálisan odavolt, s hogy „ő egy életre hálás marad annak, aki ezt vele megtette", de még sem lett ebből mindent átfogó elkötelezettség. Érdekes dolgok ezek. S mi vagyok én, egy guru? Valójában nem szeretnék. Mindenesetre össze vagyunk pakolva. Hétfőre megrendeltünk egy teherautót. S lehet, hétfőre küldi a pasi a tax papírokat, amiket kéne intézni. Miért is ne? Nem is tudom, mit csináljak ezzel. A rohadt életbe. Legalább már ezeken az alapvető bizonytalanságokon lennénk túl, s tudnánk, hogy megyünk. Biztos jobban tudnánk egymást szeretni. Mert ugye nyilvánvalóvá válik, hogy jókora különbség van közöttünk: műveltségben, tudásban, indíttatásban, sok mindenben. De egyezés, hasonlóság, s beidegzés területén sok hasonlóság is. Hasonló társadalmi helyzetből jövünk, s ez sokat segít. A pacuka állandóan aludni akar. Korán fekszik, s késő kel. Nyilvánvalóan nem akar ébren lenni, így menekül a dolgok elől. Amúgy is hisz a mindenféle hókuszpókuszokban…Az elején képes volt pár órákat aludni, már aggódtam érte. Most meg…Végül is örülök ennek, legalább pihenjen. Csak ettől meg néha iszonyúan egyedül tudom magam érezni. Nyolc óra még mindig elég. Nos, az Ágota tizenhatodikáig ígérte meg hogy fizet. Ez végül is jó nekünk, mert amúgy is várnunk kell. S jobb itt, mint Kőbányán egy üres lakásban csövezni. A késésért nem kértünk semmit. engedélyezése, hm. Még mindig van egy csomó hibalehetőség. Egy komplett őrület az egész. Na ennyi most. Viszont, ha utána sem, akkor az újabb két hétért, fél milliót kértünk. A pacuka ezt sem akarta, de végül is kiderült, hogy még így is engedékenyek voltunk… Adtak további egymilliót, ami fogy is mint az állat. Az mindenesetre már látszik, hogy olyan sok pénzünk nem fog maradni. Már a jó autó vásárlása is kétségessé válik, vagy a kettőé. De ez végső soron mindegy. Csak már egyszer kint

legyünk…Nem szívesen írok ezekről, de hát azért egyszer majd jó lesz tudni, mi az ábra. Szóval: tax papír, erkölcsi, na meg a költözködés. Ezek vannak hátra.

Május 13-21 kásahegy, s benne egy születésnap

Intézzük a dolgokat. Otthonról semmi hír. Elmegyünk a követségre, s a legnagyobb döbbenetemre közlik, hogy kell a régi adóbevallás. Jó sok pénzről. Mind a ketten megmerevedünk…, hú, mi lesz ebből? Elmegyünk a görög étterembe, zabálunk. Pestre rohangálunk. Nagy nehezen elviszik a Negrót. Mücüke nem akar elmenni, már az agyamra megy. Veszekszünk is, jó néhány menet kimarad a szeretkezésben. A születésnapomon elmegyünk Pestre, csak. Hajózunk, kicsit bizarr, nevetséges. Nem bírom a piát. Gyógyteákat iszom, amitől valamennyire rendbe jövök. Tizenkilencedikén írok a Margaretnek. A Gene visszaír, kedves, s mondja, hogy átadta a Margaretnek. Aki viszont napokig nem válaszol. Kicsit idegesítő. A veszekedés lényege a különbségekből van. Én a tudatos, ő az ösztönös. S mára eljutottunk odáig, hogy mindenki nagyon öntudatos, s kemény. Ma megyünk Pestre, tulajdonképpen nem is tudom miért…Orvosi vizsgálatokra az Pacukának? Remélem nincs valami nemi baja.

Május 21- június 6 újabb meglepetések, az Ágota két hét múlva fizet, s mennyi itt az érdek, s mennyi a szeretet?

Megvesznek, ez már biztos. Én meg hagyom magam. Iszonyú pénzbe kerül ez az egész. Eddig nekem „nem kellett semmi", azaz rám nem kellett külön költeni. De mostantól igen. Háromszáz ötven dollár a saram, azaz a tavalyi taxbevallás. De mindegy, ez legalább meglesz. Félek ettől az egésztől. Mert ha nem tudom igazolni, hogy el tudom tartani a nőt, akkor nem engednek ki bennünket. Ezen kívül van még pár megoldás, de mind elég béna. Kínos bolondokháza, amnézia egy zuglói hivatalban, hol és mikor házasodtam? Aztán kérnek egy válási bizonyítványt, az első házasságomról a Ráérzővel. S nem emlékszem, hol s mikor házasodtunk! Jó nagy cirkusz a zuglói anyakönyvi hivatalban. Nem, de mindjárt megpróbál pénzt kérni, hogy ő milyen szarban van. Abszolút nem érdekli én mibe. Hívom a Szaros Gábort, Fogalma sincs. Végre kiderítik nem ott, hanem a második kerületben esett az eset. Micsoda szégyen. Mikor kiderül, még aznap meg is van a rohadt papír. De előtte még a Szarosgábort, régi tanúnkat. is felhívtam: nem e emlékszik valamire! Jól kurvára felkavarodik az iszap. Fölhívom az Sandrát a Réka számáért. Megkérem derítse ki az Anyjától mi a helyzet. Nem tudja, sőt. Kiderül, hogy pont most balhézott össze a pasijával, s nincs pénze. „S, ha már így megtaláltam, segíthetnék rajta". Természetesen nem áll módomban, s természetesen nagyon bánt. Kell is vele beszélnem. A családomról semmi hír, ami jó? Tele vagyok szorongással. Közben az pacukával megy az ego harc. Jó párszor menekülési kényszerem van, s asszem ő is eljut a kirúgás gondolatáig. Összeszorított fogakkal s persze „érdekből" nem szakítunk. Nyilván ő arra

gondol, hogy „micsoda egy pitiáner pasi", s persze én meg, hogy „húha, mibe is csöppentem". Sokkal egyszerűbb lett volna egyedül…Teljesen triviális dolgokon úgy össze tudunk balhézni, hogy csak na. S képtelenség kibogozni, hogy mi miért is van. Tehát jobb kivárni. Meg amúgy is. Tulajdonképpen ez a legjobb lehetséges helyzet – ő, meg én. Valójában jól vagyunk. Csak azt hiszem, hogy mindketten teljesen újak vagyunk egymás számára, olyasvalakit találtunk, akivel soha nem kellett elállni s dekázni. Aszondja nem tetszik a séróm! Mi???, mi a liba? Szétrugom anyádat, s persze az ember ezt így nem mondja, mert a háttérben még mindig ott van, hogy valami azért csak lehet jó ebben az együttlétben, valami még kijöhet ebből. S tényleg, mire is emlékszem? Hogy én még ilyen kemény nővel nem találkoztam. S egyszer el is mondtam ezt neki, le egész a gyökérig, ahol meg és beszorult, nem tudom mennyire igaz, mennyire nem, de ült az biztos, remélem nem annyira nagy visszaélés, - miszerint olyan, mint egy férfi, semmi nőiesség nincs benne – ilyenkor – az biztos. Egy faszom tróger, a Tüzépről, a Bosnyák téri piacról, az Ecseriről. A dolog lényege, hogy én mindig azt tapasztaltam, hogy egy nő előbb utóbb valamilyen formában, de enged. Hát, ez nehezen. A csípőre tett kezű nagypofájú

Egész nap veszekedtünk, s hát a nő nagyon kemény. Hülye, mint egy ősember.

Már-már azzal fenyegettem, hogy elmegyek. S végül is én engedtem. Itt már nincs normális alap állapot, mert ugye „nekem van hova mennem, neki meg nincs". Ez is be lett dobva. Mit csináljon valaki ilyenkor? Aztán nézegettük, hogy a sok képtelen megoldás közül melyiket válasszuk. Házasodjunk, vagy mi? Hetek óta folyamatosan csúszik lefele az együttlétünk. A szex, a híres kapocs eltűnik. Szép finoman, - micsoda primitív, ősi eszköz, beveti a nő. Elfordulás, kézelvevés, sürgős alvás, figyelemelterelés, s a hálóing. Eddig következetesen hálóingben aludt. Olyan, mint egy kis állat. S én ezt manipulálgassam? Tényleg? Mi lesz ebből, atyagatya? Ki kéne szállnom. Azért az sikerült szépen, finoman közölnöm – más kapcsán – hogy ha ő nincs, már kint lennék. Eladtam volna a hajót. Meglepődött. Eszembe jutott, hogy már megint valaki meg akar venni…A rohadt életbe. S még van több mint egy hónap. Tegnap még az is felmerült, hogy menjünk Görögországba. Mielőtt kimennénk. Mert, hogy kifutunk az időből, s nem lesz hová mennie. (Bezzeg nekem, már megint). Végül is itt vannak ezek az öregedő nők. Mind kezd olyan lenni, mint a férfiak. Kemény, határozott, csak szűkagyú. Gyomorból? – mindenesetre valahonnan onnan lentről gondolkoznak, de azt nagyon határozottan. Zsigerintelligencia, ja. S persze, az ember nagyon, nagyon! szeresse őket. A kurva életbe! S mind ilyen. Az Jégnéző, a Edit, a pacuka. Tényleg az van bennem, hogy jobb lenne egyedül. Csak legalább ne látnám, már megint! előre az egészet. Mi lesz ebből. S persze még előttünk van az egész rohadt

kásahegy. Amúgy, nincs egy fillérem hónapok óta ennek a nőnek a szarát ganézom, kegyelemkenyéren, ahelyett, hogy már rég kint lennék, dolgoznék, s jutnék valamire. De mindig eszembe jutnak azok a rohadt magányos évek, végtelen, iszonytató nihilek, s hol, hogy tehetnék szert egy nőre, ha nem itt, nem most? (vagy az lenne jobb, ha itt és most s amíg nem késő kiszállnék? S vissza lehet kanyarodni oda, hogy az egész rohadt életnek nincs semmi értelme. Mert akkor jön a kibaszott egyedüllét. Úgy meg minek? Kinek, miért? Az embernek ez a rohadt egója, ami azért nem lehet mindenestül rossz, hiszen az ő.…? mit csináljak, drága hülye magam is elveszítsem? S akkor ki marad?

A Edit sem tudta az érzéseit teljesen alárendelni az értelmének. Pedig menynyire állította! Nos a pacuka tud valamit, amit más nem? Tényleg annyira különleges lenne? Nem ugyan az a kategória, mint az ösztönös barom, a Ráérző volt? Nők. Valóban imádom még őket? Pina ügyek? Jajj. Itt ülök ebben a lepra dányi házban, szerencsére már nincs annyira hideg., s írom ezt. Kivert kutya lettem megint. Menekülnék az anyám valagába, ami nincs. Nincs senkim, nincs egy helyem, se jó, se rossz. Vagy csak képzelgek? Agyilag kell a dolgokat megoldani? Mikor kedves vagyok, úgymond, akkor jó vagyok. Hm. Mármint valakinek megfelelő? Egyszer megoperálom az agyadat", mondta a pacuka tegnap este. Hogy ne legyen benne a határozott férfi, csak a szerető, kedves nyálbéla. Mi a faszom ez már megint? Mi kell ezeknek, gumipacák? Mint a guminő? Fél tizenegy: elhagyom a házat. Tizenegy harminc: útban Pestre. Kettőkor fönt a vonaton – egy száraz pogácsával, meg egy vízzel. Négy után: nincs busz. Elindulok gyalog. Jönnek az Jillék, Földváron voltak. Megállnak a Jeneiék, nem kellenek. Hat óra: kérek az Jilltől bort. Felhívom az pacukát: „szeretsz még?" Nagyon" – mondja. Eddig tartott a balhé. Ugyan „minden igaz volt", de az élet mindazt fölülírta! S ki tudja miből mi lesz…Főzök levest, pakolok, takarítok, legyeket írtok, s cseresznyét zabálok. Reggel kell kérnem az Jilltől háromezret, ad. Mondja, hogy kellene a tizenkétezer, a bírósági pénz…Vissza kellene igényelnem az előző illetéket az Apehtől…Meg még kell nekik hatezer perköltség is…

Szakítás, Kötcse, kibékülés – Siófok vargabetű, Egy hét múlva be is jegyzik a fele nevemet a házra.

Másnap a reggeli busszal berohanok Siófokra. Fél órával lekésem a bírósági félfogadást, a barom nem enged be. De egy nőtől megtudom mi kell hozzá. A földhivatalnál besunyizok, átadom a papírokat. S tényleg, egy hét múlva – először életemben, lesz egy fél házam. Jó nem?

Jun. 7-15 Menekülés önmagunk elől, az elmenés sziszifuszi egyengetése

Vánszorognak a napok. Lassan letisztul a tax dolog, s elküldi a pasi. Úgy néz ki jó. De további problémák vannak – hogyan küldjem el a részletfizetést Atlantába. Aztán itt van, hogy kéne a Brian, de nincs meg a telefonszáma. Lehet kidobtam? Költözködés Kötcsére, szerencsére nincs balhé. A családom nem balhézik, kivéve, hogy az „Sandra nem akarja fönntartani" a házat. Hatvanezer forintot keresett múlt hónapban. Hiába mondok bármit, az egyetlen megoldást abban látják, hogy adjuk el a házat, mert akkor abból mindent meg lehetne oldani…Iszonyú kupi van mindenütt. Odahordtam a bútort, szörnyű. Mikor lesz ebből rend? Lehet, mire hazajövök már nem is lesz meg a ház? Mit csinálok én? Aztán bérelünk egy autót. Elmegyünk a Mátrába…, de minek? Másnap a közszolgáltatásokat kapcsoltatjuk ki, Nagykáta, Szolnok, Kiskunfélegyháza, Izsák. Mire jók ezek az utak? Aztán újra Kötcse, hátha megtalálom a Brian számát, de nem. A pacuka Földváron kóválygyog. Rohanás, hogy visszaérjünk időbe a kocsival. Vasárnap egy napot itthon töltünk. Minden nap veszekszünk, már megint kész vagyok elmenni. A pacuka pont úgy viselkedik, mint azok, akiktől totál ki szoktam akadni. Vulgárdeterminációi, így hívom a választ megkerülő, a dolgokat önmagával magyarázó, félművelt embereket. Nyilvánvaló s szörnyű komplexusai vannak. Végül is ennél sokkal okosabbnak kéne lenni, intelligensebbnek is akár. De nyilvánvaló, hogy a sok évtizedes ösztönösség, gondolkodás helyett megalkotta a maga torzulásait. Vagy átrágom magam ezen, vagy egy szörnyű szenvedésekkel teli kapcsolatnak nézek elébe. Vagy elválunk, majd valahol, valami ponton. Hétfőn megyünk az Ágihoz, ill. az ügyvédhez, fizet. S ha megjött a pacuka erkölcsije is, akkor a követségre is, mert hogy együtt van minden papír. Lehet pár napon belül elrepülünk? Még hátra van egy költözködés, de ez már tényleg nem olyan vészes. Remélem, nem kell hetekig az Elena kéglijébe, vagy máshol csöveznünk. Már nem szeretkezünk, olyan, mintha csupán az érdek tartana össze bennünket. Aranyos, nem?

Jun. 15-17 utolsó őrületek, de megyünk?!

Megkaptuk a házért a pénzt, kész, elment.

Jó kevés, pár. Mill. Ebből több mint egy adóság a hitelező barátnőnek, tehát marad 3.1 Mill. forint

Aztán a követségen mondták, hogy nem fasza, kevés a pénz, amit csináltam kint. De ez valami félreértés lehet. Mindenesetre jó nagy diliben jöttünk haza. Aztán másnap, azaz 16-án kiderült, hogy mégiscsak jó, elfogadott a konzul. Még van egy költözködés, meg pár dolog, s ha minden igaz, jövő héten megyünk…

JUN 17-2 DOLGOK A REPÜLÉSIG, AZTÁN MEG A SZAPORAFOSÁSOS ÚT AZ ÚJVILÁGBA...

Visszaadjuk a zsidó nőnek a pénzt, „természetesen" nagyon kedves. Több mint egymilliót.

Megint bérelünk egy teherautót, amivel leviszem Kötcsére a maradék cuccot. Iszonyú kupleráj, alig fér be. Adok az otthoniaknak százezret. Közlöm velük, hamarosan repülök, kicsit mindenki meg van illetődve, s még kedvesek is velem! Milyen érdekes…De annyi. Valami itt elmúlt. A Jégnézőnek nem szólok semmit. Azzal nyaggat, hogy menjek vele Cohen koncertre, mert különen…Sumákolok, ahogy szoktam. Valahogy minden időpont stimmel, az Elena akkor akar jönni, mikor mi menni. Megyünk a követségre, elfogadják az pacukát. Villám gyorsan igyekszem repülőjegyet keresni, kiderül, hogy sokkal drágább, mint gondoltam. 350 ezerbe kerül a két jegy. Alig tudom kifizetni, mert most meg forintba kérik, s mindent dollárba váltottunk.

tehát marad durván 2. 5 millió.

Iszonyú gyorsan peregnek a dolgok, pakolunk, elég feszült minden. Amolyan pragmatikus. Iszonyúan lehangoló, pedig örülnünk kéne. Huszonharmadikán felmegyünk az Ágihoz. Az a nő nem normális. Azt a nyomorult kéglit! Elmegyünk egy görög étterembe. Totál kész a gyomrom, érzem, nem kéne ennem. Ehelyett bezabálok…Csülök Pékné módra, sok hagymával, Nabazdmeg.

A hasmenés

Aztán éjjel – van vagy hat óránk alvásra, - iszonyú hasmenés jön rám. Víz lövell a seggemből, csikar a hasam, majd föl robbanok. Soha ilyenem nem volt, valami ételmérgezés lehet. Négykor kéne kelni, háromkor fölkeltem az pacukát, hozzon valami gyógyszert. kemény megpróbáltatásokkal szerez némi széntablettát. Gyanús, hogy nem fogok tudni menni. Komoly félelmek gyötörnek, mit fogok csinálni a repülőn?

Gyötrelmes bepakolás, út a reptérre

Fél óránként vécére kell mennem. majd meg szakadok a csomagok alatt a negyedikről. Kitaxizunk, Párás esős idő, ömlik rólam a víz. A reptéren minden oké. Van két papírdobozunk. Milánó-New York felé megyünk. Hihetetlen. Felszállunk…

Milano, a nő már nem is velem van

Aztán Milánóban kicsit ingerültebben mondok valamit az Pacukának – közben folyton a vécére rohangálok – s ettől megsértődik. Lökött ez a nő. Az a baja, hogy nem elég kellemes az utazásunk! Transzatlanti szaporafosás A nő hülye, nekem még egy haldoklós repülőút. Össze vissza kapkodok. Az Pacukának is

kell segíteni, aki továbbra is utálatos. Néha próbálok kedveskedni, de tényleg hülye, szóval hagyom. Végül is el tudok lenni a bajommal. A repülőkön összefosok mindent, aztán törülgetem... tényleg a gutaütés kerülget Bassza meg, alig élek. A nagygépen végig duzzog, alszik, nem is igazán szólunk egymáshoz.

Cirkusz New Yorkban.

Először fordul elő, hogy nem eszek. New Yorkban aztán jól megnyaggatják az pacukát, már félek, lekéssük a gépet. Külön sorba kell állnia, mert nem állampolgár. Teljes pánikban, egy mukkot sem ért, valaki beleköt, elvezetik. Muszáj segítenem. Én már rég végezetem. Próbálok a közelébe férkőzni, de nehezen megy. Végül dűlőre jutunk, elengedik. Közben haldoklok. Aztán kiderül, hogy eltűnt két csomag.

Megérkezés Tampába

A tampai gép büdös, és iszonyú hangos, de egyszer csak ott vagyunk. Késő délután, elrohanok a vécére, majd cigizni, van ott egy dohányzó! Betegen is kiteszem a lelkem ezért a nőért, de ő még mindig utálkozik. Végül is, már itt van

Amerika földjén, nem? Az első taxisnak nem tetszünk. Csak nyögdécselek, alig tudok beszélni. Jön egy fiatalabb feka. Fogalmam sincs hova menjünk, össze

vissza hebegek-habogok. Valahova délre, ezt tudom. Nem drága helyre. Százhúsz dollárt kér a pacák. Eredetileg nem ezt terveztem, de valami azt súgja, most ez jó. Majd visszajövünk ide Tampába, de először kiderítjük mi újság. Óriási hidakon, tengerszorosokon keresztül száguldunk délnek, elfelejtettem az amerikait dimenziókat. Jobb híján a sofőrre bízom magam, s végül is jól tettem. Csak hát egy vagyon lesz.

BRADANTON, FL, MEGÉRKEZÉS A HOTELBA

A fekete sofőrünk egyre kevésbé hotelek, majd motelek előtt állt meg, s vágott neki újra, mikor látta én csóválom a fejem. Aztán egy nagy tengerszoroson átívelő híd után ott voltunk egy kicsit szolidabb, de jókora Road Inn motel előtt.

Alighogy letették a bőröndöt, Jack kiderítette, hogy van internet. Az út nyomasztó emléke ugyan még a hosszú taxizástól, a sikeres szállás találástól sem múlt el, de most először kezdett felderengeni benne a remény. A hazai pálya szabad mozgástere, ahol megannyi tevekénység hordozta névjegyét. A rettenetes hascsikarás is alábbhagyott, mosolyogva ránézett pacukára, s kérdezte

Na, lemegyünk ide a bárba egy italra?

Jól gondolta, hogy ez hatni fog, ezt már tudta a nőről, később hiába igyekezett a dolgot korrigálni, hogy ha buli, akkor elemébe van. pacuka lassan feléje fordult, s látszott, nem tudja a kuncogását visszatartani

Hú, az jó lenne…

S hát kértek valamit, whiskyt, voltak vagy hárman, hiszen még dögmeleg volt, a nap csak most kezdett lefele ballagni. A betonplacc szélén álló tikibar szinte

vibrált a hőségben. De pörögtek a mennyezetről lógó ventilátorok, csörgött a jégkocka.

Most jöttünk Európából, valójában nászúton vagyunk, mondta Jack. pacuka úgy csinálta, mintha értené, s a pohara fölé hajolva kuncogott. Bár lehet a honeymoont értette.

Ó, hát az wanderfull, harsonázta a bártündérnő

Fantasztik! Visszhangozta a két izompacsirta, baseball sapkában. Az egyiknek egy jókora horog volt az ellenzőjébe tűzve, kis zsinóron még egy blinker is fityegett rajta. Mindenki ült, billegett a bárszéken, s fogalma se volt, mit mondjon. Jack elmerengett, kéne még egy ital, aztán meggondolta magát.

Menjünk, fordult pacukához, aki ettől hirtelen felocsúdott abból a bárgyú, bologatós mosolygásból, amibe máris elkezdte élvezni Amerikát.

Persze, majd még fönt iszunk egy sört. Meg akarom nézni az internetet.

S innentől kezdve Jack belendült. Mikor intézni kellett valamit, az tényleg az ő lételeme volt. ugyan fogalmas sem volt a jelenlegi használtkocsi árakról, de miután átfutotta azt a pár tucatnyit, amit talált, már nyeregben érezte magát.

Nem, mi most érkeztünk, s azt szeretném, ha idehozná, mondta ellentmondást nem tűrő hangon a szobatelefonba. S nem érdekelték a kifogások.

Persze! cash.

Első egy un. Custom van volt, Cheavy, amit az alkoholista nagybácsi átengedne most lökött unokaöcsének, adja már az öreg csotrogányt, s a pénzt meg szétdobják. Jack fölnyitotta a motorháztetőt. Volt ott minden, vad darázsfészek, olajfolyások, meg rongyok betűzdelve a vezetékek közé. Mindkét híd csupa rozsda, belül a kárpiton gyanús, hirtelen kihipózott foltok, szakadások. S hát majdnem megsértődtek, akkor ők hiába vezettek ide?

Miért, nekem kötelező megvenni valamit?

a második egy viszonylag jó kinézetű Dodege Grand Karaván volt, Amerika egyik híres családi autója. Na ez jó lesz most mindenre, gondolta Jack. Ennek meg a vize folyt. Spriccelt, mint az állat. A középkorú házaspár hümmögött. Hú, ez most lett, nézd csak ide honey, na jó, akkor elviszem, s megpróbálom megcsinálni.

Mikor, nekem most kell az autó.

Pár óra, hívlak, ha kész lesz, annyit tudsz várni, nem?

Oké, pár óra.

S valóban, meglett, kész lett, a klíma kicsit langyos volt, de amúgy minden okénak tűnt.

Floridába, legalább is itt Bredentonban minden nap van egy kiadós felhőszakadás, amikor öt méterre se lehet látni. Aztán meg jön a gőzkabin, millió vattos napégővel. Fasza, nem?

Háát, elég sok minden történt azóta, hogy megérkeztünk. 2200 dollárért – két hónap deposit, plusz rent kivettünk egy lakást, s főleg munkát kerestem. Hétvégeken elrohantunk yardsalezni, hogy megvegyünk, ami kell. flyereket, rezüméket csináltam, s küldtem millió helyre. naponta változott a kép. ahogy ez várható volt. a Pacukának elég nehéz volt felfogni, mi is az ábra. S persze, mikor kezdett fogyni a pénz, kezdődött a feszültség. Voltak pillanatok, mikor minden teljesen kilátástalannak tűnt, s felmerült, mi a francnak is vagyunk mi itt. Egyáltalán minek jöttünk ide. Minek házasodtunk össze. Hogy ez egész csak érdek volt, elég pitiáner. S persze ennél is rosszabb...

Gyere csibém, menjünk világgá, próbáltam lazítani a helyzeten.

Hova megyünk Cicó?

Lemegyünk megnézzük a tengert.

pacuka ugrált, tapsikolt, jajj de jó lesz, s kicsiket gurgulázott hozzá.

S hát lementek, ez volt az első útjuk. Ugyan elég messze volt, de aztán még jó darabig oda jártak, amíg el nem költöztek délebbre. Itt a félszigetek s szigetek

között békés kis öblök voltak, majdnem mintha tavak lennének, Jack ezt jobban

szerette. De pacuka akcióra vágyott, s keskeny gumimatracával a kíméletlen hullámverést szerette jobban. Na itt van, megint egy hülyegyerek, gondolta Jack, - ez se csúszkálta ki magát gyerekkorában.

Mi van, te mit csináltál a Tisza partján?
Haggyá már, majdnem megfulladtam.
Mi?
Szerintem meg is fulladtam.
Na jó, ne idétlenkedj már

De, úgy ahogy mondom, - elmerültem, ittam, elájultam, s állítólag lejjebb, valami ártéren találtak meg, kisodort a víz. Ott neveztek el „ártérinek". S hát sokáig féltem a víztől.

Tehát te vagy az Ártéri pacuka…

Na ne izélj, nem azért mondtam.

De, jó ez, szerintem tök aranyos, ez lesz a neved, csibém.

Le vagy szarva, olyan gonosz vagy Cicó…

OSPREY A PAUL MEGTALÁLÁSA

azok után, hogy hetekig tartó s fölösleges idővesztegetés a sarasotai munkaközvetítővel hiábavalónak bizonyult, tényleg egy tű a szénakazalban volt, hogy megtaláltam ezt az angolt, a Paul Martint. Egy hirdetést adott föl a Craiglistre, mert az ugye ingyenes, s ami akár egy spam is lehetett. Nem is igen vettem komolyan, bár elsőre ismerős, amolyan európaisabb fogalmazvány volt, de ami ugye pont ezért lehet gyanús Amerikában. De válaszoltam, s végül is, az, hogy lett belőle valami húzott ki bennünket a kalamajkából, másképp ki tudja, hogy alakul a sorsunk. Hiszen még ezzel sem futottunk messzire. S különösen a pacuka sors vált volna kétségessé. Az biztos, hogy így utólag nehéz a sorsszerűséget nem felfedezni benne.

Már eleve ahogy beerőszakoltam magam ebbe a képbe. Hetekig tartó bizonytalanság után, egyszer csak válaszolt a pali. Meglehetősen kezdetleges és primitív, na meg hitelen összecsapott ajánlólevelemmel valamit mégiscsak sikerült eltalálnom nála. Megbeszéltünk egy találkát, ahol ki tudja honnan, előbukkant a Wrightsville Beach-i Holiday Hotel deckje, s ez tetetszett neki. Nyilván arra gondolt, hogy én ehhez értek, ezt a részt nekem adja, Mármint az átépítést. a többit meg majd eldönti később. Eleve elkéstem a találkozót, mert hosszasan követtem Sarasotából a majd negyven kilométeres Tamiami Trailen házszámokat, s ott, ahol majd egy év múlva operálni fognak, a sarasotai kórháznál totál elvesztettem a fonalat. A pasi hívott is, miközben én már majd szétrobbantam az idegtől, hogy elszalasztom a lehetőséget. A házszámok ugyanis Oszpreynél újra kezdődtek.... mindjárt ott vagyok, volt itt az úton egy baleset, mondtam. Oké, igyekezzek, mert

ő nem ér rá. A teljesen közönséges kinézetű külső mögött, valami idegen eltökéltség sejlett, bizonytalanság, a távoli országtól, meg a csak azért is, akárhogy is. Végül is ez segített, erre érezhettem rá, mikor rátámadtam. Egyszerre volt türelmetlen, meg próbált óvatos is lenni. Félt az amerikaiaktól, s netán azt gondoltam, hogy engem majd jobban kézben tud tartani. Mondta, majd hív, de én nem vártam meg. Pár nap múlva, hülyét tetetve odamentem. Az építkezésen kívül még ezer más dolgot is kellett intéznie, s ebbe a sürgés-forgásba jelentem meg. Mondtam, majd hívlak, most mi van? – kérdezte. Semmi különös, csak valami nem volt tiszta, hivatkoztam valami technikai részletre. Ez hatott, s nem tudtam megállni, hogy meg ne mutassa, el ne magyarázza. Szemlátomást jó műszaki érzéke volt mindenhez. Addig, míg sikerült rávennem, hogy na jó, akkor el kéne kezdeni. Viszont, amihez legalább egy dolog kell, egy földmérő műszer. S azt mondta oké! S kihalászott a zsebéből egy kis köteg tízest-húszast, kétszázharminc dollárt. Enynyi van, több nincs, s nem is lesz, mondta. Oké. Mondtam, s elrohantam venni egy műszert. Fogalmam se volt hol találok. De gondoltam, ha már elkezdek méregetni, fél lábbal bent vagyok az ajtón. S így lett. Azon töprengtem, hogy kéne a pacukának is munka, mert ezt egyedül nem lehet csinálni. Mondta jó, de mint később kiderült, ő ezt úgy gondolta, az én zsebemből jön ki. Szóval, másnap vittem a pacukát, s mértünk. Fogalmam se volt mihez, minek, mert annyi részeltet nem beszőtünk meg, hogy nem is lehetett tudni. Ez mad csak később derült ki. Apró, száraz, halott pálmafákkal volt tele az udvar, mindjárt régi úszómedence mellett. Valamilyen félreértésből volt ott egy raklapnyi betonblokk, amit ismertem, erre szoktam könnyűszerkezetű fateraszokat építeni. Nekifogtunk tehát, valamiféle alaplábak lerakásához.

A „Blues Brothers"

Két szakadt munkás nézegetett bennünket, egy szivarozó dagi, meg egy horgászkalapos, sovány, hippis szakállal.

Kalapjáról blinkerek, meg nagy horgok kandikáltak, lógtak. A dagi, olykor feljebb riszálta shortját a derekán, néha-néha kiköpött. A másik föl lement, s álmélkodó arccal mintha meg megcsóválta volna a fejét. Mi, a pacuka-val ugye, magyarul beszéltünk...Képtelenség volt, folyt, omlott be a laza homokos talaj, kezdett hőség lenni, a pacuka feje vörös volt, mint aki gutaütést kap. Nem dogozott ő még a trópusokon. Bennem csak egy motoszkált, mindenáron csinálni valamit, amiről nem lehet megállapítani, jó, vagy rossz. - - Hát, nem úgy néz ki, mintha valaki tudná mit csinál, jegyezték meg a Brotherok, aminek később elneveztem őket, mert hogy azok is voltak. A Blues Brothers után. Valamiért őrájuk emlékeztettek, ki tudja miért. Mert ezeken látszott egy élet kiszolgáltatottságának minden apró jele sugárzott róluk, a lehetetlen alkalmazkodások kifinomult motívumai, a szakadtak rafináltsága, percre kész kis fogásai, beköpések, üres szófor-

dulatok, olcsó poénok. Csórik voltak, de szabadok, a nagy amerikai prosperitásban éltek, megengedhették maguknak. Igénytelenségük megengedte nekik, hogy lazák legyenek. Valójában nem tudtam hova is tartoznak, mit csinálnak itt, de mint később kiderült, a Paul alkalmazta saját elhatározásából, afféle mindenesnek. S valóban, majd mindenhez értettek valami alap szinten, ami az építőiparral kapcsolatos. Egy kis ácsolás, egy kis vakolás, egy kis festés stb. A kerítést csinálták éppen, előregyártott elemekből nem is rosszul. Nyilvánvalóan féltékenyek voltak a munkára, úgyhogy lesték az alkalmat, hogy akár még a környékről is kicikizzenek, de azért óvatosan.

Próbáltam velük kommunikálni, nem volt könnyű a szakállas még oda is ugrott egyszer, valamit segíteni, mert a pacuka csak állt csórikám, s egy mukkot nem értett, mi folyik itt. Nyilván a nemzetközi munkásszolidaritás nyomott le valami billentyűt benne. De hamar vissza is lépett. A vége az lett, mikor felbátorodva megint a segítséget kértem, hogy mondta, na, azt már nem. Úgy tűnik nem pontosan tudod te öcsém, hogy mit is csinálsz itt, jegyezte meg. Szerintem se tudja, monda a dagi, s ezzel elmentek a saját dolguk után. Összhangban a munkavezetői hatalmammal, utunk még sokszor keresztezte egymást, volt mikor közvetlenül munkára jelentkeztek nálam, volt, hogy nekem kellett kijavítani, amit elszúrtak, de a főnök mindvégig megtartotta őket magának. Nekünk a pacukával meg sikerült valamit összehozni, hogy majd holnap folytatjuk. Később az egészet szét kellett még többször is szedni, mert úgy ahogy volt, rossz volt. Igyekeztem nagyon határozott lenni, s úgy tűnt, valami bizalom lappangott a Paul szemében. Vagy, gondolta, már valamit belém invesztált, s szeretett volna valamit kapni is érte. Mindenesetre bent voltunk az ajtón, volt munkám. lassan főnök leszek, egyre inkább kiderült, hogy úgy szaktudásban, mint a munkához való törődésben, hozzáállásban senki még csak a közelembe se jött, s lassan teljes szabadkezet kaptam; hivatalosan is én lettem az újjáépítés vezetője. Újabb és újabb emberekre volt szükség, a környék összes földönfutója nálam landolt. Szakmailag nem túl magas képességű viszont önállósághoz szokott építőipari munkások szabadcsapat volt ez, akiknek sorsát a nehéz gazdasági helyzetben a lelkemen viseltem, s egyszerre igyekeztem őket tanítani, munkára terelni, s a kedvükbe járni. Paulnak halvány fogalma se volt az amerikai munkás természetéről, szemlátomást írtózott a velük való érintkezésből, s tőlem várta, hogy hozzá semmilyen konfliktus ne jusson el. Kivéve egy esetet, jóval később, mikor egy furcsa, langaléta, viszont tényleg profi zsidó ács be nem lopta magát a bizalmába, amiből aztán komoly konfliktus keletkezett. De végül is az is az én oldalamra döntötte el a dolgokat. Volt néhány ember, a villany, a víz, s egyéb szerelők, akik önállóként próbáltak dolgozni, de előbb utóbb mindenkinek be kellett állnia a sorba, maga a munka is ezt követelte.

Aug. 16- szept. 9 próbálok nem megszakadni, főnököt játszani, végül is összejött itt egy kis brigád,

remélem meg is marad. Alig pár száz, azaz kb. négyszáz dollárt kapok egy hétre, amiből nem fogunk meggazdagodni. az Pacukának is kéne dolgozni, de ez csak úgy nem fog menni. kéne neki tanulni, jogosítványt szerezni, na meg a nyelv. elég nagy csapda ez. s most, hogy elhatároztam, eladjuk a házat, még le is lanyhultunk. pedig egyáltalán nem biztos, úgy sikerül, ahogy kellene. Vagy egyáltalán sikerül. Itt csoda nem fog történni. Kihasználnak, s nem igazán lehet ebből kitörni. Pedig komoly dolgokat építek, s elég jól megy. Persze ha a lakást is számoljuk, nem olyan rossz pénz ez – totál, teljes rohadvány meg a jóság között. A számlákért nem kell fizetni. Hatszáz dollár hetente, nagy genyók. Lehetne ingyen is. Persze a kapitalizmusban mindenért fizetni kell állítólag tegnap voltak megnézni Kötcsét, de az Jill nem írt. Az Sandra igen, fölvette a pénzt, nem rosszindulatú a szemölcse, amit levettek róla. A pacuka komoly erőfeszítéseket tesz, hogy alkalmazkodjon, nem könnyű neki. Rengeteg közhely, klisé határozza meg mit gondolhat az ember. Iszonyú primitív és kiábrándító néha, de nincs mit tenni. De hogyan is képzeltem, hogy – így, csórin – találhatnék egy jó nőt. Minden szempontból jót. Valójában a pacuka jó, beszélgetni nem lehet vele. Fél is tőlem, meg iszonyú előítéletei vannak. A műveltsége, tudása is hiányos. Pedig nagyon intelligens, amúgy. Hát, ez van.

szeptember 5-7 kirándulós hétvége – Kötcse eladó, első pénzküldemény

Szombaton elmentünk Naples alá kirándulni. Este mosolyszünet volt, mert mindenki ugyanazt akarta, csak másképp. Vettünk egy mp3-as kütyüt az pacukának. Vasárnap itthon maradtunk, dög meleg, pihenés. Sokat beszélünk, elemzünk. Kötcse eladó, kedden jön egy komoly vevő. Múlt hét közepén döntöttem el, hogy oké, menjen, adjuk el. Küldtem a Sandrának pénzt. Nincs ebből más kiút, csak ha valami drasztikusat teszünk... Az pacukával megy a dagonya – iszonyú sok mindent meg kell értenie, s ki tudja...

szept. 7-16 Pár nap

Mindenféle bonyodalmak a munkával, de elég jól állok. Az pacukával is jóra fordultak a dolgok, a szexet is beleértve. Olyan, mint egy gyerek, legalább is azt a szerepet vette fel. Pénzünk az nincs, s nem is remélhetünk Ráadásul még haza is kéne küldeni, mindegyikünk aranyoskájának. Egyetlen reményünk a Kötcsei ház eladása. De az se fog menni úgy, hogy gyere buci bekaplak. Pénteken balhé, megjelenik egy inspektor, s kiderül, se engedély, se biztosítás nincs. Pánik, de én okés vagyok, mondja a Paul. Unalmas, pihenős hétvége.

A Paul, a tulaj eltűnik. Meglépett, besokalt?

Hétfőn kettőig dolgozunk, aztán elmegyünk a beachre. Nokomisnál jó koszos, Venicnél valamivel tisztább. Leégek, hullára fáradok. Fasírt osztogatás a melósoknak, mindenki odavan. Másnap gulyásleves, kész, mindenki a padlón. pacuka nem nézi a Pritty Womant, elmegyek lefeküdni. Valahogy nagyon bunkó tud lenni, s olyan, mintha a jóságot csak megjátszaná. Néha nem tudom mit kezdjek vele. Teljes zsákutcának érzek mindent, miközben élveznem kéne a munkát, mert van benne biztonság meg szakmai öröm is. Reméljük ma előkerül a Paul, mert megint itt van egy balhé.

szept. 16-21telnek múlnak a napok hetek. S minden hétre van valami cirkusz

Most kiderült, hogy szétesik az autó. Nem a féltengelyek, hanem a kormány. 320 dollár. Otthonról semmi hír, ill. volt valami jóindulatúnak tűnő statikus. Iszonyúan elfáradok. Kéne kérni fizetésemelést. Otthagyjuk az autót. Egy magyar gorilla hoz haza, pénzért, egy csotrogányon. Másnap a Marióval hozzuk el. Szombaton víztelenítünk, 350-ért. Fürdés az pacukával. A bradentoni latin hentesnél veszünk egy tonna disznókörmöt, eltévedünk, főzések, kajaszag. Renaissance video, Angelopoulos, a pacuka szörnyűnek tartja a Weeping Medowt. Trópusi esők. A Paul hajtani akar, egy hét múlva Angliába megy, talán azért. Csütörtökön elkezdtem a gazeboot, elég jól halad, s sikerült kitalálni a formulát. Iszonyú sok munka van. Pénteken túlóráztunk. Össze vagyunk az pacukával zárva. Néha azt gondolom, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy megtaláltam, de néha elég idegen, hm. Legalább is szexuálisan nem izgat, mert nem szép, nem elég nőies? Pedig tényleg jó nő, soha nem volt ilyen jó szeretőm. Egy tehénke-lélek jobb lenne? Hm.

Szept. 21-29 lehangolódás. Akár merre nézek, olyan semmilyen.

Kis hazugság, kis konvenció. Valójában „jó", minden jó, legalább is ahhoz képest, ami nemrég volt: a teljes létbizonytalanság. Stabilizálódott a helyzet a munkával kapcsolatban: fizethetem a taxot, valahogy lesz biztosítás, jól állok a főnökségnél, s alig több mint négyszáz dollárt keresek egy héten. Amivel semmire sem fogunk jutni. A hétvégén a pacuka finoman megjegyezte, hogy kéne küldeni a kisfiának lét. Napokig nem válaszoltam. Aztán mondtam, ez nem megy. Tényleg nem tudok mit csinálni. Erre mindig azzal jön, hogy „na, de megígértük". Miközben ő semmit nem csinál – lényegében, hogy előre lépjünk. Mert ugye el kellene menni dolgoznia, de ahhoz kéne jogsi, angol, meg ilyenek. De egész nap csak ökörködik. Pontosan, mint egy gyerek. Képeket s kis videócskákat küldözget haza. Felhőképeket. Szövöget is. Lassan két hónapja készül ez a szőttes, s ki tudja mikor lesz kész. Jól néz ki, de ki tudja mit ér. Eszembe jutott, hogy lehet magának csinálja, ha összevesznénk, eladná, meg ilyenek. Olykor veszekszünk. Azt hiszem

lassan átalakul, de felmerül, hogy egy ennyi idős ember? Nekem persze nem beszél, nyilván annyi hülyeség van benne, hogy tudja azt én nem nyalom be. Tegnap hosszas bonyodalmak után végre megjött a Welcome Notice-a, a zöld kártyája késik ugye. Néha finoman figyelmeztetem, kéne tanulnia, de ez nagyon penge. S nem is akarom, nehogy az legyen, hogy én milyen kegyetlen, s szemét vagyok. Mert az már elhangzott, hogy én azt ígértem neki, hogy majd csak szőhet... Nos ez is, a pénz is, az otthoni bénázás is, - na meg az alig kibírható munka a napon oda megy le, hogy olyan nagyon nem jó a kedvem. Egyszóval jó szar minden. Szar és reménytelen. Erről írtam az Jégnézőnek is, aki továbbra is kedves, naiv, s lelkesen beszámol a dolgairól. De nem tudok neki jót mondani. A pénzküldés felvetése után majdnem balhé lett. Aztán úgy döntött a pacuka, hogy mégis inkább kedves lesz hozzám. „Kedves". De valami nem stimmel ezzel. Soha nem mondja, hogy szeret, de most mondta. Valahogy még mindig ott tartok, hogy tudnám én szeretni, pedig sok minden szól ellene. Olyan nagyon nem is tetszik, hm. De nyilván ez egy kelepce. Ami jó sokban került. De nyilván meg kell fizetnem a hülyeségemért, amiért hazamentem, s lementem békába. Ugyanakkor – mégiscsak – van egy társam, egy nőm. S tulajdonképpen – már megint, élőben, a saját káromon, ugye – tisztázódik, hogy mit is akarok. Mi is lenne nekem jó. Belül, úgy érzem, hogy még mindig nyitott vagyok sok mindenre. Például, ha meglátok egy nőies nőt, felkavar. Még mindig elevenen él bennem sok minden, s úgy érzem, ha lehetőséget kapnék rá, meg is tudnám csinálni, azaz át tudnék állni valami igényesebb, nemesebb, jobb stílusra, életre. Ez itt nagyon piti. Abszolút bunkó. Semmilyen értelmes dologgal nem foglalkozom. Film, irodalom, nuku. Próbálkoztam filmekkel, de ez a nő olyan, mint a mocsár. Nos, mindez persze ebből a nyomorból jön, amiben vagyunk. Könnyen lehet. Majd kiderül.

szept. 30. - szept. végén lehet vége?

már majdnem azt hittem, hogy jól vagyunk. Hogy minden rendben. Hogy mindazok az olykor felbukkanó veszélyes jelek csak futó indulatok, érzelmek. Nos nem. Újra és újra kiderül, hogy alattomos, képmutató hallgatása mélységes rosszindulatot, s ellenséges érzelmeket takar. Eszébe jutott, hogy az Jillnek otthon kell legyen kulcsa, másképp nem tudja megmutatni a házat. S mondtam – adtam neki, az utolsó pillanatban, de a papírok, meg más értékes cuccok el vannak a pincébe zárva. Erre közölte, - hogy már megint! – hazudtam. Próbáltam megmagyarázni, de nem igen lehetett. Ebből aztán az lett, hogy én egy szemét vagyok. A mücükéjével meg mindennel kapcsolatban átbasztam. Mondtam, hogy oké, beszélhetünk ilyen szinten, de ő is. Behülyített, hogy mennyi pénze van, ha eladja a házát. Amiről aztán kiderült, hogy éppen csak annyi lett, hogy ki tudtunk jönni. Alig több mint egy hónapra volt elég... De megint hozzátettem, hogy ez engem nem érdekel, mert nekem a történet másról szólna. Ekkor közölte, hogy látni sem

akar, s el fog menni. Mondtam, hogy oké, menjen a francba. Tapasztalatlan, legalább is bonyolultabb ügyekben. S egyszerűen nem képes fölfogni dolgokat. Ami ugye hipokrácia is, mert más dolgokban ő is ugyan úgy próbál ügyeskedni, s az oké. S már nagyon sokszor eszembe jutott, hogy ha az Jillel nem tudtam dűlőre jutni, akkor az Imolával, a Edittel, az Jégnézővel, s vele hogyan tudnék. S persze az is felmerül, hogy velem van a baj... Miért vannak nekem ilyen zavaros ügyeim? Mások is a szememre vetették már, a feleségem, barátaim, a családom, hm. De hát ez van. Egy csóró vagyok, szétszakítom magam az igyekezetben, jó is próbálok lenni. S minden hiába. Úgyhogy az jut eszembe, - nem először – hogy tényleg egyedül kéne lennem. Egyszerűen nincs értelme másokkal kínlódni. Közben kisétáltam az építkezéshez, s az jutott eszembe, hogy végül is szerencsém van. Van hol laknom, s elég biztonságosnak tűnik. Munka is van. Valahogy átvészelem ezt is. Lehet rábaszok, hogy elvettem ezt a nőt, s felelőséget vállaltam érte.

Még nem jött meg a zöldkártyája, lehet arra vár... Lehet valamit forral, mert nagyon magabiztosnak tűnik.

Tényleg nem értem. S akkor majd kiderül, hogy erre ment ki ez az egész. Régóta érzem ezt. Szemlátomást elég kiterjedt levelezést folytat, nagy sunyiban. Mindig a „kis mücüjére" hivatkozik, de valami bűzlik. Valakivel paktál. De – sokszor eltűnődők ezen – vajon hogyan árthat nekem? Lehet drága játék lesz ez. Az előző nők is katasztrofálisak voltak. Imrének kell lenni?

okt. 2 szombat. Elkezdtük az ajtókat berakni.

Eltörött a fúró. A Roddal elmentünk fúrót venni, később kiderült elhagyta a briftasniját. Az olcsó bolt nem volt jó...No cash, no extra Money. Többnyire fekszem, az pacukával nem beszélünk, kerülgetjük egymást. Majdnem elgyöngültem, de végül sikerült megállnom, s nem békültem. Hadd tanuljon. Manipulálás? Miért, mikor itt van ez az eszköz, miért, mi van a tanítással? Az nem az? Később eljött velem a Wallmartba, kiderült, csak fonalért. Vettem neki sonkát, sajtot. Sokáig nem feküdt le, duzzog, mártír. Kicsit félek, nehogy bajt csináljon, kárt tegyen magában...Nem bánnám, ha nem lenne itt. Tanácstalan vagyok, hogy lehetne ebből kimenni. Elkezdtem újra Charlie Rose-t hallgatni. Hosszú idő óta ez az egyetlen szellemi inputom. Fantasztikusa Rod úgy mutatott be a – feleségének? – mint Zeusz, meg Jézus...Irt egy pacák, valami angol otthonról, van cége, hogy írjak a házról. Ettől aztán beindult az agyam. A Pauléknak kellene eladni a házat, de hogy? Kiderült, az ajtók nem jó helyen vannak, át kell rakni őket. Hétvégén is dolgozunk, jól jön ez az összeveszés. Úgy döntöttem, hogy dolgozni fogok, kihasználom ezt a lehetőséget. Mégiscsak szent leszek, azaz jó, valahogy ez közelebb áll hozzám. Fölül kell emelkednem a szarságokon. Vártam erre a lehetőségre s itt van. A Rod egy idealista. Ki kell ezt használnom. Valahol a Paulnak is annak kell lennie, ha őt választotta, meg egyáltalán. Fanatikus, s ezek az én embereim.

A pozícióm elég jól alakul, s mintha szélesedne az ösvény...Minden ezért történik, hm, észre kell ezt már vennem. Soha nem ér véget ez a tanulás. S valahogy, a Charlie Rose életútja is erről szól, tegnap éjjel olvastam, furcsa véletlenek, nem?

okt. 2-7 veszekedések, pénztelenség, meg mindenféle bolondokháza.

így lehetne jellemezni.

Küldtünk a mücükének 150-et, ami ugye 180-ba került. A taxosok kérnek 100-at. Úgyhogy az Sandrának nem is maradt. Valami megtisztító nagy balhézás megy közöttünk. Mindennek vége, elmondjuk egymást mindennek. Aztán kibékülünk. „Belém rúghatsz, megbaszhatsz, azt csinálsz velem, amit akarsz. Mondtam, hogy kösz, az nem kell, nem kell prostituálnia magát. Én mondtam, hogy szeretem őt, de nem akarta elhinni. Aztán mégiscsak kibékültünk, nincs más megoldás. A munka alakul, az ajtók ékelése megoldódott. Először elmentem a céges autóval anyagokért. A munkakereső hirdetésekre válaszoltam, de senki sem írt vissza, fogalmam sincs mi lesz. Valamit kéne csinálni, az biztos. Jó fáradt vagyok.

okt. 7-16 Cirkuszos lett ez a meló, miközben semmire sem jutunk, hogy ki tudjunk innen kerülni.

Rodnak balhéja van, azaz a fiát megverték, s haza kellett mennie. Ki tudja visszajön e, illetve ilyen körülmények között mennyire lehet rá számítani. A gyógyszerem ügyében semmit sem csinált. A házzal kapcsolatban sem, azt hiszem. A pénz az nagyon kevés, hülyére dolgozom magam, egy hatalmas projectet építek, semmiért. Majd minden héten küldünk pénzt, vagy az Sandrának, vagy a mücünek. Nekünk meg semmi sem marad. Ha akarnánk se tudnánk innen elmenni...Ugyanakkor elég cinikusak a főnökök, nem jó jel. Otthonról semmi hír, az Jill egyáltalán nem ír. Régóta érlelődő gondolatom, hogy „I am dying". Nem kéne ezt komolyan venni, pedig itt van a levegőben. Nem látok semmi kiutat. Ötletek vannak, de halványak. A pacuka úgy döntött, hogy szeret, s tényleg. Csak valami gyanús. Azok után, amit mondott. De, talán előrehalad a megértésben. Amúgy teljesen főnök kezdek lenni, már alig dolgozom. Ennek ellenére hulla fáradt vagyok, minden nap.

OKT. 16-OCT. 20 „NAPRÓL NAPRA JOBBAN SZERETLEK".

Miért? – kérdeztem, s persze nem kapva választ. Illetve – kiderült, lehet, az jutott eszébe, hogy mi lenne, ha szólna a Keresztes Éva bartánőjének, hogy vegye meg a házunkat. Hm. Amúgy, minden olyan zavaros. Viszont jó hűvös lett.

Oct.20-26 Hát visszajött a Rod, de nem hozott gyógyszert.

Sőt, közölte, hogy menjek orroshoz, ahova akarok. Jó nagy mosolygép, ennyi. Hajtok, mint az állat, de ez sem elég. A Paul közölte, hogy mindennel kész kell lenni egy hónap alatt, Thanksgivingre. Mert, hogy egy partyt akar... Napok óta azon dilemmásom, - a pacuka már megőrül tőle, - hogy mit kéne tennem, mit lehetne még tenni. De semmit. Nagyon gyanús, hogy egyszerűen csak hülyének néznek. A szorongató érzésre aztán jött a válasz, kell másik munkát keresni, s mégiscsak a Jilltől megváltani, s megtartani Kötcsét. Azaz dolgozni még pár évet. Hogy közben mi lesz otthon, azt nem tudom. Miből fog élni a családom... A pacukával úgy ahogy, langyosan elvagyunk. Épp közölte, hogy hát, a szex az neki annyira nem fontos.

Okt. 26-nov. 9, A pacuka szombaton elkezdett dolgozni – 7-én.

Pénzünk még mindig nincs, mindig van valami. Még mindig van egy részlet az adóból.

Otthon nincs semmi, legalább is semmi hír. Az pacukával elvagyunk.

Teljes a kupleráj a munkával. A Thanksgivinges átadásból semmi sem lesz, ezt a Paul felfogta. Közben ezer dolgot csinálunk, a Hűtőnek egy épületet, engedély nélkül. Hosszas huzavona után s persze bagóért, megvették a pepeckedő munkásom, Rodzser, a lepusztult vállalkozó szerszámait is. Elment a Rod rokonsága, a gyerekei anyja, akit a Paullal meglépve otthagyott, s most odajött hozzám, a vállamra borult és ott zokogott, - nem tetszik nekem a csávó.

Nov.9-nov. 16. Megvolt a betonozás. Majd szét szakadtam.

egyelőre csak részidőben, mert nincs sok vendég. Az inspekció is sikerült, úgyhogy kezdjük a decket, meg a tetőket. A Rod hazament, nem valami jó formában, de majd jön ezen a héten. Vettünk egy csomó meleg ruhát, egy valag pénzt is elköltöttünk. Kellemes idő van. Amúgy semmi különös. A pénz nem gyűlik, hm.

Nov. 16 – Dec. 2 Voltunk Miamiba, felkavaró, hülye élmény.

Minden héten van valami, ami miatt kevesebbet vagyunk együtt, s hidegebben.

Minden nap van valami, ami miatt hulla fáradt vagyok, utálom ezt a helyet.

Miamiban össze-vissza kóválygogtunk, mire megtaláltam a magyar templomot, s csodák csodája a dagi Imi még mindig ott lakik. Fogalma sincs hol lehet a Géza. Elég lehangoló volt, amit az ottani életről mondott, egy nyomortanya az egész. Aztán lementünk a beachre fürödni, s legnagyobb meglepetésemre a víz szép tiszta és átlátszó volt. S nem zavaros, ahogy én Miamira emlékeztem.

pacuka értetlenül és részvétlenül viselkedett, unta az egészet, mintha minden nap oda járna.

Dec. 5-7 Szörnyű hétvége, nyomott jövő, no szex

Hetek óta minden nap dolgozom. Semmire sem jutunk. Nos, gondoltam, most lehetne egy délután...

Ehelyett undorító veszekedés lett, lökdösődés. Aztán elmentünk Cape Coralba, pálmás, tagolt hely, amúgy szörnyű. Felháborító gazdagság, ez az, ahol minden háznak külön vízi utat építettek…

A munka nagyon hervasztó, a Rod valami jó nagy szarban van a Paullal, aki miután kifosztotta minden fillérjéből, néha dob neki egy kis aprót. Majd, ha jobban megy, akkor. Cigit tőlünk koldul, meg a benzinpénzből lopkod. Nem szeretkezünk, semmi vágy nem ébred bennem ezzel a nővel kapcsolatban. Legszívesebben elrohannék világgá. Elég közel vagyok hozzá. Semmi de semmi értelmet nem látok vele lenni. De egyelőre még kitartok.

Ljég, dec. 09

Jó marha bonyolult minden, de már építkezünk. Nekem munkát kell adni az embereknek, de a főnököm egy idióta, s mindent utólag intéz, kér, - pl az engedélyeket. Ebből aztán örökös balhé van, s nekem kell fedeznem.

Jack

DEC. 17 LS ITT VAGYOK ERRE A SZIGETRE ZÁRVA, AMI A MOTEL UDVARA.

Reggeltől estig mindenféle lumpen alakokkal kínlódom, akiknek felfoghatatlan egy idegen, s egymást is utálják. Nap mint nap érzem a felháborodást, hogy fillérekért dolgoznak, pedig én is azért vezényelek egy jókora építkezést. Ennyi munkáért már jókora summa járna, de így egy fillérem sincs. Ha valamilyen okból el kellene innen mennem, nem tudnék máshova, mint az utcára. S ez nemsokára véget is ér, szóval, pokolian idegesítő. Ráadásul barom módjára igyekeznem kell, mert mindenféle határidők vannak. Estére alig állok a lábamon, rendszerint ülve elalszom, hogy aztán az éjszaka kellős közepén fölébredjek, s több órás virrasztás után visszaaludjak ötig, amikor kelek. Sehova se járok, mint a boltba kajáért. Viszont most jó idő van, valaki épp mondta, hogy jövő héten karácsony lesz, nagyon érdekes. Úgy élek itt, mint egy barom. Kb. Ennyi.

apa

Karácsony előtt Jó lett az átvétel, sőt.

Úgy megdicsért a pali, hogy még senki. Nagy nehezen a főnököm is..., de a végén mégiscsak sikerült betartania azzal, hogy a Leet megkérdezte: mit szólna, ha csinálna pár szekrényt. Előtte nekem azt mondta, - semmilyen szekrény nem lesz itt... Aztán elrepült, a kisegér feleségével együtt. A Rod nagyon furcsa, visszahúzódó lett velem, s föl a drámájában, nem tudni mi van. Azt a nevezetes levelet ki tudja elküldte e. Nem tud dűlőre jutni, bár tudja a célt – valami ilyesmit mondott. Mi pacukával megint kibékültünk, ami jó. Nincs mit tenni ebben a helyzetben – össze vagyunk zárva. Aztán a második szeretkezéskor észrevettem nagyon húzódozik. Később azt a választ adta, hogy fáj a puncija. Hm. Csak nem ugyan abba a helyzetbe csöppentem? Minden nő puncibajos? S persze fölmerül, hogy már nem megint ez van a balhék hátterében, ugyan azért húzódozik, mint az Jill, lelki okokból. Az önérzet, a szégyen, a düh, a dac, s vajon mi lesz ennek a vége? Lehet erről beszélni? Pénzünk nincs, megint autót szereltettünk, s kész. A pacuka minden pénzét hazaküldi, a költségekre semmit sem ad, s egy szót sem szólok ezért. Jó marha hűvös lett, majdnem éjszakai fagyok vannak. Már nem dolgozom annyit, de mégis hulla fáradt vagyok. Mintha egy szigeten élnék. Az Jégnéző még mindig ír, ő az egyetlen, akivel levelezek. A családnak kell pénz, nyomorúság van otthon. Épp azt beszéltük, hogy úgy látszik ilyen képtelenségben kell élnünk, amíg a nyugdíj, a hazamenés, ideje eljön.

2009 év Utolsó nap reggele,

Tegnap este elmentünk steaket enni. Háát, jó sokba került, vagy hetven dollár. A pacuka ötlete volt, merthogy „betett rá pénzt". Lószart, én tettem be rá.... De mindegy. Finom volt, a puccos, vacsorázós Amerikába várakoztunk, a sorunkra. Már délután kibékültünk, elég szörnyű lett volna úgy maradni – gyűlölködve.

De nincs megoldva semmi, nem beszéltünk meg semmit. Ezzel a nővel nemigen lehet. Kiábrándító lehetek neki az örökös társadalomkritikás dumámmal, mert hogy mindig azt nyomatom. Reggel próbáltunk szeretkezni, de nem ment, ill., pár másodpercig. A behatolás még mindig mennyei, túlságosan is, szét szakadtam, hogy ne menjek el. De a fűrészeléshez semmi kedvem nem volt. Így is észbontó ez a reggeli tisztánlátás, meg ez a villamos érzés. Annyira ellentmondanak egymásnak, s a végén az ember ott marad pangó semlegességben, kielégületlenségben. Mit érezhet ilyenkor egy nő, ez se derül ki soha. Megyek dolgozni, aztán *meglássuk.*

A nőbeteg –

egy szörnyű év kellemetlen év vége, dec. 30

pacuka beteg volt, mint egy fás karalábé. A legutóbbi veszekedés óta csak várok, hogy helyreálljon valami emberi közöttünk. Semmi. Örökösen a pénzét számolgatja, mindent hazaküld, mintha készülne valamire. No szex. S mindenféle baja van. Tyúkszeme, szájjótvara, fáj a hasa..., s a múltkor a szeretkezésnél húzódozott. Szóval a puncijával is valami baj van. Néha tényleg azon gondolkodom, hogy normális vagyok e. Mert nem elég a fönti sok minden, még utálatos is. Lehet pont azért? Az Jillnél kiderült, hónapok évek alatt, hogy igen, ilyenkor bűntudata van, lehet az embernek. Mikor rájön – vele van a baj, s szégyenli, meg ilyenek. A Leevel – azaz a melósokkal, melóhellyel is baj van, nagyon lassan előbbre jutok, hogy kivívjak valamit, legalább valami nyugalmat. Pénz az nincs több. Az ünnepek miatt darab hetek és kevesebb pénz is van. Négyszár dollárt küldtem haza, na meg az ünnepek. Bár nem igazán vettünk semmit. Egész végig főztem és takarítottam. A pulykával küzdöttem- azt hiszem soha többet nem eszem. Itt van ez a hatalmas dög, s undorító. Sütöttünk egy avas mákosbejglit is a rakoonnak... Nem tudom mi lesz ebből, de valószínű semmi. Hihetetlenül korlátolt és agresszív bunkó ez a nő. Csak azt nem tudom, hogy szabadulhatnék meg tőle. Lassan véget ér ez az átok éve...

2010 ELSŐ FÉLÉV, JAN - MÁJUS

Nos, vettünk egy hajót. 1300 volt. Nagy rohanásban egy nap alatt sikerült, s még aznap megcsináltattam a regisztrációt, meg minden baromságot hozzá. Aztán hétvégén már mentünk is hajózni, bár jó hűvös volt. Valójában nem élveztem, inkább csak megszabadultam egy fantomtól, hogy nem mehetek vízre. Olyan kétezerbe került, maradt ezer. Ennyit sikerült eddig összeszedni. A deck majdnem kész, s végre egyértelműen kiderült, hogy mennyi munka van – sok. Egy évről is beszél a főnököm. Jó lenne fizetésemelés, de a Rod szerint erre nem sok esély van. Pedig mondtam neki, hogy jó lenne normális munkával annyit keresni, amiből meg lehet élni. A pacuka itt ott dolgozik, s van már egy kis pénze. Vett is

pár dolgot, de valójában nem ad belőle. Nem is kérek. A hinta részeket kéne csinálni. pacukával jól vagyunk, csak „nincs időnk szexre" és semmire. Amúgy nem tudom mi van vele, de elég sűrűn rájön valami letörtség, fáradtság, s nagyon gyanús, hogy beteg. Szóval. Olyan semmi semmivel.

Már meg január van, hideg, kívül-belül.

0110 itt a világ végén hajtok itt, - semmiért

Megint elkapott az érzés, hogy hülyére hajtom-dolgozom magam, semmiért. Így telik el az életem, s semmire sem jutok. Mindjárt hatvanéves leszek, s majdnem nincstelenként élem az életem. Se a házamba, se a hazámba nem vagyok s „nincs senkim". Mi vagyok én egy állat? Nos, megpróbáltunk szeretkezni. Olyan kedves és türelmes voltam, amennyire csak nővel lehetséges. S ellökte a kezem... Aztán azzal jött elő, hogy durva vagyok, s engem csak a „baszás érdekel". Így. S azt gondolom, hogy ezzel az egész történetnek vége. Mondtam is neki. S persze szörnyű ezzel élni, s nem tudom, mi lesz a megoldás. Pedig nem fog így maradni. Agybontó, milyen buta, vagy rafinált ez a nő. Miközben azt gondolom, hogy ez csak jó kifogás, mert valójában beteg. Ezzel próbálja elterelni magáról a figyelmet. Beszélni nem lehet semmiről, s hónapok is eltelhetnek, amikor is előjön valamivel. Sötét, sötét, sötét, s nyomorult. Rohadt hideg van, de minden nap dolgozom.

Cruecked spread of love, miért nem egyedül?

hááát, sok jó nincs ebben itt. Tulajdonképpen nem tudom, miért van nekem szükségem nőre...Szex? Háát, annyira már nem. Persze nehéz lett volna eljönni. De most meg olyan mintha nagy kölcsönt kellene visszavezetni, kamatos-kamatos-kamatos kamatra. De hát reméljük, hogy ez is belefér. Buta, érzéketlen, tudatlan nőkkel próbálok, iszonyú erőfeszítésekkel együtt élni. S képtelen kiadásokkal. Egy lépés előre, egy hátra. Hm. Mára, kb. lehetne sok sok ezer dollárom. S szépen haza tudnék menni, s csöndesen eléldegélni. Pár hónap munka itt, jut is ezembe, itt a motelban talán lehetne lakni is – deposit nélkül. Csak itt van ez az ember-batyu. Valójában „nem történt semmi", csak ez az általános bizalmatlanság, ez a „Lui", akivel levelezik, valami madefucker, s nagyon gyanús az egész. Valami összeesküvést látok. Kihasználnak. Ugródeszka vagyok? Az utóbbi időben „nagyon szeretett", tényleg. Így cicóka, úgy cicóka. Persze hülyére kényeztetem. Valamit azért adhat is, hogy ne lógjon ki a lóláb. S a sok genyóság után persze furcsa volt. Kértem, hogy ha netán tudna adni valami magyarázatot... S azt mondta, hogy én vagyok a hülye... Bredentonban is nagyon hülye voltam. Nos, én meg azt gondolom, hogy az ő szemlélete változott. Valamit lassacskán fölfog azokból a nehézségekből, ami az újra letelepedéssel jár. Mert hogy tényleg szarrá dolgoztam magam azért, hogy idáig eljussunk. Munka, lakás, egyebek. Aztán itt van a szeretkezés is. Jó vele, de teljesen kiszámíthatatlan. Valutaként használja az egészet. S hát a legrosszabb, hogy abszolút nem lehet megbeszélni vele semmit.

Nyilván rájött, hogy sokkal árnyaltabban gondolkozom, mint az eddigi primitív társaság, akivel az életét otthon élte. Mindig nekem van igazam, amit nem tud követni, s nem tud igazán elviselni. Ezért aztán gyomorból támad. Fölmerült persze, hogy várnom kéne. Ki kéne várnom, amíg felzárkózik. De ez egyáltalán lehetséges? Még ebben az életben? Tényleg ezzel akarom tölteni azt a kevés időmet, ami még hátra van? S természetesen eszembe jut, hogy milyen icipici pénz elég otthon. Havi húszezer? Ha lenne fám, villanyra, internetre pénzem, hát fuck... télen meg itt dolgozhatnék. Hátha nyílik itt valami lehetőség, Floridában erre. Aztán tavasztól őszig meg haza mennék, s megnyugodva, de tényleg, írnék. Punci? Van az ott bőven.

Abba kéne hagyni ezt az együttélés gondolatot.

Megalázó csalódás, de be kellene látnom, hogy ennyi idősen nem megy. Valójában lenyűgöz némely nő bölcsessége. Akik csak bizonyos alkalmakra keresnek szabadidő s persze baszópartnert... Miért ne? Csak hát én is ilyen lassan érő típus vagyok. Nem tudom mi lesz. Éjjel azon merengtem, hogy föl kéne vennem valami könnyed és vidám pofát, úgy csinálni, mintha hülye lennék, s akkor happy lenne. De megéri? Beszélgetni nem tudok vele, ez biztos. Tulajdonképpen hangosan beszélek. Ő meg hallgat. Kéne – mégiscsak – vele beszélni, de minek. Egy darabig biztos még együtt kell lennünk, hogy tiszta és tisztességes legyen az elválásunk. Hm. Szóval, ezért. Még pár nap van a „deckből. Hét végére kész kéne legyen, s persze, nem lesz.

Május 11. Ljég, elveszve itt, egy bolond angol szolgája lettem,

A szegényes pár milliójával belevágott ebbe a vállalkozásba, egyötödig eljutottunk, s kezdi megunni. Én még ilyen faszságot nem láttam. Azt nem engedi, hogy profik csinálják, nincs is ilyen, sajnálja rá a pénzt. Menedzserre, szakácsra, meg ilyenekre gondolok. Ő meg nem ért hozzá. Így aztán minden környező motel-hotel tele van, itt meg nincs senki. Kezd beszarni. Sokszor attól félek, hogy eladja az egészet, s kész, vége. Ugyanakkor nincs miből, s hova mennem. Dolgozom az új rezümémen, tényleg van mit belerakni – a munka leírása, képek stb. – ha mégis útilapura kerül a sor. Florida egy döglött hal, néha megmozdítja a farkát, de közben bűzlik az egész. Ugyanakkor mióta itt vagyok, kb. Öt napot esett az eső, s télen is egyfolytában lehetett dolgozni. Már kezd marha meleg lenni, de ez mindegy. Szóval valójában szerencsének is lehetne nevezni, hogy ide jöttem. Arra jó volt, hogy elkerültem a nyomort, s hogy nagyon lassan összeszedegessem magam. Hátha jön majd egy hurrikán. Teljesen begubózottam. Valójában nem tudom miért is csinálom, élek. Ha nem lennél te, (az adósságom), meg a családom., lehet feladtam volna. Nagyon hervasztó egy idegen életet élni. Mindjárt hatvan vagyok, itt a világ végén, egyedül. Nem tudom csinálni azt a kevés dolgot, amiben még hiszek, ami örömet tudna okozni. Nem tudok kikeveredni ebből a

trutyiból. A családommal semmilyen kapcsolatom nincs, de remélem megvannak. Örülök, ha nem ír senki, nem történik semmi. Persze a munkám iszonyúan leköt, s leszív. Ugyan fizikailag nem kell dolgoznom, ami jó is nem is. Örülök, hogy te ilyen ügyesen feltalálod magad, erre zseniális képességed van. Néha azt gondolom, hogy én vagyok a leghülyébb ember a világon. Na jó, ezt most abba hagyom, de folytatom. Pusz

Jack

egy nő kiszúrja a szomorúságom

álltam a beachre levezető kis deck végében, s néztem a tengert. Előttem strandolók, minden korosztály. Egy idősebb nő közeledett. Rám nézett, s megállt rajtam a tekintete.

Valami nem jó, mondta, s könnyed fürkészéssel kicsit megingatta a fejét.

Hát, tényleg nem.

Ne adjam föl, egyszer jobb lesz. Voltam én is ilyen helyzetben, mondja komoly arccal. Följött a lépcsőn, s megfogta karom. Megszorította. Muszáj volt elfordulnom, mert éreztem, könny szökik a szemembe. Elengedte a karom, s elindult lefele, én meg vissza a parkolóba. Egy pillanatra visszanéztem, s láttam, hogy egy kisebb társasághoz meg. Egy hasonló korú férfi, biztos a férje. Egy fiatalabb házaspár, a gyerekek? A család. Szaporára fogtam lépteim, el innen, most nem akarok látni rendezett embereket.

2010 MÁSODIK FÉLÉV, KIS ÁLMOK SZORÍTÁSÁBAN,

DE JÓ, HOGY NEM TUDTUNK „MŰVÉSZHÁZAT" VENNI!

Vettem egy új számítógépet, először egy kicsit, aztán meg ezt a nagyon szépséget. Végre egy olyan, ami igazán tetszik. Amúgy semmi különös. Itt szenvedek ebben a bányában, vagy inkább börtönudvarnak hívnám. Pénzért vagyunk itt vagy mi, de az elég lassan csurdogál. Véget ért ez az őrület, amikor is mindenféle álmok után rohangáltunk, mint például a házvétel. Szerencsére nem sikerült valami marhaságba beleugranunk, mert mindenféle problémák vannak a credittel. Kiderült, hogy vagy hét helyre tartozom, aminek persze utána is kéne menni.

Írt az Jill. Óvatosan „érdeklődik".

Tulajdonképpen örülök neki. Azt kérdezi, hogy vagyok, mit csinálok, s mik a terveim... Itt minden oké. Langyosság. Pár napja nincs olyan meleg. Megcsináltattam az összes ac-t, s így jobb. Sumákolok, azaz nem törőm össze magam. Mint egy igazi főnök „nagyon fontos" jövés menés. Bullshit. Az pacukával sehogy se, azaz jól vagyunk. Jó marha nagy hiányok vannak, de jobb, mint egyedül, hm. De

ugye ez rám, s különösen rám vonatkozik. Annyira nehéz lenne elviselni a tudatot, hogy hülye vagyok, vagy az tulajdonképpen egyike az elfogadott, emberi dolgoknak, tulajdonságoknak? A számítógépekkel baszkódom, másolom a régiről a fontos dolgokat. Egy egész heti fizetésemet elkótyavetyéltem. De van ilyen. Végül is kiderült, hogy azért csak van munka.

Falusi magyar nő Amerikában

Az utóbbi időben kicsit kitört a pánik, amikor is kiderült, hogy az ég világon semmit sem lehet csinálni az pacukával: a vezetésével is baj van, rosszabb mintha kezdő lenne. Fél is. S hát nem tud még mindig angolul. Sok mindent ért, nézi a tévét, de egy igazi munkahelyen nehéz lenne. Mindig az jut eszembe, hogy majd csak utolér. Mással se lenne könnyebb. Sőt. Ugyanakkor van – minden szörnyű balhé ellenére valami vonzódás közöttünk. Testi is lelki is. Mindig – s egyre könnyebben vissza tudunk térni magunkhoz. S változatlanul azt gondolom, hogy idő kell ahhoz, hogy a szörnyű ilyedtség, ami még Dányba érte, miszerint találkozott egy okos Tóbiással, aki jobban tud mindent, aki előtt szégyelnie kell a tudatlanságát, butaságát, majd elmúlik, eloszlik. Lassan változik ez, de még mindig a kettőség figyelhető meg. Pillanatok alatt visszahúzódik a hallgatásba. Az szokott az ostoba vádja lenni, hogy nem hagyom beszélni. Ja, nem hagyom hülyeségeket beszélni. Általában, mint az más más nőkkel is nem egyszer előfordult, én mondom meg, én tudom, mi újság. Ez most egy semmilyen nap. Elmentünk vacsorázni. Aztán össze-vissza kóválygotunk, „házakat néztünk". Valójában semmi értelme. S a nő egész úton kellemetlen s arrogáns volt. Fölfoghatatlan. Ő még ment volna, de nekem egyszer csak elegem lett. Teljesen úgy viselkedik, mint egy férfi. Pedig tényleg igyekszem mindent megtenni érte. Délután munkaidőben elrohantunk s egy csomó hasznos információt szereztünk a továbbtanulásával kapcsolatban. S mindez pénz, futkosás, s gyakorlatilag minden időmet vele, ill. az ő érdekében töltök. S cserében egyszerűen nem tud még egy kicsit sem normálisan viselkedni. S akkor azt még nem is említem, hogy egyfolytában kétségek merülnek fel bennem, hogy semmi mást nem akar, mint valami önálló életre szert tenni, aztán egyszerűen azt mondja majd, hogy kösz, s otthagy. S persze akkor újra és újra abban élek, hogy – minek? Minek csinálom én ezt az egészet? Tegnap fél tizenegyig containerekkel baszkódtam. Vetettem két ürest Paullal, s tároló helyet próbálok belőlük csinálni. Egész egyszerűen nem férünk már el a sok anyaggal, szerszámmal. Írtam az Jillnek, hogy dolgozom, nincs különösebb tervem más, minthogy egyszer hazamenjek.

pacuka burkolatlan baromsága

Szóval, nem tudok elszakadni attól, hogy ez a nő vagy hülye, vagy hülyének néz. Ez egy jellegzetes női tulajdonság, - mintha más is beszélt volna erről, mintha az ember tartozna nekik valamivel, majdnem többel, mint a gyerekeinek,

érzettetetlen, Próbáltam, de a legszörnyűbb az, hogy még csak tisztázni sem tudom vele. Az a szörnyű materializmus lehet az, ami azt mondatja: - *„te vagy az, aki annyira oda van azért, hogy valakit szeressen, hát it vagyok bazdmeg, akkor szeress! ne gecizz már, tegyél meg, vegyél meg mindent, ami ehhez kell. Én meg odatartom, tudod te milyen az utána kimenni a fürdőszobába?"*

Iszonyú agresszív, s arról beszél olyankor, hogy én milyen hülye vagyok, szűkagyú, s hogy ő okosabb nálam. Taktikailag lehet, de stratégailag biztos nem. Furcsa, hogy ez a dolog meg mennyire nem érdekli. Mennyire nem gondolkodik hosszú távon, mennyire nem érdeklik a pillanatnyi tévedéseinek a hosszú távú következményei. (ezt egyéként egyszer el is ismerte, mondta, hogy ja, az élete tele van ezekkel...!? S soha nem lett belőle baja? Ez érdekes. S ami ugye jól tudjuk, hogy ez valamiféle fajta korlátoltság, illetve annál is rosszabb: egyfajta pszichózis. Szoktam neki mondani, hogy mi ezzel a baj, de nem nagyon hallja meg. Nem érti, persze, nem akarja. Valami felmérhetetlen mértékű és mennyiségű komplexus van benne. A bátyja? - gondoltam párszor, s rá is kérdeztem. Mert ezer történet van, hogy szivatta, még kínozta is... De hát az mondja nem. Amire én meg azt gondolom, hogy de, csak föl se dolgozta, így aztán nincs. Olyan bonyolult lett volna végig menni rajta, hogy inkább hagyjuk.

Nekem meg itt van a másoknak való segítség képtelen bumerángja, az Imola, a Edit

Mert mikor megpróbáltam kibogozni, halálra szörnyedtek, hogy ne!

Az Imola bizonyos sikereket elért, pl. Fölvette a kapcsolatot a családjával: az apjával főleg, pont a halála előtt. Az anyjával, aki még nem látta a gyerekeit. S a húgával, akivel évek óta nem beszélt. De tiltakozott ellene, hogy én nekem közöm lenne hozzá. A sok meggyőző duma, éjszakákba nyúló elemzés, győzködés, feltárás, mindaz a beleélés, ami ehhez kell, meg sokoldalú tapasztalat az értékelésére, az mind nem számit. Mikor az én közreműködésemre egyszer csak leesik a tantusz, föltárul a dolog, akkor azt gondolja, hogy puff," milyen okos vagyok, hogy így rájöttem, kivétel talán a Edit volt, aki mikor mondtam neki, hogy na de hiszen te mindenki Barbie babája voltál, elismerte döbbenten, hogy ja, tényleg, most ahogy így mondod... de hát a Imola? Annál naivabb lelket még soha nem láttam. Ha valaki egy bezárkózott, önigazoló, szűk világban élt, akkor az ő volt. Ráismertem, mert én is beleestem ebbe a hibába, régen - s lényegében, ez okozta a bajok nagy részét. Azt hittem dolgok úgy vannak, ahogy én gondolom. Fasza nem? Bonyolult. S persze értem, s látom ennek a nőnek a szerteágazó, millió baját, kis, apró Micro tényezők hálóját, amiből még biztos van több. Is. Tudom. Mert minden alkalommal előtogyog vagy kihuppan egy, mikor elkezdem a felszint vakerászni. S már attól, ami eddig idesodródott ebbe a szélsarokba, már ettől is néha halálra rémülök: biztos akarom én ezt mind tudni, kezelni, gyógyítani, pólyálni? akár még beszélni is róla hosszú tanulmányt igényelne, amire nincs idő.

A lényeg az, hogy értem, látom, tudom. S különös, hogy csupa ilyen emberrel találkoztam, mármint nővel. Egyik így a másik úgy. Valószínű azzal a gyere-bucibekaplak, s hamari-hamvas módszerrel, ahogy összeismerkedtem ezekkel a nőkkel, csak ilyenek jutnak. Az Internet? Ajjaj....Mit akarok? S persze két része van ennek a nyomorult helyzetnek: az egyik, hogy nem tud hova menni, hogy bizonyos mértékig, de nyilvánvalóan a hülye döntésemért fizetek. Mármint nem kellett volna belemenni, hogy adja el a házát, meg ilyenek. Mert ez most, mint valami Damoklész kard lebeg a fejem fölött. Örök életemben el kell tartanom ezt a hülye nőt? Hozzám láncolta magát? S miért, egy repülőjegyért? Próbálom neki elmagyarázni, a legjobb lenne, ha alkalmazkodna. De nem tud. Nagyon sok örömem nincs benne. Van benne valami jó is, s ez a csapda. De hát mindenkiben van valami jó. Van kihez beszélnem, de jajj! Undorodom ettől a helytől, kezdek belegolyózni. S a legnagyobb baj, hogy nagyon lassan gyarapodok. Igazándiból kettős játékra kényszerülök. Vele is, magamra is kell gondolnom. Valahogy meg kellene oldanom a helyzetét, hogy mehessen a búsba. De meddig fog ez tartani? Menynyibe fog ez nekem kerülni? A másik oldalon meg örülnöm kellene annak, hogy itt van, valahogy „élvezni", amíg tart...

S persze, valahogy spórolnom kéne.

VÉGE 0613 AHOGYAN A PACUKA TŐRBE CSALT, LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE

Most jött ki. Vasárnap van. Annyira elegem van belőle, főleg, hogy „nem is vettem észre". Iszonyúan pipa vagyok rá. Szétbaszta az életem. Felfoghatatlan számomra, hogy lehet valaki ilyen barom. Elvettem a legbaromibb nőt a világon.

Ó, Istenem. Mikor eszembe jut az s szörnyű fénykép, azzal a két kopasz alakkal..., az a torz arc, az övé, phű! Valami nagyon azt mondta, hogy" na ne, ezzel a nővel aztán ne". De ***a hülyeség.*** Az győzött. Ott kellett volna abbahagyni, rögtön és azonnal. Soha nem értettem, miért küldte el nekem azt a képet, miközben szokta tudni, mi a szép, mi a rút. Utána ó hányszor hisztérikusan takargatta, s tüntette el a ronda fényképeit. Csak látni kellett az arcát, mikor megnézte az a pár közös fotót, amit csináltam, azt fintort, azt a torz mosolyt, ami lényegében a szélfútta vonásainak szóltak, azt fejezték ki fura módon. S lehetne sajnálni, hogy jaj, szegény. De nem! Egyik megoldás, amiről tudok, hogy a rondákat szerette, erről más írtam. Ha rondával járok, nem nagy a kontraszt közöttünk. S milyen ironikus, szarkasztikus, vicces, gonosz és geci volt az az egész viselkedés, amit művelt velem, s mennyire kilógott al lóláb, s milyen jó, hogy kibújtam alóla, mikor az elején egyfolytában az arcom firtatta, két keze közé fogta, s álmélkodó arckifejezéssel a fejét csóválva mondta: „milyen szép", olyan szép vagy". S a buszban az út felöli ülésbe kellett ülnöm, hogy egyszerre kinézhessen, meg láthasson. Milyen jóképű vagyok. S mondtam neki, hogy na jó, elég legyen ebből a faszságból. Más jót nem talál bennem? Mert hogy mint férfit olyan nagyon nem nyűgöz le ez a

dolog. S látni kellett volna, milyen zavarba jött, meg hogy tulajdonképpen elgondolkozott, ahogy kutat az emlékezetében, s üres lapok tömkelegére talál, meg idegen utálni valókra. Megszámlálhatatlan alkalommal ugyanis az történt, hogy ha valami jó lehetett volna velem, akkor ez az ő mínusza ellenében történt. Akkor neki be kellett volna látni, ismerni, hogy ja, de ő a szar. S azt már nem. Akkor inkább én se vagyok jó. S ha mindenben jobb voltam, akkor az jött le, hogy semmiben se voltam jobb. Kivéve amit a tükör, kirakat, fénykép mutat, azt nem lehet letagadni. S furcsa. Hányszor hitettem el magammal, van ebben a nőben valami jó is. Hogy tudom szeretni. S olykor szerettem is. De – ahogy ez lenni szokott – ez az én rugalmasságomat dicséri. Egy katasztrófa. Még megbeszélni sem lehet vele semmit. Ennyire hülye nőm még sohasem volt. Ennyire hülye emberrel is keveset találkoztam. S ami a legszörnyűbb – még csak megszabadulni sem tudok tőle. Legalább is nem könnyen. De ha életben akarok maradni, akkor muszáj lesz. De iszonyú sokba fog ez kerülni nekem. Minden szempontból. Annyira elfáradtam, hogy muszáj volt lefeküdnöm. Teljesen depis lettem. (s ó, hányszor volt ilyen azelőtt is. S hányszor fogadtam meg, hogy ez nem lesz... néha az élettől is elmegy a kedvem. Ami nem jó. Tulajdonképpen volna miért élni. Vannak dolgok, amiket szeretek, amik meghatnak, amiért jó lenne lenni. Mikor abban vagyok, az jó. Csak azt nem tudom, hogy jussak el oda. Illetve lehet tudni, csak iszonyúan lehangoló, hogy ez meddig fog tartani. Pedig nincs más út. Illetve egy lenne, valami durva. Ez a nő tényleg vagy tökéletesen hülye, (valószínű) vagy, amire először gondoltam a leg alattomosabb módon számító. Képes volt a házát is eladni, lefeküdni velem, férjhez menni, bármit, csak hogy ide kikerüljön. Persze remélem nem teljesen így van. Mert akkor egy gonosztevővel álltam össze? Hú!

S itt egy példa, egyszer egy ilyent mondott:

Oké, basszál meg amikor akarsz, nem érdekel, kibírom, ez egy túlélő tábor".

S mondanom se kell, hogy az amúgy se nagyon kívánatos teste, az amúgy se kellemes arca még kevésbé kívánatossá vált. Isten őrizzen, nem akarok én senkin uralkodni, pont az ellenkezője. az egész a szeretetről kellene, h**o**gy szóljon, avagy miért kell a társ?

Ehelyett pacuka mintha nem tudna arról, hogy találtunk a magány ellen valamit, egy másik embert, a párunkat, akit simogatni, becézni, kényeztetni lehet, akivel fel lehet fedezni azt, amit még nem volt idő s alkalom, aki tanulni megismerni akar s most már együtt csináljuk, együtt építjük önmagunkat, meg a világunkat, hogy ez lesz majd a híd, ami átvezet a egymás iránti elkerülhetetlen idegenség fölött, ez lesz a napja az új világnak, egyfajta újabb könnyedségnek, amiben könnyebb a lélek, balett cipőben lépked, friss reggelen. S olyan furcsa, s most nem igazolni akarom – csak magam. Hogy igazándiból, azokat a hiányokat, amiket másoknál a hibaként láttam, azokat nem tudom nála okolni, tehát más a baj,

mert hiszen elég jó az olvasottsága, tájékozottsága, vannak elég komoly tapasztalatai, meg ilyenek. Bár ez is sokszor eszembe jut, olyan furcsa elcsúszások is vannak, átcsúszások a népies giccsbe, a proli közhelyekbe, az álltudományos hiedelmek közé, mint para jelenségek, jóslás, előjel, s a furcsán manipulált előérzetek, amik hol bejönnek, hol nem, de akkor meg visszaigazítva a képzelt irányba, ami önigazolás, ami a hibák elkenése, ami a tények visszautasítása, rosszindulat és rosszhiszeműség, mindig félig üres pohár. Miközben tudja! tudja, hogy az egész nem jó! Most elment valahova. Hetyeg a Blankával. Nincs munka, mert, hogy alig van valaki a hotelban. Ilyen szempontból is egy katasztrófa az egész. De legalább tanul. Rájött, hogy nincs más kiút. Meg kell tanulnia angolul, másképp nem tud elmenni dolgozni. Tagnap egész nap, nagy sértődötten azt is csinálta. Így is úgy is el kell tartanom, s ez a legrövidebb út. Úgyhogy abban lehet reménykednem, hogy ki fog tudni tartani ebben. Lassan oda megy le, hogy ha igazán jóindulatú akarok lenni, akkor is csak annyit tudok mondani, hogy egy iszonyúan elmaradott gyereklány. S mit kezdjek én egy ilyennel? Ezzel kellene leélni az életem? Mert?

0615” A múltkor pl. Azt mondta, hogy őt már a szex tényleg nem érdekli. Mert ötven év után, egy nő az ilyen.”

Hm. Azért én ismertem más „elméletet” meg gyakorlatot is. Na mindegy, erről még írni is szörnyű. Micsoda egy barom vagyok én...

na mi van, most meg közeledünk?

Enyhe olvadás. Így is mondhatnánk. Pedig nem szeretném. Pontosabban én sem tudom: az elmélet meg a gyakorlat nem ugyan az, hm. Igazándiból kiábrándultam, s csak általánosságban lenne jó valaki. Keresek-kutatok valami jót ebben a nőben. Nem e valamit félreértem. Enyhül, haverozik – „cicóka” ilyeneket mond. Főz, elmegy bevásárolni. Mert mondtam neki, hogy „na, mi van, az is nőies, hogy én ilyeneket szoktam csinálni. Egydimenziójú. Ó, de hát milyen ismerős ez az egész...

Én sem vagyok tökéletes. De hát a történet ugye mindig arról szól, hogy énhozzám képest más mennyire az. S hát itt mindig elég nagy hézag volt. Könnyen nem akarom feladni, mint ahogy mindig is tettem. Egyszer azt mondta: csak nem vártam ki, hogy ő kezdeményezzen. S az mire jó? Este megfürdött, még majdnem időben, s jött is hamar. Óvatosan odabújt, de én „aludtam”. Büntetem, s az enyhe kifejezés. Valahogy ki kell bírni, egymáshoz vagyunk láncolva. Micsoda egy langyos középút, valami nem ismert undormány lesz itt kikutyulva má’meg. Beszélni ugye nem lehet, minek? Van más út is, nem? A sumákolás? Minden megy lefele – látszólag. Minden, amiért egy nőre vágytam. Amiért egy társra, az meg nagyjából már réges-rég elment.

Valami gyengédség kéne, valami perverzió,

Jóságos perverzió, hogy mondjam, - semmiképp nem ez a merev, szögletes, üresen udvarias nihil. Szenvedély kéne romantika, vágy – ez az Amerika olyan, mint valami steril gyár, üres szavakkal teli kategóriaszekrény. Szóval valami egybeolvadás, valami, ami még soha nem volt, vagy alig, fenébe is. S ez nem valami nagyon különleges, inkább személyi hinta-palinta. Egymásra figyelés meg magunk kutatás. Pedig van benne valami jó. Ó, ahogy dugtunk a vízben. az jó volt. De iszonyú gátlásos. S bárcsak ne találkoztam volna jó nővel, aki úgy belement volna, benne lett volna, kellett neki a szex, nem szarozott annyit. S eszembe jutott a két előző nőm, na meg az Jégnéző. Lehet az Jégnéző lett volna jó? Miért nem akartam vele baszni? Miért néztem úgy le? Pedig olyan jó, „hozzám való volt". De lehet, valamit én csinálok rosszul? Ez a „vakra basztam magam" ez úgy felizgatta, hm. Miközben még mindig nem tud elélvezni. Van ilyen? Pedig igazán igyekeztem. Az előző két nő totál odavolt. Felpörgettem őket. Szóval, bizonytalan vagyok. Ennek a nőnek az agyából hiányzik a normális szenvedély. De hát csak rá kell nézni, az eltorzult arcára, amit szétbasztak az elfojtások, az örökös vihar, a födő alatti buff-burr, a savak, amiknek nem száll el a maró gőze, hanem kikezdi az amúgy még mindig ruganyos s szerencsés genetikát. Úszógumija már persze neki is van, kis melye is elég jól lelottyad, kicsi jánykámnak. Tudja ám, hihetetlenül tisztában vele, s ez kiderül a magára tett megjegyzésekből, ne meg a másokra tettekből, amik oly nyilvánvalóan rá is illenek. Sokszor hozzá is teszi.

0617 csütörtök jobb híján remélek, pedig manipulálnak?

Pár napig, mint egy őrült tanult a drágám, aztán most már alábbhagy. De valahogy tényleg megjött a kedve. Érdemes volt várni. Azt hiszem, nagy átalakuláson megy keresztül. Ami normális. Valamelyik este odabújt hozzám, s szeretkeztünk. Ugyan olyan jó volt, mint mindig. Gondolom, érzi, hogy valamit azért adni is kell. Sok mindent nem csinál itthon, úgy, hogy a munka mellett nekem kell. S persze mindig valami nem stimmel. Tényleg olyan, mintha manipulálna. Furcsa lesz, ha majd egyszer kiderül, hogy mindezt csak a célja elérésére csinálja. Néha az az érzésem, hogy utál. Nem az ő típusa vagyok. Egyszer mondta, hogy ez egy túlélő tábor. Persze közben alakul a drágám, kíváncsi lennék, hogy a megélt dolgok mennyire befolyásolják. Hogy majd rájön e, én mennyire önzetlenül miértünk vagyunk, s még netán majd megtanul szeretni is.

De sokszor eszembe jut a Fodor Laci története: mikor is kihozta, kitanította a nőt, aztán az meg jól átbaszta.

Végül is mindegy, ez szokott eszembe jutni. A dolog kétesélyes. Ha elmegy, nekem még mindig van hova mennem. S addig sem vagyok egyedül.... Sok örömem nincs benne. Talán inkább csak az adakozási ösztöneimet tudom kiélni.

Kapni, hát nem sokat. Rafinált egy nő, az biztos. Vagy buta, hm. S az örök kérdés: vajon addigra megtanulja e, hogy mi újság? S együtt leszünk? Kötcsén? Igazándiból egy másmilyen nőre, egy nőiesebbre vágyom. Van benne valami haveri, ami jó, de sok-sok minden hiányzik. S soha nem derül ki, hogy tényleg csak ennyire képes, vagy csak érdekből csinálja ezt az egészet, s ez akadályozza meg, hogy jobb legyen. Van benne valami jó is, - amit valószínű az anyjától örökölhetett, de ez el van nyomva a fiússágától, ami az apjáé. Végül is, ha praktikusan nézzük, szép langyosan megy ez az egész. Nagy kilengések nincsenek, ami azért nem olyan rossz. Lehetne rosszabb is. Hisztizhetne, követelődzhetne. De valójában csak a téliszalámi zabálás, meg a Tiramisu falás a legszélsőségesebb, amit csinál. Abból is az utóbbit a saját pénzéből vesz. Amúgy minden fizetését elsumákolja. Hazaküldi? Nem tudni hova, a Mücükének, persze. De hát mindenki tudja, hogy annál többet keres. Állítólag a banktörlesztésre is megy pénz. Én meg nem is kérdezem, nem is szólok. Valójában hagyom. Majd, ha többet keres, akkor. Akkor majd talán ki fog derülni, mire is megy ki ez a játék.

Langyosság az egész. Nem akarunk veszekedni, mert akkor még elviselhetetlenebb lenne az egész.

Tanul a lelkem, nagyon igyekszik, hogy „szabad" legyen. Mit adok, mit kapok? Az jutott eszembe, hogy valójában soha egyetlen dicséretet, elismerő szót nem mondott nekem. Lehet, hogy szívből utál? Hogy tényleg érdekből van velem? No, persze, olykor majdnem csak, hogy szeretett. Belém szeretett. De hát ezek ritka pillanatok voltak. Olyan nagyon nem szoktam elkényeztetve lenni nők által. Senki által. S akaratlanul felmerül a kérdés, mit kaptam én ettől a nőtől? Valami hétköznapi kedvességet persze. Szerintem bolond. Tényleg az. Ő pedig mi mindent kapott. Soha nem találkozott még ilyen pasival. De hát ezt beismerni ugye azt jelentené, mint a saját hibáira rámutatni. Hogy milyen hihetetlen messze, lent van tőlem. S persze ez nem valami csere-bere. Ó, nem. Csak hát mégiscsak furcsa, nem? Ennyire nem szeretni valakit, feltételezi, hogy utáljuk. Marha jó nem? Egy nővel élek együtt, tényleg nyalom a seggét, s ő meg utál. Azaz, totál érdekből van velem. Túlélő tábor, mondta egyszer. S valahogy mégiscsak kihúzza.

A „rosszarcúak uniója, tényleg! meg az elnyomottaké! „Mondjam, meg mit csináljon, s ő mindent megtesz. Magának való ordas. Ronda. Megannyi tekintetben. Valójában lehetne jobb is, ha belül jobb lenne. S tudja is! Tudja az mi. Számtalan megjegyzést tesz a rosszarcú emberekre. Miközben, hú, hogy vonzódik hozzájuk. S épp mostanában zuhant rám, hogy valójában mi is van e vonzalom mögött. Hogy ne legyen akkora a kontraszt! Nem tudom fiatal korában, hogy lehetett. De az biztos, hogy akár alkatilag, akár a nélkül valami mérhetetlen rohadáson ment, mehetett keresztül. Valami szörnyű aszalódáson, kiégésen, piszkon. S mindezek – rettenetes naivitása és rövidlátása következtében lényegében

titokban is maradt előtte. Ide-oda belelát, de nyilván öngyilkosság lenne általánosságban magára kiterjeszteni. Csak bírjam valahogy, csak legyen hozzá erőm. Kimászni a csapdából, amibe ezzel a nővel estem. Megint egy buta nő. Nagy nehezen mégis sikerül kiprovokálnom, hogy mi is bántja a drágámat. Képtelenségnek tűnik, hogy még csak azt sem tudom, hogy kérdezzem meg tőle, mi a baj. Napokig, hetekig, hónapokig gyötrődőm, hogy kitaláljam a jó kérdést. Mert mindjárt el kezd őrjöngeni. S eszembe jut, hogy hányszor és hányszor gondoltam, hogy netán velem van a baj: nem jól gondolkodom, nem jól teszem fel a kérdést, nem jól tudom a dolgokat, hátha itt, most ez a nő tudja jobban. Volt ilyen is. Talán ezért. De aztán mindig kiderül, hogy mégsem erről van szó.

Én, mint a nagyíró image, nos, kierőszakoltam egy beszélgetést, amelyben az okra, hogy így viselkedik velem azt mondta: ő nagyot csalódott bennem, át lett vágva, mert azt gondolta, hogy én egy intellektuel író vagyok, aki ír. Az a baj, hogy én nem írok. Hogy átbasztam. Hogy ő azért jött el velem, mert azt hitte, hogy egy alkotó emberhez ment hozzá. S ez nem derült ki, csak mikor már a kocka el volt vetve. Azaz szép lassan és itt. S hogy ez neki iszonyú csalódás. S naná! Szép is meg jó is lenne, ha így lenne. Ha nem lenne itt más. Mindenesetre kiderül, hogy valójában egy képbe szeretett bele. S ez így van mindennel. Teljesen kívülről irányított. Szeret, ha minden jó. Valójában gyerekes. Emlékszem én az ilyenekre. S megmondom, őszintén nem tudom, mit csináljak ezzel, valakivel, aki megrekedt valahol az úton, amit én már rég magam mögött hagytam. Próbált haverozni, de mindig mindenből kilóg a lóláb. Hogy csak azért csinálja, hogy időt nyerjen. Szex az továbbra sincs. Ügyesen úgy időzíti a dolgokat, hogy nem legyen rá idő. Hiába mondom neki, hogy ez így nem fog megállni, nem akarja meghallani. S hát megy az idő, semmi sem történik.

Sötét nőim légiója

Lényegében az összes nőm: a Jill, az Imola, a Jégnéző, az Edit, a pacuka – s talán még ide tartozik a majdnem-nőm is az Elena mindent mindig félreértett. Majdnem mindig. Hányszor álltam döbbenten, hogy amikor mondtam valamit, puff, egy egészen más dolog jött elő. Mint abban a híres párbeszédben. S az Jillnél ez gyönyörűen be is igazolódott. Mert mikor sikerül jobban kifejtenem, részleteznem, volt rá idő, erő, akkor azt lett a vége, hogy hú! tényleg igazad van. Az Jégnéző sejtette, az Imola tudta, csak nyüszített, s még az Edit volt a legjobb – mert az legalább elismerte, hogy mennyit tanult tőlem. De hát emlékszem, mennyit és mennyit nyűglődtünk. Nos, itt van ez a nő, akivel nem is lehet beszélni. Azt hiszi, hogy a régi gyakorlatának megfelelően ösztönösen is lehet tudni dolgokat. „Csak úgy". S hát ez szörnyű. Azt hiszi, hogy sokat, s mellé beszélek. Persze, el is tudom képzelni, nehéz lehet valakinek, ha még a szavakat sem érti. Amúgy meg velem is lehet baj, mikor nincsenek frappáns, aluledukált hallgatóknak preparált fogal-

mazványaim. Megfogalmazásaim. Un. Sound bite-jaim. Vagy jó kis aranyköpések. Holott baromira igyekszem a köznépem igényeit figyelembe venni, s messzemesszе, akár a mondanivaló kifejezhetőségét is veszélyeztetve egyszerűsíteni. Mert nem mindig lehet, - s kell – lapos dologgal fennköltet kifejezni. Sokaknál, ettől meg aztán lapos amatőrnek látszik, amit csinálok. Amibe könnyedén bele lehet kötni, de még köpni is, s akár le lehet nézni, figyelmen kívül lehet hagyni, - mint például a most megfogalmazott szavakat is. Jó példa. Végre sikerült beékelődnöm valahova, ügyesen minimalizálnom a kérdést, s becsusszantani a lényeget. S tegnap úgy láttam, hogy muszáj bővítenem a kis rést, másképp elvész a lehetőség. MI a BAJ – kettőnk között, ez volt a kérdés. S válaszolt! Valamit válaszolt...

Mert ugye pénzért jöttünk ide. Pénzt csinálni!

S hát én sem tudok sokat, ő meg semmit, vagy majdnem semmit sem. Nem tud vezetni, nem tud angolul stb. Egy kásahegy van előttünk. S közben megy a cirkusz: ebben a bolondok hajójában minden bizonytalan, napról napra változik. Volt, hogy már az lett, hogy semmit nem tud dolgozni. Se a kertészkedés, se a takarítás nem megy. Aztán nagy nehezen visszacsináltam. S érdekes, hogy azt sem értékeli, hogy mennyit kínlódok érte. S ott volt az első sokkja: a meleg. Aztán az izoláltság, a magány. A kiszolgáltatottság. Az alkalmatlansága. S persze kellemetlen dolgok ezek, s lehet több mint a hajszál, ami eltörheti a teve gerincét is akár. De valaki mire gondolt? Igazándiból jól élünk. Úgy is lehetne nézni – ha valaki képes erre. Ott lakunk, ahol dolgozunk. Minimálisak a költségeink. Egy fillért nem kértem soha tőle. Néha – mostanában vesz pár apró dolgot, ha ő akarja. Párszor azt is visszaadtam neki... Elég egy autó. Nem kell utazni. Nincsenek billek, kivéve az egy autóbiztosítást – százhárom dollár. Napközben bármikor haza tudunk jönni, pihenni. A pozíciómnál fogva senki igazándiból nem szól, szólhat, kiváltságaink vannak. Amit én buliztam ki.

Vörös lében úszik Florida. Kibaszott hőség van – mutatja a tévé...

Szóval, lényeg az, hogy miután nem vagyok egy alkotó ember, a dolog nem kóser.

Ez a baj. Mert a kérdést ugye úgy tettem fel, hogy na persze, ismert okoknál fogva be vagyunk ide szorulva ebbe a börtönbe, s tényleg nem fasza – de miért nem szeretjük egymást. Miért nem vagyunk kedvesebbek, figyelmesebbek, törődőbbek stb. Miért nem szeretkezünk – többet? Pl. S ugye ebben nem lehet bullshitelni. Mindig mindenhol kilóg a lóláb. Minden nap próbálkoztam valamivel. Simogatom, becézem. Eltol, elhúzódik. S vajon ez mi? De ennél is sokkal több. Minden nap próbálom – s szűkös körülmények között is – feldobni valamivel az életünket. Lefordítom neki az itteni életet, s nem könnyű. Mesélek. Értelmezek.

Filmeket hozok ki. Autózunk, könyvtárba vittem. Beachre járunk. Hajót vettem. Segítek eligazodni. Tanítom. valójában az összes szabadidőm neki szánom... De észre sem veszi. Hányszor és hányszor javasoltam, hogy beszéljünk angolul. Hát nem. Nem tudva, hogy érti e, megkérdezem, megmondom, erre emelt hangon letorkol. Mintha fejbe basznák az embert. A filmnézés is egy rémlátomás. Pedig már mennyi pénzt elköltöttem erre...! Lcd-s tévét vettem, hogy jó minőségbe tudjuk nézni. Vettem még egy laptopot, részben, hogy neki is legyen. Befizettem a Netflixre. Elviszem az itteni buliba – amit különösen utálok. Hajózni. Pipa szoktam lenni, hogy hétvégeken dolgoznia kell, s így nem tudunk kicsit elmenni, kiszakadni. S mikor ennek hangot adok, letorkol. Ő örül, hogy dolgozhat. A hajózás is egy nagy szar lett..., s mikor nem értem, hozzáteszi: t csak a pénz érdekli, ő azért van itt..., Én azt hittem, hogy mi egy jobb életet építeni jöttünk, mondom. Hát persze, de ahhoz pénz kell, vág vissza. Emlékszel az öreg brooklyni családra, akik – ja, nem vettek valami szart, - nem szart árkondíciót a hőségbe, - jaj, hagyjál engem békén ezekkel a baromságokkal. Én pénzt akarok. S persze, sok minden bennem is bizonytalan. De ő meg mindig a negatív felé nyomja a mérleget. Nos, én is moroghatnék. Én sem tudtam, hogy majd miként veszi itt az akadályokat. Én is mondhatnám, csalódtam benne. De mire jó ez?

Próbálom pozitívan nézni, s kikeresni a tűt a szénakazalból. Azt a kis jóságot, ami elviselhetővé teszi az életet. De nem tudja a dolgokat összerakni. Ehelyett egy nagydolgot talál ki.

pacuka és a hamis tudat

Valójában nem gonosztevő, bár gyanús. Valójában, mint szegény Jill annak idején, majdnem mindig, csak buta…Akkor is most is persze van valami alázatra kényszerítő körülmény, a helyzetünk. Nem lehet csak úgy elszaladni, kiugrani. Akár megérteni is lehetne. De nem ez történik. A buggyant gondolkodás sajátos esetével állunk szemben, amikor a bajokra nem a helyes magyarázatot találjuk, hanem valami mást. Fölborul az ok-okozat összefüggés. S a teljes irracionalitás kerül előtérbe. Miközben totál értelmes emberekről van szó! Ez abból látszik, hogy másokról mennyire helyes ítéletre képesek...Így aztán nem marad más magyarázat, mint pszichológiai. Amikor ahelyett, hogy szembenézne valaki a dolgokkal, valami elvont dolgot talál magyarázatnak. S ilyenkor jön az, hogy dühömben, meg mert ez annyira kézzelfogható, én is valami durung, képtelen, vulgáris genyaságba megyek bele. Hátha azt érti! S többnyire kiderül, hogy ja, igen. Sokszor mondta, hogy a veszekedések nem tesznek jó a viszonyunknak. Ő akkor nem képes...Nos eddig áthúztam ezeket pozitívba. Nem kis erőfeszítéssel. Hátha észreveszi, megérti ebből, s netán ő is tesz valamit. Hogy ebből megérti, itt valami másról van szó, képes kívülről látni, s alkalmazkodni hozzá. De a századik, ezredik hiábavaló próbálkozás után, elment a kedvem. Olyan nagyon sok hasznom nincs belőle. A nagy békéléseknek két eredménye szokott lenni. Dugunk egyet,

(de ezt ugye lehet mással is pótolni, annyira nagy öröm, élvezet nincs benne, annyira nagy különbség nincs, különös tekintettel a hidegségére, gátlásosságára, szenvedélytelenségére," na jó, basszál meg", hm), na meg van kihez beszélnem. De ebben is van egy szőrszál. Mert valójában hallgat. (sőt, később kiderül, hogy – megint csak visszacsatolva, mindazt, amit mondok neki, megint csak negatívumként fogja fel, hogy csak locsogok, s mindaz egy faszság. Pedig ez sem igaz. Látom rajta, hogy érdekli, izgatja, szereti. De nagyon ügyesen csemegéz belőle: „jól van csak beszélj öcsém, majd csak kijön belőled valami használható „– valahogy így. Szóval, úgy döntöttem, hogy ebből elég. Befordulok, s alszom. Idézőjelben is. Nem foglalkozom vele. Nos, akkor meg ezért sértődik meg. Az a fajta. Talán egyszer kétszer tett a több tízezer esetben kísérletet arra, hogy maradjunk pozitívok, vagy megértőek. Nem érdekli. Felőle az egész mehet a szemétbe. Ha rajta múlna, egy kis feszültség miatt egy kapcsolat másokpercekig tart. S el tudom képzelni, mit kínlódhattak már össze vele férfiak. Sőt, még azt is, hogy az a sok tragédia, ami az élete része volt, innen ered. Az a gyanúm, hogy itt keményen hazudik magának, persze önvédelemből. „Nem, nem az a baj". Más a hibás. Egyszer megkérdeztem: „téged nem érdekel mikor valami kezd elmenni, nem akarod kijavítani?" „én? Nem," - jött a határozott válasz. Legfeljebb irracionális hibát talál magában, a helyzetben, s nem valóságost. Egyszerűen nincs elég lelki ereje, intelligenciája, hasonlóan a többi nőhöz. Az Imola az apjával, a gyerekeivel, a férjével, a testvérével, az apjával. A Edit a férjével, a gyerekeivel, mindenkivel. S itt van a pacuka is. Teljesen torz a kapcsolata a családjával. Korlátolt emberek légiója. S hú, eszembe jut az Elena is, a híres ügyvédnő, a balfasz házasságai, a sok tarkabarka gyerekkel és őrjítő, önző, véget nem érő magánnyal? S persze itt vagyok én, nekem is van bajom. De valahogy az más. A gyerekkel való kapcsolatomat az Jill hülyesége mérgezi meg. A Rékánál meg – mint tudjuk. Tegnap este eltűnt. Még délelőtt mondtam neki, hogy húzzon el a pihába. Találjon valami megoldást. Nem akarok vele lenni. Nem akarok valakivel lenni, aki csalódott bennem, mert nem vagyok értelmiségi, intellektuel, író, művész. Felfoghatatlan. Tényleg azt képzeli magáról, hogy ő a fensőbb rendű. Nyilvánvalóan kell valamivel kompenzálnia az alkalmatlanságát. Persze, hozzám képest valóban alkotott valamit, mint a Gyula. Még életműnek is lehetne nevezni. Itt vannak a szőttesei. De hát mi is az alkotás? Nem lehet, hogy az csak egy blöff? Miért, az életem az nem egy alkotás? Ott nincsenek művészi megoldások? Nem egyszerűbb szőni valamit? Mint kurva bonyolult helyzeteket megoldani, pokolra menve? Nahát erre még visszatérünk...Lényeg, hogy lenéz! S itt véget is ért a dolog. Húzom itt a rozsdás szánkóját a forró aszfalton, s itt finnyáskodik, affektál, s fikázik. Hát hagyom, hadd főjön a feje kicsit a napon. S pont – valami kínai hírrel kapcsolatban hallottam, hogy az egyedüllétnek is meg van a maga haszna, a szabadság. A szex? Az meg úgyis eltűnőben. Végül is én csináltam belőle csodát. Ő, mint a

szexi nő? Nahát ez egy vicc. Ne is menjünk bele. S ilyen alapon, bárkit szerethetnek, bárkitől felállhat. Egy mosolytól akár... Az biztos, hogy még nem veszítettem el az érdeklődésem. Mikor egy kicsit jobb nőt látok, még mindig üdén és frissen felizgat. Nem hiszem, ezzel baj lenne. S pont az, hogy ezt a nőt képes voltam megdugni bizonyítja, hogy fizikailag-mentálisan még elég jó az erőnlétem. Ezzel a bizonyossággal előnyre tettem szert. A kapcsolatunk, mint egy nagy próba erre jó volt. Ennyi hasznom volt belőle, - így is mondhatnánk. Nem vagyok, s leszek elégedetlen. Mindenben találok, mint mindig valami jót. S amíg ez így van, addig jó. Ugyanakkor itt van ez a sziszifusz megint, megszabadulni ettől a nőtől. Micsoda idióta adósságok ezek...De ha élni akarok, muszáj ezekkel szembe néznem, s végig csinálnom. Az élet mégiscsak egy esély, a halálnak nincs – fucken semmilye.

0625 Zamárdi, vagy itt megrohadni, avagy mi lenne a JÓ?

Most néztem egy klipet Zamárdiról. Totál buli. Ó, Istenem. Valaha én voltama ott a menő – az ifjúsági klubbal, a könyvtárral, a rengeteg pénzzel, rendezvénynyel, a discóval. S ha még most is ottlennénk? Nem jobb lenne, mint itt? Különös tekintettel az őrületre. Valami végletesen rosszat csinálok ezzel az ugrálással? Az otthonmaradottak gennyesre keresték már magukat, hm. Nos, itt áll a balhé. Nem beszélünk. S komolyan azt érzem, hogy beérett a helyzet. Tegnap már nem tűnt el – valami rejtélyes helyre, hanem itt téblábolt, s „tanult". Az angolt. Hogy el tudjon menni. Dolgozni? Egyszer azt mondtam neki, hogy elég esélytelen, egyedül semmit sem fog tudni csinálni. De olyan mintha hinne benne, ami nem rossz. Mindenesetre nagyon a határán vagyok annak, hogy teljesen elvigyem: meg ment a búrám, mikor ezt a nőt választottam, mikor belementem ebbe a helyzetbe. Pont tegnap olvastam a Láng György életrajzát – megint. S hát ugye a koncentrációs táborba átállt a fasisztákhoz. Aztán majdnem ebből lett a balhé, de megúszta. Másképp, nagy eséllyel kinyírják. Szóval, mi volt a különbség nekem otthon, Kötcsén, tavaly télen, mikor éheztem, teljesen reménytelen volt ide visszajönni? Ráadásul még reménykedtem is, hogy ez nem erre megy le. Hogy valakit találok. De hát ez a nő rafináltabb volt, mint én. S most még el is akarja játszani a nagy önfeláldozót. Tízezer dollár költött rám. Aszondja. Azaz annyi pénzünk volt. Ebből jött le a repülőjegy, mindjárt 2-ő, három a lakásra, 3 lakbérre, 1, autóra, s meg az összes többi itteni költség. Lakás, kocsi, egyebek. Nos, kb. Pont egy éve volt. Azóta meg ugye én tartom el. Na jó, még van pár hónap, mert hogy ott volt arra valami pénz. De bele kell venni, hogy amit eddig keresett, azt mind magára költötte el, hazaküldte, hm. S még csak meg sem kérdezte! Nagy simlis ez a nő, én meg egy hülye. A vádjára reagálva, belenéztem a Naplóba. S hát írtam én..., nem is keveset. Rendbe is kéne rakni, hm. S persze nem szépirodalom, bááár, ki tudja. Mindenesetre ott van az anyag, azért örülök neki. Forrás. Ő alkotott – én nem. Na

ez megint egy érdekes dolog. Egyrészt kitérhetünk arra, hogy hogy meg mit. Valójában szerencsés is volt. Kapta az özvegyit, meg a gyerektartásokat, s szart mindenre. Arra, hogy egyébként, hogy élnek. Na meg levett mindenkit. (ezekről a dolgokról egyébként vajmi keveset tudok, jól titkolja őket.) S az is érdekes, ahogy beletenyerelt az Évájába. Egy gazdag s agyament zsidó nőbe, aki utaztatta a világba körbe. S mennyire utálja a családja ezért...

A még mi mindenben támogatta…! kölcsönöket adott neki. Aztán mikor engem választott, visszafizettette az egészet. Több millió forintot. A mindezt az eladott ház árából

EGY JÓ KIS PROLI HÁTTÉR

Az apja öngyilkos lett, - beteg volt. A bátyjával nincs beszélő viszonyban. Az anyjával igen, de utálja. (mert nagy melle van?) A lánya elől elszerette a fiúját, mire az hozzáment egy öreg artistához, s egy mobilomban neveli a gyereküket – valahol a világ végén. S gyűlölet leveleket ír neki. Panaszáradatokat. A nagyobbik fia a nőjével együtt utálja. A kisebbik, hm. Huszonöt vagy mi éves, ipari iskolába jár, asztalosnak tanul. Még mindig. Azt segíti. Azt próbálja kényeztetni, mert ki van szolgáltatva neki. Egy kis puhány, sumák, mint az állat. Az első férje kirúgta. A második nagyon rejtélyesen meghalt. A nagy szerelme öngyilkos lett. Egyébként soha nem volt orgazmusa, egyszer azt mondta, hogy hátha tudná, hogy az mi?...

(igyekeztem összehozni neki, de erre meg azt mondta, hogy „nem éri meg az erőfeszítést") ilyenek. Amúgy, azt hiszem, fűvel fával lefeküdt. Olyan alvilági fajta, mindenki babája kis érdekek, bulik, általános jóérzés. S miután olyan hideg, nem fogja fel tragikusnak, hogy senkinek sem kell. S ahogy én látom: verődött ide-oda, mint kecskeszar a deszkán. (Persze, a sok megrázkódtatás tapasztalttá tette, s ettől volt az, hogy olyan jól egymásra találtunk – bizonyos dolgokban. Hasonló korosztály, életvitel, beidegzések. De mennyi minden nem stimmelt, hiányzott, más volt. Senki sem tökéletes, biztos én sem.) Iszonyú ronda tud lenni, kemény, szikár, megkeseredett. Nos, mindeközben „művészkedett". Hol itt, hol ott potyázott. S szőtt. Miért, én nem? Itt van ezer szőttes. El kellett volna bagóért osztogatnom? S ó, hányan lekurvázták ezért...S én balga, persze hogy megdicsértem. Zsebre is rakta, s most onnan néz le rám, rám szegény ördögre, aki semmire sem jut, s nem értelmiségi, nem alkotó, nem művész.

Nos, egy nőt szerettem, az Imolát. Basssza meg, abba szerelmes voltam.

Kár, hogy ott volt az a sok gyerek, meg az egész kupleráj. Hogy el tudtunk volna menni vele világgá. Érdekes, mert a Editnél sem éreztem szerelmet. Jó volt vele lenni, senkivel nem hülyéskedtem annyit. Ezt nem kéne elfelejteni, hm.

Persze idióta történet ez. Valójában mind a ketten érdekből csináltuk.

Nekem vissza kellett jönnöm, s látszólag működőképesnek nézett ki. Neki meg ki kellett onnan kerülnie.

S megpróbáltuk egymást szeretni, hm. S kitartottunk benne, mert az érdek úgy kívánta, pedig már az elején szörnyű disszonanciák keletkeztek. Ő ösztönös, én tudatos. Én szenvedélyes, ő „kedélyes". Kedélyke. S sokszor volt már ilyen, pl. Az Imolánál, hogy egyszerűen nem tudta bevenni, bár legalább értette! hogy én többet tudok, okosabb, műveltebb stb. Vagyok. Nem is kell nagyon elmélyedni benne, tisztán lehet látni, hogy én egyik nőtől sem kaptam igazándiból semmit. Viszont mi mindent kaptak ők! egyszerűen hihetetlen. Kedvességet, szeretetet, szexet, amit még soha...Már önmagában ez is elég lehetne. De ennél is sokkal többet: s ezt egyedül a Edit ismerte be és el. Az is valami. Szegény – talán ezért is gerjedt be és átkozódott annyira a végén. Valójában fájt neki az elvesztésem, elvesztésünk. Kíváncsi leszek, hogy lesz ez az pacukával. Büszkeségből – sehogy. S persze még nincs vége. Fájó és kegyetlen megoldások állnak előttünk. Lehet soha nem tudom lemosni magamról, hogy „eladattam vele a házát". Bassza meg. Pedig nem igaztalan s remélhetőleg a levelezésünkből majd kiderül.

0626 vissza a magányba?

Tegnap elmentem a Barnes and Noblesba. Olvasgattam, s három dolgot vettem: egy Poundot, egy Rumit, meg egy nyelvleckét ennek a szédült nőnek. Mikor hazajöttem nem volt itthon, valahol kóválygott. Odatettem neki a nyelvleckés dobozt, de félretolta. Amúgy éhségsztrájkon van. Nem eszik a húsból, amit sütöttem. Én meg hagyom. Tegnap előtt írtam neki egy cetlit, hogy ami a sütőben van az az övé. Nem evett belőle. Nos azóta nem érdekel. Kurvára elegem van a hülye agyából. Ez a nő nem normális. Néha eszembe jut, hogy neki sem lehet könnyű..., hogy meg kéne értenem. De ha őt nem érdekli? S hányszor volt ez. Hányszor volt, hogy nem akart jóba lenni, békülni, semmi. Rohadjon meg minden. Hányszor könyörögtem, kérleltem, hogy az semmire sem jó, muszáj jóba lennünk, nincs más kiút. Nos most valami vékony kis ösvényt taposunk, taposok, amin el lehet jutni a városba...Nem tudom mi lesz belőle. Kicsit azért még ingadozok. Ugyanakkor tényleg nem tudom mire jó ez a nő nekem. Beszélhetek hozzá, oké. Megdughatom, olykor, ha kedve van hozzá. De mindig minden mögött ott van az a gecizős agya, az a mindenben hibát találó, amivel mindig a rosszat keresi, s meg is találja. Ez aztán kiderül később, s előjön a magyar undor, a kiolthatatlan elidegenedés. Mennyire féltem ettől! De más reményem nem nagyon van – elméletileg, s ha csak csoda nem történik – hogy átformáljak, átformálhassak egy magyar nőt. A kurva életbe. Mert hogy amerikait aztán végképp nem. Mennyi fáradságba, pénzbe, őrületbe került nekem mindez! S próbálok valami jót találni ebben a pár évben, amit nőkre pazaroltam. S persze van. Össze is fogom rakni. Vajon erre volt az egész? Kell mennem. Mindenféle megjegyzéseket teszek utólag, na

meg az aktualitások. Több időm lett, tényleg tudok magammal törődni is egy kicsit. Itt van például a Napló, amit hónapokig nem írtam. Ez is a baja volt. Hogy „nem alkotok". A fene tud ezen eligazodni. Nos itt van egy legutolsó részlet: Hónapokig nem írtam semmit, hm. Minek? Aztán elkezdtem megint, s döbbenten állapítottam meg, hogy ugyanott folytatódik, ahol abbahagytam. Persze, közben sok minden történt.

ELMENTÜNK NEW ORLEANSBA IS. AKÁR JÓ IS LEHETETT VOLNA,

ha visszafelé nem veszünk nagyon durván össze. Házakat keresgéltünk, jól beleélve magunkat, meg ki. Yardsaleztünk is, de tényleg minden megy lefele. Ez egy áldatlan állapot, olyan, mintha börtönben lennénk. Iszonyú lassan haladunk, s persze jó nagy lábon élünk, legalább is, ami a zabálást illeti. Mindenből a legjobbat, kezdünk is mindentől megcsömörleni. A pacuka is lassan jóllakik. Mostanában már csak téliszalámit hajlandó enni. Mióta felfedeztünk a magyar hentest. Nagyon szeretne valamitől feldobódni, s igyekszem is, hogy találjak ilyent, de nincs. A házvásárlás körül kiderült, hogy valami hét helyre tartozom..., nem is értem. De amúgy is, egy komplett őrület lett volna bármibe is beleugrani. Ezzel a nővel. Ez a nő nem normális. De tényleg. Néha félek tőle. Remélem nem akar megölni, hm. Délután elment valahova, autóval. Persze aggódom érte, meg mindenért. S néha kicsap valami bizonytalankodás, azért sajnálom ezt az egészet. Magam, őt, magunkat. De valami súlyos hiba van itt. Próbálom elképzelni mi a fene lehet vele. S ami érdekes, valami hasonlóságot látok közte és köztem. Valami súlyos sértődöttség, hiúság, büszkeség. S kevés bölcsesség. A nálamnál kevesebb bölcsessége, - „butasága" teszi képtelenné a belátásra. Valahol kíváncsi lennék, hogy valójában mit is gondol. Bánja e. Lehet nem. Lehet tényleg kiábrándult belőlem. Lehet – igaz az, amit régóta gondolok: annyira különbözök tőle, hogy fel sem tud fogni. De sokkal inkább arra gondolok, hogy valami tükröt tartok elé, s tulajdonságaim a hibáira emlékeztetik. Pedig a Jóisten a megmondhatója menynyire igyekeztem jó lenni, azaz nem érzékeltetni vele. Kedvesnek lenni, szeretni, meg ilyenek. Valójában a magasabb standardom lehet a baj, mint ahogy ez más másoknál is előfordult. Mindenesetre nem tudom mi lesz ebből. Elég hervasztó. Megnéztem egy iráni filmet az elveszett cipőről, gyerekekről. De, ami igazán lenyűgöz az az iráni valóság. Félelmetes. Lenyűgöző, hihetetlenül fennköltt, s primitív egyszerre. Egy annyira más, keleti őrület. Hm.

0627 vasárnap Hallgatás, duzzogás, feszültség.

Takarítok, pakolok, mosok. A pacuka föl-le megy, nem találja a helyét. Nem csinál semmit. Illetve egyfolytában a You Tub-on van. Mindenféle szájki marhaságokat néz. Estefelé valami popperpéteres nyálat, amit meg kellet nézni, - az

agresszióról, s amivel jól fel is baszott. Aztán egyszer dél körül mondom: menjünk el valahova, nem beszélünk semmiről. Ami persze nem úgy lett. Elindulunk északnak, Bredentonban egy spanyol gumisnál szerzek egy pótkereket. Sarasotában kérdezem akar e egy szendvicset? „Nem", - mondja. Sztrájkol.

St. Petersburgnál letérek az autópályáról, hogy nézzük már a várost is. Abban a hiszemben, hogy Tampát nézzük.

. Megállok egy kikötőnél, pisilnie kell, de a vécé nincs nyitva. Rohanok egy McDonalldshoz, s végre kér enni. Aztán nem eszi meg. Nem akar tőlem semmit elfogadni, s eltéved a középutakba.

Aztán egyszer csak valaki hívja telefonon? Kiderül a Blanca: nagy balhé van, elbocsájtották a recepciósokat: a Jennifert, meg az Anitát...

A pacuka nagyon ki van akadva, hogy milyen szemét a Tom. Mondom az a főnök, a Paul. Rohadt egy hely, „ő elköltözik, talált egy szobát, s eltakarodik. Itt idézi, amit én mondhattam neki...Próbálom középre terelni, de őrjöng.

Hazafelé még próbálkozom, de mikor kitart az elmenés mellett, hagyom. Valójában bizonytalan vagyok, mert valami ösztönösen azt súgja, hogy kellene hagynom – menjen. Annyira gyerekes és éretlen az egész szemlélete, hogy soha nem fogja helyesen érteni a dolgokat. Mondom is neki: „az indulatokra adott álmodozás nem a legjobb megoldás." S lehet érti, gondolkodik rajta?

Ugyanakkor aggódom érte, bizonyos értelemben felelős vagyok mit csinál, mi lesz vele, például jogilag is.

De ahhoz, hogy valamit értsen ki kell dolgokat hangsúlyoznom. Amivel persze, magam ellen dolgozom. Elbizonytalanítom. Amilyen intelligens, olyan hülye is tud lenni. Jellegzetes félműveltség.

Az első komolyabb nyári záporokon vergődünk át, iszonyú a hőség.

Itthon megint nekifogok tisztázni a dolgokat. Bizonytalannak tűnik. Mondom neki, hogy az elfutás nem mindig jó. De erősködik, hogy a szarban való kitartás se fasza. S hiába próbálom megtalálni a középutat. Nyilvánvalóan valaki „jóindulatára" baziroz, s igyekszem felhívni a figyelmét, hogy ilyen már nincs. Behúzza a csőbe ezt a kis latin tyúkot. Lehet kéne nekem is beszélni a Blancéval.

Amúgy szerintem a bajok a nehézségekből erednek, s rajtam csapódnak le. Ha nem lenne ennyire szubjektív értené is, szokta az ilyesmit. De ez most kétségbeesett nyüszítés. Próbálom mondani neki, hogy elnézést, én sem akarok ebben lenni, szomorú disznószar az egész. De mégis valami. S ki kell várni az alkalmat, a változtatásra. Az ember nem mindig azt csinálja, amit szeretne. Erre meg azt mondja, hogy de igen, az ember szabad.

Hm.

0629 kibékültünk... Felszínesség. Erotikus, meg mindenféle gondolatok.

Hát persze. Átpofáztuk az egész napot, rohadt fárasztó volt. Nos, nehéz lenne egyedül. Sok előny, mégtöbb hátrány. Este elmentünk a beachre s én fürödtem. (mindig megfájdul a derekam az úszástól?) esők jönnek az Alex nevű hurrikán pörög lent Texas partjainál, s karjai ide is esőket hoznak. Olajat még nem... Aztán jó későn feküdtünk, s szeretkeztünk, hm. Olyan öregesen. Végigjátszottunk mindent, ami a fantáziánkban fölmerült, meg amire pénzünk volt. De annyi. Nem lehet ettől megszabadulni, s az összeveszés-elválás sem a megoldás. Az egymás hibáztatása. Persze, ha dolgoknak meglennének a feltételei, az más. Elvileg el tudom képzelni. De mindig aggódtam azokért, akik valamiért közel kerültek hozzám. S ez a nő tényleg veszélybe kerülne. A másik nagy igazság, hogy a képzeltnél valójában sokkal kevesebbel is beérem. Nagy erotikákról álmodozom, de igazándiból egy jó kis magömlés is megteszi. Mert valójában itt van ez a kurva munka-munkhely, ami teljesen elvisz mindent. Úgy elfáradok néha, hogy csoda még működik a dezső. Az álmok meg az érdek, meg a valóságos benső igény. Ez keveredik. Próbálok mélyebbre menni, elérni azt az állapotot, amikor már nem a látszat, hanem a valóságos benső igény szerint cselekszem. De először is megérteni kéne ezt.

Milyen a jó autó, nő?

Ha abból indulunk ki, hogy nincs tökéletes autó, akkor ember sincs. Melyiket válasszam: melyik színt, formát, egyebet. Annyi pénzem nincs, hogy Maserattit, Lamborginit vegyek. Valami hiányozni fog. Mi legyen az?

Az Erotika? A Szex? A Kellem? Az Intelligencia? A Külső? Jó és nagy mellek. Kedvesség. Perverzio. Azonos vagy hasonló beidegzések, hétköznapi értékrendszer, vagy hasonló világlátás. Középkeleteurópai szinkópa, vagy kozmopolitizmus. Hány kategóriának kell megfelelni? Az autós példa mennyire alkalmazható? Mennyivel lehet beérni. Mennyi a legalacsonyabb szint, minimum? Hátrányos helyzetűként mit diktál a szerénység?

Mi lehet ebbe a nőbe jó? Mik azok az elemek? Na meg pár szó a szex fiziológiájáról, hm

A kislánysága, „fiatalos teste”? A nonkonformizmusa? Miközben hideg, kedélyeiben ingadozó, s ezért testileg kiszámíthatatlan? Vagy mért tőle várom a megoldást, s miért nem én kezdeményezek, nem ez lenne a dolgom – legalább is mint tágabb embernek férfinak? De akkor miért nézegettem mindig az érett nőket? Az érett nőkhöz irdatlan fasz kell? Mert ha lenne, akkor szexbombák után mennék, akikben több az élet, akik „testesek”? Vagy mikor, s hogy derül ki, hogy mekkora fasz kell a női hurkákhoz. Illetve, hogy az enyém elég e. (láttam már közepes faszú csávót, akinek Hájpárnácska volt a gyengéje. S valahogy belopta,

de igazándiból nem lehetett tudni, hogy mit élveztek: a kölcsönös tisztelet, vagy a fizikai tényeket. S különben is, honnan lehet tudni, hogy egy nőnek mekkora a luka? Hm. Volt nekem már olyan nőm, nagy is, akinek alig tudtam bedugni. Olyan szűk volt. S ugye - jól ismert a férfitársadalomban a mondás: ...” Csak a pina szorítson”.

Szóval, mivel kell itt szembenézni

kibékültünk..., már megint…

Tegnap előtt, azaz szerdán, hosszú beszélgetés után valahogy mintha megenyhült volna. De valahogy valami végig gyanús volt. Mintha érdekből, önérdekből, számításból csinálná. De ilyenkor mindig azt szoktam gondolni, hogy megpróbálok olyan kedves lenni, ahogy csak tudok. Szerette is, de ilyenkor mintha lelkiismeret furdalása lenne. Ugyan így van az evéssel is, mikor összeveszünk, akkor alig eszik. Gondosan kiválasztja mit. Egy kicsit, nagyon szerényen. Annyira agyament az egész. Eddig egy parkban voltam. Ide menekültem, ennek a nőnek az őrülete iszonyú nyomasztó. De kezdett sötétedni. Egy darabig még kóválygogtam, aztán felmerült, mi lenne, ha a hotel lobbyjába mennék. Hétvége van. Buli. S valahogy nincs kedvem a happy lökőtekhez. Szóval, nincs hova mennem. Merthogy ráadásul, délután elmentünk autózni, totál gyogyó...Munka után hazajöttem, s itt ült kint, feldúlva. Megittam pár sört, jól telezabáltam magam, aztán lefeküdtem. Legalább alszom egyet. S arra ébredek, hogy teljesen feldúlt arccal fölém hajol, simogat, jó mélyen aludtam, úgy ilyedtem föl. S persze egyből azt hittem, hogy békülni akar. Hiába volt a gyanú a háttérben, ahogy az arcát láttam. Mondtam pár kedves szót, „Cicukám” meg ilyenek. Aztán megkérdeztem, hogy elmenjünk e autózni valahova. Menjünk, mondta. De ahogy öltöztem, észrevettem, hogy továbbra is milyen feldúlt az arca. Mi van most? Gondoltam, az egész csak azért van, mert szégyenli magát, mert hogy délután olyan keményen bizonygatta, hogy elmegy. Beszéltem a Blankával is, a Roddal is. S Mindenféléket mondtam: féltem, találunk itt munkát, ne aggódjon, a jövőbe nézzen. Legyünk jóba. De minden hiába. Oda próbált kijukadni – milyen jó modell..., - hogy csináljuk úgy, mint az Jillel én annakidején. Hogy ő most elmegy dolgozni. S nem tudom menynyire gondolja komolyan, mennyire rafináltkodik. Az mindenesetre feltűnt, hogy mennyire visszahúzódó. Nem jött velem lefeküdni, sőt, egyedül aludta a fotelban, összehúzódva. Megfejthetetlen ennek a nőnek a nyomora. Mondta, hogy a színháznál csövezett. Egyszer meg is mutatott valami raktárt. Szóval elindultunk Sarasota felé...Ránézek, teljesen elfordulva, hogy ne lássam arcát néz ki az ablakon. Mit mondjak, milyen hangnemet üssek meg? Tárgyilagost? Kedveskedőt, sejpitve? Bátortalanul bizalmas megszólítást használok: mi van Cica? Nem válaszol. Olyan, mintha sírna. Valami baj van? Nem, nincs semmi, válaszol. Nagyon hülye érzésem keletkezik. A magatartásában valóban volt valami hidegség, már

megint bedőltem valaminek? Mi a francnak jöttem el? Gondoltam valamit kihúzok belőle. De a hülye magatartása miatt nem tudtam elég kedves lenni. S kiderült, hogy azért jött oda, mert megsajnált...Döbbenetes. Hirtelen nem is tudtam mit mondjak. De azt gondoltam, hogy nahát ez nem kell. Azt hittem, hogy kibékülünk...Nem, nem, csak rám gondolt, megsajnált. Húha! Visszafordultam. Olyan volt, mint egy gyászoló nő. Beszívódott vonások, elszürkült arc. Mintha meghalt volna valakije. Ez a nő nem normális. Illetve iszonyúan magát sajnálja, de erről nem beszél. Ja! s kurvára felháborodott, hogy beszélni próbálok. Egész végig nem szóltam többet, csak mielőtt hazaértünk mondtam neki, hogy valahogy a valóságból kellene kiindulnia, nem én vagyok mindenért a hibás stb. De erre is valami negatív dolgot mondott. Az embernek megáll az esze. Valami alapvetően nem stimmel a te gondolkodásoddal, azt hiszem, hogy tényleg be kellene fejezni ezt a mi dolgunkat. Délután, nagy üvöltözések közepette még sok minden elhangzott. Mikor mondta, hogy mindenképpen elmegy, megint szétrobbant az agyam. Mert hogy ő nem bírja, hogy én állandóan kibaszom a picsába. (mármint mondom), de soha nem tettem meg. S ekkor mondtam neki, ha elmegy, elválunk. Nem érdekelte. Aztán elkezdtem utána nézni, hogy ennek milyen következményei lehetnek, mert vannak, az biztos. Gyanús, hogy ha két éven belül elválunk, akkor nem biztos, hogy megtarthatja az ittartózkodását, zöldkártyáját. Gondolom, hogy majd ez egyszer eszébe jut. Mindenesetre iszonyúan gondolkodik, de valahogy nem jut semmire. Akár be is tarthatnék, de valószínű nem fogok. Nem erről van szó. Igazándiból azt szeretném, ha kitartana a hülyeségében, s elmenne. Én gyenge vagyok, de valami azért erősödik bennem. Ez az egész lement szarni. S itt a szarban meghülyül. Olyan szubkulturális tenyérjóslásokba keveredik, ami nekem mindig hajmeresztő volt. Undorodom tőle, s hányszor elnéztem. S emlékszem, a másik két nő (az Imola és a Edit) is ezt tette. Nos napokig ment a nem szeretlek. Én persze dolgozom, ő meg..., szaladgál, kapkod, eszetlenkedik.

Inkább Barnes And Noble, mint ez a barom nő.

Nem akartam volna vele lenni, tényleg. Marhára élvezem az ottlevést. Hicthinsben merültem el éppen, marha jó. Tegnap megnéztem egy vitáját az Al Sharptonnal, hát érdekes volt. Szédületes az a csávó, azt gondolom, hogy egyfajta modellnek felel meg, amit a legjobbjai Európának mindig is csinálni szerettek volna. Én is. Gondoltam is rá már sokszor, hogy legalább is írásban ezt én is megtehettem volna. Beszélni persze közel sem tudok úgy, mint ő, s persze mást sem. De még is...

Lényeg az, hogy vasárnap, a fönti jeles napon, eszembe jutott, hogy valahogy legalább meg kéne fogalmazni az Pacukának mi a helyzet. Olyan súlyosan már nem érdekel mi van vele. Igazándiból azt szeretném, ha elmenne. Mostanra valahogy megfordult a dolog: ész érv lett a vele maradás, vagy még az sem. A lelkemből meg elment. (a farkamból --- nem tudom). Sumák, mint ahogy az mindig

kiderül. Manipulál? Észre sem veszem? Jaj, ne...Szóval jól összevesztünk. Végig cikizett, végig értetlenkedett, sötét, mint a legtöbb nő. Szűkagy. Azzal próbálkoztam, hogy feltárjam a valóságos helyzetet, legalább tudja. Akármit is fog csinálni. Elmegy New Yorkba, ugye ott tartottunk. S akkor elválunk, ebbe kényszerülünk. Nos lehet a legmélyén még van valami kényelmességig? akármi reményem. Vagy csak a félelem oly mély bennem, hogy nem jegyzem meg s használom a szörnyűségeket, amiket mondani szokott nekem. De végül is ez is mindegy. Talán a legfontosabb megállapítás az lehet, hogy szűkagyú. Hiányos agyműködéssel, hiányos tudással nem lehet komplex és bonyolult dolgokat megoldani. Én magam is a peremén vagyok ennek, s vannak dolgok, amik egyszerűen kimaradnak. S ha feltesszük a kérdést: az, amit értek mire elég? - hát remélem a túlélésre. Valójában mire megy le ez az egész? Az élet élvezet? Van benne valami jó is? Olyan, mintha a történet arról szólna, hogy a nyilvánvalóan elérhető „fizikai" élvezetek mellet, a mindennapi életet mennyi mítosszal lehet kitölteni. Ez az, ami hiányzik. S ez tulajdonképpen nem más, mint bizonyos források megléte, ami a valóság szűkös darabosságánál többre ad lehetőséget. Dolgokat elkezdeni, fenntartani, működtetni – amikről az ember álmodott, ami az ember lelkében minden időben kavarog. Nos, elcsalinkáztam a BN-be, de nem vittem szemüveget. Amúgy is jól felkavart a hülye vita, már megint. Miközben kínnal keservvel magyarázom neki a dolgokat, nem arra figyel, s genyózik. Minden egyes mondatomra valami nyüszítésből fakadó kis megjegyzést tesz. Egyszerűen nem tudja elviselni, hogy egy magasabb intellektussal találkozott össze. Pedig erre is igyekeztem felhívni a figyelmét. Hogy milyen képtelenség a magyar negatívizmussal itt együtt élni. Ó, mennyire féltem ettől: a magyar provincializmustól. Mit össze kínlódtam már ezzel, másoknál is. De – ha elveszítem, akkor mi lesz jobb? Ez a kérdés kisért végestelen végig. Elvileg tényleg jobb, azaz könnyebb lenne egyedül lennem. Ha csak úgy ki lehetne ebből sétálni! Ha csak úgy el tudna menni! Már rég nem lennénk együtt...

S ha meg olyan bonyolult, akkor...Gondolázom ezen az öregedésen, nyugdíjon, visszavonuláson. Iszonyúan ijesztő dolgai vannak, s félek, a hátralévő idő nem lesz elég mindazokra a változásokra, amik az életet együtt elviselhetővé teszik. Én egy magasabb orbiton forgok, mint ő. Azzal töltésem az időmet, hogy oda fölrángassam. Vagy inkább magammal törődjek? Tényleg kell nekem az a kis semmi, amit adni tud? Ha egyáltalán. Vagy belefér? S legalább nem vagyok egyedül? Igazándiból a nagy elmélyedések, felfedezések mire jók? Bizonyos élvezkedés van abban, de fenébe is, annyira nem jó. Ami hiányzik, az a vidámság, a jóérzés, a hasznosság, a haladás, a kiteljesülés, s beteljesülés érzése, hm. Az meg a fent említett dolgokból fakad, nem?

Nos nem sokáig voltam a BN-ben, hazajöttem lefeküdni. Sürög-forog. Takarít.

Egy óra múlva Felébredvén érzem látom, hogy figyel. Ez már valami. Ilyenkor mindig, ha képes kiszakadni önmagából, nem tudja elkerülni, hogy megértsen,

dolgokat is, s normálisabb együttlétre törekedjen. Az ölembe ül. „már begolyózik a takarítástól". Megint beszélünk, aztán elmegyünk Sarasotába, megnézni mi a fene van. Szemerkél az eső. Viszek sört, de inkább bort iszunk a parti parkban. Kiábrándító, s lehangoló az egész. Hazaérve felteszem Béla Fleck dvd-t, hát meglepetés, s jó. A pacuka elalszik közben. Hívom jöjjön be, „aludni" kérdi. Hát persze, mondom. Kéne neki munkát keresni, attól hátha megnyugodna, meg amúgy is. Elválni mindig lehet…Nos, minden oldalról támadtam, szokás szerint értelmes keretbe szedtem a dolgokat, csak pozitívan, csak pozitívan, s kibékültünk. Miután hússzor összevesztünk. Egyszer elrohantunk – munkaidőben – hogy megtoljunk egy fordító iroda címet, de nem létezett. Úgy látszik lefordítani a pacuka diplomáit egy nehéz ügy lesz. Aztán munkaidő után még jó sokat baszkódtam, s írtam egy miami cégnek ezügyben. Lehet el kell menni Miamiba?

„Nem értem: senki sem szeret, se a gyerekeid, se a szüleid, se a barátaid, s velem, aki legjobban szeretlek, velem vagy a leggenyább? Mondtam neki, s ez hatott.

Mert hogy rám se néz, hanem valahova a távolba, s majd be szarik, úgy sajnálja magát. Látszik rajta. Tényleg nem tudom, hogy mit erőlködök én ezzel a nővel ennyit. Független akar lenni, nem függeni tőlem, de csak az van, hogy nem érti az összefüggéseket. Azt „gondolja", hogy ő mekkora áldozatot hozott, s azért igazán megérdemelne jobbat. Csak az a híres áldozat egy kutyulmány. A miriád adósságától kevesebb, s azzal meg mit akar? Hogy élete végéig eltartsam? Mindenben segítsek, miközben ő úgy szar le, ahogy csak tud? Én vagyok mindenért a hibás? Szóval, miután azt a fenti mondatot mondtam, elmentem fürödni, aztán gondoltam elvonulok a másik szobába, s kicsit internetezem. De kiderült, hogy lemerült a laptopom. Akkor alszom. S akkor láttam, hogy fog egy törülközőt, s meg fürödni. Szóval, ide fog jönni hozzám...S lefutott előttem az egész jelenet. Hogy vissza kéne tartanom magam, nem bedőlni a női fegyvernek, de majd biztos nem tudom megállni, a kefélés reményében. Tényleg szükségem van magömlésre. Nagyon feszülnek a heréim. A rejszolás mégsem ugyan az. Abban a nagy lélegzetben valami más is kimegy. Akkora szokott lenni, hogy néha félek majd még infarktust kapok egyszer. Azért az nem olyan szörnyű vég, hm. A melónál dráma van, mert félek a szekrény egy nagy leégés lesz. Nem annyira szép, mint kéne legyen. Azt hiszem be kéne vetnem magam. Van gond a munkával is, éppen megint elloptak egy gun-t, most megint a pin nailert. Valamit kell csinálnom. A Paul elmegy, s be kéne biztositanom magam az elkövetkező hetekre. Szóval valahogy lebegtetnem kéne a dolgokat, több esélyesnek megtartani, mert másképp baj lehet. Ezzel a nővel maradni? Bolondokházában? Vagy csak elviselhetővé tenni a kényszerű együttlétet, amíg el nem jön az alkalom az elválásra? Kell nekem egyáltalán nő? Hát jó lenne, itt tartok még mindig. Olyan jó megölelni valakit, meg lenni valakivel. Tegnap este William Stafford verseket olvastam, fordítottam neki. Elég jó volt. Közben fölmerült, hogy amíg még tart, kéne keresnem

másik munkát. El is kéne innen költöznünk, ez az egész nem normális. De pont valamelyik nap, - először – kiszámoltam, hogy igazándiból több mint hatvanezret keresek, bruttó: beleértve a lakást, a költségeket, meg a taxot is. S tényleg, ha ő is dolgozna, még akkor is messze előbbre járnánk, ha továbbra is küldi kis Zolikájának haza a lóvét, - na meg törleszti a baszom nagy adóságait. Normális vagyok én? Montanában rendszeresen elzsibbad valamim. Karom, lábam. Mi lesz ebből, lebénulás? Hm. Ez a kiút?

A vihar után, avagy megint a hátamon az egész batyu

„Ugye nem fogsz kibaszni az utcára?" – ezt kérdezte tőlem. Miután hazajött a beachről, ahova nagy boldogan elment. Nos, hol ezért nem csinál semmit, hol azért. Mindenesetre komoly problémák vannak itt. Intézem minden szirét-szarát. Válaszoltak a fordító irodából. A Terry is próbál valamit találni, a Peg nevű öreglány is. Remélhetőleg lesz valami, azt mondják elég jól lehet ezzel keresni. A lényeg, hogy honosítani kellene az ápolónőségét. A szekrénnyel kezdek egyenesbe jönni, iszonyú sok munka van vele, s fontos, hogy a Paul szeresse, másképp nem tudjuk a többit csinálni. Nemsokára elmegy, hm. Szerencse, hogy van itt munka, mert akár mikor kinézek, elég nyomasztó a körkép a constructionban. Felmerült, hogy Kaliforniába kéne költözni. Jó messze van, az biztos. Össze kéne szedni magunkat, s főleg, ami az pacukát illeti. Remélhetőleg kiengyensulyozódik s valami konkrét élet alakul ki, realitásokra s nem képzelgésekre alapozva. Mindenesetre még mindig nem tisztázódott, hogy nem e már megint csak valami érdek van a dolgok mögött. Mindig gyanús ez az egész, s az is marad, amíg nem tudja értelmesen elmondani, megindokolni mire megy ez ki. S ugye a nagy kérdés: haladok e? Végül is nem jó, de még mindig jobb, mint egyedül, ez marad belőle. Egy csomó mindent le kell forditattni, sok pénz lesz, de hogy egy jó munkahelye legyen úgy tűnik a legjobb kiút ebből az egészből. Elment a kis hurrikán, s újra süt a nap, s baromi meleg van. Tegnap elmentünk együtt a BN-ba.

PÉNTEKTŐL- NAPLES-I HÉTVÉGE. NIHILORSZÁGI KIRÁNDULÁSOK

Kb. 600-ba került. Beleértve, amit költöttünk: a szálloda, a kaja, a benzin. Na meg amit nem dolgoztam...Nagy betokosodás van itt, s pénteken jön a pacuka, hogy menjünk, milyen jó lesz. Jó volt, valamire biztos. Kicsit rálátni a dolgokra, azaz újra és újra megállapítani, hogy mi van kint, s mennyire semmire sem jó. Nem lehet ebből kiszakadni. Ki tudja hányadik kirándulás ez, New Orleanstól mostanáig. Végül is nem lett balhé, mert aggódtam: vasárnap megy el a Paul, én meg eltűnök hirtelen...Végül is olyan nagyon nincs messze, s szerencsénk volt. Mindjárt a legjobb, s már egyszer felfedezett beach mellett találtunk egy kis aranyos motelt. Este elmentünk a nagyon atmoszférás helyi másodközpontba, karácsonyfadíszek a fákon, nyáron, kiruccanó öreg gazdagok, s viszketeg öreglányok

rúgnak ki a hámból. Raszta félfeka maszatos fehéringben a gépzongorán. Az alkalomhoz illő félvad szeretkezés-lábgörccsel a hölgy oldalán. Kiderül, hogy egy olcsó kis régimódi motel százszor jobb tud lenni, mint újgazdag brit nagybátyja. Aztán jön egy hiábavaló déli kóválygás ebben az álmeditterrán amerikai nihilben. Üres mangróve park, jólfelszerelt léhűtőkkel, akik rendezett ellátmányuk mélyén valahol rejtőzködnek, - párnázott vaskalicka. Lasvegaszos szállodalánccok, rendes beach nélkül. Iszonyú hőség, csoda, hogy az autó bírja az airkondit. Kevergünk visszafelé, s kis értékelő elemzés, hogy milyen lenne itt élni, ezek között a díszletek között, meg hogy nem-e eleve ide kellett volna jönni, mert akkor jobb lenne? Mennyire számít, hogy az ember hol él. Félgondolatok félmegoldásokkal, vagy aliggal.

Büntetés kiérdemlése parkolóóra mellőzésből a beachen.

pacuka megjegyzi, hogy elbénáztam a dolgot. Lehangoló kaja egy görög bisztróban a már csöppet sem jópofa Naples külvárosában, észak felé., aztán az út haza. Nihil, felkavaró semmi semmivel. Egy éjszaka maradtunk, bőven elég volt.

Szomorúdisznószar lelkű nő.

Ráfeszülünk az itthoni komfortra, laptopok, tévénézés, Bob Dylan. Nagy nehezen a pacuka nézi, soha nem fogja megszeretni, megérteni. Amúgy is általánosságban lassan halad: több évtizedes nem-gondolkodást kell behozni. Húzódozik, itthon nincs hip-szituáció, ami az egyetlen feldobója: úgy tud egy kicsit szeretni. A benső örök melankóliája egyedül külső bibipekre kattan. Egy fillérrel sem járult hozzám még semmihez, mióta kint vagyunk. Viszont jó sokba kerül. Kapni meg? – fhú, hát az nem sokat lehet tőle. De azt szokott eszembe jutni, hogy ez az egész csak egy satnya ráadás, mióta már nem is kellene élnem. Akkor meg nem mindegy?

Egy kapcsolat valódi arca, avagy a nőé...

lehetne itt most mindenfélével dobálódzni. Hogy számító, meg rafinált, meg ilyenek. De sokkal nyilvánvalóbbá kezd lenni, hogy csak buta. Buta, közönséges falusi lány, akinek soha nem nőtt be a feje lágya. Valahogy nagyon ügyesen elke-

rülte ezt. Ezt próbálja velem is, a dolgok elhallgatását, azaz nem tudomásul vételét. Ettől aztán visszamaradt a mentális fejlődésben. S elképesztő, hogy mennyi kis praktikát fejlesztett ki magában! Persze az tökéletesen érthető, hogy el van keseredve, mert nincs munka. Próbálom vigasztalni, hogy úgyis mindegy, de nem megy. Minden a pénzre csapódik le.

Megkérdeztem, hogy az otthoni ismerősei mit szólnak ehhez? Nem beszél ő ilyenekről senkivel, mondta. Ami persze nem igaz. Aztán hozzátette, hogy az Imola azt mondta, ja, persze, felületes ismeretség volt ez. Azaz, nem lehetett tudni, hogy én milyen szar vagyok. Tiltakozott. Pedig nyilvánvalóan ide mennek le a dolgok. Én vagyok a hunyó. Nos attól félek, hogy csinálhatok én akármit ezzel a nővel, ez jó már sohasem lesz. Akkor meg minek? Mi van, tartozom én valakinek? Oké. Mennyivel? Nem tudom mit csináljak. Azt biztos, hogy ezt a féktelen költekezést abba kell hagynom. Nem tudok megszabadulni az érzéstől, hogy hülyének néz. Manipulál. A hűtőben rohadnak a kaják. Vagy téliszalámit, vagy gyulait eszik. Vagy nagy szerényen gyümölcsöket. Mármint, hogy ő milyen szerény, kevésbe akar kerülni, csak éppen meghúzza magát, meg ilyenek. Mondtam neki, hogy a szőttesek elvitele érthető, egy balhé után, de a vissza nem hozása már nem. Oké visszahozza, - kíváncsi leszek. Minden időmet vele töltöm, mármint a dolgai intézésével. A bizonyítványait intézem, jó bonyolult. Ül, spekulál, s semmire sem jut. Dolgozni akar, pénzt keresni. Ami akár érthető is lehetne, de én még egy fillért sem láttam semmiből.

Több mint ötezer dollárt keresett eddig, s azt mind hazaküldte.

Tegnap azt kérdeztem tőle, hogy el akar e menni. Mert ha igen, adok neki pénzt. Láttam rajta, hogy elgondolkodik, s persze tiltakozott. Valami más jár az eszében?

Azt hiszem, hogy baja van velem. Dagadt vagyok? Lehet. Ebben igaza van. Nyávogok is. Csak nehéz ezt az egészet megítélni, mert ő meg közben iszonyan sumákol. Rejtegeti az aljas szándékait, amit szép lassan azért kihúzok belőle. Amiért iszonyú pipa. Jó nagy szar ez. Csak ne rettegnék annyira a magánytól. Minden tőlem telhető kedvességgel veszem körül. Örül neki, de valójában szégyenli magát, ezért is nem tudja normálisan fogadni. Kis apró gesztusokkal reagál, néha célozgat rá, hogy ő valójában szeret engem, de hát kilóg a lóláb. Magától soha, egyetlen gesztust nem tesz. Miután annyit balhéztam ezért, miután annyiszor közöltem, hogy az egész együttlétünknek az a fedezete, érzi, hogy valamit kell tennie, legalább a látszatra adni. De hát mindenütt kilóg a lóláb. S persze felmerül, hogy mi a kurva anyámat csinálok én itt?

Kihoztam egy depis, primitív falusi nőt, akinek az áldozata lettem? Meddig? Az előző két nő is tévedés volt, de azoktól legalább meg tudtam szabadulni. S volt persze mégegy, az Jégnéző, akinek nem kevéssel tartozom, hm. De valahogy

az mintha intelligensebb lenne. Hm. Nos valamit tennem kell. S lehetőleg balhék nélkül. Ki kell innen tessékelnem ezt a nőt.

Jackson Pollock, s azért lenne itt mit csinálni...

Tegnap megnéztük a Pollock filmet újra, s nekem – fenébe is az jött le, hogy mit szarakszom én itt? Végre szabad lehetnék, ehelyett béklyóba kötöm magam, - mindenféle faszságokba. Nő, pl. Az elég egyértelmű, hogy nekem már nem kéne, mint pénz a megélhetésre. De nem azt csinálom, hanem újabb és újabb feladatokat vállalok magamra, hogy eltereljem a figyelmem arról, amit szeretek? Zavar az agyban. Hosszú távon persze tudom ezt, de belekeveredek. Ahelyett, hogy szépen – ahogy az Imre olyan bölcsen mondta – összeszedném magam, s nyugovóra térnék, nem Indiába, na nem, nem kell olyan messzire, egy idegen országba menni, hanem Kötcsére, s valahogy kikerekíteni azt, ami kell. Ha van még valami fontos ezen a világon, hát ez lenne az. De hát mindig valakit sajnálok? Hogy itt belül valami különválik? Ennyire gyogyós lennék? – valakit szeretnem kell, valakinek adnom kell, magam helyett? Mire jó ez a megduplázódás? Miért nem magam szeretem?

Hát ez egy nagy kérdés. Mert szemlátomást, a normális, hogy mindenki, - aki több az átlagnál valamivel(?), az ezt csinálja. Miféle kivétel vagyok én? Nos, ha ez így van, akkor a kérdés, - nem először, hogy miként tudnék ettől megszabadulni. Hiszen még azt sem tudom, hogy egyáltalán beléptem e ezen az ajtón, vagy csak betekintettem. Félek, csak az utóbbi. Szóval? S persze, vasárnap lévén „elvágyódtam másfele", de itt van ez a sok – fontos? – aktualitás, amit kéne, s valószínű fogok is csinálni. (miközben ködök itt a pacukával, megpróbálom – még mindig fölhozni, társammá tenni, miközben nem tudom, hogy ez egyáltalán lehetséges-e. Iszonyú ellenállás van benne, mindig ott van valami – hú, ezt már megint te mondtad s nem én, így aztán „de". Hát így nehéz...)

Jóba vagyunk, a pacuka elkezdett újra szőni. Veszünk földet és virágeledelt, hogy tudjon kis órákat csinálni. Rengeteg kérdés maradt, de jobb látszat hülyének lenni, mint gyűlölködni. Fogorvos: „vagy kihúzzuk a fogát, vagy szedi az antibiotikumot, s meggyógyul.

Az utóbbi, mondom, én erős vagyok...Érzem rajtad" – mondja a szőke dokinéni.

Furcsa évfordulók a fogászton. A fogak azok évek? Az Sandra pénzt kér, kéne dolgoznom. Iszonyú mennyiségű pénz fogy, ezt vissza kéne fognom. Folyamatos keresgélés értelmes életre, pedig ott van...

A Jul. 16 írt az Sandra, megfájdul a fogam

Szia, tegnap az egyik tanítványom mesélte, hogy volt kint Tampa mellett, Parisban két hetet. Érdekes történet volt, mert mondta, hogy lehet, hogy kiköltözne.

Te is ott laksz valahol, nem? Írhatnál, hogy mi újság veled, meg, hogy mik a terveid. Itt sajnos a nyár miatt nekem már csak egy csoportom maradt és velük is már csak alkalommal lesz óra októberig. A Titnél mivel óraadó voltam, így nem kapok ilyen nyári fizetést, mint a közintézményes tanárok. A nyelviskolában állandóan hitegetnek, hogy majd talán lesz gyerek napközi és akkor azt megkapom én, de eddig csak két anyuka érdeklődött. Sajnos többen vagyunk angol tanárok, és én vagyok a legújabb ott, úgyhogy elég nagy a "harc" az órákért. Ez persze nekem egyáltalán nem vicces, hiába mondtam a főnöknek is, hogy nem, hogy magamat kell valahogy eltartani, de még ott van a rokkant anyám is. De nem érdekel senkit, a másik magánügye. Pedig már olyan szinten drága minden, hogy gondot jelent még kutyakaját is venni, mert pl. egy konzerv, amit 3 napra szoktam elosztani nekik, már 00 Ft, és megmondom őszintén nem hiszem, hogy megengedhetem magamnak. Pedig sosem gondoltam, hogy majd ide jutok, hogy a kutyáknak szart kell enni. Aztán ott a benzin. már 350Ft egy liter, ami azt jelenti, hogy Siófokra bemenni 1500 Ft, ha nem több. amikor még tavasz volt, és volt több melóm, 30-0ezrek mentek el csak benzinre. Borzalmas. Nemtudom, kicsit úgy érzem, hogy itt lettem hagyva egyedül, hogy olyan dolgokat oldjak meg, amiket nem biztos, hogy most nekem kellene és egyedül. már 28 vagyok, lassan vénkisasszony leszek, és jelenleg egyáltalán nem vagyok boldog az életemmel, nem szeretem a munkámat, nem szeretem, hogy nincs pasim, nem szeretem, hogy az összes barátom messze van innen, de az is szar, hogy nem tudok elmenni bulizni se, mert nincs kivel, meg minden. Kötcsével sem bírok, volt egy csomó eső, ami miatt eléggé nőtt a fű meg a gaz, most épp kánikula van, kint meg lehet dögleni, de nem bírom, a kerttel sem, a fűnyírózással sem, de a házzal sem. A te részedben van vagy 5 billió pók meg pókháló, hiába porszívózok. A tyúkól környéke is szörnyen néz ki, a hátsó falak tiszta penészek meg minden, mert a sok eső teljesen tönkre vágta őket. És szép a nyár, de már én is ott tartok, hogy télen fogalmam sincs, hogy hogy lesz fa, mert nincs, és vagy kellene venni, vagy vágatni, egyik bonyolultabb, mint a másik, de ami biztos, hogy pénzem nincs egyikre sem. Mert most úgy néz ki, hogy majd csak szeptembertől fogok megint dolgozni, ami azt jelenti, hogy az első fizetésemet októberben kapom meg. Addig is kell élni, szóval fogalmam sincs, hogy hogy gazdálkodom majd ki az egészet. Elég nyomasztó, hogy az embernek állandóan ezen kell gondolkodnia. Azt sem értem, hogy anyának miért nem segít senki rajtam kívül, azért te is segíthetnél, meg a Borisz is, mert én egyedül nem bírom. Az is gond, hogy nagyon sovány, és kellene több kaját vennem, amitől kicsit hízna, de nem megy. Én értem, hogy te új életet kezdtél meg minden, de örülnék neki, ha nem felejtenéd el, hogy én itt kínlódok egyedül, pedig nem én akartam hazajönni Magyarországra in the first place. Próbálom tartani a frontot, de azért néha néha elkellene egy kis támogatás, ha érted mire gondolok. Nem tudom mit gondolsz erről. Jó lenne, ha lenne egy szikrányi remény, hogy egyszer talán 5-10 év múlva boldog lehetek végre egyszer, és nem

kell állandóan nyaliznom, könyörögnöm, hogy dobjanak már meg egy kis munkával, folyamatosan azt csinálni, amit az ember nem szeret és még örüljek, hogy lyuk van a seggemen. Írj te is, mert ezt sem szeretem, hogy minden egyes családtagom a homokba dugja a fejét, ha rám kell gondolnia.

Sandra

Ls. Hát, kicsit délebbre lakom

De az egész egyáltalán nem úgy néz ki, mint amilyennek látszik. Főleg olyan messziről. Jó hely? –ezek a dolgok mára nem sokat jelentenek..., legfeljebb annyit, hogy hol lehet többet dolgozni. Terveim? Semmi. Főleg nem többes számban. A mítosz és a valóság sakkjátszmájában az utóbbi szisztematikusan leszedegeti az előző utolsó parasztjait is, s mára elég jól látszik, mi lesz belőle. Talán úgy lehetne hívni, hogy „tisztességgel befejezni". Ha nem lenne az a néhány más, na meg valami halvány s pici betanított mankó, akkor már várni se miért. Mióta oly szisztematikusan össze lett törve minden földi életmotivációm, az egészet csak ízléstelen és groteszk ráadásnak érzem, mint mikor a jó film után a rendező valami erőltetett bejezéssel elbaltázza az egészet. Az ember csak ül, s a fejét csóválja. A tisztes földi élet, mint család, s a személyes vágy az alkotás, mint „bits of paper" elszállt, marad a spanyol lovag nevetséges viaskodásának emlékfoszlánya a szélkerékkel. Hiába volt, hogy föláldoztam magam a közösség oltárán, nem sikerült olyan jóra, hogy bárkinek hasznára, vagy örömére lenne. Hatvan évemet raktam ebbe bele, s mikor néha tükörbe nézek, csak egy halványuló figurát látok, s az egész olyan érdektelen. Közel sem tudok mindent, de olyan sincs, amivel szemben értetlenül állnék, s ez jó. A „város peremén élni" nekem jutó létélményét felfogni is valami, annyira azért nem hiába éltem. S azért még egy kicsit több is – a kicsitől a nagyig nincs felfogadhatatlan előttem. Ebben az értelemben is megtettem, amire képes voltam. Egy kicsit kint is bent is fogott a macska egeret. Valami ilyesmire gondoltam, de most a kör bezárult. Hogy még mi lesz, az már mindegy. Utolsó reményem, hogy valami méltó, valami tisztességes – ha ennek van még valami értelme. Nos, ennyit rólam. Azt látom, hogy a végeérhetetlen vádaskodás folytatódik. S jönnek az emlékképek elő, amikor én évtizedeken keresztül egy közösségre tettem javaslatokat. S többnyire gúny, gáncs, s félreértés jutott – egy két halvány gesztust kivéve. Kilenc éves voltál, mikor hazaköltöztünk, s a kisgyerekek a szüleikkel szoktak lenni. Nem beszéltem még eleget arról, miért mentünk haza? Nem lehet tudni, vagy nem akarsz szembenézni vele? Kérdezel, vagy állítasz? Arra sem emlékszem, hogy nagyon tiltakoztál volna. De az is, mire lett volna jó? Egyszer, mikor ránk zuhant a nagy magyar bazdmeg, mikor felnőttfejjel lehetett következtetni, hogy a ránk mért csóróság milyen jövővel kecsegtet, (1997-et írtak), javasoltam, jöjjünk vissza...Nos, tisztán emlékszem, mennyire felháborodott mindenki. Ott álltatok, s mikor kérdeztem, hogy biztos e, meg miért, azt

mondtátok: „na, de apa, itt sokkal jobb". Nos, a felnőttes aggodalom híg reménynyé oszlott, mert valami azt súgta, teljes életet az ember a hazájában élhet. S a dolgok közöttünk összefüggtek. Azóta meg, mióta felnőtt lettél, ezer és ezer alkalom adódott, hogy visszajöjj. Nem tudom, hogy emlékszel e, de én soha nem mondtam meg neked, mit csinálj. Te választottál, én meg támogattalak. Láttam én, hogy nem jó. S hányszor javasoltam, hogy menj el? Hogy ne kínlódj otthon, abban? Hányszor mondtam neked is, meg a bátyádnak is, hogy menjetek Párizsba, az Unescoba, ami ugye csak egy példa...Honnan jön ez, hogy mindenért én vagyok a hibás? Itt nem arról van szó, hogy valaki gonosz, s azért nem segít. Szerintem mi mindannyian jó emberek vagyunk, ezért ez egy rossz kérdésföltevés, amire rossz válaszokat lehet adni. Árról van szó, hogy nincs. Nincs miből, nincs elég. Hogy mentsek meg valakit, aki már eleve egyedül akar úszni, s mikor nem megy, engem is le fog húzni? Tényleg ez lenne a megoldás? Soha nem dőzsöltem, soha nem volt semmi feleslegem, amit megtagadtam. Viszont minden személyes álmomat, vágyamat, erőmet, időmet másoknak áldoztam. Miközben lepratanyákon telik az életem. Még a saját házamban is mint egy féreg csöveztem – gyűlölettel s rendőrséggel övezve. Egyszer valakinek el kéne már gondolkozni, miért vagyok én mindig valahol egy távoli gulágon, de tényleg...S nem őszerinte, hanem mert sokáig-sokáig ebben megegyeztünk! Most meg? – hol és miben tudnék én lenni? Vagy miért vagyok én felelős a felnőtt gyerekeim boldogulásáért? Én soha nem mondtam, hogy ott kell élned, azt te választod, az a te döntésed eredménye. S a többieké.

S hogy nem venném figyelembe? De igen, csak esetleg más a véleményem. Jó érvek azok, de vannak mások is...

Nos, egy általános nővér fizetése itt évente 50ezer dollár. Havonta kb. Így. Csont nélkül. S az ugye egy normális életre pont elég. Mielőtt eljöttem, nem mondtam, hogy gyere ki? Sok minden van, tudom. De valahogy el kéne dönteni, - a tapasztalatok után, - hogy valaki mit akar.

Apa

Jóba vagyunk, olyan langyos az egész.

Kéne neki munkát találni, állítólag ez a baja. Kíváncsi lennék. De hát tényleg van annak valami értelme, csak hát nincs rá időm. Valahogy kéne szakitani rá, főleg, hogy nincs itt a főnök. Minden csúszik, ami jó, mert az azt jelenti, hogy továbbra is lesz itt munka. Ugyanakkor a gutaütés kerülget olykor, hogy itt s ezzel a töltöm az életem, minden nap. De hát mások is dolgoznak. Attól, hogy nem kell annyit szenvedni: a munka se nehéz, nem kell utazni, nincsenek kiadások, főnök vagyok, senki se baszogat stb., - ez még mindig értékelendő, értékelhető – ha nem veszíti el az ember az iránytűjét, mértékegységét.

Végre sikerült megjavítanom a másik laptopot. Hónapok óta nyomaszt a kérdés. Szóval ilyenek.

Újra a sínen?? Odaadom az összes pénzt”

Eszembe jutott a jó megfogalmazás, s rögtön föl is tettem neki: mi lenne, ha odaadnám az összes pénzt, kb. Hatezer dollárt, a van-t, s menjen Isten hírivel...S látni kellett volna. Elgondolkodott, de mélyen. Jó darabig nem is válaszolt, én meg hagytam.

Közben a meló is jó bonyolult lett – ez a Terry keveri a szart elég rendesen. Úgyhogy ott kellene lennem, ehelyett állandóan hazaszaladgálok ezt a baromságot igazgatni. Erőszakoskodás az egész, próbálom kinyomni belőle a meleg szart. Ami furcsa, mert ő sem tudja. Tulajdonképpen nyomom a megértésben előre. Kis vékony erecske ez, hogy jussunk valamire. Tesztelés is. Hogy most akkor annyira hülye, vagy van valami átmenet. Tényleg el akar menni, vagy felemás. A magam szempontja se egyértelmű. Egy pillanatig, nem kis gyanúval, de azt gondoltam, hogy milyen jó is lenne, ha megszabadulnék tőle örökre. Ugyan feláldoztam mindent, amiért eddig dolgoztam, de annyi...Mondtam neki, hogy akár hiszi akár nem, de minden egyes pillanatát ismerem a sötét hülyeségének, attól a pillanattól fogva, hogy megismertem. Gyermekes álmodozás. S el is ismerte: valóban ő nem erre számított, nem ilyen lovat akart. Azt is mondtam, hogy ráadásul olyan messzire ment a gyűlölködésben, hogy innen már nincs visszaút. Mert hogy mindent rám igyekezett kenni. Persze mindig ott van a gyanú, hogy ártatlan, hülye, de azért mert szűkagyú. Miközben lassan halad előre, tanul. S mit is akarok én? Hiszen az egy hiú álom volt, hogy majd fogok találni egy magyar nőt, aki megfelel ennek itt. Persze egy amerikai megfelelne, na de mi lesz később. Egyszer haza kéne menni, nem? S mit csinálna ott egy amerikai liba? Mert amúgy jól vagyunk. Nem mindenben, de lényegében. S mindig itt van a kérdés, hogy ha mégiscsak utolérne, hát akkor jó lenne. Beszélhetünk külsőségekről is, de az elég piti. A híres felvetésében is van valami, hogy ő valójában dolgozni akar, s az a baj, hogy nem tud. Ez egy rohadt nehéz ügy. Próbálkozom, de igazándiból nincs elég időm. A felszínen nem működik. Valójában senki más rajtam kívül nem tudja megoldani a dolgot. S ez van előttünk. Nos, abban a naiv hiszemben, hogy akkor most jól elintéztem, megy és kész, kicsit leittam magam, s lefeküdtem. S a valószínűség játék azzal ért véget, hogy már várta, hogy felébredjek. Odabújt hozzám, s amilyen barom vagyok már szeretkeztünk is. Méghozzá jót. Az a furcsa, hogy szinte mindenben ott lappang benne a régi énem, az az érzékeny, álmodozó, s testetlen frivolitás, ami a testükkel elégedetlen emberek sajátja. Mert nincs benne átütő siker.

Szörnyű, hogy mennyire vágom én ezeket a dolgokat, de a próbálkozásaim, hogy mindezt átadjam, csak részlegesen megy, mert nem értik. De azért szépen nyomulni próbálok. Nos, azóta jóban vagyunk, s szemlátomást az én újabb erőfeszítésem még mélyebb alázatra – na meg az önnön nyilvánvaló korlátjai – belátásra kényszerítették. Mindegy. Nekem kell ezeket a dolgokat megoldani. Kicsit pitiáner jövő vár rám, de még mindig jobb, mint a magány, az összes lelki,

meg fizikai következményével. Mindenesetre fölmerült bennem, hogy akkor most én a hátralevő életemre összeláncoltam magam ezzel a nővel?

Fhú. Ki ez a nő egyáltalán?

Tegnap este elkezdtük nézni a Dust-ot, s kiakadt. Ő, aki ott volt a hullák boncolásánál, az apjával. Abba is hagytuk a nézését. De tényleg: olyan kis pitiáner szarocska ez az egész. Nos, ma újabb csatám lesz, hogy tisztázzam magam a zsalubedőléssel kapcsolatban: hogy ez egy konspiráció, nem én vagyok a hibás. A Brother, meg a Terry, meg az egész szar. Rendet kell tennem a munkámban. Végül is abból itt fent nem lett semmi. Beszéltem a Terryvel, aki egy nagy pedálgép, s jó lesz vigyázni vele.

Az asszony nem normális... Azután, ugye, hogy már megvan a szövőszéke, tegnap mertem neki szólni, hogy mi lenne, ha azon a szabadon választott tevékenységen kívül is csinálna valamit itthon, amit ő jónak tart.

Mert hogy iszonyú sok időt töltök el itthon, - rendszerint hazaszaladva a munkából, takarítással. Közben én a hirdetését írtam újra, s tettem föl a Craiglistre. S mikor mondom neki, hogy nézze meg, totál hülye pofával csapkodott itt. Mert hogy ne mondjam én meg neki, hogy mit csináljon. Pakolni kellett, s pár percig tartott az egész. Nagyon pipa lettem. Többször kérdeztem tőle, mi a baja, s aztán válaszolt is. Hogy ő emailt akart írni, én meg parancsolgatok. Ilyenkor tényleg komoly kétségek keletkeznek bennem, hogy ez a nő normális e. De hát nem tudok mit csinálni. Később én – ahogy ez lenni szokott – mentem oda hozzá, s megöleltem. Ilyenkor odabújik, s mint egy kis állat nyüszög. Mert nyilván őt is bántja, de amilyen primitív, képtelen felülemelkedni, beleragad a baromságába. De ha én megteszem, helyette is, az jó. Iszonyú primitív ez az egész. S én ezzel a nővel élek, hm. Aztán egész délután undi volt. Elkezdtünk nézni egy Kurosava filmet, amint többször elaludt. Nem is bántam, mert így én is el tudtam menni aludni. Közben a hurrikán jelöltből, a Bonnie-ből kisebb esők lettek, s az egész eltűnt. Nincs szerencsém ezekkel. A Terry azt akarja, hogy vegyek föl még embereket, ami nem nagyon jó, mert húzni kéne a munkát, - minél tovább kitartson. A pénz az megint csak nem gyűlik. Minden második héten van valami kiadás. Írtak a pacuka régi iskolájából, iszonyú bonyolult ez az egész. Pedig tényleg jó lenne, ha elmenne már dolgozni, a tököm tele van az egésszel.

Utolsó ütés

Várok türelmesen.

Aztán már nem bírom tovább. Miért is kéne? De ennél sokkal több. Megpróbálok normális teremteni itt. Szekrényeket, polcokat gyártok, hogy el tudjunk pakolni. Filmeket játszom az újra átrendezett szobában, új képernyővel, sztereóval, netflixxel. A legfinomabb kajákat veszem. Elviszem a BN-be. Intézem a dolgait,

ahogy csak tudom: leveleket írok, nyomtatok, reggel-délben-este, azaz munkaidőmben és azon túl. Elrohanok vásárolni, főzök, viszem hozom, mert hogy velem nem vezet. Aztán mikor bejövök a hőségből s szipogok párat a hideg szobába, akkor finoman odahoz egy zsebkendőt. De, amikor befogja a fülét, mikor dúdolni próbálok egy számot a B. Dylan film alatt, akkor besokalok. Hogy lelkesedett, milyen boldog volt, mikor munkaidő után elmentünk a picsába, Clearwaterbe, beültünk vacsorázni a, hogy jó legyen, még jobb mert vettünk neki egy szövőszéket. S aztán valahogy „nem tud fizetni" a drága, 30 valahány dolláros fonaláért, kétszer is, s én kifizetem. Szóval mindenhol ez a sumákolás, ill., ez az ártatlan elfogadása a törődésnek, ami aztán a semmibe vész. Külön fekszik le, vár amíg elalszom. Addig itt a fotelban fetreng, s így tovább. S lehetne mondani, hogy mindez a képtelen helyzet miatt van, hogy nincs munka neki. Szélhámosok írnak a craiglisten, s azt bogozom, estéket veszítve. Egy percet nem foglalkozom magammal. Mindenemet neki áldozom: pénzt szabadidőt, testem-lelkem. Odabújok hozzá az ágyban reggel, puszikkal halmozom el. Tetszik neki, szereti. Reggel megölelgetem, odabújik. S aztán semmi. Még egy gesztus sem. S azt mondtam neki, hogy „úgy látom, hogy ezek között a körülmények között nem megy nekünk ez az együttlét, ez a házasság. Én nem szeretnék ebben a képmutatásban élni. Látom, mennyire igyekszik viselkedni, de nem tud. Mikor eléri a célját, kap valamit, újra az az utálatos kis rafinált parasztlány lesz, aki..." Már nagyon nem is tiltakozik. Illetve megint oda próbálja levinni a dolgokat, hogy mindez azért van, mert ordibálok.

A közös kultúra csapdája egy buta nővel, egy elemzés a pacukáról

Újra nekifogtam, hogy béküljünk. Megint megpróbáltam magamban dűlőre jutni ezzel a dilemmával: valójában el kellene fogadnom, hogy egy kis ártatlan hülye, egy kis gyogyós, akivel nekem kell törődnöm. Annyi mindenben egyetértünk, annyi minden közös, a jó-kis-magyar beidegzéseink, szokások, ahogy szalonnát zabálunk hagymával. Amilyen kuplerájban tudunk együtt élni. Kivel lehetne ezt megtenni. Bizonyos kulturális látásmód, itéletrendszer – ha kívül esik a személyes dolgainkon. Csak akkor. Hol találok valakit is, aki megfelel? Senki sem felel meg. Mindenkinek van, lesz valami hibája. Mi a különbség. Őneki ez, másnak más. Ha valakivel akarok lenni, így is úgy is erőfeszítéseket kell tennem, idomitanom, tanitanom, alakitanom kell. Hasonlít az Imolára. Aki soha nem fog felnézni valakire. Olyan erős meggyőződése van arról a primitív világáról, hogy megütné a guta, ha be kéne látni, nem jó. Az Imola persze végtére belátta ezt, de más okból nem ment. Mindig felmerül, hogy még várnom kéne, eljön az idő, mikor végleg leesik neki a tantusz, fölfogja az érdekét, s besimul. S persze hallgat, semmiben nem vesz részt, az élet mindennapi benyomásairól én beszélek. Annyira kialakulatlan, lapos, hogy tudja nincs mit mondania. Próbálkozott, de ő is

észre kellett, hogy vegye, mennyire primitív. Önmagában is ellentmondásos, de a korrekcióimból még jobban előtérbe került, nyilvánvalóvá vált. Beszél ő, közhelyekről. Mindennapi, triviális dolgokról – igen. De abban a pillanatban, hogy valami elvont felé mennénk, elhallgat. De ennél is több. Pofákat vág, csóválja a fejét, mindenféle gesztusokat tesz, hangokat ad. Ellenáll. S még csak nem is tudja mit csinál! Mikor próbáltam felhívni a figyelmét, felháborodik. Hogy nem igaz! Pedig a napnál világosabb. Nos, rengeteg részlet van még, de most erről ennyit. A lényeg, hogy mondtam, váljunk el. Amiről nem tudom, hogy lehetséges. Mert lehet, jogilag kivitelezhetetlen. Tiltva van. Itt van ez a nő, mint egy átok a nyakamon. Sok-sok ezer dolláromba kerül, hogy itt van. S annyit kapok cserébe, hogy egy hülyegyerekkel élhetek, azaz nem vagyok egyedül. Mint nőre – hm, ritkán tudok nézni. Nem idegen – mint egy férfi a kanságával lenne, de sokszor még rosszabb. Iszonyúan prűd: külön fürdőszobát használ, soha nem fingott, büfögött, semmi. De közönséges szavakkal illet dolgokat: a szeretkezés az baszás, a hasmenés az szaporafosás, a puncija az a picsám. Finomkodó parasztliba. Az ízlése iszonyú.

Mutatok neki művészekről készült dokumentumokat, ahol azok meg tudják fogalmazni, mit miért. Mert ő nem tudja. Ezek a gyermekded művészi attitűdjei egyfajta elemi iskolás, vagy ösztönös szinten mozognak. A legelemibb absztrakcióval, ami nélkül nincs művészet. Teletöltve primitív emberek csodálatával, kényszeredett dicséreteivel, s ettől magabiztos. Én is tettem ilyeneket. Használja is, ellenem. Össze vissza kapkod. Egy kicsit ez, egy kicsit az. Kitartás az sehol. Nem tanul, nem sző, nem dolgozik, nem – semmi. Kicsi takarít, kicsit mos, kicsit főz. De az oroszlán részét én csinálom, amit elfogad. Szerényen. Aztán egy-egy veszekedés után, éhségsztrájkol. Alig eszik. Emlékszem én azokra a régi eszeveszettségekre, gyermeteg viselkedésre, amikbe én is belekeveredtem. Milyen ócska, milyen nevetséges, milyen avítt ez mára már. Bár még biztos mindig csinálom – valamilyen szinten. Talán csak a szint a különbség közöttünk, nem a tény. De ez is mindegy. Nem tud angolul, de azt képzeli, igen. Hányszor próbálkoztam vele, hogy tanítsam, hogy beszéljünk, gyakoroljuk. Kitől tanuljon, ha nem tőlem? Kivel gyakoroljon, ha nem velem? Elvileg elismeri, mit lehet ezellen tenni? De mikor megpróbáljuk, azonnal elzárkózik. Ennél gátlásosabb embert életemben nem láttam. Az Jill is az volt, de nem ennyire. Valahogy jobban tudta ezt használni – a kislányosságánál, a nőiességénél fogva. Kevesebb egoval. Hányszor olyan, mint egy férfi! Iszonyú. Legszívesebben pofán vágnám...Mondtam neki, hogy szeretném tudni, hova megy. Mert hogy el akarok válni. Azonnal rákattant, egyetért. New Yorkba, ha még létezik. Valamelyik nap hívta valaki, de lemondta: már nem aktuális ő se tudja mit akar, ingadozik, attól függ. Megpróbálom azért megérteni, s mindkettőnknek megvan a maga része, létérdeke, hülyesége ebben az egészben. Akkor épp jóba voltunk, bár a szőtteseket, soha nem hozta vissza. Utána kéne néznem, nem tudom, hogy el lehet e válni. Arra gondoltam, hogy

mikor véget ér itt a munka, akkor egy időre hazamennék. Ha időben elmegy, még össze tudok szedni egy kis lóvét, ami egy időre elég lenne? Aztán majd visszajövök, ha muszáj. Vennék, vinnék egy autót, hm. Talán otthon is találnék munkát, a hinta? De ahhoz előbb – minél előbb annál jobb, meg kell szabadulnom ettől a némbertől. Jó nagy szarba keveredtem, azt hiszem. Tudom. Csak legyen erőm hozzá...Mennyi van még hátra?

Persze eszembe jut az Edit.

Milyen messzire kellett mennem, hogy békén hagyjon. Át, a másik oldalra. Nos, ennél ez szerencsésebbnek tűnik. Ez a nő olyan, mint a barom. Bár, néha az is felmerül bennem, hogy majd az utolsó pillanatban előrukkol valamivel. Vagy lehet, hülyébb, mint én? Eszeveszettebb? Micsoda komplexusok lehetnek, menynyi annafrankság! Nyúlik az idő. De ha eszembe jut, még mennyi van hátra a nyugdíjig, akkor meg ráérek. Tegnap azt járt az eszembe, hogy lehet már nem sok van hátra. Ami ugye így egy ellentmondás. De igen. Az első fogamnak nem sok van hátra. Nem tetszett ez a penicillin dolog. A vírus ugye itt van bennem. Nem tudom, hogy attól e, de hámlik a tenyeremen a bőr, mint az állat. Mert ugye ott vannak a kis hólyagocskák. Ez a másodlagos szifilisz c. Történet mégiscsak igaz. Ezzel élek? Csoda, hogy élek? Szóval, nem tudom, mit kéne gondolnom, milyen célt kitűznöm, miszerint élnem. Kis, vagy nagycélt tűzzek e ki, tűzhetek e ki?

A nő és a farokméret, értekezés a kínai doki – egy keresztértekezés a szexről

Kiderült, hogy a farokméret már mennyire illuzórikus, ill. Mitől is függ. A fölfüggesztéstől?

A múltkor a BN-be egy könyv akadta a kezembe. Tök másról. Egy Amerikába szakadt kínai nő hazarohant maoistának lenni. S átment minden emigráns baromságon, na meg az egész kínai nagy fölforduláson. S volt ott valami doki, aki lelkére vette a kis kínaiak kis farkincáját. A nőt is nagyon felizgatta a dolog, mármint, hogy ott van az a régóta kapizsgált tény, miszerint az ázsiaiaknak van a legkisebb, a kaukázusinak nagyobb, a négereknek a legnagyobb. Igen ám, de lassan kiderül, hogy a felfüggesztéssel van a baj...Mert hogy a farok – ugye – messze benyúlik a testbe, szóval, van ott még bőven. S hogyha elvágjuk a felfüggesztő szálat, akkor kijjebb kerülhet az egész. S eszembe jut, hogy a kőkemény rövid, meg a nagy lankadt farok esete, hogy függ össze. Eszembe jut, amit a Géza mondott: „menjenek a p.…ba a lankadtfaszú legények, az övé egy ötgallonost is elbír, ha ráakasszák. S itt nyilvánvalóan egy erőkarról beszélünk. S egyszer ez a barom be is mutatta, mikor odahozott valami szakadt félvér kurvát, s hosszú dulakodás után kirohant, ágaskodó szerszámmal, vizet engedett a konyhacsapból a felmosó vödörbe, ráakasztotta, a helyi kubai kommuniti ámulatára, lötyögtetve –himbálva az udvarra tántorgott, kaján pofával az arcán. S tényleg bírta. Aztán

eszembe jutnak a nők, hogy micsoda kavarc van náluk is ezzel. Több mint egymillió éve itt rohangálunk, nagy agyunkkal, s micsoda kupleráj veszi ezt kűrül. Mit, össze vissza sumákolnak ezzel. Pedig nekik kéne tudni. Ők veszik be. S hogy hányszor másra, a lényegtelenre terelik a szót. Mi van, nem tudják? Hát, tudják, csak nem áll össze, nem tudomány ez. S nincsenek női konferenciák, jegyzőkönyvvel, enciklopédiákkal, évkönyvekkel, hogy akkor ez, hogy is van. Visszamenőleg. Nem tanítják az iskolába, csak amolyan szakadozott szájról szájra hagyomány, s újra kutyult tapasztalat. S ami a legrosszabb, hogy a nő s a férfi se beszéli ezt meg soha igazán, s akkor tényleg, hogy lehetne ebből tudás, hagyomány. A férfiak is sumákolnak, nehogy kipattanjon valami, kiderüljön az ügy, ha van ilyen. Micsoda erőfeszítés kell ahhoz, hogy egy férfi elképzelje, milyen lehet a nőnek, amikor benne van. Az átlagos hüvely méret – ugye. Hogy ahhoz nem kell nagy, mert csak pár centi (inch) az egész. S itt jön a lelkizés. Hogy simogatás, szeretet, meg játékosság, amit inkább a férfiak – gondolom a rövidfarkúak emlegetnek szeretettel. Meg az öregedő – kitágult pinájú nők, akiknek persze nagy fasz kell.

S persze, annyira nem vicces az egész. Én például – tisztában jőve ezzel, kis, vékony nőket igyekeztem találni, hátha azoknak hosszú távon is megfelelek. Az Imola például azt mondta, neki milyen jó. Ő, kimondottan félt a nagy fasztól. Azt gondolta, árt neki. Felvilágosult nő lévén tudta. S valószínű igaza is volt.

De itt van a pacuka...Egyszer egy „NAGY FASZT" akart megszőni.

A „vakra basztam magam" c. Történet egy életre felizgatta, azt hiszem. Hónapokig emlegette. S tudom, az éhség ahogy próbál még jobban rám furakodni, még beljebb nyomni magába, nem félre érthető. Kielégületlen. Lelkileg. Mert azért még mindig bőven kitöltöm, na persze. Mondja is. Úgyhogy ez inkább, inkább amolyan lelki éhség, miközben, mindeközben, ő is retteg! Ez első, indiánszerű férje-pasija nagyfaszú volt. S fölakaszthatta. Ott feküdt, tele fájó vaginával, s azt gondolta, hogy most aztán ezt jól elkefélte. Hogy ő ezt aztán nem akarta! Legalább is ez jött le nekem abból, amit mesélt. S ha pontosan nem is ez volt, bőven el tudom képzelni. De a népi szexkultúra rá is hatott. Az imagek. Ráadásul, miután nem tudja mi az élvezet, ott van ez az örök éhség, örök kielégületlenség, s örök elkeseredettség. Az Editet aztán sikerült kielégítenem. Mert hogy soha nem volt hüvelyi orgazmusa! Mondta is: ő, mint nő,

örökre hálás marad annak a férfinak, aki ezt megteszi vele.

-/-

Micsoda különbség volt közte és a pacuka között! Meg micsoda különbség volt a három (négy) nő között! Tényleg könyvet lehetne ezekről írni. S a kurva életbe minden nőnek kijutott egy nagyfaszú, perverz állat. Miért választották ők ezeket a kis nőket? Mert én a normál dákommal, az ugye érthető...De ezek mit

akartak? Szétrepeszteni egy szűk pinát? Uralkodni? Nekem is volt szűk, félre ne értsük. A kerületével azt hiszem nincs semmi baj, sőt. Jó durung. Erőlködtem, erőltettem én már nem is egyszer: még öreg, gyereket szült véncsajokkal is. Olyan is volt, mikor be se tudtam dugni – micsoda büszkeség, vadság, éhség. Egy férfinek meg kell egy nőt dugni tudni – másképp eltorzul, minden tekintetben.

Persze, utána jön a probléma: mert mikor már benedvesedik, kitágul, akkor érezni, hogy még többet akarnak. Valamit, amitől megtelik ott ben az üreg. El tudom képzelni, ha kiveszik a dolgokat ott belül, akkor meg pláne. Az a szegény méhszály! Hogy féltette az Imola. Mindig meg kellett mosni, ez az egyik. Meg nem lehet löködni...mert besebesedik, hm. S emlékszem, mennyire nem így van ez, - nyilván innen van az önbizalmam is, mert az Jill is, az Imola is, a Edit is, sőt még a pacuka is, hogy begerjedt a szeretettől, az odafigyeléstől, a harmóniától, az együttműködéstől. Mert mindegy melyik nemről van szó, mindegy mi a különbség a férfi és női orgazmus között, a lényeg mindenkinél, hogy az éjszakai város fényei kigyúljanak, aztán édes tűzbe boruljon az egész világ, nem? Mint ha ma lenne, mintha a punijába lennék, úgy emlékszem a Editre Norfolkban. Ahogy elkezdte az összevisszaságát. Teljes aszinkron. Rámászott egy farokra és dugta magát. Mint egy mosónő, egy varrónő, egy szexmunkás, úgy dolgozott. Megálltam. Mondom ez a nő tiszta hülye. Szexanalfabéta. Elképzeltem ezeket a nőket, ahogy fűrészelik őket, s a semmibe bámulnak közben. S lényegében a pacuka is ezt csinálja. Mert ugye azt történik, hogy a pasi jól megtömi, - s a barom, elélvez. Nos, pár tapasztaltabb rájött a megoldásra. Mikor az erőszakhullám levonult, akkor jönnek ők. A nők. Elkezdenek a lankadt farkincán kavircolni, az elfáradt, s megszelídült kolbászkán, hogy valami nekik is legyen. Persze, ha a lelketlen hím ezt hagyja. Ha a sokamtól maszatos jószágot még egy ideig odatartja. Igazándiból akkor jó. Na de hát a nő részéről mi ez, ha nem maszturbálás? Mióta „masztizás" lett belőle, kicsit jobb az egész, ki lehet mondani. S igen, úgy vettem észre, hogy ez valami trend kezd lenni, terjed, mint valami titkos kór. S akkor még a csiklóról nem is beszélünk. Micsoda kupleráj ez az egész!

Nem beszélünk, nem eszik. Irt a Gini, nekünk akarják adni az Astoni házat, csak le kell rakni valami pénzt.

S meditálok- ha a pacuka is benne lenne..., talán. Bár elég alaposan elvesztettem a bizalmam benne. Miért is nem találtam egy normális nőt, miért?

Mondtam neki, röhögött, de nem válaszolt. Lehet ő is úgy érzi, felesleges. Nem megy. Végül is ezt akartam, csak tartson ki. De hogy miként lehet ezt végigcsinálni, azt nem tudom. Utána kéne járnom, hogyan lehet elválni. De most pont nincs internet. Iroda meg csak Tampában van. Most éppen a lobbyba ül, nem akar a közelemben lenni. Mert hogy haza szoktam járni, hm. Bele lovalja magát a dologba, ami jó.

Ha nem sikerül elválni, mert nem lehet szar idők jönnek, az biztos. Itt fogok élni gyűlöletben, utálatban ezzel a barommal?

Kis élő epizód

Közben teljes bolondokháza alakult itt az internet miatt. A két villanyszerelő – két sumák, lusta állat, - nem készítette elő a terepet, s mikor mi elkezdtük bontani a falakat, egy csomó vezeték el lett vágva. Természetesen innentől mindenki azt gyűjtötte, szóval tud egy kis pénzt csinálni. S el lett vágva a telefon, s az internet vezeték. De a vicc, hogy ezt a végén a Charles az egyik villanyász tette. Innentől az irodákban is megszűnt minden. S így a hotel se tud működni. Hatalmas ordítozás tört ki. Mindenki mindenkit hibáztatott, s én persze igyekeztem az én embereimet megvédeni. Délután mikor azt láttam, hogy a Mario a sisakjába hordja a vezetéket az autójába, szóltam neki. Nem csinálja, mert ebből baj lesz. Erre a marha elkezdett hangosan tiltakozni, pedig mindenki tudja, hogy ő az, aki mindent összegyűjt. Valakinek persze élesen el kellett volna választani. Mindenesetre én is jól belekeveredtem. Védem őket, pedig nem annyira ártatlanok, mint az ember szeretné. Utálom ezt az egészet. Ráadásul a Rod meg van győződve, hogy én is benne vagyok, valahogy az egészben. S jön a Paul. S itt van a fasz Terry, aki egy nagy Sztahanov. Már mindenki utálja, de nyomul, mint az állat. Közben iszonyú hőség van, de tényleg. S próbálom kímélni magam, amennyire csak lehet. A pacuka is jól keveri a szart. Szemlátomást nem eszik. Hajnalban elmentem a Walmarba, s hoztam mindenféle kajákat. Sütöttem csirkemájat. Hoztam egy nagy szendvicset, Swiss cheezt, csak neki, mert azt szereti. Kivettem egy csirkét, s mondtam neki, hogy csináljon belőle, amit akar. Mondta jó, de egész estig hagyta. Úgyhogy este nekiálltam s főztem csirkepörköltet. Én a tegnapi spagettimet ettem, amihez hozzá se nyúlt. A dinnyéhez igen, amit szintén hoztam. Azt hiszem, hogy mégjobban csökkenteni fogom a kaját. Egy nagy tál franciasalátát, s egy jókora sült marhahúst dobtam ki. Hoztam az összes létező túrót tejfölt is, hátha azt akar enni. Joghurtot. Hozzá se nyúl. Minden nap órákig youtubot néz, s miután nincs internet, nincs mit tenni. Egyik este József Attilát olvasott, még majdnem meg is sajnáltam...Szóval elkezdtem nézni az indiai filmet, ami a netflixen jött. S megsajnáltam. Szóltam neki, s nagy kelletlenül idejött. Furcsa történet volt az indiai özvegyekről. Kicsit bollivoodos, de jó képek Indiáról. Felkavaró s lehangoló is. Tele van ez az egész mítoszokkal. S vigyázni kell vele. Az énérdekem persze valahol hátul a sorban kullog. Kifolyik a kezem közül. Puha vagyok. Abban reménykedek, hogy tőlem függetlenül a dolgok majd úgy alakulnak, ahogy nekem is jó. Jó lenne, ha ez a nő egyszer csak nem lenne itt. Nincs nekem szükségem erre. Közben, szarul érzem magam, hogy hallgatok, rá sem nézek. Mindig felmerül bennem, hogy hátha megváltozik. Hátha ez majd

beletásra kényszeriti. De kutyából nem lesz szalonna. Ez a nő egy terrorista. Hihetetlen kemény tud lenni. Hideg, visszautasító. S eszembe jut, hogy de hiszen egy éve hallgat. Hányszor de hányszor nem reagált semmire. Mit össze kínlódtam, szenvedtem emiatt! Én meg állandóan a szelepeken baszkódtam! Nos, ahhoz képest nem lehet eléggé keménynek lenni. S valahogy ez már önérzetbe is vág. Ennyire nem szarhatom le magam. Amúgy se „veszi észre". Amit a családja úgy a szemére vesz, most itt van. Évtizedek önzése, szűkagyúsága megkeményedtette. Nem vette észre mit csinál. Én se, a baljós jeleket. A két nagyobbik gyereke nem beszél vele. Olyan hideg tud lenni, mint a jég. S a Guszti jut eszembe, hogy amikor védtem, azok, akik érdekeltek voltak, a gyerekei, a felesége, hogy felháborodtak. A lényeg, jól belemásztam ebbe a szarba. Ki kell ebből keverednem, a józan ész ezt súgja. S persze iszonyú veszteség ez már megint. S tényleg erről szólna az élet?

Idiótákkal élni?

Merthogy feladás ez az egész. Másképp. De hát nem lehet „csak úgy" valakit találni. Ritka a jó ember. Túl jó vagyok, s mégjobban az is szeretnék lenni. Azokkal a forrásokkal, annyi idő alatt, totál véletlenszerű ez az egész.

Zsibbad az ujjam. Hiszti? Háát.

Föl kéne adnom a dohányzást is. De, ahhoz jó lenne egyedül lenni.

ÁTJUTUNK A TŰ FOKÁN, AVAGY KIBÚJIK A LÓLÁB – HOGYAN JUT KI EGY FALUSI LÁNY AMERIKÁBA?

S persze, durva karakterizálása valaminek. Mert, hogy ritka az az ember, aki ízig vérig rossz. De mégis...

Hosszú menetelés volt. Több mint egy év vajúdása van mögötte. S tulajdonképpen szerencsésnek is érezhetem magam. Hogy nem merültem jobban bele ebbe az egészbe. Itt van ez a nő, aki nyakig kezdett lemerülni a falusi szarába. S kétségbeesésébe bármire képes volt, csak kikerüljön belőle. Pl., eladni a házát. „A gyerekei feje fölül", is, hm.

Egyszer mondta, hogy „ez egy túlélő tábor, akár meg is baszhatom, amikor csak tetszik, ezt is kibírja". A másik híres mondása ez volt: „nehéz megérteni milyen az orgazmus annak, akinek soha nem volt". Azaz, a szerelem, a szexualitás, a valakivel vállaló együttlét az másod, harmadlagos, vagy még az se. Volt olyan, aki erre vágyott, felismerve annak jelentőségét.

De hát csak rá kell nézni erre a nőre. Az egész alkata van a dolog mögött. S persze nem lehetett ezt nem észére venni. A vékony szája, a teljesen fiús, férfias inkább – alkata, a mozgása, a mimikája, a sármos mosolyai, a nyelvezete, minden.

Végre kezd valami távolság keletkezni, ahol külön kezd válni a saját szubjektivitásom a valóságtól. Vajon észrevettem én ezt, írtam én erről annak idején?

Utak, Levelek a házról, Jillnek

Néhány szó, bevezetőül:

Újra végigfutott rajtam minden, s ugyan oda értem, ahonnan elindultam. S már rohadtul unom ezt a körbe-körbe járást...

Nos, itt tartom a vállamon az életem, mint egy zsákot. Próbálom levetni, de túl erős a kötelék. S eszembe jutnak dolgok – amikre te is emlékezhetsz, hiszen annyi mindennek a része voltál. S azóta is persze zajlik az élet, újabb dolgok történnek, újabb tanulságok. S meg kell mondjam, semmi sem változott, sőt...Persze az ember lehetne máshol, másban, mással, másért, - de annyi élet nincs. Itt is ott is felvetődnek, (vetődhetnek) dolgok, amikről sorba kiderül, - semmi értelmük sincs. Lehet ezt még sokat ragozni, rágni, citálni, de kár a gőzért. (ismerem az érveket, nekem magamnak is van belőle bőven, - mármint még mit lehetne csinálni, valami mást... Mondhatnám én is valakinek, hogy mit tegyen, mit csináljon. De a szabadágunk determinált, nem azt tesszük, amit akarunk, mert a szabadságunk, vagy lehetőségünk abban gyökeredzik amink van. Mert az egy épület, millió és millió téglából áll. A testünk, a sejtjeink, a tudatunk, a lelkünk, minden. Ahogy azt már sokszor mondtam, én minden energiámat abba raktam ott. Volt, amit nem közvetlenül, de a dolog Izsákig nyúlik vissza. Mit mondjak? Iszonyú nagy kerülőt kellett tennem, úgy látszik ez volt megírva, de a fentiek értelmében nincs más utam, mint a hazafelé. (kezdhetnék itt egy új életet, hát persze. De mi közöm énnekem ehhez? S egyáltalán, bármi-külsőhöz? S ha arra gondolok, ha arra megyek, ha azzal azonosulok, ami – nekem – fontos, akkor az a legjobb, legigazabb, ami ott van. Másnak is el kéne menni néha idegen nyomorokba, jó kurva nagyot szenvedni, hogy megtudja az mennyit ér. Ahogy az veled is megesett a pesti turnéd alkalmával. Nos, javasolnám mindenkinek. Ruccanjon ki kicsit. De innen nézve, fhú, jó nagy szar ez az egész. S az egy menyország ott. Majd vitatkozhatunk is ezen, de később.

Sok más variáció is lehetne, de 60 évesen, minden után, s röviden, azt hiszem nincs más megoldás, mint megtartani a házat, s megoldást találni a többire. Még írok.

Jack

Inspiráció

Inspiráció kéne?

Jó, s ideje lenne valami inspirációért egyfajta „rendbe nézni". Ez jut eszembe ma hajnalban, ahogy elkezdtem a dolgaimat rendezgetni. Mert hogy lassan évek óta? – ezek a „liba ügyek" totál lenulláztak. Hm. Ideje visszatérni önmagamhoz. „I been outside my self for so long, everything I have close to gone" – valahogy így...Végül is..., még mindig élek, érdekes. Vagy melyik végéről kell ezt az egészet nézni? Mi van azzal, hogy: na ne, azért ennyire szar nem lehet az egész, ilyen piti

vég, azért ennél több vagyok s többet is érdemlek. „Így ér véget? Ez az „egyre beljebb" ez nem megy. Az ember menne beljebb, de ott egy nagy kuplerájt talál, a másik ember múltját, s aki legtöbbször nem érti, nem akarja, nem tudja stb. Igy hát, úgy tűnik, a legjobb a felszínen keresgélni, a tapasztalat azt mutatja. Nem keverni a mélyet se, a múltat se. Mikor elkezd oda menni a dolog legjobb kiugrani, ha tudsz. Ez a kérdés: tudod-e, megéri-e. Mert ha nem, akkor meg legjobb hagyni. Jó lenne, ha az ember nem egy határeset. Mert akkor elég egy kaland. Ezek az öreg, löttyedt nők, ezek fiatal bikára, vagy még inkább egy soha nem látott „vakra baszásra" vágynak, s nem gyöngédségre, hm. Szóval, könnyű megoldás nem látszik, akkor meg hagyni? Vagy csak alkalmanként egy-egy kalandba keveredni, alantas indíttatásból? S mindez hülyeség, mint mostanra kiderült...

Mert világ csavargója leszek? Vagy mi.

Ha azt számolom, hogy még hány évem van hátra., akkor, ha holnap leülnék a valagamra, s semmi mást nem csinálnék, mint írnék, az sem lenne semmire sem elég.

Jillel adjuk el a házat...mármint Kötcsét. Én meg mondtam, oké.

Ki vagyok én? S elindultam – nem olyan messzire, délre, s máris úgy érzem magam, mint egy kivert kutya. Mi lenne, ha világkörüli útra mennék? Egyszer csak a jeges nihil vett körül mindent. Rohadtul nem érdekelt semmilyen természet vagy ember alkotta katedrális. Összekapcsolódtak hat évtized szemcséi? Mióta egy nevet, első külvilágba küldött hangos üzenetem kikiáltottam háromévesen? Ó, azok a gyerekszoba árnyak..., elhagyott vasúti kocsi árnyak, munkásszálló árnyak, kihalt ünnepek, városi szolipszizmus. Mi van, meg fogok bolondulni? Vagy csak egyszerűen pihennem kell? Azt hiszem, most haza megyek, s lefekszem. Kurva életbe. Szégyenletes békülés, avagy a félelmetesen piti bölcsesség középútja? Hazatértem. S csak annyi kellett, hogy mosolyogva fogadott, besimult mosolyával, odafigyelt, visszafordult...S máris elmagyaráztam mindent. ELMONDTAM A HÁZELADÁST KÖTCSÉN, MEG AZ EGÉSZ ÉLETTERVET. TETSZETT NEKI A HAZATÉRÉS. AZÉRT GYORS A MEGÉRTÉSBEN. AZ PACUKÁVAL KÖTCSÉN? S persze soha nem lehet nála tudni, hogy mi miért van. Érdek, a jól felfogott? Az örök szédült és számító nő? Nem mindegy? Melyik jobb? Hol találok egy jobbat? Végül is tényleg el tudom képzelni ezt az aszott kis öregasszonyt egy magyar faluba, ahol majd senki sem érti, mi a fene is köt engem ehhez a vén piszkafa banyához.... Otthonra kell lelnem, s leülni a valagamra ezzel, amit itt írok. Ennyi. A többi nem számít. Kis lista: -mert végül is jó az ágyban-mert végül is meghallgatja néha a versfelolvasásomé-, Mert végül is tudok ért valamit, abból, amit mondok-, Mert van némi intelligenciája, Mert éhes

Mert szomjas. Mert érzékeny, mert modern...Nos, tegnap este Dylan Thomast olvastam neki meg Eliotot. Ez se semmi.

Előtte megnéztük az Orlandót. „nem nagy durranás" mondta ő is, de én még most is utólag azt érzem, amit más nagy dolgokkal kapcsolatban, valami hatást, valami lényegest, ami számít, ami befolyásol, s csinál valamit odabent. Hogy van ott valami önállóan létező világ, a szellem világa, s nem csak itt kint, ez az üresség.

Visszajött a Paul. Úgy tűnik, minden ok.

Nem tudom mi lehet az Jillel

De jó tudni, hogy valami van, valami lesz. A házra, a pénzre, a jövőre gondolok.

Aug. 2. kedd. ma megyek az Angie nevű social nőhöz,

Akinek mindent el kéne intéznie, de semmit sem fog. mármint egy sebészt, meg ingyen gyógyszert, meg medicaid-et, meg egyebeket. de közben egy sarasotai nő, akinek még a nevét sem tudom, az is ilyeneket intéz, de később, délután.

Akár mehetnénk is haza, ha…

Elkezdtem a ház eladással pöcsölni, s rohadtul belegabalyodtam. Mióta itt vagyunk bőven megkerestem az árát annak, hogy kifizessem az Jillt. sőt, ha a pacuka, mint ahogy a tervben szerepelt szintén dolgozik, s sok pénzt keres, akkor már mehetnénk is haza. ezzel szemben a több mint harmincezer dollárból – ne felejtsük, nem fizetek lakbért, s számlákat! szinte semmi sem maradt. Biztos vagyok benne, ha egyedül lennék, már sokkal több pénzt tudtam volna összespórolni. s felmerül a kérdés! nem jobb lenne most elkezdeni? – mint soha? Nincs nekem ebben semmi poén sem, ez biztos. játszom az életemmel, semmiért. nem ezt hívják balekságnak?

Aug. 2 kellene írni az Jégnézőnek?

Mentsen meg?

Ez is előjött már, de nem működött... Először is felmerül, hogy mivel rosszabb az Jégnéző, mint a többiek?

S ha innen nézzük, meg onnan, hogy vele mindenhova lehet menni, mindent lehet csinálni, jó asszony, törődő, meg szeret, akkor nem tudom, hogy mi itt a baj? Mert persze van vele valami baj, de kivel nincs? Velem is van. haza kéne mennem, leülnöm a valagamra, s írni.

Ezt kéne csinálni. s minden mástól megszabadulni. biztonságra, nyugalomra, s egyebekre vágyom. a nagy kirohanásokból, kiruccanásokból, s kalandokból – majdnem - semmi sem lett. elég volt. Most, hogy agyvérzés, meg kirúgási veszély. meg nyugdíjazás, meg társai, most kéne abbahagyni, s megszabadulni ettől itt... beleértve a nőt is. csak azt nem tudom, hogy vegyem rá az Jégnézőt, hogy velem legyen, mellém álljon stb. s nagy kérdés: meg tudom én ezt a nőt szeretni? S most

– úgy döntöttem, meg... nem egy dili? Miért, miért volt jobb a többi? Mind olyan ronda volt, mint az állat, nem? S tök hülye is. S szegényt, mennyit szidtam, aláztam..., pedig. annyira irracionális volt eddig az egész, mert semmilyen reális kiutat nem találtam erre..., De most, hm. A sors? előhozta ezt a dolgot. egyre többet jut eszembe, hogy otthon szeretnék lenni és írni veled, Kötcsén. mind a többi csak baromság, úgy tűnik, hogy kapok még egy esélyt az élettől, s nagyon –nagyon szeretném komolyan is venni. egy: ha ez a kipucolás sikerül, akkor azt mondják, hogy újjászülethetek. hogy a több évtizedes balga dohányzás következményét ki lehet javítani. egyértelmű, hogy ettől a dugulástól mit össze vissza szenvedtem, s mennyire nem jól működtem... tehát egy új agyat fogok kapni! - ami hagyján... mert mindeközben, az orvosok véleménye szerint jogosult vagyok a nyugdíjba menésre, nem is kevésre. kb. olyan nyolc kilót kaphatok tisztán. Ami ugye magyar pénzben elég kellene legyen az élethez. később – azaz pár év múlva meg eljön a nyugdíj ideje is, s akkor még több lesz. olyan ezer körül. nos, innentől kezdve nekem minden jó. az írás, azt ismered, nem? ennek is eljött az ideje. nekem úgy is jó, hogy az Jill ott van, s vele kell megosztani a dolgot. ha neked is jó... ha nem, akkor azt is meg lehet csinálni, hogy adni neki valami pénzt, s menjen, ahova akar. viszont

2010. Aug. 5.Tengnap totálisan elzsibbadtam, nem éreztem a bal lábam, s szédültem. Avagy az agyvérzés napja?

Iszonyú meleg volt. Álltam a napon egy sárga bukósisakban, s közel voltam ahhoz, hogy lerogyok. De valahogy összeszedtem magam. Hol a kezem, hol a lábam zsibbad el, nem nagyon jó jelek. Megyeztünk az pacukával, hogy leszokunk a bagóról. Szép lassan. Amiért – netán érdemes élni.

legyöngülés a hőségtől? – vagy mi? Nekimentem mindennek.

Mintha a saroklátásom nem működne. Azok a kis pálcikák? a szemben? Egy járdaszigeten is átvezettem. Teljesen elvesztettem a részletek iránt az érzékem. Furcsa állapot. S persze, akármi is lehet az oka, de szubjektíve úgy érzem, hogy inkább mintha elhagynám magam. A bal karom annyira elzsibbadt- elerőtlenedett, hogy minden kiesett az ujjaim közül. a kezem természetes szorítása megszűnt, még egy kis papírlapot sem tudtam az ujjaim között megtartani. S a kérdés, persze mennyire fontos ez. Sajnálva az pacukát, amiért annyi koplalt vettem egy csomó húst, s egy nagy rántotthúsos Fiestát rendeztünk. Hosszú idő után hatalmas felhőszakadás volt, remélhetőleg kissé lehűtve az időt.

Balancirozok itt az építkezéssel, emberekkel, nem könnyű A Terry – miután lehordtam amiért lóg, visszalőtt, s megkérdezte, hogy aludtam e, mert nem látott

másfél óráig. Valamit kell ezzel a savóval csinálnom, ez biztos. A főnök, azaz a Paul aggódik, hogy nem leszünk kész novemberig, - hát persze hogy nem. Igazándidóból nem is akarok. Otthonról semmi hír, várom, hogy az Jill vissza írjon mennyi pénzt akarnak a gyerekek a telekért, amivel együtt kéne eladni a házat. Iszonyúan zavar ez az egész kupleráj, s szeretném azt gondolni, hogy az elesettségemnek pszichológiai alapja van. S valahogy ki is kéne keveredni belőle, de amerre nézek csak kupi van. Az pacukával jobb helyzet, sokkal hapibb – s ez jobban is áll neki. Itt-ott sző valamit, de a tanulás, a munkakeresés, s a többiek teljesen a háttérbe szorultak. Gyűlik a pénz, de ezzel messzire jutni nem lehet, az biztos. Kéne beszélnem Terryvel, hátha akadna ott valami jobb a jövőben. Elkészíteni a terepet.

Marha nehezen megy a kommunikáció az Jillel, még mindig nincs internet, s ettől megbénulni látszik minden. Próbálom nyomni a dolgokat, mármint, hogy megjavítsák, de nem nagyon megy. Nem tudni miért. Olyan, mintha valaki boszszút állna...Nos, megyek előre, internetezni, skypolni. Megyünk haza? Addig szorul a kapca, míg a paraszt hazatér. Végül is érdekes dolog ez, most ketten jöttünk rá arra, amire én már ezerszer. Hülye ez az én kicsi feleségem, de intelligens is. Ez a sok rohadt cirkusz arra volt jó, hogy hatosával szedjük a lépcsőket, s eljussunk oda, ahova kell? Nos, kell erről beszélnünk, majd minden azon múlik, hogy hogy sikerül eladni a házat Kötcsén. Lehet, haza kell mennem segíteni? Meglátjuk.

Aug 6 péntek. Aug. 7 szombat Kórház – kiderül, dráma van, volt egy jó kis agyvérzésem

Aztán saját felelőségemre, eljöttem. Szédelgek, nyilvánvaló bajom van. Összevissza vizsgálgatnak, ijesztgetnek, lehet jogosan, nem tudni. Nem jut az agyamba elég vér, ez az egyik, a másik meg hogy volt – egy elég komoly agyvérzésem, kimutatja az izi, a vérömlenytől nem látszik az agyam. A jobb oldalon. S hát ezért nem működik a bal. Fosok, hogy akkor ez mennyibe is kerül, s próbálom kideríteni, képtelenség, nincs adminisztráció. Akkor nem, s különben is kicsit kéne szoktatnom magam az egészhez. S hát kiderül, hogy az egész faszom semmi az öt és félezer dollárba került. 62 százalékos árengedménnyel is több mint kétezer. Amit rohadtul nem szeretnék kifizetni. Ugyanakkor itt van ezer és ezer dolog, rendezetlen. A munkahelyem, az anyagok, a szerszámok stb. Beszékek a Paullal is, szemlátomást minden oké, de kételkedek benne, hogy ez majd erre is megy. Jó szar filmeket hoztunk ki, vissza is kéne vinni. Közben lett internet, ott is lehet filmet nézni. Csak ne legyen valami szörnyű és sötét dráma. Próbálok az Pacukával beszélni, de hallani se akar a hazamenésről. Hiúsági kérdés a számára, hogy mit szólnak a népek, hogy most jött ki, de máris haza megy. Dolgavégezetlen. Majd próbálom neki mondani, hogy húzzon mindent rám. De a sokféleség, a számtalan variáció ellenére, valahol – mégiscsak egyetértünk. S folyt. Köv.

Elmentünk műcigit meg nikotinos rágót venni, hogy könnyebb legyen a kórházba.

Volt vagy kétszáz dollár. Szédelgek, mint a gólyafos, alig tudok menni. De nem beszélek róla. Egy ideiglenes dróton csináltak internetet. Beszéltem a Roddal, hogy ugye nem veszítem el a melóm. Azt mondta, ne aggódjak, az operáció nem nagy buli, de azt nem mondtam, hogy volt egy agyvérzésem. Remélem nem fog kiderülni, a kórház tartja a titkot. Azt mondta, hogy majd ők viszik a dolgokat, említettem a Gerry is, s aztán majd, ha visszajövök már a felépülés alatt is felügyelhetem a munkát. Minden mindig másképp van...Elkezdtem mondani az Pacukának, hogy el kellene gondolkozni a hazamenetelen...Bonyolult lesz. Fél óra múlva sokkot kapott, üvöltött az udvaron, hogy „ő még nem akar hazamenni". Fasz kíván. Teljesen bepánikoltam. S itt van az pacuka. Nos, ha nem tudok dolgozni, akkor ki fognak rúgni. S ha kirúgnak, akkor annyi. Egyszerűen nem értem, miért nem bírtam ezt az izét. Pedig állítólag császárral születtem. Túl érzékeny vagyok? Vagy csak simán nem jók az idegeim? Szégyenlem magam? Nem is tudom. Azt gondolom, hogy csak a bunkók bírják ezt. Én meg állítólag soha nem voltam az, sőt. Mindig az ellenkezője. Hogyan kéne valahogy megszabadulni ettől a baromságtól? Aláiratták velem a dolgot. Hogy ők igazán megpróbálták. Oké. De tényleg pokoli volt. Valami remény persze van, mert a pasi azt mondta, hogy csak mennyek dolgozni, aztán pár hét múlva megoperál. Ez az egész csak arra való lett volna, hogy biztos legyen a dolog afelől, hogy ott vannak azok a dugaszok. Á gutaütés már ott van, azzal nincs mit csinálni. nagy nehezen beszéltem A Jillel, a Skypon. Nem volt kép, mert nincs kamerája. Azt mondta, hogy sokkalta jobb megdögleni a kút mellett összeesve. Hülyeség. Úgy tűnik, mindenütt káosz vesz körül. Nem tudom hol van az Pacuka. Órák óta nem ér ide. Mondtam neki mi van. A nővérke azt mondta, hogy meg kellen próbálnom újra. De nem hiszem, hogy megteszem. Fölfoghatatlan az egész. Jól belekeveredtem, sokkal mélyebben, mint gondoltam. Legalább nem volna az Pacuka. Nélküle minden egyszerűbb lenne. Hazamennék, s kész. Egy kórházi tortúra, meg egy új élet? Egy agyvérzés leírása Ezerrel pörögtek az események, egyszerűen hihetetlen.

Közben ment itt a huzavona, hogy mi lehet velem, s ott volt az a furcsa álom, mikor valami jó kis „bepisilés" volt az agyamban, a valami megváltozott. Föloldódott valami feszültség, egy életé, s valahova bepillantást nyertem, valami nagy áramlatba, ahol a dolgok másképp vannak. Nem fájt, nem volt ilyesztő, sőt, inkább megnyugtató, s kellemes. Ugyanakkor felmerült, hogy azért van ennek egy másik vonatkozása is. Mit történt velem?

Ment egy kicsi huzavona, de aztán ráálltam, s persze különösen azért, mert olyan lett a világ, mint a vidámparki elvarázsolt kastély. Eltorzult, imbolygott, a tántorogtam benne én is. Szóval, elmentünk. S nagyon előttem van a parkoló,

iszonyú hőség, a val karom teljesen érzéketlen, a lábam alig működik, de valahogy bejutunk a venici emergencyre. S mindjárt beindul ugye a gépezet, még nem tudják milyen biztositásom van, s persze úgy nyúlnak hozzá, hogy nagyon pepec. Mindenfélét mérnek, meg kedvesek, meg mosolyognak, meg minden a világon. S az akkor is így marad még, mikor az adminisztráló nő kideríti, hogy faszom, semmi sincs. S már mondja is, hogy ötven százalékkal öterze dollár eddig, a semmi,

amit csináltak velem. Agyvérzésem volt, szóval egy része a nemes szervnek tönkrement. Nem rohadás, vagy más betegség által. Ez a jó benne. Szétpattant egy ér az odakerülő kis kövecsétől, ami a nyakamban lévő erekben terem. S hát betartanak, amig mindenféle vizsgálatot el nem végeznek, hogy mi a bráner. Nagyon pepec, új kórház ez, még fasza kilátás is van, na meg Internet. Mit egy luxushotel. Később kiderül az árak is azok. Jó marha meleg volt. Éreztem én a nyomást meg a folyást is. Egyszer csak minden olyan könnyű és kóválygós lett, a bal lábam süllyedt lefele, s majdhogynem dőltem vele én is. Valaki kérdezte, a _Glen, „Are you Allright?", s tusakodtam, ne mondjam „hát, nem egészen. De valószínű ehhez is gyenge voltam, mint már mondtam, nagyon meleg volt. Valahogy összeszedtem maga, de arra emlékszem, hogy a kezembe tartott papírlap újra és újra kicsusszant az ujjaim közül, nem tudtam megtartani. Furcsán kóválygott minden, de hát fogalmam se volt mi történt, csak azt, hogy totál ki vagyok. Nagyon fáradt.

Aug. végén megoperálnak, mert el vannak dugulva az erek a nyakamban.

A doki, a sebész a következőket mondja az operáció előtt: Először is adjak kétezer dollárt, én is pénzért dolgozom, nem? Mondom neki, sajnos nyima. Mondja még: Lehet fél oldalamra is lebénulhatok, Az arcom ferde lesz, egyik szám feljebb, mint másik. Azt már nem is mondta, hogy az egész nyakam érzéketlen lesz, egy sebhellyel. Kilencven valahány százalékban el vannak tömődve az ereim. Az operáció sikerül. Próbálok dolgozni a főnököm házán, de nem megy, össze vissza törőm magam, s vérzek, mint az állat. Abbahagyom. Hivatalosan is fölmondok, attól való félelmemben, hogy akkor nem adják meg a rokkantságit. Elkezdek spórolni, mert iszonyúan fogy a pénz. Még az operáció előtt beadom a rokkantságit, s mondják kell várni. Hatvan-kilencven nap. Gondolom a pénz elég fog lenni. Főleg mert kiderül, vissza fogok kapni az adóból is, kétezer dollárt. Abban reménykedek, hogy tudok annyi pénzt csinálni, hogy a lakbérre elég legyen. Itt totál ellentmondás keletkezik, mert nem tudok dolgozni. De remélem még így is elég lesz, ha spórolok. Mondom az pacukának járuljon hozz a lakbérhez ő is. Neki is érdeke, legyen hol laknunk. Összeveszünk, oda megy panaszkodni a tulajhoz, aki egy feminái, aki kihívja a rendőröket, akik elvisznek. Sodródik a lehetőségekkel, ???????????távoltartást kér ellenem. Nem ő akarta, de

hagyja hadd rohadjak meg. Fogdába zárnak, kizárólag magamnak köszönhetem, hogy kikerülök. Elvesztettem a lakásom, s lényegében mindenem, s homeless leszek. Szerencsére négyezer dollár ott van a zsebemben. Ennek kell aztán elégnek lenni mindenre... Az adó visszatérítést elszúrom, mert haza utaltatom, s közös névre. Akkor még nem tudtam mi lesz. Ki is használják, elmennek a bankba, s felét lenyúlják a pacuka számára. Kimentem magam a börtönből, több mint ezer dolláromba kerül a váltságdíjam...Mindeközben lábadozóban vagyok, néha azt se tudom, hogy hívnak...Napokig csövezek, éhezek, a beachen a homokba alszom, majd meg fagyok. A sarasotai Salvation Armynál egy tornaterem nagyságú ebédlőben, egy földre terített lepedőn, párnámul egy zacskó vatta kenyérrel próbálok aludni, mikor is a mellettem heverő, tüdőbajos lehány.

Egy keszeg, Gandhi kinézetű indiai drogosokkal teli, olcsó, de nagyon lepukkadt moteljában kötök ki. Olcsó, de kell találnom valami megoldást. Szerencsére van internet, s felfedezem, hogy messze délen árulnak egy motorhomot. Még az éjjel neki is vágok, s elég kalandos út után sikerül megvennem. Mindenféle megpróbáltatások után megoldódik, hogy egy volt munkásom telkén, havi százötvenért lehessek. Máshol szóba sem állnak velem, mert ahogy kinéz. Két ezernégyszáz dollár volt összesen, kellett vennem hozzá egy aircondit is. Először úgy néz ki nincs is villany, de kiderül van. Először úgy nézett ki, a parkolásért a telken nem is kell fizetnem, a csávó azt mondta, de aztán „kiderült" mikor már ott voltam, hogy a telek az asszonyé, s ő meg akarja, hogy fizessek. Biznisz az biznisz. A pasi nekem köszönheti, hogy tudott dolgozni, főnököt csináltam belőle, bevettem a szakadt haverját is stb. A telken Nincs víz, nincs csatorna, azaz fürdőszoba, semmilyen szolgáltatás. Az egész ottlétem illegális, parkolni lehet, de benne lakni nem. Ellenőrök és rendőrök cirkálnak. A vizet úgy hordom egy tartályban, de kiengednem nem lehet, nincs hova. Mást se. Az valahogy másképp kell megoldanom, még leírni se merem, hogy. Éjszaka hordom a szemetet különböző boltokhoz. Ha elkapnak, börtön. Nincs internetem, jó darabig. Közben találtam, ingyen egy ügyvédet, egy vadidegen embert, akivel sikerül megsajnáltatni magam, s felvállalja az ügyem. S elkezdődött egy rémlátomásos huzavona, hogy most mi lesz. Végig rettegésben, nehogy vissza kelljen menni a börtönbe. S az ártatlanság őrjítő tudatában. Megszámlálhatatlan mennyiségben visszautasítanak a foodstamppel, miközben én Sarasotába járok. Ja igen, megtalálom a Jeneyt, aki felajánlja, lakjam náluk. Pár napig oda is megyek, de ciki. Úgy döntök ennél jobb a camperben. Majdnem egy évig ebben élek, egész addig, míg haza nem tudok menni Magyarországra. A nőnek Van egy pasija, alkeszok mind a ketten, nemrég kerültek össze, meg az egész bonyolult. Mosni hozzájuk járok, s erőltetik legyek ott. Nekem elég, hogy van rendes címem, az ügyintézés, a leveleim miatt. Nyugdíj, egészségügy, bank, per stb. zajlik közben. Mikor a pasi bepiál, még erőszakos is. De nekik meg van a maguk saját életük. S meglehetősen alacsony szinten van minden. Főleg pia. Majdnem megsértődnek, hogy eljövök. Közben a rokkantságit

is intézem, igyekszem mindent betartani, látszatra adni, meg minden. Ami az, hogy én valójában egy homeless vagyok, - ami nagyjából igaz, ők a barátaim, akik megengedték, hogy oda menjen a mail. A nyugdíjintézet egy teljesen titokzatos szervezet, nem lehet tudni hol van, csak telefonálni, de nincs telefonom. Címem se. Legalább is egy darabig ezt játszom. De úgy nem működik, egyszer emiatt majdnem dugába dől minden, elölről kell kezdeni. Megrémülve ettől találom ki ezt a megoldást. Jó darabig semmi sem történik. S jön a karácsony, a szilveszter. Otthon kiderül minden, mindenki sikítozik s teljesen kivan. A Jill és a pacuka valahogy, valami közös ismerősön keresztül megtalálják egymást, s össze is szövetkeznek. Cserébe néhány nekiigért cuccért, a Jill, s odaadja neki a cuccát, hiába kérem, ne. Ezzel még az esélyét is elveszítem, hogy a pacuka által ellopott holmimból valamit is visszakaphatok. Közben visszakapom az autót. Aztán a hajót is. Az én nevemen van.

Nagy nehezen sikerül a hajót eladni.

Ettől függetlenül kell kérnem kölcsön a jennyéktől. Kérem a szerszámokat, a laptopom, de nem adják vissza. Próbálom beadni a válást, de nincs rá pénzem. A Kevin először megígéri: hogy segít még a válásban, meg cuccaim visszaszerzésében is. Aztán mikor megszüntetik az eljárást, akkor mindent fölmond. Mondja, most már pénzt kell csinálnia. Megy a huzavona rokkantsági körül, egyáltalán nem biztos. S ha nem, akkor nem tudom mi. Megkapom a foodstampet, ami jó, mert utána hosszan azon élek. Szörnyű. A legnagyobb probléma, mit csináljak, nap mint nap. Merthogy az őrület környékez. Ennek aztán vagy tíz-húsz nagy fejezete lesz.

Bujkálás, rettegés színhelyei,

éjszakai kihalt helyek, alig vagy félig hivatalos helyek, de mindig rosszízűen, mindig szégyenkezve, s nyomorulttan. Büdösen, koszos ruhában, leevett ruhában, pecsétes ruhában. Cipőm sincs. Hetek, hónapok telnek így, s még egyszer, az idő szubjektíve sokkal hosszabb. Átjutok az ünnepeken. Egyedül. Aztán január végén azt mondja a nő, hogy pár hét. S aztán kiderül, hogy március második fele. Talán ez a legnagyobb csapás. El nem tudom képzelni, hogy bírom ki addig. Mindennel próbálkozom, közben a hajó árából megoldom a computert, ez jó. Aztán az internetet is. Aztán egy ciciglit. Aztán elmúlik a hülyepicsás ügy is valahogy: ártatlan vagyok, kimondják. Mindent én mondtam meg az ügyvédnek, mit csináljon. Megvannak a dokumentumok is. Bejött. Nem mehettem végig, s talán soha többé vissza a hotelhoz. Miatta. A Rodney végig nem beszél velem. Egyszer megkérdezte a Jennyt, hogy mi a szándékom, haza akarok e menni, mert az ciki a hülye picsának, mert akkor lehet deportálják. Mindezeket nem is merem elmondani az Jillnek, mert félek összejátszik a hülyepicsával. Kiderül, hogy járna nekem munkanélküli segély. Már rég. De nem biztos, mert én mondtam föl. Azért

megpróbálom. Segítség kell, s megkapom. Heti kettőhetvenöt. De az is iszonyú bonyolult, mindent elszúrok, mikor közvetlenül intézni kell. De végül is csak a szenvedéseim nyújtja, lényegében nem változtat a dolgokon. Lassan eljutunk, hogy közös elhatározásból adjuk el a házat. S fog nekem járni egy csomó pénz. Amiről hol azt hiszem sok, hol, hogy semmire sem elég. A hazamenés jár az eszembe, de az elég lehangoló. Vesztesnek nem akarok hazamenni. Ha össze lehet kicsit a dolgot kutyulni, egy kicsit itt, egy kicsit ott, egy kicsi ez, egy kicsi az, akkor oké. Amolyan hablaty lét. Aztán jön a regény ötlet, később meg a filmmé. De hát nem tudok írni, mert nincs hol lennem, meg olyan képtelenség az egész, nagykig lenni a szarban, s ilyen elvont faszságokkal foglalkozni. Egy szegény embernek a művészi lét totál agyament tud lenni. Hiába. S én hol ebben, hol abban a hiszembe vagyok, de mindvégig nyomorulttan. Majd, lehet kapok valamit, majd. S kicsit, nagyon óvatosan próbálok ebből erőt meríteni, de mindig hamar elmegy. Miközben, mennyi mindent intéztem. Miközben, nem dolgozom!

Elmentünk műcigit meg nikotinos rágót venni, hogy könnyebb legyen a kórházba.

Volt vagy kétszáz dollár. Szédelgek, mint a gólyafos, alig tudok menni. De nem beszélek róla. Egy ideiglenes dróton csináltak internetet. Beszéltem a Roddal, hogy ugye nem veszítem el a melóm. Azt mondta, ne aggódjak, az operáció nem nagy buli, de azt nem mondtam, hogy volt egy agyvérzésem. Remélem nem fog kiderülni, a kórház tartja a titkot. Azt mondta, hogy majd ők viszik a dolgokat, említettem a Garyt is, s aztán majd, ha visszajövök már a felépülés alatt is felügyelhetem a munkát. Minden mindig másképp van...Elkezdtem mondani az Pacukának, hogy el kellene gondolkozni a hazamenetelen...Bonyolult lesz. Fél óra múlva sokkot kapott, üvöltött az udvaron, hogy „ő még nem akar hazamenni". Fasz kíván. Teljesen bepakoltam. S itt van a pacuka. Nos, ha nem tudok dolgozni, akkor ki fognak rúgni. S ha kirúgnak, akkor annyi. Egyszerűen nem értem, miért nem bírtam ezt az izét. Pedig állítólag császárral születtem. Túl érzékeny vagyok? Vagy csak simán nem jók az idegeim? Szégyenlem magam? Nem is tudom. Azt gondolom, hogy csak a bunkók bírják ezt. Én meg állítólag soha nem voltam az, sőt. Mindig az ellenkezője. Hogyan kéne valahogy megszabadulni ettől a baromságtól? Aláiratták velem a dolgot. Hogy ők igazán megpróbálták. Oké. De tényleg pokoli volt. Valami remény persze van, mert a pasi azt mondta, hogy csak mennyek dolgozni, aztán pár hét múlva megoperál. Ez az egész csak arra való lett volna, hogy biztos legyen a dolog afelől, hogy ott vannak azok a dugaszok. A gutaütés már ott van, azzal nincs mit csinálni. nagy nehezen beszéltem az Jillel, a Skypeon. Nem volt kép, mert nincs kamerája. Azt mondta, hogy sokkalta jobb megdögleni a kút mellett összeesve. Hülyeség. Úgy tűnik, mindenütt káosz vesz körül. Nem tudom hol van a pacuka. Órák óta nem ér ide. Mondtam neki mi van. A nővérke azt mondta, hogy meg kellen próbálnom újra.

De nem hiszem, hogy megteszem. Fölfoghatatlan az egész. Jól belekeveredtem, sokkal mélyebben, mint gondoltam. Legalább nem volna a pacuka. Nélküle minden egyszerűbb lenne. Hazamennék, s kész. Egy kórházi tortúra, meg egy új élet? Egy agyvérzés leírása Ezerrel pörögtek az események, egyszerűen hihetetlen.

Eközben 2010 augusztus 8án agyvérzést kapok.

Egy doki közli, hogy jogosult vagyok disabilitire, mert legalább 12 hónapig el fog tartani. Ettől vérszemet kapván belevágok, van nyolcezer dollárom, meg egy katasztrofális házasságom. Húzom még a munkát, de egy ponton, a végén mikor már életveszélybe harcoltam magam, egyszer csak abbahagyom. Innentől kezdve nincs jövedelmem. A házasságunk tovább romlik. Gondolkodom, hogy haza kéne menni, együtt, remélve a pacuka belátja, az a legjobb. ha megkapom a nyugdíjam, ketten meg tudnánk belőle élni, én írnék, ő szőne, nem erről volt szó?

AZ AGYVÉRZÉSEM RÖVID KRÓNIKÁJA

Közben ment itt a huzavona, hogy mi lehet velem, s ott volt az a furcsa álom, mikor valami jó kis „bepisilés" volt az agyamban, a valami megváltozott. Föloldódott valami feszültség, egy életé, s valahova bepillantást nyertem, valami nagy áramlatba, ahol a dolgok másképp vannak. Nem fájt, nem volt Ilyesztő, sőt, inkább megnyugtató, s kellemes. Ugyanakkor felmerült, hogy azért van ennek egy másik vonatkozása is. Mit történt velem?

Ment egy kicsi a huzavona, de aztán ráálltam, s persze különösen azért, mert olyan lett a világ, mint a vidámparki elvarázsolt kastély. Eltorzult, imbolygott, a tántorogtam benne én is. Szóval, elmentünk. S nagyon előttem van a parkoló, iszonyú hőség, a bal karom teljesen érzéketlen, a lábam alig működik, de valahogy bejutunk a venici emergencyre. S mindjárt beindul ugye a gépezet, még nem tudják milyen biztositásom van, s persze úgy nyúlnak hozzá, hogy nagyon pepec. Mindenfélét mérnek, meg kedvesek, meg mosolyognak, meg minden a világon. S az akkor is így marad még, mikor az adminisztráló nő kideríti, hogy faszom, semmi sincs. S már mondja is, hogy ötven százalékkal ötezer dollár eddig, a semmi,

amit csináltak velem. Agyvérzésem volt, szóval egy része a nemes szervnek tönkrement. Nem rohadás, vagy más betegség által. Ez a jó benne. Szétpattant egy ér az odakerülő kis kövecskétől, ami a nyakamban lévő érekben terem. S hát bent tartanak, amíg mindenféle vizsgálatot el nem végeznek, hogy mi a bráner. Nagyon pepec, új kórház ez, még fasza kilátás is van, na meg Internet. Mit egy luxushotel. Később kiderül az árak is azok. Jó marha meleg volt. Éreztem én a nyomást meg a folyást is. Egyszer csak minden olyan könnyű és kóválygós lett, a bal lábam süllyedt lefele, s majdhogynem dőltem vele én is. Valaki kérdezte, a _Glen, „Are you Allright?", s tusakodtam, ne mondjam „hát, nem egészen. De

valószínű ehhez is gyenge voltam, mint már mondtam, nagyon meleg volt. Valahogy összeszedtem maga, de arra emlékszem, hogy a kezembe tartott papírlap újra és újra kicsusszant az ujjaim közül, nem tudtam megtartani. Furcsán kóválygott minden, de hát fogalmam se volt mi történt, csak azt, hogy totál ki vagyok. Nagyon fáradt.

aug. 18 Innentől megpróbálok csak a legszűkebb tényekről írni. Másképp elvész a lényeg.

A lényeg, hogy az élet ment tovább, azaz „vittem". Filmnézés: iráni film – A nap amikor asszony lettem – több fejezetben. Aranyos, Pacukának is tetszik. Kis öregasszony a kipakolt bútoraival a tengerparton. Össze-vissza eszünk mindent, ott van egy nagy kukta gulyásleves, osztogatjuk a Diegonak, mindenkinek. DÉLUTÁN –ÁTHÍVOM A TEDET, MONDJON MÁR VALAMIT, MIT KÉNE TENNI. AZT MONDJA A DISABILITY EGY BAROMSÁG, LEGTÖBBSZÖR HELYBŐL VISSZAUTASÍTJÁK, S EGY ÜGYVÉDET KELL FOGADNI. ÉVEKIG IS ELTARTHAT. S nagy dilemma, hogy egyszerre nem lehet dolgozni is meg segélyt kérni is. Felmerül, hogy fizessék az Pacukának az én pénzem. Nem lehet tudni, hogy ez megy e, de meg kellene – valahogy óvatosan kérdezni a Paultól. Lényegében az operációra várok. A Maruszja kérte, hogy töltsem ki a disability papírokat, de föle merült, hogy inkább az operációra kellene várni, hátha attól minden megoldódik, s dolgozni kéne inkább. De, amivel óriási kockázatot is vállalhatok, mert mi van, ha földobom a talpam. Mert ugyan kipucolják majd az ereket, de mennyire? Amúgy meg megment a búrám, a bal oldali perifériákon nem látom mi a helyzet. Csak ha jól odanézek. Iszonyú meleg van, továbbra is. A munka hevenyészett, a Terinek meg kéne oldania mindent, de persze nincs mindig itt. S amúgy is. Így aztán hogy majd sumákolunk, nem biztos működni fog, előbb utóbb a Paul megunhatja, s kibasz, mint a macskát szarni. Valakivel kéne beszélnem. Próbálok az pacukával beszélni, lényegében, arról, hogy menjünk haza. Illetve, hogy igazándiból én azt szeretném, ill. Az lesz, s hogy lássa be nincs más út. De ő hisztérikusan maradni akar. Ugyan az a helyzet, mint a Charlestoni Editnél, a nehéz sorsú proli lánynál, aki szörnyülködve gondol arra, hogy visszakeljen mennie a helyre, ahol mindaz a rémség történt vele. Nem értik meg, hogy a rossz idő az ember fejében van. Felszínes, olcsó. Avagy, mit szólnak az emberek, hogy ilyen hamar visszamegy. Szégyen. De hát ez nem az én utam. Nekem semmi sem szégyen, nekem dicsőség. De hát ezt az egészet – a helyzet nyomatékával összhangban kell szépen magam előtt tolnom. Tényleg? Vagy eljön az az idő, amikor el kell vágnom a gordiuszi csomót, s lesz, ami lesz. Végül is van egy házam otthon. Azt nem vehetik el.

aug. 18 példálózás a főnöknél

A pacuka dolgozott, én meg takarítottam. Meg kellett volna írnom a disability kérvényt, de valami visszatartott. Később kiderült, rájöttem, mi. Olyan bizonytalan az egész. Elmentem beszéltem a Paullal, hogy én törődök, meg kitartás, meg mindjárt, meg engem izgat, csak már jussak túl ezen az operáción. Mondta, írjam le egy papírra, hogy mi újság. Meg hogy most amúgy is az egyszerű rész van még, s a fiúk tudják mi az ábra. Mire meg a bonyodalmakhoz érünk, mármint belül, itt leszek. Megértő már-már kedves volt. Említette, hogy ő is elvágódott, hm. Öregszünk. Beszéltem az Jillel. Változatlanul el akarja adni a házat, s menjen mindenki amerre akar. Nem jól van, panaszkodott. Kérdeztem, hogy kell e valami segítség, haza menjek e. De nem. Azt is mondtam, talán utoljára? hogy lehet megkapom a rokkantságit, kicsit rendbe hoznánk a házat, vennék egy autót, eltartanám, s kihúznánk, míg meg nem halunk. De azt mondta, ez nagyon gagyi, jobb az eladás. Ezzel aztán – asszem végére jutottam a dolognak. Ennek az álomnak, - életnek vége.

Ha mindenki ennyire ezt akarja, - „mert ez a jó neki". Akkor legyen végül is több mint a semmi. A Rodney elment Angliába. Tíz nap. Nem válaszolt semmire, de azt mondta, hogy „Love you." Izzadt, mint az állat, s tele volt pacsulival. A pacuka szerint a hajót akarja eladni. Nézegették a fenti kéglit is...Tekintettel az iszonyú melegre, csak bent voltunk. Csináltunk rántott karfiolt, jó szar lett. Írtam az Jégnézőnek, nagyjából elmondtam neki, mi az ábra. Kíváncsi vagyok. Hívni nem tudtam. Egyszer a pacuka elrohant a Publixba, lottóért. De nem nyertünk. Nézegetem ezt a nőt, s nem igazán tudom, miért vagyok vele. Annyira kényszerű ez az egész. Semmiről – másról – mint közhelyekről nem tudok vele beszélgetni. Emlékszem én minden próbálkozására, amikor is baromságokat próbált mondani, én meg belefolytattam a szót, kijavítottam, letorkoltam. Ezek után nehéz. De hát a baj még mindig nem velem van. Miért nincs azon a szinten? S ilyen értelemben mindegy miért hallgat. De közben érdekes, s lehet megbánom, naná. Mert az élet mindennapi, apró dolgaiban meg ók jól elvagyunk. Lehetne jobb is, de azért ez nem a legrosszabb. Szoktuk nézni ezeket a filmeket – már teljesen belezavarodtunk, s többnyire egyetértünk. Az egész helyzettel is ugyanúgy vagyunk. Az éjjel az jutott eszembe, hogy most, hogy kórházba kell mennem, nem fogok dolgozni. S kevesebb pénzt kapok, kevesebbről szólnak majd az átutalások. S ezt kellene beadnom a disabilitire. Ha egyáltalán. Tudnék még csalni, s valamennyi órát írni, de így netán jobb lesz. A rohadt életbe, ez már az a szint, amit nekem kell már megint egyes egyedül végig gondolni. Miközben nem vagyok valami jól. Mármint az agyam. Olyan korlátolt az egész, nem tudok koncentrálni. Ma megyünk délre, dél Venicebe, intézni a free clinikes dolgot, azaz az operáció megszervezését. Jön a pacuka velem. Kéne feladni hirdetést a Kötcsei házra, de előbb meg kéne újra írnom. Na ennyi most.

aug. 18. Tiszta víz a pohárba, egyszer? Most lett vége végre? Az önmagát leszabájzó ember

Érdekes dolog ez: vannak önszabályozó emberek, akiktől nagyon kell, kellene félni, de aztán megoldják ők maguk. Katapultálják magukat. Nagy kín akart ez lenni, hogyan szüntessen meg az ember egy tönkrement kapcsolatot. Mert ugye nem akar fájdalmat. Nos, reggel odamentem a fiúkhoz, s adtam néhány útbaigazítgat, meg írtam pár órát. Aztán otthagytam őket, s elmentünk az ingyen klinikára. Alig találtuk meg a világ végén. A nő valamit cikizett, de aztán mondta, hogy oké, összehoz egy dokival, akivel megbeszélhetem az operációt. S mindenféle hatalmas bonyodalom alakult ki a fizetés körül, meg hogy száz százalék, s nem érdemlek meg semmit. Aztán egy kicsi szívóztam, hogy azért már rég kellett volna velem valamit csinálni, s kicsit megszeppenni látszott. Aztán egy Goodwillben találtunk egy kenyérdagasztót, mert a régi bedöglött, s sehol se lehet már kapni. Éhes voltam. A pacuka kötelességtudóan sütött kenyeret meg fasírtot sültkrumplival. Azt, amit én szoktam volt csinálni, csak ki kell venni a mélyhűtőből. Aludtam egyet, majd szép lassan

rávezettem, hogy milyen lehetetlen is a kapcsolatunk.

Mert nagyban különbözünk. Nem tudunk beszélgetni, nem vagyunk társak. Aztán szép lassan, még tovább levezettem, hogy az apró különbségek, hogy meg tudják mérgezni a dolgokat, s különösesen, ha még a körülmények is igen nehezek. Mindent félreértett, s megint kialakult benne a szokásos pszichózis, az üldözési mánia. Közölte, megint, hogy ő mennyire utál engem. Na, nem szó szerint, de ez jött ki belőle. Hogy én egy pozőr vagyok, aki mindent szakis módra elbagatelizás, leegszerűsit, primitíven lát, s hogy ő mekkorát csalódott bennem, valójában át is basztam, mert nem azt mutatom, amit először. Nagy művész meg író meg intellektuel, s hogy nem az vagyok, egy bunkó. Amit nem lehet érteni, mert naponta tucatszámra mutatom neki a dolgokat, amit még soha nem hallott, látott, ismert. S élvezi, szereti, érdekli..., azt ki csinálja? S hozzá kell tennem, hogy igazándiból nem emlékszem, hogy ő valaha is mutatott volna nekem valakit is, akit én nem ismertem volna. Mit akar ez a nő? Ezt tényleg hülyének néz engem, vagy tényleg hülye vagyok. Megjátszottam magam. Többször igyekeztem figyelmeztetni, hogy milyen veszélyes úton jár, elszakítja a cérnát. de nem érdekelte, mert hogy ez az igazság. Nagyon keményen. Hogy nekem komoly bajom van, mert nem gyerekezthettem, s hogy őt hülyegyereknek nézem, ami könnyen lehet igaz, s ezt meg is kellett volna mondani. Valamit mondtam, de nem így.

Hogy ő semmit sem kapott tőlem, semmi poén nincs abban, amit csinálok. Miközben, hú. Hordom neki a legjobb filmeket, s minden fajta magasabbrendúú összefüggéseket, tudást tárok fel neki nap mint nap, mindenről. A politikától a művészetekig, a zenétől a filmig, mindent. Inkább az az érzésem, hogy hülye,

nem ért hozzá. Nos, mondtam, hogy oké, ez nagyon durva, s ez azt jelenti, hogy az útjaink külön válnak. Egyáltalán nem ijedt meg, sőt. Mintha megkönnyebbült volna. Félelmetes. Próbáltam valamit mondani, hogy ennek következményei lehetnek, de nem érdekelte. Kérdeztem mi a szándéka, s monda, hogy dolgozni fog, de nem akar elválni. Épp el akartam menni autózni, hogy kiszolgáltassam a fejem, mikor megálltam a Terrynél. S azt mondta, hogy

csináljak egy céget a pacukával. Az ő nevére,

s akkor föladhatom a munkát s kérhetek segélyt.

Látszólag jó a dolog, de félek ettől a nőtől. Mindegy, még van kis időm gondolkodni. Mert a dolog valójában úgy néz ki, hogy ő kapna a Paultól pénzt, s ő fizetne engem. S ugye könnyen vissza is élhet ezzel, hm. Mindenesetre elvittem autózni, s elújságoltam neki a dolgot. Hú, nagyon lelkes volt. Nos, nem tudom, hogy lesz, de nem kéne függenem tőle.

Agyvérzés, nő, munka, meg az egész amerikai tébolyda aug. 18.

tébolyda Töprengés a menekülésen, pacuka infantilinó

A távolban persze valami motoszkál a szabadságról, de a kép még nem tiszta, A szokásos, gyerekes nem beszélünk, csak a legszükségesebbet. Mintha haragba lennénk. A pacuka gyermekdedségéhez még az is hozzá tartozik, hogy mikor elviszem a dolgokat a reális sík felé, akkor megsértődik, s úgy akar kiugrani belőle, hogy elrohan – eddig csak képzeletben tőlem. Az jutott eszembe, hogy valójában ez a nő soha nem nőtt fel, egy kamasz lány. Soha nem élt normálisan senkivel. Soha nem tartozott senkihez, beleértve a gyerekeit is. Valahogy hosszú, kivert élete folyamán megtanult a perifériákon leledzeni, s ez az ő értékrendszerében szabadság lett. Így aztán mikor valaki – én - kötődni akar hozzá, azt mondja rá, hogy infantilis. A normális az a ridegség.

Miközben, őneki is szüksége van érintésre, melegségre, meg ilyenek. De mindezt, hosszú-hosszú éveken keresztül kis állatkákban találta meg. Jellemző elmebaj. Mert hogy azzal azt csinál valaki, amit akar. S jellemző, hogy mindig mikor egy kis állatot lát a tévében! apró szimpátia hangocskákat ad, elhomályosul a tekintete, meg ilyenek. Így aztán lehet látni, hogy a híresen üres an intellektualizmusa, gondolkodás hiánya, értékraktárának hiánya, üressége, értetlensége, hogy tevődik össze. Elment virágokat locsolni. Ügyesen használja, s persze semmire sem tartja a rengeteg fáradozást, amit érte tettem. Hogy legyen munkája, azaz tudjon hazaküldeni pénzt a kisfiának, ahogy megígérte, ez a legfontosabb dolog neki a világon. Azért azt nagyon szeretném megélni, hogy egyszer megszabaduljak ettől a nőtől. Egész délután szaladgálok. A Terry nagyon rendes, s próbál nekem egy céget csinálni. Az Interneten. Közben hív a Maruszja, hogy miért nem csinálom, amit kell. Ad egy számot, hogy csináljak valakivel egy apointementet. Aztán mondom neki, hogy én nem akarok semmit csinálni, amíg föl nem mondok, s nincs jövedelmem. Mert szemlátomást arra megy ki a játék,

hogy behúzzanak a csőbe. Jelentkezem, mint akinek sok a fizetése, aztán szépen helyből visszautasítanak. Kezd kibontakozni ez az egész szarság előttem. Ha a sokféle jogi aggodalom elhárul, akkor megírják a fölmondásom, s mehetek a leszázalékolásért. Kicsit azért fosok ettől. Remélem nem lesz sírás a vége. pacuka nagyon nyomul. Megkereste a Győző számát, e-mail címét, s kérdi, miért nem hívom, ill. Csinálok már valamit. Mert????????Miért olyan fontos ez neki? A nő a jelenben él, ez már biztos. tegnap „megbeszéltük, hogy kész, vége, nem megy tovább, én nem akarok vele lenni, s a továbbiakban magammal fogok törődni. Rá is kontrázott, hogy hát ja, meg je. Most meg úgy csinál, mintha semmi sem történt volna. Néha azt gondolom, hogy nem normális ez a nő. Kár. Tegnap érdekes dolgot mondott. Megkérdeztem, hogy volt e valakivel valaha is úgy, hogy milyen jó lett volna vele, ha a körülmények jobbak lettek volna. S azt mondta, hogy nem. Ill., Hogy a buba nevű alkesz csávója, aki öngyilkos lett, talán vele. Az az érzésem, hogy ez a nő, igazándiból nem tud szeretni senkit.

aug. 19 újra kórházban, talán lesz valami

aug. 20 meghal a pacuka anyja, öngyilkos lett. fölakasztotta magát.

ez utólag derült ki, mert előtte elmentünk a kórházba, úgy döntöttem, hogy elég volt a baromságból, s nyomni kéne az operációt. kicsit színészkedni kellett, hogy rosszul vagyok, meg ilyenek, de hát ez könnyen megy.

én vezettem, kivizsgálnak, a pacuka nagyon kedves velem. érzem, hogy sajnál, olyan „kis szerencsétlen vagyok”. nyilván ez kell neki, mert csak ezen a szinten nem érzi magát alárendelve. ő tud fölöttem lenni, lenézni rám. s mondja ezeket a dolgokat: valójában meg sem tudja fogalmazni, de ott vannak azok a falusi kis sablonok, Hirtelen minden olyan egyszerű lett. ahogy össze vissza kevertem, a Terry megint bedobta magát, ami megkönnyített pár dollárral. a Terry dokija – 75 dollár. lepra pacák, lepra rendelő, no csekk, nem fizet. hát ez egy zsákutca. Új cégünk van, a pacuka a tulaj – én a főnök, de semmire sem jó. amúgy is aggódtam érte. a mindenféle biztositások, fizetések, adó. s nem tudok egyszerre segélyen lenni, meg dolgozni, ez a lényeg. Szóval, az operációra kellene koncentrálni. de hogy hol? Venice vagy Sarasota? mindenki az utóbbit mondta, ami egyáltalán nem biztos. tényleg szarul vagyok, s ha meg megy a búrám, akkor annyi. megnézik Ct-vel újra, s nincs vérzés, minden oké. már csak doki kell. nos, jövő keddre háromra föl vagyok iratkozva.

közben máshova is kéne mennem, segélyeket intézni, de ez most mind várhat. Sutyiban szívok pár slukkot az elektromos cigarettámból, miközben oxigénszipóka van az orromba dugva – s azt is élvezem. mint valami hegyi levegőt. Jön a doki, mondja, hogy lesz ebből valami, kell egyeztetnem egy sebésszel. s mehetek haza. nagy nehezen felhívom az pacukát, s jön. kimegyek elé, ne kelljen a nagy

parkoló házba kóválygognia, meg átbotorkálnia a hozzám vezető labirintuson. még mindig nagyon kedves. veszünk valami füstölt pulykacombot, sütünk krumplit, zöldsaláta, s aztán elkezdünk nézni valami francia filmet, amiben itt ott pucérság, s szexjelenetek vannak. érezni, hogy ezt nem bírja. s mindig ez jön elő: úgy nagy általánosságban nyomasztó vagyok neki, overhelming. az egész kicsi világa roskadozik alattam. pedig milyen kis törékeny az egész. legalább is én úgy érzem, látom. S hát kitér, nem válaszol. ha buta képpel főt kukoricát majszolok, ártatlanul a semmibe bámulva, akkor ennek az egyszerű képnek a láttán meghatódik. de amúgy, értelemmel, intellektussal nem képes fölfogni a valóságot. a nő a jelenben él, hm. s ezembe jut az Jill, akinek szintén voltak ilyen tudatbeszűkülései, ó, hát persze, mennyit küzdöttem ellene! S most itt van ez az nő, akinek az anyja apja öngyilkos lett, s én nekem kéne lennem az ő örökös hátasembere, aki rendet rak az őrületében? de hiszen én ezt a nőt nem is ismerem..., s különben is! aztán egyszer délután odamentem hozzá, vigasztalni. forgatni kezdte a szemét, elhúzódott. s tudom, hogy gyászolja az anyját, akár, hogy is. de azért ez mégis-csak megdöbbentett, s nem is tudtam megállni, hogy szóvá ne tegyem. azért olyan penge rálátásom nincs a szövegre, valami hiányzik. de olyan furcsa, hogy ez nem fáj, nem hiányzik, sőt, olyan puha ez az egész – agyamentség? Netán ez a megoldás? Valami jó filmnek kéne lenni a Jó Tolvajról, de kurva idegesítő. Kusturica, meg Nick Nolte, meg ilyenek, de nem megy. otthagyom,

ELMEGYEK LEFEKÜDNI. S VALAHOGY MINTHA EGÉSZ ÉJJJEL AZON GONDOLKOZNÉK, HOGY MILYEN JÓ, HOGY VAN AGYAM, S HOGY JOBBAN ODA KÉNE FIGYELNI RÁ, TÖRŐDNI VELE, S HASZNÁLNI. OLYAN, MINTHA MOSTANÁBAN SOKKAL BENSŐSÉGESEBB VISZONYOM LENNE VELE.

JÓ LENNE VALAKIVEL BESZÉLNI MOST, OTTHON. A EDITTEL, AZ NAGYON JÓ LENNE. AZ IMOLÁVAL IS.

Elkezdtem valamit, aztán elrohant. Valami volt, hogy nekem a világ nihiljével szembe csak egy társ is jó lenne, mint ő.., s kész. hosszasan nem értette. de végig az volt az érzésem, hogy igenis érti, csak nem így gondolja. azaz, ő elvan egyedül, kicsit átszalad a szomszédba, s kész. valójában kurvára nem kéne neki egy ilyen elnyomó, kivéve persze, ha minden problémát megoldana, hm.

s még nem tudja, hogy ily módon mennyire gyűjti a pontokat, amivel majd kovára katapultálja magát. hm.

na, egy kicsit abbahagyom ezt. Össze-vissza pöcsölők mindennel, valójában semmit sem csinálok. főztem lecsót. a pacuka dolgozik. írtam az Jégnézőnek pár sort, - merthogy fölköszöntött. végül is nyugisnak kell lennem, nehogy baj legyen. azt írtam, hogy nagyon szeretnék hazamenni, s tényleg, ez lenne a jó. ezt kéne csinálni, s belenyugodni. valójában marha pipa vagyok, le kell ezt a helyzetemet rendezni. Most elmegyek aludni, asszem.

aug. 21 nagy nehezen rávettem magam, s föladtam háromszázat haza.

valami a ház javíttatásra, meg-mire kell. nincs pénz, ami van, marhára fogy, mert hogy nincs jövedelmem. nem dolgozom, mert kímélem magam, s rendesen nem is írok be semmit. közben csináltam egy céget, meg élünk itt az én pacukácskámal.

változatlanul mindenből a legjobbakat vesszük, kajákat dobunk ki, s ő ugyan úgy dohányzik, mint régen. én rohadtul küzdök, ezzel a műcigivel ellene. nem könnyű. a nő totál bolond, tényleg szinte semmi örömöm sincs benne. s mindig van egy jó ok. most az anyja. tegnap a munka. azelőtt a lánya, a fia, a faszom tugggya. ne szóljak hozzá. ne érjek hozzá. ne legyek vele. reggel elmegy, egész nap nem jön haza, holott megtehetné, mikor odamegyek, nem is szól hozzám. ne is szóljak én sem. Jó nagy szar ügy ez, az egész családja, ő, úgy ahogy van. mit lehet erről beszélni? azon túl, amit már megtettünk? hülye proli család nyomorult története. ha nekem lenne ilyenem, én se tudnék miről. hm. Iszonyú unalmas minden, nem tudok mit csinálni. várok az operációra. de még azt sem tudom mikor lesz. aggódom a munka miatt is, szemlátomást a Terry csinál az egésszel valamit, s félek is, rám már nincs annyira szükség, azaz egyre kevésbé. mire véget ér ez az egész, azaz jól leszek, már nem kellek. Semminek semmi értelme. totál nihil. se filmet nem érdemes nézni, se beszélgetni, se zenét hallgatni, se főzni, se enni, se menni valahova, se szeretkezni, az ég világon semmi. olyan kényszeredett tetyek-vetyek.

naponta eszembe jut, ha tehetném naponta elválnék tőle. elhagynám, elhajtanám. de nincs hova, nincs miből, szóval várok.

aug 23 hétfő medical leave

jött a Chris, s mondta, hogy a Paul lecsökkentette az óráimat, s jó pár hétre igazoltan távol vagyok, aztán- kirúgnak, ha nem sikerül összeszednem magam. Remélem ez nem valami előre kitervelt, s előre gyártott kibaszás. Amúgy megint összevesztünk, de ennek más nem sok értelme. mindig mikor megpróbáljuk összerakni a dolgokat, kitalálni mit kellene csinálni, akkor ebbe torkollik az egész. kétségbeesésünkbe? Nos, éppen összevesztünk, miért is ne. mondom neki, hogy ha most, amíg együtt vagyunk nem tudunk előbbre jutni, jobban összejönni, akkor később sokkal nehezebb lesz. mondjuk mikor már nem leszünk együtt. Próbáltam eloszlatni a régi félreértéseket, mármint, hogy én olyan vagyok, aki elnyomja a másikat. azaz, hogy mindjárt az elején nem hagytam békén. mentem utána a kertbe, mondtam, hogy aludjon, amikor nem akart stb. hiába mondtam, hogy én csak szimplán vele akartam lenni, erre meg azt mondta, hogy én beteg vagyok, premature, akinek komplexusai vannak, nem tud egyedül lenni, meg ilyenek. én pont fordítva látom, s ezt meg is mondtam neki. azt gondolom, hogy

egy gátlásos és hideg nő, aki a fantáziájában él meg mindent, s a valóságban már semmi sem jó. igazándiból nem vágyik se szexre, se érintésre, se összebújásra, s hogy ő a visszamaradott, soha nem is fejlődött ki. s persze eszembe jutott az anyja, aki nem szerette...s aki most halt meg. Megölte magát, vajon miért, onnan van ez a ridegség? Van valami összefüggés e kettő között? Nos, hát még egy darabig együtt kell lennünk, valahogy, ki kéne bírni, de egy biztos, mára megszámlálhatatlan érv ok van arra, hogy én miért nem akarok s fogok ezzel a nővel együtt lenni. elbaszott egy téma.

aug. 23 hétfő „menj a kurva anyádba az idióta gyerekiddel meg a feleségeddel”,

ezt üvöltötte, kint a folyosón, aztán teljes erővel bevágta az ajtót.

miközben a szomszédban itt dolgoztak a fiúk...esik az eső, s ide húzódnak be. nem tudom, mekkora a jelentőége ennek, de valahogy az egész nem jó. s persze ebben benne van az állapotom is.

a történethez hozzátartozik, hogy előtte idejött s hízelegve az ölembe ült. hosszan. s azt mondta, hogy szeret.

s egy darabig örültem is ennek. de aztán előjött, ami már annyira régóta foglalkoztat: hogy mi a fenét is kellene csinálni. s próbáltam erről beszélni vele. De persze a pénzbe, a Zolikába, meg ilyenekbe torkoltunk bele. érzékeny pontok. s nem tudok megszabadulni a gondolattól, hogy mindezt érdekből csinálja. hetek óta nem szeretkezünk, pl. szinte hozzá se lehet érni, mert elhúzódik. miközben úgy élünk, mint Marci a hevesen. Ilyen dínom-dánom faszomba a világon nincs, mint itt. Mindenből a legdrágább, hatféle, amit csak el lehet képzelni...

mindenesetre bezártam az ajtót, azt hiszem, egy kis büntetést megérdemel azért, amit csinált. bár ilyenkor maga-magát szokta büntetni. eltűnt. Az az igazság, hogy tanácstalan vagyok. de valami olyasmi van bennem, hogy meg kéne tőle szabadulnom. Azt mondta, hogy ő dolgozni akar, csak ahhoz itt kellene élni, az meg rohadt sok pénz. azaz, amit rokkantnyugdíjasként kapok majd, az kevés. ezzel a nővel élni? na de miért? van ebben valami jó? hülye szűkagyú lotyó, prolilіba. valahogy nem igazán érdekel a nyomoruk már. azt hiszem, lefekszem. Amúgy, egész éjjel az életemen ábrándoztam, meg hogy mi minden van a fejemben ezügyben. tisztán és érzékletesen vonultak a dolgok, s éltető reménnyel töltött el a lehetőség, hogy ez majd megírom. spirituálisan és lelkileg megfelelő állapotban vagyok, már csak a gyakorlati dolgokat kell megoldani. hm.

aug. 26 csütörtök. vágyálom vagy rémlátomás? – nyakéri operáció, vajon ugyan az leszek e holnap? ha leszek, egyáltalán...

nagy dilemma ez, mert választhattam volna dokit. kettőt is. egyik állítólag a legjobb, ötezerért, a másik, aki eltűnt a venici kórházból, a harmadik, akit rám

sóztak Sarasotába, ahol állítólag eltörlik az összes költségeket. ha igaz, mert ahhoz kellene mutatni a tavalyi adóbevallást, amit nem csináltunk meg, de majd valami lesz. milyen érdekes ez az írás, mert ezen valamit lehet mérni, hogy mi maradt az agyamból. végül is, eddig, elég jól működik. remélem ezt már nem fogja elszúrni a doki. az történhet, hogy miután ki kell pucolni az ereket, egy időre el kell zárni az őket. közben az agy nem kap vért stb.

közben válaszolt az Jégnéző. végül is csak annyit mondtam neki, hogy írni szeretnék, meg vele lenni, vitorlázni.

a lényege a dolognak az, hogy ott tartunk az Jillel leszek, aki még ezt nem tudja. el akar menni.

én fogom a rokkantnyugdíjamból eltartani. a pacuka mindenhova jön velem, bár mondogattam neki, hogy nem kéne. de hát nem szeret, s az igazság, hogy én is egyre kevésbé. s nem is akarnám, hogy velem jöjjön haza. ő akarta így. az a véleményem, hogy én mindent megtettem érte, de szisztematikusan kitépte magát belőlem. valahogy nem lát, s néz előre, ilyen.

tegnap délután megint elrohantunk délre a venici izébe, de mondta a nő, hogy amit a Christől sebtében kértem – mármint, hogy mától nem dolgozom, meg mikor s hogy jöhetek vissza, az nem elég, s nem fognak új semmit adni, száz százalékot kell fizetnem. szóval ezen az úton nem érdemes menni. ezt akkor még nem lehetett tisztán látni.

"A nyugdíjkérelem beadása, miről is szólt ez az egész?"

aztán elrohantunk az SS. izébe. zuhogó esők, szépek. a munkahelyen iszonyú pöcsölés, rá se tudok nézni. nagyon nem készültünk föl, de ott volt, ami kellett. egy nagyon profi nő volt. az egész furcsa helyzet. ott a papír nálam, 1h 30ra szól. a securytis csávó mondja, hogy az egy telefon interjúra van. de ha már itt vagyunk szól valakinek. ablakoknál, nagyon nem tetszik. de aztán jön egy nő, mondja már keresett telefonon, s bevisz az iroda mélyére. ez jobb. s kérdez, profin, határozottan, szakadatlan. mióta vagyok állampolgár, carpenter, mikor történt, voltam e büntetve stb. a pacuka ott ül mellettem, segít a papírokkal. olyan, mintha minden el lenne rendezve. semmit sem lehet csinálni, az egész automata kormányra van állítva. nem is tudom, mi történik. mikor vége, a nő mondja, hogy oké, 60-90 napon belül fognak válaszolni. na de mire? Már kint vagyunk az ajtóban, ami a várakozó emberekre nyíló előszobánál van. mondom nőnek, most akkor ez mire volt? gyorsan becsukhatja az ajtót..., micsoda titkosságok.... hát disabilitire..., motyogja meglepetten, s tényleg úgy néz rám, mintha hülye lennék. Lehet az is vagyok? Hm. ez érdekes. én medicade-re, foodstampre, meg ilyenekre számítottam. hatszáznyolcvanat adnak. mert hogy a Pacukának van valami jövedelme? pár száz dollár. semmit nem csináltunk, s megy a nagy amerikai futószalag. rohanás a kórházba. mert hogy senki sem hívott. kérnek egy fizetést a tegnapi vizitre. kétszázharminc valamennyi. amúgy mindent elengednek, ha megfelelek.

kivéve a doki kétezerét? másnap kell menni valami adminisztratív nőhöz, hogy előjön. de kéne a tavalyi adó izé, amit nem csináltunk meg. de van valami, ami erről szól, hátha az is jó lesz. s aztán ha minden igaz, hétfőn operálnak. de ez gyanús lett, mivel csúszunk. de innen már mindegy. jó szomorkás a hangulat, a pacuka érezheti, hogy megy elfele a dolog. kizárólag aktualitásokról lehet beszélni vele. mondom, hogy lehet elszúrtam. erre elmeséli az apja elszúrásának a történetét. olyan nagyon sok választási lehetőség itt nincs. sodródunk. én nagyon remélem, hogy hazafelé a hazámba, a házamba, az otthonomba, ahonnan elindultam negyed évszázaddal ezelőtt. még egy átkelésem van, ezen a nagy vízen. hm.

aug. 26 nyugdíjtól a kórházig, egy rohanás

az s után bementünk a sebész titkárnőjéhez, hogy osszon ma be. de mondta, hogy először kell menni a pénzügyeket intézni. másnap egy másik ofiszba. scannerem nem működik, kérünk kimutatásokat a bankból, s rohanás. spanyolok. totál keveredés, nem értjük, hogy mi is kell, csekk másolatok, adóbevallás, próbáljuk kiszámolni. a határ huszonkilencezer dollár. s döbbenetes módon az jön ki, hogy bőven többet kerestünk ketten. tehát nem vagyunk jogosultak. ajánlanak a spanyol lányok valakit a kórházban. egy zsidó nő... hát az gáz mondja. próbál segíteni, de kéne szerezni pénzt. tíz rongyot. akár kitől: főnöktől. munkástól stb.

mondom nincs.

akkor lehet hazatoloncolnak. otthon kell műtsenek. elfelejtem mondani, hogy amerikai vagyok.

hazarohanunk, fénymásolunk, kérünk még másolatot a bankból, s vissza. eszembe jut, hogy ez az egész egy nagy baromság. semmi semmivel. visszamegyünk az emergencyre. Úgy döntök ebből elég, operáljanak most! Kiakasztott ez az egész rohangálás – s semmiért. bevesznek. asziszik körülnézek s mondom Pacukának gyorsan egy tolószéket. Belerogyok, s félrelógok. Úgy nézek ki, mindjárt lesz egy strokom. Észreveszik, enyhe pánik keletkezik. mindenféle vizsgálatok. a nő szeme elhomályosul. ölelgeti az pacukát, s utánam kiabál, hogy ne aggódjak törődnek velem. Mi a faszom ez, egy zsidó főadminisztrátor? Na ne! pénz van e mögött, én asszem. mindenki azt hitte, hogy el fogok ájulni, s lesz egy agyvérzésem. azt hiszik a pacuka nem tud angolul, s hozzánk egy magyar kiscsajt tolmácsnak. de erre kiderül, hogy én is tudok beszélni. totál paranoia és pánik. megint elvisznek egy mri ra, de úgy látszik kezdem megszokni. adtak egy fél olyan nyugtatót, a többit a dagi nő balgán elspriccelte. eltelt az éjjel. este adtak kaját is, jó volt. reggel meg kikunyiztam egy kis kávét. tojni még nem tojtam. pedig kéne. még jó, hogy otthon ettem egy csomót tegnap előtt idejöttünk.

AUG. 27 PÉNTEK AZ OPERÁCIÓM

s persze, nem ehetek

jó lenne, ha valaki most már hozná a gyógyszerimet. beszéltem az pacukával. most fél nyolc van, de még nem tudok semmit. állítólag megoperálnak, s aztán még itt kell lenni valameddig, hm. nem tudom. hát érdekes dolgoknak nézek elébe ...jött egy nő, s mindenféle dolgokat ragasztott a fejemre. ragasztóval, - kő kemény munkával dörzsölte a szürke epoxi Színű szart a hajamba. fájt, s amiből aztán drótok álltak ki, s azt nézte, hogy mennyire egyenletes az agyáramom. s hogy éppen van e ott bent valami hely, ami ki akar lukadni, azaz egy stroke van e készülőben. Aztán jött a sebészem, aki elég furcsa, nekem legalább is. mintha nagyon nem érdekelné, mi is lesz a kimenet. s ilyeszget is, lehet jogosan? Vagy csak jobb félni, mint megijedni. s mondja: lehet csak kicsit, lehet nagyon. lehet, megbénulok, lehet csak a szám lesz ferde, pár ideg rángani fog, a profilom eltorzul, bármi. kérdem bármi? - hagyja – bármi. később lesz a dolog. mert vannak fontosabbak? is előttem. szóltam a pacukának. ma jött meg a Rodney. iszonyúakat kínlódok az ágyban, sehogy sem jó. nyomódik a mellkakasom. szóval a pacuka a Rodney szobáját takarítja, aztán jön. mondtam hozzon legalább rágót, vagy cukrot. olvastam itt a cigiről írott cikkeket, elég szörnyű. szóval nem tudom, hogy az operáció után ki fog felébredni. s az a szörnyű, hogy az egész egy paradoxon. mert hogy igazándiból jól vagyok. s most, lehet rosszabb lesz. S nincs választásom. s szar, vagy a szarabb. s nem lehet tudni, melyik.

Nos, mindez ma kiderül. hatvan éves vagyok, basza meg. megpróbáltam valami filmet nézni, a Pénelopéval, de nem ment, képtelenség.

Szép szürke idő van kint. Nyomott ez a készülék a zsebemben, s már azt hittem, hogy valami a mellkasomban van, valami baj. most meg

Ebben pillanatban kell mennem. Mármint a műtőbe? S onnan hova? - pokolba, menybe? Aztán hogy nyilván végig csicsikáltam az érpucovám, kitolhattak, s a sárga másvilági hangulatú megvilágításban egy kedves, középkorú férfiápoló hajolt fölém. Az arcomra tette a kezét, s aszondta, hogy minden jó, s még ettől is jobb lesz. S hogy végig úgy gondolt rám, mintha az apja lennék, s szépen rendbe raktak ám. S éreztem, hogy alul is, meg a szemem sarkában valami meleg és nedves gyűlik össze, s most lassan kicsordul.

Aug. 28. szept. 1. szerda itthon vagyok, főzök, s rengeteget alszom. Na meg a balhénk előkészületei

még mindig rendesen megvan dagadva a nyakam, s fáj is.

majd minden nap hívok egy Feernandez nevű ürgét, de nem válaszol. mármint, hogy járna nekem valami kaja jegy.

pár nappal ezelőtt próbáltuk megtalálni, de nem sikerült, mert előtte kell csinálni interjút.

Közben a pacuka – valami rejtélyes úton a Blankával? szerzett egy munkát, ahol mától dolgozik is. nemrég hívott, s kérdezte, hogy vajon elmehet e bulizni, mert a Marriotban korábban végeznek, s elmennek valahova, hogy megünnepeljék együtt, a kezdést. S persze nagyon furcsa ahogy viselkedik. néha velem, sokszor semmilyen, s ellenem is. igyekszik, de elég hézagosan törődni velem. de semmi személyes. valamelyik nap feltettem neki – elismerem kicsit didaktikusan, a kérdést, hogy és mi van a szexxel. akkor azt mondta, hogy semmi. egy nő ennyi idős korban, - klimax után- elég jól elvan ezzel. Aztán tegnap még én kezdtem őt – melengetni, hogy na, ne, azért annyira még nem...mert hogy volt már ennél jobban is. s itt a lényeg, hogy még csak erőfeszítést sem tesz, - semmire. mindig, mindenben én teszek extra lépést. Amúgy is nagyon érdekes volt az utóbbi időben, ahogy megvárta, hogy betegen – kínlódva, hogy dűlőre jussak az életünk nagy kérdéseivel. s amikor mondtam valamit, akkor gyorsan előre drukkoljon, hogy ja! meg je! Nincs elég biztos dolog, amiből ki lehetne indulni. De egy ponton persze rájöhetett, hogy hát igencsak haza akarok menni, s egyszer már nagyon elkomorulva, azt mondta, hogy hát nehéz így a szakadék szélén. De akkor se lépett előre. s ettől aztán mindig az az érzésem, hogy az egész, amit csinál, csak szerepjáték, nem szeret, semmi köze hozzám, s valójában csak kihasznál, hogy itt előre jusson. amíg csak lehet. De, ami meglepő, hogy mennyire nem érdeklik a következmények. Ha ma elkéne mennie, vagy elmennék, az is jó lenne. nem fél...nos, mindennek ellenére el szoktam mesélni neki, hogy mi nyomaszt, vagy hol tartok. S hát ettől biztos kényelmes és biztonságos a dolog neki. Reggel mondom neki, hogy keljen már föl vagy húsz perccel előbb. még korán van mondta. Igen, de szeretnék beszélni vele. Jaj, csak azt ne, valami ilyesmi volt a válasz. aztán persze, mégiscsak elmondtam neki a történetet, amire éjjel – sok hetes kínlódás után rájöttem. azaz, hogy annak ellenére, hogy be lett adva a rokkantsági, még várnom kell, itt kell maradnom egy ideig, lehet hetekig, lehet hónapokig. s azt az egészet, újra kell kezdenem, egy ponton. Remélem nincs ebben semmi, ami veszélyezteti majd a nyugdíjam. S aztán elmondtam az indokaimat: mármint, hogy otthon mi kéne. fűtés, autó, spájzolás, némi átalakítások stb. s ekkor megérdezte, hogy én miért hagyom ki őt, állandóan, mikor a kötcsei terveimről beszélek. s mondtam, hogy azért, mert ő közli lépten nyomon, hogy már pedig ő maradni akar. Végül is erről szól a történet. neki kell eldönteni. én még mindig látok egy nagyon halvány reményt, hogy lehetünk még együtt. pedig minden ész érv ez ellen szól. De tényleg. Mégis, van valami rejtély itt. smi – sokszor azt gondolom nem más, mint a fantasztikus éretlensége, gyerekessége, hülye személyes tulajdonságai, mint hirtelenség, meggondolatlanság, felelőtlenség, s következetlenség. ami felmentő ugye, de kevés. mindenesetre elment dolgozni. s az nem fog tovább menni, hogy én ennyi pénzt, azaz minden pénzt elköltök kajára és megélhetésre, ő meg küldi haza a pénzt. ha nem szál be, ha nincs szex, ha nem velem van, akkor kint van. miközben itt van ugye az éndolgom. gyógyulás, kicsit lassú,

visszailleszkedés a cégbe, dolgozás, s elintézni ezt az ezer szart, ami itt van. ugyanakkor – hosszú idő óta először, valami jót is látok: először is nem én vagyok többé a rosszfiú, a gonosz, az idióta stb., hogy én valami jót akarok, jót csinálok, jogom van hozzá, s a dolgok úgy alakulnak, ahogy én szeretném. Először látok a megélhetésre valami lehetőséget, - azaz a biztonságra, s mindezt magamtól. netán el tudom igazgatni az utamat, ehhez. Nem kell eltékozolni mindent, ami van. nyitva marad az út mindkét megoldásra az pacukával kapcsolatban. ha tényleg engem – is választott, lehet ez jó lesz. akkor persze nyilvánosan döntéseket kell hoznom. Vagy azt tudom neki mondani, hogy Szóri kisanyám, de ezzel mindennek vége. itt mondjuk még az is eszembe jutott, hogy lehet tudnék olyan nagyvonalú lenni, hogy minden őrültet, bárkit, akit akarok befogadhassak? az se semmi.na, hát ez elég fárasztó, talán már csak egy: a kisasszony kiöltözött, elég kurvásra, s van egy olyan érzésem, hogy föl akar szedni valakit. vár szerencséje lenne...de lehet nincs igazam. csak jó akart kinézni, nehéz ezt a nőt követni. mindenesetre sok furcsaság veszi ezt a nőt-gyereket körül. Némi kis okosság körülveszi ezt az együttlétet, de örömöm az nem sok van belőle. Holnap megyek az sebészemhez. Most az előbb az jutott eszembe, hogy végül is a régi szép mondás kap ő aktualitás jön elő vagy új értelmet kap. nem az a lényeg, hogy mekkora, hanem hogy kerek legyen. Tehát visszavonulót kell hullnom. kell visszafelé mennem, oda, ahol még mindig én vagyok én, oda, ami az én világom, - innentől érdekes, hogy ki megy, ki marad. az ember nem hagyhatja el a vízióját, amiket egész életében építtetett. tényleg haza kell mennem, nagyon arra húz a szívem.

szept. 1 kedd. vonat, amiből nem lehet kiugrani? – mert nem jön az alkalom, a jó kanyar, a jó sebesség stb.

mindig van valami kifogás. a legnagyobb persze, a lóvé. ha lenne lé, már rég máshol, másban lennék? S persze elég nagy szerepet játszanak emberek is. miattuk is van. Legutoljára hazamentem, s jó lett volna nekem, ha nem vettem volna nyakamba az Editet. aztán megpróbáltam visszakozni, de nem volt hozva, nem volt miből, s az a rohadt kocsi. Eszembe jut, - hányadszor, amit az Imola mondott: csak lakjam ott, menjek el dolgozni, s írjak. tartsam el magam. okos lány volt azért ő. s azt is bizonyítja, hogy azért annyira nem vagyok hülye. meg rossz. Nos, lehet előbb utóbb itt is ki kell ugranom. bassza meg. akár hova, akár, hogy is. Ja, kedd, belendülök a dec építésbe? olyan nagyon nem érzem rosszul magam, csak furcsa dolgok történnek...mellé leptem a decknek, levertem a sípcsontom, az alkarom lehorzsoltam, s ami a legviccesebb, hogy egyáltalán nem fáj, s nem akar elállni. olyan, mintha az egész nem is velem történne? Mivan, ez a pasi elvágta az összes agyba menő ideigeim, vagy csak szimplán nem is gyógyultak meg? Mindenesetre érdekes. haladok a munkával, az is valami. beáll a dolog? S ugyan akkor meg várok, egyszerűen kell egy kis idő. tegnap jött egy levél, miszerint nem kapunk segélyt, mert több a lóvénk, mint háromezer. tizezer, ami egy röhej, viszont

több mint három, úgyhogy tök mindegy. kikéne venni. Ez a mai sebesüléses balhé viszont arra jó, hogy teljes határozottság száll meg, igenis bajom van, s jár nekem a rokkantsági. a többi meg nem érdekes.

le kell csökkenetlenem az aszpirint, meg nem alszik meg a vérem. hm.

a munkaszolgálatos kőbánya jut eszembe

levettem a kezemről a kötést, úgy ahogy. baromi lassan gyógyulnak a sebeim. a lábamon a hegek még mindig nem potyogtak le, ettől úgy nézek ki, mint egy részeges, aki álandóan esik kel. sehol sem látni sebes embert, érdekes. Tegnap sikeresen a rádiózás jegyében töltöttem a napom. vettem egy ócskát a goodwillbe, aszonták jó, de nem. aztán visszavittem a pepec fejhallgatót a Best Buyba, s vettem egy ingania kis karrádiót. remélem jó lesz. kint dolgozom a decken, s egy rémlátomást befogni a nyílt vizen valamit. valójában a Public rádiót akarnám hallgatni, egyedül annak van, volna értelme. most jut eszembe, hogy van egy csomó audio is fölvéve, hm. ja. Amúgy a decket csinálom, majd leszakad mindenem. hetek óta nem dolgozom, teljesen elszoktam a munkától, rohadt dagadt vagyok. s leszoktam a bagóról, biztos segít valamit, de hát dagadtságom összeszorítja a tüdőmet, meg ilyenek. s hát nem állhattam meg, főleg lelki okokból, hogy elmenjek a kínaiba, a Marco Polóba, itt. annyira jó, békés az egész, s kaja sem rossz. pedig nem kéne zabálnom. a lényeg, hogy rohadt nagyokat kínlódom, egyedül. Muszáj egyedül dolgoznom, arra vagyok ítélve, mondtam a Rodnak, mikor kérdezte mi van velem" nem tudom, hogyan lettem hirtelen az első emberből egy törvényen kívüli hirtelen. így megy az egész lefele, mint egy zuhanó repülőgép, tettem még hozzá. s persze röhög. kurvára nem érdekli. Mindegy, ez az ára. pacukám sumákol. éjjel pont az jutott eszembe, hogy szólok neki, keressen valami pasit magának. Titokban internetezik, ami gyanús. de valójában nem érdekel. csak már vége lenne, ezen imádkozom minden nap. dúskálunk itt az ételekben, pár napja ő is vesz mindenféle baromságokat, magának, s egyedül falja néha tesz is a konyhában valamit, de a nagy ragyákat nekem hagyja. én még ilyen trehány nőt életemben keveset láttam. s tisztára hülyének néz. Azt hiszem a hétvégén nem dolgozom. sok órám nem lesz, de mindegy. ez is valami. kétezer négyszáz forintos órabérben vagyok. s mindig az jut eszembe, mikor utoljára otthon voltam, s eszembe jutott, milyen jó lenne, pár ezer forint...éjjel a Leevel álmodtam, hogy lelőtték, szegényt, s nekem kéne valamit csinálnom, lelkiismeretem tisztázása végett, érette. főleg a családjáért. félig ébren még hozzá is tettem valami körítést: hegyez az ember házakat épített, amiket léghajóval vittek helyszínre. de egy szép nap a helyi hatalom eltévesztette s szétlőtte vele együtt. a fia? megmenekült, mert egy fa mögött állt éppen. jó színes történet volt. szegény agyam. mint össze-vissza kreativoskodik. s pont tegnap mondta a David Brooks a tévébe, hogy ha van Isten, akkor valahol ott, a kreativitásában az agynak, ott tudja elképzelni. hogy miért nem marad meg egyszerűen a seggrepacsi szintjén, a büfögés szintjén. s miért száll föl, mint a madarak a mámosszerkezetüktől? hát igen, miért? S fölmerült, hogy valahogy meg kéne tanulni használni, méghozzá jól az agyam. ez egy elég jó lecke lehetne

szeptember 3 péntek felülvizsgálaton

hát, tegnap voltam a dokimnál. először is megköszöntem. másodszor mondtam neki, hogy szédülök, meg mi ez sok gyógyszer, mondta, hogy nem tudja, de el kéne mennem egy másik, belgyógyászhoz. de adott papírt, hogy no restrictions. azaz visszamehetek dolgozni.

nem tudtam megállni s vettem pár kütyüt magamnak a Best Buyba egy kis távbillentyűzetet, egy felvevő magnót. aztán haza rohantam, s közöltem mindenkivel, hogy én vissza. a Paul már nagyon sietetett. pénzt még nem tudom, meg hogy céges lesz ez. de mondtam, hogy inkább több legyen, mint kevesebb. Aztán rohantam az Pacukához, s

késtem. kicsit izgult, de valami új nővel ott ült és várt. aztán elmentünk a Walmarba és vettünk vérnyomásmérőt, még egy telefont, hogy mind a pacuka ne vesszen el, cipőt és zoknit neki, meg ilyenek. délelőtt a Publixba költöttem el egy csomó pénzt. s hát változatlanul nem kedves, még arra sem képes, hogy valami komolyabb gesztusokat tegyen. s hát hülye dolog ez, mert valahogy együtt kell legyünk, ki kell bírnunk, nem dobhatom ki az utcára. s ha elkezdek cirkuszolni, minden feje tetejére áll, s hogyan lehet azt a gyűlölködést kibírni? igy hát sok szempontból jobb is így. miközben hülyét kapok attól, hogy teljesen hülyének néz. levesz, mint az állat. a múltkor azt mondta, hogy hát a feleségem, vagy mi...mindegy, valahogy végére fogok járni ennek a dolognak, az biztos.

szept. szombat. ma volt az első nap, hogy dolgozom.

mindenfelé kupi. de elég hamar sikerült elérnem, hogy visszakerüljek a pozíciómba, méghozzá úgy, ahogy még soha. amit a Terry csinált tele van ellentmondással. kényeztette az embereket, a Paul pénzén. ami persze nem érdekelne, nem az enyém, csak egy röhej. mert közben totál leszarják, a dolgok nem erre a mottóra mennek. Lehet a pénzt is fölemelik, mert a céges izit lemondtam. mikor próbáltam beszélni a főnökkel, elkezdett faszozni, hogy ő már mennyi mindent engedett, adott. de nagyon kicikiztem: mondtam, hogy én vagyok az egyetlen, aki soha nem kapott semmit. arra számított, ahogy ezt a Chris el is mondta, hogy a céges megoldással majd megússza a dolgot, de mikor látta, hogy én „erre a rövid időre nem akarom, akkor azért mégiscsak elbizonytalanodott. persze, főleg az hiszem azért, mert számít rám, de nagyon. szorít a határidő, s kellek én, hogy korbácsoljam az embereket. késik a pacuka, nem tudom hol lehet.

Az oroszlános álom szept. 5

Valami műcigaretta üggyel kezdődött, amit egy extravagáns művészhipitanya bazárban lehetett kapni. valami indeie-punk csaj volt az elárusító, aki mindjárt mindent értett. nagy profin kiszúrtam mi kell nekünk, s a szokásos meg-

elégedettség büszkeség töltött el, amikor valami jó húzást sikerült véghez vinnem. mindez az áramvonalas menő designos szipókára vonatkozott, s inkább esztétikai mintsem gyakorlati – azaz dohányzási értelme volt, s ily módon inkább a hiúságomat, illetve a lelki önkielégítésemet szolgálta. jó marha nagy nyüzsgés volt ott, legalább is azzá változott, ahogy egy lépcsőn felmászva ágaskodtam egy vásárló pult elött, hogy fizessek. ahogy előrehajoltam, hogy átnyújtsam a lóvét az eladónak, egy kabátot, vagy valami lógó tárgyat vettem észre, aminek félreérthetetlenül egy zsebe volt. s emlékszem, hogy még mielőtt láttam volna, az a sugallatom támadt, hogy ott pénzköteg lapul meg. odanyúltam, s örömteli, rajongó érzés kerített hatalmába, valami bizonyosság, hogy mostantól minden jó lesz, mert a jövő elrendeződött. de abban a pillanatban eszembe jutott, hogy menekülni kéne, eltűnni innen. méghozzá úgy, hogy végleg, senki ne akadjon az ember nyomára. a következő jelenetben már egy lankás tájban voltam. Ritkásan, magányos házakkal beépítve, sehol egy lélek. A kiszáradt, vágott fű egy érthetetlen ősz korai végérvényeségét sugározta. de ezen a szelíden nyomasztó tájon furcsa de ismerős fenevadak marcangoltak valamit, valamit, ami nem véres, de élő, ami tehetetlen vonaglásával tiltakozik. félelem ült a tájon, fenyegetés volt a levegőben, egy támadásé, egy elkerülhetetlen végzeté. szinte, hogy demonstrálják kegyetlen és képtelen természetüket, a változatos alkatú, formájú, hím oroszlánok hörögve lóbálták cafatjaikat, vagy téptek újat a felvillanó csonkokról.

mind magán hordozta a királyi vad jellegzetetes kontúrját, vonásait, a hatalmas loncsos sörényt, mely oly fakó volt, mint az elvénült sárgás-barna szavannák. szűrreális volt az egész, ez a furcsa, groteszk és gépies marcangolás, fejlóbálás, morgás, de maguk a fenevadak is. némelyik kerekded hólyagként nőt ki a terebélyes sörény köré, mások meg, mint százlábú oroszlánok kígyóztak. Mint ha ugyan azt a seszínű vadállatot látnánk újra és újra egy elvarázsolt kastély torzító tükreiben megsokszorozva, más és más eltorzult képkockán,

s ebben a ritka légben ott lebegett a kérdés: hogy micsoda irdatlan szabályok szerint létezhet, így egymás mellett ez az elkerítetlen emberi lakótelep s a szabadon garázdálkodó fenevadak.

szept. 6 Labor Day és környéke.

vasárnap nem dolgoztam, de a pacuka igen. fele nagy szabadságomban vettem egy csirkés pogácsát a maciebe, aztán hazajöttem, ittam két pohár bort, főztem nagyon finom székelykáposztát, sütöttem sült húst, aztán nem győztem aludni – de minek. még mindig gyógyul a nyakam, húzódik, mint az állat, nem fáj, de nagyon kellemetlen.

közben nagyon elégedetlen is vagyok, mert valamit kellene csinálni itt ezzel a rengeteg számlával, visszamondani a rokkantságiit, szóval rendbe hozni a dolgokat. írjak egy levelet? nem tudom mi lenne a jobb. a z adósokhoz is el kellene

menni, mert rohadt nagy kupi van azzal is. szóval, nem fogja ezt senki megcsinálni helyettem.

a pacuka fölháborodott, amiért nem viheti el az autót, hogy mint egy apuci viszem s nem lehet önálló. hazajön, fáradt, eszeik, s kész. mostanában elmászkál a boltba, s mindig vesz is valamit. persze, nem az ő pénzén. raktam be neki, a nagyját kivettem, de annyi még mindig van, hogy mindenféle baromságokat vegyen. s persze, nem érdekes. kíváncsi vagyok, mikor majd az ő pénzét használja, mi lesz. Nagyon gyorsan közeledik az az idő is, s várom, remélem, hogy ez a gyogyós állapot egyszer véget ér közöttünk. kéne valami célzásokat tennem, elkészíteni úgymond.

szóval, el kell ide-oda rohangálnom, szerencsére nincs itt a Paul, Orlandóba, - Las Vegasba ment, vagy mi. de hát dolgoznom, hogy ne lógjon ki lóláb. itt van még ez a pár hónap. valamelyik nap ép azon gondolkoztam, hogy egy van-t kéne venni, mégiscsak, mindig azt szerettem volna. most utoljára. hanyatt még mindig nem tudok feküdni, s itt ólálkodik bennem a kialvatlanság. oldalt teljesen el tudok zsibbadni. én még ráérek, nem kell hajat mosni – mondja a pacuka. jellemző. nem nagyon csinál semmit a drágám. ami hagyján, de szinte mindig mindenben visszautasít...

próbáok odabújni hozzá, minden reggel, minden este, s ez alól egy kivétel volt – talán egy buggyant svéd film hatására? nos azt gondoltam, hogy minden alkalmat leírok. Hihetetlenül rafinált egy nő ez, az biztos. de nem sokáig.

szept. 7. kedd. Aztán az is eszembe jutott már nem egyszer, hogy hát ilyenekkel jövök én össze, - azaz szegény ember vízzel főz. miért, mit akarok egy askenázi rócsildklárát?

szóval, ezekben a némberekben olyan vékonyan csordogál az élet. még úgy ahogy a Edit volt a legjobb...

persze, az Imola fiatalabb volt.

most, hogy ezeket írom, eszembe jut, hogy végül is volt nekem néhány nőm. azért ez vicces nem?

öreg koromra. tartottam szeretőt, megszenvedtem érte, haj. ez az én Pacukám nő lenne, ha nem lenne ilyen hülye a gondolkodása. hogy ő már öreg, klimaxvégi. (erről mindig a Edit jutott eszembe, aki álandóan baszni akart. fenébe is, miért is nem tettük többet?!, ezt is elszúrtam... az Imolát is, párszor az is mondta…s hát nagyon sok egyébre nem is lehet számitani. fiatalabbra? azok a híres példák erről szólnak? fenébe is. De ahhoz meg nekem kéne különbnek lenni, nem? Pista bácsi? hajaj. vagy lemondani az egészről – úgy ahogy van – s belenyugodni a vénfaszságba, aki már csak nézelődik? hajaj... A tetőn egy sátorban kéne irányitanom a munkát? na mindegy. Az biztos, hogy meg kell itt felelnem. a Terry elég nagy feladatokat tűz ki elém, mert hajt, mint az állat, s nem

igazán hagy beleszólni semmibe. tegnap egy ponton azt mondta, hogy föntkéne a tetőn ülnöm, (egy sátorban?) s onnan közvetlenül irányitani a munkát... A tetőfedést. mert hogy olyan ügyesek vagyunk, hogy mi is meg tudjuk olcsóbban csinálni. az a baj, hogy még mindig szédelgek, nehéz a felfogásom, nem tudok koncentrálni, s persze változatlanul nekimegyek mindennek, mellélépek, mellé nyúlok. namármost az oké, hogy még kéne dolgoznom, de nem kéne rámenni. ezért a pár hónapért. amúgy is fosok, hogy miként kéne úgy keverni a lapokat, hogy a kecske és a káposzta is. lemondani a rokkantrásgit, dolgozni, aztán újra elkezdeni. plusz – fölszámolni ezt a rengeteg adósságot, mondjuk csődjelentés által, s utána elmenni. maga az elmenés se olyan könnyű, mint tudjuk. s akkor még hol van az otthoni kupleráj? s hol van az írás? Itt van a pacuka is, - azt hiszem, hogy azzal is lesz még egy két dolog.

0907balhé az pacukával, azaz most merre?

ss iroda, minek? mit mondjak. még a papírt sem találtam meg. lógok a munkából. visszaérve a Terry új irodát rendez be nekem. a Paul elment négy napra, még két napig? trópusi eső, az egész épület beázik. tudtok casht fizetni? – kérdem Aron-t, nem, mondja, mindenhol balhék: a Johnny perel bennünket asbestosért, az Anita, meg hogy korán elbocsájtottuk, terhesen. szegények, gondoltam. de talán a Paul házán, de én javasoljam, ha visszajön.

majd a végén fizessen, ez jutott eszembe, egybe. de ez elég riszki. késtem a pacuka fölvételénél, elég lelombozva ült, nem tudom mit gondolhatott. sajnáltam, de megint nagyon szemét dolgokat mondott: hogy milyen genyó voltam két hétig a betegségem, operációm körül. talán mert egyszer rászóltam, hogy ne hajtson, mint egy őrült a rázós, kanyargós úton a frissen operált nyakammal? Ez a nő nem normális. A kurva anyámat, meg ilyeneket mondott. Lényegében azt kérdeztem tőle, hogy mi lesz velünk. ezredszer. majd meglátjuk, ez volt a válasza. S közben fizessem a költségeit?

mondta is, igen! -mert a feleségem. elküldtem a faszba. az ég világon semmit – lényegében nem csinál. hát nem sikerült kihúzni a végéig, de így legalább kevesebbe kerül. még van néhány dolog. amin gondolkozni kell. Az biztos, hogy nagyon kiakasztott. Az adósoknál egy percenként elaludtam. lehet visszaadnak kis lét. A Terry össze vissza firkálta a nyomtatvány. Úgy tűnik, visszakapok elég sokat. kell is dolgoznom kell, az biztos. kéne szólni, hogy van munkám. nem váltottam be a csekkem. hátha ezzel lehet valamit csinálni.na, jó, megyek aludni. Feszül a nyakam, mint az állat, de elég rendesen lement.

szept. 9. csütörtök. Hát, elég nagy kört futottam, semmiért

illetve ez van. végül is a sorsom döntöm el. s az se semmi. úgy általában szerencsésnek mondható az egész, s épp az előbb jutott eszembe, hogy „ugye, nem tévedek?" iszonyú sok lóvét elköltöttünk, de azért valami maradt is.

egyrészt sok adót fizettünk, amiből visszajár. az utóbbi időben spóroltam kicsit, s így valami összegyűlt. annak ellenére, hogy haza is küldtem. Nos, megpróbálok itt valami életet kitalálni magamnak, ami még hátra van. s persze, összefüggésben a lehetőségekkel. egyik kérdés: az pacukával, vagy nélküle? s ez oda ment le, hogy az utóbbi. ő maga oldotta meg, mert – már megint, én biztos nem tudtam volna. ha velem akar maradni, vonszolhatnám magammal! De ez a nő egy hülye. s ez kábé így van jó, mert ha nem lenne az, akkor nem igy történt volna. rengeteg veszteség is van ebből, pénz, megpróbáltatás, cirkusz meg magány. sok-sok minden. ezeket később majd meg kéne írni. A másik, hogy hol legyek, éljek. ez ugye a házeladással kezdődött, amit netán sikerült leállítani. azaz megmarad, azaz haza lehet bele menni, azaz lehet ott élni. s ennél kedvesebb, jobb, melengetőbb érzést el sem tudok képzelni. valahol méltó hozzám. Talán hozzánk, is. a következő nagy kérdés, a kocsi, akár milyen furcsa. itt, vagy ott. ilyen vagy olyan. jó lenne még utazni. de hogy mivel, hogy. azaz, világot látni. S hát jó sok fáradság után, oda jutottam, hogy otthon kéne venni egy kis buszt, az aztán én megcsinálom. ügyes vagyok, nem? s mennyi pénzt az. mert hogy iszonyú drágák. nos itt van ez a rengeteg minden, s ezt mind el kell rendezni, de van valami kiút. Tegnap még motorhómokat néztem itt és ott. meg gázkazánokat. meg kéménybélést. S aztán eszembe jutott, hogy egy élet végén mi kell nekem? röhej nem?

kell nekem egy ház, hm. úgy is jó, ha félig kész. Kell nekem egy üres van. amit majd megcsinálok. Leszigetelek, berendezek, kell nekem egy laptop, egy kütyü, lehet egy mobil, egy baleset biztositás, - otthon, egy hajó, ami már megvan, csak rendbe kell hozni? egy kályha, - kazán? Egy csatorna a házamra, egy szauna, vérnyomásmérő, sztereó, már vettem egy ágyi billentyűzetet, egy kis diktafont, a kütyü mellé, hogy az ágyba is lehessen. Eszembe jut, hogy gyerekkorom óta végigkísér ez a berendezkedés. a Verne hatott rám, a Robinson? sokan. S arra is emlékszem, hogy mikor más, világottjárt csávók, pl. az Imre jött hozzám, hogy tátva maradt a szája. hogy mondta, hogy hát azért itt kurva jó. Akkor még butább, ill., tapasztalatlanabb voltam. ki kellett próbálnom ezt a nő ügyet, végestelen végig. de hát a nő elég egy szörnyű dolog. barátnő, azt hiszem ez az egyetlen megoldás. az meg lehet, otthon mondjuk. akárki. még az is eszembe jutott, hogy akár melyik régi is. jó rondák lehetnek, hm. szép egyik sem volt soha, hm. s állítólag a nőknek az idő nem igen használ. azóta meg hosszú évek teltek. S különben is, a Edit? a kopasz pinájával, a vicces kis melleivel? a csúf, ráncos arcával? Az Imola? a nagy, lógóival, gyermekded testén? az Jégnéző a bajuszával, nagy seggével? s hát itt van ez, jaj, ez a nyurga fúslány, akinek soha nem volt jó...jajj, ne. De tényleg nem akarok nagyképűsködni. inkább csak magamnak próbálok valami kis önérzetet összetarhálni. amúgy meg remélem nem ment meg a búrám, mert az is egy nagy veszély. valamit biztos veszítettem a realitás érzékemből, a nagy Realitás

Képből, s nem lehet tudni, hogy az, ami megmaradt, az érdemes e…., ez a legrosszabb az egészben. De – ahogy egész életemben döbbenten láttam, mások is jártak így. kurvára igyekeztek, s elég nagy szarság lett belőle. na jó, most kell mennem, vár rám jó néhány hét pedálozás, de nem baj. csak ez szerencsétlen p. hagyjon...kurvára észnél kell lennem. Próbálok irodista lenni néha példálóznom kéne, azaz kétkulacsozni. visszamehettem dolgozni, de meg is kéne felelni. szerencsére nincs itt a Paul, s így jobbak a feltételek. először is eltűntem itt egy párszor, ügyeket intézni – ugye. ez a hülye Terry adott nekem egy irodát, ott ülök. kihalt, sumákolok, letöltök az Internetről. furcsa tisztelet veszi körül, valami, ami a főnöknek kijár. de hát nyilvánvalóan nem lehet visszélni vele. Egy őrület ez az egész, hogy itt baszkódom, pedig mennem kéne. otthon lenni, már tegnap. furcsa ez az agyvérzés, mert minden eltűnt, minden részlet, csak a lényeg maradt. hogy írni kéne, s kész. Persze erre reális lehetőség is felmerült, ha megkapom a leszázalékolást, azaz életemben először lesz miből élnem.

kurva életbe, milyen furcsa ez is. de hát addig itt még millió dolgot kell intéznem, s főleg dolgoznom, még mindig pénzt keresnem, mert hogy kell otthon egy pár dolog. egy autó, pl. meg még pár dolog, mint kazán, meg ilyenek. Jaj, majd meg szakadok a cigi miatt. néha nagyon hiányzik, nagyon rámjön. de remélem bírom. olyan nagyon rohadt, s közvetlen élvezet nem fakad a leszokásból, de hát értem, tudom, bassza meg.

szept. 10. péntek. További harminc napot kell várni, ha igaz, akinek agyvérzése van...

telefonáltak a SS-ből, pont, amikor a pacuka moteljához értem. a pacuka vette föl, s már úgy jött oda, hogy nyújtotta a készüléket. később álmomban a pacuka fia is belekeveredett, amiből az lett, hogy elkezdtem keresni a telefont.fel kellett ébresztenem a nőt, hogy hol van. föl is kelt, s látszott rajta, hogy nem érti. nos én sem. mert hogy azt mondta e női hang..., hogy sajnos nem tudja jóvá hagyni a dolgot, majd csak egy hónap múlva. mert hogy akinek agyvérzése van, azzal így szokták. mondtam, hogy ez érdekes, mert a doki jóváhagyta, tizenkét hónapra, mondta tudja, de hát ez van. próbáltam nagyon óvatos lenni, de valamit még jó lett volna kiszedni belőle. szóval, akkor mikor? novemberben, ezt mondta. Az igazság az, hogy nem is számítottam előbb, mert hogy azt mondták, hogy harminc kilencven nap. azért azt még benyögtem, hogy akkor most én mit tudok csinálni, kicsit éreztetni, hogy hát szar a helyzet. azt mondta: nem tudom, talán kérjek kaja jegyeket. hm. Mindezt, s véget kivéve a pacuka hallotta, s nem tudom mit értett, s gondolhatott. Nos, az merült fel bennem, hogy nem e a pacuka valami kollegája csinálta az egészet...nagyon hülyén viselkedik mikor hazajön. hideg, s láthatólag nagyon bizi, amit nem értek. én még ilyen nagyképű s magabiztos nőt életemben nem láttam. ezerrel leveleket ír valakiknek. nos, nagyon nem érdekel, s azt szoktam gondolni, hogy csak már menne el a bánatos picsába. néha az az

érzésem, hogy ezt a nőt én nem is ismerem, nem is láttam. biztos mert olyan ronda, nem is gyönyörködtem benne, annyit, amennyit normális helyzetben ilyenkor, új ismeretség alkalmával az emberek szoktak. azt hiszem, hogy ő lesz az, akit nagyon hamar elfelejtek majd.

amúgy, nem hiszem, hogy megmarad ez a nő utáni sóvárgás, s ez nem jó. De hát közben meg ott van az irgalmatlan tény, s kifogás, hogy az ember öregszik, nincs mese. ami azért kár. nagyon praktikus, de kár. olyan, mintha föladnám az élet egyik fontos részét, megfutamodnék, visszahátrálnék, gyengeségből, vagy valami más

szarságból.

szept. 11. Agyvérzéssel rabszolgának, szép nap ez a mai, hm. remélem nem csináltam valami nagy marhaságot... lényegében felmondtam a munkám, s elszegődtem a Paulhoz rabszolgának, pár hétre – tíz dolláros órabérért, cash...

időközben megy a disability is, remélhetőleg. harminc napot mondott anéni. hogy az pacukával mi lesz, azt nem tudom. Mindegy, valahogy a helyes irányba kell a hajót fordítani, másképp nem fog a dolog menni. s persze eszembe jut, hogy mi minden vár még rám, de ez mindegy. csak a Jóisten adjon erőt hozzá. azzal kezdődött, hogy elsírtam a bánatom a Rodnak. tényleg úgy éreztem, hogy kell valakivel beszélni. s azt mondta, hogy szóljak a Paulnak...

Így is tettem. s lecsapott rám, mint gyöntyúk a takonyra. mondta, hogy tíz dolláros órabér. s hogy ő valójában nem is akarta az egészet, nincs is rá pénze, meg a tax, meg az apjafasza. mondtam neki az írást meg a hazaköltözést, meg mindent. mi mást tehetek. Rodneynak elmondtam az pacukát is...kérdezte, hogy nem e lehetne renbehozni?

arra hivatkoztam, hogy ő maradni akar, én nem. ami igaz is. erről a Paulnak nem beszéltem. innentől oldják meg maguk. én nem tudok mit csinálni. Könnyen lehet, hogy el kellene válnunk, még mielőtt...hát, jó nagy szar azért ez az egész. Nem tudom más mit csinálna..., ebben helyzetben. mindig félek ettől, nem vagyok elég okos. talán majd utólag, hú, mennyire utálom azt. Mire föl élt, tanult, szenvedett az ember eddig. de itt vannak ezek a többismeretlenes egyenletek. szempontok, meg attól függők. öt évem van még a nyugdíjig akár, hogy is szépítjük. tehát, mondjuk négy és fél. mert már elmúltam hatvan. Nos. ha csak négy évet számolok, havi 950 dolcsijával, az ugye havonta 187.000. ft. az kétmilliliókétszázezer évente, szorozva néggyel, az tíz millió forint, hm. mire hatvanöt leszek. egyszerűen hihetetlen, nem is akarom elhinni. s akkor még többet fogok kapni – ha megérem. s ugye akkor itt valamiről nem beszélünk: min megyek én itt keresztül...Ha valaki csak magukat az eseményeket nézi, hááát.

szept. 12 szombat-vasárnap dűlőre jutok – vége a főnökségnek, meg minden

körbe-körbe, amíg be nem golyózik az ember. az aggodalom, hogy nem fogom megkapni ezt a nyugdíjat, meg hogy nem tudnak fizetni, meg majd kiderül, meg ilyenek, oda juttatott, hogy kétségbeestem. s úgy éreztem, hogy hagyományos eszközökkel nem megyek semmire. a Paul is visszajött, de senki nem tud csinálni semmit. mennék innen, az az igazság, de kéne még egy kis lé. Nos, beszéltem a Roddal. elmondtam neki „mindent". a pacukát, meg hogy haza akarok menni, meg az ellentmondást a rokkantságival, meg ilyenek. s azt mondta, hogy ő bizony változatlanul nem tud csinálni ezzel semmit, de szóljak a Paulnak. hát szóltam. „rendes" volt. meghallgatott, s nagy kegyesen felajánlotta, hogy tíz dolláros órabérért, cash, csinálhatom a házát. végül is kihasznál, de még milyen jó, hogy ezt teszi. Közben megtörtem – már megint a gyilkos hallgatást, a pacukával, s mondom neki, hogy mi az ábra. mármint, hogy vége lesz a dalnak. nem érti. össze vissza ugrál, próbál hibáztatni, kiugrani, felháborodni, minden. csak segíteni nem. egy kedves szót, egy mozdulatot, egy simogatást, semmit nem kapok tőle. közben itt elég jól rendbe jön az írásom. ez is furcsa – mert akkor nem szokott jól menni, mikor nagyon tudatos vagyok, de valahogy ez is javult most, - teljesen a jobb féltekém működik, ami az írás? Érdekes, persze azt lehet tudni, hogy a spatuális, hm. na, mindegy, ennek még majd utána nézek. iszonyú meleg van, s hát, elég gyöngécske vagyok még. nem tudom, hogy fogom kibírni. tulajdonképpen minden nap kell aludnom egyet, hogy kibírjam. pont most az jutott eszembe, hogy rá kéne beszélni a Pault, hogy hadd csináljam a benső munkát, amíg nem hűl le egy kicsit jobban. végül is már elindultak föntről a hűvösebb áramlatok, csak kell egy kis idő, míg ide érnek. ma aztán elmentünk, meg mutatta a házat. kis fikai az egész, de jó nagy kert, meg el van hanyagolva. de tök mindegy, a lényeg a munka. nem tudom, hogy van e bent klíma. holnap kiderítem. úgy lenne jó, hogy egy kicsit kint, egy kicsit bent. Ha nem lennék ilyen gyönge, nem érdekelne az egész. Mindenesetre többnek néz ki, mint amiről ő beszél. Deck, benső átalakítás, kb. tízszer akkora mint, ami a Rodninál volt, s ami hónapok óta még mindig nincs kész. Kéne készülődnöm, de semmi kedvem. holnap reggel. kérdezem az pacukától, mi a terve, de semmi. az az érzésem, hogy gyerekesen lóg rajtam és lógni is fog. ugyanakkor mindenben kételkedik, még abban is, hogy egyáltalán meg fogom e kapni. s mindenkivel beszélt a munkahelyén, s azt mondják, hogy ez nagyon soká szokott tartani, ha egyáltalán. De hát nálam ez nem így szokott lenni. nincs pénzem, nincs ügyvédem, nincs befolyásom, nincs kitartásom, azt szeretném, ha egy fillérembe ez nem kerülne, ha minél előbb haza tudnék jutni, s ezt meg is fogom csinálni. ahogy ezt szoktam. Szép lassan viszont be kéne adni neki, hogy sajna, de ennek vége. nem értem én ezt a nőt, mondtam is neki:

valójában nem értem, hogy mi a baja. sokat segítene, ha kimondaná, hm. ha egyáltalán van ilyen. Mindegy, holnap új évad kezdődik.

szept. 13 hétfő utolsó kihívás? Egy handicaped dekket, a tengerbe nyúló faterasz épít.

s vajon, hogy bírom majd? Az jutott eszembe, hogy ki kéne hozni valami jobbat és többet ebből az egészből, ha lehet.

például a hajót odarakhatnánk. csak ne lenne ilyen hülye ez az ember. aszondja nekem, mikor megyünk – először a házához: hát, le kellett volna vágatnom a gazt, mielőtt a Caroline jött. de én minden időmet a hotelban töltöm, csak aludni járok ide. szereted a gardeninget? Nem, mondja majdnem felháborodva. nem szeret ez az ember (a Paul) semmit. nem tudom miért is csinálja ezt az egészet. mikor élvez majd, mikor mellé üt? S hogy lehet valakit szeretni, aki nem szeret senkit...nos, lassan neki kell állnom, s összeszedni néhány dolgot.hm. nem tudom mi legyen az autó kérdéssel.

majd valami lesz. hááát, furcsa volt, hogy ez majd, hogy jön ki. nos hát elkezdte. három óra körül ott kellett hagynom, mert úgy éreztem, hogy megüt a guta. valami elpattant a nyakamban is, mintha egy kötés szakadt volna el, lehet egy kapocs? elkezdtem vágni a deck hez a darabokat, iszonyú mennyiségű kell.

s jókora a kupleráj. alig tudok ott mozogni. a Caroline is előjött, észrevette, hogy mattok a cordommal, be akarom dugni. ott lent nincs villany, se víz. nagy nehezen be tudtam törni, kifeszegetve az ajtót, mert a tulaj at se.

kéne egy segítség.

nos, gondolom nem is szabadna fent lennem. egy dolog éltet csak: hogy tulajdonképpen órabérben vagyok tíz dollárosba, s hát annyit fizet a csávó, amennyit dolgozom. Ha ez működik. Építésvezetőből egy bevérzett agyú kuli lettem.

szept. 15 szerda hát, bajom van az biztos, de ez jó

...orvoshoz kell mennem...próbáltam dolgozni, s kb. félóránkként újabb és újabb sebesüléseket okoztam magamnak. teljes erővel nekimegyek dolgoknak, s hol a karom, hol a lábam sértem meg. mellélépek a decknek. s vérzek, mint az állat, mert hogy nem áll el. Túlságosan föl higítottak. szóval kicsit megijedtem, s gondoltam – amúgy is – jobb, ha elmegyek egy dokihoz. s itt van ez a kis aranyoska, s szerencsém volt, fogadott. közben figyelnek persze, sejtettem, s később be is igazolódott. mármint a főnökasszony, de mindegy. ez az egész azért kell, hogy a rokkantságisok felé legyen valami nyoma, hogy mi van velem, mert a dokik amúgy leszarnak. s amúgy is jó demonstráció az egész. Langyos szél fúj az Intercostal Waterway felől, leveszem a trikóm. A trópusi zöldségeskert virul, és tobzód. trillanak a madarak. tücskök röcsögnek. csigák hűsnek a páfrányosba. a fodrosból most dolfin nem, de más nyüzsgőbb hall ki-kiugrál – vajon megborzong a fénybe-szélbe, fénypiruettbe? Barnulok, kell a D-vitamin. nem tudom a vérhálózatommal mi lehet, - elképzelem a vörösvérsejt fánkocskákat, mint csomókat, szörcsög habzik a vörösér köröttük, eljut a céh zugaiba, működtetve engem. ez az egész, a kúszókaktusz vörös gumója, a selymes fény a legyezőpálmák hatalmas lapulevelein, a gyíkok szemein tornyosuló ég, ez mind onnan toldott-foldott, lopott, csent, s áldott látomás. dicsértessék. Dolgoznom kéne, hordanom a two-by-sixeket a deckre, azaz hajóstég oszlopokon álló vázkeretére, aztán görnyedve beállítgatni, vinklibe a kövér, kagylósiszapba vert sötétzöld fenyőhasakhoz, köréjük kanyaritani jig-zag. fölkapok hát egy adagot, négyetötöt, meztelen vállamra hullik a fűrészpor, s szúr. nekivágok a betonteraszról vezető kis ösvénynek, s még mindig nem látva, s nem tudva, nem látva a kiálló beotnsarkot, teljes erővel letérdelem, azaz térdemet rajta végig húzva azt azon fölhasítom. nézem, furcsa, bőrcsatorna, amiből lassan kezd szivárogni az anyag. Nagyon koncentrálva végig billegek a deck közepén, s az egyenesre vágott oszlopfőre helyezem a levágott darabokat. s ahogy húzom vissza a karom, könyököm a tetejét horzsolja, letépve a tegnapi gondos kötést, a varrattokat, kezdve mindent elölről. Furcsa gondolatom támad: ezt már könnyedén, s csak úgy nem lehet venni. nem is ezeknek a száma számít! - ahogy ezt gondolná legtöbb ember,

s gondoltam még én is, mint régen. na ja, puff, egyel több, s akkor mi van? ebcsont beforr...de eszembe jut, hogy nincs kötszerem, ragasztóm, papírzsbkendő, szalvétám, semmim sem. valahol, egy szeméttel teli csapban láttam egy sárgás, gyűröttre zsugorodott kéztörlő törülközőt. valamit valaki letörölhetett vele. Kicsit gyanús, de nincs más. nézem a karom, a lábam. feltűnően élénkpiros, s gyöngyöző patakocskák futnak rajta. le a karórámra, meg a bogánccsal teli szürke zoknimra. kezemmel elmázolom, rögtön rá is jőve, hogy ez így nem működik. megkeresem a gyanús rongyot, s az undort leküzdve kezdem kimosni a rozsdás, szeméttel teli mosogatónál. mintha tisztulna, jön ki belőle a régi anyag. csak a seb környékére használom, a benső nyomás? majd úgyis is kifele s elfele hajtja a szétterülő leveket. próbálok újra dolgozni, könnyen nem adjuk föl. a régi, ezerszer próbált, eljátszott otthonos beidegzés eluralja a pillanat irgalmatlan realitását. mármint, hogy sebeim szinte azonnal el szoktak állni, hála a jó dagadt hemoglobinjaimnak. de most nem így van. már a nadrágomhoz is hozzáértem. a trikómhoz is. odamegyek a kocsihoz, de csak egy régi használt papír zsebkendőt találok. semmire se jó, azonnal szétázik. S az ajtó zsebébe találok egy gyűrött bandaédet. még egyet. na ez jó lesz. próbálom összehúzni a sebek két oldalát, remélem megragad. tart. s az jut eszembe, hogy ez gáz. ezzel nem lehet tovább dolgozni. kellett volna hozni egy nagy valag papír törülközőt, amit összehajtogatva vértamponként lehet használni, míg ez a sok kis erecske el nem áll. a hotelhez visszaérve látom, hogy pont jön ki a főnök. nem szokott. mi van, majd fogsz dolgozni a z én házamon is? ja, meg je, csak most el kell rohannom a dokimhoz, hogy valamit csináljon a gyógyszeremmel, mert nincs belőve. Jó, mondja, s még mindig elnézően, de nyomatékkal rám mosolyog. értem én, de sajna. Akkor még nem is tudom, hogy majd később, mint fogok mondani, minféle bővített mondatot. hogy kapcsolom össze a gyógyszert meg vérzést...biztos, hogy három harmincra kell mennem? mindig rettenetes a hőség a rendelő előtt, s mindig eltévesztem, s szomszédban parkolok. voltam már itt, mert hogy valami elfogyott a vesgyesfelvágott hazai gyógyzerkészeletemből, s amúgy is, néha megszánom magam, hogy azért az se olyan jó, hogy engem egy orvos sose lát. kérdik, szokásos, van e apponintmenem. hát persze, hogy nincs. nos, akkor megpróbálhatom délután, ha valaki nem jön, akkor helyette. de ott kell várni. hánykor? négyóra öt. fhú, az nem jó, mert lekésem az pacukát, s nem lenne jó, ha ülne a járdaszegélyen ebben az amúgy is bizonytalan hőségben. máskor nem lehet? nyolcvan dollár lesz, amúgy, mint első vizitelés. na, nem első, már voltam itt. Ó, az más, akkor kevesebb, s amúgy is, akkor tud más időpontot is adni. pfúú, a jó lenne. Mondjuk háromharmincra. az nagyon jó.na, ezt jó lenne nem elfelejteni, háromharinc, háromharminc, a négy előtt van félkor, mondogatom magamnak. mostanában olyan a fejem, mint egy üres glória, amin csak úgy áthull az idő. Besündörgök, a fiatalaszszonyka ápolónő ismerősen rám néz, na jó, ez most nem udvariasság, jókor jövök. leülök egy TIMES, jaj de jó, ezer éve nem olvastam. de alighogy felveszem, már

szól is ki a kis ablakon a drágám, „Jackie?", -je, mondom, fölugorva. fölterel a mérlegre s kiderül, hogy mindenhol jócskán csaltam, mert hogy nem 185, azaz ideális súlyú hatvanéves vagyok, hanem kétszáztizenöt dagadt disznó, amit valahol tudok, s ideiglenesen elringatom magam a dohányzásról leszokás számlájára írva. a következő ez lesz. Bevisz a szegényes rendelőbe, - ezek mind ugyanazok a minimálok mindenütt, - s szedi elő a vérnyomásmérő karkötőt. mondom ezzel óvatosan, s mutatom a véres ragyát az alkaromon. uppsz, mondja. máris összekentem az olcsó karosszék fáját, s szerencsére ott van egy papirzsepis doboz, gondolom csak olcsó rapiként, sebaj, kitépek egyet. mi a bráner is van énvelem, kérdi a hölgy. próbálom gyorsan összerántani a gondolataim, ahogy a vérem törülgetem. phű, hol is kezdjem: erre kicsit föl kellett volna készülnöm, fenébe is. elébre csinálom, mint gondolom..., nos, az a helyzet, hogy volta egy strokot., most? - Ezt csak úgy mondom, mi? ettől vannak a sebek? Na, nem, kicsit régebben, kb. három hete, félrehajtott fejjel kérdően néz rám, várva a folytatást, nos, azóta kipucolták itt ezeket, mutatok a nyakékeimre, s persze ki-bemegyek a kórházakból, olykor fekszem, s most meg elmentem kicsit dolgozni, hogy totál ne menjünk tönkre, de hát nem megy. rájöttem nem fog menni, mert mellé leptem egy decknek, - közben lehajol s nézi a sebeim, - s ezeket az utolsó órában szereztem..., életemben nem volt ennyi, s ilyen ronda, csak folynak, s nem állnak el, még ráadásul. ezeket én ragasztottam rá? - kérdi megcsípve a festőszegélyszalag végét. nem baj, ha ezt kicserélem? Ó, nem, csak nyugodtan. amúgy mit csinálok, mikor így félrelépek? Ja, bocsánat, carpenter vagyok, s az intercostalon egy decket burkoltam éppen. aha, mondja, s lerántja egy adag szőrömmel együtt a festőragasztót. az ilyennemű papír csík egyébként nem okvetlenül rosszabb, mint a hivatalos, fancy orvosi, a latex, ez szokott ráírva lenni, s amire mekérdezik jobb helyeken, hogy nem vagy e rá allergiás. azt nem, hogy mi van a sajátos szőrtelenítéssel...fájdalommal. legalább ebben legyünk kemények, mutassuk meg, ó my Good! Új izéket vesz elő, hajjaj, sokba fog ez nekem kerülni. s naná, már kérdezi is, van nekem biztositásom. az még mindig nincs, sajna. Végül is az egész életem erről szól, akkor miért ne legyen ezzel is így? Teljesen elveszíttettem a tájékozódási képességem, beleértve a térbelit, meg az elvontat is. az emlékek közt elég jól lavírozok, s ez még egy szerencse. javult a gépírásom is, úgyhogy mi kell még? Már nem minden betűt cserélek össze, s hát, egyre az jár az eszembe, hogy kurva gyorsan haza kéne menni, el innen a picsába. Haza, édeskishazámba.

de körülbelül még egy hónap, mire eldöntik. addig is kéne s lehet dolgozni, végül is ez Florida, ahol jó idő van. tíz dolláros órabérben vagyok, s végül is annyit dolgozom, amennyit akarok. mennék nagyon, mindig mikor elképzelem az otthonlétet, rosszul vagyok. tényleg szinte fáj. ugyanakkor nem hajt a tatár. s az meg nagyon is jó lenne, ha méltányosan és normálisan tudnék hazamenni. meg tudnám venni azt a néhány dolgot, ami annyira kell. na, most ejnye, iszonyú álmos lettem. Bocsánat.

szept. 18. szombat valamit minden nap

csinálok, de természetesen ez csak egy várakozó faszság, a kiszabadulásra vágyó rab utolsó napjai. valaki azt mondta, hogy ez már nem lesz jobb. lehet a Woody Allan, tényleg, pont ő? szóval, mikor már az ember öregszik. s beszélt a trade millről is, azaz a z embernek gyártott futószalagról, hogy ne hízzon el. szóval, minden nap valamit intézek, csinálok. viszem és hozom az pacukát a munkából, pl.

szept 19. vasárnap. mi van a lányunkkal?

kérdezte a feleségem az előbb a telefonba. s próbáltam felhívni a lányunkat, aki nem vette föl. hát, ez van a lányunkkal. Amúgy, a háznéző nem mehetett, vagy mi, legalább is nincs semmi újság. nekem, végül is mindegy. Minden esetben várnom kell, s ha várnom kell, akkor akár dolgozhatom is, a Paul házán. kell csinálni a decket, meg a házat is. azt mondták novemberben – valamikor – dől el, mi lesz, ami meg még odébb van. s addig még, akár, hogy is, de tudnék csinálni egy kis lóvét, ami hiányzik, mondjuk az autóra. meg a szarokra, például tüzelőre, gázkazánra, meg ilyenek. ha nem megy a gáz, akkor a kéményt kell megcsinálni, nem is értem, miért szarakodtam ezzel ennyit. ma elment a pacuka dolgozni. kicsit beszélgettünk, amikor is kiderült, hogy – jellemző – azt hiszi, hogy valami fog történni, én maradok, a jó kis kényelmes helyzet is, s kész. De mondtam neki, hogy értem én, milyen nehéz ezt elképzelni, de nem fog így maradni. Kicsit szeretnék elmenni a bránerba valahova. a tököm tele van mindennel. ja. S persze nem mentem. bementem elől a lobbyba, „hátha valami történik, de csak a Rodney közölte, hogy tegnap este nagy cirkusz volt, mert kijött az összes tűzoltóság, mert egy pali infarktus kapott itt dugás közben. haha. Aztán hiába vártam, hogy valaki írjon, s felhívtam az Jillt. elég hülyén viselkedett. kérdeztem, netán tudnék e az Sandrával is beszélni, netán Skypon. nem tudja. próbáltam hívni, semmi. aztán irt, hogy a lányom nem akar velem beszélni, ha valamit akarok akkor írjak, s majd válaszol. s vissza írtam, hogy annyira nekem se fontos beszélni se vele, se senkivel kurva életbe. pitizek én itt mindenkinek. Középen maradni, valahogy azt kéne. lényegében itthon maradtam, s aludtam. ha jól esik, miért ne? gyógyulok. végül is oda lukadtam ki, hogy mindenképpen kéne dolgoznom, - ha eladjuk a házat, ha nem.

a pénzből soha nem árt. A lényeg, hogy itt kéne maradni addig, míg meg nem kapom azt a szart. s az még lehet eltart egy darabig. addig is valahol kell lakni, egy, kettő, ahogy már mondtam, a pénz nem árt. sőt. Gyenge vagyok, azt is látom. majd a körülmények fogják meghatározni, hogy éppen mi lesz. s nem valami ész. Érdek se. mármint ön. Próbálok itt nagy kemény lenni, de valamit nagyon rosszul csinálok, mint mindig. mert se így, se úgy nem szeretnek. Hát akkor meg mindegy. Biztos nem jó a stílusom. A kocsira valót még mindig meg kell keresnem. S

plusz. Kéményre és gázboylerra. Istenem, már csak ott lehetnék! hogy ellennék én ott!

szept. 20. olvasom itt ezt a keleti történetet

s megáll az eszem. látva ezt az ember gyürkét. ezt a sok népet, amint küzd, igyekszik, felkel és lehull újra és újra. szentség keletkezik, aztán porba hull. az is fölmerül újra és újra, hogy mitől jó? azok a kis „jóidők", mitől voltak azok? mitől volt jó a Jaladdinnak? mit csinált ő másképp? vagy mitől volt más? Ott volt a Goethe is, hm. valószínű jó konstelláció. Például: föl lehet tenni, hogy az egész az a zsidó-nemzsidó kérdés körül van? Mi baj van a mássággal? miért nem lehet más? illetve, különös nekem lehet, miért nem lehet a más még ráadásul jó is? van itt valami alapvető tévedésem? – kérdem, s azt hiszem, hogy ráadásul még jó páran.

szeptember 20 hétfő agytépő várakozás és gyengélkedés

ide-oda szaladgálok, feleslegesen? ez csak egy jó ürügy? Iszonyúan lellassult az idő, ami érdekes. se a napok, se a hetek nem mennek olyan gyorsan, ami jó? Azt hiszem, elmúlik a hurrikán szezon, s ez a dolog is elmúlik örökre. bankban voltam, még kérnek kimutatás, most már a pacukáról is. ez jó, mert azon látszik, hogy mennyi lóvét küldött haza. ami persze egy vicc. Ezt bevittem a nőnek, de még mindig hiányzik egy pár. nekiálltam renbehozni az adobét a pacuka laptopján, mert hogy most már az övé, hm. le is kéne szedni róla dolgokat. továbbra is sumákolok, kerülöm a Pault, mert nem igazán akarok dolgozni. a pénz persze jó lenne, de aggódok magamért. jó marha gyönge vagyok még mindig, gyorsan elfáradok. Lehet fél napot kéne dolgozni? Még mindig van több mint egy hónapnyi hátra. azt mondták, hogy november – valamikor. jó idő is van, azaz már nincs olyan marha meleg. Amikor a Terryt próbáltam rávenni, hogy segítsen már a Paullal, finoman az értésemre adta, hogy nem kérjek segítséget, s csak elégedjek meg azzal, ami van. csináljam egyedül, nyugisan, s kész. hát igen, ez van. lehetne rosszabb is. szenvedek itt ettől a cigimegvonástól is. olyan jó lenne! – egyjót szívni. ehelyett ezt a friss levegőt szílom, jó nagy slukkokban. Azért valami közvetlenül jobb is lehetne ebből, valami élvezet, mondjuk. A pacukával semmi. óvatosan kerülgetjük egymást. no sex. semmi. udvariaskodás.

Egy visszaemlékezés, furcsa élmény Kiskunfélegyházán

annyiszor eszembe jut Félegyháza, mikor 2009-ben lent voltam házassági kivonat ügyben, vagy mi. Készülődve egy új házassággal „egy új Amerikára", egy új életre, le kellett ide utaznom, s szereznem egy másolatot egy régi házasságról, aminek lejárt a szavatossága, pedig márc. 15-én, de hát harmincöt éve, egy másik nővel köttetett. Mintha ez az ötezer forintos papírdarab egy végső utazásra szóló repülőjegy lenne. S egy pillanatra megállt ott az idő, abban a parkban. Ettem azokat a hentesnél vett szarokat, próbáltam élvezni, szokás szerint a hazait, de

véget ért, valami olyasmi lehetett. Pedig ott kavargott köröttem a már mélyebben ismert színielőadás, gyerekek jöve s balhézva az iskolából, flörtölő tinédzserek, begerjedt egymást rugdosó fiúk, bizseregve-billegő lányok. Ez volt az a park, ahol egy éhségtől halálra vált írszetter kikapta kezünkből a falatot, élő gyémánttűként vésve örökre állatok neveit belénk. Itt volt a városi strand medencéje, ahova alkoholmámorban éjjel belógtunk, s beállt a húszéves prosztatám. Fejest ugrottam a kisvízbe. Időtlenségben bolyongó ifjú árnyunkat láttam a vén platánfák ágain lengeni, el messze a régi kékbe. De ez mára itt, láthatatlan önmagammal ülve valami olyasmi lett, hogy nincs tovább. Nincs semmi jó, nagy, lelkesítő, feldobó, izgalmas dolog, ami vár rám. Ott volt persze a múlt köröttem, ezernyi baromságával, végestelen a kezdetektől, s ime idáig jutottam. Nem nagyon messzire. Tudtam, hogy még sok minden vár rám, pontosabban van előttem, de már nem lesz se jó, se jobb. Rossz úton járok. S persze mint mindig, azért mentem s csináltam tovább. „KIKKUNFÉLEGYHÁZA-KIKKUNFÉLEGYHÁZA!"

Viszhangzott az állomásról a régi, ismert mondóka. Felültem a vonatra, s mint egy hülye bámultam ki, a megannyi város Pestig sodródó peremére.

homoszekszuális a pacuka? na meg a férfias nők tömkelege

mármint így, szó szerint volt leírva, mikor az ujjak hosszát tárgyalták. már a múltkor is fölmerült ez, de elsiklottunk rajta. ugye az a szabály, hogy nőknél a gyűrűs és mutató új egyforma. férfiaknál a gyűrűs a hosszabb, heteroszexuálisoknál...de az Pacukánál is ez a helyzet, s hú, ez baj. s ami a vicc, hogy szerintem észre is vette, hogy észrevettem, s nem szóltunk. s az volt az érzésem, hogy ő tudja. mármint magáról. Én még nagy kegyesen hozzá is tettem, hogy engem egy ilyen tényező nem szokott érdekelni, mert több összetevő van mindig, de erre sem válaszolt. ő az, aki hisz ilyenekben. hát, elég férfias, meg minden. de közben, persze nő is. fenébe is. s eszembe jut az Edit, meg az összes többi nőm, az Jill is, az Imola is, - na nem, azért ő nőies volt, bár ő is nő, segg nélkül...még az Jégnéző is férfias. Ráadásul egy oroszlán, micsoda faszság. az Imola legalább csak kos volt. hm. az Jill bika. na jó, ez már sok megint. milyen női állat lenne jó? az Elena egyenesen azt mondta, hogy ő egy férfi! hát, fasz kivan.

szept. 22. szerda újra dolgozni megyek...

csak azt nem tudom minek...pénzért, persze - eddig tudtam húzni a sumákolást, s ugyan kurvára nem kellek, nem éri meg, nem sürgős, nem fontos. de a főnököm, a Paul elég határozottan rákérdezett, hogy: „s akkor, mikor folytatom a munkát a házánál?". mondtam, holnap, azaz ma. nagyon elégedett volt...mindegy, jól jöhet még az a pénz. az jutott eszembe, amit a Terry mondott: csak nyugodtan dolgozgassak. mert ugye segítséget nem kápók. Közben azt álmodtam, hogy valami konspiráció van, s a kórházban át akarnak és át is vágtak, s ezzel kéne valamit kezdeni. s ahogy felébredtem, eszembe is jutott, hogy eltűnt az összes leletem. gondolkodtam rajta, de azt hiszem, az nem az. Az pacukával sehogy sem vagyunk, nem is akarok. hogy tudtam én így behüjiteni magam, azt nem tudom. S közben még mindig eltartom, hordom a munkába, meg ilyenek. de hátha ide visszaveszik. nem tudom mi lehet otthon, semmi hír. még mindig csak szeptember van, s november valahányadikáig kell várni. az minimum négy-öt hét. Addig lehet dolgozni. végül is kibuliztam ezt a készpénzes szart. a kégli miatt is. A pacuka miatt is. ezt a rokkantságit meg kell csinálni. gyerekkorom óta ez lesz az első alkalom életembe, mikor nem kell a rohadásig mással törődnöm, s tönkretetten magam. mennyire hittem ebben. hogy teljes odaadással csinálom s akkor jó lesz. micsoda egy buzi dolog az élet. azoknak van igazuk, akik úgy döntenek, hogy csak magukkal törődnek, s egyedül maradnak? De hát az egy félélet. írói szempontból, hm.

Kegyelemkirályságom, 2010. szept. 26. álom a hazatérésről két héttel a balhé előtt.

Ülök itt a valóságban, a kintiben is bentiben is egyszerre, s nézem, hogy tűnik el ez, amit többnyire valódinak hívunk. Ki tudja mért. Persze, jó formát adni az álmoknak, de érdekes látni mi marad, mikor a sok sallang odavész. eszembe jutnak azok a híres s pazar valóságok, amikben hatvan éven keresztül éltem. földes szobák, vakablakok, visszhangzó folyosók, huzat, idegen-kontinens-szemétszag, foltok generációk foltja az olcsó szőnyegen, rosszul ürülő vécék, penész a kád körül, a keleti és nyugati és sarki fűszeresek a szegényes választékokkal, kis portékácskájukat taszigálva egy nagyobb világba, rám, nekem, belém, egy nagyobb világból jőve, vagy menve, ismerős útitársak, s én mindig hazaviszem ezt a motyót a kis konyhámba, s belerakom a belevalót a kis láboskámba, s felesleges lakomákat főzök békét s társaságot remélve, Amire ezt az egészet kitalálták. aztán magamra húzom rövid, vagy szakadt, s mindig olcsó takaróm, egy mindig idegen ágyban, s amin nem érdemes változtatni, mert valami úgyis tökéletlen: kemény a párna, bús az éjszaka, vagy a holnap bizonytalan. S eszembe jutnak lepratelepek még langyosak az előző lakók jelenlététől, vagy az éter szagtalanságára hűltek, mert surranó lakói közömbösek az esztétikára. én meg jöttem a zsákommal, a söprűmmel a felmosómmal, s hordtam és sikáltam, s szakmailag vizsgáltam, s mértem és terveztem, s fabrikáltam és pingáltam, s próbáltam, próbáltam összehozni egy szögletet, egy kis polcot, egy ülőkét, egy háttámaszt, egy villanykapcsolót, egy lefolyót, egy dekorációt egy gipsz ornamentikával, légies bútorral, vagy valami súlyos és cirádás fa dromedárral. Olykor egy kaviccsal vagy cifra alátéttel, s mindig másnak föl tenni, föl kell rakni, lefeszegetni s elbaszni a leszedéssel, aztán kínnal visszaszerelni, lehordani, kidobni, s elballagni a nincs hova dobni nejlonszatyorral a hajnalban, nekem még szemetesem sincs, el a zuhogó kukások mellett, ismerősként rájuk mosolyogni, imígyen kérve engedélyt a lemaradt kisszemét behajítására. ilyenkor mindig késik a hajnal. S amikor eljő, mi átfolyunk egy másik napba, ahol majd egy újabb realitásba keveredünk, mindent elölről kezdve. Kegyelemkirályságom. Nos, azt álmodtam, hogy hivatalosan is visszakaptam elkobzott vagy elveszett tanyámat, amit fölvert a gaz, amiben lepusztult mind a berendezés, vagy ellopták, amiben csavargók haldokoltak, amiből kitéptek minden vezetéket, amibe koromként dőlt be az városi éj, aminek bűzétől elmenekültek a jóravaló állatok, , akik jobban tudják, ha valami nem stimmel, aminek ablakai és ajtajai mint tenyerek csattogtak a szomszédokkal nem törődve, amelyiknek minden sarkában egy sötét árny gubbasztott, aminek ereszében nagy denevér gombák nőttek, ahol minden nyikorgott, verte az a ferde eső, s fújta s a rongyoló Szél, minden otthonossága lilára fagyott a hidegsikátor holdfényben, s száz éve nem hullt virágpor húsvétvasárnapján. S ide értem én, más,

segítőkész nincstelenek hadával körülvéve, s botkezükkel böködtek, rongylábukkal topogtak, csonka fülük rezgett az Igalomtól, s kazal hajuk igazgatták, foltos gatyáikat rángatták, ide-oda himbálóztak a rötyögéstől, keringtek távoli tekintettel, egymáshoz riszáltak és piruetteztem, s kazalnyi aurában fénylő bogárhadak keringtek, s a szájukban gyufaszál sercent, s nyáluk csordult, s mégis bizakodás, s remény volt a levegőben, megérkezés és örök otthonérzet. Kicsi voltam, poros, sebes és boldog Odüsszeuszként hazatértem.

Jack

ui.: amíg él, ne adjátok már el a házat a faterral. majd, ha már nincs többé, oké?

szept. 27 köröskörül pokol amerre nézek. úgy személyes, mint társadalmi szinten kupi.

itt van ez a sok bill. mutatom a nőnek, de azt mondja, kár ezzel foglalkozni, majd megoldódik. ez jó. itt van a pénz. nagyon nem gyűlik, de szép lassan fogy. az adó visszatérítés is késik, majdnem két rongy. alig keresek valamit, nem akarom tönkre tenni magam. ugyanakkor a főnököm rámszállt, hétre találkozóm van vele, hogy a deckjéről baszkod hassunk. félek majd még kis sem fizet. A rokkantságira várok, majd novemberben, valamikor. ha. ha nem, nem tudom mi lesz. A házról álmodtam. azt hittem azt jelenti meg kell tanítani, ami jó is lenne, s mindjárt meg is írtam az Jillnek. föl is hívtam. nagyon tiltakozott. valahogy úgy érzem, hogy sodródnom kell hagyni magam. még ha nem is okos és logikus. azt mondta, hogy szemét vagyok, s a Sandra rákos! Muszáj neki segíteni...mi történik itt? S mi van velem? Mikor fogok már tudni megszabadulni ettől a pokoljárástól, s végre egy zugra találni? Jó lenne oda menni, s megyőződni, hogy tényleg nincs más megoldás, mint eladni. mármint az a legjobb. a helyi benyomás számít, az döntse el? A hely, egy röhej. de állítólag volt ott valami Zürich lábánál, amit a Joyce szeretett...van ilyen? Kavarog bennem ez a nagy történelmi tabló. jó lenne ilyenekkel foglalkozni. tegnap egész a japán kínai háborúkig, a Maoig meg a mogulokig jutottam. micsoda egy bolondokháza a történelem. Ettem egy csomó téliszalámis szendvicset, három óra, hajnalban. megyek vissza aludni.

szept. 27. reggel írtam az Sandrának

hogy csak úgy nem akarom eladni a házat. kell, hogy valaki valami naggyal jöjjön elő, akkor talán. valami ilyesmi. dolgoztam pár órát, hogy legyen alibim, sumákolok, mert totál kiakaaszt a meleg, s menekülök haza. csurom víz vagyok, s alig állok a lábamon. A pacuka mintha nem is lenne, hol itt, hol amott dolgozik, s itthon semmit nem csinál, mint kupit. de még mindig ő mos, úgyhogy állandóan takarítok, mint valami jó asszony. Iszonyúan tenyérbemászó az egész, legszívesebben picsán rúgnám, mielőtt kidobom. én ég ilyen bunkó emberrel nem találkoztam. hagyom, hogy lemenjenek a dolgok, nos ő még jobban – vele születetett rátermettséggel lejjebb túrja, mint egy állat. a reggeli rettegésem enyhült, még se

olyan szar a deck, s nem rúgnak ki. később kiderült, hogy a Billt kirúgták, mert valami ajtók összetörtek, s ő, mint kisfőnök felel, valamit nem jól csinált, meg ilyenek. kegyetlen, szemét ez az egész. Rettenetes éhség pánik, kétségbeesés, türelmetlenség, s vágy van bennem, hogy kiszakadjak ebből a barom létből, amiben az életemet élem. eszembe jut, hogy valamit végletesen nem jól csinálok, hogy nem tudom ezt abba hagyni. túl sok mindent akartam, baromságokat. vánszorog az idő, nem akar eljönni a november. szerencsére van ez az internet. nem először, de mára egyértelműen rájöttem, hogy micsoda tudásvágy él bennem. itt van ez a Guambattista Vico, a híres történelem felfogásával, amiről a Joyce vette a szerkezetet a Finnegan's Wake-hez. A Pynchon is használta...nem ezzel kéne foglalkoznom? ha? Arról beszél például, hogy miért van jelentősége a műveltségnek, s a tanulásnak. S az jutott eszembe, hogy miért is nem eszerint a szabály szerint zajlik az emberi élet: születés, család, minden-minden. S hát persze, el kéne ezt is olvasni.

szept. 28 beállt nyomorúság sakkozok itt a pénzekkel, lassan ki kéne mind szedni.

mindenki azt látja, hogy tele vagyunk lóvéval, s nem jár nekünk semmi. s még vissza is kéne kapjak egy csomót a tavalyi adóból, ami nem akar ide érni. pedig jó lenne. kétszázharmincat kaptam a múlt hétre a főnökömtől. annyit ért a kínlódás odakint. de mindegy, mert ebben benne van a kégli, a számlák, meg minden. például van hol tartanunk s cuccunkat.

remélem egyszer véget ér ez az egész rémlátomás ezzel a nővel.

komolyan az agyamra megy. hihetetlen tenyérbemászó dolgai vannak. ahogy elrohan a beachre, majd minden nap, s persze egyedül. végül is ahhoz is kell valami bölcsesség, hogy elkerüljük egymást, meg a balhét. Ebben elég jó. szerintem jobb, mint én, máris tanultam tőle egy csomót. ezzel a féreg, takarítónős életével sok mindent begyakorolhatott. na mindegy. otthonról semmi hír, a Sandra levelére nincs válasz. valami jelentkező volt a házra, valami szélhámos, kérdezte, hogy „na engedünk még"? a kétmillión fölül is...s állítólag mondta az Jill, hogy nem...Vico: két dolog jut eszembe: valaki, mint például én is hogyan gondolja, hogy bunkóként, egy szatyorral nekivág a világnak? mindenféle előkészületek nélkül. a másik: valaki, mint például én is, hogyan gondolja, hogy egész életében egy neylonszatyorral lófrál, időnként megcsapkodja a fákat, kirakatokat, embereket, s azt hiszi, hogy ebből majd valami lesz? Eleve vesztes baromállat. ugyanakkor az, aki készliba-melegmálé, az meg honnan tudja? Vagy van itt valami arány? kicsit ez, kicsit az? munka: tegnap elsumákoltam, megléptem, a Rod nem hozta ki az anyagot, tubájtelv, mert hogy ott volt egy csomó guriga villanyvezeték a tetején, amit senki nem vett le róla. ettől a főnököm mondta, hogy majd ő a vannel jön haza, s lerakjuk a szajrét. aztán majd kínlódhatok egyedül. többet

kéne, s lehetne is dolgoznom, ha nem lenne olyan kurva meleg még mindig. október sem akar lenni, még mindig szeptember van. s nem jön a hideg. tegnap iszonyú hőség volt.

aztán felmerül, hogy mire is kell nekem olyan rettenetes sok pénz. a pénz persze soha nem elég, ezért aztán bármennyire azt lehetne mondani, na ez elég. hm. De van itt néhány ismert dolog: kocsi, kazán, tüzelő, meg valami tartalék, ha. ha nem adjuk el a házat. ha igen, akkor semmi sem kell. ill., ami van az pont elég. sok is. ki lehet belőle húzni addig, míg lesz valami, s onnantól meg vivá. most is belegondoltam ebbe a Kötcsébe, s nincs erre megoldás. annyire kedves és igaz, s nyilvánvaló. akármint jó lenne. a másik oldalon meg újra és újra fölmerül, hogy mire jó ez az egész? miért is erőlködőm, mikor olyan jó fiú lehetnék, mindenki szemében, jót cselekedhetnék stb. így meg majd mindent elb. Ok. mert a végén úgy is lesz valami, de az akadékoskodásommal viszont rossz ízt csinálok. mindenben ilyen vagyok? mindennel ezt csinálom, ez a baj velem? ez a szegény ember vízzel főz, vagy miden az én hibám? na mindegy. fél nyolcra kell mennem lepakolni a kurva nehéz anyagokat. a pacuka itthon lesz, szerencsére, majd mos. beáztatta a kádba a cuccokat. kicsit bonyolult. elmenjek a boltba? ezen gondolkodom. fasz ki van ezzel az egésszel.

szept. 29 szerda. Átadási határidők

határidők vannak, s ezek furcsán majd meghatározzák a helyzetem, sorsom?

itt van ugye a hotel átadásának a határideje. november eleje volt – eredetileg. nem tudom hol tart, de nem vagyok benne biztos, hogy ez fog menni. valószínű csúszik, valahova bele a novemberbe. s ott van nekem is a rokkantságim – amit egyébként nem ártana kicsit gyorsitani. valami demonstrációt kéne előadni, hogy már a küszöböt rágjuk. tegnap nagyon kiakadtam. miután nem volt olyan hőség hülyére dolgoztam magam. el is szúrtam dolgokat, úgy, mint régen, mikor még nem értettem annyira a carpentrihez, csak azt hittem. most az a különbség, hogy elfelejtettem. csak a rettenetes késztetés maradt, hogy gyorsan csinálni valamit, bizonyitani stb. szóval, elszúrtam egy csomó anyaggot, s vége az lett, hogy el kellett menni, s húszon valahány dollárért kipótolni. nem akarok senkivel vitatkozni. Az egész arra lett volna, hogy húzzam a kéglivel az időt. meg egy kis lét keressek. semmilyen jó megoldás nem jutott eszembe, de most igen. hátha még megy. bár gyanús, ki fognak baszni – legalább is a munkából. fogok szólni a Paulnak, hogy kell egy segítség. most határozottan. más mondtam, de elsumákolta. De ez nem megy tovább. majdhogynem egész éjjel nem tudtam aludni, olyan fáradt voltam. sőt. annyira lemerültem, hogy az egyébként lanyha airconditól „megfáztam". szortyogtam, meg ilyenek. úgyhogy föl kellett kelni, ne zavarjam az pacukát. amúgy is nagyon tele van már a hócipőm. tényleg ebbe kéne megdöglenem? ez azért egy vicc, nem? Otthonról semmi hír. Sokat nézegetem ezt a kaukázusi térképet, s egyre jobban odavágyom. ami ugye felvet egy kérdést,

hogy ehhez pénz kéne. lakókocsi. ahhoz meg el kéne mégiscsak adni a házat. útilapu, ugye. az lenne a hátralevő életem? Biztos nem bánom meg, valahol az út közepén? Főleg attól félek, hogy veszélyes, még mindig elég rendezetlenek a viszonyok arrafelé.

szóval, remélem valami jó változás jön. abba tudom ezt a rohadt fizikai munkát hagyni – végre. Fölmerült, hogy mire volt jó ez az egész. hát, megpróbáltam, arra. húztam, ahogy tudtam. Még nincs is november, csak szeptember vége, de az Sandra levelére, érvelésére válaszolva elfogadtam a házeladási tervet. csak már jussunk valahova. rohadtul unom már ezt a körbe körbe járást...

okt. 1. csütörtök élet egy képmutató, ronda leszbivel

tegnap nagyon elégedett volt a főnököm, mert mindenhova elküldhetett. összejött annyi fuvar, s tudott olyan kegyes lenni, hogy ad nekem munkát. majdnem annyit, hogy elég legyen a lakbérre. mert, hogy keresni nem keresek semmit sem. tegnap elmentünk Walmarba, az pacukával, gyógyszerért, meg ez az. ő természetesen semmit sem vesz. minek, ő nem eszik…Bullshit. ennél jellemtelenebb nőt még életemben nem láttam. s persze még mindig főzök, mint mindig. borsóleves, mire jön haza, délben. s hát húzódozik, de megeszi. S hát persze sült oldalast, amiből van bőven. de még abban is válogat! mert hogy azt is paprikás szalámival eszi, - amit természetesen én vettem. hát azt hiszem, hogy olyant többet nem. ronda, mint az állat. keszeg, keskenyszájú, bütyköslábú, foltos, s hideg, mint az állat. s még mindig játssza az eszét. szerintem tényleg leszbi. Valamelyik nap tele lett a laptopja., pornóval. nagyon tiltakozott, hogy ő nem, de persze bullshit. próbáltam leszedni, de még csak nem is lehet. s jó párszor feltűnt, hogy sutyiban nézegetheti, mert olyan zavarban volt mikor kijöttem, hogy csak na. meg föntmaradt éjjelente, meg ilyenek. ami okés is lenne, de hát hazudozik a drágám. S az, hogy leszbiket néz, egy nő? Nem, hát utálja – már – a férfiakat, mindent, ami férfias, az durva. szokásos duma. érdekes dolog történik az öregedő nőkkel. látni kellett volna Tampában, hogy nézte a szőke, nagymellű vontatós nőt! phű, majd ki esett a szeme. s persze jól nézett ki, nekem is tetszett – annyira azért nem.

október 2. szombat –

mikor minden schokk, élni is...mennyire utáltam ezt. mikor valaki „ezt csinálta," így volt. s hányszor mondtam, én aztán nem. soha...most meg itt van. s tudtam én, hogy van ilyen, de mint annyi minden mással ezzel is úgy voltam, hogy én szerencsésebb vagyok ennél. a talán a legrosszabb dolog, az időérzékeléssel van, a dolog valahogy lelassult. mert várnom kell? nem, nem hiszem. inkább nem érzékelem, ahogy telik, olyan tompa lettem az órákra, a percekre a napszakokra, a napokra, a hetekre, s talán a naptárra magára is. lehet többet kéne néznem? többször? Szóval, minden egy sokk. visszamenni dolgozni, nap mint

nap csinálni azt, a pacukával minden nap az, vinni és hozni, vele lenni itt, enni és lenni, tévét nézni, internetezni lefeküdni, aludni, felkelni. minden éjszaka egy rémlátomás. este majd elájulok, olyan fáradt vagyok. aztán éjjel kettőkor nem tudok aludni, föl kell kelnem, kakaót inni, meg enni. ettől újra el tudok aludni. reggel hulla. úgy érzem magam, mintha százéves lennék. vonszolom magam. mi lesz később? hogy akarok én világgá menni, új életet kezdeni, meg ilyenek. valahogy egy kicsit látom magam kívülről is. mintha nem érdekelne az egész, mi van velem. hogy nézek ki, mi van velem, meg ilyenek. de lehet az egész csak a kényszerű várakozás, hogy itt kell rohanom, s várni. várni, hogy az Jillék csináljanak valamit, otthon, eladják az házat, ami nem történik meg. nem tudom miért. mi a baj, a pacák sorakozik? pedig már belementem...itt sincs semmi, még csak el se kezdődött a november, az akkora mondták, majd csinálnak valamit. azt nem mikor novemberben. Közben – persze hogy idegesít, hogy mi van a pénzzel, a munkával, a kéglivel, az ittléttel, a kupival. kéne pakolnom, rendezgetnem a dolgokat. valamelyik nap azt gondoltam, hogy mégiscsak, itt is kéne egy camper, s abba bele lehetne pakolni. volna valami haszna, amink van. de hát ez is annyi mindentől függ. mint kiderült. ezzel is várni kell. eltünést se kéne kelteni, azaz ezt is akkor lehet majd csinálni, mikor már tudunk valamit. mert nyilvánvalóan észreveszik. A pacuka se csinál semmit, semmit azon kívül, hogy minden nap megy szorgalmasan dolgozni, ami jó. keres pénzt, mert én már nem. Nagyon undorodom a constructiontól. de nagyon. Lehet, vissza se megyek? hm. jó lenne. Nem bánnám, jajj. Kivettem a lét, az is egy sokk. el kéne mennem intézkedni, de viszolygok mindentől. már ezerszer voltam, s mindig hiába. eddig mindig visszautasítottak, hogy nem vagyunk jogosultak. pont az jutott eszembe, hogy nem e balhé lesz abból. hogy a pacuka dolgozik. hogy van jövedelmünk. hogy én mit össze vissza sumákolok itt, mindent megteszek. Paullal, de hát ő meg nem. s nem tudom mit lehet csinálni. lehet azt kell mondanom, hogy nekem egy fillért sem ad, mindent hazaküld. szerencsére ezt be is lehet bizonyitani, mert hogy a bankon keresztül megy. remélem elfogadják. ha nem, el kell állnunk. Egyszer az Jill megjegyezte, hogy hát a ház eladás se olyan könnyű. attól fél, nem is fog menni. én is. s akkor mi van? mégiscsak haza? én azt se bánnám. akkor vennék egy kis szar autót, vagy egy szar vant, tennék bele egy szivacsot, s kész? Amúgy, meg otthon lennék, a biztonságban, kényelemben, melegben, s írnek? néha, oké, elrohannék valamerre a Balkánra, csak hogy megnyugodjak! de elég, bőven elég lenne az is. Valahogy még logikusabbnak is hangzik. Erdélybe. Székelyföldre. Görögbe. Trsnoba, faszomba. Nehéz lesz, talán a legnehezebb középutat találni. jó középutat. hogy ne öregedjek meg, ne hülyüljek meg, meg ilyenek. az az ember, aki Sydneybe jár operába! hú. Mindegy, jövő héten neki kell vágnom valamit csinálni. ez így nem megy. Megyek, keltem az pacukát.

vánszorognak a napok. Próbálkozom az Jillel, de az sem megy.

a sürgetésre, elemzésre, amit írok, korholó választ küld, hogy helyettem is szégyenli magát, amért ilyen sötéten látjuk a dolgokat. de meg fogom neki írni, hogy egyáltalán nem, sőt ennél is sötétebben.

nem tudom mi lesz ezzel, de azt igen, hogy megyek haza. Magyarországra.

s jó lenne, valami kialakulna, hogy mennyiből, hova, mibe. s azt hiszik, hogy én itt csak szórakozom, meg ilyenek. mindig azt hiszik. Nem értem, valami durvaságra várnak? addig nem lesz semmi, hiába könyörgők?

okt. 1. a pacuka forral valamit? vagy csak paranoid vagyok?

idegőrlő ez az egész, persze. nem beszélek senkivel, semmiről. az Pacukának szoktam elpanaszkodni, elmondani, amit gondolok. s hát, hallgat. napokig, hetekig nem mond semmit, aztán- egyszer csak benyög valami irdatlan szemétséget. Legutoljára ugye azt mondta: gondoskodik, hogy egy perc nyugtom ne legyen otthon...erre megfenyegettem, hogy ezt visszakapja, s nyilvánosságra hozom, hogy csak ide akart jönni, szélhámoskodik, s se otthon, se itt nem lesz maradása. azt hiszem, írtam erről. Akkor visszakozott, de csak időlegesen. igazándióból nem tud. Mert ugyan olyan hideg, rideg, hallgatag bunkó, mint szokott lenni. én meg persze mindent megteszek, amit csak tudok, változatlanul érte. főzök, takarítok, segítek a munkája terén, s minden költséget én állok. az autó javítása négy ötven volt legutóbb, plusz a gumik, amiket kellett vennem. de ami a legfurcsább az egészben, ahogy levelezik. órákat leveleket ír. mindenkinek. s nagy kérdés, kinek, s hova. sokszor gondoltam, hogy á, nem érdekes ez az egész. de nem biztos. lehet igen. Nagyon szemét szövegeket tud nyomni, s legutóbb ez a benyögése, ez a fenyegetés, ez kicsit új. Tényleg, főleg azért csinálom, hogy túléljük itt ezt. mert ha most nekifeszülök, akkor mi lesz holnap? hogy leszünk együtt? nem tud hova menni, s bizonyos értelemben felelős vagyok érte. arra gondoltam, hogy ki kellene várnom, hogy mi lesz a sorsom ezzel a rokkantságival. de most ezzel is elbizonytalanodtam. megjött a válasz a sarasotai kórházból, hogy nem fogadták el a költség eltörlést. mert hogy sok a jövedelmünk. mármint az enyém, meg az pacukáé, együtt. röhej, nem? Kicsit szürreális ez az egész. s ez a nő megfenyeget engem. miközben közel negyvenezerből éltünk tavaly. azaz, eddig semmit nem kaptam miatta. s ennek kapcsán fölmerül, hogy majd még a rokkantsági sem kapom meg. az egyéb kedvezményekről már nem is beszélve. s persze kéri, igényli, hogy ne váljunk el, mert ki tudja, hogy milyen következményei lesznek, lehetnek annak. Úgyhogy nagyon úgy tűnik, valamit kell csinálnom, s ki kell erőszakolnom belőle valamit, hogy megbízhassak benne. Csak úgy spontán nem megy a dolog.

Szakítás a pacukával

okt. hétfő. nem tudok megszabadulni ettől a rohadt dologtól. hihetetlen lassan telik minden hónap, soha nem lesz november.

otthon semmi sem történik, nem tudom mi van. s kicsit babonás is vagyok kérdezni. mert hogy úgy is mondják, ha van valami. továbbra is kóválygok itt, mint a gólyafos. kütyüket veszek, nem tudom minek. s mindennek olyan elmúlás szaga, íze, jellege, mindene van. jó lenne valami biztosat tudni már. Felmerült a gondolat, hogy visszamenjek dolgozni, de iszonyúan h irtózom tőle. még a gondolatától is. valahogy ezt el kéne kerülni. Közben kéne mennem intézni dolgokat. gyógyszert, segélyt, ilyenek. összepakolni. a hajót is el kéne adni? Itt van két hajó is...igazándióból nem sajnálom magam, ha... Attól függ. beleéltem magam itt abba, hogy eladjuk Kötcsét, lesz lóvé, s megyek világgá valami kütyüvel. Világgá menni, semmibe lötyögni? Pedig megvisel az egész. igazándiból nem szeretném, mert félek, csak elterel majd az írástól. mindenféle melléktevékenységet fogok végezni, ahelyett, hogy írnék-e persze otthon is felmerülhet, - ott majd fúrok-faragok, építkezek. vagy más. kocsit ott is akartam. felmerült, hogy csak lazán elugrok ide-oda, le az Adriához, Triesztbe, Firenzébe...szóval, menni ott is mennék...de hosszú, hosszú napokat szeretnék, kettőt, hármat, hetet, harmincat egymás után, mikor, amire azt tudnám gondolni, hogy hú, ez mind az enyém, semmit sem kell csinálni, senkivel, semmivel nem kell törődni, mással, mint magammal. pontosabban az írással. de hát minden kurva bonyolult. mert az írás se csak úgy van. először is rendbe kéne dolgokat rakni: a Naplót, a Kronológiát, meg minden. el is kezdtem, de tényleg éppen csak. mert azt itt is lehetne. amíg várok. csak ezzel is az a baj, hogy ez is kurvára ideiglenes, mert nincs, nem lehetséges az a bizonyos agyi beállás, amire annyira vágyom. sőt. ami előjött itt, a betegséggel kapcsolatban, hogy majd akkor milyen jó lesz, az is szép lassan csavarodik. hihetetlen hisztéria kezd ezzel kapcsolatban keletkezni bennem. miközben tudom, hogy mindennek eljön egyszer az ideje. Ezt a nőt is utálom, jó lenne már elfelejtkezni róla. s az is idő lesz. Az Jégnéző rendszeresen ír, azzal is többet kéne törődni. de kicsit félek is tőle, - nehogy aztán majd túl sok legyen belőle. Végül is több mint a semmi, de ő se az, vigyázat. lesz még egyszer egy rendes nőm? hm. Az olló egyre jobban zárul, mert hogy a korkülönbség. a farkamról nem is beszélve. s anélkül nőzni? micsoda képtelenség. Sokszor eszembe jut a Edit. néha az Imola is. egy sváb meg egy zsidó nő. Az olyan jó volt a Kláriba, hogy vidám. visszament ahhoz a búvalbaszott zsidajához. biztos még jobban megöregedett. ráncos, hullik a haja, meg ilyenek. érthetetlen dolgok ezek. Lehet, már megint bankkimutatásokat kell gyártanom?

ljég. október 5. kedd várakozás, és állapot

. tudom, azt gondolod rólam, hogy lökött vagyok. néha nekem is úgy tűnt. de egyre inkább kiderül, hogy hát azért igazam van. élhetnék persze úgy, ahogy mások mondják, de nem biztos az a jó. s hát azt hiszem, itt ott bele lett köpve a levesembe. olyan ez, mint a mindig újra próbálkozó gyerek esetében, aki nem nyugszik bele, hogy hol a fejére ütnek, hol a "másik lábát " is leszögezik, hogy még körbe se tudjon forogni...ő lenne a hibás? Nos, egy napon remélem mindent röviden és egyszerűen el tudok neked mesélni. jelen pillanatban még mindig nem tartok ott, hogy tudjam, mi lesz a hátralevő életemmel. az tudom, mit szeretnék, de a madzagokat még mindig a családom húzgálja. az operációról: a nyakamban levő, a fejbe menő ereket vágták fel, s pucolták koleszterol ügyileg. az soha nem fog kiderülni, hogy a közel kilencven százalékos eltömődést mi okozta, s menynyire járult a cigi hozzá. mindenesetre gyanús, hogy nagyon, s nem is szílom. De, ugye a dolog úgy kezdődött, hogy volt egy iciri-piciri agyvérzésem. elpattant ott egy kis ér, vagy mi, s bevérzett. ettől, - szerencsére, csak ez történt: elveszíttettem a bal oldali térlátásom - mondjuk tíz százalékát. a bal kezemmel mellé nyúlok, mellé teszek dolgokat. mellé is lépek, azaz észnél kell lennem, hogy hova. Ez a fizikai rész. Amúgy, mentálisan elveszítettem az aggódásom, furcsa módon a bal agytevékenységem, mert nem aggódok, nem érdekelnek a részletek, a tervek, az idő, meg ilyenek. Majdnem semmit nem tudok kezdeni a jelennel, s rohadtul nem is érdekel. ami persze baromi veszélyes is tud lenni, meg kellemetlen, ha az ember mondjuk anélkül indul el valahova, hogy felvenné a gatyáját...ilyen dolgok, mint a szórakozott professzor esetében. olyan nyugis lett az egész. Azért furcsa, mert, hogy a jobb oldalamon történt az eset, s egyfolytában fantáziálok, ami baromi jó. s nagyon kell is. már kezdtem rendesen fás kocka lenni. szaki, meg ilyenek persze, a dolog sokkal bonyolultabb, ezért mondom, majd szóban. leülünk valahova, meg ilyenek. Nos, mint a leszerelő katona vágom, rágom itt a centit, s várom a szabadulás napját. itt van ég ez a rohadt október, soha nem akar véget érni. amúgy a nyakam begyógyult. itt ott még érzéketlen, de nem is látszik, tényleg. nos az történt, hogy nekimentem dolgoknak, s az egy nap alatt, mikor próbáltam visszamenni dolgozni, szereztem vagy hat elég rendes sebet. Még mindig itt vagyok, amíg az ügyeim intéződnek, de a helyzet elég fenyegető, s bizonytalan. igazándiból az utcán is kiköthettek, ha alulmaradok az időversenyben. azt mondták, hogy novemberben eldől, hogy mi az ábra. azaz, ha így lesz, mehetek haza. munka: tegnap lecsapott rám a főnököm, s közölte, hogy a kégliért kellene valamit csinálni. a decket nem említette. anyagbeszerzés lenne a munka. a mi kocsinkkal. nem tiszta, hogy fizetnek majd, de valami lesz. Végül is ez egy megoldás, mert már be voltam szarva. igazándiból ingadozom, hogy csináljam e, de inkább nem. Elég idétlen lenne, ha közben történne valami velem. Ahogy a fenti levélben van, várakozás. otthonról semmi hír. Mar-már beleéltem magam, hogy lesz pénz, s megyek világgá. ami nem jó dolog. igazándiból nem lesz, nem

kellene arra legyen időm, s csak az írással kellene foglalkozom. még azon az áron is, hogy átmegyek bum-ba. Még akkor is meg kéne csinálnom mondjuk fűtés, meg el kellene látni magam, de az még mindig rövid távú, s egyszerűbb. s igazándiból tiszta szívvel Kötcsén szeretnék élni. Ma el kéne mennem gyógyszerekért, meg valami kedvezményeket begyűjteni. tegnap szemügét mentem csináltatni. egy hét múlva lesz kész. száz ötven dolcsi volt. Először kezd hűvös lenni, de mindenfelől dől a mocsárszag. Esténként totál elmerülök a történelemben, a népekében, a magamében. érdekes. néha rakosgatom a dolgaimat, kicsit illesztően sok, bonyolult. de eszembe jut, hogy valójában ez volt, amire életemben a legkevesebb időt fordítottam. bassza meg. úgyhogy van némi remény.

okt. 6. még kb. öt hét?

kezdtem, kezdek itt már begolyózni. ez a szorongatás minden oldalról. teljes bizonytalanság. S itt van a pacuka, mondja is, hogy én valami kis szarságért föladom a lehetőséget. így is lehet nézni. s rendszerint én magam is így szoktam gondolni. de mostanra már mindegy, nem fog történni semmi. vagy ha történne is, le van szarva. mert abban meg benne van az örök bizonytalanság, amikor az ember képtelen annak örülni, ami van, aminek lehetne. örök elégedetlen, mint amivel az Jill mindig is vádolt. persze, az elégedetlenség nem kéne, hogy igénytelenséget jelentsen, de hát örökké belecsúszik ugye.

nos, az utolsó kérdés a nőkérdés volt,

legalább is abból a szempontból, hogy együtt élni, - nap mint nap. ha csak csapozás, az más. s érdekes volt, mert ezt az ajánlatot meg is kaptam, sőt. szinte mindenki – persze a Editet kivéve, csak valami lötyögést akart. Ők már tudták, amire nekem rá kellett jönnöm: főleg ennyi idős korban az ember nem akar örökkön örökké együtt lenni valakivel. de – írtam erről eleget, a dolgok. perszehogy nem olyan egyszerű. mert az ember együtt él, együtt nő, együtt élvez, megoszt, egy takaró alá búj stb. Az egy faszom kivert kutya lét, amiben a pacuka, az Imola, az Elena megbuggyant a hosszú, évtizedekig tartó rettenetek alatt. amolyan reves farkasok lettek. én meg nem. teljesen nem, törekvésben nem. ők beletörődtek ebbe. elfogadták. én nem. tiltakoztam, s alapvetőnek, eredetinek, s jónak tartottam volna a közöséget. azokkal, akikkel próbálkoztam, nem ment, mert, mindig valami végletes jött ki belőle. mert ha nem, akkor a kuvaanyja. miközben! ha nem visszük le ide, ha nem hagyjuk mindjárt az elején ide lemenni, akkor akár valami jó kis meleg lötyögés is lehet. elgondolkoztam, hogy mi is lehet az Jégnézőbe jó. hát az a vállalkozó kedve, ahogy föl akart az asztalra ülni..., ami összedőlt! Dugjunk ott! lehet kihagytam egy csomó mindent vele? hát, mindenféle délibábot kergettem, a filigrán nőét, az örökifjúét, én öregedhetek, a nő nem? - ez már hülyeség.

október 7. csütörtök. minden napra valami... vége Osprey nek?

tegnap előtt szemüveg, tegnap a fogam, a lakás felmondás, a pacuka felmondása stb.

ide megy le, nyilvánvaló. A Paul adott nekem egy nyomtatványt, amin kell írnom az anyagbeszerzéssel töltött óráim. hetvenet kell egy hónapban dolgoznom, hogy összehozzam. s még így is olcsó! mert nincs benne a sok utiliti. amin el is kéne gondolkodni, mert nem akarok újat kezdeni. mindenütt horribilis pénzeket kérnek az elején. egy hátsóba, amit jó lenne elkerülni.

hátha pár hét múlva el tudunk, tudok innen menni.

én hazafelé szeretnék, ez a hülye nő meg ahova akar. ez nem így van. a Paul közölte, hogy nekem jár hétszázért az Pacukának már nem is...erre a nő megfenyegetett, hogy „garantálja nekem azt, hogy egy perc nyugtom se lesz otthon". erre én azt mondtam, hogy észnél legyen miket mond, mert az lesz a vége, hogy se itt, se otthon nem tud majd lenni. Nyomatékként még egy széket is kibasztam az útra, össze is tört. lehet ez hatott rá, mert csodák csodája odajött békülni. úgy csináltam, mintha okés lenne, de persze nem az. az a helyzet, hogy ez a mi kapcsolatunk el lett baszva. addig nyomta lefele, míg elveszett. azt hiszem, ez a nő nem komplett. S mindenképpen meg kéne tőle szabadulnom. remélem ebbe nem megyek anyagilag tönkre, úgyhogy a saját dolgaimra nem marad lé. ezer dolog van. például itt van az autó, az is döglődik. sétál, lehet valamelyik gumi? Na meg nyomja ki a vizet, azaz valószínű hengerfelyes is. szóval, azt meg kéne csináltatni? A Jill nagy nehezen válaszolt, s hát semmi semmivel. majd ide másolom a levelét. a lényeg, hogy szemlátomást tetszik a pasinak, de amolyan ráérős s elfoglalt fajta, - nem sürgős neki. Tegnap sikerült gyógyszert is sereznem, miközben azért dolgoztam is. főztem is. már nincs olyan iszonyú hőség itt, de jön vissza a párha. a lényeg, hogy én így is úgy is haza szeretnék menni. jobb lenne, ha megmarad a ház, s úgy is meg lehetne oldani. Az élet nagy tapasztalata – számomra – persze az lett, hogy na az nem úgy van. mármint nem úgy van, hogy ez is az is, hanem ez se az se. S most is úgy lesz. elmegy vevő, elmegy a pénz, elmegy a nyugdíj, a másikat még nem kapom, s mire oda érnék, szépen megbuggyanok, s megdöglök. de, még az se jött el. addig még jó kurva sokat kell őrjöngeni, rettegni, szenvedni, meg ilyenek. egy biztos, robotolni nem szeretnék már. úgyhogy neki kéne vágnom, hátha sikerül kihozni valami jót még ebből a nyugdíjból, mert ez az igazi valós remény. de ehhez kellene keresnem egy dokit, aki az agyvérzéssel kapcsolatban tud kicsit nyomulni, valamit igazol, s majd aszerint veszik a dolgokat tekintetbe. Az is le kellene írnom, hogy énszerintem – mi a bajom. angolul? Aztán lehet vissza kéne mennem a venici hospitálba, s megkeresni az idegsebészt csávót, aki először megnézte mi történt velem, s aki egyébként azt mondta, hogy

kampó, az ott elhalt. mert hogy ennek komoly, vagy még komolyabb következménye lehet, s tényleg alkalmatlan lehetek a munkára. később, persze, visszamehetek perelni egy ügyvéddel, de addig mi lesz velünk? hol lakunk, miből élünk? S hát itt van ez a nő, aki tényleg olyan, mint egy gyerek, púp a hátamon, semmire se jó, se öröme se előnye semmi nincs az embernek belőle, de mérge, bosszúsága az bőven, örökkön örökké. az biztos, hogy ezt be kéne fejezni.

október 7 az a jó otthon, lj

az mindig szerettem otthon, hogy a dolgok olyan egyértelműek. primitívek, nyomorultak, bénák, de egyértelműek. mint mikor még csak mindenből egyfélét lehetett kapni, s kész. mindenki fogta és vitte, s boldog volt. Sajnálom, hogy ennyi bajod, bajotok van. nekem ez továbbra is a szegény ember vízzel főz- je. Sorolhatnám én is: még egy fogam kitörött elől, begyulladt, s ki kellett húzatni. biztositás hilyán ez ugye egy katasztrófa. ráadásul az albán protézisem se működik ettől, mert a luk nagyobb lett. Továbbra is kóválygok itt a levegőben, féleszűen. várom, hogy megkapjam a zsömlére valóm, miközben a helyzet fokozódik. a főnököm látva a helyzetem, gondolta, még kicsi jól kihasznál. de hát nem tud, mert – több okból. egyik se az enyém, rajtam kívül. Nos, mikor ezt látta, akkor elkezdett gerjedni, s közölte, vagy fizetek, vagy az utca. kilakoltatás. s miután nem tudok dolgozni, nem tudok fizetni, a dolog egyértelmű. s valaki már megkérdezte, amit én is nap mint nap

úgyhogy nem tudom mit csinál az a pacák, nem tudom mit szórakozik (a vevő), csak azt tudom, hogy én szeretném letenni a valagam ott, s ha egyszer ez megvan, akkor annyi. nem vagyok én bolygózsidó. Én nem szeretném eladni a házat, nekem abban az ég világon semmi, de semmi nincs. ki se megyek a kertkapun, csak egyszer legyek már ott! Mégegszer – semmilyen alternatív toporgás nincs, egy dolog van. (valami alapvető életfeltétel. "a hadifogoly napi tíz dekája..."én kuva gyorsan megyek haza. teszek, hogy miért nem húzok innen el a náthásba? Hát mert várok a papír munkára. s nagyon remélem, pár nap múlva összejön

Jack

lj. előszó: „efféle harc után tudja a gyenge, hogy több vár, mint puszta halál”

meg hogy árnyat szárnnyal összevétsz, meg ilyenek.

okt.10. vasárnap sokféle megközelítés könyörgés az Jillnek, hadd menjek haza...

valahol az egész rohadt kérdés a hiábavalóságról szól, s úgy sem lesz igazi megoldás. lehet, a megértés az első lépés. végül is az se semmi, ha ezt az egészet értsük. s akkor hol vannak még az indiai hosszú újjászületési kísérletek? Hogy van, aki kis csenevész gaznak születik a domb mögött, ismeretlen? s hal és születik és egyszer majd lesz belőle rochildklára vagy tubarózsa? először is még húsz

komoly érve jutott eszembe, amellyel értelmileg jobban megtámogatni, érzelmileg jobban megágyazni lehetne – mindent, azt a levelet is. gomolyog bennem ezer dolog. hol innen, hol onnan húzok ki valami dülledt szemű, hörgő, vagy selymes igazságot. a lényeg, hogy itt van egy csomó szereplő, zajlik a történelem, s kéne egy kockás, vagy csíkos asztalterítő, ami mindenkinek jó, tetszik, meg ilyenek. Pl. Azt mondod én terrorizállak. nos én pont fordítva érzem. úgy látom, hogy mind ahhoz képest, aki vagyok, amit cináltam stb. én vagyok valaki(k) sajátos hozzáállásával terrorizálva. végestelen végig. miközben! – én a világ valamelyik végén tetűként élem le az életem, hiába várva a szabadulásra. én itt várok, álmodok, remélek az iszonyatos szenvedések közepette, csak azért, hogy aztán oda vagy sok esetben még oda sem érjek s kapjak egyet a pofámra egy szív lapáttal. s persze, van itt néhány elmélet, egy materialista meg idealista. egy pragmatista, meg egy szufi. Buddha. én azt hittem, hogy az utóbbinak ágyazunk, s az fog győzni. s még rémálmaimban sem, s még a szörnyű cirkuszok ellenére sem, tudom, s fogom azt gondolni, hogy nem ez az igaz út. S a másik a látszatok útja. Értek én minden érvet. szoktam is sokat tökölni rajta: hogy mi lenne akkor ha. van énnekem képzeletem, száz más helyett is. tudom, hogy béna lett az ott. s egy véres fehér zászló lengedez a szívemben, mióta megvan. de ez lett, amit én, Jack ezen a földön, ebben az életben vajúdni tudtam. csaltam, hazudtam, loptam, őrjöngtem csak, hogy előre jussak, amúgy meg, a titkos életemben – ahogy a Cohen mondja...csinálj, amit akarsz, „But God is not as simple, in my secret life". "Open the paper, if you wanna cry". nos, az a hely arra lett volna, hogy lövéstávolon kerüljek. ahol nem érnek utol a külvilág meg önön srapneljeim. az „emberek megbolondultak, a világ megváltozott, többnyire törődtem, - mindennel, de visszahúzódtam valahova, ahol baj nem érhet. Things have changed. értem én, hogy nektek, nekem, mindenkinek mi lenne jó. lehet ezt érteni. csak nekem ez így szól: mentem, meneteltem ezen az úton, egész a rokkanásig, hogy hazaérjek. már már oda is értem a kapuhoz, valaki elém szaladt, s közölte, hogy „az az ember nem itt lakik". kurtán-furcsán, de ide ment ez le, s akárhogy is, én ennek a túlvilági erőnek engedelmeskedve megfordultam, s azóta is távolodom, úgyhogy majd – nyilván szakadt batyummal elmehetek egy másik nyomorba, a személytelen, arctalan, jellegtelen újjászületés poklába, mikor egy szép bogarat belerakunk egy elég nagy, szellőző! skatulyába. rendben van. benne vagyok. győzött a diktatúra. levert egy kirakat perben. De akkor legyünk már túl rajta, kérem, mielőtt leketyegek ezen gulágon. Oké. ugrott a staub is, oké. beülök egy kukába. de akkor legalább egy kicsit hadd írjak valakinek, akiért a harang szól. Kérem szépen. Legyen ez az utolsó kívánságom.

Jack

okt 9. szombattól. 11 hétfőig semmi nem ugrik meg semmitől. avagy kicsit messzire járunk autót javíttatni.

Egy agyament kirándulás Orlandóba

A TÖRTÉNET PONTOS LEÍRÁSA, PÉNZT KÉREK A PACUKÁTÓL A LAKBÉRRE, S A TICKET AZ AMERIKAI JAILRE…ÉS A SZABADULÁS,

a leszbi dolog

szexuális hovatartozását illetően hosszan mesélhetnék a pesti barátnőkkel való nyali-falikról, a világkörüli utazásokról, ahol potyautasként a meghívó tizenhat éves kamaszfiával aludt egy szobában, a rejtélyes körülmények között magát halálba pecázó megmentőről, az öngyilkos alkesz udvarlójáról, de ő volt, az, ki a lánya udvarlóját elszerette. Az első férjéről, aki gyerekestől az utcára rakta meg ilyenek. De, volt benne valami buja biszex szexualitás, s alkatilag is jól összeillettünk. Úgyhogy minden irányú rosszat nem lehet rá mondani, s a maga odaadó infantilizmusával tudott kedves is lenni. De Ospreybe egyre inkább kiderült, hogy nem illünk össze. A pénz, és az azon vehető dolgok hiányában egyre fogyott, ami összetartott volna bennünket. Egy szép napon az egyik laptopom odaajándékoztam neki, hogy nyugodtan tudjon rajta nézelődni, levelezni. Aztán valami furcsa történt. Kiderült, hogy mindenféle gyanús pornó oldalakon leszbi oldalakon kevereg, s a gép egyszer csak beragadt. Kénytelen volt hozzám fordulni, amivel le is bukott. S nagyon nem is érdekelte.

a nyewyorki kapcsolat

egy nap közölte, hogy oda akar menni. „van ott valaki".

én vagyok a szponzora, nem engedhetem el csak úgy

s adjak neki pénzt. Miért, kérdezte, a feleségem, nem. S a réginek is adok, neki miért nem? Mondom ez az egész kicsit más, nem?

s ebből aztán lett egy veszekedés

, rácsapom az ajtót, hogy a munkások ne hallják lefekszem, majd felkelek, s újra kinyitom a zárat bejön, s elkezd pakolni, viszi a laptopom mondom neki, ezt nem lehet, jöjjön vissza megyek utána egy másik szobába, valakinek? - telefonálni próbál, ki akarom venni a kezéből a telefont

el akarom venni a laptopot s ekkor jön a Tom, a középkorú hotellakáj, s mondja ez lett itt a Pacuka új szobája. Kimegyek, jön főnökasszony, a Carolin, s a szobámba utasít, visszamegyek, lefekszem, jönnek a zsaruk, vallatnak, - bántottam e én eme hites feleségem? - mondom nem én, próbálok valamit még hozzá tenni, de nyilvánvalóan nem figyelnek, biztos, ami biztos, megbilincselnek, aztán beraknak egy hátsó ülés nélküli rendőrautóba. Összegörnyedve fulladozni kezdek, ez már tényleg sok bezártság, s ez az, amit, a strokom miatt nem birok többé. Látják gáz van, hívják a rohammentőt, jön is szirénázva, olyan, mint egy tűzoltó autó, tűzpiros és akkora. Ott a parkolóba fölfektetnek egy nyugágyra, s méregetni kezdik a hogylétem. Az összes emberem kint áll, fölemelem, mutatom nekik a megbilincselt kezeim, fogalmam sincs miért. Talán, hogy lássák mi is történik itt a főnökükkel. Nem csinálnak semmit, csak, mint a birkák néznek. Mit mondhatnának? Bespréznek a számba, hogy megnyugodjak. Betuszkolnak a zsarukocsiba,

én adjak pénzt, hiszen az elvált feleségemnek is adok

s a két fakabát vitába keveredik, miszerint a folt Pacuka nyakán

lehet nem is az én kezemtől volt, hiszen a jogsiján is látszik! S persze arról nincs másolat, el nem vették, csak a számát írták föl. Még friss, most csináltattam neki…

s hát, további kis konfliktus is keletkezik közöttük.

- figyelj, most már mindegy, szerintem vigyük be, mondja az egyik. Mindketten hátrafordulnak, s egy pillanatra szemügyre, vagy meg inkább észre is vesznek. Megyünk északnak a Tamiami Trailen, azt hittem soha nem érünk oda, de egyszer csak ott állunk a rendőrség művészbejárata mögött, kinyílik a nagy garázs ajtó, s máris bent vagyunk.

- Na itt se voltam még, jegyezem meg,

magam se tudom miért.

- na látja, mondja a két fakabát, szinte kánonban. Bent motozás, elvesznek mindenem, adnak egy számot, dögcédulát, nyugtát, minden nagyon korrekt. Szeretnék beszélni a feleségemmel, attól félek öngyilkos lesz, mondom. Halálos meggyőződésem, hogy a lökött nő rájöhetett mennyire túllőt a célon, nem tudta ez lesz belőle, s most lelkiismeret furdalása van. Kiröhögnek, -a felesége egy felnőtt ember, nem? -, kérdezi az emelvény megközelíthetetlen magaslatából egy mogorva tiszt. A vizsgálati teremben, mintha színielőadás lenne, még civilként mindenki elengedi magát. Van, aki torka szakadtából, trágárságokat ordít, szidja a zsarukat, akik apatikusan tűrik. Szemlátomást hozzá vannak szokva. Aztán

egy még alaposabb nyilvántartásba vétel, s majd egy helységhez érünk, ahol egy zsákot kell magunkhoz venni. Az ágynemű van benne, két lepedő.

Megyünk a cellához. Sötét kamra, két ággyal.

Kb. kétszer háromméteres. Slozi, csap, rácsos ajtó. Éjszakára arra is rácsuknak egy tömör vasajtót, kis rés marad az alján., tudom meg a többiektől. Már csak ez kell az agyvérzéstől újonnan keletkezett klausztrofóbiámnak. Még négy embert hoznak, akiknek már nincs helyük a két ágyon. Külön hálózsákot kapnak, s ágyazzanak meg a földön! Maguk a fakabátok sem értik, de ma valahogy minden összejött, túl sok odakint a balhé. Lassan mindenkiről kiderül, hogy került ide.

FAZONOK A SITTEN

s igen, későbbről emlékszem, volt ott egy öltönyös, komolyan, egy szépen felöltözött úr is, aki hihetetlen bamba pofával értetlenkedett. Én akkor azt hittem valami gyogyó

s lehet, de jóval később a Walmartban találkoztam vele, a melósokat igazgatta, kiderült valami kisfőnök lehetett, s nem egy hülye. De ott úgy viselkedett, lehet csak lemerevedett a sokktól?

A földön ülők egyike jól öltözött

sportember kinézet. Valami bulin voltak a babájával, s ő éppen csak ivott, s útban a nőhöz elkapták őket. Pedig csak pár saroknyira kellett vezetni. Kellene a váltságdíj, intézni dolgokat, értesíteni a munkahelyét. Az anyját, de a nő nem hívja, a manusz meg nem érti, csak mammog maga elé. Két hallgatója arcán meg az értetlenség virít, vajon mit nem ért ez az ürge? Ők már a balhé- világ folyamatos benső vérzésében élnek, s tudják mi ilyenkor az ábra. Nemsokára én is majd jól megmártózom ebben. De most akaratlanul is a néhány centire tőlem zajló társalgásra figyelek. A sportos ember hallgatósága egy kis vékony kopaszodó ember, ötven lehet, s mondja, hogy ő meg se próbál kijutni innen, bizony ő elverte a kurválkodó asszonyt, s jobb, ha most itt marad, mert ha engednék lehet agyon is ütné. Még lehet mászkálnunk s a kis előtérben két nyilvánvaló kamerával is figyelhetnek minket.

Egy húsz év körüli, kéztörő,

tetovált fiatal a kézujjait ropogtatja, miután hiába hívta közönyös nagyanyját, s könyörgött neki, még egyszere mentse már ki. Igazi izompacsirta, s már hörög a felháborodástól, hogy öreg néne rokona miért nem bízik benne. Ez a helyzet

most más, mint az előzők. Megy, mint a ketrecbe zárt dúvad, s hirtelen teljes erővel a betnonfalba bokszol. Lehet hallani a csont reccsenését, látni a grimaszt az arcán, épp kezével most a fájót tapogatja. Sikerült elterelnie a saját figyelmét.

A benti s a kinti vécén

A bentin, most két extra cellatársam a helyzetet tárgyalja, de felfedezzem kint is van egy az előtérből nyílik. Vizelni kéne gondolom, de mikor odalépek, azt egy sötébőrű fiatal őrzi, s mondja, hogy csak huggggyozni, eszembe ne jusson más, mert az az övé. Igyekszem megnyugtatni, odaállok, de alig jön ki valami, mert az illető hol a farkamra, hol a képembe bámul, hogy biztosan nem verem át. S hát lassan leesik a tantusz, mi is folyik itt.

Az est múlásával egyre erősödik a rémület bennem,

nem kapok levegőt, ennek nem lesz jó vége. soha életemben nem hisztiztem ilyenekért. Hideg veríték kezd ömleni rólam, óvatosan verni kezdem az ajtót, s udvariasan mondom az őrnek, hogy elnézést, de nemrég volt egy agyvérzésem, s rosszul vagyok. Olyan, mintha nem is hallaná, mert fogja magát, s elmegy. Rémületem pánikra vált, cellatársaim arcára nézek, de csak sajnálkozó szégyenkezés, vagy közöny van az arcukon.

Jó idő múlva azonban az őr visszajön,

kinyitja az ajtót, s mondja kövessem. A nagy, huzatos lépcsőházba vajajtók döngenek, s furcsa fertőtlenítővel kevert istállószag hullámzik. Lifttel fölmegyünk egy emeletet. Íróasztalok mögött egyenruhás rendőrök és rendőrnők ülnek. adnak egy bilincset, s mondják zárjam a padhoz vele magam. Ügyetlenkedek, fogalmam sincs, hogy működik. Valaki udvariasan segít. Kapok egy pirulát, meg egy pohárba vizet. Konstatálom, hogy innen csak egy út vezet, vissza a cellába. Lassan megnyugszom, s hát rémes éjszaka kezdődik.

hajnalban kinyitják a rácsos ajtót,

a beépült téglák

a két visszatérő, s furcsa módon ettől kiváltságos jómadár, akiket máris beosztanak az emeleti bentlakósokhoz alkutyának. A törvényen kívüliek alkutyái, érdekes. Szemlátomást tetszik a fickóknak, elégedetten vigyorognak, hogy így számontartják, s megtisztelik őket.

A kaja

A nem túl nagy helységben kamerák vannak a sarkokban nyilvánvalóan figyelnek bennünket. Egyszer csak kajaosztás van, két madárlátta hamburger, fonnyadt, kicsi, még az olasz menekült húspogácsánál is gusztustalanabb, amit

még a kutyák se ettek meg. Hát, itt se kapkodnak utána. Egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy ez nem vicc. Körülöttem mindenki nyüzsög, valamit intézni próbál, a szabadulás útvesztőjében vergődik. Lassan én kezdem megérteni, mi a következő lépés. Hát telefonálni kell! Egy őskövület, fekete tárcsázós készülék lóg a falon, fém, bombabiztos. Eszembe jut a Rodney, a valamikor szorult helyzetéből kiemelt al-tulaj, akit ezer életmentő tanáccsal láttam el, hogy élete maga csinálta kloákájából kihúzzam. Szinte biztosra veszem, hogy segíteni fog. Ráadásul erre a számra még emlékszem is, annyiszor beszéltünk. Aztán legnagyobb megdöbbenésemre kiderül, hogy üzenetrögzítőn van a telefonja. Még párszor próbálom, semmi. Soha nem szokta kikapcsolni. S igen, az egyetlen megtartható leltárcetlimen, amit adtak, három vagy négy telefonszám. Azokat kell hívni. Sorba állok, aztán kiderül, hogy én nem tudok telefonálni. Ha nem elég gyorsan tárcsázok, akkor megszakad a vonal. S még lassan se tudok. S a számok megjegyzésének képessége kész, s a rövid memóriám elszállt belőlem. Elszállt, S a számok megjegyzésének képessége kész, s a rövid memóriám elszállt belőlem. Elszállt, mintha ma született, aranyos kisbaba lennék. A negyedik szám után már nem emlékszem mit tekertem a tárcsán. Töprengek, mit lehetne itt csinálni, de máris morgolódnak mögöttem. Kiállok a sorból. S hát igen, valahogy le kéne jegyeznem, amit már tárcsáztam, szépen sorba, s ha látom, akkor talán meg tudom csinálni. De hát it se papír, se toll, se semmi nincs. Föl le kóválygok mikor a zuhanyozóban egy darab szappant találok. Sorba állok, s mikor rám kerül a sor egyenként a szürkére mázolt olajfestékre kanyarítom a számokat. Minden egyes érintésnél mállik, töredezik a szappan-krétám. Emberek nem értik mit csinálok, hülye megjegyzések röpködnek egy hülyének. Vagy háromszor megszakad a vonal, aztán kettő számról kiderül, hogy az nem is jó, mire valaki fölveszi a telefont! Úgy érzem, mintha maga az Úr szólna föntről hozzám.

S sokadig próbálkozásra valaki a vonal végén válaszol!

S az ürge kérdi, valyon van e nékem pénzem. S mondom ja, meg je, csak momentán kölcsön adtam az Amerikai Fegyházintézetnek. Bassza meg, még a nevét se tudom, hm. Az nem baj. Mondja? csak papíron engedélyezzem a zsaruknál, hogy ő lenyúlhassa.

-

sikerül beszélnem a bondossal

Szerencsére az angolom egybe maradt, s hát hadarom: itt vagyok a jailen, s ki kéne jutnom.

Sejtettem – mondja, van pénzem?

Valamennyi igen. Fogalmam sincs. Ráadásul szinte az összeset kivettem, amit csak az imént elvettek tőlem, s letétbe helyezték. Majd csekk formájában megkapom, de mikor? S aztán beválthatom a bankba?

kérjek az őrtől egy engedélyt

nagy nehezen hoz, kitöltöm, közben eltűnik, s nem jön, mi folyik itt?

-

Nos, én ezekről a váltságdíj ügyekről az ég világon semmit nem tudtam. Kimaradtam az ilyen alvilági ügyekből. Amúgy meg nem is volt igaz, mert itt valami égi gondviselésnek hála a véletlenek? – sorozata folytán pár napja mind az ötezer valahány dollárom kivettem. Valami benső sugallatra, tartva az én drága hitvesemtől. Pedig akkor még fogalmam se volt mi fog történni. Nos, ezt a lét meg mindjárt az intézménybe érkezésemkor az ügyintéző zsaruk egyike elvette, s adott róla egy cetlit. Tehát, hivatalosan a bankban egy pár kanyi maradt. S ezzel a történet csattanóinak még a végére se értünk. Mert hogy történetesen szombat éjszaka volt.

végre jön, odaadom, megint várok eltűnik, aztán jön, odaadom, kis remény gyullad bennem, itt valamit intéznek. De aztán az ügyintéző eljáró még mindig nem jön, érthetetlen az egész, aztán az örökkévalóságból megjelenik, odaadom, megint eltűnik, döngve csapódik mögötte a vasajtó. Az épületből liftek suhanása hallatszik. már azt hittem ez csak egy álom volt, közben jó páran elmennek, teljesen érthetetlen miért, s hova?

aztán nagy kulcs csörgetve betoppan a börtöndolgozó, a tollával aláírom, s megint viszi a papírt. Semmilyen kérdésre nem válaszol. Miért is érdemelnénk mi azt meg? Egy idő múlva viszont kapok egy fényképes plecsnit, s lehet megyek az emeletre, ahova az elnapoltak kerülnek bentlakónak. az még mindig jobb, mint itt. Várakozás ebben, majd ott kell laknom, meddig? Aztán legnagyobb meglepetésre mondják, oké, mehetek, s már jönnek értem, szabad vagyok! Teljesen szűrreális, már többször átéltem a saját halálom, aztán most meg szemlátomást kifele, meg mi? –

Viszont előbb nagyon körülményesen, több helyen aláíratnak velem több mindent, s a lóvémról adtak egy rendes csekket. Mind a négyezerről. s szedjem a motyóm.

S hirtelen csoda, hogy a pöcsöm nem hagyom el, s

ottfelejtem a bűnügyi mikulás csomagom. Pedig az lett volna az egyetlen ottlevőségem. S mondom hadd ugorjak vissza, de nem érnek rá, majd kérjek egy másikat. Mondom na de én messze lakom! Nem baj, ráérek nem? – ezt válaszolják. Megyünk lefele a lifttel, s a bejárati ajtóig kisérnek. Vonulunk, én középen, ők jobbról balról, szép akkurátusan. S egyszer csak mintha újjászületnék? - nem, inkább, mint aki most vajúdott a világra, ott állok az utcán! Kint szinte letaglóz a nap, s mint valami filmjelenetben megindulok egy röplapon lévő közeli címre, a váltságdíj irodába.

A kint a bondsmannél

elsírom magam, mondja nem ő mentett meg, ez itt a procedúra, de azért érti, s a vállamara teszi a kezét. Kegyetlen világ ez, de itt van, működik, nem? S millió papírt aláirat velem. S mondom neki, az a dráma, hogy egy kanyim sincs, s meg kéne próbálnom kivenni egy kis lét.

Mert hogy ez a bondos jóember – miután eljutott hozzá az engedélyem, utolsó kanyiig lenyúlt mindent. Hogy hogy tudta, azt maga se tudta! S a híres bank elkésett egy milliomod másodperccel. Nos, ez egy életmentő zárlat most, apró kozmikus baleset az életbemaradásomhoz. S az amúgy vadidegen Sarasotában találok egy magyar majálist! Gondolom, na majd ott fognak engem jó emberek megmentteteni, magyar vagyok, vagy mi? De csak egy jó zsíros véres hurka, sör, s egy szégyenteljes hányás, összezavarodott elmém tántorgása lett belőle. Nem szóltam én ott senkinek. Érdkel az valakit is?

-/-

szépen levett róla négyezret. S a bíró ítélete szerint az ideiglenes szabadlábra helyezésemhez legalább ennyi kellett. S most, hogy aláírtam mindent, ő visszacsinált mindent, hétfőn, ha nyit a bank, föl vehetem a zsozsó.

Aztán majd másnap, vasárnap el is fuvarozott egy automatához, s az a buta automata, nem tudva követni a pörgő eseményeket meg még mindig kiköpött egy húszast, amiért majd meg is büntetnek hm. Viszont, amit szédült elmémmel gyorsan el is herdáltam. S mondta, hogy csak ésszel, ne tűnjek el, de ne ám. Mert annak a sitt lenne a vége. Később még udvariasan érdeklődött párszor, hogy ugye még véletlenül se Mexikóba vagyok? De mondtam, nyugi, kivárom a felmentésem, szép rendesen. S hát úgy is lett.

KITASZÍTVA MINDENEMBŐL, MAJD EGYEDÜL NOKOMISBAN

bűnügyi előzetesként otthontalanná válok s bármit rosszul csinálok, s börtön fenyeget.

AZ ÚT HOVA?

Az igencsak kiábrándító hazai majális után, egy szál gatyában, harminc kilométeres gyaloglás után, először egy útszéli kis motelban próbálkozom.

Középkorú gyermektelen házaspár, a gondnok. Próbálom. Életükben nem láttak még idegent. Mutatom nekik a négyezer dolláros csekkem, amit majd másnap reggel beváltok, s mindent bőségesen kifizetek, s kérem őket, hogy egy éjszakára hadd aludjak a moteljukban. Elszörnyülködnek duplájára dagadt lába-

mon, a rissz-rossz papucson, amiben a rendőrök elcipeltek, tényleg nem túrázásra való. Viszont, félnek, hogy a tulaj előtt lebuknak, s egy haverjuktól próbálnak szívességet kérni, - valamelyik üres kéglijébe fogadjon már be. Órákig tartó huzavona kezdődik, aminek a végén a közben szorgalmasan iszogató hallgatóságom álmos alkoholmámorban egyre inkább közömbössé kezd válni sorsom és állapotom miatt.

A szakadt ponyva lopás

Miután pártfogói békésen elszunyókálnak, óvatosan kilépek a motel apró udvarára. Megrázkódom, kezd hideg lenni. Egy kis építkezésen egy méternyi, koszos, szakadozott ponyvát találok, na ez meg majd jó lesz takarónak, gondolom.

A tengerhez vezető kanyargós úton rendőrautók cirkálnak, a bokrokban bujkálva óvatoskodom a víz felé. Közben egy ház kivilágított garázsánál egy éjjel buzgólkodó fafaragó embert találok, az egész olyan, mint a mesében. Kedves figyelmességgel hallgatja a történetem, miközben egy pelikán szobrát faragja.

EGY SZOMORÚ OTTHONI LECSENGÉS

Febr. 12- 19 Egy hét alatt komplett őrület: a Jégnézővel Bogláron, meg a többi

Szóval, álljak át, szürküljek be, szomorodjak le, gondoltam nemrég, kisvakondosan - mert "ez a hazám"?

Nem tudom. De valójában nincs itt semmi baj. Egyet kivéve. Hogy mindezt egyedül? Egyre többször úgy érzem, hogy egy tudatlan, magát nem ismerő bunkó vagyok. Olyan jó lenne ezt bepótolni. De a pillantás, a kritika, az inspiráció, az érintés, az egész másik - női - világegyetem nélkül, csalás és csalatás az egész. Éhség. Elementáris éhség. S ugye, nem mindenki az. Hogy lehet azt elmondani, hogy én mennyire vagyok az? Hogy mivel lehet jóllakatni? Hogy mire vagyok képes? Mekkora a hely, tér, idő, inger stb. igényem? Mi az, amivel beérem? Úgy tűnik, "még tudom kicsit állni a mord hidak nehéz szemét, pedig ringatott már sokat a tenger". Nem vagyok még elég Részeg.

Még mindig valami jobb életről álmodozom. Valahogy nehéz bevenni, hogy ennyi.

https://www.youtube.com/watch?v=fcHJsW8V5uo

MEGJEGYEZNI PRÓBÁLOM, EZEK A VERSEK ÉS SZÁMOK MAGYARUL AZ ÉN RÖGTÖNZÖTT, NYERS FORDÍTÁSAIM!

Bob Dylan Modern Times
Ain't talkin' c. számának saját fordítása s azok körülményei.

Kb., negyvenedszer hallgatom, hánytam, hányódtam, aludtam, álmomban is, lepedék is a számban, éget szagra ébredő rémtudattal. Aztán keresztül a fasoron, a téli napfényben játszó levelekkel. Aztán lent az óceán partján, a hullámokon ringatódzó csillagokkal. Aztán egy kihalt éjszakában, patkányokat sodor a szél. Hazafelé a nő-arcú hajnal fagyott csontjaim szopogatja. S most nekifogtam.

Valaki egyszer azt mondta, „könnyen lehet, én már rég nem itt lennék, ha nem lett volna nekem a Dylan, nehéz óráimban".

Ain't talkin', just walkin' Eatin' hog eyed grease in a hog eyed town. Heart burnin', still yearnin' Some day you'll be glad to have me around.	Hallgatok-nem beszélek, csak ballagok itt,disznó szemű zsírt éve disznófalván, Megcsömörlve, mégis éhesen, Egy nap boldog leszel, hogy körötted voltam én
And then at the end, we are somewhere near the gates of Eden. "Ain't Talkin'," the album closer, has the hard-boiled moralism of a Raymond Chandler novel. The setting is the Mystic Garden. One night a man goes out walking. Someone hits him from behind. There are no rules here. The gardener is gone. And in this godless place, where the cities of the plague run with hog-eyed grease, this lone man looks to avenge his father's death and looks to his mother for guidance: "In the human heart, an evil spirit can dwell/I'm trying to love my neighbor	Kivonat az alábbi lemez végéről. S a végén, valahol a Mennyország Kapujában. A „Hallgatok-Nem-beszélek" -ben van valami besűrítése a moralitásnak, amit egy Raymond Chandler regényben találhatunk. A helyszín a Misztikus Kert. Éjjel egy ember sétálni indul. S valaki leüti hátulról. Ezen a helyen minden szabály megszűnik. A Kertész eltűnt. S ezen az istentelen helyen, ahol „disznó-tekintetű" zsírban sodródnak pestises városok, egy magányos ember válasz után kutat, apja haláláért, s anyjához

and do good unto others/But, oh, mother, things ain't going well." His eyes are filled with tears. His lips are dry. His mind is clogged with thoughts of a girl he left behind. He carries a dead man's shield and waits for his enemies to sleep so he can slaughter them. "Ain't talkin', just walkin'/I'll burn that bridge before you can cross/Heart burnin', still yearnin'/There'll be no mercy for you once you've lost." He walks up the road, around the bend, bound for "the last outback, at the world's end." His music trails behind him. And then he's out of sight.	fohászkodik útmutatásért: „Az emberi szívben az ördög leleménye virágzik/ Én próbálom szomszédom szeretni, s másokkal jót tenni/De, ó, anyám, dolgok rossz irányban mennek”. Szemei könnyekkel telnek. Ajka kiszáradt. Elméjében egy hátrahagyott lány fennakadt képe. Egy halott páncéljával kezében vár, hogy ellenségei elaludjanak, s lemészárolhassa őket. „Hallgatok-Nem beszélek csak ballagok /Megcsömörlve mégis éhesen/Hidat égetek nehogy rálépj /Megcsömörlve, mégis éhesen/Nem lesz irgalom vesztedért” Az ember végig menve az úton a világ végső állomására ér. S a zene mindvégig elkíséri. Majd eltűnik szemünk elől.

Nyitott lefordítása az inteligetsiának:

BOB DYAL: MODERN TIMES

-/-
A szám
https://www.youtube.com/atch?v=VsWsrxrPseQ
-/-

Csak a vállalkozók száma egyre fogy. Elmenni egy sütit enni vasárnap délután? Hát, volt az is, de nem ismertem benne magamra. Még mindig van bennem vakmerőség, bátorság, erő. S kell, hogy a szegény embernek is legyen egy igaz útja. Az Attila szerint "kint is bent is nem foghat a macska egeret", de biztos? csak egy kicsit...

a beachen alvás rendőrfényekkel

megfagyok, a szakadt ponyva semmit sem ér. Hideg szél fúj a locsogó tenger felől fülem szám szemem tele homokkal, sirályok sikoltoznak S lassan, nagyon lassan hajnalodik. Vissza vergődőm a Tamiami útra

reggel próbálom hívni a jailt, szórakoznak velem, patt. Nem találják a paksamétám, biztos a takarító kidobta. Oda kel mennem. Oké, hogyan? Ez az én dolgom.

Egy sarki Sevenelevennél, egy rendőrautó kanyarodik be éppen. Odasomfordálok, s mint egy böszme kisgyerek, kitör belőlem a dutyma. elsírom a bánatom, s kiderül, ez egy rendes rendőr. Szépen végighallgatni, majd felhívja a főnökét. Aki, engedélyezi, hogy visszavigyen a hotelomhoz, pár cuccért.

Sarasota Salvation Army

okt. 14.15 vasárnap oké, de hol fogok lenni?

A FAFARAGÓ

Tehát, nagy nehezen sikerül az autómat, meg néhány ruhadarabot visszakapnom, s van pár ezer dollárom. Az agyvérzéstől összezavarodva, a nyakéri operációktól legyengülve, a megszégyenítéstől egy elkeseredve, az emberi kegyetlenségtől letaglózva egy indiai drogosokkal teli mocskos hoteljában kötök ki, majd a Salvation Army menhelyén.

Salvation Army

bevásárlás éjjeli menedékhelyre. Egy valaki mellettem egész éjjel köhög, de nagyon, s a végé felém fordul, fölkönyököl, s rám hány. Én meg majdnem vissza. De nem csinálok balhét. Egy páran fönt vannak, s látják, mi történik, de senki nem csinál semmit. Talán mintha valaki azt mondta volna, hogy „shit". De ennyi.

A LEGGAZDAGABB ORSZÁG LEGNYOMORULTABB MENHELYE

S hát ezt a fucken eltorzult világot, ami itt van...!

ott van az svájfolt öregúr, aki olyan rendesen törődött velem, legutóbb. mindenben megpróbált segíteni, semmiben nem tudott. még azt is megpróbálta, hogy hadd aludjak ott. az épület mögötti parkolóban. régen ez nem volt probléma, mára mindenki be van szarva, felelőséget vállalni, na ne!

Ide? Ahogy jövök kifele egy biciklis bumot látok, hátizsák, mp3, s jön ő is ki. hát igen, ezek a hontalanok szigetei. s hát én is ide jöttem vécére. bum lettem...nos, nem egészen, mert itt van ez a nagyszerű amerikai Dodege Karaván, Grand, ráadásul, ja, meg je. jó lenne, ha valahonnan annyi pénz összejönne, hogy majd haza tudjak menni, még egyszer, mikor majd meglesz a disability.

Nos, így a fehér van kényelmében és biztonságában nekivágok az északabbnak megint,

megyek a jótékonyság vagy mi, a Restrictions Házába. a szokásos gyülekezet, s egy kis rv az épület előtt, a múltkor is itt volt, vajon kié lehet? kéne vele beszélni parkolásról, campingezésrről meg ilyenek. ezek idejönnek, már ráálltak erre a szisztemre, ez nagyon veszélyes., szóval ide jönnek minden reggel s esznek, ingyen. de először bemegyek. nincs levelem. kinézek, mintha valaki lenne egy camperben. egy feka nő. Ronda, fiatalon elhízott, tönkrement arc, test. mást nem látni. exuse me, fordulok hozzá. - s milyen rendes, mert szegény? Mondja! - semmit sem kell kérdezni! s kiderül a Walmartnál, nem a délinél, de az itteni sarasotainál lehet parkolni éjjel. sőt. állítólag a zsaruk mondták nekik, hogy oda menjenek! Amúgy – persze hogy lehetne, ha ha ha. Nos kezd összejönni ez a real keresztmetszet az amerikai társadalmamról. social security, disability, miegyfaszom. Hosszan várok, sorra kerüljek a sorszámommal. csak egy telefonszámot próbálok beadni, mert hogy homeless lettem, nincs címem. azért nem tudja ez a hülye én liba feleségem – még – hogy milyen férgekkel teli ládát nyitott ki... A bill számát, persze. a kiscsaj nehezen érti meg. mondom egy padon alszom, valahol délen, van vagy húsz kilométer, ide gyalogoltam. mondja még zajlik az ügyem. s különben is nem itt csinálják már, hanem Tampában! lehet azért lett ilyen gyors? valaki lebukott? mert mindenki arról beszélt, hogy milyen iszonyú lassú volt eddig. évekig, két évig is eltartott. most meg, mondta a bill, a sógorának három hónap se volt.

nos ez jó. elrohanok a Barnes and Nobelba. nézem az interneteket, de minden oké arrafelé. majdnem írok egy levelet az Jillnek, hogy megpályázom a balesetbiztositást, de az utolsó pillanatban meggondolom magam, - mert majd visszaélnek vele?

E kegyes hely után már tényleg a csövezés van, iszonyú lehangoló, mocskos, rémlátomás az egész. Ez akkor még ingyen volt, s erőse gondolkodom, hogy itt kellene kihúznom az időt, amíg a rokkantságim intézem, azaz bizonytalan időre. Napi tíz dollárt kérnek, s hezitálok mert nem tudom meddig kell így lennem, meddig tart ki a pénzem. A dolgot segíti eldönteni, mikor az egyik éjjel egy tüdőbeteg éjjel lehány. Ez az, ahol úgy döntöttem, hogy valami más megoldást keresek.

okt. 20 Menhelyről a koszfészekbe,

iszonyú nyomor ez itt, ha n*i*ncs emberi jelenlét. Úgy hívják, hogy Sunshine Inn and Suit, amit Napfény Fogadó és Vendéglátó-nak lehetne hívni. s micsoda?

egy kisszutykos," Pakik" által vezetett motel, semmi a semmiben, semmivel., Retekfészek, Retekvalván. A velem egyidős, azaz hatvanéves csávó még mindig kergeti az álmát. Így első látásra ez látszik., amúgy nem tudni. Az biztos, hogy sokat nem költ az intézményre, a naplementében szarrámént az amerikai zászló. Szemben egy másik híres intézmény emblémája, s Subway. ami nem egy metró, ahogy ez máshol, hanem egy szendvicsgyártó céghálózat, beszőve amerikát. jön az öreg egyszálbél egy biciklis fekával. aki egész délután jön, s környékezi, nem tudom milyen dealt tököltek ki. a nap leesett, én is mindjárt a seggemről is. Itt ülök kint a kerti székemen, nemrégjöttem haza, beittam, beettem, s hulla vagyok.

ma megszereztem a taxomból visszajáró lét, aminek a felét a pacuka levette. kilencszáhuszonhat dollárt. szép, nem? kis gecije. a kis gecije. na mindegy. majd holnap, holnap a többi is elmesélem. sok mindent történt ma.

AZ ÚT DÉLRE

okt. 21. csütörtök megyek föl le, mint a hülye Nokomis és Sarasota között, elvette ez a szemét geci a gps-t,

úgyhogy iszonyukat kínlódok, nehezen tudok tájékozódni. nem tudom melyik nap volt mi. de azt hiszem ezen a napon voltam bent a rokkantságinál. nos, bementem a rokkantságiba, s mondtam, hogy homeless lettem. egy kis feka csávó volt, de szimpatizált. mondtam, hogy nagyon gázos a helyzet. oda hívta a főnökét, aki kikérdezett. hol alszom. mondtam itt- ott. padon? ott is. megyek sokat. lényeg – átitattatta a kiscsávóval az egész hóbelenbancot. a jótékonysági házas címet tudják alapul venni. Nos innen rohanás délre, hogy beadjam a fellebbezést? a rendőrségre. megyek a Venice serifekhez, bunkók, mint az állat. ezeket tényleg semmi sem hatja meg. mondják, ja, itt kell beadni. ad egy nyomtatvány. elrohanok a könyvtárba, s elkezdem kézzel írni. véletlenül az elválasztó műanyagra. hogy majd átmásolom. iszonyú fáradt és ideges vagyok. ez így nem lesz jó, nem fog kiférni. gépelni kellene. újra a serifekhez, mondják jó. de kell egy stick. elrohanok a Walmartba, veszek egyet. vissza a könyvtárba. kiizzadok egyet, szörnyű. de remélem a semminél jobb. az van benne, hogy én önvédelem. meg hogy emigrációs kérdés. viszem a zsarunak, remélem nem dobta ki, azt mondja csatolta. tegnap vettem egy Bacardit, de úgy döntöttem, hogy pia sem. kiöntöttem a csapba. mert hogy veszélyes is, nyitott ízivel az autóba. meg amúgy is, nem kéne inni. tegnap nem tudtam aludni miatta. egészségesebb is... Aztán a hotelban eszembe jutott, hogy kéne egy lakásmegoldás, mert a hotel drága, még az a tetűfészek is. s elkezdtem interneten, Craiglisten keresni. S találtam egy öreg pudvát, Cheavy, a lent Cape Korálban. Fort Myersnél. kétezret kérnek, jó nagy, harminc láb. azaz tíz méter hosszú. mondom a csávónak, hogy korán. jó. ötkor kelek, többször majd elalszom, mert hogy iszonyúan fáradt vagyok. aztán hétfelé felhívom

a csávót. azt mondja mát többször próbált hívni, amit nem hallottam, hogy várjak, mert nem megy az önindító, ki kell cserélni. de aztán rádumáltam, mert hogy már jövök. iszonyúakat kóvályogtam, totál lehetetlen a hely. végül egy Tarrgetban veszek egy gps-t de azzal se megy. s ott van, ahol egyszer az pacukával kóvályogtunk, egy elég elvarázsolt hely. várom a circle K kútnál, jön, s megkarcolok egy autót. ahogy tolatok. gyoran húzom a csíkot, nem igazán tudom mit csinálok. s nem jön ki senki a kútról! s nem követ senki! azért ez kurva meredek, gondolom.

okt. 23. szombat próbálkozás a munkásaimnál

a Joe ra gondoltam, meg a Jimre, de ezek kölykök, s ott laknak, ahol a Mario. Oda meg nem megyek, mert meg kéne ölnöm azt a kis szemetet. aztán a Glenre. meg a Justinra. s persze a Billre. a Walmartból visszafele megállok a hotelnál. semmi terv, de pont jó. épp jön a Glen meg a Jason. mondom a Glennek kéne beszélni, jó, vigyázzak. Lassan ér oda, én meg közben föl le sunyizok. A Mario elhúz. mondja a Billnek van neki egy üres telke. telefonszámok, délbe hívjam. vissza a kemperben, mert nincs nálam a telefon. a Bill nem válaszol, hagyok üzenet. megint hívom, végre fölveszi, s mondja oké. most Árkádiába van az asszony antikshopjában segít, de holnap. úgy tűnik fog menni, valaki lakott már pár hónapig így. villanya van, a többit megoldjuk. elrohanok a sarasotai jótékonysági házba, a mailért. vissza kéne érni a Glenhez. akarok vele beszélni, egyrészt mi újság, másrészt a Forman izéről. mert hogy ő ott volt, látott, mikor rosszul lettem. de közben érdekes volt, mert olyan hűvös maradt. mintha félne, mintha

valaki megijesztette volna. szegény Glen, nem kell még több balhé. ja, senkinek. Nos a házban a hétvégén nincs senki. rohanok vissza, s elkap a fasz rendőr. borzasztó. gyorshajtás, azt mondja. persze, nem igaz. Könyörgők, s elenged! mondom most lettem homeless. aszondja kb. kettő nyolcvan lenne, s nyilván nem tudnám kifizetni, s akkor elveszik a járgányt, meg minden. lényeg, hogy elengedi. hova sietek, kérdi még. s nem tudott eszembe, hogy a Glenhez. meg miért. közben hívom, mondja délig dolgozik. aztán nagyon furcsa lesz minden. először nem válaszol. aztán azt mondja, még tovább dolgozik. aztán hogy holnap a Billel? akkor hívjam akkor. Mi van? Kicsit megint bepánikolok. ő így beszart, a rámenős Glen, akkor a Bill nem fog?

vajon mit hoz a holnap?

LEVELEZÉS JILLEL

2010. okt. 23. 8:32

Hát sajnálom nem nagyon tudom mit mondjak, de illik válaszolni vannak mindenféle közhelyek, mindenki a maga sorsának pogácsa, a jóisten kitalálta az embernek má

Jack

2010. okt. 24. 22:08

ez jó, ez az alázat dolog. a büszkeség és alázat, lehet ezzel is baj van. s nyilván valaki milyen igényes. valakinek mindig ott van valami haJa szála, s meg is görbül

V <veri@gmail.com>

EGY CHEAVY MASZTODON MEGVÉTELE

Egy nagy telken minden féle buhera. trélerek, minden szar.

Hát ijesztő. kis híján visszafordulok, s ottlétem alatt is, ez így megy hosszan, mert mellette is szólnak érvek. valahol kell laknom. először is mocskos, mint az állat. kívül is szörnyű. de összerakják, mondom, megvárom. s elindul, kipróbálom, végül is megy. Dilemma. mondom, ha engednek, oké. ezernyolc. oké.

S mondom, már az elején, hogy hát el is kéne hozni. ja, mondják. fiatal rámenős melós gyerek. Meg a nagydarab ötvenhatos apja. iszonyú lassú toporgás. hoz a csinibaba asszonykája Takókat. eszünk. mutogatja mi micsoda, de persze mindent el fogok felejteni.

OKT. 25 HÉTFŐTŐL A LAKÓHELYEM 100. NORTH ST. NOKOMIS, FL 3229

átvág a Bill?

s persze hívom a Billt, s nem veszi fel. már tegnap este hívtam. mondom csak egy percre. totál pánik, Mivan? leprás vagyok.

odasomfordálok a hotelhez, s meglát a Glen. látja, hogy látom. aztán ott van a böszme melós-Terry is, meg a nyikhajkisfőnök Terry is. fasz ki van. s aztán felhív a Glen... délben beszélhetünk... Addig nem lehet. Jó lenne tudni mit gondol a Bill. beszart, valaki megijesztette, mert? Mindegy megyek a *Sevenelevennél*, kávé, elbaszott egy fucken proli élet. Aztán elindulok északnak, nem is tudom hova. fölmegyek egészen a menedékházig, hátha van posta. iszonyú nyomor. soha nem jönnék ide, ha..., érdekes.

1026 KEDD. HOSSZÚ IDŐ ÓTA ÚJRA LAKÁSBAN, ALSZOM, DE,

hard érdekes dolog ágyban aludni, az biztos. megint felgyorsultak az események. érdekes dolog ez, hogy miből csináljon az ember nagy dolgot: s mihez képest. sok embernek nyilván így zajlik a mindennapi élete, - az enyém is szokott, anélkül, hogy nagy cirádát, dáridót, vagy perpatvart csinálna belőle. még délután elrohantam a courtba, lecsekkolni a tárgyalás időpontját. de okés a kártyán, amit a bondos pasi adott. ez a rohadt cigi nagyon hiányzik, phúúú. aztán mentem a Home depóba. gondoltam veszek hipót, meg kefét. s később kiderült, hogy a Christi, a szexibb nő ott mikor meglátott odaszólt a Jeninek, hogy „na én aztán nem fogok adni semmit Jacknek" az meg mondta neki, hogy nem is kell mert magának veszi. mert hogy először hozzá mentem, s mondtam. Kicsit bizonytalankodtam, hogy vegyem e azt a rohadt kefét majdnem hétért, de hát kell. ki meg le kéne kicsit ganézni a dolgot.

Az út északnak

Elrohanunk a bankba, odaadom a lét. S lassan elindulunk. a fater vezet, Lepusztult szarok karaván̈ja, de van egy otthonom!

Az asszonya követi. Szép kis karaván. de alig van fogalom, megyünk északnak, hosszan a nagy amerikai délben. A csávó a laptopján próbál helyet találni. van egy csomó. de én oda akarok menni a szomszédjába annak a motelnak, ahol pár napja laktam. Akkor láttam ezt, egy trailer park. Elég jól néz ki, beszéltem is egy ott lakó csávóval, erre lehetne hivatkozni. de nincs ott senki. s nem is biztos, hogy az az. De igen! Nagy nehezen odavergődünk, előkerül valami szakadt mandiner. először mondja picsába. ő azt hitte, egy új RV-nk van. aztán megsajnál. hogy na, jó az éjszakát. mondom, ja, de ki fogja átvezetni? Jó pont, mondja. Hihetetlen türelmesek, azt se tudom mi a neve a csávónak. iszonyúan kezdek rettegni, hol találunk egy helyet. S persze, hogy minek ugrottam bele ebbe, így, már megint.

Ad a csávó egy címet. Fingom sincs. totál találomra bekanyarodok, kis buzi rendeske, kérdezem, mondják, ott mögötte van egy rv park. A Cheavyt nem lehet leállítani, mert nem indul. füstöl, mint az állat. ja, útközben tankoltam is, ez egy benzintemető, fogy a pénz, mint az állat.

2010. okt. 27. 23:34

címzett: én
Csak ismételni tudom magam, nem tudom mi a fenét írjak...
Tudod, te szoktad mondani, én Anti intellektuális vagyok! a te
felfogásod szerint)
Nézd én sajnállak téged, a szögeidet meg a sebeidet meg minden, de
Egyrészt én nem tudok rajtad segíteni (nem tudom ki tud)

kettő

elváltunk, köztünk mindennek vége ezzel, egyedül ez a rohadt anyagi különválás maradt (ami csak a csudálatos albán viszonyoknak és jognak ebben az országban, meg a csudálatos kiskapu ismerő, a következményeket nem végig gondoló és felelőtlen, no meg kissé

meghülyített súgó barátnődnek köszönhető három)

ami megtörtént azt nem lehet visszacsinálni semmilyen formában én ahhoz túl paraszt, ósdi, rokkant és makacs és mit tudom vagyok

négy, mint írtam, szeretném befejezni és egy kis nyugalmat, békét remélni, ha add még a jóisten rá kis időt öt nekem van két gyerekem és én ezt nem tudom elfelejteni

amúgy, még mindig nem kerek a történeted, érthetetlen, elmismásolt célzásokat teszel néha, de kb. egy szót nem értek abból, hogy mi történt/történik veled nem tudom hol vagy, mi a címed, mi a telefonszámod…. majd két éve egy rohadt e-mail címet tudok rólad, meg ezt az újabb fejleményt, hogy szarban vagy nem értem de lehet, hogy csak nem vagyok megvilágosodva én/mi is jó nagy szarban vagyunk, még szögeink is vannak meg egyéb helyrehozhatatlan sérüléseink igyekszem a házzal, a héten megint volt valaki, vannak és teszünk még föl hirdetéseket, de sajnos addig ment mámeg ez az-- el lehet adni-nem lehet mégsem--huzavona, hogy sikerült a nem igazán legelőnyösebb időszakában érni az évnek, de ki tudja....állítólag vannak még csodák kitartás, állítólag te egy smart street guy vagy, mondtam már, kár a haláltól félni, mert egyrészt nem olyan könnyű, másrészt nem azon múlik. Nyugi ,,,,,,írj azért vmit, ha tudsz

. okt. 26kedd várok, nyakig a szarban, miközben ezer dolgom van

hívtam a Billt s megint nem veszi fel a telefont. nem tudom mikor kéne hívni. nos a Christ is föl kéne hívni, hogy adjon már valamit a jövedelmem megszűnéséről. mert ez kell a foodstaphez. kicsit bonyolult a helyzet, nem tudom mit csináljak először. teljesen a határán vagyok annak, hogy tudjak tervezni. s hát igencsak bonyolult. ugye most mehetek a jegenyéhez, s innen el kéne vinni a campert. igen, de mikor? még van három napom kifizetve. visszakérjem, visszaadják a pénzt? Először ugye a Jeneyhez kéne menni, hogy biztos e az a biztos. s majd utána, szóval, arra gondoltam, hogy holnap reggel? ugyan ma már aludhatnék rendes lakásban, - kíváncsi vagyok, milyen a kégli. délután háromkor kell várnom a Jeneyre a home depo előtt. ki kéne üríteni a tankokat. Valahol kellene egyet faxolnom, könyvtárban? Kell írnom egy listát, hogy mi kell az Pacukától. mindenemet eltüntetett az a genyóláda. hátha a Rodney oda tudná adni, hm. Chris, ő a köldökzsinór. jó lenne a kütyükém, évtized óta hangyaszorgalommal gyűjtött vagy ötezer számmal, a hardrive, a magnó. tegnap egyébként felhívtam a Christ

s könyörögtem neki, hozza el a dolgokat. az mondta aggódik a jogi következményekért. mondom és mi van azzal, amit már odaadtak? azt miért lehetett. hogyhogy a nő tetszőlegesen adhat, amit akar, mást meg csak visszatart. jó, de ehhez képest Tim azt mondta, hogy akár el is adhat mindent, vagy kidobhatja. hát ez szép. egyelőre bele sem merek ebbe gondolni. meglátjuk. szerencsére az összes zene ide is föl van véve. kurva életbe.

Megyek ma az ügyvédhez

Azon kellene gondolkozni, hogy mit kérdezzek tőle. Végül is ott voltam, s most sokkal rosszabb. Ugyan semmi nem történik, de megtudtam, hogy mi van beadva ellenem, s a Kevin szerint abszolút komolytalan, de nekem igencsak Ilyesztő. De lehet, csak paranoid vagyok, ezt már nem tudom. Mindenesetre írtam egy levelet az Jillnek, hogy ha kinyiffannék itt, akkor az kinek köszönhető. Csak hogy tudják. Tényleg nagyon szemét a helyzet. Történhetne már valami, mert igencsak a végére járok az erőmnek. A siteot, amit a Kevin adott, nem tudtam megnézni, sajnos? Vagy tök mindegy? Valószínű tök mindegy. Mindenesetre egy pokol, amin keresztül megyek.

Egy élő chatolás Jillel

[11/23/2010:20:0 PM] Jill: persze

[11/23/2010:20:9 PM] Jill: de

[11/23/2010:21:58 PM] Jill: jövedelem nélkül, munkaképtelenül, nem igazán normálisan megosztható házban mi a francot akarsz csinálni?

[11/23/2010:21:59 PM] JACK: neked mindig volt hol laknod, a házadban. én összesen nem laktam ott egy évet

[11/23/2010:22:3 PM] JACK: már mondtam, nekem is jár rokkantsági s abból fogok élni

[11/23/2010:22:57 PM] Jill: hagyd már ezt az ósdi szöveget, magunkat meg a házat nem bírjuk ketten az Sandrával eltartani…nem érted?

[11/23/2010:23:20 PM] Jill: jo, jár rokkantsági, mikor?

[11/23/2010:23:2 PM] JACK: ez tényleg nem érdekel

[11/23/2010:23:39 PM] JACK: vagy eladjuk, vagy hazamegyek, más út nincs.

[11/23/2010:23:52 PM] Jill: bocs hol akart lenni

[11/23/2010:23:59 PM] JACK: s nem is szeretném, ha az egész nélkülem menne

[11/23/2010:2:26 PM] JACK: az a nő elvitt onnan valamit?

[11/23/2010:2:29 PM] Jill: tehát még egyszer, hol jár rokkantsági és mikor?

[11/23/2010:2:50 PM] JACK: mindkét helyen jár, miután mindkét helyen dolgoztam pár évtizedet, nem?

[11/23/2010:25:33 PM] Jill: nem dolgozás, hanem betegség alapján jár, ez nem öregségi nyugdíj

[11/23/2010:26:0 PM] JACK: te tényleg hülyének nézel engem, s ha ezt csinálod, akkor inkább hagyjuk abba

[11/23/2010:26:2 PM] Jill: nem nézlek hülyének

[11/23/2010:26:59 PM] Jill: közben átküldöm a g-mailre az első leveledre írt válaszomat jó?

[11/23/2010:27:32 PM] JACK: jó. honnan jön ez, hogy semmi bajom?

[11/23/2010:27:50 PM] Jill: én ilyet nem mondtam

[11/23/2010:28:03 PM] JACK: akkor?

[11/23/2010:28:03 PM] Jill: küldöm a levelet

[11/23/2010:31:51 PM] Jill: a leszázalékolást ott kint nem tudom, ill. nekem könnyű dolgom volt, mert mivel megállapították, hogy 99 százalék, hogy mindjárt meghalok megadták, aztán csak fél évig sikerült kapnom, ugye emlékszel?

[11/23/2010:33:08 PM] Jill: itt a leszázalékolást elég jól ismerem, magamnak, cigányoknak intéztem, nem egyszerű, de, ha érdekel mesélek róla

[11/23/2010:33:17 PM] Jill: kint megkaptad?

[11/23/2010:33:36 PM] JACK: ja, azt tudom, hogy be van adva, s hogy rokkant vagyok munkaképtelen. pár napon belül fogok kapni választ, még egyszer: pár napon belül

[11/23/2010:33:5 PM] Jill: az jó

[11/23/2010:3:19 PM] Jill: és voltak orvosi vizsgálatok meg minden?

[11/23/2010:36:29 PM] JACK: egyszer már egy doki aláírta, hogy tizenkét hónapra, ami ehhez kell munkaképtelen vagyok. azonkívül homeless, ami szintén számít, azonkívül énekem senkim az ég világon nincs, ez is számít, négy és fél hónapja nincs jövedelmem, ez is számít, egyszerűen megfelelek a követelményeknek, az, hogy az adminisztráció, hogy megy az egy dolog.

[11/23/2010:37:02 PM] JACK: ezer orvosi vizsgálaton voltam: ct-n mri-okon, minden.

[11/23/2010:37:27 PM] Jill: a kórházhoz vagy ehhez?

[11/23/2010:37:3 PM] JACK: de úgy látom, mindegy mit mondok, te csak nem hiszel nekem

[11/23/2010:37:6 PM] Jill: dehogynem

[11/23/2010:38:13 PM] JACK: csak azt szeretnéd, hogy itt dögöljek meg, s akkor dínom dánom

[11/23/2010:38:33 PM] Jill: ne mond ilyeneket, please

[11/23/2010:0:05 PM] JACK: képtelenség az egész, emberek nem hiszik el, hogy agyvérzésem volt, s lerokkantam, mi van, mindenki megbolondult?

[11/23/2010:0:28 PM] Jill: inkább válaszolj, ebben tudok segíteni, még egyszer a műtéthez voltál vizsgálaton vagy ehhez vagy a kettőt összecsatolják?

[11/23/2010:1:33 PM] JACK: s amúgy, éppen, hogy van egy pár fillérem, leszoktam a cigiről, így is, s kb. egy hónapig vizen és kenyéren bírom, aztán valamit kell tennem ez biztos

[11/23/2010:2:01 PM] JACK: mindent összecsatolnak, vissza kellett mennem fölülvizsgálatra

[11/23/2010:2:26 PM] Jill: válaszolnál vagy mondod a magádét?

[11/23/2010:2:59 PM] Jill: mikor kell visszamenni, 12 hónap múlva vagy most?

[11/23/2010:3:6 PM] JACK: most kellett visszamenni két hete, s azóta intézik

[11/23/2010::15 PM] Jill: és annak alapján hozzák a döntést?

[11/23/2010::7 PM] JACK: mi van te fogod eldönteni, hogy megkapom e?

[11/23/2010:5:05 PM] JACK: igen, miért mi a bráner alapján döntenék?

[11/23/2010:5:17 PM] Jill: nem én kérdeztem

[11/23/2010:6:57 PM] Jill: nem én kérdeztem

[11/23/2010:7:16 PM] JACK: van egy hivatalos álláspont, miszerint egy hónapot várnak a strokkal, ez volt augusztus végétől novemberig, s egy hete beszéltem velük, akkor azt mondták, hogy e hónapban eldől

[11/23/2010:8:19 PM] JACK: nagyon felüdítő vagy

[11/23/2010:8:7 PM] JACK: oké, még egyszer. az a nő elvitt onnan valamit?

[11/23/2010:8:52 PM] Jill: ne dühöngj, árt a szépségednek

[11/23/2010:9:38 PM] Jill: és mi lesz a feleségeddel, meg a zöld kártyájával?

[11/23/2010:50:0 PM] JACK: remélem megkapja, amit megérdemel

[11/23/2010:51:09 PM] Jill: repülőjegyre van pénzed vagy majd a rokkantságiból veszed?

[11/23/2010:51:55 PM] JACK: sunyi kérdések ezek, te szórakozol velem, nem?

[11/23/2010:52:16 PM] Jill: miért mondod ezt? nem értem...

[11/23/2010:52:31 PM] Jill: nem szórakozok

[11/23/2010:52:35 PM] JACK: én sem

[11/23/2010:53:18 PM] JACK: ha nem válaszolsz erre, én befejeztem, s ha nem akarsz velem együttműködni az is jó, de akkor én sem

[11/23/2010:53:30 PM] JACK: elvitt onnan valamit?

[11/23/2010:53:7 PM] Jill: nem

[11/23/2010:5:09 PM] JACK: mondanál valamit bővebben?

[11/23/2010:5:5 PM] Jill: miről?

[11/23/2010:56:00 PM] JACK: hogy mi történt, ott ért véget, hogy megjelent egy küldöttség... és?

[11/23/2010:56:13 PM] JACK: a süket idióta dumájukkal...

[11/23/2010:59:8 PM] JACK: nem tetszik ez nekem, amit csinálsz, próbád meg máskép, email, válaszolj rájuk, jó? szia

[11/23/2010 5:02:12 PM] Jill: mondtam már, meglehetősen meglepődtem, mondtam, hogy nekem nincs jogom, ez a kettőtök dolga, de végül megmondom őszintén, hogy lányos zavaromban odáig jutottunk, hogy akkor csak a teljesen személyes dolgait, papírjait, fotóit, néhány szövését meg könyvét hadd vigyék már el, és mivel úgyis rohadtak meg penészedtek, azokból néhányat odaadtam... de bútor, edény, ágynemű, mit tudómén, azokra mondtam ahhoz semmi jogom,

lehet ehhez sem volt, de 'megsajnáltam, meg gondoltam, ezek úgysem kellenek neked

[11/23/2010 5:03:0 PM] JACK: te nem érted ezt az egészet

[11/23/2010 5:05:26 PM] JACK: ez az ember egy aljas gazember, aki tönkretette az életem, s most is azon munkálkodik. ha csak belegondolsz az életébe, ott van. ez egy White thrash, vagy szemét, utolsó gonosztevő. persze, téged nem érdekel

[11/23/2010 5:06:05 PM] Jill: azért próbálj meg megérteni, nekem ez olyan volt, mint mikor a Lacikád verőlegényei megjelentek, csak te akkor itt voltál, most meg egyedül voltam, és én nem vagyok ehhez szokva, sosem volt ilyenben részem, nem is vagyok jó formában….

[11/23/2010 5:06:07 PM] JACK: énem akarok vele harcolni, de amit tett velem, az horror

[11/23/2010 5:06:28 PM] Jill: elhiszem

[11/23/2010 5:07:58 PM] Jill: szinte semmit nem vittek el személyes apróságokon kívül, érted?

[11/23/2010 5:08:15 PM] JACK: mindegy, csak nem szeretnék ezzel a tudattal élni, s nagyon remélem, hogy van még törvényesség, s mindenféleképp meg szeretném kapni az igazam, az az én életem, s egy ilyen csatornalakó nem fogja csak úgy kidobni a szemétre

[11/23/2010 5:08:1 PM] Jill: igazad van....

[11/23/2010 5:09:23 PM] JACK: nem akarok nagyon belemélyedni, de még millió részlet van itt, ami majd előjön...

[11/23/2010 5:10:13 PM] JACK: s újra fogom kezdeni az életem, már megint, ha csak a Jóisten agyon nem csap

[11/23/2010 5:10:29 PM] Jill: ezek személyes dolgai voltak, a házasság előtt szerezte, tehát nem közös vagyon, de ezt nektek kell majd eldöntenetek, amikor elváltok vagy mi tudom mit csináltok, nem is érdekel

[11/23/2010 5:13:21 PM] JACK: ja, mondtam én is, a rendőröknek is, de mi az, hogy személyes? s mi van az én személyes holmijúimmal, cipőmmel, ruhámmal, az egész lakásfelszereléssel, a magyar igazolványaimmal, az egész naplómmal, a mp3 lejátszómmal, amin ötezer számot gyűjtök tíz éve, fotó és videokamerával, az értékes szerszámaimmal, amit elajándékozott, a pénzem amit ellopott, az összes papírom amit kidobott, a munkahelyem, ahol megszégyenített, a családom, aki előtt befeketített, s így tovább

[11/23/2010 5:1:23 PM] Jill: be kell lassan fejeznem, lefagy a lábam, piszkosul fáj a fejem, nagy, nagyon fáradt vagyok és holnap korán kell kelnem... holnap folytathatjuk, ha akarod

[11/23/2010 5:1:36 PM] JACK: ez egy állat, komolyan. Olvastad az emailt róla?

[11/23/2010 5:1:57 PM] JACK: jól van, s köszönöm a meghallgatást, sokat segít most, vigyázz magadra

[11/23/2010 5:15:03 PM] Jill: olvasod, amit írok?

[11/23/2010 5:15:32 PM] JACK: ja persze, szia, pihenj jól.

[11/23/2010 5:15:59 PM] Jill: nagyon szívesen, de most tényleg nem megy tovább...

[11/23/2010 5:16:13 PM] Jill: te is próbálj meg

[11/23/2010 5:16:1 PM] JACK: oké

'an evil woman who bewitched me'. – mondta a Salinger

Hát igen, valami fasiszta nő, teljesen megbolondította. Nos, hát valami ilyesmi történt velem is. A pacukáról az jutott eszembe, hogy szerintem ő tudja már, hogy vesztes, s hogy mi vár rá. Jó nagy sokk lehetett neki találkozni a jóság rendszerével, s üdvözülésével, amit ő soha még csak nem is remélhet. S micsoda kínzás lehetett hallgatni végestelen végig az én öntelt, önelégült, pöfeteg s szép kerek dumáimat, amik mögött szinte egytől egyig mind rá is vonatkozott, utalt, ha nem is közvetlenül, de valamilyen formában. Tükröt tartott elé, amire nem nagyon vágyott. S ha elképzelem, ami most még nehéz, de fogom venni a fáradságot, miken ment keresztül, hát csoda, hogy eddig bírta. S nyilván egy folyamat volt. A diófától a szomszéd motel szobáig. S tényleg mindent bedobott, Bacardit, a testét, a családját, a munkáját, a munkahelyét, meg amilye csak volt. De hát ez ugye egy szép álom, a hercegről, aki jön a fehér paripán. S úgy emlékszem, ahogy próbáltam alkalmazni az első napokban: hogy én tudok vezetni! hogy szaki vagyok, - s nem csiszta-béna intellektuel, ami később a visszájára fordult, - s innentől kezdve ez ment párhuzamosan, kis töltekezések, s nagy kiábrándulások – amit egy dolog húzott előre, hogy így lehet kimenni – velem, rajtam keresztül – Amerikába. Ez a kegyetlen realizmusa, amivel lát, ítélkezik, s eredeztet. S vagy átütő sikert és változást tudok okozni a személyemmel, a dolgaimmal, a cselekedeteimmel, vagy egy szar az egész. Hát a szar lett. Nagyon hamar, azt hiszem egy pitiáner senki lettem. S nem azért, mert okvetlenül olyan szar voltam, hanem mert ahhoz képest, amiben ő volt, amit ő várt, mi jött be. Az onnan is látszik, hogy mennyire gyorsan szertefoszlott minden a milánói reptéren. Mikor már nyilvánuló volt, hogy ezen semmi sem múlik, hogy többé nem kell viselkednie, vigyáznia mit mond, tesz, milyen irányba, mert ha nem abba, akkor majd nem veszemviszem el S mindez persze nem sokáig tartott, mert még ugyan abban az órában kiderült, hogy az nem úgy van. Már a határőrségnél fent akadt, mert úgy kellett kimentenem a falusi tyúkot, akkor már szaporán pislogott, s integetett segítségért felém. A tampai reptéren, ahol én még mindig az ételmérgezésem okozta rettenettel küszködtem megint ott akart hagyni. Fogta és megindult a vakvilágba. De mikor majdnem elütötték jött rá, hogy innen nem lehet csak úgy a dányi buszhoz elballagni. S ez innentől kezdve így ment végestelen végig. Hiszen ne felejtsük, hogy már az elején, hogy összevesztünk, otthagytam, visszamentem Kötcsére, de valamiért mindkettőnknek ez volt a végzete, hogy tovább menjünk ezen a fatális

úton. Fatális, ez a jó szó, mert igazándiból jó nem jöhetett ki belőle, de mégis muszáj volt csinálni, folytatni, mindkettőnknek más és más okból, de lényegében ugyan arra. Ennek két része volt mindkét esetben: egyik a személyes cél, a kijövés. A másik az esetleges, lehetséges álom létrejötte, egy az egymillióhoz eséllyel, de legalább. Mert ebben benne volt. Amerika akkora, oly nyitott, hogy még én is, aki azért valamennyire ismerem, bizakodtam valamiben. Egészen az utolsó óráig. S ennek megvoltak a fontos állomásai, először a képzeletben, aztán a valóságban, hogy ebből mi, mikor s hogyan valósult meg. Talán mindennek a szimbólumául az Ashtoni házat választhatnánk, aminek a képeit valamelyik utolsó napon is nézegette, szemlátomást szívfájdalommal. Én meg! Még rá is tromfoltam, hogy de jó, hogy nem vettük meg. S az is említésre érdemes, hogy milyen kegyetlen voltam vele, ahogy a jövőmből következetesen és durván kizártam. Persze ne felejtsük el, miért. Mert ugye ment ott egy másik síkon az, hogy hogy is vagyunk mi egymással? S ott én vagyok a bajnok. Ott sehol sincs, emberileg megbukott. Hogy nekem az egész a Kapcsolatról szól, neki meg egy adventure akart lenni, egy általános megoldás az egzisztenciájára. Tehát nálam egy esszenciális kérdés, nála egy egzisztenciális volt. Én lényegében letisztáztam már a családommal a dolgaimat. Az évekig tartó balhék, a válás, a vagonmegosztás eljuttatott oda, ahol megengedhettem, ahol lehetőségem adódott ilyeneket gondolni, mindent innen nézni. S ez lett a nagy vizválasztó közöttünk. Egyre élesebben különválva, aminek az a lényege, hogy nekem jó, jó lesz, de ő rábaszott. S amire én igazándiból nem figyeltem. Nem figyeltem, bár egyfolytában érzékeltem, csak valahogy az - egyéb gondokkal körülvéve - nem generált bennem elég óvatosságot, elővigyázatosságot, s így a szerencsére, az ostobaságára, vagy a nagyvonalúságára bíztam a dolgokat. S valamennyire működött. Például mert folyamatosan s következetesen próbáltam ellensúlyozni egyrészt azzal, hogy igyekeztem valós vagy képzeletbeli megoldásokat találni, minden szinten. Másrészt, hogy mindent oda raktam: időt, fáradságot, pénzt, szeretetet, igen, még azt is, ami azt hiszem nem semmi. Mert mindvégig ott volt közöttünk ez az ordító különbség, hogy én újra és újra igyekszem kibékülni, valami jót kihozni, s az esszenciára terelni a figyelmet. Az egy érdekes tulajdonságát, hogy nem tiltakozott, ó nem. Tehát könnyen el lehetett téveszteni a dolgot, s hallgatását beleegyezésnek venni. Sunyiság, úgy is mondhatnánk, de most elvész a morális értéke ennek. S működött. Én mondtam tovább a magamét, mint egy hülye, ő meg bólogatott, s ezt gondolta: -mondjad csak te vén hülye. Ha ez kell, én? - Hallgatlak.

Most megyek kicsit visszafeküdni. Már megint háromkor keltem...

Thanksgiving vagy mi a bráner, na meg az eharmonie

Egy újabb rohadék nap. Ezeket az ünnepeket arra találták ki, hogy engem kínozzanak. Ráadásul tényleg itt van ez a rohadt előfasz, ahol szépen csináltak egy felmérést rólam, mint valami pszichológiai felmérését egy börtönnek, hogy ott

legyen a rekordon, s aztán közölték, hogy menjek a picsába, nagyon durván, hogy nincs ilyen nő Amerikában. Azért ez egy vicc. Nem? Azon gondolkodtam, hogy kéne csinálni egy másikat, mármint bemutatkozást, phű, azért ez gáz. Jó behúztak már megint a csőbe. Elmentem a Glenékhez is, csak azért, hogy közölje velem, hogy „majd az ünnepek után". Kiderült, hogy nagyon sok munkabér lett kifizetve..., nagyon érdeks. Szóval, az Jill nem írt, lemerült az elemem a laptobba, hazajöttem csináltam és mindjárt meg is ettem a hagymásrosztélyost, elfeküdtem, s most totál hőgutám van itt a camperben, s nagyon utálok élni, meg minden. Egy annyira egy képmutató hely lett a világ nem is tudom, hogy lehet ebben élni. Mindegy, ki kell mennem valahova, mert meghülyülök. Majd estefelé visszajövök. Elküldtem a Kevinnek is az új levelet. Vánszorog ez a november, s semmi semmivel. Arra ébredtem, hogy rosszul vagyok. Iszonyú meleg és levegőtlen tud lenni a camper így koradélután. Azért ez nem egy ház. Tényleg, mi lett volna, ha van egy házam? Ahol lakhatom? Miket lehetett volna ott csinálni? Mennyi mindent! De hát nincs. Mi lesz, ha lesz? Ez az egész dolog arról szól, hogy leüljek, lenyugodjak? Közben azért eszembe jut, hogy azért ez nem olyan egyszerű. Mert például dolgozni is kell, kellett, nem? Emlékszünk a Bertolucci filmre, ahol a szobrász pacák, meg a nő, ott, Olaszország egyik legszebb helyén, - s kínlódnak, kínlódtak. Szóval, nem olyan egyszerű. Hetek óta nem esett az eső. Azért ez is érdekes. Mi ebből a tanulság?

Irt az Elena, aranyosan aggódik miattam,

s azt mondja, hogy máshol is bajok vannak, nem csak velem. Úgy látszik ezek mennek mostanában, mondja.

Úgy tűnik csak pacukának nincs semmi baja. Megőrülök, ha rágondolok. Szétbaszta az életem, elég rendesen. Eszembe jut, mikor odajött hozzám, s megsajnált. Phű. Az komoly volt.

Mosoda parkoló. Nincs levél. Könyvtár zárva. Barnes zárva. Best Buy is. Walmart nézelődés, aksi, kábel. Rádió, üdítő, papírzsbkendő takarítani, jégkrém. pacukát nem látni az útról. A csávók dolgoznak. Én is dolgozhatnék, élhetnék ezzel a nővel, másképp rendezhetnék el mindent, milyen érdekes lenne, ha megtehetném. Most tényleg látszik, mit okozhatna, ha az ember a jövőbe lát. Megint néztem az Jillt, nincs levél. Sok szúnyog, esteledik, kezd hűvös lenni. Jó itt kint ülni, amúgy. Van levegő. Persze nem bagózom. Titokban reménykedek, hogy majd megyek a camperrel. Rendbe kéne hozni. Hazajövök s takarítok. Mindennek hagymaszaga van. Ez a velencerüdői proli környék azért félelmetes. Félelmetes, hogy a nagy gazdag prulatiásban hogyan jutnak ide az emberek. Picsányi telkeken tódom-fódom akármik. Kidől bedől, éppen, hogy csak. Egymás szájába látni. S közben itt van ez az egész jóidős történet, s lusták, mint az állat. Na itt a fő tevékenység a tévénézés, a szomszédolás, pofázás, meg ilyenek. Megesznek a kurva szúnyogjai. Nem tudom hova menjek. Bent nincs levegő. Valahogy meg

kéne azt oldani. Meddig kell még várni? Azért ezt épp elmével felfogni nem lehet. Elindultam, hogy keresek egy biztonságos helyet, nagy Thanksgiving éjszakáján. S hát ilyen nincs. A MacDonald zárva. Minden bolt zárva. A Walmart persze nyitva volt. A mosoda is. De hát sehol egy lélek. Sötét, kihalt parkoló, körbe fák. Egy fiatal dagadt nő jön mosni, szemlátomást őt nem érdekli mi van. Még a pénzét is előkésziti, kirakja nagy amerikai slamposssággal-lezserséggel a kocsi tetejére, majd utána szedi elő a zsákot a ruhákkal. Fiatal anyukának néz ki, csorikám. Az egy elég nyomor, ha az embernek közmosodába kell járnia. Én asszem nem is voltam, talán, ha egyszer? Éhes vagyok, mármeg. Pedig nem kéne ennem. Az előbb ettem egyet a kettős csomagolású nápolyiból, ami mindig egy szégyen, mi legyen a másodikkal. Néztem a híreket, újságokat, aztán a P.J.Harvey. Nyomul a nő, elég keményen. Elég eklektikus, de szerintem, ha én csinálnék valamit, én is az lennék, azt hiszem. Senki sem volt fönt, kivéve az pacukát, mindig fönt van a Skypon. Nem tudom kivel pofázhat, nyilván otthon valakivel. Biztos élvezi, hogy nem vagyok ott, azt pofázik, amit akar. Azért kíváncsi lennék ki segített neki. Kíváncsi lennék meddig tart a nászút. Szemét nő, nem tudom valaha is sikerül megszabadulnom tőle, teljesen. Nagyon remélem. Megnézem, van a hűtőben egy kis krumplisaláta, bóti. (aztán végül is egy bab disznóval c. Viccet ettem, jó kis amerikai köznévbe, ez a népszerű, édes, kicsit kecsöpös? Így soha nem fogok lefogni, bár szerintem fogytam egy csomót. Még ünnepek vannak, de azért ez már munkahét. Remélem Karáncsony előtt lesz valami, nem lenne jó itt lenni, legalább valahova elhúzhatnék... Azért ez eddig, ezzel a rejtőzködéssel nagyon olyan, mint egy bunkerban, egy óvóhelyen, egy bányában, egy barlangban lakni. S kezdek klausztrofóbiás lenni, de tényleg. Nincs levegő, nem lehet kilátni, meg ilyenek.

CAMPINGEZÉS NOKOMISBAN – A DOLOG ÖSSZEFOGLALÓJA

Maradék kis pénzemen egy ütött-kopott lakóbuszt sikerül vennem, egyik munkásom komoly összegért megengedi, hogy a helyi parkolási szabályok kijátszásával, a saját szakállamra a nokomosi telkén parkolhassak. Feltünés nélkül, lehetőleg titokban, s ha balhé van, azonnal el kell mennem. kartondobozokkal és rongyokkal bélelem ki, hogy óvjam és rejtsem magam a szomszédság, a városi hatóság, a rendőrség elől, s ebben „élek" alapvető higiénia, víz s komfort nélkül, amíg csak haza nem érek. Éjszaka, a börtönt kockáztatva szemetem üzletek hátsó udvari kukáiba hordom. Innen járom végig az orvosi vizsgálatok kálváriáját, mire végül leszázalékolnak, s az éhezés és kétségbeesés s az Amerikától való elidegenedés végső stádiumában minimál rokkantnyugdíjhoz jutottam

KEZDETE EGY MOTORHÓMOS CSÖVEZÉSNEK KINGS ROYAL RV PARK

Nos, meglepetésre elfogadnak. Először egy hónapot mond a csávó, hatszázért. gyorsan visszakozom, mondom egy hét. Százhetvenöt. oké. becsörtetünk, leparkolunk, villámgyorsan leszerelik a rendszámtáblát. s kész, kisérőim már el is tűntek.

Rohanok, a – Goodwill még nyitva, csikorgásos megállás, lepedők, párna, na meg némi kaja a Walmartból. Otthon teremtek, nem?

Végül is ma éjszakára van hol lennem. Jól felszerelt, békés, bugyuta camping.

Fürdőzés egy kanadai nővel –

Felfedezem a takaros kis úszómedencét, amiben egy csinos nő lubickol. Ügyeltelenül szóba elegyedek, de mint mindig, a szerencse most se áll mellém. Kiderül, hogy egy gazdag kanadai nő, aki itt vakációzik. Próbálok valamit makogni a magányomról, de fogalma se lehet miről beszélek. Hirtelen még jobban rám zuhan a helyezetem képtelensége, s irigykedve hagyom ott ezt a jól elrendezett nőt, a csinos kis életével. Amivel szemlátomást rajtam kívül mindenki rendelkezik.

GALAMBLELKŰ JENNY BEFOGAD

s persze ott van a két nő közül a csúnyábbik, a Jenny. a másik a lófogú, de magára jobban adó már férjhez ment, nemrég. pedig, hú, hogy beleéreztünk egymásba, hányszor. Nemsok híja volt, hogy. de a Jenny iszonyú kedves és segítőkész volt mindig. s okos. s mindig végül is, hozzá mentem, - anyagért, mert arról van itt szó. szedte össze, rendelte, hordta, minden. s ott volt. a Don nem. s hát, kihez menjek? volt ott még egy másik is, hatalmas darab, de hát az nem. s ezembe jutott, hogy hányszor néztem a Jennyt, milyen kopott, a kifakult hajfestékét, a rossz bár fiatalos ruháját, ami ferdén állt rajta, mint annak a nőnek, aki elvesztette a z érdeklődését. Hányszor égtem itt előttük a pacuka miatt. hányszor volt, hogy jobb lenne, ha nem lenne- ott, vagy egyáltalán nem lenne. Mert olyan nyeszlett, bárgyú és falusi, jelentéktelen Magyar Veréb, meg minden. érezte is, oda oda jött, aztán elsomfordált. érezte a kettős kurvaságamat. de hát itt van, nem igazam volt? érdek és emberség, és még mennyi minden iszonyú kavalkádja.

s ekkor ez a tündér alám nyúl

nos, ott volt a Jenny. s a helyzet egy pillanat alatt letisztult. oda is mentem hozzá. a szokásos kérdése, hogy vagyok. Mindig egy kicsit megkülönböztetően, udvariasan, figyelmesen. azzal a hangsúllyal, amit használni szoktam, mondom jól, de máris változik a hangvételem, abba, hogy hát azért annyira nem. nem is hallotta mi történt? tudnánk beszélni? Hát persze. félremegyünk, s mondom

neki, röviden elmesélem a kálváriámat. Néz, hitetlenül...mikor befejezem, kérdem: nem tud egy helyet a camperemnek? De a fia, kell vele beszélnie, délután megmondja. A szokásos bizonytalanságot érzem, de most tudom, hogy ez a nő mindent megtesz, ami csak lehetséges. De addig is, mondja, most aludjak náluk, szükségem van egy kis pihenésre. Követem a piros Camaróját, nem laknak messze. S ott van egy pacák. Tim, az a neve. Velem egyidős, hasonló alkatú, karakán proligyerek, jóképű és szerény. Jenee a főnök, s mondja neki, hogy ez meg Jack, s most nálunk fog lakni. S a pali vigyorog, s mondja, hogy isten hozott. Megáll az eszem, nem hiszem el, ilyen nincs. Érezzem magam otthon, mondják kórusban. Aztán vissza a campingbe, de tényleg pihennem kéne. Elhatározom, hogy ma este még itt alszom, de holnapra elfogadom a Jennyék meghívását

Első alkalommal a Jeneéknél

Tehát hazamentem" hozzájuk, s egy szörnyű estém volt a Jenneékkel. a pasi teljesen kibírhatatlan, iszik, mint az állat, s akkor műkedves, meg de alkalmazkodik, hisz ő is csak vendég, mint én. Külön kis szobám van, külön fürdőszobával, ők meg ketten egy másik ilyenben. Van egy kis fedett terasz kint ott füstölögnek mind a ketten a hőségben. a nő jó, de igazándiból közömbös. s egyetlen téma tud lenni, a saját szarom folytonos kántálása, amit abba kéne hagynom, mielőtt megunják. most például azért is jöttem el, hogy ne legyek a tehrükre. tegnap a csávó főzött valami lazanját, jó volt, de az egész tele volt kényelmetlen udvariaskodással. jobb lesz a camperben. Tényleg nem akarok őket zavarni.

Szartartály ürítés ukrán segéderővel

nos reggel nagy izgulva mentem a Royal Coachmen RV parkba, hogy áthelyezzem a motorhómom. vajon beindul? meg ez az egész szarürítéses történet...

nos beindult. iszonyú hangos, füstöl, s szerintem mindenki a halálán van tőlem. tényleg csoda, hogy itt lehettem. közben hív a Bill, hogy most lenne a jó. mondom csinálom. szerencsére előző délután visszamentem, s megcsináltattam, a lefolyó csövet. volt ott hátul egy pár alkatrész mindenféle csőcsatlakozó idomok, de mindegyikről kiderült, hogy nem jó. föl le rohangáltam, mire a karbantartó épületben találtam egy csapat ukránt, s nagyon lelkesen segíttettek. csinálták ők is, adtak, ami csak kellett, s a végén nem fogadtak el semmit. hihetetlen. egy régi jó világ jött elő. nos, odahúztam, de az éles kanyart nem tudtam bevenni, mert a másik oldalon volt a lefolyó. vissza akartam tolatni, s mint egy kezdő vezető, lefullasztottam a járgányt. s persze nem indult köszörül, köszörül, de aztán mégis. már rémlátomásaim voltak, hogy mehetek az ukránokhoz. alig volt mit üríteni, meg is lepődtem, akár használhattam is volna a dolgot. s nem kellett volna hajnalban éjszaka, meg minden féle képtelen helyzetben a közösségi épülethez autóznom, nagy gyanúsan. aztán úgy ahogy voltam rendszám, biztositás, minden nélkül átautóztam a Billhez, egész Nokomiszon, s aki ott várt. s integetett, hogy várjak!

Mi a fasz van? hát, az évente egyszer erre járó területfentartó hatóság éppen itt van. so? Lapultunk, föl le kóválygogtam, s lassan elment. s jó nagy nehézségekkel végre sikerült beállnom az egyébként csupasz telek közepén lévő zsebkendőnyi placcra. megegyeztünk, hogy nem lakom teljesen ott, mondtam találtam egy helyet, ahol napközben tudok lenni, örült. A Sevenelevennél hívtam a hotelmandíner Christ, aki hozta a végzési papírt, mikor volt az utolsó munkajövedelmem, meg ilyenek. ez kell a social szervizhez, ami itt a TB.

NOS EZ A CÍME, MEG LEHET NÉZNI: BENTLEYSARASOTA.COM, EGY TUDÓSÍTÁS JILLNEK

s úgy kell elképzelni, hogy mindent, de mindent én csináltam, az összes dizjlnot, munkát, mindent. egy csapat képzetlen szegénylegénnyel. na mindegy. a lényeg nem ez. amúgy én is rohadtul nyugalomra vágyom, akár hiszed, akár nem. semmit sem akarok már. sokkal egyszerűbb, mint gondolod. s hogy lényegében egyetlen dolog van útjába, hogy fölfogd, az, hogy szubjektíve benne vagy ebben, s bár minden képességed s tapasztalatod megvan hozzá, engem, az én dolgom nem tudod objektíven látni. Pedig emlékszem, hogy másokkal kapcsolatban milyen jó meglátásaid voltak. nekem, ez egy elég nagy keserűség, mert te lennél, aki engem megért, de hát ez egy paradoxon, azt is látom.

Ugyanakkor azt is el tudom képzelni, hogy valaki, - akár, hogy is, de a másiknak jót akar...nos, ily módon, szinte felesleges is beszélnem magamról, mert eleve előítéletekbe ütközőm. van rólam egy beállítás, ami teljesen rossz és negatív. mindenesetre, nagyon egyszerűan megpróbálom pár mondatban leírni, hogy én, hogy látom: először is elismerem, hogy valahogy a szélsőségeket kergettem, mindig, már amennyiben a magamfajta teljesség igénye az... Sokáig, sokáig, ennek senki igazán nem mondott ellent, sőt, támogatást kaptam hozzá. s főleg tőled, s a családomtól is. A baj attól lett, hogy teveled valami történt, azzal, hogy megbetegedtél el is fordultál tőlem, s mindentől, amit képviselek. Hogy melyik volt előbb s melyik volt mitől, más nehéz kibogozni, nekem meg van az elképzelésem erről, s neked is kéne ilyened legyen, - aminek az lett a következménye, hogy egyedül maradtam. valahogy ezzel senki sem akar foglalkozni, igazándiból nem tudom miért. a módszerért, ahogy erre megpróbáltam megoldást keresni? módszer megszüntette az okot? a jogosultságot, az állapotot? Senki sem tudja, min mentem keresztül tíz éven keresztül. s csak kétségbeesetten, s igencsak ügyetlenül s bénán megpróbáltam valamiféle megoldásra a magány ellen. s nem sikerült. ráadásul, nem, hogy nem találtam senkit, se még a családom is elvesztettem. beszélsz itt az Elenáról. én nem is látom őt, ebben a képben. tényleg nem is létezik. már nem is tudom mit csinált. s rohadtul nem is érdekel. szerintem nem erről van szó, ő csak egy igencsak mellékszereplője ennek az egésznek. s ha jól belegondolok, a többiek is... Akár mennyire furcsa, de én egy családi meleget kerestem. ha

valahol találtam volna öt albán árvagyereket, törődhettem volna velük, élhettem volna értük, úgy, ahogy oly sokáig értetek, én azt hiszem most boldog lennék. nos, mostanra, hogy minden ugrik, s még kétségbeejtőbb magányba zuhanok évről évre, most itt van ez az agyzápulás, az egész mentális zavarával, oda megy le, hogy már csak egy dolog maradt. anélkül, hogy el tudtam volna rendezni a dolgokat magam körül kell végre az örökös dolgom felé fordulnom, s megpróbálni még valamit összehozni az íráshoz. ha ez se megy, az nagyon szar lesz. egy szörnyű igazságtalanság. egész életemben szeretet osztogattam, s sugároztam magamból. az, hogy volt egy két dühös pillanatom szerintem semmi ahhoz képest, amit adtam. de hát ez mindenkinek a saját lelkiismeretére tartozik.

szóval, mint valami ítéletre várok itt, több szinten, s miközben még mindig tiszta szeretet él a szívemben, azt nincs kinek adjam, s kutyaként kell meghalnom. mindazzal, aki vagyok.

Jack.

Fáradt vagyok, azt hiszem, haza is megyek, mos, hogy van kéglim.

Két furcsa nő.

Lemegyek a beachre, s megpróbálok írni. Kiderül, hogy a napfényben nem lehet. Azt hittem ez a laptop jobb, de nem. Pont ahogy leérek, másodpercekkel kések le egyet, mert csinos lábikráin elfele siet a homokban. Nézem kétségbeesve. Később megáll, elég furcsa, amit csinál, óvatosan, szertartásosan lerakja a cuccát, törülközőt? s kicsit bele megy, az amúgy jó hideg vízbe. Az arcát mossa. Egyike a nagyon spirituális nőknek, akik most valami nagyon különlegest csinálnak, az átlagtól eltérőt, egészségeset, holnap benne lesz a rádióba, tévébe, mint új jóga, egészségesség. Megtörli a nyilvánvalóan sósvizes arcát, s elsiet. Már mikor jöttem láttam egy másikat, aki az autójában aludt, nyilvánvaló. a helyzet önmagáért beszél. Zsúfoltság, normális ügymenetben oda nem illő tárgyak, a műszerfalon arcápoló flaskák, miegyebek, sminkkészlet. Mi ez, egy homeless? Olyan, mint én, netán befogadhatnám? Milyen drámája van? Milyen jó lenne megosztani bánatunkat! Elmesélni a dolgok ficamjait, a fanyarlogikát, a következetlen képtelenségeket, a soha nem vártat. A távozás furcsa sokkjait, elszakadni, hagyni kicsuszanni dolgokat, mint mikor már nem bírjuk tovább valaki kötelét tartani a szakadék szélén. Odamegyek mellé, remélve valami lélekkapcsolatot, nagy nehezen odanéz, mutatom akarok vele beszélni, de hülyén reagál, elfordul. Fiatalos, elég jóarcú, talán nagyon is. Hóbortos anyuka? Tanulmány úton? Készülődik, kiszáll, na hátha, mégis beszél? Egy csomó kétliteres üres üdítő flaskát tart a kezében. Elindul a beach felé, le a kanyargós ösvényen a kis sások között. Valami nem stimmel itt, ez vagy golyós, vagy egy kutató, vagy tőrbe csaló. Jobb odébb állni. Rákanyarodok a hidra, van kis torlódás, lassan megy. Nézem a visszapillantót,

egy másik nő, ez is fiatalos, figyel rám, jön utánam, s aztán elkanyarodik. Ez lehetett az első nő? Képtelen s agyament remények ezek, egy veszett lélek vinnyogásai, most jobb, ha hazamegyek. Elhúzok a fafaragó csávó előtt, most nem. De visszakanyarodok, mi a vesztenivaló? Hátha tud valamit. S különben is dolgok változtak. Már mondaná, ez nem parkoló, mikor megismer. Áhh-ahh. Szóval van autóm, jutok már valamire? Ja, je, Sure. Rendes, esélyt ad, hogy magyarázzam a helyzetem, könnyítsek a lelkemen.

MI TÖRTÉNT VELEM OSPREYBEN?

okt. levél Jillnek 27 szerda. igazad van tényleg nem tudsz sokat rólam. nos mondok pár dolgot, - arról miben vagyok

annál is inkább, mert ha kinyiffanok, akkor legalább tudjátok mi történt. ez nem az egész történet, de lényeges része: elszegődtem ehhez a két brithez, hogy megvalósítsam az álmukat. ugyanakkor itt sem volt valami sok munka, szóval jól jött. egy Paul Martin nevű angol proligyereknek rászakadt a szerencse, s milliomos lett. valami Spanyolországi elvarázsolt helyen, ahol éppen házat keresett? összetalálkozott, egy nagydarab műlábú szépfiúval, csupa kellem, s csupa báj. s teljesen jellemtelen. beakadt neki a Rod Stuart, azt hiszi, hogy az ő, de diszkó változatban. nos ő a szórakoztató elem, s a neve Rodney Thomas. a mesebeli proligyereknek meg Paul Martinnak hívják. ez a csávó úgy néz ki, mint a Béni, a rajzfilmes, s van egy felesége, a Caroline, aki pont olyan, mint a Béni felesége, a piszeorrú, Affektálós szőke p. A. s az egész társaság nagyon kényeskedő, urizálós, csak nem lehet tudni mire. nos ez a Paul egy igazi kékszakáll, gyakorlatias, lelketlen, kegyetlen, de bizonyos kapitalista szabályokat betart. az a Paul egy szaki, a szó ősi értelmében, egy antiszociális törekvőgép, s nagyon okos. fillérekért vettek egy nagy baszom, lerobbant motelt, s elhatározták, hogy elsőosztályú, azaz ötcsillagos szállodává változtatják. velem. meglehet nézni, s persze nekem megvannak s magam fotói róla, s egy heroikus történet, mert marha nagyot alakítottam, szakmailag is. de, ez az ürge amúgy, egy szemétláda. fillérekért kihasznált, mert egy pillanat alatt felfogta a helyzetem. s aztán mikor jött a stroke, egyszerűen ki akar rakni a szemétre. s nem én vagyok az egyetlen. a Rodneyval, ugyan ezt csinálja. meg másokkal is. legandás kezd lenni, s talán egyszer valaki föllázad majd.

okt. 27. vége a campingezésnek, tevekénységek semmiért...

okt. 28. váratlanul mégis csak van ügyvédem.

nos, reggel elrohantam a home depóba, láncért és lakatért. nagy érvágás, s szívfájdalom. de rájöttem, hogy a generátorom csak ott kínálja magát egy semmi

ajtójú ketrecben, egy proli környéken. nem jó ötlet. reggel hosszasan magyarázkodtam a Jeneynek, szerintem már ő is unja. s ahogy megyek, egyszer csak hív a Kevin. hogy van valami ötlete. fogalmam se volt, mi lehet, de gondoltam, valami munka lehet, mert beszéltünk erről, említettem neki, s felvirult a képe. de azóta elment nyaralni, eltelt egy jó pár nap, s gondoltam, ebből már nem lesz semmi, ennek vége. de persze óvatosan reménykedtem. nem hiszek én már senkinek, s semmiben.

mondom, odamehetek? ja.

közben rájöttem, hogy a Chrissel ma találkoztam. igyekztem meghatni, de nem nagyon lehet. a Paul Angliában van, a hülye nőjével együtt. hozta a papírt, beszélt az pacukával, de még nem tudja. Kértem a mp3 lejászóm...utána mentem a Kevinhez, s persze előjött a munkával, plusz, hogy én vegyem meg az anyagot, egy csomó terméskövet. jó sokat dumáltam neki, mondtam, hát ez nem megy. de furcsa módon hagyott beszélni, s végül is sikerült egy csomó mindent kiszedni belőle. ingyen, személyesen egy ügyvédből! persze, olyan sokat nem ér az egész...s aztán egyszer csak kiderült, hogy nekem aznap reggel nyolcra a courtházban kellett volna lennem. nyolc harminckor. három napja voltam ott, hogy mikor, s akkor azt mondták, hogy negyedikén. az egész arra vonatkozott, hogy *restraining ordert* rakott ez a pi…a rám, azaz nem mehetek a közelébe. ez egy ráadás az előző izére. de igazándiból nem érdekes. mint kiderült, ettől érvénybe lép, s kész. amúgy meg nem szeretnék a közelébe menni.

s itt jött a meglepetés.

Egy amerikai ügyvéd – ingyen!

abba maradtunk, hogy fuck, semmit sem lehet csinálni, kérhetem egy hivatalból kinevezett csávó segítséget, ami nem sokat ér. már álltam föl, mikor meg azt mondta, hogy pénz ide vagy oda, csak úgy nem tud elengedni, ingyen megcsinálja a dolgot nekem. az is belejátszott, hogy közöltem meg akarom írni az egész amerikai történetet? az biztos, hogy a végén már nagyon beleéltem magam, mint mikor lelkesen szoktam beszélni, s amit mindenki igazándiból szeretett. (kivéve talán az Imolát, aki meg szokott ilyedni először. Aztán ő is megszokta, kicsit. langyos bugyuta világ. további meglepetés meg az volt, hogy nem is kell mennem negyedikén, meg ilyenek. azt se tudtam mit mondjak, mondtam neki, hogy híressé fogom tenni, még örökítem, meg ilyenek. mondtam, hogy filmet is akarok belőle. Közben persze fúrja az oldalam, mit forral, mire jut ez az eszement nő. mindig feltűnően felelőtlen szokott lenni, lehet most is az. de valahol az életével is játszik, mert azért ez az egész nem olyan egyszerű. ahogy a beadványomban is írtam, ez az egész ügy lényegében emigrációs törvényhez is tartozik. a helyi csávók, birok, s társai, főleg miután nem értenek hozzá, igyekeznek nem foglalkozni vele, s nem innen nézni a dolgokat. de kíváncsi vagyok, hogy ez így marad e.

mindegy. az biztos, hogy valami megint történt, egy lépéssel előrébb vagyok megint. néha azt gondolom, hogy jó lesz, néha meg hogy az egész tragédiába torkollik. mióta rettegek ettől?! már Kötcsén azt szoktam gondolni, hogy a halál közeledik, furcsa lovon, furcsa alakban. s a legszarabb, hogy közen a közérzetem meg tök jó, igazándiból jól vagyok.

AZ AMISOKNAK NEM TETSZEM

Vázlat trailerpark hazafelé, román nő, elirányit az amisokhoz, a nő már majdnem, de a pacáknak nem tetszhettem, szóval nincs hely. egy másik lerobban helyen meg totál odavan a lerobban öreg, hogy ő az ilyeneket szereti, mint én, az öregeket, de nincs hely., ha egy nappal előbb jövök...elirányit, kóválygok, de nem találom, ahova küld. a lényeg, hogy vannak helyek, három-négyszázért is. S persze el is gondolkoztam rajta, de hát ez a jövő zenéje. igazándiból szeretnék elmenni, de óvatosságból nem tudok. ugyanakkor a háttérben ott van az is, hogy az Jill azt mondta, van valami új vevő is, s igyekeznek. ülök itt, pont átjöttem egy fotelba, de hól kiáll még mindig a hasam. valamit ezzel is kéne kezdeni. de hát nem így van, mindig makképp van. Egy idő múlva elég volt a kóválygásból, éhes és kimerült voltam. s persze hol kötöttem ki? a Burger Kingbe. két Whapert, ez kell nekem. hazamentem, ittam két sört! s benyomtam a két csodálatos. aztán elmentem aludni. nehéz ezt józanul túléni. A szívnek béke kell. Itt mellettem pont egy kerekasztal társaság van, felolvasás. valami pitiáner történetek, semmiről. benső kis szarságok. Az amerikai élet piti – de igaz – dolgai, hol legyen vessző, hol legyen pont, legyen e idézet, szórend stb. egy kövér, ronda „író" olvasott fel művéből. jól elvannak, én meg itt ülök egy fotelban, s a gutaütés kerülget. olyan jó lenne nekik megmondani hazaautózom a langyos éjszakában, aztán még magyarázom a dolgokat a j nek, aki eszi itt dohányzás és súlyos piálás közben a mogyorómat. elmegyek aludni inkább, kicsit rabnak érzem itt magam, de hát ingyen van. ha volna egy hely. szívesebben lennék a camperben. ha megkapnám a rokkantságit, tulajdonképpen élhetnék úgy. föl kéne adni egy hirdetést hátha találnék egy helyet. nem tudom mi lesz. lassan elindulok világgá. intézni dolgokat.

okt.29 péntek visszakapom a hajót, teljes ömlesztett kupleráj

elmentem a menedékházba, de csak az a levelem volt, hogy megoldhatatlan a továbbítási kérésem. nem tudom mi lesz ebből is. elvesztem. aztán mentem a tizenhetedik utcába a sok feka nőhöz, akik kezdenek megszokni és megszeretni, nagy nehezen beszélem valakivel, egy pasival, ő volt a Feernandez? nem tudom – s azt mondta, hogy még egy nővel is kell beszélnem, de ő nincs itt, majd csak hétfőn. s ahogy ott ülök, hív a Bill, hogy csináljak valamit mert a pacuka árulja a hajót. fasza. kellene egy új title, hm. S ahogy ott ülök, nézem a papírt, amit az én

kedves ügyvédem adott. s amin az van, hogy visszakaphatom a cuccom, meg a szerszámaim. hát érdekes dolgok ezek. nos, kértem egy title másolatot, tizenegyért, - mert hogy az eredeti az Pacukánál maradt...ezzel átmentem a sheriff irodába, s mondom, hogy kéne nekem segítség a cuccom elhozásához. azaz felügyelet. mondják, oké. s milyen furcsa, hogy ez most, meg így történt...mert már réges rég csinálhattam volna ezzel valamit. az összes cuccot elhordhattam volna, de nem tettem. valami visszatartott. s ott volt az az irdatlan kupleráj, amitől valaki megijedt. s elvitt mindent, de végül is a dolog megállt ott. mert valóban ezt is elbasztam, nem csináltam leltárt, nemszámoltam el, vagy le. Meg ilyenek. de igazándiból nem is vittem el semmit, sőt, elvesztettem jó pár dolgot. s itt van ez a kis dolgok csinálása, meg itt van – eddig – ahogy a nagy dolgok alakulnak, s az mind mintha a jó irányba menne. egyik oldalon tök hülyének érzem magam. úgy értem lököttnek, aki nem tud gondolkodni, miközben valami mégis stimmel. s persze mindig ott van, hogy mihez képest csinálom szarul, ehhez az egész iszonyú stresszes szarhoz képest. mibe nem keveredtem én már ezek miatt a liba ügyek miatt?! az Imola, a Edit, most meg ez. Nos, jött a csávó, ott várt a Sevenelevennél. Jack? Ya. menjünk. menjünk. mondom, meg kell állni elől, mert hogy ez egy motel. s jön a Peggy s küldi az Eriket. jön a Normmal, s leülnek enni. de amúgy is várni kell a másik csávóra, mert még egy zsaru kell. kidugja az orrát a Terry is. látszik rajta, fél, mint az állat. lelkiismeret furdalása van neki is, sok geci állat. s a nagy szar, amit a Paul kever. kiderül egyszer? s egyszer azt mondja a zsaru, hogy mégsem megy a hajó, mert majd a válásnál, meg ilyenek.?, mit lehet itt tenni? Hátra megyünk. az Erik úgy intézkedik a zsarukkal. mintha minden az övé lenne, ill. mintha ő lenne a pacuka új pasija…egy ponton meg beszól, hogy vihetem a hajót, a „pacukának nincs vele semmi dolga". Pár perccel ezelőtt még odament a Glenekhez, s árulta nekik... A mi helyünkről kihordták a cuccot, s ami ott maradt –kiderült, vihetem is. De, szokás szerint sürgetnek, valójában ez nem rendőrségi ügy? de megsajnálhatnak, mert közben hagyják, hogy mint egy idióta őrült, hadd hordjam...fogasok, szétszórom a papírokat, kellenek? pár lábos. a sertéshús a mélyhűtőben, kukta, fritu, serpenyők, lábosok, tányérok, poharak, minden eltűnt, lepedő, törülköző, minden. leszedem a zuhanyizét. van pár dvd, disc és a printer! ez is valami. De fényképezők, videokamera, nuku. Most jut eszembe, hogy előzőleg még ott voltak a szőttesek, egyiket el kellett volna hozni... Akkor talán lehetne alkudozni, mi kié. De jobb lenne anélkül. A lakat, Georg. egy magyar gyerek- nézegeti? Terry is odajön, segít fölkötni. Levágjuk a lakatot. nincs meg a kulcs még örüljek, mondja e, hogy nem...Kell menni! - mondja egyfolytában a feka zsaru. De azért rendes közben. volt már ilyenben ő is? hm. s persze nincs villanykapcsolat, a Terry észreveszi, lehessintem, ja? fönt van, vajon minden okés lesz? nem esik ki a kerék? mindenki integet, mosolyog. fasza. mondom a Justinnak, eladó. mennyi. nyolcszáz. azt mondja öt. nem kell a trailer. Megállok, mondom kéne telefonálni. ki kell mennem innen, félek, a fakabát észreveszi nincs

világitás, villogó, stoplámpa. zsaru, jön utánam. de nem szól. kikanyarodok a forgalomba. millió autó követ, jó lassan elmegyek, nézem a zsarut, nem jön. jobbnak látta? a Hess kútnál megálok, hívom a Billt. odavihetem? ja. Hogy a fenébe csináltam? közben hívtam a Kevint, hogy nem engedik, aztán újra, hogy mégis. kéne ezzel a csávóval beszélnem... A vanem dugig van szarokkal, ki sem lehet nyitni az ajtót. szerencsére forgalom alig. éppen csak beállok, minden oké. rohadt meleg van, egész végig ömlik rólam a víz. mint egy disznó. ájuldozom. Kipakolok a hajóból, akut is, s rakom át a rv-ba. iszonyú az egész. mi lesz ebből? Az jut eszembe, hogy mindvégig a jailen is lehetnék...volt olyan is, hogy úgy lesz. egyszerűen felfogadhatatlan min múlnak dolgok. Hát ez a nő, felfoghatatlanul rohadt.

a hardrive izgat, mert ez a szemét visszaélhet a dokumentekkel... Amiket Bredentonban, a lakáshoz vettem. Lenyúlt mindent. valahogy vissza kéne szerezni. furcsa, nagyon furcsa az egész. mindenről tud. tudja hol a kulcsomóm. A cuccom nagy része eltűnt. a szerszámok, és még millió dolog.

okt. 30. szombat. megjegyzések úgy általában: harc a véletlenekkel, meg a Jóisten elrendezése:

iszonyúan kapálódzom, s minden nap ezer dolgot csinálok. korán kelek, s teljesen kimerülten rogyok le valamikor délután. még mindig hőség van, s ez is megvisel. valójában tök szarul is vagyok, mintha rosszabbodott volna az állapotom, de lehet ez csak a stressz. jó lenne nem elveszni. ez a Sarah Palin a legjobb példa Amerika eltorzulására, ez a sikítozó liba ahogy reprezentálja az egész elkényeztetett s elkényeződött középosztályt. tisztelet a kivételnek. az Jill minden lehetőséget kihasznál, hogy rúgjon belém egyet. elégedetlen, s csak azért akarja, hogy írjak, hogy legyen kire ráöntenie a kakát. de hát ez régóta így van már, végül is az egész történet ezekről szól. elég lehangoló. azt hiszem, hogy súlyosan ki vagyok ábrándulva mindenből. az emberekből is. most egy mondat jutott eszembe: a jót nem lehet bántani, hm. Ez az, amit nem értek? lehet. Kell csinálnom egy listát, arról, hogy naponta mit kell csinálnom, kicsit lukas az agyam.

November elseje!!! – egyszerűen hihetetlen!

hogy ez is eljött. Ez volt a leghosszabb időszak, szó szerint életemben. mert ugye várok erre, hogy történjen már valami: a rokkantságival, a bíróságon.

s hát félelem mindenütt, akár merre lépek. nyilvánvalóan olyan dolgok fognak történni, amik majd meghatározzák az egész létem.

de ez is lehet egy csapda, ez az egész, fönti mondtat. mert azt sugallja, hogy majd „olyan szépen" s igazan eldől minden, pedig egyáltalán nem biztos. lehet csak még nagyobb bizonytalanságba dől minden. s valahogy el kell határoznom magam, hogy én merre megyek ezügyben, mert van, amikor én is befolyásolni tu-

dom a dolgokat, igen is. mint például az előbb a Timmel. Fél három óta fönn vagyok. egyszerűan nem tudok aludni. ezerrel zakatolnak bennem a dolgok. s persze hulla álmos vagyok, nem az a kérdés. ilyenkor aztán az szokott lenni, hogy előjön az ember összes biológiája, éhes szomjas, pisilni, kakilni kell. iszonyú hideg van itt, s miután ők későn fekszenek, még alszanak. borzalmas ez a bezártság érzés, talán ez lett a legrosszabb dolog életemben. nem bírom, ha lueszükül az élet és mozgás terem. tegnap aztán beleavatkoztam a Tim életében, azáltal, hogy mondtam neki nem kéne annyit köhögni. s hogy szedjen valami köptetőt. én is így voltam..., s jót tett. tényleg jót akartam, de amúgy is kényes ittlétem ellenn tettem, lehet. mert hogy mi a fasznak akadékoskodok, okoskodok én itt. nem kéne látszódnom. úgy látszik nem tanultam meg elég jól a láthatatlanságot. pedig az olaszországi menekülttábor óta milyen jól emlékszem, milyen. Szóval, csináltam egy tejeskávét, tényleg kevés tegnapi kávéval, hátha még lefekszem egyet. ezek a korai évesek néha jót tesznek, s enyhe kellemes agylágyulásba szenderülök, vajaskenyérrel, mert hogy az úgy jár, igy kapcsolódott össze, prustosan, mert akkor ugyan nem éjszaka, de bármikor, ha az ember édes tejeskávét kapott, ahhoz sós vajaskenyér volt! a világban ez így van. rendes, finom, stabil dolog ez, s egyike azoknak a fix pontoknak, amiken a világegyetemem nyugszik. Ritkán fordulok felé, de akkor iszonyúan fontos tud lenni. Nos, a Tim már fönt volt, vettem észre a fürdőszobából kijőve. már kint ült a verandán, s cigizett. nem vett észre, odalopakodtam a laptopomhoz, amit a konyha asztalon hagytam. milyen jó, hogy még nem ültem ki én előbb. Még mindig nem vett észere. még mindig nem, konstatáltam, ahogy az ajtómhoz értem, s sutty. akkor most már nem is fog surrantam be az ajtómon. mert a történet arról szól, hogy biztos nem szereti, hogy itt vagyok, ez most egyike azoknak a furcsa dolgoknak, mikor egy nő kegye érvényesül. mert többnyire ők szoktak kiakadni egy idegentől, a hármasság szövevényében, s fellebbezhetetlenül kitúrják az embert. nos, most a Jenny van mellettem, nyilvánvaló, s a pasi ellenem. az ő pozíciója is elég törékeny. én jobban nézek ki, okosabb vagyok stb. valamelyik nap a Jeney piásan oda is jött hozzám. elkezdett dörzsölgetni simogatni a hátamon, aztán szorosan meg is ölelt. halálra is váltam nehogy a Tim meglássa. szóval, számtalan s apró kis jelből lehet látni, hogy így lehet. ezért aztán úgy döntöttem, hogy megpróbálok a legkevesebbet fennforogni, látszódni, meg minden. nem jövök az örökös hülye meglátásaimmal. véleményemmel. oktató és nevelő dumámmal. na most lehet alszom egy kicsit. mit mondana a részeg hajó, tapasztalat nélkül? Végül is nem bánom én a viszontagságokat. mindig is kemény legény voltam, s annak is tartom magam. még akkor is, ha nekem is megvannak a gyönge pontjaim, s van, amit egyáltalán nem bírok. valahogy újra és újra előjön viszont, hogy bizonyos nagy dolgokban milyen jó minden, milyen jó irányba megy minden, közelről meg iszonyúan rémisztő tud lenni, és kockázatos. „minden attól függ". ha lesz otthon valami, ha lesz itt valami, akkor szinte előre mentem, akkor jó irányba megyek. a camper, a hajó, a hely, minden fasza. ebből a pár százból meg lehet élni. s nekem

tényleg nincs mire költeni, tényleg be akarok ülni a sarokba, s írni. annyi kaja kell, hogy ne haljak éhen. néha elábrándozok, valaki segíthetne. biztos, ha valaki tudná, meg is tenné. de hát ez az egész annyira elszállt, s annyira természetellenes, mesterkélt inkább, s amit soha nem szerettem. úgyhogy jól van ez így. azoktól, akik ismernek elfogadnék segítséget, de azok nem adnak. valami végletesen rossz itt, valami iszonyúan félreértődik mindig. így is lehet látni, nézni. de valójában nem kéne meghülyülnöm. mert az igazság az valahol máskép van, s jó lenne nem meghülyülni, s elfelejteni normálisan gondolkodni. le kéne menni a beachre egy kicsit.

persze nem tudok aludni, többször visszafekszem. az rvban ugye nem lehet tojni, lehetne, de akkor ugye üríteni is kell, azt meg most nem..., szóval inkább a camping közvécéjébe mennék, de kéne kávé is. Seveneleven, mondom a csávónak, hogy az az én poharam, azaz refil. így kicsit olcsóbb. kettő valamennyi egy kávé, hm. aztán kint abban a híres parkolóban, - a zsaruval it ott beszéltem nagy elkeseredésemben..., hívtam a Billt. s nem vette fel! tegnap azt mondta, hogy korán kel, hívjam mikor akarom..., nos ez nem jó jel. el kéne menni megkeresni hol lakik. de az már erőszakoskodás, azt meg ezek nem szeretik. Megint hívom, fölveszi! s mondja, nem lehet...hihetetlen. elkezdek könyörögni. na jó, találkozzunk. mondom neki, hogy csak aludnék benne. na jó, tizenöt perc múlva odajön. kicsit késik, de jön. kis, szikár elfogyó lófarkas, őszül. szemüveges. hányszor kirúghattam volna, s nem tudom miért nem tettem. A főnöknek nem tetszett. Egyszer halálra kerestem, mert valahol a munkahelyen egyszer csak eltűnt, rosszul lett, végül is a Paul megtette, talált valami jó ürügyet, és kirúgta. Most, mindjárt kérdem is, - magamra vonatkoztatva, hogy na és Bill, mondjál már valamit, mi a franc történt? kíváncsi lettem volna, hogy ő mit tud. erre elkezdte mesélni saját sztoriját., mintha ez valamit is számitana, de hát neki biztos fontos. nagy nehezen én is tudok kérdezni, most már magamról. Semmi. elmesélem, röviden, csak néz. elmeggyünk megnézni a helyet. egy nagyon proli ház mellett egy nagyon proli szomszédságban egy gazos telek. mellette egy szar ház, amiben nem lakik senki. a villanyt majd be kell kapcsoltatni. hogy ez a nő fel fog hívni, s mindent megtesz. végül is még mindig ott van a bill.

iszonyú éhes vagyok, napok óta csak szarokon élek. elhatározom, hogy elmegyek kajálni a kínaiba. óriási zöldséghiányom van, sok-sok broccolit fogok enni...s úgy is lett ez egy jó szigete Amerikának, akár, hogy is. sok örömöm tényleg nem maradt: se cigi, se nő, se pia, semmi. s itt van ez a sok nyomor. na, legalább egyek. igen ám, de közben fogyózom? ja, azt is. iszonyú lassú vagyok, feledékeny. de ami furcsa, hogy olyan nagyon nem érzem rosszul magam, emiatt. csak tudom, hogy ebből baj lehet, s valahol, igencsak aggódom. aggódom, hogy nehogy az legyen, hogy totálisan elveszíttettem a valóságérzékem, s nem is tudok róla.

NOV. 2 PACUKA ÉS ÉN, EGY MAGYARÁZAT JILLNEK

Szeretnék egy esetleges félreértés eloszlatni. Én soha nem akartam a „piszkos magánügyimről" beszélni senkinek. Végestelen végig abban hittem, hogy abban a nem éppen kedvező helyzetben, hogy nincs használható lakásom, házam, megtalálom azt a kis ösvényt, ami működik. Sőt, tulajdonképpen még rettegtem is, hogy dolgok ki, illetve nyilvánosságra kerülnek. Na, nem azért, mert valami törvényelleneset csináltam volna. Inkább csak azért, mert azokról a kompromisszumokról, amiknek én tudom az okát, nem kívántam beszámolni, se magyarázkodni senkinek. Mert hogy voltak olyanok. De még milyenek! Ha jól belegondolunk a létező, a velem legössze-nem-illőbb embereket hódítottam meg, balgán. Iszonyú hiányosságok voltak, de arról majd máskor, máshol. Csak azért az egy dologért, hogy ne legyek egyedül, hajlandó lettem volna valakivel lenni, aki púpos és sánta, süket vagy vak. A szó szoros értelmében értem, néha meg is akadt a szemem egy ilyenen. Jó lett volna egy „Suzan". Még a legádázabb ellenségemet se ítélnem arra, amit én átéltem a magány évadjaiban. S hát az derült ki, hogy végtelen mennyiségű ember van „odakint", aki ugyan nem sánta, vak, béna, csak lelkileg az. Megnemszületett, eltorzult, tönkrement lelkek, akiknek azért van mindenféle tarkabarka ruhájuk, s nagyon megtévesztő. Integetnek, kelletik maguk, úgy tesznek, mintha, amíg ki nem derül a turpisság. Ami néha aljas szándékból elkövetett emberölési kísérlet. De hát sajnos az un. „disznóságaim" sorra kiderültek. Érdekes módon utólag valahogy érthetővé válik a dolog, még indokolttá is, de nyilván rólam valami teljesen más kép lett alkotva, s az egyébként másoknál nagyvonalúan elfogadott normán bezzeg én, mint egy vergődő kukac fönnakadok. Ami az átlagembereknél elmegy, belefér, az nálam felháborító... Valahogy soha nem tudtam védekezni, talán mert soha nem gondolkoztam bármilyen defens-en, amit az emberek jelentős többsége nap mint nap szorgalmasan gyakorol. S betéve tud. Azt szoktam mondani, hogy ilyesmivel nem töltöm az energiám meg az időm, ami jogos. De ott a védekezésnél meg elmegy a vámon, ami bejött a réven. Tudom, egy idióta vagyok, nem tudom ezeket a dolgokat rendesen megoldani, - mint mások mondjuk filmekben. mondjuk pénzzel meg lehet, legalább is egy részét. Venni mindenkinek mindent, s pofa be. S ilyenkor, mikor kiderül, akkor gáz van. Mert legtöbbször gyalázatnak, hazaárulásnak, sunyításnak, mások elleni aljas merényletnek, s valamiféle jellemferdülésnek minősül. Ugyanakkor mégis csak jó, hogy én ilyen magas standarddal vagyok mérve, az, amit oly könnyedén s nemtörődömül népek soha ki sem érdemelnek, vagy valahol elherdálnak. Nálam ez valahogy más. Lassan rájön mindenki, miről is szólt ez az egész, s lényegében, hogy bizony nem úgy, hanem valahogy másképp kell az egészet nézni. Nem az átlagos módon. Szóval, nem akarok én senki sem a magam szaros életével traktálni, mindenkinek megvan a magáé, s az bőven elég. De van mikor valamit mégis csak kell tenni az igazságért., ennyi.

LEVÉLVÁLTÁS AZ JILLEL A HAZAMENÉSRŐL –

a Sandrának is el lett küldve...csinálj, amit akarsz. amit mondok, én komolyan gondolom. amúgy nézd meg még egyszer mi van itt ebben a leveledben: pontosan az, amiről írsz. nem veszitek ti már évtizedek óta figyelembe, amit mondok, s ez nem jól van így. sajnálom én is. de ez még mindig nem változtat a tényen, hogy én egyedül élek idegenben, ti pedig a saját házunkban, olcsón, kényelmesen. mihez képest? Hozzám biztosan. de másokhoz képest is...tök mindegy, ha figyelembe veszed, ha nem, én megyek haza. ha tetszik neked, ha nem. látom, megint ki akarsz velem baltázni. megint kevered a dolgokat, mintha valaki feljogosított volna erre. s hiába próbálkozom szót érteni veled. hiába kezdeményezek, ajánlok föl valamit, te nem. én nem akarok veled többé vitatkozni. elég volt. csak szeretnék nyugton lenni abban, ami jár, azzal, amim van. lehet azt szeretnéd, itt dögöljek meg idegenben, hogy igazoljad mindazt, amit tettél, s még szembe se kelljen nézni vele. hát ne reménykedj. még élek.

Jack

10/13 Jill ✉jl

ez nem értelmes/normális megbeszélésre alkalmas hangnem/gondolkodás/indulat…

NOV. 1. EGY HÓNAPJA CSÖVEZEK.

Egy hónappal ezelőtt, megbilincselve rendőrautóba basztak, s elveszítettem az összes emberi jogom. Azóta így élek, bujdosok, a társadalom legeslegperemén. Ezt kaptam cserébe a jóságomért. Azért egy vicc, nem? S még mindig nincs vége, legalább már elindulna kifele az a dolog. Mindegy, maradjunk a tényeknél.

Tegnap ugye mostam, zuhanyoztam, olyan nagyon sok s rettenetes értelme nem volt, inkább csak hetyegtem egy kicsit a Jennyvel, mert már megharagszanak rám, hogy nem megyek, ill., mindig visszautasítom őket. S mikor jöttem, el, mondta, hogy don't be a stranger, azaz ne legyek idegen, - ÉREZZEM MAGAM OTTHON NÁLUK, nem is fordítom jobban le, jó ez így. Mindenesetre éjjel azon morfondíroztam, hogy kéne valami tervet csinálni, s ime:

1.Felvenni a kapcsolatot az otthoni hatóságokkal

2. eladni a hajót, ami nem könnyű, mert rendbe kell hozni néhány dolgot rajta: akkumulátort, gyújtáskapcsolót stb. El kell hozni hozzá a benzint. Kell venni egy for sale táblát. meg kell írni az ajánló levelet, ami mindenhová jó lehet. At kéne nézni azt, amit az pacukáról írtam. el kellene menni a social security irodába.

Renberakni a papírokat. Eltakarítani a camper körül, mert majd jön a nő a hatóságtól. S kiszúrja. Nos ezt naponta át kéne nézni, frissíteni, s megcsinálni, ha tetszik, ha nem. Fönt voltam egy darabig, mindenféle beállításokat próbálgatok,

hogy bírja a szemem a gyűrődést. De sokkal inkább az agyalástól menekülök, mert minden éjjel fölébredek, s nem tudok aludni. Valahogy dűlőre kéne jutni ezekkel a dolgokkal. Legalább az alvással

Válaszoljak a fiamnak, vagy sem?

Ez egy másik kérdés.

nov. 2. valami alapvető változás kell, másképp beledöglök: hisztérikus vagyok.

minden idegesít, minden kis kellemetlenség. Ha nem úgy van, ahogy én elképzelem, akkor viszketek, megfulladok, meg ilyenek. iszonyú menekülési vágy keletkezik bennem. itt van például egy magamfajta csávó, elég csöves kiadásban. pont egy jó fotelt foglalt el az új könyvtárban, ahova először jöttem. a Gulf Gatesben. az előbb lazán, kicsit persze idegesen fölállt s a lila, műanyag vizes izéjével kiment a kis udvarba, az alufóliájából kievett – három másodperc alatt valami vajaskenyérszerűt, aztán bejött gyorsan. azt hittem bagózni fog, de nem, azt sem. s szemmel láthatóan ismeri a járást. szóval, iszonyúan nem szeretek senkit zavarni, de azt sem, ha engem zavarnak. ez az egész, kifinomult értékrendszer, ez nem jó. például mindig minkor látok egy kis öregasszonyt, olyan rendesebb fajtát, elszorult a szívem – bárcsak ilyen anyám, lányom, nejem, ja, főleg az utóbbi lenne nekem. pedig valami olyan világot képviselnek, amiben én lennék az elefánt a porcelánboltban. nos. hogy tegnap oly sikeresen elintéztem a kajajegyet, - öt napon belül jön..., kezdek kifogyni a dologból. s a pénzből, persze. pánikhullámok jönnek rám. a Timéknél jó lenni, azaz tiszta, meg csöndes, meg valami mindig csöppen, meg rendesek, de iszonyúan feszélyezett. én tényleg nem egy csöves vagyok, én egy úr vagyok. a cariglistes hajóhirdetésre senki sem válaszolt. tegnap óta fönt van, 100-at kérek érte, mert hogy szerintem meg is ér annyit, az egy másik kérdés, hogy kell e valakink – éppen. Jó kis hely ez a gulgétes könyvtár, kint virágokkal teli kis benső kert van, mint valami kínai, de inkább japán kert. jó kinézni, jók a fények. nem tudom mi a bajom. Ma, teljesen behisztiztem, valójában körbejárom a lehetőségeket, a hülyeségtől a reálisig, azt hiszem. az Jillnek például írtam egy levelet, hogy rettegek a depitől. pedig nem kéne neki ilyeneket írni, szegénynek. van éppen elég baja. úgyhogy írtam egy másikat is gyorsan. valaki jegyzi ezt? Nos, itt a levél:

ljill

Bocsánat, nem akarok neked rosszat okozni. csak néha az merül föl bennem, hogy miért kell nekem a benső dolgokat mindig eltitkolni, visszatartani, elfojtani, s miért nem köphetem ki. akkor, mikor annyira rossz is vagyok ebben, mármint az elfojtásban. van, aki lazán meg tudja csinálni, én nem. nos, hogy mondjam? A baj "nem akkora". "nem akkora a bajt". kihez képest? A herceghez, akinek szaros tányérból kell ennie? Vagy mi a durva? vagy lehet mérni valakinek a fájdalmát,

félelmét, érzékenységét, összehasonlítani, meg ilyenek? S persze van különbség meg standard is, hogy mi az emberi, itt is ott is, meg mi az, ami csak itt meg ott megy. olyan nagyon nem lógok ki a sorból, átlagosban. de ahogy öregszem, főleg, vannak nagyon kifinomult dolgaim, s például nem bírom, ha valaki folyamatosan böfög és zabál és bizonygatja az elbaszott kaját, főzéstechnikkáját, s sóvárog, átcsap, átnyul az asztal fölött, s megfogja a kezed, s megszorítja, s nem, hogy merengeni, de még lélegzeni sem hagy. Csak hogy egy példát mondjak. például nem tudok elszakadni attól a gondolattól, hogy létezik egy teljes élet. azt tudomásul veszem, hogy bajok vannak, hogy már nem ugyan az vagyok, mint régen, de azt nem, hogy miért nem futhatok. mert ugye a legnagyobb szar kellő közepén - egész életemben ilyeneket csinálok, nagy heroikusan, leszoktam a cigiről. a hatvanévesről. s egyetlen egyszer nem gyújtottam rá az utóbbi közel négy hónapban. s ez már így is marad. (jó marha sok büdöst érzek azóta, jót is, persze. De hát az egész egy baromság, értelmetlen és felesleges, mert akkor már rendesen ki kéne szellőztetni, leadni a kis hurkácskácskákat, növelni a kitartást, javítani a háztartást, meg ilyenek. s mim nincs hozzá? mindenem van hozzá. lábam, cipőm, energiám, tér, idő, faszom. csak ne lenne olyan röhejes az egész. csak ne állna az egész polgármesteri hivatal az út szélén, mindig akkor és ott mikor én jövök. talán lehet érteni. S ilyen majdnem világ az egész, s nagyon utálom. például szédülök, szédelgek. ami a futástól elmúlna, mert az agyam visszanyerné az egyensúlyozó mátrixát. így, ebben a mocskos, de kényelmes bum-ok könyvtári foteljában nem fogom, sőt. S most ugye a kis dolgokról beszélek itt. de mi van, ha egyszer csak x idővel - öt perccel, egy nappal, egy héttel, egy hónappal stb. azelőtt meghalok, mielőtt kaphatnék pár ezret a sok milliómból, amim van, s azt mondhatnám az ocsmány vigyorú végzetnek, hogy tűnjön a p.…ba.?! nincs ilyen? aki nem szerény, az mind a szemétre jut? tényleg? S ezek a jólöltözött, kifinomult népek mit csinálnak, itt az orrom előtt? én tényleg egy bum vagyok? miben, miért, mitől? hülye vagyok.? persze kezdek én is büdös lenni, csíkot húzni. meg a járásom slamposabb, meg a vonásaim kezdenek elmosódni, meg a hangom elerőtlenedik, meg a szemem majd halványul, meg a mosolyom torzul, meg látszik a ráncon, hogy az az autótól van, vagy az ágytól, mert hogy abban aludtam. vagy amit tudok? van itt valami pragmatista történet, hogy ha az ember mondjuk nem ír naponta öt hasábot, nem szerepel a tévében, nem szólal föl a közgyűlésan, nem hajt be elég hasznot stb. akkor semmi? s jó lenne azt gondolni, hogy nem érdekel. de itt van a híres kövek hallgatása, amivel nem lehet mit kezdeni, legalább is Lóránd Gáspár szerint. Mindig van ez a valaki szerint. szerintem is. jönnek mennek itt a jól felszerelt bumok, vizes ivóedényeikkel, miközben itt ülnek az arany madárkalitkájukból kimenekült hetvenéves fitnesslédik is, a tornacipőjükben. érdekes ahogy megosszák a közterületet. s érdekes, mennyi, s megannyi vívódás eredménye ez, ahogy megszokják a pályát, a paramétereket, leküzdik az émelyt, betanítják az őröket, akiknek a legnagyobb pikcsörjük kell legyen, mint egy

népművelőnek. mondjuk lehetsz gyűrött, kicsit büdös is, ha hallgatsz. de ha kétszer egymás után köhentesz, s fingassz, akkor aztán huhú! - megbilincselve visznek el, hiába kérsz már bocsánatot. Public offender leszel örökre. emberi jog nyima. nos, nem vagyok bum, oké, mert olyan szépen fenntartom a toalettem, nyesem a szakálom, viselkedem, meg stb. de ez iszonyú bamja vagyok az alkotásnak, mert a vegetációm, a ventillációm, az akklimatizációm, az imázsom és az ázsióm, s a kis finom atrocitásaim, s a közönyöm, s a félénkségem, s a még ezer okból disszonáns és megoldatlan rendszertelenségem foganatlan, elvetélt, terméketlen, senkivé mutál, s mert ez nem a Gangesz partja, se kint, se bent, ahol ez nem érdekes ez itt egy rohadtul kikent-kifent valóság, ahol nem lehet langyos ital, hangos szó, hugyozás a sarkon, vita, bunyó, balhé, csak óvodás szabályokkal agyon nyomorított kancsal és sebes hernyó, gyufásdobozban. mert lenyúlták, lenyúlták az egészet. s még kint vagyok, mint egy bölény a fogalomban, akit még elkerültek az autók, még nem adat, se a kamerák, se a lakósság, se a hatóság nem jegyezte.

de meddig??? bíííírom még szabad, angyali aggyal? S persze, ja, ez itt tényleg Amerika, hm. mi is a baj? Én akartam ide jönni, nem?

nov. 3. minden bizonytalan, s a dolgok lelassultak

várni kell, sok mindent nem tudok csinálni. s iszonyúan kell vigyáznom, hogy mihez kezdek, mert nagyon fogy a pénz, s a legynagyobb probléma a benzin. jó marha nagy távolságok vannak, s hát az van nem a leg gazdaságosabb autó. tegnap elég kellemesnek találtam a közeli könyvtárt, de nem sokáig bírtam, mert éhes lettem. s kerestem egy Save a Lot, ami egy külön tanulmány. már réges rég hallottam róla, de valójában nem régóta használom. valahogy olyan méltóságon aluli volt. olcsó, s sok a szar. nos, gondoltam jó lenne valami snack, mert éhes voltam. hogy valójában kellene tartani valamit a táskámban, s ugyan a legtöbb helyen nem lehet enni, de ki lehet menni. s hát vettem mindenféle undoritó amerikai szart, kekszeket meg linzereket, mindenek ugyan az a képtelen molyirtó mosogatószer, s lábszag szaga, képtelen izé, élvezhetetlen anyaga, s nagy táplálóereje van. s hát az is egy dilemma, hogy mikor menjek „haza". hogy ne legyek senkinek a terhére. De hát nincs ilyen. s a gyöngeség haza is vitt, de csak tejet ittam. iszonyú fáradság tört rám, le kellett feküdnöm. viszont egy fél óra múlva már talpon voltam. a Tim tévét néz, a Jeanne főz, mint később kiderült, valami szörnyen eltúlzott spagetti szószt. egy pillanatra aszt hittem, hogy rosszul leszek tőle. a Tim addigra már elég jól kezdett a sörucinációjába elmerülni, jöttek az ismétlések, a már teljesen kimerült közhelyek, üres szózatok, feszengéssel körítve, aztán panaszkodtam egy szokásosat, szörnyű. de például furcsa dolog derült ki:

hogy állítólag a Rod ott volt, s kb. egy héttel ezelőtt azt mondta ott mindenkinek, hogy nem egy", hanem két nőt vertem el"! egyszerűen hihetetlen. iszonyú szerencsém van, hogy a Jeanne nem hittel el ezt az egész baromságot. nos utána

a Jeanéval zenét hallgattunk, mutattam neki a youtubot, meg a Skypot, mert még nem is hallottak róla. hihetetlen. most jut eszembe, hogy ezt az unalmas beszámolót otthon is tudom írni. itt olvasni kéne meg internetezni. s nagyon rá kéne szoknom a magyarázat nélküli tény-írásra...hajnali pakolás, húskonzerv zaba, mindenki el, fürdés, ájult kis szunya. levél a Kevinnek a: meddig vagyok én felelős a hülye feleségemért? - elég jó lett. kíváncsi vagyok válaszol e, s mikor? aztán takarítok, felmosok, mosogatom a szörnyű sok csetrest. a garázsban iszonyú a kupi az én cuccomtól. kicsit rendezgetek. aztán írok az Jillnek egy levelet, s föl is hívom. Nagyon genya. a szokásos süket süveg, hogy ő még mindig, de menjek a búsba, semmi közünk egymáshoz. mondom én ragaszkodom a családhoz, mondja jobb, ha nem két dologról próbálok: az egyik az ottlévő cucc. nagyon kényes téma. a másik, hogy előbb utóbb jó lenne valami történne, mert kifogyok itt a pénzből, s majd nem tudok mit csinálni! Ilyenek. Na, ettől aztán iszonyú álmosság jött rám. megyek internetezni...egy ponton délelőtt az jutott eszembe, hogy fenébe is, jár nekem a nyugdíj is. hatvanéves koromtól, ami azért nem olyan messze...s ez az egész, hogy végül is van valami! ha sikerül addig kihúznom, minden okés lesz. mindenesetre az előbb néztem a párizsi útikönyvet, s hát szörnyű. soha nem fogok bizonyos dolgokat meglátni, megnézni.

Nov. hogyan lett a nagy napból egy semmi

minden ezen a napon kellett volna legyen, semmi ilyen nem történt, persze fantáziával fel lett töltve elég rendesen... chek-up, azaz felülvizsgálat a doki után, Dr Dorsy ugye

mentem, vártak. Egy nagyon kedves nő mindjárt mellém is telepedett, kasera, s persze kiderült, hogy pénzt akar, s lassan mondtam, hogy nincs Ez egy béna nő, csak egy oldalt vizsgál, úgy tűnik oké vérnyomásmérés, várakozás zsidó-askenázis, mellrákos plakát alatt, jön a doki, meglepődik, hogy rosszabbul vagyok, kérdi, hogy aplájam e, mondtam, hogy ja, meg je. Rendes volt, mondta, hogy majd kifizetem, ha lesz biztositásom...? oké meg menjek át a másik utcába, azok nagyon rendesek, nem először, s most se lett semmi, rejtélyes dolgok ezek. Zuhog az eső. Segítséget kérek, de minek Átküldenek egy érdekes nyugdíjas kultúrházba, rossz érzés, kérdezgetek, nyomasztó, egy nagydarab, öregecske feka nő hülyének tart, az is vagyok, papírokat töltünk együtt, egy apojtmentra, ahol majd egy önként-ingyen doki felülvizsgál? érdekes, milyen bizalmatlan velem, holott előttem egy ugyancsak élemedett fehér nő, iszonyú ráncos, írni alig tudó kezekkel, nagy csöcsei képtelen szerkezetbe ügyetlenül beszorítva, amolyan valaha jobb időket látott szexbomba, s most itt valamiért nyilvánvalóan esdekel, de mi hatotta meg tamásnényje kunyhóját? Mert ígérget fűt fát, as nagyon kedélyes, s kegyes, s kezes, s mondja, hogy természetesen amint ürül, ő soron kívül, s szól. Ó, az nagyon jó, mondja a sok alkoholtól cigarettától elreketült öreganyám. Lehet, nov. Végére kell visszavinni a papírokat.

Nov. 5.költözés igen nem

Nov. 7. Egész hajnalban kóválygotam, mert jobbnál jobb helyeket fedeztem fel

Föl-le mentem a Nokomosi utcákon, s érdekes, teljesen lerobban helyeket találtam, csiribiri minden. Kis időre megállt, elbújt itt a rekettyésben az idő. Vissza is kéne menni lefényképezni. Valójában vágytam oda, miközben fölmerült beennem, hogy hát ezek ideiglenes helyek mind, mert nagyon is a társadalom margóján élőkről van szó, ahol a változás, az értéktelenség, a bizonytalanság az uralkodó, bármelyik pillanatban történhet valami, mikor én meg már – mint valami faszom amerikai nyárspolgár – szintén megállapodottságra vágyom. Nahát, ilyen ellentmondásokkal élni. A tényeket kéne írni, miközben valami oda illő gondolat sem ártana, mert majd elszáll.

A kávéfőző meg nem vevése jó nagy tévedés volt.

Végül is megírtam az Jillnek a levelet, - a Búcsút. Eljutott az agyamig, micsoda szörnyűséget csinál velem. Az az érdekes a nőkkel, ahogy milyen elbűvölően tudják a kettős játékaikat játszani. Milyen aranyosan tudnak az emberre figyelni, mintha totál egyetértenének. Teljes érzelmi empátiájukkal, ami ugye normális formájában csupán nekik van, teszik hozzá kevélyen. S mindig ott van az az elnyomott érzés, tényleg ott van a lópata az asztalon, „hogy látom te vagy az okosabb, de ezért most megfizetsz". Nos visszajöttem a campingemhez, de előtte még elmentem egy Venicei bevásárlóközpontba, szigetelést faszolni. Faszolni, mert pénzt nem akarok már semmirét adni. Lécek, Home depo, kartondoboz lelőhely, telerakom a vant. Jobb, mint a tizenötdolláros hungarocell. De még azt is találok... s gondoltam, na, átrakom a campert a jobb helyre, közelebb a villanyhoz, s nekiálltam rendet rakni. Mert valójában nem is lehetett bejönni, akkora volt a kupi. A hajót is át kellett rakni. S hát vasárnap délelőtt. Reggel, mcibe menet beszéltem a jószomszéddal, kaptam öt deka tanácsot is, de aztán elkanyarodott, s a szokásos módon a vietnámi háborúnál kötöttünk ki. olyan ez, mint nálunk a Don kanyar. A beszédkényszer is. Ahol már nem volt, mert ahhoz túl fiatal, mint én.

Nov.8 még mi? Felhívom az emígrationt, a Sandra ír, mondja száljak le az anyjáról.

közben a Denis, a bill felesége hív, hogy most azonnal vigyek oda kétszázötven dollárt, százötvenet a bérlésért, százat meg a villanyra. Nyersen, kemény hangon, ultimátum szerűen. Az automata nem ad kétszázötvenet, már azt hiszem, valami baj van, csak húszas címletekben, szóval kétszázhatvan. Viszem, a rejtélyes házba nincs bejárat, csak furcsán garázson keresztül, mindenütt félbe tört álmok nyomai, ezeréves mini kémper, kis vitorlások, nagy tégla oszlopok, magányosak, soha be nem fejezett kerítés. A kis, halkszavú Bill, alig jön ki a hang

belőle, lófarkocskáját igazgatja, állítólag csak nők járnak hozzájuk, akik sorra leszbik. Később volt egy érdekes beszélgetés, ami a bill vesebajáról szól, ahol is én sajnálkoztam, úgy általánosságban is, ha valakinek ilyenje van, meg részvéttel is a kis muki iránt, akit valamiért azért megkedveltem, kitart, húzza, amit tud, igyekszik, ennek a kemény nőnek megfelelni. Kocsmába is kell járni, ott ül a bárszéken, vigyorog, bólogat, helyesel, próbálja elkenni az ellentéteket, s hallgat, ha valaki határozott. S sok szerszám, gyanús az egész, ékek, nyilvánvalóan a hotel ajtajához vettem annak idején őket. Mindenki ellopott mindent, s én meg meglopva lettem. Mindenem, majdnem mindenem ellopták.

A szakállas, mogorva szomszéd.

Felfedezem, van villany! S ingyen. Ez is marad a nap egyetlen jó dolga...

Küldenek egy híg beszédű, alproli, nyűtt kalapban, kalapjára narkós cigicsikk tűzve, amire megjegyzi, hogy igazi, napszemüveg, amit sötétben is hord, az a tükrözős, amiben nem látni valaki szemét. Hablaty az autószerelésről. villanyszerelő szomszédról, *a mutherfucker*, nem csinál semmit. A lényeg, a verda nem indul... Akkumulátor, mifaszom, ill. Szikra sincs. Néha elfog a kétség, hogy jó volt e megvenni, hm. Annyi pénz! Nekiállok takarítani, de muszáj innom valamit, szét van menve az agyam ennyi sikertelenségtől. Eszem valami kiolvasztott krumplisalátát, mert hogy megfagyott a hűtő rendes részében. Elég változatos a szomszédság. De a trend megfigyelhető: rend a lelke mindennek. S lassan eltűnik, ki megy a divatból a még szabadságból táplálkozó jóamerika, átmegy a szörnyű proli fázisain, hogy aztán rettenetes kispolgári legyen. S onnantól már jöhetnek az updiki perververzkedések. Délutánra elég jól haladtam, ömlik rólam a verejték, s iszonyú koszos vagyok. Remélem a kemper sok generációs kosza, olyan, amin már valami lepra felújításán magam is keresztül mentem.

Már pattanás van a nyakamon, nem csoda. Jó lenne nem kapni valami rettenetes ótvart ettől, ráadásnak.

Egy ártatlan ember fohásza, levél Elenának

Még mielőtt valamit is mondanék, kérlek, hogy hiddj nekem. Nagyon utálok így pitizni ezért, de nincs más választásom. Tudom, hogy belekeveredtem valamibe, látszólag teljesen ártalmatlan, de mégse az, mert pénz és érdek áll mögötte. Meg az a kurva naplóm, amit írok. S amilyen hülye vagyok, nem ügyelek rá eléggé, szerte széjjel hagyom, s emberek vissza élnek vele. Az Jill kezdte, beleturkált, s szerte széjjel küldte vadidegen embereknek. Nyilván bosszúból. Nos, legutoljára a fiam küldött egy emailt, Angliai száműzetéséből, egy bűnös embernek, s megfenyegetett, hogy bosszúja utolér. A bűneimért. Legutoljára ez a pacuka nevű dányi bűnöző kotort bele a dolgaimba. Miközben én tejben vajban fürösztöttem itt, ő gondosan kitervelte mit fog csinálni. Ellopta a laptopom a naplómmal együtt, s most az egész világnak részleteket küld belőle. Tudni kell, hogy a

naplóm az része akar lenni a regénynek, amit egész életemben megírni készülök. De a legbensőbb gondolataim is benne vannak, vélemények, gondolatok dolgokról, emberekről, helyzetekről. Mindenről, az egész világról. Ezek nem mindig „pont úgy vannak", a vélemény, az nem okvetlenül a valóság, az nem feltétlenül objektív, hanem szubjektív. Mert amúgy, mint írót engem nem a tények érdekelnek, hanem az, amit az emberben okoznak. Egy idegen, kívülről láthatja ezt másképp is, kiragadhat innen onnan, s tetszőlegesen felhasználhatja bármire. Mindaz, amit a legtöbben gondolunk, csak itt le is van írva. Több ezer oldal, egészen 98 óta. S alig várom a pillanatot, mikor leülhettek, rendezhetem, az adatokból megírhatom, s könyv formájában kiadhatom itt is, ott is. Ha a Jóisten ad rá időt, s erőt. Az alábbiakban, pár mondatban megpróbálom összefoglalni, ahogy én az utóbbi pár év eseményeit látom: A Jill történetét nagyjából ismered: beteg lett, itt hagyott egyedül Amerikába, ahol évekig egyedül s hűségesen éltem és dolgoztam tovább. Minden filléremet hazaküldve, s minden áldozatott vállalva a családért. Aztán részben a kérésére hazaköltöztem, s egy vadigen, operációktól s betegségtől embert találtam, akivel először csak kiegyezni nem tudtunk. Egy ponton ő elhagyta a családi házat, s frissen megszerzett személyi örökségével Pestre költözött. Innentől – barátaim s ismerőseim biztatására egy új élet s kapcsolat lehetőségén fáradozom, nem nagyon sikeresen. Közben feleségem kérésére a házasságunk fel lett bontva, s a meglevő ingóságunk fele fele részben meg lett osztva. Én új házasságot kötöttem s küldődre távoztam az új felségemmel, akiről kiderült, hogy puszta érdekből csinálta az egészet, s jól kitervelt módon kiprovokált egy veszekedést, s aztán rám hívta a rendőrséget, azt állítva, hogy én bántalmaztam őt. Ennek következményeként az összes ingóságom, személyes holmim, papírjaim, mindenem eltüntette. Csak azt tudtam elhozni, amiről papírom volt. A munkahelyemen befeketített, anyagilag is erkölcsileg is tönkretett, négy évtizedes, becsületes munkám ellenére ő, aki pár hónapja van itt engem társadalom kívülivé tett. Bizonyíték, tanú nincs. Az amerikai jog az asszony mellett áll, de nem feltétlenül. S én ártatlan vagyok, amíg az ellenkezője be nincs bizonyítva. Van egy ügyvédem, s beszéltem úgy a magyar, mint az itteni hatóságokkal is. Lehet, hogy a hátralevő életem ennek a gyalázatos hadjáratnak a tisztázására kell fordítanom, de ha nincs más hátra ezt kell tennem.

Sajnos volt feleségem továbbra is mindent megtesz, hogy ártson nekem, zsaroljon, fenyegessen, s így tovább. Mindkét gyerekünket ellenem hangolja, legutóbb a Borisz halálosan megfenyegetett. Mindennek fényében szeretnék valami törvényes védelmet is kapni, mert azt gondolom, hogy törvénytisztelő állampolgárként ez kijár – itt is – ott is. Elena, kérlek, segíts nekem, - csak abban, hogy hova forduljak, s milyen formában. a másik ok, semmi más, mint hogy te vagy az egyetlen, aki érdek és elfogultság nélkül tud gondolni rám..., hm. Ha megdöglenék itt még azt sem tudják, mit történt. Ami azért egy rossz vicc, nem? S még egy. Erősen gondolkodom, hogy elküldeném neked a Naplómat, szükség esetére. Köszönettel:

Jack.

Nov. 8. Hétfő Hostnak lenni egy campingben, na meg Sun and fun camping:

Kóválygok a Colonia st-i kupleráj környékén, s kérdek egy totál szakadt vagányt, hogy hely. Mondja, hogy ez bérlés, biztos a tulaj nem engedi meg, amúgy is kell nekik valamit csinálni ezzel a kupival, s tényleg az van. Viszont egy másik csávó mondja, hogy miért nem próbálom meg a hostosságot. Elmagyarázza, hogy az egy benndolgozó bentlakó. Kicsit ijesztő, de hát. S már rohanok is..., csak itt van egy gondolat: - Az jutott eszembe, hogy vannak nekem elődjeim, az A Jack London hobói, a Kerouac persze, beatjei, aztán a hippik, bár igazándiból sokszor mégsem érzem magam közéjük valóknak. Én „rendesebb vagyok," de a társadalmi kívülállóság, a gondolkodás, a konvenciók bizonyos tagadása, ezek viszont megvannak.

Nov.8. Sun and fun trailerpark

de amúgy van egy park, „Sun and Fun", ami olcsó. már nem is emlékszem mit mondott, de mintha negyvenet egy hétre? az nem olyan rossz, megnézzük. Kóválygás.

a kütyü össze vissza mutat. nagy nehezen megtalálom. majdnem a Fruitville könyvtáránál van. az jó, a könyvtár az mindig jó, egyszer már voltam ott. Próbálom a tisztes utat lassan bejutok, s hát egy magamfajta csávó magyaráz. aztán elmegyünk a gokart kocsikáján, körbe. mondom én írni, nyugodt hely, meg ilyenek. s oda lukadunk ki, hogy majdnem nyolcszáz dollár egy hónapban. de minden van, tó, patak, medence, bulihely. bárok, kajáldák, tenisz pingpong, golf, női vízi balett, apámfasza. s egy pillanatra elábrándozom, milyen lehet itt élni. hívjam, ha. mondom még van ott befizetve egy pár napom, azt lehúzom. s egyszer csak, abban a szerepben, hogy én most egy élvezőkédő amerikai középosztály vagyok, eleresztem az érzést, a mosoly az arcomon elkápráztatja, engem is, amit mond: ó. neked milyen szép kedve a mosolyod. hm. Tényleg, az ember milyen smúzos, ha teheti.hm. Aztán rázuhan, hogy ez már megint egy képtelenség. föl le kóválygok, mindenféle tároló helyek között, ímmel ámmal. S persze elküldenek, minta kóborkutyát. ezt nagyobb lelkesedéssel kellene csinálni, de ma erre már nem fogja futni, azt hiszem. aztán eszembe jut a Home Depo. hogy ott engem ismernek, itt van nem messze, oda megyek. nem csináltam én ott senkivel semmit, de mindig smúzos voltam, kedves, intelligensen hallgatag, bölcs. s persze rengeteg pénzt költöttem, a cégét. s gondoltam, beszélhetnék a Don-nal, akit sohasem csíptem, de mégis. meg ott van a vigyor gép Bruce. a hotel megnyitón, hogy feszengtünk egymás mellett, akartak barátkozni én meg hűvös geci voltam, szokás szerint. de mégis, ez van, nincs jobb.

Nov. 9. Kedd Levél Elenának,

Néz, de nem is figyel. Hát igen. Iszonyú sokat kóválygok, s fogy a benzin.

Bár sokat dolgozom rajta, még mindig komoly hiányosságaim vannak a komfortommal. Próbáltam függönyöket találni a Goodwillbe, de drágák. Majdnem tíz dollár egy. S most már tényleg kurvára kéne spórolnom. Mindjárt az én hotelem mellett, - ahonnan ugye ki vagyok tiltva..., ott van egy State park. Bemegyek, tényleg van ilyen! de most nincs. jelentkezési ív, de hát akkor még nem esik le, elautózok a Fruitville, pocskolom a benzint, s képtelenségekkel próbálkozom. Menjek a másikba, a Miakába. De eszembe jut, hogy inkább akkor a San end funba. Volt ott az a csávó, hátha az segít...Megtalálom, s mondom neki, hogy munka. Tetszik neki, miért is ne. Hogy ha lenne valami munkájuk a rentért cserébe. Odamegy a főnöknőhöz, s olyan furcsa az egész. Visszajön, mint aki megbánta, hogy szóba állt velem. Hoz egy kérdőívet, töltsem ki. Bassza meg. Ott van rajta az előző munkahely, meg minden. S mi van a rokkantságival. Szóval, olyan hivatalos fajta. Tétovázom, látja. Ah, nem is kell kitölteni, de én leszek az első, akit hívnak, mert most minden helye betelt. A főnöke helyretette? Kényszermosoly, ja, meg je. S egyébként miről szólna a könyvem? Mi? Legalább is utólag ez van bennem. Nem hitt nekem? Próbálom elmagyarázni, hogy a nagy európai meg amerikai kultúra, értékrendszer, miegymás találkozásáról, hogy én itt nem turista, jöttünk, beilleszkedtünk, s hogy kéne mutatni a világnak. Újságíró (várakozás, a helység, az épület, á magyarázat és a mese, az ellenérvei, hazafelé beugrok a helyi Salvation Armiban, kapok rengeteg kenyeret, de egy dagi fölvilágosit a campingezés rejtelmeiről Sarasota Countiba. Ajánl egy helyet, elrohanok, de csak Storage. Előtte kérdezek egy totál leszívott múmianőt, hogy parkolóhely. Rámbukik, ...ja, milyen jó lenne, javítsam ki a házát, fizessem ki a villanyszámlát, építsek kerítést, mert hogy ő milyen brók. Majd hiv.…Elmegyek az utcába, roszszabb, mint amilyenbe lakom, s persze soha nem hív, haza, alvás, szigetelés, illetve aircondició behelyezés, fürdés hideg vízben, toalett dolgok, a tér egy lakókocsiban, különös tekintettel valakire, aki elvesztette a térérzékét, s mint egy elvarázsolt hordóban meg benne...van, ami működik jót alszom, rámfér, a hajnali kelések, McDonald's Racetrac, avagy 7eleven? Írok a Kevinnek, hogy kéne elválni címmel, aztán haza, hulla vagyok. S most reggel van, s ez az egész kupleráj jár az eszembe, meg a Rodney. Vajon átvágás volt az egész? Mert megszakadt a vonal, s egy női hang bemondta, hogy egy automatikus fölvevő lép életbe. Aztán visszahívott, elnézést kért, hogy a kocsiban megszakadt a vonal. Fog hívni. Nem hívott. Én hívtam, s mondja, most jön egy meetingről, holnap jobb lenne, de azért majd visszahív. Nem hívott. Azt próbáltam neki mondani, hogy milyen igazságtalanság ez az egész, s hogy szeretnék pár dolgot tisztázni. Említettem az Jillt, s hogy miért mondtam, hogy meghallt. Az Pacukáról nem sokat beszéltem. Gondoltam azt kéne hagyni. Kicsit fosok is ettől az egésztől, mert..., bár arról nem szólt a dráma, hogy őt, magántelefont nem hívhatok...Legalább is az én papíromon ilyen nincs. Nem mehetek a hotelba, s azt nem hívhatom, mert az a hülye

liba ott van, ez ok. Nos a reggeli vesszőfutás, kóválygás után hazajöttem, s aludtam egyet. Szét vannak menve az idegeim. Most itt ülök, el kéne menni, jó lenne elmenni a Jeneykhez, mosni, mosogatni, vízért, ruháért, meg ilyenek. Teljesen meg vagyok döbbenve, hogy még csak szerda van. Amúgy múlik ez a november, azt mondták akkor. Igaz, még csak az eleje van, de végül is erre a hónapra ki van fizetve a rentem, van kajám. Amúgy rohadtul utálom magam, milyen dagadt vagyok, még mindig, igaz fogytam, de még bőven kéne, szörnyű ez a pocak...szörnyű. Várok itt, hátha hív ez a szemétláda, mert mindenképpen az. Hogy merre, hova menjek. Én próbáltam, s ott volt a csudálatos üzenet rögzítő, ami a jailen is bekapcsolt, mikor próbáltam hívni. S valójában egy trükk az egész, eljátszotta, hogy akar beszélni, hogy közben rákapcsolódhassanak a telefonomra. De hát semmilyen titkos dolgot nem csinálok, semmi ilyesmi. Mindenesetre állandóan előjön, hogy el kellene innen menni, nincs itt semmi jó, csak ez a nagy orwelli, kafkai nihil.

NOV.10 SANDRA, TE VAGY AZ UTOLSÓ REMÉNYEM.

Ha valaki kíváncsi arra mi történt, muszáj említenem dolgokat, s talán érthető, eddig miért nem tettem. Meg akartalak kímélni titeket ettől. Nem tudtam, s most sem tudom, csak sejtem, hogy ez a szemétláda miket szemezget a dolgaimból. De meg van a naplóm, sorry, mert hogy azt hiszi, hogy el sikerült lopnia, s kész, annyi. Már üzente egy mandinerrel: próbáljak meg visszaemlékezni. Személyes dolgok ezek, remélem ezt megérted, te is írsz naplót...De hát abban ott van. Mindig félek ettől, hogy valaki kezébe kerül, s már megesett, de ugyanakkor fontosnak tartom a hitelesség szempontjából. Mert abban ott van az akkori atmoszféra, a lényeg. Itt-ott szörnyű, stílustalan, elnagyolt, hektikus, - mert vagy türelmem vagy időm vagy erőm nem volt jobbra. De nekem elég, mert felidézi bennem, hogy mi volt. S egyszer majd, nyugodt körülmények között, sikerül valamit kihozni belőle...Ezért azt gondoltam, hogy egyetlen önvédelmi eszközként elküldöm az egész naplóm. Ha akarod kidobod, elégeted, akármi. Vagy annyit olvasol belőle, amennyit akarsz. Ha akarsz semmit. Mindenesetre már felnőtt vagy s van, aki könyvet ír róla, s kiadja. S akkor kiderülnek dolgok, hm. Megtudja a család, a barátok stb. Ez van. Valami elég szörnyű és alapvető félreértés-ferdítés van itt folyamatban. Nem akarom hosszú lére, mert valójában utálom, s nem is érdekel. Annyira messze van a valóságtól, hogy már groteszk. Egy elmebajos ember betegségtünetei. Csak igencsak veszélyes és káros, nem is tudom, hogy keveredjek ki belőle. Nos ez a nő ott élt nyakig szarban. S vannak ide vonatkozó e-mailek, hogy azon gondolkodott, hogy öngyilkos lesz, ha nem történik valami. Tekintettel, hogy apja, anyja, pasija mind öngyilkos lett körülötte, - tudtam meg utólag, ezt el is lehet hinni. S lassan kezd összeállni a kép...Szóval arról szól, hogy én embereket behülyitek? Mivel? Hogy én egy világhírű – akármi vagyok? S kicsalok tőlük nagy vagyonokat? Szélhámos vagyok? Nos a fenti tények folytatásaként

ez a hölgy közölte, hogy ő mindig is Amerikába akart menni, s kérdezte, elvinném e? Mondtam meglátjuk, hogy hogy alakulnak a dolgok közöttünk. Én nem akarok semmilyen nagy bulit, csak a magánytól megszabadulni. Nekem az egész erről szól. S nem mondtam, hogy nagy író vagyok, Nem mondtam, hogy nagy carpenter vagyok, s nem mondtam semmi olyant hogy én bármiben is nagy vagyok. Azt mondtam, ami van, még feketítettem is, hogy hát ez nem könnyű. Egyetlen jó dologgal „hülyitettem", hogy hát ez Amerika, s sok minden lehetséges, ezt tapasztalatból tudom, velem is megesett. De ennyi. Nos, valaki álmodozott valamiről, s most engem hibáztat, mert nem úgy lett. S hogy magát igazolja, kitalál dolgokat, - hogy hazudtam, hogy bántottam, pedig ez mind nem igaz. Sőt. Azt gondolom, hogy végig figyelmes és megértő voltam. Különösen ahhoz képest, hogy ő milyen durván becsapott, hazudott, színészkedett s csalt. Hogy üvöltözött velem, szemetebbnél szemetebb dolgokat mondott, s rám is támadt! Ütött vert, ahol ért, köpködött és rugdosott! Mert egy ponton, mikor szembekerült döntésének következményeivel, saját gyermekes álmodozásának hamisságával, igencsak durván rám támadt, vérig sértegetett, szidalmazott, többször el akart menni, holott azt csak úgy nem lehet, ez itt egy emigrációs dolog – is. Erre azt közölte, hogy ő elmegy New Yorkba, meg ne próbáljak elválni, mert akkor nagy bajok lesznek otthon, s nekem se lesz nyugtom életem végéig. A hátam mögött levelezett egy csomó emberrel, ezt könnyedén ki lehet deríteni, kivel... S én, meg hogy a bajokat elkerüljem, félig megfélemlítve, inkább a békülés, a jóban levés lehetőségeit kutattam, s például minden pénzt ráköltöttem, vittem ide-oda, igazi lelkiismeret furdalással, hogy nem ezt kéne csinálni. Aztán például kiderült, hogy férfigyűlölő, de hogy egy prosti volt. Egy kuplékáján dolgozott, otthon. S hát, mint olyan, nagyon ügyesen tette a dolgát. Miközben az is kiderült, hogy fogalma sincs a szexuális örömökről, nem tudja mi az, nem is érdekli, nem éri meg a fáradságot, s különben is túl öreg, s főleg mindenféle operációk után. Ezek mind az ő szavai. S én miért csináltam? Mert azt hittem, szerénynek kell lenni, ez van, majd jobb lesz. Lényeg az, hogy a kapcsolatunk egyre jobban megromlott. De nem volt mit tenni. Nem tudott hova menni, ill. Haza nem akart. Itt akart maradni, de már nélkülem...Mikor agyvérzést kaptam, mondtam, jöjjön velem haza Kötcsére, ő szó, én meg írok, ott kevésből is meg lehet élni. De nem akart, bár egyszer kétszer ingadozni kezdett. Nos, én mondtam neki, hogy sorry, de én megyek haza. Van hova, s ezen a pénzen bőven meg tudok élni, s végre irhatok. S innentől kezdve vadult el a helyzet, miközben én még mindig naponta főztem, takarítottam, hordtam a munkába, egy másik munkahelyre, mindenféle ruhákat, drága szövőszéket, fonalakat, laptopot stb. vettem neki, s még pénzt is adtam, hogy hazaküldje a kisfiának. Akkor mindig nektek is küldtem, mert rosszul voltam az egésztől. Soha nem kértem tőle egy fillért sem, az összes fizetését mindig hazaküldte. Ezek a pénzek mind megvannak, s bizonyitani lehet, hova ment. S ezt azért is fontos, mert ugye a történet úgy kezdődött, hogy anyát kifizetjük. Mi

ketten itt dolgozunk – váll-váll mellett, s kifizetjük a ház felét. Hogy aztán majd ott élhessünk. S ezért vittük oda a dolgokat. De ez is elment, mert egyszerűen, s nagyon durván nem adott egy fillért sem. Miközben én kb. Negyvenezer dollárt költöttem..., mert hogy annyit kerestem. S közben, persze reménykedtem, hogy megjön az esze, megérti, hogy mi a járható út. Nos, ehelyett ez történt. Rosszul volt a gondolattól, de ragaszkodott hozzá, hogy én majd szépen hazamegyek, kapom a nyugdíjam, s írogatgatok! miközben ő itt marad egyedül. S

AZ UTOLSÓ, AMIN OKTÓBER 13 ÁN A BALHÉ KITÖRT, AZ VOLT, HOGY MONDTAM NEKI, BE KELL SZÁLLNIA A LAKBÉRBE.

Mert hogy nekem nem volt jövedelmem két hónapja, s a kis megtakarított pénz, amin másik lakást kellett volna keresni, mikor onnan el kell menni, nagyon fogyott. S mondta, hogy menjek a picsába nem ad ő semmit. S mondtam, hogy menjen ő a picsába...S ekkor rám támadt, hogy így meg úgy. Próbáltam csitítani, de csak üvöltött, köpködött, s rugdosott. Meg is karmolt. S el akart menni, fogta a laptopomat s vitte. Ő is használhatta, de rajta volt s még mindig rajta van egy csomó mindenem, kértem, aztán próbáltam elvenni tőle, s ekkor avatkozott be a tulaj felesége, egy latinó nő, meg egy két mandiner, s az ő pártjára állt. Mert hogy azt játszotta el, hogy én megütöttem. S volt ott egy érdekes beszélgetés: a letartóztatást eldöntő két zsaru közt: Van az arcán egy sebhelyszerű valami... S mikor lefényképezték a zsaruk, úgy nézett ki, mint egy sérelem nyoma. S mikor betuszkoltak az autóba, az egyik zsaru rájött, s mondja a másiknak: „az a dolog meg az arcán valami régi, mert észrevettem, hogy a jogosirtványán is rajta van. Nembaj, most már így lesz". „but it is oké now". Mármint, hogy elfogadják evidenciának, s visznek…Csakhogy ezt valaki meghallotta…S hát volt ott, egy jegyzőkönyv, erre alapítva. S ez az aljas némber tovább színezte a dolgot, hozzátette, hogy már máskor is bántottam, meg ugye nektek is beadja az egész maszlagot, amire a saját családom, a saját fiam is így bekattan. Mindegy. Ez a nő egy szemét, s itt nem fog maradni. Én kurva sokat dolgoztam, hogy elérjem ezt: az állampolgárságot, a tudást, az ismereteket. A jogaim. S most jön ez a szemét ribanc, valahonnan a magyar tajgáról, s ki akar nyírni, bemocskolni az egész életem s jogokat szerezni ebben az országban. Hát nem gondolom, hogy ez fog menni. Már folyamatban van az ügy a bevándorlási hivatallal, a rendőrséggel, itt is otthon is. Kicsit lassú vagyok, de nem hülye. S összeszedem magam. Innen is, a kukából...

Nov. 10 szerda valami utolér, most egy kicsit kiakadtam

Persze minden napra két kudarc, talán más is így lenne vele.

Tulajdonképpen minden nap próbálok valami megoldást keresni erre a lakhatásra. Ősi probléma, évtizedek óta kísért. Nehezen tudom fölfogni, hogy a nagy szabad Amerikában nem lehet kempingezni. S mások is így vannak vele,

általános az elégedetlenség. amerre néz az ember a szabadságjogok korlátozása folyik. S tulajdonképpen totálisan ketté van szakadva az ország. S teljes a képmutatás. Az egyik oldalon ott vannak a gazdagok, a rendesek, vagy legalább is többnyire igyekszenek elbújni a színfalak mögé. S másfajta disznóságokat csinálnak, de azt igen, mert olykor kiszakad a paraván, s kibukkannak a dolgok. A kint ülős, hasonló korú szomszéd valamelyik nap ezt mondja: ő marhára szeretné látni, hogy bedögöljön – csak egy hónapra – az Internet, s hogy milyen következményei lennének. Föl le masírozna a rendőrség a nemzeti őrség, a katonaság, a szemetesek, a tűzoltók, s teljes lenne a kupleráj. Végül is érdekes, de én ilyeneket nem is szoktam gondolni, ilyent nem szeretnék. A másik oldalon meg ott vannak, feszülnek az egyszerű ép lázadó fiai, nagy átalakulásban. Sokan vannak, mindenütt, de főleg az erőcentrumoktól távol. S valahol valami peremén. A motorosok, a tetováltak, a truckosok, a militaristák, s így tovább. S vannak átszivárgások, néha fellázad egy lajka ügyvéd, egy jóképű orvos, s fordítva, nem mindenki autószerelő, fényező, kismenedzser a tetkósok közül sem, vannak köztük szegénymentő layerek is.

Nov. 10 szerda mi van a laptopommal?

Egy kicsi ez, egy kicsi az, nem találom a helyem, illetve, próbálom kitalálni. Eszembe jut, bele is éltem magam, hogy hát a laptop az én nevemen van, nem is tudja ez a hülye liba rendesen használni, én szoktam neki dolgokat beizélni. S mondta a zsaru, hogy na ne. Egyszer mennek ki, s kész. A bíró utasítása kell hozzá. Front desk, úgy hívják a velencei zsaruk főhadiszállását. Pedig már milyen jó. Elterveztem...valójában nem a masina izgat, hanem hogy ott van ennek az állatnak a kezében az életem, vagyis amit írtam, s visszaélhet vele, s vissza is fog élni vele. Azért néha eszembe jut, hogy vajon mit gondolhat ez az őrült nő, miben lehet.

Nov. 11 csütörtök. Vajon belátja, hogy milyen őrültséget csinált?

Tényleg nem értem: soha nem volt ilyen jó pasija, az biztos. Se szeretője, se társa. Soha senki sem kényeztette így, szerette így. S mint másoknál is megfigyelhető, milyen szörnyű dolgokat hozhat elő a kisebbrendűségi komplexus! s mostanában sokat gondolkodom rajta: vajon miért hozok én ki annyi emberből ilyent? Fenébe is. Miközben hihetetlen engedményeket is teszek, figyelembe, kedvességbe, megértésbe. De hát mostanra már el kell ismerni, hogy bizonyosa kisemberek csaknem bírják ezt, megsértődnek, s mint a fiam esetében is, egy életre. Nem is lehet segíteni. S ott van ez a rohadt bizalmasság, nyilván azt érzi mindenki, hogy megteheti, egyenrangú. De óhatatlanul eszembe jut, miről van itt szó? Mit adott nekem valamelyik nő is? De tényleg. Még az Jill, a vége felé, úgy ahogy. De a többi? Talán az Imola. Ő lehetett volna. Milyen érdekes volt a Edit végül is ő elismert, hogy mennyit tanult tőlem...de a többi? Jaj,

Nov. 12 azt hittem, hogy ez Thanksgiving...

össze vissza rohangálok. Az jutott eszembe, hogy nem történ valami baj az Jillel? Megírtam ugye azt a levelet neki, hogy azok után az ocsmányságok után, amit elkövetett ellenem, többé nem beszélek vele – s jött először az Sandra majd a Borisz levele. S hát csak úgy nem szoktak írni.

Úgyhogy, - bár nem érzem igazságosnak, kellett írnom egy emailt. Az Sandrának. Írtam a Borisznak is, de az elküldését elhalasztottam, de itt a levél,

Egész éjjel dolgoztam rajta, s három része lett. Egy magyarázat, egy naplórészlet 2010 ből, ami közvetlen megelőzte a balhét, na meg egy jobb részletet a regényvázlatból, hogy lássanak abból is valamit,

S mondtam, hogy el fogom küldeni az egész naplót, ne vesszen itt el velem együtt.

Többször megnéztem, a Mcinél, meg alkönyvtárhoz is elmentem, de senki sem válaszolt. Azt írtam, hogy Bocsánat, elnézést kérek anyától. Őneki nem írtam, mert ezt ígértem, s ígértették velem. Remélem nincs baj. Aztán egy hirtelen ötlettel – bár kételkedve az ötlet jóságában, elrohantam, jó nagy kerülővel s dühöngve a hülyeségemen a Home depóba, s vettem egy tábla alufóliás szigetelés az első ablakhoz. Amit aztán gyorsan be is szabtam. Na meg egy csomó csőidomot, amik nagyon pepecül illeszkedtek, csak éppen valami alapvető baj van, mert nem nyeli el a vizet, a cső a tartályba, pedig a szivattyú meg üresen megy, lehet hallani. Le kell ellenőrizni az egész rendszert. A Billnél is voltam s csak kierőszakoltam belőle egy kukát, igaz fedő nélkül. De találtam itt a szomszéd mobiljánál egy másfélét, nagyságra jó. Ez nagyon fontos, lehet, mert nem kell a szemetemmel annyit lófrálnom. A Glennel is beszéltem. Ott voltak még ketten. Nem sokat tudtam kihúzni belőlük, mintha sumákolnának s nem akarnának elmondani valamit. Hogy ott van e a pacuka? Van e valakije? Van e autója. az első igen, a többi nem.

Nov. 13. Hát valójában iszonyú törékeny vagyok. A legkisebb szelő is megráz.

Ami azért érdekes, de tényleg, mert valójában jól vagyok. Olyan általános zsibbadt, tompa, nemtörődöm dolog vesz körül, amibe marha jól ellenék, ha nem lenne ez az őrület, de aztán az meg az.

Miden napra van valami rettenet. Minden másnap komolyan azon gondolkodom, hogy mi a fenének élni. Ja és igen, fontolgattam már az öngyilkosság módjait is. Persze nem vagyok igazándiból az a fajta, inkább filozófiailag találok nehezen kapaszkodókat. „nincs értelme élni, nincs miért.

Azok a dolgok, amik a hagyományos értékrendszeremen belül voltak, azok lassan mind eltűnnek. S persze az lenne a jó, ha könnyedén találnék helyettük valamit, de hogyan lehet alapvető dolgokat csak úgy behejettesíteni, mint víz, tűz vagy föld. Valójába pedig igazán egyszerű az egész. Valakit szeretnék nagyon szeretni, cserébe egy kis szeretetért. Nos, el kéne ezt döntenem, hogy a jövőben mennyit mentegetődzőm, s ki előtt. Magam előtt? Mert az nem kéne, más meg nincs. Tudom én, amit tudok, s kész. Arra célzok, hogy mennyit mentegetődzők, úgy általában. Pedig fuck.

Nos, ma elmentem mosni. A Jeneyt felhívtam, mondta menjek, amikor akarok.

Mentem, nem volt otthon, mostam, zuhanyoztam, yardsalen vettem egy fant, meg egy kenyércsináló gépet, ki tudja hányadikat, s ki tudja miért. Babonából, gondoltam, hátha a tehénke mellé a jóisten legelőt is ad majd. Szóval megvettem a hatodik kenyérdagasztó gépemet. Egy camperbe, amibe nincs igazándiból sütő, hm. Bááár, most jut eszembe, Mc driver –ugye, bár semmihez sem értek, picsába. Hogy mi lenne, ha a gáz sütőbe beraknék egy villanysütőt? S télen, a kamperbe, mikor baszom hideg van, kenyeret sütnék? Ha? Édesistenem, kicsit hadd éljek még! Kicsit még hadd legyen úgy, ahogy én szeretném. Mennék föl le Amerikába, s álmodoznék, ja, megje. Csak úgy magamba, Vagy Európában....Vagy ülnék a fába otthon. (valamikor milyen büszke voltam, mennyire a fiatalságnak fogtam föl ezeket a gondolatokat. Eredetinek, s bátornak gondoltam, s főleg romlatlannak. Szemben a megalkuvókkal, akik valami fülledt nyomorban fulladoznak, értelmetlen körbejárás. „az igazi suffering". De mára valahogy változik a helyzet, s hogy félek ettől! rettegek, s csupán abban reménykedek, hogy van valami középút, a megalkuvás és a bátorság között, ami mégsem genyó...) Előbb utóbb koromnál fogva csak megérdemlem...? -nem Nos ez az, ami még éltet. Egy kicsi mindenből. Egy kicsi everything. Nos elrohantam a Publixba, gondolván ott lehet mindenféle finomságos bonbont kapni, - biztos, de nem találtam meg, szóval, ehelyett vettem valami Giraldinit, vagy mi a faszt, bullshit golyócskákat, ami valamikor otthon akkora nagy show volt. Valamiféle gazdagság szimbóluma. Valami hír volt a Sharonról, a nagy öreg zsidóról, a jóöreg nagy geciről, aki miután mindent szétbaszott, hogy beleszar valami szent arab helybe, gyorsan agyvérzést kapott, intellektuálisan. Amúgy meg, mint egy káposzta. S most hazaviszik a mit tudom én milyen szidó fák alá, hogy a családja, meg akárki bubujgathathassa, politikailag, vagy nem, ha ilyenek egyáltalán lehetségesek. Mindenesetre ennél nekem jobb. Ennyire káposzta nem lettem.

S eszembe jut, amit az Jill mondott: aminek ez volt az értelme: neked agyvérzésed? Az csak a Lénártnak lehet, neked nem, menj a picsába! S hát mi az elmebaj, ha nem ez? Mindegy, ezzel kell élni. Mindenesetre – ha ez így van, s rá kell jönnöm hatvanévesen, hogy így van, akkor elég kiábrándító a helyzet. Akkor az

egész olyan látszatvilág, kétszínű, képmutató, ha nem is a szónak a hagyományos, magyar értelmében, de abban igen, ahogy ez megjelenik. A sok kis pöckölésnek, amit úgy csinálok itt a szomszédok vizsla szemei előtt, mintha semmit sem csinálnék, nagy lazán, s persze tudják, ha nem is pontosan, csak van valami kis értelme, mert titokban, az elfüggönyözött (kartonozott) ablakok mögött kicsivel több szabadságot élvezek. Például föl tudok kapcsolni alufóliával nagyrészt beburkolt lámpákat, amivel tele van a camper. De a legnagyobb dolog az a víz volt. A múltkor a Bill is adott egyet, most meg a Jeney is, egy olyan vizes köcsögöt, lehet vagy hú liter. S rájöttem, hogy csak azért nem folyt a rohaddt víz be, mert arra lejt a camper. Mindenesetre az csődarabkák nem pontosan azok, amik kellenek. A másik, hogy a szivattyú működik! Ez nagy dolog, mert több mindent tudok csinálni: zuhanyozni, mosogatni, mosakodni, meg ilyenek. Főleg az alsómosás, az egy kicsit bonyolult. Elsötétítés ügyileg is haladok, bár ez nagyon beteges. Nem tudom, hogy erősítsem föl ezeket a kartondoboz táblákat belülről, úgy, hogy a csipeszekkel, görgőkkel teli függöny kívül maradjon, mint illő dekoráció, s nem egy bunker. Nem tudom az ellenőr nő mikor fog jönni megint, kb. Hatodikán volt, s mindenhol körülnézett. Biztos jön majd megint, talán havonta? Vagy csak úgy gondol egye? Mindenesetre valamit kell tenni ezért, hogy ne kapjon gyanút. A legnagyobb baj persze a lefolyó vízzel van, szivárogtatni kell ahhoz, hogy elférjen a tartályban, vagy mi. Az meg a probléma, ezt szúrhatják ki, ez a kifogás, hogy Bombayt csinálnak a lakóövezetből, s a szennyvíz elaraszt mindent. Tele aggattam mindent száradó ruhákkal, érdekesen nézett ki. Néha totál bumnak érzem magam, s szégyenlem. Legszívesebben elrohannék, s itt hagynék mindent. Igen, jó lenne valami egyezrű élet. Arra vágyom, kevés vegetációra, melléktevékenységre, látszattevékenységre, ami az alkotás legnagyobb ellensége. S éppen ezért nem akarok dönteni a házzal kapcsolatban sem, mert nem tudom. Lehet, a legjobb lenne egy kis pesti lakást venni, s punk-tum. De hát az is felvet jónéhány dolgot. Ma kell hívnom a Glent, remélem sikerül megjavítania, a gyújtás, s el tudjuk ezt a batárt indítani. Azért milyen jó lehet teljes értékű magabiztossággal élni. Ez már nekem – a tevékeny világban soha többé nem lesz. De talán cserébe lesz valami spirituális, - mindig így van, „cserébe"? Egyszerré minden nem megy? S eszembe jut az is persze, hogy miért is foglalkoztam én mostanában annyit az aggyal? Mintha éreztem volna? Valaki felhívta rá a figyelmem? Odavezet, tudta, hogy nemsokára szükségem lesz rá, értékelni kell tudnom, mi történik velem? Készülődnöm kell, hajnalodik, zoknihúzás, meg ilyenek. Az mindenesetre fantasztikus, ahogy a lényegi dolgok vannak, s ahogy abban még mindig el tudok igazodni. Ha más nem is érti...

A válasz a Borisznak

Of course I know who you are...

And where this long-long awaited letter coming from...

It is coming from that highly civilized country, the ever-foggier Albion were my father run away to, from the five years old of me.

To never see me again

I know who you are, you are the sweet little boy, who I was nurturing, carried in my neck and for whose bike I "famously emigrated" to America…

You are the boy whose education I paid for with hard labor

You are the boy, who run away from the West to the East and the settle down with nothing next to somewhere the old Careless

And you are – o – in what kind of shape and form who cursing me know, and threatening me with your dark wrath.

I know who you are, Lost Child with your croocked Orfeusz voice,

I gave you the name" Magnificent", how they call you on a better continent in better time -

This is all you can tell me? – before it'll be

Spring again? – huhh -, but

-I still pray for you –

The who?

You know who am I?

Your Right, I am

THAT

Nobody

-and-

Your shamlesly sinfull

Father.

Nov. 15. Hétfő Szörnyűek az éjszakák, az biztos.

Na végre találtam egy jó szint. Sok tökölés, az biztos. Kellett valami, ami látszik, nem altató, meg ilyenek.

Ez most tényleg jó. Meg kéne szévolni.

Vergődés, kínlódás, soha nem ér véget az éjszaka. Piálok, ugye. Nos, senki sem ír, se az ügyvéd, se a családom, se a hajó hirdetésre, amit nagy nehezen megváltoztattam, már csak ezer egyet kérek érte. Takarítok, pakolok, végül is akár milyen egyszerű, mindig van vele munka. Gondoltam mi lenne, ha vennék min-

denféle finomakat, Geigerflóriánnál.vegetát, meg ilyenek- ugye egyszer már vettem mindent, sok-sok pénzért..., De közölték, hogy kajajegyre, kártyára nem lehet. Hm. Érdekes. Még mindig van több mint kétszáz dollár rajta. Viszont a készpénz ijesztően fogy. Kéne is ezzel foglalkozni – kicsit többet, s csinálni valamit. Nem lesz lé tankolásra, ha így megy tovább.

A HÜLYE HÓEMBEREK MILLIÓI

Nos itt van, itt van az éjszaka, az örök lelkiismeret furdalásaival, kétségeivel, hogy mit csinálok rosszul. Ha mindenkinek megfelelnék, semmi ellen nem lázadnék, megalkudnék akkor jó lenne? A régi vád ugye, hogy nem figyelek senkire...Igaz ez? Én nem így látom. Nagyon is figyelni szoktam, s teljesen ki tudok akadni. Amikor dől a hülyeség, mit csináljon az ember? Játssza el, - mégjobban – hogy minden oké? Miért, mások nem úgy vannak, hogy idegesíti őket a másik hülyesége? Ja, biztos türelmetlenebb vagyok másoknál. Mert, a jó ember a Hóember? A hülye hóember, mi? S mi van a hülye hóemberek hülyézésével? Hogy gyerekek milliói, szülők milliói, feleségek milliói, s férfiak milliói hülye hóembernek nézi a másikat, azért, mert megértő, azért, mert nem basz vissza, mert nem felesel. Mert nincs véleménye, akarata stb.? Mit látok én mindenütt? Mindenütt, amerre csak nézek? It hozzak föl? Miért ki van jól. Melyik házasság, melyik rokoni viszony. Mikor magam véleményét alkotom, azt nem a másokkal való vizsgálódások alapján teszem, szűröm le? Nem szoktam egyet érteni azokkal, akik most oly híresen ellenem vannak? Soroljam fel a hotel összes emberét, az egész hosszú listát, az összes eseményt, történetet, viszonyt, s hogy hányszor beszéltünk mindenről az pacukával, s kilencvenkilenc százalékban egyetértettünk? Mióta megy már ez? Mióta megy már annak a megfigyelése, hogy az emberi értékítélet kitűnően működik, a hétköznapi bölcsesség tisztességesen és megbízhatóan szerte a világon minden helyzetben napi huszonnégy órán keresztül teszi a dolgát, addig! – míg valami sajátos s személyes és politikai, s egyéb érdek közbe nem jön, s akkor az egész dolog elkezd csavarodni, átváltani, elszíneződni, miegymás. Tegnap délután mindenféle nagyon dörzsölt szakértő hozzászólásával a szomáliai kalózokról, meg a váltságdíjról volt egy műsor. S ó hányadszor, ugye az a szöveg, ugyan az a lista, kérdésfeltevés, elemzés, látásmód! Ó, mennyire nem lehet itt újat mondani. Mert, miközben meg ugye a Nagy Kalózfilm, óriási kasszasiker, hogy az egész dolog, valahol mennyire mélyen be van ágyazódva, szinte kiirthatatlanul ott él a vágy, nyáladzunk rá nyíltan és titokban is, hogy valahogy, ha kell illegálisan is, de megkapjuk a magunkét, a jussunk, amit soha nem kapunk, a jussunk, ami nem másoké, hanem a miénk, s mikor elvesszük senkit sem bántunk, semmi és senki sem sérül, s kell a pia, a finom dolgok, a nők, a hatalom, meg befolyás. A Némó Kapitánnyal kezdődött, meg a Sandokannal, meg a Hét Tenger összes többi ördögével. S én azt hiszem, hogy ebben a nagy értékrendszer

kavalkádban, ellentmondásban, én még tisztességes vagyok s lettem. Csak úgy nem akarok elvenni másoktól dolgokat, csak úgy nem akarok átlépni szabályokat, csak úgy nem vagyok se a szabad akarat, se a szabad cselekedet, se a szabad szólás, s a többi szabad bullshit híve. Mert, valaki azt mondta, hogy a váltságdíj, a ransom az jó, mert egyáltalán lehetővé teszi, pl. Valaki kiszabadulását. Egyébként lehet baj lenne. S a többi ismert dolog. Amiben el lehet menni, egy darabig..., meddig? Kolumbuszig? hol kezdődött s kinek okozott igazságtalanságot s mekkorát, valaki cselekedete. Mert ahol valaki előnyre tett szert, akkor ott valaki hátrányra keletkezett. Valahogy így. Nos, itt van egy példa az értékrendszeremre. Rossz? Tényleg? Kiével szemben, melyik a jó értékrendszer? Kérdezték ezt a frissen kiengedett burmai madarat. S nem mondott semmi rosszat a juntára. Viszont azt mondta, hogy rend és törvény kell. Meg azt mondta, ogy. kicsit elveszítette a kapcsolatát a külvilággal, a néppel, úgyhogy most oda kell mennie. Mert, hú, micsoda jó gondolat, ez, ha igaz – csak úgy, kívülről nem lehet? Hírt – azért valamit hallott. A népe a népe volt, politika nélkül is, nem? Az értékeket apriori is lehet tudni, pontosabban egy előző tapasztalat alapján. De ja, meg je, azt valami aktuálisra kell alkalmazni, s nem a nagy általánosságok mentén? Ja je. Nos, neki sem mondta, senki sem figyelmeztetett rá, hívta föl a figyelmem. Hogy ezt kéne csinálni, - Mivan, ki it a hülye? - szóval, lassan kezdett ebből a kupiból kitisztulni a kép, hogy valami nem stimmel. A státuszommal. Az ügyintézéssel. A helyzettel. Miközben – ugye..., itt van a helyzetem. A Kevin nem válaszol..., a hajóval valamit kéne kezdeni, mert mindjárt elfogy a pénz, Nincs slusszkulcsa, nincs itt a benzines kannája, ki kéne takarítani, kéne venni egy for sale táblát, a Wallmartban, kitenni, közelebb húzni az úthoz, hogy jobban lássák. S a Kevin, azt mondja, csináljak egy találkát vele, erre írom, hogy oké boss, mondjad, erre nem mondja. Pedig talán ez lenne a legfontosabb. Tegnap este vettem a Sweetbayesbe fagyit, meg tejszínhab sprayt. Semmilyen, mint ebben a lalalendben minden. Haza, semmiért, aztán vissza Glenhez, lemos autó, ne legen koszos, föltölt víz, hív Bill, nem válaszol. Vissza kút, no mail.

TÚL SOK SZABADSÁG ZUHANT PACUKÁMRA,

a szövegeim, az örökös véleményzuhatagom, amihez persze nincs hozzászokva, a bunkó antiintellektuális állatja, ez a keszeg parasztliba, ösztön-barom. S még inkább a csiricsáré, szalajtott falusi ruháiban, ó, micsoda döbbenet, kiábrándulás volt!

Mert ugye vannak dolgok, amiben nem lehet hazudni,

ilyen például az ember ízlésé, hogy milyen ruhákban jár, milyen zenéket hallgat, mit olvas stb. S ott volt minden, az egész zagyvasága, teljes terítéken. S mennyit gyötrődtem, hogy elviseljem, hogy toleráljam, ahogy „lenyalta a kést”! Hogy

miközben nem lehet fingani, böfögni, fogat piszkálni, ő olyan ordináré megjegyzéseket tudott tenni, hogy az embernek ketté állt a füle...Hogy mindig is egy nagy faszt akart szőni, amivel szarrá baszatná magát! Így, szó szerint. S csak valakinek ott kellene lennie, hogy mit össze retteg az egyáltalán nem hatalmas faszbetételtől, - amit ugye érthető, s megmagyarázható, de mi van a normális telitettséget okozó merevséggel, miért van, hogy nem jó az sem, meg kell várni míg lelankad, s akkor kezdődik az enyelgi, kis ondolált szopogatás, gyermekded perverzió. Persze, jókifogás, mert még mindig nem civilizálódtunk a kicsi nyami rügyhöz, amit a kicsiny nyelvvé konyult dákóhoz dörzsölgethetünk, ez a kis finom lelki vágy, miközben majd minden nőnél akár egyidőben is, ott van a „na gyeremá', szögezzéle', basszá' szét, szakííícccs szét őrülete, a fizikai megsemmisülésé, a nagy szenvedélyé, a kardhal, a kígyó, a hattyú, a csődör mítosza, persze, főleg képzeletben. S szemben az átlag férfiember rettenetes csődje, mert semmilyen fallosz nem mérhető a szüléshez. S ott van ez az egész fizikai méret, dugattyú és hüvely dolog, megfelelés, optimuma a hézagnak, löket meg hasonlók mechanikus analógiájára, na ja. De kell ott, hogy legyen valami lelki intelligencia is, egyfajta helyes telitettség – szeretet kalibráció, hogy az egész párosulás mikor s mitől jó. Mert, ha ugye megkérdezzük a nőket, nagy többségük azt mondja, hogy – hááát, a méret nem miden. Azt már nem mondják, hogy nem számít, mert már az is elmúlt, baromság. Valamit visszaadtak a nagy átvágásból, de annyi.

Nos, hajnal van megint, egy keddje a novembernek, and kettőezer tíz.

Hatvan és féléves vagyok, s mostanában szinte naponta eszembe jut a Pound, meg a ketrec Pisa főterén, ahova zárták. Mint egy állatot. Mert? Mert vétkezett – fasiszta lett. Súlyos ideológiai tévedést, vétket követett el, pl. Zsidózott. S most menjünk ebbe az egészbe bele, bele kell menni ebbe ahhoz, hogy...? Mindenesetre megér egy pár gondolatot...Ettől függetlenül itt vagyok én, nem kapott el az amerikai hadsereg, nem kiáltottak ki hazaárulónak – még, bár már ezen se lepődnék meg, - nem csinálok nagy nemzetközi cirkuszt, amire mindenki felkapja a fejét, szóval a helyzet nem ugyan az, s nem szeretnék én itten nagyképűsködni, de mondjuk ez a megjegyzés felesleges. Mert, amúgy, a helyzet kísértetiesen hasonló. Ráadásul valami komoly félreértés, s nyilvánvalóan hamis vád alapján olyan állati, nem, állatinál is rosszabb létre ítélnek, ami ellene mond minden embervédő felismerésnek, gondolatnak, gyakorlatnak. Nem mintha..., nem lenne. S az embernek mindig eszébe kellene jutnia, mikor ilyent hall, lát, tapasztal. A waterboarding, s társai. Az igazságtalanul s főleg vád nélkül bezártakra gondolok. Igen, ez mind így van, de…., De mi közöm nekem ehhez? Azon a skálán, ahol az ártatlannak mennyire nem sérülhet még a hajszála sem? S itt, s főleg nem csak fizikai dolgokra, hanem lelkeikre gondolok. Aztán az is eszembe jut, hogy micsoda egy hosszú útja van az emberi lélekrohasztásnak. S hogy micsoda egy

sziszifuszi küzdelem ebből kimaradni. Hogy szépség és jóság, és nemesség szószólójának nem mehet, aki megrohadt, megrohasztottak. S hogy én biztos az vagyok s kellene lennem, aki nagy-nagy ívben megpróbált minden erejével kimaradni ebből az egészből. Aki nem ment bele szarságokba. Aki a legrémesebb fizikai állapot ellen is képes volt kitalálni valamit, ami a túlélés szolid kis szalmaszála volt! Bizonyos dolgokból egyszerűen nem lehet fizikailag kimaradni. S aztán ott van a látszólag ártalmatlan kis bűnök végtelen kavalkádja. Ráadásul ott van, hogy ami nekem semmi, másnak óriási, s fordítva. S a kis bűnökhöz sorolom a válogatás nélküli életet. Amikor válogatás nélkül tévét nézünk, újságot olvasunk, hallgatunk embereket, nézünk meg dolgokat, megyünk bele valamibe, vállalunk részt felelőséget, alkotunk véleményt stb. A kedvenc témám: hogy van ott egy nagy Igazság, meg van az élet aláásó mindennapja, amikor valami mindig devalválódni akar, s fog..., ráadásul. S az egy helyes magatartás, hogy fékezzük, lassítsuk? Az Imola azzal kezdte, hogy ne kiabáljak, hogy nem bírja a zajokat. Aztán meg, hogy ne rohanjak, az autóval. S most eszembe jut a nagy bűnöm – ahogy azt a nőt Velencéből hazahoztam, igen. Na, az egy bűn volt? S totál, teljesen ki kell, s lehet hagyni, hogy ő mit csinált? vagy, ilyent soha nem lehet csinálni? Soha? Na jó,

de akkor valaki cselekedete megmaradhat megválaszolhatatlannak?

Büntetlennek? Valaki, kis genya módon, azt csinálhat, amit akar, mert valaki közmegegyezés majd megvédi, s nem fog vele semmi történni? Vagy sunyiságra sunyiság a helyes válasz? Valaki alakoskodhat, s ha valaki más nem ugyan azt csinálja, akkor rossz? Érdekes elmélet. Tudod, kedves komám", mondta Cs. Kálmán egyszer Fenékpusztán. S milyen érdekes, hogy mennyit kell az embereknek eltűrni, s valamiért! Még a birkák is mennyire szenvednek tőle, s hogy mennyire egyetértenek, milyen boldogok mikor valaki felszólal ellene, mikor valaki a pártjukat fogja, kiáll értük, mert ők ilyenre nem képesek, tisztán látják, hogy az kívül esik a normálisan elfogadható dolgok világán, s akkor inkább nem. De te megteheted, de jó, hogy te vagy olyan bátor, s megteszed helyettem is. Ó, s hányszor s hányan biztattak erre. S természetesen eszembe jut, mi? Az ötvenhatos tankok, a kijárási tilalom, a villámhárító, a vasúti híd, a villanykicsapás, óóó. Aztán az is ott van, hogy mennyire nem lehet ezt félig csinálni. Ott van az az sok kedves betyár, akinek zsebe mélyén most töröttpengélyű bicska lapul, szégyenszemre. Ott tartja, mert hova is tegye ezek után, de soha többé elő nem veszi, legfeljebb vészhelyzetben, vagy titokban...Hát, a halál ólálkodik itt, nem találok már olyan nagyon sok hetyke örömet önmagam társaságától. Hol van ez mind attól, mikor a gyerekeket úgy szerettem? Jut is eszembe, - nem lehetne újra ez? Ha? Na erre még vissza kéne térni, érdek nélkül, bassza meg. Keresni valami, hú, jaj. Emlékszünk még a vak, iráni kisfiúra? S eszembe jut ez a barom állat nő, mikor mutattam neki,

s a reakciója, az a semmilyen, szégyenlős, kényelmetlen, kényelmetlen, hogy ime, ime, itt kéne s most elővenni a nagy és híres empátiádat, na nem a macskák, hanem emberek iránt is, béby!

Hát szörnyű napom volt, az biztos. Most ittam pár pohár kaliforniai burgundit, fő a rizsem az elsötétített camperben, rizibizi, rizibuzi.Ó. Ó, ezek a dolgok. Itt van ez a rengeteg szar food, ezért élni? Legyünk cinikusak? Tényleg, Ma huszonnégyszer próbáltam elküldeni a szöveget a kis pacusom csalásáról, amit a csávóval reggel siófoki rendőrségről megbeszéltem. Úgy hívják, hogy szárJancsi -Zsolt, de ez tökmindegy, egy zsaru Siófokról, akinek valamilyen oknál fogva az e-mailje nem működik, a nagy társadalom fölötti Google ezt nem tudta megoldani? S beszélnek itt Tienman Sguarr-ől? S hol van sokmilliárd ember mindennapi élete? Vagy az nem számít? Mert, primitívek? úgysincslelkük? S eszembe jut a Lorca, meg mind a korán haltak, a Kerouac, akinek komplett életizéjét találtam most, csak fél órával ezelőtt a könyvtárban, verseket, felolvasásokat, a Ginsberggel. A Borrroaughal. De kit érdekelnek már ezek az ósdi dolgok? Elnézegettem, a sok éppen, hogy nyugdíjas között, kicsit mindig letakarva, mint valami szégyent, hogy volt egyszer egy magaslat is, na nem azért, mert ti nem érdemlitek, de azért, mer olya nehéz visszajönni, maró-keserű, csípős lófaszba harapva, ami innentől az élet, amin lógunk, ó, a nyugdíj állam, ez a nyugdíj állapot, ez a nyugdíj lét, amerikai nagykegyben, de mindig gondosan mérlegelve a s ott állnak kint a jólöltözött jóügyvédek, mint sakálok. S sakálok jobbak, azoknak nincs alkalomra szabott öltönyük a szekrényükben. Csak valami furcsa, furcsa nemük, amivel nehéz mit kezdeni, ami jó mindenre, túlélésre, semmi csinos, de a no. 1. Túlélőfelszerelés, s a katasztrofális ellentéte a Lorcáénak. Tényleg sokféle élőlény, s emberi élet ezen a földön, hm. Ma nagyon borús gondolataim vannak. Iszonyúan lassan megy az idő, párszor már letudtam a mai napot. Haza is jöttem, lefeküdtem, hogy annyi. De aztán komoly ivás és zabálás után arra ébredtem, hogy fél három. A legnagyobb hőség idebent, ami azért fura, mert kint már nincs is annyira meleg, lehűlt a levegő. De hát a nap. Szóval, le lehetne komoly erőfeszítéssel hűteni, s ott hátul hűvös is van, majdnem fáztam, de valahogy mégis agyrémnek tűnik sokszor, idebent lenni. Igy hát elindultam, fogalmam se volt hova. Kicsi ez a hely, s mindenütt kellemetlen dolgok vannak, várnak lehetnek. A jó kis Nokomosi beachen Mario és bandája lehetséges. Komolyan utálom azt az embert. Nem szeretném látni, mint ahogy a nőt sem. Egyik helyről a másikra mentem, parkolók, hidak aljai, nappal még üres tikibárok, a környék jellegzetes éjszakai szórakozó helyei. S gondolkoztam is, hogy nem e ilyenekben kéne mennem, van itt is egy a Billékhez nem messze. De hát veszélyes, s addig amit nem tisztázódik a helyzet, nem kéne kitennem magam semminek. Főleg nőknek nem. Az mindenesetre kiderült, hogy ez a magánytól való menekülés mennyire betett nekem, mennyire betege, kiszolgáltatottja vagyok ennek. S mennyi bajom lett belőle, majdhogynem egy katasztrófa lett az életem. Venici downtown, szörnyű a

kis localpatriotizmusával, pangó helyi éttermecskéivel, ahogy a semmiből próbál valamit csinálni. Furcsa ez a season is, ez az egész fordított világ, miszerint majd mikor az év hanyatlik, akkor jönnek a népek, hát persze, az elviselhetetlenné fagyott északról. Nem is emlékszem, pedig akkor már itt voltunk. Valahol már esett a hó – középen. Aztán váratlanul a könyvtár felé kóválygogtam, s kiderült, hogy nemrég nyitott ki, s este nyolcig, azaz még vagy három-négy óráig nyitva van. Egyszer majdnem visszamentem a camperhez, de az egész gondolat annyira piti volt. Olyan nyomorult, hogy ott üljek azon a gazos telken, mindenki szeme láttára, körülvéve azoktól a junkoktól. Nincs hova menni. Hányszor és hányszor éreztem ezt?

S hányszor lukadtam ki oda, hogy az igazi ellenszere a magánynak az együttlét,

hogy kell valaki, s akkor az egész többi már nem érdekel. Nem érdekes. S igy is szokott lenni, ha nem is egészen. Mert ott vannak azok a hatalmas nihilek is, -valakivel. Az összes nőmmel. Mi a fasz van? Mikor a Edittel ökörködünk, akkor volt csak jó. A többi az mind a löttyedt lehangoltság aszaló mélabúja volt. Mindegyik nővel, had ne nevezzem most őket. S próbálok visszaemlékezni, mikor volt jó? S hááát, nem sokszor. S örökké ide lukadok ki. Hogy a világ elment szarni. Hogy végére jutottam mindennek. A könyvtárban aztán – na persze – bejött a Randivonal. Lelkiismeret furdalással, a múltkor már leiratkoztam, de most újra föl. Nehezen fogom föl, hogy ennyire egyedül kell lenne. Mintha rajtam kívül senki sem létezne ezen a földön. Az a latin nő milyen kedves volt a bankban, szerintem tetszettem neki. Annyira aranyosan segített. Pedig ő még láthatta is az adatokból, hogy elég balhés a pacák... nyilván ezért – is – nem ment messzebbre. De hát ez csak egy példa. A krumplit is gurultában. Azért néha eszembe jut, hogy az Pacukának se egyértelműen sikerült megoldania az életét. Fölmentem, de hamar abbahagytam. Tényleg várnom kell ezzel, amíg rendbejövök kicsit, ha egyáltalán..., Azért valahol nem normális, hogy van egy házam, de nincs. Nincs hova mennem. Nem vagyok ott, nem élek benne, s mindenki kurvára ki van akadva tőlem, hogy nem adom el, s osztom meg vele a lóvét. A két gyerekem. S egy szemét vagyok, mert mindenféle nőkkel állok össze, s próbálom, nem nagyon ügyesen és szerencsésen megoldani az életem. De mi közük nekik ehhez? Mit tesznek, tettek ők értem? Néha az is eszembe jut, majd attól függ, hogy végül annyira sebesen tisztázódnak a dolgok, hogy csak na. Éppen csak elmúltam hatvan, s évek hosszú sora óta gondolkodom, hogyan lehetne kiszállni. S fölmerült a rokkantsági, de elég képtelenségnek tűnt. Illesztgettek is vele. Most meg, azt mondta a kiscsávó a Tony az irodában, hogy harminc nap. Harminc nap, legyen az bármi is, akkor kezdik, de mégiscsak valami. Benne vagyok. Vissza is jöttem, jól rábaszva, másfél évet, közel két évet elpazarolva az életből. Volt valami jó is? Nem sok, de remélem. Remélem tanultam valamit. Illetve az lehet a jó, hogy ezzel az

egésszel erőltettem, azaz előre hoztam az egészet. Mert az agyvérzésnek nem egy oka volt. A dohányzás, persze. A nő. Az erőltetett munka. A nőért, meg hogy dolgokat rendbe hozzak. Valójában régi, felgyülemlett adóságok ezek. Kíváncsi vagyok, hogy azon túl, hogy „na most aztán jól kibasztam vele", c. Dolog, mert hogy én milyen szemég vagyok, mert? ki tudja hagyni az agyvérzésem, vagy mit mond? Lehet engem mindenért hibáztatni? Hogy tud elszámolni azzal, hogy jó is volt. Mert nyilvánvalóan olyan is volt, nem? Megírta? De, ugyan ez igaz az én családomra is. Mibe tudnak kapaszkodni? Szélhámos vagyok? Ja, igen, az ez egész ház egy nagy szélhámosság, s menjenek a picsába belőle. Akkor ne kelljen már, ne keljen már egy szélhámos svarcba, ha? Asszem megyek lefekszem s majd éjjel a kötelezőt csináljuk, Dráma van, mert kifogyott a gáz. S a hűtő azzal megy, bassza meg, valamit kell csinálnom, méghozzá korán.

Nov. 17 szerda Hatalmas, meleg köd van.

Nem olyan, mint az otthoni, tele az ősz mély erjedt illatával, itt éven át rohad minden s fel hígul illatában. Köd és csönd, a legjobb párosítás, na meg a hajókürt. De eszembe jutnak veszélye dolgok is, egy hirtelen felbukkanó autó, egy csilingelő sorompócsengő, egy elvágtató sebes vagy tehervonat, vagy egy hirtelen felbukkanó óriáshajó, lassan tovalibegve, éppen elkerülve egy apró halászcsónakot, az ijedt képpel kapaszkodni látszó halászál. Néha ki kell mennem, s ugye megint hajnal van. Ez a klausztrofóbia itt kerülget, remélem rendszer nem lesz belőle. Nos, ugye kifogyott a gáz, ezért egyelektromos grillsütőt használunk víz melegítésre a kávéhoz, s néha a lecsöpögő zsír és ételmaradék be-belobban. S akkor nem látni a füsttől. Szerencsére, s annyi ilyen kis szerencse volt, van, nem lehet nem észére venni: legutóbb egy szuper ventilátort vettem. Kinézetre az a bizonyos ablakba való négyzet, amit szerte mindenütt látni, de ez jobb. Van ugyanis fordulatszabályzója-! amolyan békebeli jófajta. Itt is vannak ilyenek. Nos, Mc driver., kitaláltam, hogy úgy lehet levegőt pumpálni a fullasztó beltérbe, ha kinyitom a benső motorháztetőt, belehelyezem a ventilátort, s akkor az első hőtőrácson keresztül szívja be a luftot. Kívülről semmi sem látszik. Az ajtót nem lehet kinyitni, mert az feltűnő, s ugye mi azt játsszuk most, hogy itt aztán nem lakik senki. Így van ez az ablakokkal is. S ami azért is jó, mert majd egyszer, ha visszanyerem az emberi jogaimat, akár el is húzhatom az ablakokat, miután lebontottam róluk a kartondoboz álcázásokat. Nem állhatom meg, hogy ne gyönyörködjek el ebben a szörnyű dinoszauruszban, öreg Béni és Frédi rajzfilmjárgányban, annyira groteszk, hogy már szinte fáj. Se sírni, se nevetni nem lehet rajta. Az jó, hogy ezt kirabolni, ellopni senki sem akarja. Annyira nem is feltűnő, mert az is egy veszély. S ha mondjuk pár alapvető dolgot kicserélnénk rajta, - tükröket, lámpákat, itt-ott kis vakera, festés, matrica, diszferni, antenna stb. Akkor még jópofa is lehetne, igen, az egy megoldás. Na meg persze alaposan rendbe kéne műszakilag

hozni: motort, hogy egy pöccre induljon, aksikat stb. Belül egyébként – leszámítva az undoritó nyűttségét és színeket, - elmegy, majd minden működik. Pl. A szivattyú a zuhanyban, a vécé vízöblítéses, ja és hát hideg meleg víz van, aha! S itt van a hajó is, S minden attól függ. Hogy most akkor mi a fasz, élünk, vagy halunk? Most például az jutott eszembe, hogy le kéne menni a Key Westre lakni, ha? jó messze van, de nem mindegy? Nos, fél tízre kell mennem a Kevinhez. Már egy hete írta, hogy csináljak egy apointementet. Én meg írtam neki, hogy jó, mond, hogy legyen boss. S vártam egy hetet. Semmi. S miután mondta, hogy ne hívjam, előtte csináljak apointementet, nem mertem. Jó szar volt, minden nap, mert hogy kéne, de nagyon valamit csinálni a pacukával, azaz a válással. Belefolytatni a szuszt, ha még egyáltalán lehet. Semmi. Aztán vettem a bátorságot és felhívtam a titkárnőt, aki nem tudom, hogy fiatal vagy öreg. S kiderült, hogy vele kell csinálni apointementet, a Kevin nem csinál magának. Hiába vártam. S mondom, akkor most is lehet? S mondta ja. S holnapra már meg is volt. Nos, ez olyan volt, mint az első hamburger evési égés, a hülyegyerek a városban, c. S az is eszembe jutott, - ha lesz még rá erőm és időm, hogy még két dolgot elintézhetnék vele. Az egyik a siófoki rendőrségnek elküldeni a rejtélyes okból nem működő levelet, A másik, átnézetni a recomendationt, s akár ki is nyomtatni..., de mondjuk azt én is meg tudom csinálni itthon. Remélem működik a vetyerok. A Jeney adott egy csomó papírt. Amolyan gyerekes kalandvágy ébredt bennem, s ez akár működhetne is, az öreges fáradt, könnyes, hajhullató nagy világfájdalommal szemben, ami öngyilkosságra sarkal. Csak az a baj, hogy van valahol egy limit, mindig van. Mint a kínzásnál. S attól függ. Meglátjuk.

Nov. 17 fordulópont? – hm

ÚJSÁGCIKK MÉLTATÁS A HOTEL ÁTADÁSRÓL

,,Welcome to a brand New Experience - An experience where cutting-edge style, a chic & contemporary approach and exceptional quality meets everyday affordability. Welcome to a place where vibrant energy meets cool, unassuming design."

Sarasota Herald Tribune

www. Bentleysarasota.com

„AZ ÉN VAGYOK" LM NOV. 16-18 EGY EL NEM KÜLDÖTT VÁLASZ A BORISZ MOCSKOLÓDÓ LEVELÉRE

Of course, I know who you are...

And where this long-long awaited letter coming from...

It is coming from that highly civilized country, the ever-foggier Albion were my father run away to. From the five years of me.

To never see me again

That is me, who could complain

I know who you are, you are the sweet little boy, who I was nurturing, carried in my neck and for who's bicycle I famously emigrated to America

You are the boy whose education I paid for with hard labor

You are the boy, who run away from everything and everybody to the West the East and to settle down with nothing next to somewhere the, on the same neverland, where the old Careless

And you are – o – in what kind of shape and form who cursing me know, and threatening me with your dark wrath.

I know who you are, Lost Child with your croocked Orfeus voice, I gave you the name" Magnificient" how they call you on a better continent in better time -

This is all you can tell me? – before it will be

„Spring again"? –

You know who am I?

Your right, I am -

that

„Nobody",

-and-

Your shamlesly sinfull

Father.

I am the one, who got nothing but never less basically never said a bad word about it. To MY father.

Nothing like what you wrote to me: the nastiest piece of dirt, human ever produced. That is, you, it is speak for you. That is your self-testimonial and it is up on the worldwide net now and forever.

huhh -, but you know what?

-I still pray for you –

The following testimonial made by the reconstruction crew for the sole purpose to recommend our once foreman, Jack 's commitment and work:

Since the beginning of our mayor reconstruction to turn the outdated Osprey – Inn into an internationally reconcilable Bentley Hotel thanks to the help of Jack relentless effort who, as a foreman/supervisor was working with us from 2009. Aug. to 2010 Aug. Ware preparing for the full opening.

He was in charge of running an operation where every part of our building complex is renovated, redesigned, changed and new were added. He was directly leading a crew of construction specialists and taking care most of the work. He is a very knowledgeable person who can lead a mayor work with very little consultation with the owners. He was always very cooperative and polite to everybody: the management the stuff and the architect and earned the high praise of the main inspector for the craftsmanship he provides. The everyday work required only few minutes' supervision from the owners His responsibilities were the follows:

increase the quality and capacity of the ballroom, bar, lounges, cafeteria, kitchen, the restaurant, the reception and main lobby area, reconstruct and modernize, offices, service facilities, build a new freezer building, and storage; build a huge 3000 square feet IPE deck with his own specially design patterns, with four cabanas, a large stage-gazebo with handicapped ramp, a new pavilion incorporated into the renewed Tiki-bar, Help to reconstruct, update and re-shape the large swimming pool, Change the existing room of the West Wing by extending the outer walls,

Adding private balconies, new inside archway corridor, redesigning the room's layout,

Designing making and installing custom cabinets, with safes, etc.

Additional part of the complex, two other wings were ahead of us. Many of these rooms we are going to turn into executive suits, exercise rooms, meeting rooms, etc.

Plan ahead and take of all hundreds of different materials for the work,

Design many aspects of individual projects – on the fly - and personally - Organize workmanship, take care tools equipment, maintenance, hardware, design, and make shelves, serving and storage cabinets, displays, carts, stages, install

sound and visual effects, decorations, accessories, for the new environment, in many instances personally go after most of the material and necessities work long hours, mostly six/seven days, and seventy – eighty hours a week.

Hire and organize labor force, keep and enforce a drug free and accident-free environment,

Help the maintenance, and motel management when necessary.

The stroke

In August of this year under tremendous pressure to keep the deadlines, he suffered a stroke on the jobsite. Therefore, he has to quit his work.

We are as fellow workers would like to express that Jack was a highly professional craftsman, a carrying and compassionate foreman, who always tried to keep a good balance between our employer and his fellow workers. He always listened to our problems, and patiently tried to find the best solutions for it. He was particularly very passionate to run the job efficient, save material, be organized, and plan a head. He was very creative to find solutions, make new designs, even when there was nothing on the plan, he redesigned it right away, get the material for it, and do it, that way kept all of us busy, and satisfied. Besides the work, on one occasion he made delicious Hungarian food for all of us, we enjoyed so much.

Since his departure, we continue the reconstruction work under a new management, but Jack is every day in our mind, as a tradesman, and a nice person. Moreover, we missed him.

The workers of the Southeast Leasing for Resolve Project.

Osprey, 2010. Nov. 17.

, nos, ezzel végződött a nap, s mondanom se kell, hogy egy hangyafasszal jobban érzem magam. Megszültem ezt a dolgot, egész délután, meg tegnap délután, meg éjjeleken dolgoztam ezen is. Voltam a Kevinnél, sokat beszéltünk semmiért. Nézte, és nézte a válási nyomtatványokat, aztán mondta, hogy legjobb lenne, ha várnék amíg le nem futnak a dolgok. Legjobb várni. Nem tudom, lehet. Azt mondta, hogy az jó, hogy nem történik semmi. Nos, ezt majd folytatom, de most más...S persze, azt gondoltam, hogy akkor most jó...Fogtam egy almát, - mert hogy vettem egy zacskóval, kell vitamin, s beleharaptam. S volt, lett benne valami kemény...Hhu. Ez meg mi? Csak nem letörött egy darab a kis szerencsétlen műfogamból is? De nem, mert pont kivettem, so? S kiveszem az almát, nézem. S egy darab fog, szögletes, s öregecske, persze, s egy pillanatig nem értettem, az ... Almában volt? kicsit hülye vagyok, szédültem, mire jobban kezdtem szemügyre venni, s na meg persze, kotortam egyet a nyelvemmel a számban. Furcsa. Egy éles valami, akár egy darab almahéj is lehetne, ott szokott olyan lenni. Megint

megnézem a fogam, igen, egy pont olyan törés, mint a teteje, azaz a zápfog, ja, ilyen szokott lenni. De már ki lehet venni, hogy melyik a teteje, alja. S a törés mentén halvány erezet, hm. Szóval letörött a zápfogam, csak úgy. Félbe a gyökér ottmaradt egy darab kis tuskóval, s tuskó másik fele, mindegyik kb. Három milliméteres, az meg kijött. Abszolút nem fájt. Semmi. S lassan kezdett derengeni. Az a kis fém iv erre volt ráakasztva, sok mindent már nem csinált, de mégis. S hogyhogy nem lassan átjárta a csontot, keresztül, s elválasztotta az ezernyi harapás rágás alatt. Helpless – énekli – nem is tudni ki, ez nem a Yung, ez a k. d Lang, ó istenem, azért vannak nekem kincseim, én vagyok a leggazdagabb bum a világon...Csak látni kellett volna a csávókat, - nem akartam én semmit, de tényleg, s tudhattam volna felesleges, de mindig ott van ez: ezek itt születtek, itt jártak iskolába, itt élnek, hallják a nyelvet, ösztönösen kell érzeniük, ha valami rossz, - de nem. Mondom érezzék már át, az önajánlásom, hogy nyelvtanilag meg minden okés e. S teljesen odavoltak, hogy milyen jó, hozzá ne nyúljak. Itthon még órákig javítgattam...Szóval, így befejezvén az estét, gondoltam, még egy kis zenehallgatás jó lenne. Erre szétesett az egyetlen, de tényleg jó Sony fejhallgatóm, amit az utolsó pillanatban faszoltam. Pacukám szerette használni, hihi. S kész. De miután hiába próbáltam megtalálni az alkatrészt, nekiálltam megjavítani. A semmivel...S megcsináltam. Volt itt egy olyan kihúzható, átlátszós műanyag doboz, sok kis csavarral. Már csak ki kellett fúrni, meg ezt meg azt. S itt van a fejemen, foggal vagy fog nélkül az előbb a Gelosso, aztán a Lang, aztán ez a csoda nő, a Billy énekel. Mi kell még. Ittam is egy kis bort, még itt ülök kicsit aztán lehajtom a fejem. Most valami opera szól, fingom sincs ki.

Nov. 18 csütörtök

Az éjszaka vagy hideg, vagy meleg-nyirkos. S egy vergődés. S hiába minden próbálkozás, az összetákolt szivacsokra tett lepedők csak összegyűrődnek, s ott vagyok megint a ki-tudja-kinek a mocskába.

S nem nagyon szoktam törődni én ilyenekkel, de itt van, zsibbad a kezem, potyog a fogam, belevágok ollóval a nyakamba, mert nincs benne ideg, szóval, a halál itt leselkedik, s szépen szedegeti, amit elejtek. Ma szemét nap lesz, hm, van itt valami kis kuka, nem ráillő sapkával, s majd azt kéne kirakni, kicsit szégyenkezve. Én a nagy rebell, mondják. Nos elrohantam a Glenhez, már nyüzsgött az egész társaság, rakták ki ők is a szemetet. A Jasin, a Dru, a Glen meg az asszony is fönt volt. Munkás népek. Bezzeg a gazdag szomszédságokban még alszanak. Három példányt adtam, elmagyaráztam, hol írják alá, név és telefon, egyet megtarthatnak, majd be lesz scannelve stb.

Aszondja a Glen, hogy máma hozza. Nos, itt van, álmos vagyok, leesett valamilyen cukrom, pedig egy órája, hogy kidobott az ágy. Ki kéne menni szemetezni, csak még itt a szomszédjaim nem rakták ki, s nem tudom, hogy szokták...Nos, az a kérdé merült föl bennem, komolytalan ez egész, amit csinálok, s

igaza van a Borisznak. Mert valóban nem aludtam még egyszer sem az aluljáróban, sem a kukában, sem az autóban. Egy öreg luxus camperben lakom, fürdőszobával, hatalmas ággyal, konyhával, fűtéssel, hűtéssel, asztallal s slozival. S minden csak félig működik, vagy félig használható, de azért elég nagy luxus a kocsihoz képest. Ez volt egy nagy dilemma, amiért megvettem ezt a camper, hogy meddig menjen le az ember, meddig hagyja az önértékelését, meddig vállalja a következményeit a nyilvánvaló agykárosodásnak, amit az ilyen szélsőséges konfortellenes, társadalomellenes, emberellenes cselekedetek okoznak – akár megfontoltan, akár hirtelen felindulásból. S ugye itt azt mondtam, hogy nem. Ide már nem megyünk le. Még ez is iszonyúan ijesztő volt! Emlékszem azon a Pine Islandon, mit össze Pöcsöltem, hogy – egyáltalán megvegyem e, s hogy toporogtam, hogy hadd maradjak ott azon a telken, csak hát nem lehetett, mert bérelve volt. Szerencsére, nem tudom most mit csinálnék száz kilométerre innen. Borzasztó milyen lassan hajnalodik. Mér fél hét, s még mindig sötét. Nos, tegnap beletette a Jasin a fülembe a bogarat ezzel a Key Westtel. A Hemingway földje. Valamelyik nap az okos szomszéd beszélt a dripingről. Hogy az egész ország szara ide csöpög le. S attól felek, hogy az ott lent még rosszabb. Oda még rosszabb rész csöpög. Olyan, mint a csepeli szabadkikötő szennyzuga, pontosan nem szabad, de mocskos és zárt. Ugyanakkor – hova lehet menni? Nekem, azzal, ami van. S egyáltalán, mi lesz a házammal, Kötcsével, a pénzzel, fogok én ott lakni, valamit kapni belőle, valamit élvezni, vagy csak a végeérhetetlen szívás, aztán a halál. Na, megyek szemetezni.

MOST MEG A PACUKA JUTOTT ESZEMBE. A BALHÉ LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE

Vajon mit akar ez a nő? Fölfoghatatlan. Próbálom elképzelni. Egyrészt van ill. Volt valami következetesség abban, amit csinált. Szép sorban. Kirohant, hogy elmegy, hova? Egy másik szobába? S mondta a Mariónak, aki mindjárt adta alá a lovat, s aztán jöttek a hülye nők, a Peggy, meg az a hülye liba a fönti irodából, hogy emlékszem, ahogy megfordultam, s ott ültek idióta pofával, s máig sem tudom, hogy meg kellett volna e állni. Lehet teljesen más történet alakul. S eszembe jut: miért nem találtam én senkit sehol? Távolban, emlékszem arra a barom Ericre, s fölmerült, hogy segíthetne, de miben? Aztán jött az a barom Tom, s besegítette a hölgyet a szomszéd szobába. Hagytam, hm. Vajon figyeltek? De aztán kiderült, ugye, hogy valami dráma már lefolyt, ahogy a Caroline berendelt a szobámba, s hiába mondtam neki, kérdeztem hol a feleségem, amire egyszer csak azt mondta: hiába, nem akar velem beszélni többé? Erre jól emlékszem. Szóval, vagy nagyon frappánsan előadta magyarul az egészet, vagy meg volt neki már jó előre ágyazva, hogy ne legyen félreérthető. Aztán az a gyanús megjegyzés valami nőről, aki telefonált, de aztán mégse.

S végig, szokásos hülyeség, amiért nem a legrosszabbat feltételezem róla, mindenkiről, szóval, lehet megbánta? Egy biztos, totál nem lehetett tisztában az összes következményével a dolognak. S ugye nem egy angyal a kedves, s ahogy ezek a barom tyúkok, a Blanca főleg, adták alá a lovat, ő meg iszonyodva, de sarkantyúzta tovább. Ott volt ugye a restraining Order, mármint, hogy picsába velem. Nyilván mondhatta, hogy odamegyek s csinálok valamit. Na, ez is túl lett játszva. S ennek se tudta a következményeit. Például, hogy akkor az őszes cucc az övé. Pildául, hogy senkivel sem beszélhetek, oda sem mehetek a Hotelba. S ja, persze, hogy ő sem beszélhet velem! Ez a legviccesebb. Mikor nemrég kérdezte a Glent hol vagyok. De aztán ott volt a hajóeladási kísérlet. Az érdekes. Ki van amögött az Eric? A rohadék. Az ahogy később, mikor már kiderült nem megy, a genyózás, kijött, s mondta: oké, viheti a hajót, neki semmi haszna nincs belőle. Ja, je, hát persze, mikor ott állat a rendőr, s mondta, hogy visszük, mert ott volt nálam a papírja. S amúgy is, el kellett vinni. Tehát pacukám nagy bölcsen hozott ott egy gyors döntést: ha nem tudja eladni, akkor ott marad rá, s el kell vitetnie, szóval, jobb, ha én viszem. Rohadjak meg. Végül is a kocsival is hasonló történhetett. Először ugye nem akarták odaadni. Aztán visszament a zsaru, s azzal jött elő, hogy oké, vihetem. Mert? Mit mondott neki? Hogy a title nálam van? Az elég? Lehet, jó, hogy mondom akkor, hogy ha valaki használja, az olyan mintha ellopta volna? Szóval, azt gondolom, hogy egy kicsit ez, egy kicsit az. Az utolsó, amiről tudok volt, hogy keresett, kérdezte a Glent. Előtte, hogy Odaküldte Kötcsére a csapatot a cuccért. Azóta nem tudom mi van ezzel. Tényleg, meg kéne kérdezni ezt a zsarutól. A Zsolttól. Hm. Remélem a Kevin elküldi a levelet, amit tegnap feladtam neki a könyvtárban. Tényleg, el kéne mennem a mekihez, megnézni mi újság.

Máris elfáradtam, ebben a sok hülyeségben. Nahát, minden máskép van. Jó, hogy tegnap elküldtem ennek az új, helyettes zsarunak, akinek a neve egyébként Milan, mert ez meg működik. Úgyhogy később föl is hívtam a titkárnőt, s üzentem a Kevinnek, hogy nem kell elküldeni, meg igaza van a válást illetően, kéne várni. Ebben az utóbbiban nem vagyok olyan biztos. Kéri a csávó az adatokat, meg hogy mikor is telefonáltam én a rendőrségnek, hogy menjenek már ki. Ezek szerint nem biztos, hogy kimentek. Szerintem ilyenekre emlékezni lehet. Mindegy, délután megírtam neki, nagynezen s nagyon ügyesen kibogoztam, hála a Skype historijának. Másnap volt, mikor az az Jill az utolsó levelét írta, hogy én milyen egy phű. November negyedike volt, egyébként. Azóta nem hallottam róla. Jó lenne egyébként már elküldeni azt a jó ajánlást haza, hm. A valami jó az lett, hogy irt az Jégnéző, végre. Tényleg örülök neki, mert ezek szerint őt még nem érte utol a rémhír áradat, ami jó. Mindenkinek nem kéne nyakig benne lenni ebben a szarban. Aztán elrohantam a biztositóhoz, de elég lefikázva mondták, már tudták, hogy már a nő kilépett, pár napja. Tizenharmadikán. Nos, gondoltam,

mert hogy van autója. S van! derült ki később, valami fekete szar. Jó tudni. Internetije is van mert már többször fönt volt hm. Lehet az Jillel leveleznek...én még ilyen barom családot nem láttam. Amúgy nem tudom mi lehet, senki sem ír. Besétálhattak. Elküldtem azt sok szart az Sandrának. Mindenesetre van mitől iszonyodniuk, a szégyelni való apa.

Aztán elmentem, főleg a levél miatt a jennyékhez, s kiderült, hogy a medicaid –t elutasítottak – ki tudja már hányadszor. Kinek jár, ha nekem nem? Hiányos adatok, vagy mi. Minden alkalommal viszek mindent, elvszik, de soha nem elég. S el is tűnik. Jaj, Istenem, nem tudom mi lehet a dissabilytivel. Azzal akartam kezdeni, amit majd most írok. Hogy megyek körbe és körbe itt ebben az Amerikában, hogy megtaláljam azt a szabad formát, szabad lehetőséget, amire azt tudnám mondani, már így, szabad fejjel. Tanult fejjel. Éretten, hogy na igen, ez az, ez Amerika, ezért jöttem, de jó volt, megérte. Ehelyett itt valami leleplező dolog történik. S még mélyebbre meg mélyebbre megyek le ebben a fölfoghatatlan nihilben, ami a mindennapi élet. A gazdagok, hm. Hol vannak? S egyébként is, mit jelent az, s különösen nekem. A világ nagy része, az olyan, mint én. A nagy kérdés, hogy mennyire örülnek majd a fölfedezéseimnek? Többnyire az szokott lenni, hogy a nagy feltárást, fölfedezést, leleplezést, nem nagyon szeretik. Lásd Dogville. A Trier az tudja, neki kéne az én filmemet megcsinálnia, meg is tudná. Azon ábrándoztam, hogy oda kéne menni hozzá s szóba elegyedni vele. Hátha működne. Bár ezek faszságok, soha nem működnek, s nem is kell nekik. Kis pihenő. Még csak hét óra, de én már fáradt vagyok. Még mindig nyitva van a könyvtár, én meg már régen eljöttem. Igaz, kipöcsöltem a zsaruknak a baromságokat, az adatokat meg ilyenek. Aztán hosszasan megpróbáltam fölfedezni hova lehetne menni campingezni le délre, Floridába. Télre. S újra és újra oda lukadok ki, hogy sehova. Ebben a kurva országban nincs hova menni, szegény embernek. Szünet...! - aludtam, muszáj. Nem tudok fönt lenni hosszasan, elfáradok az agyalásban. Most fél tizenegy. Föltettem egy kis tejet melegedni. Nos, tényleg. Hova menjek, mit csináljak? Jó lenne valami egyszerű válasz. Világgá? Nem tudom. Egyedül? De hiszen ezt az utat már körbe jártam. Illetve..., a magányos utazó? A Sydneybe operába menő őrült? Eszembe jutott ez a realestates nő, hogy meg kéne kérdezni, hogy mennyi a legolcsóbb legszarabb telek, ami létezik. Itt, Floridában. S akkor mi van, idehorgonyzunk? Ebbe a Kibaszott melegbe, hőségbe? De hát itt nem akarunk lenni, ez nem normális embernek való. Ettől kaptam agyvérzést...Meg ettől a hülye nőtől...S akkor mi? Több telket, itt is egyet, máshol is? Persze ugye abból indultunk ki, hogy nincs pénz, de mi van, ha van? Mert hogy van, otthon, egy fél ház, hm. Nos egy itteni, meg egy másik telek árán akár utazni is lehet, nem? Egy kicsi Florida, egy kicsi más... s ha mondjuk más szemmel nézzük, tudnánk nézni, Emlékezzünk csak a kanadai nő mit mondott? S nem kell nekünk okvetlenül party animalnak lenni, na nem, csak egy kicsit fellazulni...S tényleg mi van azzal, hogy itt is, meg ott, Európában is utazni, menni. Visszatérve

a menésre: Igen, bizonyos formái, hogy is mondjam, nem jók, ahol nem tudom megoldani a függőséget, a kiszolgáltatottság érzést, az idegenséget, de hát amúgy, s mi van ezzel: „kalandra fel", Ha például nem kéne bujkálni, rettegni, csalni lopni és hazudni, hanem csak valahol közepebbre. Tehát van rendes gumink, biztositásunk, megfizetjük a campinget, a parkolójegyet stb. Valószínű a legdrágább hely az Florida. De mi van lent latinamerikával? Nem tudok spanyolul, hm. Egyáltalán kell ez az Amerika? A természetben nagyon nem vágyok. Amúgy meg? A városban kempingezni? Tényleg? Egyáltalán, hogy lehet a városban lakni, mármint olcsón, de kényelmesen, mert ez itt a nagy kérdés. A camper bizonyos kényelmet és komfortot nyújt, azonkívül, hogy ott vannak veled a cuccaid. Azért ez is fontos. Kimondhatatlanul utálom a motelszobákat. Azt hiszem marad a camper. Akár, hogy is. De tényleg, nézzem ezt itt? Nézzem? Kéne egy pici autó. Vagy a Dodege? Hm. Má 'megint. Mi lenne, ha már egyszer így alakult, ha mégis csak kétlaki lennék: Amerika, Európa. S hát ahhoz el kell adni a kötcsei házat. Amit a családom utoljára alakított velem, az felszabadított, teljesen. Tényleg nincs mért aggódnom. Lehet ráveszem az Jégnézőt..., annak is van pénze! S akkor mégse lennék egyedül. Nos nézzük. A floridai a legdrágább camping, a többi is meg kéne tudni. Például otthon, Európában. Na meg a benzin. Amolyan vándormadár dolog lenne ez, s ahelyett, hogy bezárkóznánk hónapokra a hideg elől, mennénk, mint a madarak. Tényleg, azok miért mennek? Floridában ezer egy hónap. Jó drága, s arra éppen csak elég a lé. Illetve pótolni kell, nyilván. Viszont van, ahol olcsóbb, s akkor kiegyenlítődik. De akkor ott van a benzin, meg az egyéb kiadások, javíttatás, karbantartás. Háromszáz dollárral ezer mérföldet lehet menni, ha egy gallon benzin tíz mérföldre elég. S az mondjuk kéthavonta. Annál többet nem érdemes menni. Ebbe még a kis autó benzinje is beleférhet. Tehát ha háromszáz kéthavonta, akkor százötven havonta. A kaja? Egy százas havonta. Ez akkor már a rezsi egy része is. Tehát kétszázötven havonta. Plus a parkir. Szóval úgy tűnik kell egy kicsit pótolni. De hát lesz itt mondjuk negyvenezer. Tehát havonta elveszünk belőle ötszázat, akkor nyolcvan hónapra elég. Nyolcvan hónap az hat év. Valahol itt lehet, ha megyünk, ha nem. Ha nem arra költünk, akkor erre, ha nem megyünk, nem költünk benzinre, de akkor nézelődünk, szórakozunk s így tovább. Szerintem elég sokan csinálják ezt, nem? Mi legyen a hajóval? Jó lenne megtartani, s akkor itt lehetne hajókázni. Csak már kiderüljön, mi lesz. Kéne dolgokat intézni. S könnyen lehet, haza kell mennem, eladni a házat. Ott akarok lenni, nem szeretném, ha nélkülem esne meg. S okés, nem kell Kötcse, túl sok baromság veszi körül. Mások, mint az Övék, de mégis. Majd találok magamnak valakit. Miért ott van valaki? A valakit meg kéne találni, s oda kéne vinni! Az se könnyű. Úton lenni valakivel, - mi a különbség? Vagy egyedül, s néha találkozni. Arról nem is beszélve, hogy ha eddig csináltuk, akkor ezután miért is ne? hogy valami külső szempont szerint is nézni, s hogy az valami jópofa legyen, nem? Nem tudom más, hogy csinálja, de azt igen, hogy

nekem semmire sincs időm semmire. Pedig nem dolgozom. Most például nem látok, jó lenne igazán vakon írni. Tudok, de akkor nagyon le kell lassulnom, s igazán koncentrálnom. Ami nem tudom mennyire fárasztó mert ha az összes energiámat elvonja, akkor adtunk a szarnak egy pofont. Nos a nem tudom ki, hogy c. dolog – mindig mikor másokkal találkoztam, kiderült, hogy az az egy két kis, piszlicsáré dolog mennyire kimerítette őket, a szónak mindkét értelmébe. Ez a csukott szemmel való sírás azért i jó, mert valami másképp működik, a képzelet? Na, nem okvetlenül jobb, termékenyebb, hatékonyabb, vagy ilyesmi, csak más. Valami mindig felszabadulhat, egyváltozásban, de nem tudjuk egy másik meg nem e lekötődik, ami még nem volt. Jó, asszem, most alszom egy kicsit. Elég jórendet tettem, iszonyú mi volt az ágyban. Még csak öt óra. Persze baromságokkal telnek a napok, nem találom a helyem. Ezt is azt is kéne csinálni, de mindig más van. Viszont ott van a régi jó beidegzés, amikor is az ember elkezd piálni, rendszerint valami olcsó bort, vagy sört, aztán bezabál, aztán alszik. Ilyenkor mindig az jut eszembe, hogy végül is elég nagy szükségem van rá, mert mostanában jó sok szar történt velem. S egyébként is, nem hinném, hogy felgyógyultam volna teljesen.

Valami időhúzás is van ebben, igazándiból várom a napot, - amikor majd eldől valami, aztán megint valami, s a végén megszabadulok ettől a szarságtól itt. Ó, hányszor voltam már ebben a csapdában, ebben a fantasztikus Amerikában? Sokszor, az biztos.

Nov. 19. péntek. Bár most is megint, s újra azon gondolkodom, hogy valahogy mégiscsak itt kéne maradni.

Ha már egyszer van nekem ez. A tulajdonosi izé. Elméletileg persze semmi se kell. De mondok egy példát: Ugye volt, amikor azt gondoltam, hogy á, csak be kéne menni egy börtönbe, s ott aztán nem zavarna senki, s írni. Adnak kaját, kéglit, s pont. S öt perc alatt kiderült, hogy egy jó nagy baromság az egész, úgy ahogy van. Öt perc múlva megbolondulnék. A bezártságtól. Mert az egész a szabadság körül forog? Ki bírok én mindent, idézőjelben, de ha én választhatom. Amúgy nem, s nemis akarom. Nos ez a másik vége a kérdésnek akkor, miszerint mi is az, amiben, s amiből tudok választani, lehetőségem van rá stb. Amúgy hihetetlen félreértések vannak. Írtam az Elenának, elküldtem neki a hotel címét, s azt írta vissza, hogy jó lehet ott csövezni. Azt hiszi..., hát ez szörnyű. Jó marha bonyolult életem van, lett, egyszerűen el se tudom magyarázni senkinek, mi a dráma. Bármit mondok egy másodperc alatt valamit félreértenek. Ebből nem az a tanulság vonandó le, hogy akkor nem is érdemes, kell hagyni az egészet, s egyedül, néha dobni valamit valakinek, hm. Két nagy dolog történt ma: a mosodánál találtam egy jó kis árnyékos helye, ahol miden probléma és dagonya nélkül bel lehet jelentkezni, s működik, mint az állat. Már nagyon tele volt a tököm a mcivel. S

ráadásul, nézem s találtam egy húszast a földön. Nem is tudom, hogy valaha találtam e húszt dollár életemben? Az előbb azon fohászkodtam a Jóistenhez könnyek közt, hogy csak hadd menjek el innen..., úgy meghatódtam attól, amit az európai túrizmusról olvastam. Hogy mennyire más, mennyire civilizált, mennyire emberi, s nemez a rohadt szar, ami itt van. Csak már mehetnék...S ez, ugye újabb konfjuzson, mert akkor most mi, nem leszek itt? De hiszen még nem is voltam! Mindenesetre fölmerül, hogy kellene otthon is egy motorhome. Nem tudom mi lesz ebből, az biztos.

Nov. 20. Gáz van. Lel Az a gyanúm, hogy gáz van. S

szerintem nem mentek ki a rendőrök a házhoz azután, hogy bejelentést tettem, s megígérték. Aztán

az Jill Összejátszott az ellenség, azaz az ott megjent megbízottakkal, s megengedte, hogy bemenjenek az én részembe, s onnan elvigyenek, ki tudja mit?

A nő személyes holmiját...? s ki és honnan tudja, az mi volt? Az ő rokonai azt mondták rá?

Mert hogy – idő és hely hilyán totálisan össze volt keverve egymással minden.

Ráadásul akkor ugye úgy volt, hogy majd együtt fogunk élni, tehát senki sem figyelt erre. Én odaköltöztem hozzá Dányba, s azt gondolván, hogy rabló családom elől a legjobb, ha oda viszek cuccokat. Miután az Jill kezdte őket eladogatni. A lényeg, hogy én írtam az Jillnek, aki másnap válaszolt is, hogy ne engedje meg senkinek, hogy a cucchoz hozzányúljon. A válaszába csodálkozott, hogy menynyire ráéreztem, s iszonyúan fölháborodott, hogy az a bizonyos „csapat", az nem ugyan azt a storyt mondta, mint amit annak idején én. Én azt mondtam, hogy az a cucc egy munkáért járt..., ami szerintem úgy is volt. De persze a lényeg, hogy kinek mi köze hozzá. Valamit kellett mondanom...Ők pedig nyilván mást mondtak, lehet, hogy kiraboltam a nőt? Nos, persze mindenre van bizonyíték, mármint, hogy annak idején mi történt. Megvan a fuvaros, meg van jó pár tanú is. A lényeg az, hogy a zsaruk nem találják a napot, amikor a kérelmem benyújtottam...

De hát nem lehet letagadni, mert most az egyszer bizonyítható. A Skypon keresztül hívtam őket, s ott meg van a pontos időpont, még az is meddig beszéltem. Ezt elküldtem a főhelyettes bűnügyi főnöknek Siófokra, akit Tóth Milannak hívnak. Közben én írtam egy levelet az Jillnek, hogy remélem megbocsátást fog kapni a sok mindenért, amit ellenem elkövetett.

S hogy az én házrészem nem eladó... Aztán a családom elmondott mindenféle szemét rohadéknak, főleg a fiam a nagy Albionból. Külön címet csinált nekem, „Az apám bűnei"

, s benne – komolyan – halálosan megfenyegetetett, többek közt, s közölte, hogy egy senki vagyok, meg hogy szarik az agyvérzésembe stb. Aztán az Sandra irt, hogy száljak le az Anyukájáról. Aztán én írtam, hogy jó. Aztán az Sandrának

bocsánatot kértem az Jilltől. Aztán az Sandrának elküldtem bizonyos naplórészletet, Mondván, ha itt mégiscsak megdöglenék, akkor legalább tudják, ha akarják, hogy mi történt, s ne egy vadidegen dányi szélhámosnőtől... Azóta nagy csönd ül az Atlanti óceán fölött, semmilyen hír nem kavarta föl onnan. Nos, nem akarok én semmit. Mindenki maga alatt vágja a fáját. Mindenesetre hajmeresztő, hogy ha csak egy kicsit, egy icipicit másképp csináljuk a dolgokat, nem a szokásos barom beidegzések szerint, a valóság milyen egyéb darabjai csusszannak ki gyanús takaró alól. Még ezt is meg kell tapasztalnom? Tényleg? Hogy a saját családom, akiket annyit tanítottam, kényeztettem, ilyen bunkó, sötét, infantilis buziskodásba megy bele, bűnöző lesz, ne okvetlenül a jog, az írott szabályok, hanem a leg alapvetőbb emberi normák alapján. Rohadtul kiábrándító az egész. Most akkor kim van énnekem? De az is lehet, ki tudja, hogy kiderül, félreértettem valamit, én vagyok a hülye, s bár így lenne...S akkor még itt van a történet itteni fele, s azt igazándiból el sem mondtam még, netán nem is fogom soha. Mindenesetre a zsarukkal levelezek, s azt hiszem előbb utóbb kell válaszolniuk, legalább is megígértek. Hm. Amúgy, ilyen félreértésekből áll minden, én nem ott a hotelban lakom! Onnan megbilincselve – éltemben először, egy rendőrautó hátuljában a jailre vittek. Az egész hotel személyzet, az összes munkásom, mindenki látta. Ez a hülye nő is." Mert hogy valaki föl okosította, - egy délamerikai mosónő, meg egy munkásom, akit többször rajtakaptam szerszámlopáson, s megfenyegettem, hogy ki lesz rúgva., nos igen, hogyha hívja a zsarukat, hogy én elvertem, akkor már visznek is. Ez itt a nemzet törvénye. S így is lett. S onnantól fogva én onnan ki lettem tiltva. A szerszámaim elkobozták, a nőt átrakták egy másik szobába, s most is ott lakik, s dolgozik! Szépen egy életre – a barmot – a rabszolgájukká tették. A dányi nyomorból egy amerikai rabszolgaságba. Fasza, nem. Szóval kitiltottak, s az indok? Hogy én őt ne bánthassam. Ezért kitiltottak onnan, amit én csináltam. Egy egész élet tudása, a legszebb munkám, amiért - meg a hülye nő miatt agyvérzést kaptam. Amúgy elmentem a helyi újsághoz is. S bár nagyon megértőek voltak, de semmit nem csináltak. Ezek az angolok nagyon vastagok, iszonyúan félnek, hogy ki leszenek penderítve, mert csak ideiglenesen két hónapig, bizniszileg tartózkodhatnak itt. Ezért aztán rohadtul vigyáznak az imázsra, s bármire hajlandóak, lefizetni, megvenni stb. Valakit. Tőlem azért igyekeznek ilyen rohadtul megszabadulni, mert az agyvérzést a munkahelyen kaptam, munka közben, ottan kicsit elvágódtam... van rá tanúm. S ez egy elég vitatott terület. S ha mondjuk beperelném őket, hu, jajj. Így aztán legjobb szépen éhenhalaztatni, mert hogy efelé megyek. Összevissza a városban csövezek, az autóban alszom, ami tilos. A zsaruk a nyomomban vannak, s hát arra megy ki, hogy találjanak egy okot, s megint jön a jail. Ha van elég jail, akkor jön a börtön. S ott meg egy agyvérzéssel nem sokáig húzza a csávó. Néha kurvára félek, hogy ez lesz belőle. S igazán nem akarom túldramatizálni az efféle nyálbélaságot helyből mindig utáltam. De, fennáll a veszély, hogy így lesz. Csak inkább azért írom ezt,

hogy egyáltalán én, valaki tudja. A családom azt hiszi, hogy hazudok, pedig nem. Mikor az az Jillnek mondtam, hogy agyvérzésem volt, akkor azt mondta, hogy „az neked nem lehet, agyvérzése a Mosonyinak volt". A Mosonyi az a gyerekkori barátom, akivel az Jill lefeküdt, akit gyűlölt a saját családja, a gyerekei nem mentek el a temetésére, de akit az Jill végig pátyolgatott, akivel együtt piáltak stb., aki kapott egy agyvérzést, s egy idő múlva meghalt. S persze, csak neki lehetett agyvérzése. Nekem nem.

Jack

Nov. 21 vasárnapig Idegenlégió, vagy mi?

Senki nem ír. S valamit jó lenne kimozdítani a holtpontról. A zsaruk sem írnak, remélem nem olyan balhé van, ami nekem rossz. Jó lenne ebbe nem belekeveredni. Elég érzékeny dolog ez, mert ha rendesen vezetik az aktáikat, akkor annak is ott kéne lenni, mikor pár éve ment otthon a balhé. Hála az égnek, otthon valahogy még mindig van a dolgokban valami józan ész. Itt semmi. Legalább is nem az enyém szerint. Valahol, fölfoghatatlan, amit ez a nő csinál s ez nem hagy békén. Szeretném azt gondolni, hogy megbánja, mint hogy ez van is, - nyilván, ugyanakkor naponta keresem a bizonyítását, hogy kurva jól elvan. S ez súlyos formát is vehet. Az biztos, hogy ő is csak ember, akár mennyire is fakírt játszik. S akár mennyire is tud örülni dolgoknak, mint egy hülyegyerek. Nekem is tudott, aztán tőlem is kiakadt. Azaz nem mindegy. Nem. De itt van ez a Kádárbácsis történet, lehet, hogy mindent az én szájam íze szerint alakitok? Lehet. Akár merre megyek, keresem az autóját, a fekete Transz Am-et. Ezt a hülye autót, ki lehetett, aki megvetette vele? Az aksija már nem volt jó...De hát ez már megint. Én itt el voltam kényeztetve Amerika kincseitől, méghozzá jó hosszan. Őneki még hátravan? Egy pillanatra még el is szégyenlem magam. Lementem a nokomosi beachre, s ment a műsor. Öreg fúvósok jazzoltak ott, sült a barbecue, tapsi tapsi. Aztán arrébb a lógós zsaruk megy helyi nép dagonyázott. A rednekek már nem dobálták a patkót, s a máig fölfoghatatlan dolog, hogyan isznak? Kit kapnak el, kit pécéznek ki? Ennek utána kéne nézni. Azt hiszem, hogy ez valami össznépi toporgós lehet.

Örök megoldatlan problémám van ettől: tény vagy vélemény írás. Az első mindig kárt szenved, mert nincs rain idő, s iszonyú mennyiségű kimarad. A második már maga a regényirás lenne, ill. Annak a bevezetője. Ill., Hogy akkor, hogy is volt, mint is volt. A hangulata, a benyomás. De valami azt súgja, hogy több tényt, több tényt. Ki tudja mire fogok majd tudni emlékezni. Ugyanakkor majd, ha lesz rá idő, újra kell olvasni a tényeket, ami iszonyú mennyiségű idő, ami soha se volt, soha se lesz. Valószínű majd át fogom futni a dolgokat. S akkor ami eszembe jut, az eszembe jut. Esetleg ki lehet majd emelni dolgokat. De nagy, feljegyzésekkel teli tablót, óriás, mindenre kiterjedő vázlatot nem fogok írni. Egy-

részt ahhoz is rendszerező kell. Azzal meg komoly baj van, lett. Szóval, határozzuk el, hogy szorítjuk a tényeket. Kell zacskó, ez jó ürügy a Wallmarthoz. Sikerül, egy jó nagy adag, sokáig elég lesz. Dilemma: meddig leszek én itt? Mire rendezkedjek be? Üldözők egy fekete truckot, nem a Rod. Vajon pátyolgatják az pacukát? Emlékszünk milyen kínos volt mikor nem tudtunk beszélni? Vajon neki is az, nem hiszem, de valakinek csak az. A „csak el leszek én itt elég idegesítő tud lenni, hm. S hát el fog múlni ez az elesett helyzet én is elmúltam. Mindig ez jut eszembe, milyen hamar elmúltam, nem voltam többé jó. Milyen irgalmatlanul, milyen hirtelen, s gyorsan. Akkor más? Hozzám képest mindenki elég primitív, nem? Ha nem, akkor meg ő az. Előbb utóbb ő is szembe fog, s kell kerüljön azzal a dilemmával, amivel én. Rosszabb, mert hogy jön ő ehhez, s itt – nem úgy, mint otthon nincs hova elfutni. Itt nem lehet elfutni, nem ám. Fölmerül, hogy nem akar ez anno hazamenni? Nem hiszem. De hát mit élvez? Mit lehet itt élvezni? A turista korszak szerintem lassan letelik. Még van egy pár dobás, aztán annyi. Lehet a Pege meghívta, s ott ült összeszorított térdekkel. Aztán arról nem is beszélve, hogy milyen könnyen bele lehet valamibe keveredni. Ráadásul itt vagyok én, valamit ezzel is kell kezdeni. S jönnek a jótanácsok, meg az ügyintézés, hogy kocsi, s az jó. Az tiszta, de előbb utóbb valakiben fel kall merüljön, hogy mi a picsát is csinál ez a nő itt. Meg ők vele. Meddig tudja eladni magát? A közben dolgozik is, nyilván. Aztán ott van a Paul, előbb utóbb ki fogja baszni. De az is felmerül, hogy minek foglalkozom én ezzel ennyit? Csupán azért, mert lehet kihat rám? Hogy mit csináljak? A north jetinél dobálták a patkót a csávók – nők is, üdvözítő proli népek, azért még mindig vannak. Be kéne állni közéjük? De hát soha igazán nem voltam ott. Tudok lenni, ha kell, de hát már túl nagy a különbség Milyen megrökönyödést váltott ki az irományom! Én hülye azt hittem, hogy szar, aztán meg hülyére dicsérték, s a hangsúlyból kijött, hogy senki, de senki még a közelébe sem tudna ilyent írni. S én, egy magyar meg...de ez csak a felszín. Mert nem beszélek itt a Poundról, a Rumiról, meg egyebekről. A hercegnő. Nos ott ült. Már megint egy irracionális nő, akibe én valamit belelátok. Hol a picsába van a Suzan, az „egész Kínából jött narancsaival? Van ilyen? Mint tudjuk igenis van. De azt is tudjuk, hogy mennyi, de mennyi álsuzan van, bassza meg. S mennyi álpacák is. Mennyi álember. A múltkor elfutott, legalább is nagyon bűzinek tűnt, sietett, mint Poór menyecske üres szódás flaskáival le a beachre. Egyáltalán nem volt meleg, s mind üres volt, szóval mi a bránernak annyi üres üveg a beachre? De vigyázni kell zúz offenzívára, nem lehet valakire csak úgy ráelegyedni sem, mert majd kitalálják az unatkozó lifegardok, hogy meg akartam baszni, az egyik kanyarulatban, ahol magasabb kicsit a sás. Mert bolond mert el kezd sikítozni, vagy valami. S akkor gyorsan elhúztam...Hülye fantazmagóriáim. De most visszamentem, mert jó ötletem támad. Odahúztam mellé, nem voltideje elillanni. Te senkivel nem beszélsz, mi? Nagyon nem nézett föl, de szerintem emlékezett rám. Van, amikor nem, de van mikor igen. s most igen? miért nem? Beszélünk. -ja tényleg.

A villany bevezetése a gázsütőbe. Porszívózás. Főzés ill. Vegyesköret melegítés az új sütőmegoldásban. Alvás. Kettőkor fölriadok, pakolás, takarítás, kiderül, hogy a töltő vezetéke totál elolvadt elégett, még jó, hogy nem gyulladt ki valami. Már megint fordítva tettem föl valamit? De nincs idő elmélkedni, mert s ime itt vannak a fiúk. Barátságosabb hangnem, kel vagyok maradva. Pánikszerűen igyekszem eltüntetni a nyomokot. S elindul a dög! Egyszerűen hihetetlen. Minden eshetőségre egy megoldás Ugye ez szokott lenni a stratégia. Mindenesetre dolgokon kezdek el gondolkozni, először hatvan éve, egyszerű dolgokon. Mint például ez a tényirás és feltárás. Pedig milyen egyszerű! Amiből mi derül ki? - az, hogy dolgokkal kell – közvetlenül foglalkozni, nem lehet csak úgy. Ill. Belülről, ahogy Editkém mondta. Máris elfelejtettem ezer dolgot. Milyen lomha ez az írás, a gondolathoz képest...Szóval így lesz belőle szófosás, elfelejtem a lényeget, - nem, hogy megfogalmaznám...Nos, ha nem fogadnák el a rokkantságit, akkor egy év csövezés jön. Csak attól félek, hogy csöves lesz belőlem. A szó rossz értelmében. Úgy fogok kinézni, úgy fogok gondolkodni. Stb. Már így is olyan kezdek lenni, mint egy mikulás. Erre vigyázni kéne, hm. Az, hogy ezt hogyan lehet megcsinálni, azt nem tudom. Van ez a foodstamp, de azon valójában nem lehet élni. A rizsfőző a legjobb melegítő, s lehet egy csomó káros mikrózást megspórolni vele.5 es Cheavy motor, ez valami legenda, ilyen van ebben, s mindenki totál odavan. Azt mondják kéne versenyzésre használni. Mondtam, fogom, ezzel, itt. Aztán Ping-control van rajta, ami valami kézigombos előgyújtás szabályzó, vagy mi. Jött a vietnami veterán szomszéd, villamosszékestül, hogy mi a fasz? Mondták minden oké, kell tűnne-up, annyi. Kábel, gyertyák, miegyma. Aztán egy csomó fagyálló volt a földön, lehet nem olyan egyszerű, mint gondolnánk? Szóval, nem az volt, hogy jajde szar, ótvar, hogy néz ki, pudva, minek, jó rábasztam, hanem hogy hú, meg ház, ez is meg az is van benne, kurva jó buli, s a Glen főleg nagyon mondta, hogy bazdmeg, ready to go. On the road again, meg ilyenek. A nagy amerikai álom, van még nekem is belőle. A food stamp nem jár le, összadódik. Ötven centes üzletet lehet vele kötni, sokan csinálják. Nagyon nem tetszik, de a gyűjtés nem rossz. Ki tudja még mi jön. S hát vannak drága steakek is...Kár, hogy a magyar boltba nem jó. Az a baj, hogy már így is tele vagyok kajával, nem kéne enni, mert nem fogyok pedig az jó lenne. Várok, hogy mi lesz. Nem tudom milyen élet, hol, miben, miből, fogok futni? Vagy csak itt rohadok? Kell aggódnom, kis szarságokkal törődni foglalkozni, vagy össze tudok én is rakni egy kis amerikát, legalább egy icipicit magamnak? Vagy annyire elkéstem, annyira elbasztam? Ma állítólag a hajót kéne csinálni. Glen, mondta ugye, hogy á, az őfelsége is olyan, ezek mind olyanok, rájuk jön az ötperc, s ajjaj. A Jason: vitte a kis tedybeart haza, minden más ajándékot a gyerekeknek, mikor az asszony kiverte a balhét, rábaszta az ajtót, mint én, s ezzel egy életre saját magát. Mert ugyan visszaszívta, de mégis elkíséri. Csinos gyerek, amolyan dévidbóvis fajta, új tetkója van hátul a vádliján, egy déli zászló, olyan mintha véres lenne. De, lent

volt a Keywestten s mondta, hogy tele van ukrán csajokkal. s lehet azok buknak az ilyen tetkós amerikai dévidbóvis ácslegényekre. A Glen, hm. Hát az egy nagy dzsanki, két kézzel tömi magába a junkfoodot, még fiatal, magas. De úgy fog hizni mint én. A malteroslány asszony meg fölül fog telepedni. Ezek előbb utóbb azt teszik. S pár férfi megpróbál kibújni a hatalmas tehén asszonyság alól, de sokukat betemet a háj. A hülyeség. Cipelni kell ide oda, főzni, bevásárolni, rokonsággal törődni, takarítani, s mindenféle hivatalokban türelmesen őrjöngeni, hogy sorra kerüljünk az elemózsiáért. Hogy lelassult a Jégnéző! Milyen nagy lábon, lovon stb. szerényen persze, mint mindig, de lehet látni érzeni a változást, mert valahol lefokozták, átrakták, csökkentették, s elbizonytalanították. De, mindjárt itt a nyugdíj, azt kell kibírni. Mindannyian így vagunk vele. Mindenesetre az oktató levelek helyett, most kivételesen egy panaszkodóst kaptam, hogy hát igen, másnak sem könnyű. Kíváncsi lennék, hogy kezdené valaki újra meg újra, mint én, a semmiből. Azért ezt jól elbasztam, ezt a pacuka dolgot. Phű. De, mire jók a tévedések? Hogy tanuljunk belőle. S hát itt van mindennek a nagy tanulsága: egy általános nagy emberi, egy neki, egy nekem. Még nehéz látni a fáktól az erdőt, de tisztul. Ugye iszonyú élesen kezd különválni az illúzió a valóságtól. Az ő illúziója, az enyém. Az övé a régijétől, az enyémtől, a magyar az amerikaitól, meg ilyenek. Végül is végestelen végig minden egy próbálkozás volt. Élő rábaszóshow. Az Évával egy tisztes művészi polgárélet, itt-is-ott is minden mindennel, gyerekek, szülék, rokonok, tárgyak, hagyomány és hagyaték, tradíció és modernség. Csórikám, a sok baszás közepette mikor eszébe jutott: „Jack, most már gyújtsunk kis tárgyakat, érdekeseket". A Drága, szerettem Azt a nőt. VALAHOGY Ő VOLT A LEG INTELLIGENSEBB, A KIS ZSIDŐ NŐ, HM, NEM VÉLETLEN. LEHET AZT KÉNE KERESNI? VANNAK ITT ZSIDÓK? Mikor rájött Kötcsére, s tágrameredt szemekkel nézte a televényeket, a panorámát, a mély titkokat, s velem akart élni. Dolgozni, megcsinálni. Nos, ez egy elég jó kiinduló pont lehet. El tudom én ezt képzelni? Let tudom én ezt írni? Le. A többi, az innen megy kurvaországba.

Nov. 21 vasárnap. Székelykáposzta camperben.

Hát, ennél nagyobb hülyeséget keveset csináltam. Szinte egész nap ezzel foglalkoztam, s még mindig nincs kész. Rohadt sok munka megfőzni, bonyolult megenni, összepakolni, elganézni, ott van egy hatalmas adag, elmostam az edényeket ultrás vízben, minden tiszta síkom, beraktam őket egy büdös coolerba, s majd el öblítem, - valahol. Kéne vinni a Jegenyéknek, s majd ott, - a szokásos, fürdés, mosogatás, s társai. Jó lenne valami történne, mielőtt begolyózok. Már nem nagyon bírómmá valahogy megint egyre érik a magány, elhagyatottság, s az egész helyzet abszurditása bennem. Átraktam a campert, beindult, átpakoltam, van teraszom, mindenki ezzel foglalkozik s valószínű ki fogják szúrni, előbb utóbb, s mehetek a p.…ba. eredetileg akartam hagyni, úgy ahogy volt, jó volt az ott. Már

megszokták. Most meg, nyilván eszébe jut valakinek, hogy „aha, szóval kényelmesedünk, berendezkedünk, szóval itt lakunk, Dezsőkém, na hát azt már nem... s küldenek a hót picsába. A rossz hangulathoz a Glen féle csapat is bejátszik, persze. Reggel arra kóválygogtam, a Jason már fönt volt, ébredezett...Nem mond semmit. Kérdem, hát ébredezik. Valami akármi lehetett, bebasztak, pecáztak a közelben, valami más is, veszekedés az asszonnyal? De majd jönnek, mondja. Elsorolja mit fognak csinálni, meg hogy. Ezt utálom. Nos, visszajöttem, s egyszer csak úgy döntöttem, hogy mégiscsak át kéne költözni a másik helyere. Sokkal jobb lesz, lesz egy teraszom. Nem leszek annyira szem előtt. De persze tudom, hogy az egész egy faszság, megint csak nem férek a bőrömbe. Persze, a meginttet is baj van, mert hiszen évtizedekig meg úgy éltem, mint egy barom, a legburmaibb barom. Most is úgy élek. Aztán kifogyott a gáz, aztán vietnamimtól kértem egy kis asztalt, elmentem gázért, hoztam neki egy cigit, átpakoltam mindent, a hajót is, s nekiálltam főzni. Meg inni. S egy ponton lefeküdtem. Aztán hívott a Glen, hogy sorry így meg úgy, de majd jönnek, s előtte hívnak. Egyik sem. Nekiálltama ganézni, most négy óra, jó szarul vagyok, s utálok élni. Mi lesz ebből édes Jóistenem? Ez a haldoklás. Tényleg így haldoklom? Tényleg ilyen idiótán múlok el? Mióta érzem már a halál szelét, itt ólálkodik köröttem, miközben tök jól is lehetnék. Olyan ellentmondásos. Mert mi? A pénz, a lehetőségek hiánya. Az teszi, hogy olyan nyomott az egész. Láttam ma egy hetyke kollegát, egy szép autóból könyökölt ki, egy szép nő ült mellette, s látszott rajta, hogy mennyire fölűről, s mennyire nagyon szarik belé Úgy vagyok, mint a vak iráni: Édes Jó Istenkém. Csak adj még egy esélyt! Tényleg. Lehet, nem hálláltam meg? Nem jóra használtam? Nem jó felé mentem? Sumákoltam. Mert, össze kellett volna húzni magam, mint ahogy a janvaljan tette, s egyszer csak előjött mint montecristo. Hány év múlva? S addig? Hát igen, nos, én meg mindig azt mondom, hogy na, ne, miért nem már most? S nem készülök, nem spórolok, nem ezt teszem, hanem mind a két végén, hármon égetem a semmit is. Pedig élni sem. Azt nem lehet mondani. S el kéne szégyelném magam, szerényebbnek lenni, mint azok, akik a bajban is olyan jól elvannak. Vagy akik a jótól sem kurvulnak el, mert? Mert szerények? Intelligensek, intelligensebbek, mint én. Vagy what? Pihen, aztán elmegyek megnézem, hogy nem jött semmi. Aztán jön a kurva éj, a véget nem érő magányos, kurva éj. Végig élni megint. Aztán eszembe jutott, hogy valamit kéne csinálni a vízzel, elég egyértelműen kiderült, hogy az valami zseniális nyomáskapcsoló, fölnyomja, s kikapcsol. Ha van mit. Ha nincs, akkor csak megy. S elmentem a Lowes-ba. Ja, a Glenék nem jöttek, nem is hívtak. Nyolc valamennyit megint invesztáltam a camperbe. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy nem sikerül, megcsinálni, mert nincs pólyán bit, de aztán addig addig, míg szedett vedett szerelésemből összehoztam valamit, amivel ki tudtam fúrni a két inches lukat. Viszont nagy elkeseredésemre, a fúrófej bele is esett a tartályba, s azt hiszem örökre ott is marad.

De szerencse van másik hasonló. Az adapter, ami a lényeg, az megmarad. Iszonyú kupi, de a végén elég jó lett. A lényege az volt, hogy belülről lehessen önteni a vizet, mert ugye az egész illegális. Akkor látják mennyit pucolkodok. A népek. Viszont így nem. Remélem egyszer majd teljes pompájában használhatom a ketyerót. Az őszes be é s kifolyóját. Jó sokat dolgoztam, de végül is jó az ilyen. Néha elfog a röhöghetnék, meg fintoroghatnék, hogy minek csinálom én ezt? S ha nem lesz belőle semmi? Akkor nem lesz, hányadik ilyen lesz ez már, nem mindegy? Addig is csinálok valamit. Meg az idő. Lassan december lesz, s azt mondták november, ugye. Remélem nem vernek át. De ugye az végig nem derült ki, hogy az a végleges, vág még utána jön a z ügyvédi szakasz.

Nov. 22. Ki itt a főnök? Melyik agyfelem?

Jól meg van keveredve minden. Vagy tíz szinten csinálok dolgokat. Hol teljesen racionális, hol az ellentéte. A tudatos lényem, rendszerint a legokosabb, néha teljesen értetlenül áll, mert valaki átveszi a parancsnokságot, s kész, mindent másképp csinál. aztán van egy totál beszari, spórolós, aggódós, beosztós, dekázás valaki, aki félóránkként fölül, nem kap levegőt, köhög, folyik a könnye, retteg, hogy elfelejt valamit, valami fontosra nem gondol, bezzeg az ellenség igen, s pillanatok kérdése a rábaszás. Aztán van egy másik, aki egy normális emberi jövőre tervez, setalite rádiót, internet bedugót, utón levést, tisztaságot, komfortot, rendszességet. S ennyi hülye közt, természetesen nem tudok aludni. Éjjel örökké fölébredek. De már nem érdekel. Végül is fölkelek s írok valamit, amitől marha hamar elfáradok. Ami hagyján, de hogy iszonyú gyorsan elfáradt a kezem, karom. S persze rendszeresen beindul a jobb félteke, a képzelettel. Ami marha jó, örülnöm kéne neki. Most pont valami nagyon átfogó terv született, hogy kivel kéne felvennem a kapcsolatot, beszélni vele, mutatni, amim van, aki vagyok, ami történt velem, mert hogy nagyon érdekes. Kész, eddig tartott, ezen az oldalon, idáig. Megyek aludni. Na hát így nem lesz ebből soha regény...

Nov. 22. Mit csinálok a rólam írott véleménnyel?

Semmit. Illetve meglátjuk, jó, ha van. Mindenesetre jót tett az emberi méltóságomnak, amit igencsak mindenki megpróbált bemocskolni mostanában. S nem csak dumával Nos, ez egy elég penge dolog, mert hogy egyesek szerint – bizonyos körülmények között elszenvedett stroke, - lehet üzemi baleset. S hát vannak tanúk, akik látták, hogy elvágódtam. Kiment alólam a lábam, a bal, a bal karommal együtt. S másnap vittek a kórházba. Rágódok ezen, de valahogy mintha egy férgekkel teli szelence lenne, s nem tudom ki kéne e nyitni. Már éppen eleget hazardíroztam. Az maga egy külön tanulmány, ahogy én erről a két főnökömnek beszéltem, s ahogy reagáltak, mármint, mondtam nekik, hogy

2010 nov. 22. én nem akarok semmit, megyek, fölveszem a rokkantságit, visszavonulok, s megírom, amire készültem. Rendbe hozom azt a tizezer oldalt, amit 1998 óta írok.

Valaki megkérdezte: s miről szól majd? S mondtam, arról az élményről, amit egy magyar, egy európai élt át elhagyva az öreg kontinenst, négyszer hajózva oda-vissza az Újvilágba meditálva hol a jobb. Amúgy, azt gondolom, hogy nem egy, hanem tíz regényre valóm van. Most, hogy már idestova egy hónapja! komolyabban megyek belefele ebbe, ebbe, hogy na akkor itt, írás, kezdek elmélyülni, jövök rá, hogy az egész gyerek és serdülő és felnőttkorom a rendszerváltozással, miegyébbel egy hihetetlen gazdag valami, amiről valójában úgy, ahogy én, a világ semmit sem tud. S netán szeretne, mondjuk itt...S könnyen lehet, hogy magyarul is, angolul is. S lehet film is belőle.pl. a Kusturica sokat jár az eszembe...

Mondok pár példát:

Össze lehetne gyúrni alakokat a menekülttáboros Judittól a Tiboron keresztül, a szájki biológia tudós, aki miden alkalommal lelőtt hat őzet illegálisan, a felesége helyett, aki Harlydavidsonos felvidéki parasztlányként kábította a feka redneckeket. Ott vannak a nők, az összes őrült ketrecükkel, gondolj a charlestoniakra. S ezek csak, akikről te is tudsz, s hány volt még ezenkívül! De ott van a fahordómon, a katolikus pap, akivel ott a Róma melletti pápai nyaralóhelyen találkoztunk először a hóban, ment a kis hátizsákjával, hogy majd később a nyugati partvidéken mehikói menekültfiúcskákat analizáljon, s gazdag vénkurva kifosztására utazzon a bába féri ácsolta spanyolfalak mögött, mikor a magyar bejárónő megjenek a kelbimbóból készült „emberfejecskékkel". S a Bruce nevű szabadkőműves félfasiszta Mr Younggal szővi mindet, ami itt szőhető, az, ami a vallás, az egyház, a hadilóvék, a kémképzés környéke, miközben egy Sonyja és egy Denis nevű éppen siklik ki egyfajta realitásba, valamerre a Virgin szigetek, felé, - hurrá megyünk mi is…! de ez is zátonyra fut az ex-feleség mángorlófáján, huh. S ezt, csak most rögtönöztem. De ott van a mr melone. Aki Charlestont lett volna hivatva újjáépíteni – velem – de igencsak lenyúlta, amit lehetett, ráadásul drágulóba keveredett a gyerekivel, mag azzal a pacákéval, aki az atomtengeraalatjárókat navigálja az akkor még működő charlestoni hadikikötőbe. s valahol egy magyar főszakács jégtortát készit egy maffiózónak, akinek nem tetszik s szétlövik a tökeit. Miközben a Tibor kurvákkal teli teherautóján vonul végig a főutcán, a másikban a keleti háborúból visszatérő katonai parádé zajlik, de a Tibor csak a gumijavítóját, az autóversenyt, s a jópofaságot igyekszik reklámozni, s amiért letartóztatják, jócskán ráérezve és rátéve minden amerikai ordenáréságra, mert hogy ő a cigány a csokikirály, jő Svédországból egyenesbe. S ott vannak a magyar prolik, a drága endre, egy tanulmány, az ipari hajszárítójával, amitől fölgyulladt a lánya haja. Az alangol Valcerijével. A délszlávos jó szívével, s flegma fasizmusával. S volt ott még ezer más magyar is, a gyújtó patkány-z-baracki a székelyparaszt Terijével, a Kazin a karrierista pedálgép és a hozzánk

csapott, önmarcangolás, gyogyós Lacikájuk, phű. Leila, a rút kiskacsaborszorkány. Na meg a férje, a Krokodil, más, nem-e-világi tudósfajták. Botosjóska, a bölcs mesterember, Meg a kommunista portó-mosolygép-mérnök, meg a magát szögbelővő Avanti, az igazi földalatti avantgárd. De van ott miami buziművészpár, s a

Géza, mint külön intézmény: - kanapés pecázás a krokodilok között, a sztriptíztáncosnőt nem lehet helyben megdugni, Géza horvát és a vadszerb floridai csatája. Géza hússzal a highway-n, géza elmegy a délszláv háborúba, de előbb még a haveromhoz Solymárra, leszáll a keleti pályaudvaron, s mondja a várakozó taxisoknak, hogy „na, mi van faszok, ki visz el, Amerikából jöttem", s a kaliforniai repülőgépbérbeadó a Hiltont áruló real estates nejével, fölfuvalkodott milliomos akinek elbasztuk a gránitfolyosóját, s ezért ugrott a sok villa építés a Karib szigeteken, a kicsi, bolíviai ganzmávasok, szegény és gazdag kubaiak, hurrikán utáni Florida állapotok, templomközösség marslakó magyarokból, élükön egy erdélyi pappal. Ezeket mondom, mert ezekről hallottál, pedig itt vannak az újabbak, oldalágiak, a Maxin-művésznő és a naturalista anyja, a bibliai Sam, egy zsidó professzor, akit Izraelbe utasítottam, hogy jól megutálja a fajtáját, az egész redneck Miller cég a Whrigstwille beachen, a piperkőc Jim az angol nejével, a leszbi realestates nő a feka babájával, meg ja! akinek a rákos nővérét te is ismerted. Meg az őrült építesz nőm, akinek rákagydaganatos férje helyett én léptem be, mint lehetőség, némi lére meg sok balhéra, egy görög rovarirtó maffiózó, filippínók, mint egy fajta, Margaret tündéröreganyám a sárga sportmercijével, halottmosó férjével, s a post-impresszionista, gyönyörű-lélek, öreg Nancy, s így tovább. Ez persze semmi, mert ezek csak emberek, s akkor még nem szólok mindazzal, amit okoztak. Elmondhatatlan s felfoghatatlan történet, s mindez onnan nézve, hogy ez tapasztalat, élmény, esemény, közvetlenül megélve, s millió és millió tanulsággal, ami mind egy magasabb megértéshez, felfogáshoz, léthez vezet. A költözéseim, hm. S itt van ez az egész akklimatizálódás, ahogy összeszedegettem a Public televíziót, a Charlie Rose showt, a gazdaság a politika, a humor az irodalom s a közélet itteni képviselői, angolul, s amiről valaki, aki épp idejön az égvilágon semmit sem tud. Még ha tud angolul akkor sem, de ha nem, akkor meg kukakakukk. S jó volt, mert a sok egyedül lét és hiábavaló fölmutatások után itt volt valaki, s értékelte és megette a magyar főztöm. De nagyon hamar, nihil lett belőle. Iszonyú sokat dolgoztam, hogy menet közben szinkron fordítsam az angolnyelvű, nem okvetlen amerikai filmeket. Hogy valami közös nevezőre jussunk. De hát óh, azt, hogy is lehet. Mindenesetre jól ráfáztam mert senki sincs hozzávaló. S innen egyenesen vezetett az út ide, ahol most vagyok. Persze, valaki vehetné a lapot, s mondjuk ott volt egy megoldás, amiről sokat beszéltünk is, az alkotás. Már megint. Mármint, hogy ő egy művész. S még az is volt, hogy azok a szőttesek százezreket, milliókat érnek. Tapestrie. Nem goblen. S kiderült, hogy

még ezreket se, meg hogy hónapokig tart egy, s hogy az egész olyan neoprimitív ösztönös s innentől csak a falusi vásárba illik.

S hát nézzük csak kis ez a művésznő, akivel itt a végén vak lóként világgá mentem:

Pacuka agyament kuplerája

De hát ez messzire vezet. A „Világjáró Széplélek" meg a pacuka. Ez illett rá, ez a név, ami eredetileg egy vietnámi kóbormacska után rá átháramlott. Erre a groteszk szegényparasztságba, a később öngyilkos lett főboncnok lányaként felnőtt szuterénlakó miegyebekbe csöppent élet és – szőttes-művésznőre. A gyerekei apja – nem férj, szív infarktust kap, Az első férj kirakja őket, gyerekestől az utcára, A nagylánya a legidősebb gyermeke fiúját lazán elszereti, aki ettől tizenéves korában hozzámegy egy cirkuszi erőművészhez, aki egy okostóbiás fafaragó is, a neve Lajos, s aki harminc évvel idősebb, akivel valahol turnéznak, s egy lakókocsiban nevelik gyermeküket. A nagyobbik, a dragos fia követi őket Angliába, majd hazatér, s elvesz egy örökösnőt, aki még mindig eltartja. Ezek egyike sem beszél vele. Illetve a lány sikoltozóáriákat káromkodik a Skypeba, a „nemtörődöm, önző, kurva, szélhámos, anya" meg ilyenek, s oda kell rohanni lehalkítani, kikapcsolni., mert még a végén kibasznak bennünket a lakásból. A legkisebb gyerek a Mücüke halkszavú, hízásra hajlamos riszálja a seggét, s nem tiszta melyik nemhez tartozik, néha hazahoz egy pasit, aki ott alszik, s akire közli, hogy „ezt nagyon kedveli". huszonöt éves, s ipari tanuló asztaloséknál. De, mikor a szétrohadt kerítésüket javítottam, egy deszkát nem tudott elvágni. Nem dolgozik anyuka nagy életcélja az, hogy kiiskoláztatja. Lényegében otthon tévét néz, most már a zsidó nő pesti albérletében. Minden hónapban megy Mücükének a pénz, hogy jó legyen. párszor még én is küldtem neki, ez bizonyítható az átutalásokból... Az egyszem fiútestvérével, aki, egész családjával együtt mentős, nem beszélnek. Az anyja nem rég öngyilkos lett. Gyűlölték, rühellték egymást, mert paládul az anyunak jó nagy mellei voltak, neki meg kicsik, s egész gyerekkorában ezért csúfolta. A szenzációs, örök hallhatatlan színész szerelme öngyilkos lett – miatta, mert hát bizony folyamatosan ki kellett kosaraznia munkaképtelen alkoholistáját, azt a hősszerelmes szekagépet. ezeket ő mondja, nem én találom ki. Egy gazdag zsidó nő babájaként s annak tizenhat éves, túlérett kamasz fia pesztrájaként beutazza a fél világot, a cikkeket a nő fizeti. De igencsak félrelépdelt, amiből óriási balhék, s retorziók lettek, például bizonyos adósságokat ki kell fizetni, mondjuk pont Amerikába indulás előtt pár órával. A halott férj egy gazdag rokona, csak azért, hogy innentől kezdve az egész család örökké kedvére kurvázhassa, megveszi neki szarért-húgyért a dányi házat. nem messze a cigánysortól. Egyedül él, sok kutyával és sok macskától teleszart rongyok, szemét, s a zsákszámra összetarhált rothadó fonal között, ahol köztudomásúlag mindenki kihúzzintott hentes, ez egy amolyan „rendes-hentes falu", - komolyan, az összes

szomszéd, s magas kőkerítéseket építettek, hogy a kupiját ne is lássák, eladósodva, egy öregotthonban robotolva az elmúlással, éhbérért dolgozik, s háromműszakban. Azon tépelődve, hogyan legyen öngyilkos. Kimondottan a ronda embereket kedveli, gondolom mert akkor nem olyan nagy a kontraszt köztük. Nos, egy ilyenje volt előttem, egy szótlan, a Barom arcú, a zsidó barátnővel kacarászva így becézték, s akit gyerekkorából ismert, s ínséges időkre szedett elő, s akiről kiderült, hogy mindenben olyan minősíthetetlenül rossz volt, mint csúf, az ágyban, a konyhában, mindenütt. S egy napon mondta neki, hogy húzzon el. El is ment, szó nélkül. Előtte egy színházban is volt csaposnő, azt hiszem ez élete nagy csúcsa. Nagyon félrecsapott eleganciával tud erre visszaemlékezni. Egyszer halálra ijesztett mert azt mondta, hogy ő élete végéig el tudna ülni egy bárpultnál... Amatőr színházében, például, egy koszos pesti mellékutcában, aminek a pince-raktárában, a sörösrekeszek között lakott. Nos innen egy kupiba ment, dolgozni. S na, minek? Csaposnak is mellékesként, ahogy a fél világot megkerülve hozzám hitelt érdemlően visszajutott, valami gyertyatartó másnak is… Aztán jött a lehetőség, mert volt Dányban egy vasgyár. Oda ment lemezthajlogatni a legények közé. Aztán plakátragasztó lett, ő fogta a csávónak a létrát. Azt mondta, csak arra kellett vigyáznia, ha a pacák ugrik, akkor jó helyezkedjen. Amúgy érdekes, szabad, jó meló volt. Egy Gelkába is dolgozott, ott ismerkedett meg a fiai apjával, aki nős volt, s itt is ott is élt. Ez aztán egyszer elment – állítólag pecázni, a, hogy szokott, egyedül, s rejtéjes körülmények között infarktust kapott? Valami ilyesmi. Ez az a prosperáló zsidó Barátné egyszer próbált belőle repiügyvezetőt csinálni, kihúzzintotta, de folyton leesett a tűsarokról, valahogy nem tudott se fellépni, se elülni. S így a dolog hirtelen megszakadt. Innentől kezdve segélyeken, meg a főnökasszony kegyelemkenyerén lötyögött. Sötét, kilátástalan, nyomasztó lét volt, csokoládé abálások sem tudták föloldani. Ekkor került az öregek otthonába. csak át kellett menni az utcán, meg vissza. Havi hetvenezerét, Mücükével, a sok állattal s sokmilliós adóssággal, amit a Főnéni bosszúból visszakövetelt. Később majd a házeladásból lett törlesztve. Mikor is jöttem én. S hát ami a legérdekesebb, az az álmokkal való igen gyors, igen kegyetlen, s végzetszerű leszámolás itt kint, felületesség szinte perverz s sietős együttműködésben, támogatásban, lelkesedve s mégjobban és mégjobban, s még mélyebbre összetörve, kiábrándulva, elhalva. Egyszer fölem hajolt s azt mondta: te a végén még megszeretlek" – s mondanom se kell, hogy elküldtem, - oda. Kiderül, hogy nincs pénz, nincs hova menni, hogy nincs itt semmi, hogy ez egy recesszió, s minden hiába, mert a sok drága kaja, sok csiricsáré ruha, a nyelvi ismeretek hiánya okozta hátrányok, társaság nuku, itt mindenhol pont ugyanolyan mocsár, és kültelki lét van, mint ami elől hiába menekült, hozzám, Amerikába, - így, félseggel, nem lehet.

November 23 de beszéljünk lj

Nem tudom mit mondjak.

Mindenesetre bizonyos reagálásaimat el kell fogadni, mert hogy valaki, valami kiváltotta ezt belőlem, s nem vagyok robot. Elnézést, tudom piti, de hát ilyen az élet...

Tudom, „agyvérzése (csak) a Mosonyinak lehet, s az meg is érdemelte, hogy valaki törődjön vele. Énhozzám nem jön egy feleség sem...Ja, majd helyreáll. Először úgy vezettem, mint aki be van rúgva, s lazán átmentem mindenféle járdaszigetken. S bezzeg az én ápolónő feleségem még akkor sem vezetett, a hülye falusi p... a városban. De az agydoki, az elég kiábrándítóan azt mondta, hogy az ott, az döglött, kész, elment, s majd persze, a cortex megpróbál rendet rakni, de mikor főoszlopok ködölnek, leolvadnak, elégnek, szétmálnak, ott már rendes épület soha nem lesz. Olyan, mint volt soha. S ott ültem az ágyamon, s azon „gondolkoztam," hogy akkor én most már nem biztos, hogy szívesen szeretnék még élni. Egész életemben arra vártam, hogy az agyam használhassam, s pont az ment el. Ment volna inkább valami másom...

A következő meg az lett, hogy a volt feleségem segítségével, távollétemben kifosztanak.

Legutóbb ott hagytuk abba, hogy el lettem küldve a p.…ba, az egész családom, az Sandra, te, a Borisz, hogy Kafka, meg bűn, meg „hogy képzelem én, majd innen irányitok mindent? elintézem mások dolgait? S az utolsó szó az volt, hogy a kötcsei házunkban megjelent egy csapat s előadott egy történetet, ami ellenem szólt, s a családom elhitte. S soha senki nem tette hozzá, hogy oké, mi történt – utána...Ezen kívül követeltek mindenféle személyes holmikat. Mindezt az után, hogy téged személyesen megkértelek, hogy ne engedj be a házba senkit. S tekintettel, hogy te vagy ott, igen, ott vagy, van kulcsod, s anélkül, hogy valakit beengednél, be kellene, hogy törjön a más ingóságába. Ezen kívül én felhívtam a rendőrséget, s kértem a segítségüket. Azok az emberek nov. -én voltak ott, a rendőrséget nov. 3-án hívtam. Az utóbbi nem tudom mit csinál, vizsgálja saját magát, azt hiszem, mert valahogy nem tudtak az egészről, vagy ilyesmi. De majd kiderül. Mert nekem van bizonyítékom mindenről. az a hívás megtörtént, beszéltem az ügyeletessel, aki megígérte, hogy kiküld valakiket. Hm. Persze, majd kiderül, kell, hogy válaszoljanak, csak, addig is...Nos, akkor most tőled kérdem, hogy mi történt, hogy szépen folytassuk sorba. Tehát megjelentek valakik, kik? Mücüke? azaz Zala Mücüke? Meg? A Gedő nevű bátyus? A nőjével? Esetleg az Vica nevű barátnő? Vagy annak a volt férje, bizonyos Átlag Péter? Oké, s aztán mi történt? Kint volt a rendőrség, vagy nem? Elvittek valamit, beengedted őket, vagy nem? Annak idején azt mondtam, hogy egy „kifizetetlen munkabér is az. Nos így is van. Én majdnem négy hónapig miden nap, dolgoztam annak a nőnek a házán, s fizetést nem kaptam. A másik: rengeteg személyes holmimat, ingóságom, szerszámom vittem oda. Plusz több tizezer forinttért bevásároltam. Ugye arról volt

szó, hogy összeházasodunk. Ezek tehát mindaz, amit közösen szereztünk az külön, meg külön az, ami már a házasságunk előtt személyesen megvolt. Például az én szerszámaim, a hangfalaim stb. Na meg az ő cucca. De ugye, azt ne az ő rokonai döntsék el, amíg se én, se a megbízottam nincs ott, mert hogy a családom tagjai azok nem velem, hanem az ellenséggel vannak. Szóval, hogy mi kié. Ezért aztán én arra kértem a siófoki rendőrséget, hogy addig, amíg a törvényes úton nem tudjuk ezt megoldani, addig zároljuk. Ezzel mindkét tisztviselő, a bűnügyi főnök, meg a helyettese egyetértettek. Azóta még kértek adatokat, időpontokat, amiket elküldtem. Eddig nem válaszoltak. Nos, értem én, hogy az érdeketek azt mondja, hogy kooperálunk, hát akkor kooperáljunk. Tehát szeretném tudni, mi történt. S amúgy is szeretném tudni, mi van a cuccaimmal. Ez ugye egy szívesség kérés. S azt hiszem, innentől minden valahogy az. Nem? Én nagyon szívesen, mint, mindig együttműködők, ahogy már ezerszer elmondtam, újra és újra, úgy, hogy mindenkinek jó legyen. Feltéve, ha más is úgy csinálja.

Jack

Nov. 22 este. Vért hugyozok, hogy kifizessem az autóbiztosítást az ingyen internetes mosoda parkolójában, a sötétben.

Át kellett tennem pénzt a banknál, aztán a biztositó most kérte az online csekkhez a roaming lumbert meg az account lumbert. S csak az utóbbi találtam. Erre fogtam és kifizettem a bankkártyával. Amivel eddig soha nem tudtam, s jó bonyolult volt. Aztán elmentem a Glenekhez, mert hogy most a jó time. Már elültek kicsit kint a ház előtt, de még nem ittak eleget, szóval lehet velük beszélni. Mondtam a bankkos story, s hogy a hajó. S össze vissza bullshit, hiába kértem, ne vegyenek már le. Licitáltak a genyaságba. Szerencsétlen proli népek, pedig még viszonylag fiatalok, de megrohadt az agyuk. Aztán éjjel arra jöttem rá, hogy valami mégiscsak nem stimmel ezzel a bankal. S remélem igazam van. Most az egyszer. Mert hogy folyamatosan levették a lét, s akkor nem tudom miért követelik kétszer. Nemlétet, hogy valaki tévedhet náluk is? Gyógyszerért is el kéne mennem. A camperben viszonylagos kényelem van, jobb itt hátul, de még mindig mindenki ide lát. Utálom ezt. Útálom...Kéne a Kevinnel is beszélni, hogy mi van. Például fölmerül, hogy nekem nincs jogom megnézni mi van velem? Csak másnak?

Nov. 23. Csütörtök mi van a bankkal?

Semmi, mindig a banknak van igaza.

De erre már én is rájöttem, mert ahogy visszaemlékeztem, nem láttam én ott ezer dollárt levéve, csak olyan ötnyit. Márpedig annyit vett le a „bondos" csávó, de honnan? Hát egy másik helyről, s jó, hogy egyáltalán lehetséges az ilyesmi. Mert másképp még hetekig ott rothadhattam volna bent. Aztán a nő majdnem

elnézte maga is, mert ez a két hülye szám annyira hasonlít egymásra. Mindegy, áttranszferáltam, s maradt 135 dollár rajta. Úgyhogy most van összesen vagy ötszáz. Az élet hátralevő felére. Aztán elmentem a Walmartba, s vettem egy csomó mindent, húst meg borokat meg banánt meg grapefruitot, meg valami finom kávét, s faszoltam egy csomó neylonszatyrot, s aztán úgy döntöttem, hogy nem is megyek a socialsecurityba segélyért, mert minek. Kár erőltetni. Mert az jutott eszembe, hogy bemutatom az új papírt, hogy kész, azon nincs több pénz. De a múltkor már azt mondták oké. Remélem az is. A héten el kéne dőljön valami, legalább is azt mondták. Mi ez a hihetetlen torkoskodás, azt nem tudom. Aztán hazajöttem, csináltam valami brokkolis moslékot. S a bármilyen cirkusztól igencsak kiakadok, s ilyenkor innom kell valamit, s ilyenkor eszem is valamit, s ilyenkor aludnom is kell. Most valami hihetetlen hisztis köhögés van rajtam, s nem tudom miért. Kint ülök a camper előtt, gyönyörű felhős az ég, ahogy átszűrődik rajta a holdfény. A szomszéd éjjel hála az égnek nincs. Mert hogy megjelent egy kis köpcös alak, beszélgetésbe elegyedett velem, bemutatkozott, már nem tudom mi, mondta, hogy zajt fog csinálni, mert bütyköl, mondtam oké, én is, föl javítom ezt az izét, s különben is többnyire ács szoktam lenni. Aztán tényleg valamit ügyködött, de hát ez van. Az jobban zavar, hogy úgy tűnt itt nincs senki, csak néha jön a zord északról, erre közölte, hogy már pedig ő itt él. Na basszameg. Egy kis vékony drótkerítés választ el bennünket, s pont idelát. Ez az, amit mindig utáltam. De hát minden olyan ideiglenes. Valameddig még itt kell laknom, úgy tűnik, de aztán előbb utóbb elmegyek, valami campingbe, ahol majd szabadon világíthatok, vécézhetek, süthetek-főzhetek. Az a hőség azonban komolyan aggaszt. Hogy lehet itt élni, ebben az örökös hőgutában? Álandóan bezárkózva, mert hogy kint nem lehet lenni. Az is érdekes, hogy munkanélküliként többnyire csak a semmittevők táborának életét élem, amit mindig úgy csodáltam. S úgy ki lehet bírni. Ide megyek, oda megyek, boltokban, autózgatok, faszom. Elég pengén vannak a dolgok, pénz, türelem, normálisság. Aztán elmentem beszélni az Jillel. Először úgy tűnt reménytelen, de aztán mégiscsak ott volt. Próbáltam vele skypolni, de közölte, hogy annyira utálja, hogy inkább ne. Írjunk, aztán nagy akadozással belefogtunk, s nagyon idétlen lett. Szerintem piált, de igyekszik bent maradni. Közben folyamatosan figyelmeztetnem kellett, hogy legyen már normális, de akkor az lett kis időre. A hát beszéltünk a házeladásról, s nagynehezen kiderült, hogy odaadta a pacuka cuccait, de inkább csak papírokat. A többi maradt. A bútorok, miegymás. S volt ott sok szár. Mondjuk az egy másik kérdés, hogy hova tudná vinni, - ház az nincs. Aztán egy ponton nagyon hülye érzésem lett, mintha valaki más is lett volna a háttérben, a pacuka? Ugye nem játszik vele össze? Kezdek megbolondulni. Például nagyon feszegette, hogy mi van a rokkantságival, miből mennék haza, mikor, s hogy úgy se fogom megkapni. Miből fogok, tudnék élni, hát mondtam, hogy abból. Szóval, keményen kikérdezett, ami nem szokott az ő stílusa lenni. Áztam mondta, hogy ő meghalt, ebbe az egészbe, s inkább csak

el akarja felejteni. Szegénykém. A kis Jill örökös kálváriája, nem tud kikeveredni a pitiánerségből. Tényleg tragikus neki, hogy én ilyen vagyok. Másnak is. Csak nem elég elővigyázatos lévén, mindig én fázok rá. Aztán lementem a beachre, megnéztem a naplementét. Aztán hazajöttem, s próbáltam írni, de hőség volt, s fáradt voltam. De aludni nem tudtam. Belül iszonyú a hőség, kint príma, langyos, tücskös, holdfényes, meg minden, csak sok a szúnyog. Nos, még mindig kint ülök. Előtte bent az ablakokat takargattam, hogy lehessen bent világitani, anélkül, hogy a szomszédok látnák itt vagyok. Nyilvánvalóan így van, itt áll az autót, amiről Amerikában mindig mindent lehet tudni. Szóval, nem tudom mi lesz a hajóval. Igazság szerint babonásan tartogatom, hátha mielőtt eladnám, megjön a válasz, s akkor meg lehetne tartani. Hm. Bá nem tudom minek, kivéve, mikor a vízhez megyek mert akkor elfog a honvágy. A rohadt életbe, csak ne szeretném annyira. Csak ne szeretnék annyira mindent. Mindenesetre észnél kéne lenni az Jillel, gyanús nekem Azt mondta, hogy télen nem nagyon jó házat eladni., nehéz ezen eligazodni. Mindenesetre mondtam neki, hogy én itt sokáig nem szándékozom maradni, s megyek haza. Kurvára nem érdekel, de tényleg nem. Ezért is faggatta a rokkantságit, hogy megkapom e, mert az azt jelenti, hogy megyek e, tudok e menni, meg ilyenek. De ügyesen kitértem aztán mert már túlzás volt az egész. Na, mindjárt kilenc óra, ideje elbújni. Millió szúnyogcsípés van rajtam. Mindenesetre halálra idegesít mi lehet ezzel a nővel, akit egyre jobban útálok. Mint a szart. Hogy tehettem én ilyent, édes Jóistenem?

Nov. 25 Hi Kevin, a few more deatails

I just have a few observations about that document I received from you:

In that there is a quote saying the argument was about money.

My opinion is this is a shallow and very misleading generalization about the matter. Since she started to work, I have been asking her to share our living expenses, what she always refused. But after my stroke the situation became urgent, since I lost the source of income. and to my information our very existence became at risk at the hotel. Our rent was part of the agreement I was working there. Her work does not, „housekeepers do not get accommodations after their work. My boss, Paul Martin told me, just days before. And of course, I became upset what I verbal expressed to her, - and then the following happened – as I stated in my document what I gave to the Sheriff Office on ..., and they said it is going to be attached to the rest of the documents. In that I tried to explain two things: my health and mental condition, neither on that day I made that document, and not on the 1th of October was ideal – not, and still not ideal after my stroke and neck surgery I had just a few weeks before. So basically, the argument was about two things: our living expenses, (money and the immigration situation I believed we were in. I made several attempts to explain things to her, but every time she got

so upset, she actually started to attract me. She was hitting my chest kicking me and use her finger nails, to hurt me.

Sincerely Jack.

ÉLNI SE KÖNNYŰ, LJ EGY FÖLDKÖRÜLI VITORLÁSVERSENY TANULSÁGAI

Azért lehet valakinek nagyobb felelősség-dolog, mint ahogy a legtöbben gondolnánk. Csinálni ezt az egyszeri dolgot. S lehet menni az árral, a dobozon belül lenni, gondolkodni, meg kívül is. S én, azt hiszem, próbálom nézni innen is, onnan is. A belülről nézés egyszerű, miden hétköznapi ember ismeri, s a kívülről? Na, az lehet valami teljesen más. Mondok egy példát: volt egyszer, utána lehet nézni, nyilvános, - egy egyszemélyes földmegkerülő vitorlás verseny. Sokan, jó sokan indultak. Angliából. De, aki érdekes volt, az kettő. Az egyik egy csóri angol, másik egy francia filozófus. A csóri angol minden tekintetben egy hétköznapi zseni volt. Megáldva minden normális s földi jóval, mint- feleség, család, szándék, s a létező összes fizikai s mentális képességek. S más és más okból, de természetesen a cél a győzelem volt. Sok pénz, dicsőség, miegyma. Egyik sem győzött. Mindkettő győzhetett volna. Hajszálon múlott. Az angol nagyon szar helyzetből, kétségbeesve-kétségbeejtően reménytelenül kezdte, de voltak más csodák, elindult. Itt, most, fontosak a részletek, de nagyon. A másik is, a többiek is. A francia már megkerülte egyszer a földet, az asszonnyal, akivel elvoltak. Nos, az angol reménytelenül lemaradt, már mindenki visszafele jött, megkerülve ott lent délen a Horn fokot, amikor ő még csak odafele ment…S gondolta jó buli lenne kicsit csalni. S megállt, s lehúzta a fejét, egy pár hónapra. Iszonyú bonyolult volt, mert már akkor sem lehetett csak úgy elbújni a világ elől. Észre is vették, de egy darabig nem lett baj. S hát mondani se kell, az egész világ izgult, lihegett, s fogadott. Beleértve az angol népes családját, sok sok gyerekét, feleséget, királynőt, az egész angol népet. S úgy tűnt, egy pillanatra, még a végén bejön a trükk. De aztán beindult a lavina, s óriási, óriási botrány...De, de, de, még mielőtt totál botrány, a megérkezés előtt pár héttel, egyszer csak, szép lassan, iszonyú kínokat okozva, el-tün-t. Szó szerint. Csak a hajót találták meg valahol délamerika csücskén, ma is ott van, szétesőben. nagy valószínűséggel öngyilkos lett. S ott maradt az egész család a világ szégyenére – s később a győztes, egy másik angol adott nekik sok lét... A másik, a francia, nem volt a legjobb, de lehetett volna. Volt egy pillanat, mikor már minden befutó húzott, mint az állat Anglia felé. Kint állt az egész nép, s kukkerolt. S egyszer csak, a francia, fogta magát, holtversenyben első-harmadik volt, s megfordult. Visszafordult, még egyszer megkerülte a földet, egyedül, egyedül, egyedül, s kikötött Tahitinál, ahol már volt. Aztán még egyszer elment valahova, s irt egy könyvet.

S azt mondta: csak egyszerűen nem tudta elképzelni magát megérkezve, híresen, gazdagon, meg minden. Az úton levést, az önmagát keresést azt igen...

Látszólag igen egyszerű történet, de az összes részletével együtt, hááát, nem az!

Jack

Itt a vége, fuss el véle.

Jack

„Don't pass me by"lj

Hogy van az, hogy egy ember bajban: betegen, halálálfélelemben, igazságtalanul elitélve, megbélyegezve, kóborlás fenyegetett állatként egy számára fontos választ vár valakitől, s hallgatás, félreérthető hallgatás rá a válasz?

Nov. 26. Péntek Soha nem telik el ez a november.

Azt mondták november, s most már mindjárt vége. Először mikor még volt otthonom, az a remény éltetett, hogy majd az elején. Most már, hogy nem megy át a következőbe. Tényleg, ha kiderül, hogy nem, s még kell várni, akkor jobb lesz? Attól jobb lesz? Elméletileg igen, attól jobb kell legyen. Rám általánosságban jellemző, hogy akkor újra igazítunk, s kész, csináljuk. Például abból a szempontból is jó lenne, hogy hogyan osszam be az időmet, mi legyen az írással. El kell e menni dolgozni? Remélem nem. Amúgy kezdek bum lenni. S még hidegebb lesz, ami remélem jó. Majd fűtünk. Írni kéne, de nagyon. Nos, asszem lemegyünk a beachre, az talán jót tesz. Nyugati beach, nem ott jön föl a nap, fura nem? Tér, távlat, levegő, perspektíva, ez, ami hiányzik. Még bőven sötét van, nincs öt óra. Lehet egy félórára lefekszem. El kéne mennem gyógyszerért. Na meg hát a hajót kéne intézni. Érdekes dolog volt ez, mert ösztönösen nem csinálom, csináltam eddig. Abban sumákolok, hogy nem kell eladni. De most már föl kell készülni a legrosszabbra, hogy el kell adni. Nagyon fogy a pénz, s idő kell ahhoz, hogy elkeljen ahhoz is. Na, anyukám, kicsit pihenek.

A menhelyen, szabadulástól szakadozó napló

Nov. 27szombat Felfoghatatlanok ezek a napok, hetek.

Hajó ügyben tököltem. Csináltattam egy kulcsot egy vagyonért, több mint nyolc dollár! S utána találtam két kulcsot is a tartalék kulcsomon, amit soha meg se néztem, illetve pontosabban föl sem fogtam, hogyan. Walmartoztam, aludtam, nem is főztem, aztán takarítottam, fürödtem, s most a könyvtárban vagyok. Elég meredeken lökött vagyok néha nem tudom hol vagyok, meg minek. Azt hiszem elvesztettem egy jó nagy darab éberséget, önazonosságot, világérzékelést. S ettől szomorú vagyok, mert ez nyilvánvalóan egy korlátozott dolog ahhoz képest, ami lehetne, az, ami volt rábasztam. Ráadásul ez ugye egy iszonyú önvád, hogy miért

is nem tettem többet. De hát úgy rohantam, mint az állat. S tényleg senki sem értékeli ezt? Azért ez az, ami nagyon bánt, legalább ez lenne. Pedig a sziszifusz a kutyafasza hozzám képest. Jó, mondok nézegetek már egy kis világirodalmat, mert hogy nem igazán teszem, az utóbbi fél évszázadban. S mindjárt találtam egy Martin Amis-t, a Hitchins haverját, vele kapcsolatban halottam róla, amúgy semmi. S most kiderült, hogy egy nyelvőrült, ami engem valahol most igazán érdekelne. Persze mindjárt kezembe kerültek a nagyok is, a Márquez, a Faulkner. S hát iszonyú szomorú ez is: nem is olvastam el semmit senkitől. Normális vagyok én? Ha most hazamennek, s semmi mást nem csinálnék, mint olvasnék, csak magyarul, az is késő lenn, kicsit angoul is? Nahát ez az. S hol vágyó én még ettől? Iszonyúan félek az értelmetlen s korai haláltól, nem tudok ezen segíteni. Történhetne már valami! valami jó, persze. Rájöttem, nagy okosan, hogy nem hoztam el a töltőt. Sokáig úgy sem lehet itt lenni, még van vagy másfél óra, majdnem elég az elem. Internetezni kéne, kint hőség van, undorodom a hőségtől, északon fagy, otthon harminccentis hó, reggel össze is vesztünk az Jillel, felhívtam az utolsó filléremen, elküldött, „dönt passmibáj", mondtam, nekem háromméteres az agyamban a hó, s kész, vége. Nem tudom mi lesz ebből. Senki sem hív a hajóra, már csak kilencszázötvenért árulom, felfogadhatatlan. Mi van nem lehet eladni? Képtelenség. A Glen is hülyitést, bizony. Ezek a proli népek, hányszor fölmerült, hogy jobban kéne velük barátkozni, de hát itt van, olyan primitívek, hogy csak úgy cuppan. A múltkor ül a lépcsőn, s el kezd fingani nagyokat. Aztán mondja, hogy na jó, most már be kell mennie a Johnra, mert mindjárt oda a lépcsőre fog szarni. Ami hagyján, de ez az egész felelőtlen ígérgetésid, amit előadtak a javítás, rendbehozás, megvevése, kipróbálással kapcsolatban. Legutoljára, már mindenki licitált, valahogy, félrehívott, az asszonya is ott volt, a mondta, hogy itt túl sokan vannak, de őt komolyan érdekli, s jövő héten. Az asszony kontrázott. Aztán pár napa múlva mondja, hogy ahh, nyista lóvé. Titokban még mindig reménykedem, hogy nem kell eladni. Ha viszont igen, akkor nagyon feszes lesz a játék. Még jó, van hol lakni. A Bill is biztos fogja kérni a lakbért, százötven. Lehet elodázom. Klausztrofóbiák, de el vagyok. Még a kisollómnak is van helye. Ma körmöket vágtam, fürdés után, azaz zuhany után, melegvizes

Küzdelem a saját démonjaimmal

Mindig röhögnöm kellett, mikor ezt olvastam, micsoda ciki, az embernek ilyenjei nincsenek, az ember normális. Hát, pedig van. Totál, teljes libikóka. Könyvtár, Wikipedia, az irodalom történelme, a gondolkodás történelme, az intellektus történelme, nagy fejek. Jó fejek, jó életek, - nem olyanok, mint az enyém. Tolsztoj és Dosztojevszkij. Volt a Leobácsinak jó élete? Én azt hiszem volt, csak elnagyvonalúskodta. Aztán egyszer csak bejelentik, tizenötperc, s záróra. Zárom hát, ami éppen nyitva: index – mi újság otthon, hójelentés, ua, otthon meg északon itt, - örülnöm kéne, hogy izzadhatok itt a jó meleg párhába..., nem kell ahh, Bezzeg,

mit akarok én? Egy Izsák Berlin phű, Izsák egy zsidó név? Akurvaéletbe, jórábasztam már megint…, na ezen el kell gondolkodni...Ez a zsidóság...S ez a Berlin, nagyon pepec orosz zsidó, találkozik az Annuskával, nagy orosz költőnővel. S mély nyomok, aha, de ehelyett egy mágnásnőt vesz el, szemlátomást gazdagot. De ez mind mindegy, jól működik a bácsi agya, s mindenfélét elnyer a zsidókra nagy toleráns Angliában. Kijövök. Végestelen végig az úton kempingszékek. Nézem, ott van e a pacukáé. Az miénk, amit vettünk, egy kéket, egy pirosat, alig használt, autó hátuljában verődik, sikerült megmenteni. Most mindkettő nálam van, itt a camper előtt, én ülök mind a kettőn, kitakarítottam a betonteraszt körülötte, ki porszívóztam a nagy porszívóval a fűből ráfolyt földet, bogarakat, s most tiszta, egyiket összehajtogattam valamelyik nap, mert esett rá az eső és megáll benne, ezért Összehajtogatottam és letettem a camper ponyvája alá, de hülyén nézett ki, úgyhogy másnap felállítottam, s most ott vannak egymás mellett. S még ott van a hajó vasszéket a műanyag csíkokkal, koszos, de kényelmes, s most itt van ez az éj, ez az éjfél, mikor föl kellett kelnem, s fogadalmat tennem, ha nem akarok megbolondulni. Szentül meg kell fogadnom, hogy másképp csinálom, mert ezek a kora esti civil szokások itt nem mennek. Itt ülök a camperben, de még ezt a bezártságot sem bírom. El kellene mennem valahova. De nem merek, mert hogy a rendőrök. Attól félek elkapnak, s valamibe belekötnek. Arra ébredtem, ezek jártak a fejemben, hogy valami mégsem stimmel az Jillel. Végül is csak nem válaszolt, illetve szóban igen, de rengeteg dolog meg nem stimmel.

Ezek a rejtélyes célzások, a Borisz levele, meg amiket már elődadott régebben is, az autó ellopása, a rendőrség kihívása, a válás, az éjszakai telefonhívások, az utóbbi évtizedekben. A hűdés. Hm. Egyáltalán nem lírai, mint a Ginsbergnél. Nyilván ott sem volt az, de valahogy a versen kérsz tűk mégiscsak racionalizálódott, de hát ugye megbánta ő is, hogy gyogyóba záratta az anyját. Vajon velem is „ezt" akarják? Az a baj, hogy már nagyon pengén vannak a dolgom. Valamiféle fajta határidőt szabtam ki, ami irreális. Lehet. Ők mondták november...Mindegy, éjjel kell aludnom. Nappal föntlenni.

NOKOMOSI ESZMÉLÉSEK RÉSZLET

Éjjel az ember gyanús. A rendőrök éjszaka vadásznak. A rendőr egy éjszakai vadász fajta. A rendőr egy vadász. Lámpával vadász arra, aki mozog. Arra, aki gyanúsan mozdulatlan. Emberek kerülik a rendőröket. A rendőrök hordják az embereket a jailre. minden éjjel zuhogva és csörömpölve nyílnak és zárulnak a vasketrecek ajtajai, s izzadt, riadt, büdös, dühös, sokkos, zavarodott emberek tucatjait, százait, ezreit, s ki tudja százezreit hordják be. S ami a legkülönösebb volt, hogy nincs kivétel. Persze a nagy átlagban, az alja nép. Kíváncsi lennék, hogy mi történik a határesetekkel. A gazdagokkal, a kiváltságosokkal, a befolyásosokkal, akik piásan vezetnek, balesetet okoznak, gyorsan és felelőtlenül vezetnek.

Dragoznak. Pofon vágják a feleségüket, vagy valami más rokonukat. Mert ott mindenféle volt. S soha nem felejtem el a pacákot, aki le se feküdt, a jókinézetűt, hogy nem snasszolt neki a hely, mármint az ágy, mert ugye mindenki kap egy matracot, az az ellátmány, megy az ember, mint egy idióta kisdobos. S egy betonszobából kivesz egy Összehajtogatott zöld műbőr matracot, meg egy zsák ágynemút, ami egy lepedő meg egy takaró. A takaró két milliméterrel vastagabb, mint a lepedő. Valahogy túl kéne ezt élni. Valahogy ki kéne ezt írni magamból. Valahogy kéne írni egymillió szót erről. Mindegy mi. S megy az ember a hé-vel. S egy amolyan civilebbnek látszó kizsebeli. Leltárba vesz mindent. Megszámolja a készpénzt. Ha van. De nem ad róla semmit...Mindent elvesznek. Mindent. Később, kiderült, mégsem mindent. Papírokokat nem. Kis fecni papírokat nem. Az egy kis fecni papír, ami hivatalos az a számod, adnak egy számot. Később kiderül, hogy az a szám, a nyilvántartó számod, amit muszáj használni, mint egy előhívó számot, ha akarsz telefonálni. Ki a külvilágba. Azt akarom, hogy ez a nő szenvedjen, hogy ez a nő, megszenvedje mindazt a geciséget, amit a nők elkövetnek, tündériek, imádom őket, ó, a remegő keblük, ó, ahogy az angol író most olvasott regényrészletében, fingjuk sincs semmiről, se a nagy írókról, se a nagy irodalomról, de tudják, hogy miért sir egy férfi amiért rosszat álmodott, s odadugják, odasimulnak, odalihegnek, s meg lehet fogni, a húst, a szőrt, s legyinteni, s odahagyni mindent, s befogatódni, s ahh, szétáradni a meg és megnemértés nagy mezőin, legyen az színes őszi, végtelen hegyvonulatok ormai, vagy kis rókákkal, s borzokkal teli rejtett lankák.

Most megy le a nap. Szép. S ez mindig szép, mindenütt a világon szép. S itt a mexikói öböl partján is az. Különösen fokozza ezt a magány, amibe most, vagyok. Mindig vagyok. Azt mondta ez a nő, hogy – a Mario mondta vissza a Glennek, hogy biztos meg akarom ölni. Egy idősebb, de még elég jó kinézető nő az előbb azt mondta, hogy imádkozik értem.

Szép a tenger mondtam.
Ó, igen.
Nem tudod milyen hideg?
Nem, csak most érkeztem én is
Nem hoztál fürdőruhát?
Nem, de úgy tűnik kellett volna. Je.
De így is jó itt lenni,
Hát persze
Jó ezt hallgatni,
Ó, azt nagyon
Gyógyító
Igen, te jól vagy?
Hát, nem igazán
Tényleg?

Hát igen, dolgok történnek
Nos, akkor imádkozom érted
Köszönöm
Viszlát
Viszlát

S elment a hölgy,

le a homokos parton, egész közel a tengerhez. S mintha lett volna ott egy másik szék is, s mintha lett volna ott valaki abban a székben, de ez nem biztos. Körülnéztem. S tényleg gyönyörű volt, kicsit olyan Tanguay-os dél Kínában, a még mindig tükröződő még mindig kék tenger, sima, domború és nyugodt, s a távolban egy sötét vörös vitorla, és sok kis felhő, apró vörös és sötét rózsaszínből kevert. Függőleges csíkok felhőkből. S egy másik vitorlás libeg be vitorla nélkül, csak az árboca imbolyog. S ahogy a nap egyre közelebb hullik úgy emelkedik ki az ezüst, a szél teljesen elül, s nem messze egy teljes vitorlázatú hajó billeg. Szóval itt vagyok már megint, megint egyedül egy gyönyörű tájban, tenger, dűnék, naplemente, s újra kudarcot vallott az életem. Ez az egész hamari hamvasság...De hát mire vesztegettem el annyi annyi évet, évtizedet? Nem éreztem én hiábavalóságot, léhaságot, restséget. A padról, ami kicsit ravaszul ki van emelve jól látni a naplementét, szándékosan tehették ide, ahogy keresztül látni a partsáv dűnéin, ra a tengerre. Látni a kis folyó torkolatát is, ahogy a hajók ki bemennek rajta. S eszembe jutnak tájak, tájak mindenütt, ahol a fenségbe egy dolog lehetett volna jobb, egy nő, egy társ boldogító jelenléte, megnyugtató volta. Valakié, akivel együtt éljük meg az élményt, s igen, már megint ez a maximalizmus, mert egyedül nem elég. S hányszor beszéltem én erről hány és hány nőnek, s hiába. Legutoljára ennek itt, ki tudja hol van, lehet csak pár száz méterre innen. S hogy lehet, hogy nem volt neki semmilyen foganatja? Hova hulltak szavaim? Egy rabszolga nő volt, a helyzet rabszolgája, s úgy tett, mintha figyelne, - de hiszen helyeselt, egyetértett, véleménye volt, ha nem is mindig jó. S akkor mi történt, hol van most az a gondolat, az az érzés, az az ő, a lényének az a szelete, az a morzsája, az csak úgy nem tűnhet el!?Vagy igen, vagy minden csak úgy jön meg megy. Csak bennem nem? Miért gondolom én azt, hogy más is olyan, mint én? Ez nem okvetlenül van így? De hiszen ez szörnyű! Mit lehet itt tenni? Hogy lehet megtudni, nem rendőri módszerekkel, nem inkvizítorival, nem rögtönzött vagy alattomosan kitervelt fondorlattal, megkerülésekkel, álcázásokkal, s hogy lehet mindezt úgy csi-

nálni, hogy ne menjen az élet minőségére, hogy ne rontsa az élményt, ne egy kísérlet legyen, ahol eltárgyiasul a személy, kísérlet tárgya lesz, s nem az a szent kocsonya, aki a létélménytől megremeg.

Eszembe jut, hogy elvittem ezt az őrült nőt Miamiba abba a high-life-os kikötői komplexumba.

Óóó. Ami itt legtöbbször kidob az ágyból, az az abszurditása ennek az egésznek. Hogy követhettem el ilyen óriási hibát, hogy juthattam ide. Hogy nem akadályoztam ezt meg, én a legokosabb, előrelátóbb pacák, én követtem ezt el magam ellen? S most olvasom a busi ön ítélkezését, meg a rengeteg össze-vissza hozzászólást, s a nagy megideológizálástól mekkora út vezet az egyéni sorsig, micsoda szakadékok vannak itt. Itt, ahogy ülök egy menekültáborival nem felérő mocskos camperben éjfélkor, egyedül, mint egy rab, nem tudva mit hoz a jövő, szédelegve az agyamban szétbombázott kommunikációs központ üzemzavarában. A Cohen szép számokat énekel, a véletlenül arra kapcsolt üzemben s idegenként hallgatom őket, ismerem mind, de az ember, aki ezt teszi az csak nagyon nagyon távoli és értetlen rokona annak a másiknak, aki én réges-régen oly sokáig ugyanaz a glóriás ostobaság világegyeteme voltam. S ki ez a sprőd új lény, aki olykor mérgektől telitett hüllő könnyeket ken szét fáradt, ráncos arcán. Miféle létjogosultsága van az ilyennek? Mire kell ez? Magának, minek, megütközésre? Kinek, segíteni? Az igen, segítség az mindig kell, de az nem önzetlenség, ha nem tudjuk elképzelni a körbekapcsolódó áramkört, ahol teljes ereje és öröme csobog a létnek s létezőnek. Mű-

szak jön ez után műszakival, mert a legrosszabb variáció valósult meg, ahol a lény a lététől különvált. Ez az abszurditás ez öl meg. Ez nem hagy aludni, s voltam már folytogató helyzetben, de most valami fényességről ábrándozom, valami felvillanó

megoldásról, ami szokott jönni igazán nehéz időkben, kényes, sorsdöntő helyzetekben, a jailen, mikor a halálomon voltam. Nem kényességből, bár úgyis mondhatjuk. Hanem mert az nem én vagyok, s nincs meghosszabbításom se oda, ezt nyíltan kimondhatom, mint ahogy van, aki nem tud valami nevében kisbabát ölni. Lábat fűrészelni. S ez nem egy egyszeri poén volt, ez egy komoly rábaszás, amit egyszer, ha el tud viselni hirtelen halál vagy gyorsan lefutó rák nélkül egy földi halandó.

S itt megy ez az ária, a Villa-Lobostól, hm.

S tényleg elfecsérlem az életem, s micsoda szégyen.

Mert egy biztos, valamelyik nap is ez járt az fejemben: valamit kaptam, ez az ízlés, ez a tájékozódási képesség, ahogy megtalálom a világban a jót. Ez tényleg valami olyan adottság, amit nem használok ki, amit alkalmaztam minden hála és köszönet nélkül végestelen végig, mikor embereknek két marokkal adtam mindenből, sokszor anélkül, hogy észre is vették volna, de ami még rosszabb, nemegyszer leköpködve, sokszor ellenem fordítva, hülyét, idiótát, nyomorultat, kitaszítottat, nevetségesség tárgyát, magányost, barmot csinálva belőlem.

S az oké, hogy nem kapok cserébe –mint egy emberi lény semmit, de hogy még én baszok rá, ez már sok, ezt, legalább ezt abba kell hagyni, ebből ki kell menni, legalább az emberi méltóságom vissza kell kapni.

S még egy:

Abba kell hagynom, ezt az ideiglenes írást...

S HÁT ITT VAN EZ AZ ALVILÁG, -

az Arthur Brown énekli a „Hard Raint", az övé dübörög, mint egy végítélet. Erről beszélek. De hát ez a kérdés mindvégig rejtve maradt előttem: nekem kell lennem, kell énekem lennem az alvilág szakértőjének? Az nem valaki más? Vagy csak valamit nem jól látok, s hülye vagyok mit lehet tenni, de nem, amit feljebb mondtam, az egy elég széles skála már önmagában, s nem vagyok én rétestészta, a végtelenségig nyújtható, anélkül, hogy szétszakadna. Bár, az egy nagy kérdés, hogy az, aki annyiféleképp tudta, az honnan tudta. Hosszú ideig senki sem jött hozzám, az ajtóm tárva volt, s lengett az ismeretlen látogatóktól üres, hellén szélben. S ez még azelőtt volt mielőtt eljött volna hozzám, hívatlanul a sötétruhás, a komor és könyörtelen a nagy vörös pecséttel.

Addig az idő egy messzire nyúló nagy hullám volt, ami hajóm orrát mindig messzire emelte. S egy szép napon, mikor már ki tudja mióta ajtóm nyitva hagytam, valaki ült odabent, egy lassan kibomló alak, kinek úgy létét, úgy célját hiába firtattam. Egyedül ő tudta mért jött, s azt is miért volt annyira fontos dolgoknak elébe menni. De ott ült harmadik háromharmadom nehezülő éveiben, arcátlan arcátlansággal, hívatlan meghívottként. S egész énjével mást nem csinált, mint valami ismeretlent s nem kívántat sejtetett. Nem volt ott semmilyen szám, mennyiség és forma, valami, ami valamire valamiért reagálna, csak a távolban valami megfogadhatatlan, ami a sorára várna. Egyre terebélyesedő, ígéret, jelenlét, melytől az ég észrevételénél elsötétül s tudat a szabadság korlátoltságára ébred.

Azóta ki-kinézek, s latolgatom hova szökhetnék, miféle tágabb térbe, s közben a távlat reménytelen fordul önmagába. Hát ennyi lett volna? Ezen tűnődőm lassan fölfogva az egyre gyönyörtelenebb szorítást a szívemen. S közben a sötétruhás szenvtelen arccal, de inkább értetlenül néz rám, nem mondhatnám várakozóan, mint aki tudja, úgy se érteném, mire vonatkozik a vörös pecsét.

KÜZDELEM A NYUGDIJAMÉRT

November 29 rejtélyes ügymenetem Tampán keresztül

Várok itt a semmire. Marha erősen gondolkoztam, még az utolsó pillanatban is, hogy milyen indokkal menjek be a SS irodába. Mondtam annak a baromembernek, hogy új papírt hoztam. Iszonyú sokat vártam, újra rendezték a sorszámokat, s kezdték elölről. Mindegy. Végig azon gondolkoztam, hogy nem akárkivel, hanem egy valakivel, azzal a nővel kellene beszélnem, aki tudja mi újság. De nem tudom ki az. Jó nem? Egy nagy darab feka nőhöz kerültem, én már látásból ismertem, reméltem ő is, de nem. Nem is akart megtalálni. Aztán nagynehezen. S azt mondta, hogy nem jár nekem sz ég világon semmi. Aztán mégis, valami olyasmit mondott, hogy mikor jobban megnézték mennyit dolgoztam, akkor valamit csinálnak, pending, aszondja, folyamatban van. S nem is ott, hanem Tampában. Azt tudom, hogy végül is oda kerül, de annyi. S ad egy számot, hogy azt hívjam!

Elrobogok, s végig az jár az eszembe, hogy kerül, amibe kerül, el kéne mennem Tampába. De előbb még telefonálnom kell, mégpedig a Timéktől. Idegesen felhívom, a központnál maradok. S mondom a csávónak mi a bánatom, s hogy én menni Tampa. S aszondja! hogy mi a fasznak? A nő, aki az ügyemet intézi, az ott van, s mondja a nevét, amit nem értek, meg a számát, amit gyorsan sikerül felírnom, de aszmondja kapcsolja. S kapcsolja! S ott a nő. S mondom neki, a helyzetem, aszondja azt hagyjuk. Azzal nem lehet operálni, nem arról van szó. S magyarázom, hogy már csak egy kis papírra vártak, s azt már hetekkel ezelőtt odaadtam, s mondták november, meg ilyenek. S mondta, hogy az egy dolog, az a pénzügy, de ő meg az egészségügy. Szemlátomást semmit sem tudott az egészről. Azt se tudta, hogy homeless vagyok. De mondtam, hogy a fák között alszom. Mintha megilletődött volna. Kérdezte, hogy hol az asszony, s mondtam, hogy otthagyott, azt mondta, hogy nem kell neki egy handicap. Ajjaj, mondta. Ki a dokim? Kérdezte, mondtam nincs, mert nyista lóvé. Aztán azt se tudta, hogy milyen címet mondtam be már hetekkel ezelőtt. Senki sem tud semmit. S állítólag augusztus eleje óta megy a buli. Azért az lehet mégiscsak jó. Nos, kiderült, hogy akkor ő majd most összehoz egy dokival, aki megvizsgál. Mondtam a Dorsy, aki operált, de ettől nagyon nem hatódott meg, s mondtam is neki, hogy lényegében ő csak azt nézte, hogy sikerült e az operációja. Az erek, meg ilyenek.

Közben nagyon feszegettem, hogy mikor? S mondta, hogy hamar, azt még mielőtt a bozót ba alvást. S azt is, hogy utána hamar meg lesz. Mondtam nincs semmim, se gyógyszerem, semmi. Az nem rá tartozik mondta. Nos, hogy így, nem kellett Tampába menni, úgyhogy a likőrstorba mentem, whiskyért. Aztán haza, ahol ott várt a reggel már majdnem készre csinált rakottkáposztám. Ittam, ettem, s aludtam. Mára elég volt.

Szánalomkeltő öngyötrési gykorlatok

S egy remek ötletem támadt, olyasmi, mint a katonaság előtt annakidején, ha kell mennem a dokihoz. Lehet ezért kellett várni? Bemegyek, mert marhára idegesítenek a szúnyogok. Jó langyos idő van, majdnem izzadok. Lényeg, hogy egy jót aludtam, s szokásos pánikban, s rosszullétben ébredtem, mert hogy nem kéne aludnom. Mert hogy az éjszaka réme. Aztán az jutott szembe, hogy mi lenne, ha futnék? Már régóta tervezem, sok mindennel együtt, csak ugye mindig mindennel arra várok, hogy majd egyszerre kezdek valami új életet, ahol szépen minden illeszkedik, meg klappol. De ott van megannyi figyelmeztetés, meg tény, ami itt gyűlik évtizedek óta, miszerint semmi ilyen nem történik, sőt, pont az ellenkezője. Ahelyett, hogy egyre organizáltabbá lennék, dolgok csak még jobban összekuszálódnak, s primitívvé redukálódnak. Mintha valami nagy hantapali lennék, pedig az aztán nem szeretnék, még a gondolatától is összerándul a hátam. Nem leenne itt sem baj, ha nem lett volna ez a sok hülye próbálkozás és kudarc – bizonyos értelemben – a nők körül. Mert minden amiatt van, nem? Ha nem megyek bele ezekbe a katasztrofális dolgokba, semmi bajom nem lenne. De hát ezt éppen eleget trágyáztuk már, most folytatom a tegnapi napnál. (ennek ellenére épp most az előbb jöttem le egy ismerkedő szájtról, azaz keresőről, má' megin'. Nos, tegnap találtam egy viszonylag jó környéket, ahol lehet futni. A nagy parkolóban parkoltam, az nem feltűnő, mert ugye ez is lehet egy probléma. Aztán ez valami golfos környék, reggel is oda mentem. Jöttek is a helyi gazdag csávók s köszöntöttek, mintha én is sport, te is sport. Te meg futsz öcsém, ha? Na hát az szép. Nem mondták, de remélem ezt gondolták. Mert nem szeretnék betolakodó lenni. Szerencsére van egy fekete mackóm, jó meleg is, bassza meg. Szöszmöszös is, gondolom, de hát akkor még vagy már sötét van. Egy rendőrautó húzott el mellettem, gyorsan még a karjaimmal is mindenféle szélmalom mozdulatokat csináltam. Amúgy, felrémlett előttem, hogy mit kellett volna tennem, hogy nagyobb golfjátékos legyek. Iszonyúan tudom magam sajnálni, amiért ilyen társadalom szélén élő lettem, most, meg nem először. Valahogy azért nem teljesen ezt terveztem, s nem is nagyon élvezem, csak próbálok, mint mindenből valami hasznot kihúzni belőle. Hogy pozitívan nézem. Hát összesen nem futottam egy kilométert, de tényleg azt hittem, hogy leszakad a tüdőm, a mellkasom, a mindenem belül. Úgyhogy jó nagyokat sétáltam is közben, s igencsak reménykedtem, hogy nem fogok itt infarktust kapni közben. De ilyenkor mindig eszembe jut az a kórházi próbatétel, mikor azon a futószalagon jól megfingattak. Egy emelkedőre állítottak a masinát, még mutatta is nekem egy képernyőn a pályát, s megvolt a sebesség. Muszáj volt tartani, ha nem akartam legurulni a végén szégyenszemre. Persze közben mindenféle műszerek voltak rámkapcsolva, s mérték az összes billentyűmet, meg szelepemet, meg a véráramomat. Kommentálták is, hogy ezt

nézd, azt, most, gyerünk komám, mondták közben, jól csinálod, kitartás. S komolyan azt gondoltam, hogy ha még tíz percig kell csinálni, akkor kell szólni, hogy föladom. Az egész minden előzmény nélkül volt. Kb. Harminc éve nem futottam. Közben a cigi, meg a háj, meg az érelmeszesedések, meg a kopott forgók, meg löttyedt ízületek, de hát főleg a tüdő. Ahogy egye kevesebb lett tőle kérve, igényelve, csak pihe, meg puhi. Egyszer kétszer futottam valami busz után, hú, az nagyon meredek volt. Néha, mikor otthon valahogy ez jött össze.

UTAZÁSOK PACUKA ALSÓ-RÓZSADOMBJÁN

Most akaratlanul eszembe jutott ez a nő megint. Hogy én mikbe nem mentem bele érte? Megáll az eszem. Ott kóválygogtam gyerekkorom színterén, az Örsvezér téren, ahol az orosz meg a magyar tank állt, s mi odakúsztunk a Kerepesi és a Fehér úti kereszteződésbe. Hogy – na ez egy külön sztori. S nem konkrét jelenetek okozták a lelombozó érzést, hanem az egész nyomor, ami már itt és most, annyi stílus képtelen egymásra mázolása után is szabadon hagyta az ország nyomorát, ezen a nagy proli útkereszteződésben most és mindörökké. S hiába minden hopping center, nem ugrott itt meg semmi, pedig szemlátomást jobban élünk. S be is kellett, ó hányszor menni, s leülni valami buzi piros műbőrpuffokra s elaffektálni valami italt a piros egyenruhás egyenpincércsajoknak zalaszentkomlósról, vagy Polgárdiból. Főleg a cigiért, de nem csak. Itt lehetett dohányozni, s a nőnek, ez volt a minőség, a high life. Mondta is, hogy mielőtt nekivágott a végeérhetetlen egyórás dányi busztúrának, keresztül keletpest összes létező prolinegyedén, Kőbányákon, pesthidegkútokon, amíg csak meg nem szakadtak az egyre kisebbedő házak, lakónegyedek, s átváltottak legelőre, szántóra, bozótra, s hogy aztán az érdekesebbnél is érdekesebb tulajdonviszonyokat mutató millió kis kanyar után ráfordulhasson a népfia buszos kishazánk egyik legutálatosabb falufőutcájára, annak is az elejére, a kipattanó maszek nyugdíj intézmények benzinkúttal, s ahonnan az utcák egyenesen a boldog és virágzó cigánytelep felé futottak. S bementem vele, néha ittam is valamit, cigiztünk, s sűrűn és zavartan körülnéztem, hogy mi a bánatos picsát keresek én itt? Soha nem ültem a kelenföldi pályaudvar restijébe, mert hogy a menetidő. Bár, régi, nagyon régi rohanások felmerültek, mikor hátralökte az ember a poharát a pinceborozóban, hatosával szedte a lépcsőket. Még elkapott valami tuját, s lihegve, izzadva fölugorhasson neylonszatyrával a zsúfolt, büdös, de otthonos Pusztaszabolcsira. Azt legalább ismertem, tudtam az állomásokat. Érd, az összes alsóival, felsőivel. De ez itt? Miért kell a jólesően örökre elejtett képeket előszedni, átírni, újraírni, valamiféle homályos célért, ügyért, csak ideiglenesen, soha többé, nem tudva, hogy majd még milyen mély is a trágya. Az iszap, a tőzeg.

Tőzegszén, fhú, valahol azzal is tüzeltünk, mocsárszaga volt, vizes-fekete, s égett! sistergett, de sokáig égett, s jó parazsa volt. Kis kapszulái az időnek, mikor

az ember egy hangyafasszal a pozitív oldalon tudott maradni, s nem fogta föl micsoda egy szégyen, amibe él.

S ott volt a millió kis és nagy változás, az emberek a buszmegállókban, bevásárló szatyraikkal, már nem mindegyik csicsásan márkás, Adidas meg Nike, meg Lauren, már jó volt a felirat nélküli vászon vagy sima nylon is. S a sok millió kis bolt, ide, meg odatoldva a ház valamelyik oldalához, aljához, tetejéhez. Minden összekombinálva mindennel: kulcs és művirág, pékség és intgatlanügynökség, s lámpabolt. De a szegénység még mindig üvöltött mindenütt, mert minden hiányos volt, befejezetlen épületek, toldom-foldom s kavarc. Látszott, hogy lendült s torpant meg a biznisz, mint évgyűrűi a fának. Többnyire nagyon ügyes voltam, szóval, velem valahogy garantálva volt, hogy le fogunk ülni, méghozzá az első kilátós ülésre, ami nagyobb, kényelmesebb, s jó kis asztalkája van, az ember cuccának.

Érdekes módon, erről mostanra senki sem beszél, nem mondja, hogy fúj, micsoda erőszakos fickó, undoritó, ez ilyen, jajj. Nem, sőt. Egy idő múlva már természetessé vált, s szinte már már körülnézést lehetett megfigyelni, valami ilyesmivel: látjátok milyen csávóm van, marha talpraesett mi? Sűrűn kellett menni, hol útlevél hol házasság hol egészségügyi vizsgálat ügyben, mert Magyarországról Amerikába menni, végleg, azért nem olyan egyszerű. S ami engem zavar – mert pont most nézte egy nagy, iszonyú kifinomult amerikai útikönyvet, tele, telis-tele érdekességekkel, ami nem jelent semmit, - hogy mindegy, mindegy, milyen elhagyatott, fejletlen, utószocreál s lehangoló is a falu a város az infrastruktúra, de ez most, ahogy más és más szemmel fel és újra felfedeztük, s most már közösen, ez mind eltűnt.

KÉNYSZERŰ EGYMÁSBAOLVADÁSUNK S A TÖRÉKENY REMÉNYEK

Hogy mindaz az új s kényszerű újra beilleszkedés, az ő részéről mindaz a furcsa s álomszerűbúcsúhangulat, ahogy itt ott ettünk, ittunk kéz a kézben mentünk, terveztünk, álmodtunk kombinálva és újra kombinálva a múltunk, az ízlésünk, a vágyaink, a testi és lelki valóságunk, ami percről perre változott az egymásra figyelésben, az egymásba olvadásban, az egymáshoz alakulásban, az egymáshoz alkalmazkodásban, hogy nap mint nap nekifutottunk a feladatoknak, ahogy nap mint nap két lábbal, tapostuk magunk alá a múltat, s újabb és jobb lehetőségek báláit dobáltuk a tetejére, hogy arra álljunk, s egy újabb képre lássunk, hogy aminek eddig meg kellett felelni már ne kelljen, a mindig felbukkanó félelmek, s a megoldásaik, - s még megannyi más, elmondhatatlanul gazdagabb, színesebb ígéretesebb mert ott volt a másik, a testének melege, a pillantásának megerősítésé, a helyzetek közös megértése, az álmok trükkös épülése, a láthatár fordulatos kitágulása, szóval a mi új, s közös életünk, hogy találtunk valakit ennyi idősen, hogy megélhetünk dolgokat, amikre nem volt lehetőség, alkalom, ürügy, pénz

idő, semmi, az most itt van előttünk, szóval mindaz az ígéret és lehetőség – s talán nem épp emiatt volt a balhé, mármint hogy ezek a dolgok mind előjöttek, mint újjászületett nemesek mindezzel voltunk egyszer csak kecsegtetve, nem csak külön külön, nemcsak együtt, de még annál is jobban, s ennek most már megkellene annak felelni, a dolgoknak most már arrafelé kellene menni, kellene egyre jobban látni, ahogy ez épül és szépül, és formálódik, a dolgok szépen színesen kapcsolódnak, de nem ez történik.

Igazándiból, miden egyes új képzeletvilágra virágra, felvillanásra, csalódás lett a válasz. Mint mikor valaki önfeledten felkiállt, oké, rájöttem, megtaláltam, s mutatja s repesve, mutatja a másiknak, az meg nézi, s az nem az. S ez így megy, végestelen végig, a tragikus végéig.

S mindig volt egy nagy álom, s mindig volt egy pofánbaszás. Elejétől fogva. Mindig lett valami, mindig lett valahogy, de soha nem úgy, ahogy kellett volna. S azt hiszem, ennek alaposan utána kéne néznem a naplóban. Már eleve a cím is mutatja, hogy micsoda egy előkondicionált állapotban kerültem én ebbe, nem is beszélve az övéről, ami meg sincs fogalmazva, meg sincs írva. „a sötétség szívében, az egy élet megalkuvásának lehetőségei". Micsoda egy cím ez, hogy lehet innen valamit is pozitívan nézni? Nem lehet, hogy ez a tónus nyomta rá mindenre a bélyegét, s ettől lett az egésznek tragikus vége?

Nem lehet, hogy mindketten olyan elkefélt állapotból rajtoltunk – nem is ismerve egymást s a másik lelki-lényegét, meghatározó állapotát, motivációit, s mozgató erőit, hogy mi magunk, minden igyekezetünk ellenére csak játékszerei lettünk ennek a történetnek. Az alexandriai Négyes jut eszembe, ahol a Durrel folyvást a városról beszél, meg a sivatagi szélről, meg az emberek közötti örök mélyáramlatokról, amik, mint végzetek sodornak mindent, s mindenkit. Kavafisz.

A kölcsönös nemtörődömség szerep játéka a pacukával

Itt van például a nemtörődömség. Elképesztő nemtörődömséggel cselekedtünk, reagáltunk dolgokra. Állítások és igenlések tornyozódnak folyvást, s ahelyett, hogy megoldottuk volna őket, újabbakat dobáltunk a tetejére. S tudtuk, hogy nem jó, nem helyes, de nem volt más út. Az ön és jövő megvalósítás kincseskamrájának nehéz páncélajtaja Sors felirattal kiszabadult. S ebben a nagyon is jól érzékelt állapotban a másik érdeke, tiltakozása, ellenkezése mit sem számított. Eltörpült minden lehetséges morális beidegzésével. Azt hiszem még én úgy ahogy próbáltam az egészet egy mederbe terelni. De itt fatálisan különböztünk egymástól.

Én egy közös dologról beszéltem, végestelen végig. Ő meg – lényegében hallgatott. Nyilván magára gondolt, túlélni, kibírni engem, s amit én balgán sok mindennek véltem: s valószínű sok minden s különböző dolog is volt sok összetétel, mindig változó, s főleg, fejlődő! Ráadásul a fejlődéséhez én magam adtam

a vázat a húst az ötleteket, s a liberális hozzájárulás össze gyöngéjét. Ettől aztán szabadon fejlődhetett.

Éreztem én végestelen végig, hogy baj van, baj lehet, ez egy nem jó út.

A liberalizmus lejtője

De a probléma – magában a liberalizmusban, legalább is annak általam gyakorolt szélsőséges változatában van. Maga az elv nem engedi meg, hogy résen legyünk. Maga az elv mondja azt, hogy az ember nem alakoskodhat, nem nézhet mögé és utána dolgoknak, s ezért volt aztán hogy miközben rólam minden fiszem faszom kiderült, kis és nagy dolgok egyaránt, én semminek az ég világon nem néztem utána, azon kívül a pár felületes kérdésen kívül, amit néha feltettem, s amire ugyanolyan felszínesen válaszolt, mert már kezdett kiismerni, kezdett tudni kezelni, s kezdte, ha még nem is olyan brutálisan, mint a végén, de a maga hasznára fordítani a dolgokat. Az soha nem derült ki, hogy mi volt a valóságos motívum. De nagyon gyanús, hogy az irigység.

„Én csak ne panaszkodjak"

Az, amit az Elena mondott pár éve. Mikor is abba a kettőségbe keveredtem, hogy nekem milyen szar is az életem, mert mik történnek velem mostanában. Miközben, elkerülhetetlenül újra és újra az életem olyan oldalai is előjöttek, mi több domináltak, hogy bár mindaz igaz, amit mondok a jelenről, de azért nekem százszor és ezerszer szerencsésebb, s jobb életem volt, mint neki, meg akárki másnak! S oké, magamnak is köszönhetem, de ez már itt nem számit. Mit érne az, ha elkezdnénk magunkat hibáztatni, hogy igen, ha több szeretetet, megértést, figyelmet adtam volna, akkor többet is kaptam volna vissza. De ilyenkor az emberek nagy része arra gondol, hogy na jó, de nekem akkor is jár!

S innentől fogva, mikor ezt kimondjuk, innentől fogva ez lesz a törvény. S lehet valami s valaki majd még itt s ott tiltakozik, de nem sokáig. Le lesz verve.

S ugye itt volt ez a csúnyán elszabdalt élet.

S most az Imola is eszembe jut, ó, milyen eleven a kép,

mikor egyszer, valahol a Balaton felvidéken egy verőfényes délelőttön együtt autóztunk. A köveskáli ingatlanához mentünk, amit nagy kegyesen James vett neki. S közvetve lassan részletek bújtak elő a múltjából, valahogy vezetés közben volt időm eltöprengeni, ki is ez a mellettem ülő nő. S megkérdeztem tőle: „akkor ezek szerint téged

soha senki sem szeretett"?

S döbbenetes volt. A nő teljesen összetört. Magába roskadt. Tényleg nem gondoltam volna. Az arca teljesen elsötétült, hirtelen megöregedett, s mintha

transzba lenne. Hiába volt minden, sőt, még iszonyú agresszív is lett, szinte üveges szemekkel, mint mikor a kutya se nem hall, se nem lát, de mindjárt harap. S jó időnek kellett eltelnie, mire földoldódott.

S olyan furcsa élmény ez nekem, valami, aminek a mélységét nem értettem, a fonákságát nem kellett egész addig meglátnom, mint most a Pacukánál!

Az Imola az akkor még mindig romlatlan volt.

Hogy valaki nem hálás, nem lehet hálás azért, hogy valaki megmondja neki a valót. Pedig így kéne legyen, nem?

De ugye itt fölmerül, mennyire súlyos a helyzet. Mennyire volt valaki felelős, hibás inkább azért, mibe került, amibe volt, hosszabb vagy rövidebb ideig. S a legtöbben majd ki akarok ebből jönni, s felhasználják az új ismeretet, de nem az kerül előtérbe, hogy hú, valaki ezt nekem ingyen, önnön zseniális intelligenciáját, beleélő képességét bevetve el tudta képzelni, föl tudta vázolni, át tudta adni, nem kérve érte semmit, valójában igazán önzetlenségből, azért, hogy nekem, s nekünk, - mert ha nekem jó az nekünk is jó - jobb legyen, hanem az lesz belőle, hogy hú, én tényleg itt vagyok a jó nagy szarban, kibaszott nagy gáz van, szörnyűségesen elbaszott állapot van, végérvényesen s visszavonhatatlanul szétkeféltem ezt is, azt is, sorsokat az enyémet, a másokét a gyerekeimét, s persze hogy nem értettem, persze hogy hülye voltam, s most minek kéne lenni, mit kéne csinálni, beismerni, bevallani, mit akar ez a pacák itten, hogy most mutassam meg az ótvarom, de hát nem valami fennkölt dologról beszél itt, s különben is előbbre kéne menni, nem arról beszél, s különben is, hogy nézzek szembe, micsoda nevetséges nekem most nem szembe néznem kell, mit nézzek már látom, kurva ronda, ótvar az egész, a picsám szétszakad, csak soha ne hagytam volna hogy megbasszanak – na itt megállunk, mert …

2010-11-30 ÁN.

Ámen.

Tiszta hülye vagyok, sehova nem megyek pedig írni éjszaka is lehet, s mindjárt sötét van. Ez mindig egy dilemma, hogy menjek el a tengerpartra, vagy sem. S kéne, a tenger mégiscsak a tenger.

Dec. 1. Whaaaa! Ezt is megéltük.

Szóval van itt sok minden, miközben lehet külső szemlélőnek úgy tűnik, semmi. De ez is eszembe szokott jutni, hogy milyen güzü is vagyok én, restless, mindig csinálok valamit, nem nyughatok a seggemen. S hogy mennyi mindent elpazaroltam, elpocsékoltam, a semmibe. S persze, a logikus következtetés, ha

mindazt az energiát, és időt az írásra szenteltem volna, akár lehetne is mára már belőle valami. Akár pénz vagy egyéb jóság is. De így? Semmi semmivel.

A gyakorlati dolgok még mindig megmaradnak. Mert hogy az élet bajjal jár. Tisztálkodni, enni, inni, közlekedni főzni bevásárolni, takarítani, mosni stb. Kell.

Na hát ez az. a gondolom, hogy itt bőven van lehetőség ésszerűsítésre, de mit? A camperben főzni pl. Egy rémlátomás. Aztán egy pohár vízben elmosni tonnányi zsíros edényt. De hát mit egyek? Már így is szart eszek...

Persze, el lehetne menni étterembe, mint ahogy ezt sokan teszik, de hát nyista lóvé. Nem nagy pedig a különbség. Napi tíz, azaz háromszáz dollárból minden nap étteremben lehetne enni. Jó, de akkor még kell más is. Ja.

három óra, mikor lesz még reggel? Annyira ilyenkor még nem jó az agyam, hogy komoly dolgokon tökölhetnék. Pedig ki kéne használni az időt. Mert itt idő lesz minden. Ide fog lemenni minden. Ez az egész camperezés is egy rém. Biztos jó ez? Biztos kell ez? Biztos szükség van rá? Nem inkább egy panelba kéne költözni, ahol távfűtés, meg minden. Egy lócsárda mellett, ahol olcsón lehet enni. Piac mellett, tejivó mellett, hiszen tudom én ezeket a dolgokat. Csak ez a rohadt proli lét ne venné ezt körül. Inkább egy kis falusi házról álmodok, amit egyszer majd én magamnak végre olyannak megcsinálok, ahol nem kell semmit sehova mozdítani.

Milyen jók lehettek volna nekünk Amerikában

De tegnap az jutott eszembe, hogy nem e kéne itt egy telket venni. Valahol, ahol olcsó. Ahol parkolhatnék a camperrel. S ezzel fuck, meg van oldva Amerika. S ilyenkor eszembe jut, hogy milyen jó lenne, majd valaki ezt örökölné. Ja, mint a kötcsei házat. Ahova senki nem akar menni. Ide se akarna senki jönni, minek?

Mert jó idő van? Haha. Nos, akkor mi? Á camperben van valami, mert az úton levés. Ha le tudom róla hámozni a bullshitet. Ezen tényleg komolyan kell gondolkoznom, hogy az idő. Közben, már századszor jut eszembe, hogy majd ott, mikor az pacukával való kapcsolatot írom, számításba kell venni, hogy a célok eléréséhez szükséges gyakorlati megoldásokban és lehetőségekben is komoly problémák voltak. Több minden felmerült.

Otthon kezdődött ugye, hogy majd kijövünk,

s elkezdünk remodelezni.

S ott tököltem, hogy ezt gyakorlatilag hogyan lehet kivitelezni. Egy dugába dőlt álom, az Ashtonház

Venni egyet, s benne lakni. Venni kettőt, s az egyikben lakni (a másikat csinálni, persze) Bérelni és venni egyet, s azt csinálni. Aztán hosszasan egy kanyink se volt, illetve ide ment le az egész, mármint, hogy az egész egy nagy álmodozás.

AZ ÉGIGÉRŐ FÁK HÁZA

Aztán jött az Ashton ház, ami azért egy szép álom volt. Talán az utolsó, s a legszebb...legabszurdabb, legfájóbb. Ez ugye egy szobrász háza volt. Mint kiderült. A szokásos módon össze vissza kóvályogtunk, mikor egy táblát találtunk egy jelentéktelennek tűnő szomszédságban, teljesen elvadult helyen, égigérő fákkal. De tényleg égigérőkkel. A legnagyobbról a Gaudí katedrálisa jutott mindig eszembe, de ez bizonyos értelemben még annál is különb volt, mert egy hatalmas élő fa volt, organikus. A ház egy iszonyú kutyulmány, egy villanegra amerikai méretekben. Évek óta nem laktak benne, s ahogy egyre jobban kiderült, öt percre volt az összedőléstől. Hivatalosan is a dauerolás volt hozzátéve. Na jó, s akkor mi? Újat építeni? S akkor még ott voltak a fák is, azokkal is kell valamit kezdeni, ha teszik, ha nem, a villanyvezeték, meg minden. S nem volt semmijen utility, vagy le lett vágva, vagy ki lett kapcsolva, vagy leszakadt vagy tönkrement. S hát fölmerült, hogy ha kilencven körül odaadnák, akkor megcsinálnám, megcsinálnánk. Iszonyú sok munkával, de végén egy fantasztikus dolgot létrehozva, pénzben is. S hát elképesztő hangulata volt, egy igazi elvarázsolt kert. Ráadásul ott voltak a hátrahagyott félig elkészült szobrok is, amitől még fantasztikusabb volt az egész. S hát millió és millió álom zsúfolódott ebbe, mindketten totál begolyóztunk tőle. A fantáziám most aztán igazán meglódult, s hetekig totál megvalósíthatónak tűnt az egész. Annak ellenére, hogy mikor ténylegesen elkezdtünk tárgyalna róla, egy Gini nevezetű nővel, real estateossal, s lejjebb mentünk az árral, de gyorsan kiderült, hogy a credittel bizony komoly problémáim vannak. Hét helyre tartozom. Pitiáner dolgok, de mégis. S a munkámból is elég keservesen csordogált a pénz. A pacuka se nagyon dolgozott, s hát Mücükének változatlanul kellett a lé. Aztán mentő ötletként eszembe jutott a Rodney. Oda is citáltuk. Azt tudtam, hogy nincs pénze, de mondom hátha az asszony ráharap. Először a pasit vittem. S jellemző módon legundorítóbb történet következett, egyike a Rod szarságainak. Elmagyaráztam neki. Volt benne egy olyan lehetőség is, hogy meg lehet a telket osztani, s eladni hármat négyet belőle... De ahhoz előbb mindenképpen invesztálni kellett, szóval kellett volna a lóvé, az invesztál. Szóval odavittem a Rodot, totál odavolt... Azán együtt a nejével, a Kimmel, aki valahonnan északról volt, nagy szerelem, s ki tudja milyen anyagi háttér. Szép új kis sportautója volt, s valami homályos bizniszeit a környéken. De, ha jól értettem, a Rod továbbra is lopta a benzinpénzt, hogy legyen cigire. A vállalati kocsit használta, mert másan nem volt, állítólag egy vitorlása, amit el kellett volna adni, az elvált asszonyságot kifizetni, egymillió font. De hát tényleg ne lehetett tudni. Az az igazság, hogy a Paul is eszembe jutott, s még jó, hogy épp akkor nem volt itt, mikor legjobban be voltam gerjedve. Be voltam gerjedve, de ugyanakkor azért valami józanság is maradt, s végig és párhuzamosan fontolgattam, s mérlegeltem a dolgokat. Olyan húsz és ötvenezer dolcsi kellett volna, végül is nem olyan sok. Szóval, kivittem

őket. S a Rod egy teljesen kettős játékot játszott el. Nekem úgy csinált mintha megbeszélte volna a Kimmel, azaz eljátszotta a nagyfiút. De közben szép lassan kiderült, hogy semmi semmivel. A nő többször megköszönte, hogy megmutattuk neki is, s egyszer csak sok szerencsét kívánt hozzá. Én meg azt feszegettem, hogy tulajdonképpen mennyi lóvé kéne, s próbáltam elmagyarázni, mit kell s lehet csinálni. A Rod meg hol ide, hol oda hajolt. A pacuka meg csak a fejét kapkodta, a helyzetből egy szót sem értett. Csak a fákat ölelgette, vihorászott, ahogy szokott, a semmire. Mint egy hülyegyerek, pont úgy. Ettől mindig kiakadok, mikor valami súlyos dráma van, én benne nyakig. Szép lassan kiderül, hogy valami nem megy, éppen átbasznak, sunyizás van, hogy oda az álom, s valaki tök hülye, nem vesz semmilyen lapot, semmit nem ért, s megint minden ott van az én hátamon, valamit ki kéne mégiscsak hozni belőle, de hát ez nem egy partner, ez nem egy felnőtt, talpraesett felnőtt, akiben megvan az áldott kettősség, hogy még tele van álmokkal, tud lelkesedni, rajongani, örülni, az eredetinek, nem gyalulta le vasalta laposssá az élet, látja a romantikát, a vérbő örömet valamiben, de azért mégsem tök hülye, naiv fasz vagy liba, szalajtott nemevilági, infantilis hülyegyerek, s majd mindjárt megérti, s rám fog haragudni. Valamit én elbasztam, nem jól csináltam, nem jól adtam elő, nem jól magyaráztam, nem jól alkudoztam, nem értem, nem akarom eléggé. Ingadozó s álhatatlan vagyok, aki fölhergeli a másikat, hagyja, hogy beleélje magát, aztán elcseszi az egészet, mert hogy ő ilyen. De tőlem függetlenül is az egész reménytelen, akár még föntartani is, ha kész. Ha nagyon sok pénz lenne, lett volna, akkor lehet fogadni szolgákat, de még az is munka. A szolgákat lefogalalni is munka, emlékszünk, egyszer egy milliomos panaszkodott is erről. Hogy föl voltunk háborodva akkor ezen.

Mekkora a jó ház?

S akkor lehet, hogy ez az egész saját (nagy) ház koncepció egy marhaság? Hajjaj. Pedig nagyon úgy tűnik. Lehet, hogy valahova kelet felé kell fordulni megoldásért, mondjuk Japán felé? Sehol semmi, csak egy szőnyeg padlón, nád válaszfal, s punktum. A murvás udvar. A murvás udvar volt az abszolút koncentrálás, az egyszerű s nem csiribiri lét, ami között lassan föl kéne fedeznem a különbséget. Emlékszünk? Mennyire meg tudtuk indokolni, hogy miért van szükség anynyi biszbaszra? Oké, meg is volt akkor annak a jelentősége, s több mint holmi infantilitás. Az ember szemének, karjának, lábának, képzeletének a meghosszabbításai, bizonyos protézisek, kellékek stb. A kerék az ember meghosszabbított lába. Na jó, de hol marad meg az arany középút? Mennyi időt kell tölteni a kamerával? A Ginsberg elég okat töltött. Viszont jól el is tudta rendezni, s így volt értelme. Én semmit nem tudok jól elrendelni, pedig igyekszem. Amerre csak nézek, mindenütt kupi. Ha eszembe jutnak a kötcsei csavarkészletek, hogy én mennyi és mennyi időt töltöttem el az életemből ezzel? Éveket? De jó, akkor még

nem tudtam, hogy nem lesz belőle semmi. Na de most? Nem tanulok? Akkor mit akarok? S hát az Ashton ház, az tovább folytatódott. S az az érdekes. Mennyire tetszett ez nekünk. Na, megyek, kicsit visszafekszem. Az ilyen irományokat utálom, el is alszom tőlük. Éjjel csak felébredek. Fel is kelek. Rendszerint úgy kezdődik, hogy eszembe jut ez a barom állat, ez a nő, hogy mit tettem érte, s ő meg ezt csinálta velem. S kész, föl kell kelnem. Ráadásul nem csak elkezdek golyózni, hanem szószerint rosszul leszek, s teljesen klausztrofóbiám lesz. Úgy érzem nincs levegő, s agyon nyom a camper. Az amúgy is van az agyvérzés óta, először ugye az MRI-ban. De hát nyilvánvalóan a helyzet képtelensége, kiúttalansága. Azt mondja Kevin, hogy ne foglalkozzam ilyen botorságokkal, s igaza van, de mondom neki, hogy mindezt az ember nem tudja félálmában, pláne álmában kontrolálni. Futok is, de iszonyú szúrásos feszülést és vákuumot érzek, itt fönt a torkomban, mellkasomban. Kicsit ilyesztő is. Úgyhogy túl sokat nem tudok, s merek. De biztos jó, bár az elvárásomra nem látok nagy kihatást, amit reméltem. Aztán jönnek a mindennapi kóválygások. Végre megágyaztam, mert a lepedők azok ugye mind lecsúsznak s én meg ott találom magam azon az aranysárga ótvaron, ki tudja hány aidses generáció, kaki ondó és pisi és doh és miegymás keverékében. Nagyon remélem nem fizetek ezért majd komoly árat.

. Dec. 2. csütörtök. Mindig örülök ennek a napnak, mert akkor jönnek a szemetesek, ráadásul nem hajnalban.

Ez az egyetlen szolgálatatásom a villanyon kívül. S jó marha nagy megkönnyebbülés, mert igazándiból jó marha nagy stressz keresni valami boltnak a konténerét, mindig rettegek valami zsaru elkap, s kitör a balhé...ezer dolgot a nyakamba varnak emiatt. Úgy szokták, nagyon ilyestől az egész.

A reggel amúgy a kajajegyes kártya vizsgálata

jegyében telt el. Na mondom lemegyek a nokomosi beachre, a változatosság kedvéért. S majd két órámba került, hogy kiderítsem, majd csak két hét múlva jár, azaz minden hónap tizennegyedikén rakják rá a lét. Ha fú, ha esik, de csak akkor. Ettől jól kis is akadtam. Nem mintha nem lenne mit ennem, de mégis. Jó lett volna valami.... Délelőtt próbáltam egy jobb helyet keresni a hajónak, de nem olyan egyszerű az egész. Sehol sem lehet parkolni, s félő, hogy elvontatják, jó pénzért, s még meg is büntetik az embert. Föl is adtam, aztán főztem levest, s lefeküdtem aludni. Az éjjel egyébként iszonyú hideg volt, szerintem majdnem fagyott. Aztán takarítottam, olajat öntöttem a kocsiba, mert hogy folyik, mint az állat. Valamit baszkódtam a pótkerék körül is, meg a hátsó ajtó is el akar veszni, kell rá egy zsanér. Néha nagyon elbizonytalanodok, mi lesz ebből az egészből. Már ezer dolgot kéne csinálni. De az is eszembe jut, hogy úgy is föl lehetne fogni,

mint valami tanulmányt, előjátékot, próbát, itt, helybe, úgyhogy nem az úton jönnek elő a mindenféle meglepetések. S hát, majd minden attól függ. Merre megyünk, s hova. S mikor, mivel stb.

Aztán mentem, nézelődtem, például, hogy hova kéne tengerhez menni, mert néha a tököm tele van a Nokomissal. Főleg a Mário és bandája miatt, akikkel egyszer sem találkoztam. A South Jeti – ahogy hívják van a szembe levő oldalán a north –nak. Lehet egy kicsit közelebb, de azzal is van bibi, s különben is. Kiderül, hogy ez a Venice nem is olyan rossz hely, van benne ez az egész kutyult localpatriotizmus, párosítva a rettenetesen erőltetett utánzásával az olasz Nagy Velencének, de spanyol gyógyít is találunk. Állítólag sok itt az olasz... a hétvégén valami felvonulásra készültek, s szemlátomást mindenki kitódul. Gondolkoztam elkéne menni, de útálom ezeket a helyi izéket. Nem tudom mire jók. Még egy sört sem lehet inni, csak ülnek a népek, mint a birkák.

Mindenféle jó kis zugokat találtam, s elképzelem ilyenkor milyen lenne ott élni. Újra és újra bele próbálom élni magam, el is tudom képzelni. S a lényeg: nem jó. Nem jó. S sehol se lenne jó. Egy baromság az egész. Olyan jó lenne pedig egyszer látni, találni egy helyet, amire azt lehetne mondani, hogy na, ez az, ez fasza, megtaláltam. De akkor meg az lenne a baj, hogy nincs rá pénz, nincs rá lehetőség, rég lekéstük ezt is. S itt van ez a hatalmas ellentmondás, hogy ugye ez Amerika, megyek itt benne, föl le, nézegetem, s szép lassan minél mélyebben és mélyebben undorodom tőle. De nagyon. S persze fölmerül, nem-e igy lenne mindenhol máshol is. S az izzás történet is folytatódik mert mindenfelé igazolásokat keresek és találok, hogy milyen jó, hogy nem vagyunk együtt, nem mentünk ebbe is abba is bele, nem telepedtünk le, nem vettünk házat, költöztünk valójában sehova. Minden csak a tervezés szintjén volt, álmodozás szintjén volt, s nem köteleztük – köteleztem el magam mégjobban, még nagyobb bajt szakítva magamra. Iszonyú, ami történt, történik velem. Borzalmas dolgokat okoz benne, tényleg szenvedek, mint a kutya. De meg van a halvány remény, hogy ki lehet ebből menni, s an valami váza az egésznek, valami mély, - szemelem nem képzelt végzet, jó végzet, hogy ennek így kellett lenni, ennek így kellett történni, volt ennek valami oka, s van neki valami igencsak fontos jelentősége. De olyan az egész, mintha ötpercenként az ember egy iszonyú pofont, rúgást, simogatást, csókot és ölelést kapna felváltva, úgyhogy hol sírok, hol üvöltözők hol nevetek, teljes skálája az emberi érzelmeknek, mosogatóronygyot csinálva belőlem. Sokszor már nem is tudom mi tart össze.

Szóval, nem találtam semmi normálisat, s mondom an jó, most már tényleg megyek a könyvtárba. Még jó, hogy ez van, jó kis csöndes hely. Szeretem. Jók ezek a szocreál íróasztalkák, s van bedugó, meg internet, meg csönd, meg senki sem zavar, s mi kell még? Ja, és klimatizált. Árnyék van. Kint, a szabadban, a kocsiban sokszor képtelenség írni, mert nem lehet látni a képernyőt.

Nos, már beparkoltam, mikor rájöttem, hogy semmi nincs nálam, se a telefonom, se a briftasnim. S nem kellene, de valami azt súgta, hogy jobb lenne, ha nálam van. Főleg a hajó miatt. Olyan értelmetlennek tűnt az egész.

S nem vagyok babonás, de.

Hazamentem, a másik gatyámban volt, hoztam egy almát, mindegy.

Az alig tettem le a táskám, s leülök, mikor megszólal a telefon. Először nem is értettem, nem szokott. Azt hittem valami más. A Tim volt. Hogy Jött egy paksaméta, az SS-től, rokkantsági felülvizsgálati izé.

Három napja beszéltem a nővel, s itt van. Már mennyi hülyeséget gondoltam erről is, hogy jó volt e, amit mondtam neki, mármint, hogy homeless vagyok, bokorban alszom, meg az asszonyra, meg minden. De nem tudó jobbat s nem kéne valami faszságot kitalálni, amibe belekeveredek. De mindig vannak apró részletek, s mint tudjuk az ördög abban lakik. S mindig lehet valamit a részeleteken alakitani, s azok össze is adódhatnak.

Nos, még itt pocsékok írom ezt, de azt hiszem megyek. Majd kilukad az oldalam, mi a fasz. Lényegében egy találkozó lehet, valami hivatáson dokival, aki megnézi, hogy mi afasz. S ezen múlik majd az egész elkövetkező életem.

Az egész kurva anyja ezért van. A balhé, a válás, a szenvedés, minden, minden, minden.

Mert egy ponton úgy döntöttem, hogy na jó, innentől kezdve semmi és senki nem számít, csak én, elég volt, kurvára elég volt, hogy mindig én adjak most én jövök. S nyilván nem volt ez valami jól eltervezte, időzítve, beillesztve, s ez okozott némi csikorgást a szerkezetben. Néhány ember begerjedt, azok meg begerjesztettek másokat, s mindenfelé lötyögésé keletkezett az amúgy jól működő buggyant amerikai szerkezetnek. Milyen jól el lehetne itt élni! S ha valaki jól belegondol ebbe az egészbe, igazan nem mondhatja, hogy csak most mondom ezt, mert mondjuk savanyú a szóló. Mert vissza lehet menni, s itt van az egész kurva életem, ugyan arra a mottóra. Megyek, nézzük mit hoz a sors. A kis ördög nem alszik. De ugyanakkor azt is el lehet mondani, hogy nem férek a bőrömbe. Jól mondta a dédnagyanyám: kutyából nem lesz szalonna, de nem ám!

Dec. 3 péntek. Valami megváltozott – legalább is szubjektívé,

Minden megállt, valamit sejtek, mit kéne csinálni, mindjárt terveim is lettek, ahogy már céloztam is rá. Aztán - van egy hetem rá, - az egész megállt, megtorpant, inkább. A helyzet súlyosságánál fogva? Lehet.

Föl kell rá készüli, um.

Kifogyott a gázom, ebben a marha hidegben ment a bojler, úgyhogy úgy döntöttem, hogy nem fűtök. Mármint melegvizet nem csinálok, s nem fürdök. a főzéssel igazán jól spórolok, minden electric, amit csak lehet.

Tegnap este cirkemályat meg sült csirkét csináltam, még mindig van ötven valahány dolcsim, s kilenc nap múlva lesz „fizetés", azaz akkor rakják rá minden

hónapban, a lét. Tegnap elhoztam a borítékot, aranyosak voltak, jó volt már valami jó hír is, a Jeney meg is ölelt. De a Tim is mindenáron odaakarta adni a kis fútőizécskéjüket, de mondtam nem jó, mert nem bírja a biztosíték. Ami lehet igaz.

Jó marha hidegek vannak éjjel, teljes gőzzel megy a fűtés, s éppen csak.

Aztán egy parkolóból felhívtam a nőt, a P betűst, hogy oké, megyek az izére. S mondta nem kell elbájolni a dolgot, csak menjek. Még küldenek egy újabb felhívást is. Valami olyasmi lehet, hogy föl kell készülnöm a dologra. S ahhoz ki kéne ürülni az agyamnak teljesen. Tetszik nekem ez a betűtípus...Eddig azt hittem, hogy 256 oldalnál tartok, s most jöttem rá, hogy túrót, 656 nál. Jó sok szófosás. Az Jill irt, hogy mi van, nincs valami baj, jól eltűntem...

S valami jó lehangolót írtam vissza neki, ami van is. Sőt annál rosszabb van, csak már nincs idegem azt írni örökké.

Elkóválygogtam a könyvtárhoz, beültem, de nem találtam semmi csinálni valót.

Ja igen, az Jégnézőnek is írtam, valami nagy gáz lehet, szerintem kirúgják? De el lehet neki menni valami tanfolyammal valamire, abban dilizik, nem nagyon jó. Szegény pár, véget ért a kiváltságos élet? Eddig is csodálkoztam, de valójában nem tudom mi volt az ábra. Soha nem tudtam. Megyek, kikapcsolom a ventilátoros nyomatást, hadd lágyuljon fel a kégli. Igazándiból írnom kéne, mint az állat, méghozzá itt, nem bánt itt senki. A pénzkérdés egyáltalán nincs megoldva, s nem is tudom mit csináljak vele. A hajó ügye, de ez egy jó nagy szarkverés, el lett ez is baszva, mert már rég el kellett volna adni, mikor még jó idő volt. De még most is hezitálok, nem tudom miért. Valami olyasmi, hogy hátha minden jóra fordul.

Pedig...Ha maradok is, ha lesz is lóvé, olyan sok nem. Esetleg hónapok, évek múlva? Akkor meg sok lesz, s lehetne venni egy másikat, ha nagyon akarom. De valószínű, majd nem. Nem is ezzel kéne foglalkozni. Ha hajózni akarok, akkor azt otthon, a Balatonon kéne. S akkor még mindig ott van, ha igaz, a vitorlás dolga.

Szóval itt jó marha hideg lett, jönnek a karácsonyok, s senki sem akar hajót venni. Pedig már jócskán lementem az árral. A Craig List szemlátomást nem működik.

A Glen és csapata meg egy nagy szemét. Nem azért, mert nem veszik meg, hanem azért, mert az érhetőnél is jobban hülyitenek. Majd, hogy ők megveszik. S különösen a Glen egy nagy geci. Kér egy krovát, amit már visszaadtam neki, biztosan. Aztán itt van ez a lakat kérdés. Pont a jeneseknél vagyok, mikor szól a telefon. A Glen. Hogy miért van lakat a tréleren? Én mondtam, rakja rá. Először nem akarta, de aztáén rábeszéltem. S a Jasenek mondta tegye el a kulcsot, a karikájára. Most meg közösen azt állítják, hogy én tettem rá, mikor megmondta nekem – a Glen – hogy ne tegyek lakatot. Miféle játék ez? S már ugye ajánlta, hogy

majd így részlet, meg úgy részlet, meg ilyenek. S félek, soha nem lesz kifizetve. Nem tudom it csináljak ezzel az egésszel, de lehet, hogy le kéne még mennem az árral, mondjuk hétötvenre, hátha akkor. Úgysem adnának ők sem többet érte.

S akkor béke, s nem kell velük foglalkoznom.

Érdekes, pedig már mondtam nekik, hogy adják el többért, a többlet az övéké. Lehet tényleg szar idők járnak. Most olvastam, hogy ámult hónap volt a legmagasabb munkanélküli hónap. Egyre szarabb a helyzet.

Na mindegy, alaposan föl kéne készülni erre az orvosi izére.

Még tulajdonképpen jó is, hogy nincs orvosom, nem mond valamiféle ellentmondásos dolgokat. Így teljesen rám van bízva...

Mert én aztán kurvára tudom mit kell mondani egy orvosi ítélő bizottságnak, akik profikból állnak, s akiknek egyáltalán nem érdekük, hogy nekem lóvét adjanak.

A nő rendes volt, de ez egyáltalán nem jelent semmit. Eszembe jutott, hogy meg kellett volna kérdeznem tőle, hogy szokott ez lenni, mik az esélyeim, meg ilyenek. De nem mertem, s lehet jobb is így. Vajon mit tudott volna mondani?

Hülyeség. Hát, olyan nincs is, hogy nem. S semmiféleképp nem kéne belemennem. Az lehet, hogy nem, s elmenni dolgozni. Még egy – másfél évet. De hát közben tényleg van bajom, s erről most akár nem is kéne még beszélni sem.

Szóval, akkor marad a meg kell csinálni! A múltkor utána néztem, hogy mi. Valamire emlékszem is. S félek, hogy nyilvántartják, figyelik, ki, mit csinál. Ami hülyeség, de minek kockáztatni. Valamire emlékszem. Jó megérzés volt, lényegében arra gondoltam, ami van. Az van a papíron, majd ide másolom, hogy – fizikailag megnéznek..., ami nem igazságos eleve. Mit, hogy működik e a karom, lábam? Hogy nézik meg? S akkor még ott van a pszichológiai része, de szemlátomást az nem érdekli őket. S szembe jut, hogy ez a bokorba lakás is egy ellentmondás. Ahhoz sokkal nagyobb erőnlét kell. Ha valaki olyan erős, hogy ezt meg tudja csinálni, akkor nem rokkant. De hát feszegessük ezt jobban, elvileg lehetséges. Végül is ez van. Meg kéne tanulnom a házszámot. 104 (oneófór) North Sierra. Könnyű, ez a legkönnyebb eddig. Átballagtam a szomszédhoz, s adott hat dolcsit. Tizenöttel tartozik. Még majd ötöt. Matematika. Gondolkoztam szóljak e, de nem. Az öreg sokat tett azért, hogy bevegyenek a szomszédok. S ez fontos. Különben is kölcsönadta a kerti asztalát. Nos, majd megyek a Glenhez. Nem tudom mit csináljak ezzel az egész Kibaszott hajókérdéssel. Az egy dolog, hogy föl fogok adni egy új hirdetést. Hátha, nátha. Jobban szeretném, mint ha ők vennék meg. Bár az lenne a kényelmesebb. Ott van, aztán basszák meg. A másik, hogy a Billnek fizetni kell. Nyolcadika. Szóval, még van öt nap. Nem tudom mi fog az alatt történni.

Amúgy nem lenne ez a camper annyire kellemetlen, ha mondjuk úgy ahogy a slozi ablakon besüthetne a nap. Annak van külön ajtaja, tehát a benti fény nem megy ki, meg ilyenek. Mert ugye itt rejtőzködés van. S ha legálisan tudnék lenni,

mondjuk egy camperbe, akkor tennék minden ablakra blindokat, s kész. Ó, mennyire más lenne. Mondjuk használhatnám a fürdőszobát is. De hát büntetés van. S ha elgondolom, hogy most tényleg, amúgy, megérdemlem? A nővel kapcsolatban nem. Pont az ellenkezője. Ahhoz képest, amit velem tett, én egy angyal voltam.

De van itt egy másik szempont is...Mert, az biztos, hogy még mindig nem nőtt be a fejem lágya. Olyan állhatatlan, fegyelmezetlen, elővigyázatlan vagyok, s főleg, szétszórt. Valahogy, a híres integráltságom nem mindenre érvényes. Jól működött, mindig jól működött, egész addig, amíg rólam volt szó. Amíg nem kezdtem nők után menni. A pics ügyek vittek rossz utakra engem...Érdekes, erre így még nem is gondoltam. Pedig megmondta az Anyukám! Fenébe is. S most is, hányszor és hányszor eszembe jut. Mindig eszembe jut. Megjön valaha az eszem? Nem lehetne ezt másképp csinálni? A magány ellen van, volna valami más megoldás is.

Csak ugye, ez megint valami nagyon mészire vezető dolog mert elő kéne venni a tartalmaság, és felületesség dolgát, amiről egyész életemben papoltam, s amit – mint tudjuk – csak folyamatos s hosszas együttlét alatt lehet valakivel létrehozni. Másképp csak üres fecsegés, s minden egyéb az egész! A szex is, a minden kurvaanyja. Bár, itt furcsa gondolataim támadnak. Mert amikor ismerkedik valakivel az ember, amikor még minden ártatlan akkor még minden olyan jó. Pedig nem mély! Lehet nincs is igazi mélység? Csak egymással szemben, a világgal szemben támasztott illúziók vannak, amikre az együttlét irgalmatlan vallatásai alatt szépen mind eloszlanak, s marad az igencsak béna tökéletlenség?

Lehet, csak azért, mert az az egész integrációs dolog nekem, azaz NEKEM annyira fontos én abban jobb is vagyok, másoknak meg frusztráció az egész, mert nem, hogy ők nem jók, de ráadásul még én jobb vagyok, s álandóan ott van ez a kurva tükör, s nem lehet igazságot tenni, mert az igazság helyett sokkal egyszerűbb a hazugság, s azt mondani, hogy velem van a baj, én nem vagyok jó. S persze, felmerül a kurva lelkiismeret kérdése, mindig ez motoszkál benne, hogy hogy van ez?

Valakinek nem jut eszébe, hogy csal? Hogy hazudik?

Hát nem.

Egyedül a Edit volt képes erre, de ő is mértékkel. De ő igen, el kell ismerni. Mondjuk neki megvolt az intelligenciája hozzá. Az Jill olykor elismerte, olykor már-már eljutott – eljuttattam oda, kínnal-keservvel, hogy nem tudott kitérni, mert itt ez a kulcsszó, a kitérés. Mindenki kitér. Kitér a szembesülés elől. Eleve már nem az a célja, hogy tökéletes legyen. A híres „önvédelmi lövészárkok". Kíváncsi lennék rá, hogy azoknak, akiknek mutattam, hányan értették egyáltalán miről van szó.

Bassza meg.

Meg kéne néznem, mennyi lóvé van. Csak félek, ráadásul tankolni kell, meg mi? Már azon is gondolkoztam, hogy végső soron a hajóra – valamilyen formában föl lehetne venni valami uzsorát. Jézusmária. Már meg ez.

Az is eszembe szokott jutni, hogy azért ez egy fucken hétpróba.

Minden napra van egy tojás.

Na, megyek a fiúkhoz.

De visszatérve, az ó hosszan elbeszélgettünk, ami biztos jó. Főleg munkáról, hogy a Paul meg az egész milyen szemét, s hogy már brake sincs. Meg hogy lopnak, meg hogy milyen szervezetlen meg rendezetlen meg idióta az egész. Mindent újra kell csinálni, s szemlátomást

mióta nem vagyok ott, egy nagy kupleráj az egész.

Átjött a Bill is, mondtam próbálok fizetni. Vonogatta a vállát. Mindenki – egyébként föl van háborodva, hogy miért kell nekem azért fizetni. Végül is tényleg nem kapok semmit, ingyen. Már megint jó kis bizniszt csinálnak rajtam. Na nem nagy pénzt, de valamit.

Most az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha pawn-olnám valamimet, pl. A hajót, a fűrészt, meg ilyenek. S akkor lenne egy kis kitartásom, amíg nem lesz valami.

Lassan csukódik az a fogó,

hogy életem romjaiból kipréselődjön valami, az biztos. Otthon is van egy csomó minden. Eszembe jut a vitorlás. Hat-hétezer dollár. A sok szerszám, amit hazahordtam, még jó, hogy nem tudtam visszahozni annyi mindent...Most legalább ott van.

Már megint...

De hát igen, még nincs vége, talán a Jóisten megbocsát, ha az akarok lenni, aki vagyok. Aki mindig voltam, csak most jobban.

Dec.4. szombat

Nos, hajnal három óta fönt vagyok, de most visszanyomtam magam éjfélkor. Baszkódott, baszkódott, de nem hagytam. S rohadtul igyekeztem nem erre a ribancra gondolni. Hogy szedtem én föl egy ribancot? Művészi allűrökkel? Mert, hogy az volt a trapp.

Azért rendes ez a Glen, már amennyire tud csórikám. Húú, nagyon prolik. Az asszony is, aki saját bevallása szerint malteroslány volt, vagy ilyesmi, construction worker, ő mondta. A hajóhoz vittem a kulcsot, - végül is tisztáztam, nem hagytam annyiban. S ahogy szorult a kapca a Glen beismerte, elkezdett emlékezni, hogy ja, a Jasonnak adta a kulcsot, meg ilyenek. Tök mindegy, csak hát ebből is látszik az iszonyú híg leves, amivel a szegény ember főz. Ilyen morális kérdések? Ugyan, haggyá-má, van énnekem más bajjom is. De mindig kérdezi,

hogy van e mindenem, mit tudna csinálni értem, víz, kaja, adjon e fűtő szerkezetet, sőt, most még azt is, hogy gazmoney-t. Ami már nem semmi. Próbálom majd a fűrészre rábeszélni.

Közben rájöttem, hogy a Craiglisten úgy volt fönt a hirdetés, hogy nem volt telefonszám. Hát, úgy nehéz. Elvileg írhattak volna, - a szerkesztőségbe, de az már nagyon bonyolult.

Na, mondom kijavítom, de akkor meg nem tudtam a saját számom. Miden hiába. Mert itthon hagytam a – pöcsöm. Iszonyúan félek, hogy valami fontosat el fogok hagyni...

Hosszas pöcsölés után aztán egy régebbi hirdetésemben megtaláltam a számom, miközben a Maki előtt szidtam őrjöngve magam. Hogy lehet valaki ekkora barom?

Szóval, próbálok valami középutat megint, mennyire erőltetni, mennyire hagyni, meg ilyenek. Persze, megint ott vagyunk, hogy így írni nem lehet. Csak valahogy immel-ámmal.

Egyszerre lesz minden, az is eszembe jut? Mert a hülyeliba interjúvolása is folyamatban van, s akkor le lehetne zárni azt a piszkos ügyet. Az jó lenne, phű. S aztán közeledünk ugye, hogy mit kellene csinálni ezzel az orvosival? Valahogy fel kell rá készülni, az biztos. Közben olaszországi éjszakai kóválygás jut eszembe, valahol Milánó és környékén, valami rideg jóság volt benne, tiszta hideg hajnal, de távol mindentől, minden beragadt szartól. Szeretem az ilyeneket. Szóval már éjjel elkezdtem pöcsölni, s mindenféle ötletem támad. Mostanában rászoktam, hogy örömmel köszöntöm őket, de várok kicsit velük, hadd érjenek még egy kicsit. Mint bizonyos gyümölcsökkel ahogy tesszük.

Önlerobbantási nyugdíjelőkészítés

Különösen mióta enyhén megkergültem.

Nos, ilyenek:

Nem lesz ott a fogam. Mert hogy fogatlan vagyok. S remélem észre is veszik, majd a bajuszom is gondosan, s durván lenyesem. Fönt lesz az elvaszott trifocus szemügém, amivel jó szarul látok, de majd mondom anélkül úgyse.

Előtte jó kurva sokat kéne gyalogolni, s elbaszni a lábam.

Gondosan kéne összeválogatni a legszarabb ruhákat. Hú, nagyon hangsúlyozzák, hogy legyél kihúzzintva, tisztaság, ruha, ne piálj stb. Szóval legyél egy takaros bum. Aztán ott van az alvás, hát az biztos, hogy nem kéne aludnom, előtte jó sokat...

Aztán viszem azt a ronda barna táskát, sorry emberek, én abból élek. Viszem majd az összes dossziémat, nagyon rendesen, ahogy vannak. Lássák próbálom én. S hát, ami a legfontosabb, hogy össze kéne írni ezt az egészet, hogy mi van velem. Már valahol elkezdtem, azt is át kéne nézni, s tovább fejleszteni. Nagyon

profinak se kéne legyen. De hát nem lesz. Felmerült, hogy ne írjam e kézzel, de ha kérdik, akkor a könyvtárban csináltam.

Egy boton is gondolkodom, a lábam...

Egy kar, plusz egy láb bénasága kell hozzá.

Most alszom kicsit.

Kávéval aludni, ilyenek mennek mostanában. Mint valami hercegkisasszony, ha belegondolunk, aki csak úgy visszadől. Hm. Valójában nem dolgozom. S mindenki, aki úgy leszart, most ott van magában, hm. Mindenesetre furcsa. Pont az előtt gondolkodtam, - már majdnem hat óra, hogy valahogy rá kéne szokni lemenni a beachre, s írni. Ott, a kocsiban. Addigra fölmelegszik. Csak azt kéne kitalálni, hogy hova.

A Nokomisin korán reggel nincsenek munkás prolik, mert azok későig fönn vannak, s olyan nagyon nem kelnek korán. Egy részük meg dolgozik. Ezt az ausztrál csávót nyaggatják rendesen, de ha ki nem nyírjak, ő lesz az új kor Robin Hoodja. Az se semmi. Mongyon le, mondta a külügyasszonynak, meg hogy a putyinka egy maffiózó, ilyenek derülnek ki – ami jó. De hát nagyon ki akarják nyírni, már hivatalos gyilkolási felszólítások vannak, fontos kormányképviselőktől, ami azért érdekes. Egy középamerikai csávó meg be akarja fogadni, akárhogy is. Meglássuk. Ház szorul a kapca. Kétségbeesetten próbálok valamit kihozni, de semmi. A hajót összerakni. Senki sem hív a Craiglistre. Mér csak kilencötvenet kérek. Egy dealer ezer dollárért megengedné, hogy ott tároljam, de hát az hülyeség.

Tegnap egész nap a villanyosságot szereltem jó nagy taknyolás volt nincs türelmem, s felmerül, hogy nem e ki kéne mennem mindenből. Minden bonyolult életből, netán az egészből. Mert szegény ember szerel. Gazdag ember szereltet. Nem is volt nekem ezzel semmi bajom eddig. A Glen ellopta a késem. Nos odahúztam hozzám, fölraktam még két táblát, reggel elmentem egy építkezésre, a Terrynek valami ismerőse, elég szar. Mert hogy hátha, több vas a tűzbe, adjak resumet, de ezzel óvatosan, igy is híre megy. Hát még úgy. Éjjel fönt voltam, azután, hogy iszonyú jót álmodtam: otthon valami nagyon lezser társaságra találtam, s az egyik rokon egy gyönyörű, fiatal nő volt, akinek tetszettem. Gyönyörű bőre meg jó nagy csodás mellei voltak. Na itt föl kellett kelnem. S csupa jó dolog jutott eszembe, valahogy az az egész világot ígéretesnek, reménykeltőnek, s szépnek láttam. Gondoltam, lehet vissza megyek dolgozni, keresek még Pent, s mindent jóra fordítok. Aztán ma eszembe jut: még ha menne is, az teljesen más lenne, minden más lenne.

Ilyenkor éjjel eszem, aztán fürdöm már nagyon profi vagyok ebben.

Dec. 6 hétfő Nem tudom, de ha így megy tovább be fogok golyózni?

Reggel mondom viszem a hajót a Kmart parkolóba, s felemelem a motort. Nos, kiderül, hogy nem megy. Meg se nyikkan. S indítani sem lehet. Természetesen a fiúk dolgoznak, fogalmam sincs próbálom másik aksival, azzal sem. Feladom

Egész nap írom ezt az orvosi papírt, teljesen begolyózok tőle. Öt percenként elalszom. Aztán odamegyek a Glenékhez, ott vannak. Mondom mi van a hajóval? Semmi, mondják.

Állítólag elindították, meg minden.

De nekem kezdettől fogva gyanús az egész. Még tegnap is azt mondja nekem a Jason, hogy valamit kell csinálni a bal oldallal, kell egy termosztát, mert nem jól kereng benne a víz.

A Glen soha nem mondott semmit az egészről.

D s az egész, hogy tervezték mennek a vízre, még múlt hét végén. Aztán hirtelen nem volt rá kedvük, inkább begyalogoltak pecázni.

Aztán mondták, hogy bevaxolják, rendbehozzák, aztán az se. S ez így ment egy hétig. Ott baszkódtam majd minden nap, odajártam, beszéltünk róla, s egy szóval nem mondták, hogy valami baj lenne. Nos mondom a Jasonnak, ill., nagyon óvatosan kérdem. Megint a hülye mese, hogy ők elindították, szépen ment, nem érti mi a baj. Mondom, hogy lehet, hogy meg se mukkan, semmi sem múkszik. S jön a mese, hogy ott annyi minden lehet, test, pl. Meg millió alkatrész, s egy ilyen öreg izénél bármi lehet, s ő aztán ért hozzá, elhihetem, millió ilyen csinált, s tudja. Mondom legalább öt percre oda tudna jönni, hogy mi a fene lehet? Mondja ja, de később, most nem. S sörözik. Teljesen kiakadok, s hazamegyek. Leveszem a kupakot, s nézem, kap áramot, de mégsem nyikkan. Így nem lehet eladni!

Kész, fuck, vége.

Iszom egy kicsit.

Aztán mégiscsak visszamegyek, legalább mondjanak valamit, mert így fogalmam sincs mihez kezdjek. Mi lehet a baj. Netán árulják már el, mit történt, most már mindegy, a legfontosabb lenne tudni mi a baj. S persze legszívesebben elküldeném őket a p.…ba. de nem lehet, nem kéne összeveszni, mert akkor majd még be is tarthatnak. Mindenki jobb pozícióba van, mint én. Én lettem mindenki alkutyája. S amilyen jellemtelen szemét mottóra megy itt a világ, jobb, ha kurva óvatos vagyok. Ez az egy biztos- Nos, megint hazamegyek, iszom, főzök s gondolom, ennyit mára. Reggelig alszom. Jó meleg van, kint baromi hideg.

Még van három kiló, s nem hiszem, hogy fogok adni a Billnek. A múltkor szóltam, hogy mi lenne, ha megvenné a fűrészt. Hát, nem akar levenni vele. Mondom és a lakbérbe beszámítanánk? Húzódozik. Persze, gondolom az asszón

pénzt akar. De nem mondta nem. Mindenesetre nagyon észnél kell lennem, mert másképp meg se fogok tudni, mozdulni. Az meg halál.

S bár jó álmos vagyok, de hirtelen úgy érzem, egy csöpp levegő sincs. Elindulok a mekihez. S azon tűnődőm, hogy ennél szarabb már nem is lehet. Mikor megszólal a telefon.

A bondos guy- hogy csak emlékeztetni akar, hogy holnap kilenckor court jelenés.....

Kérdem, mi a fasz.

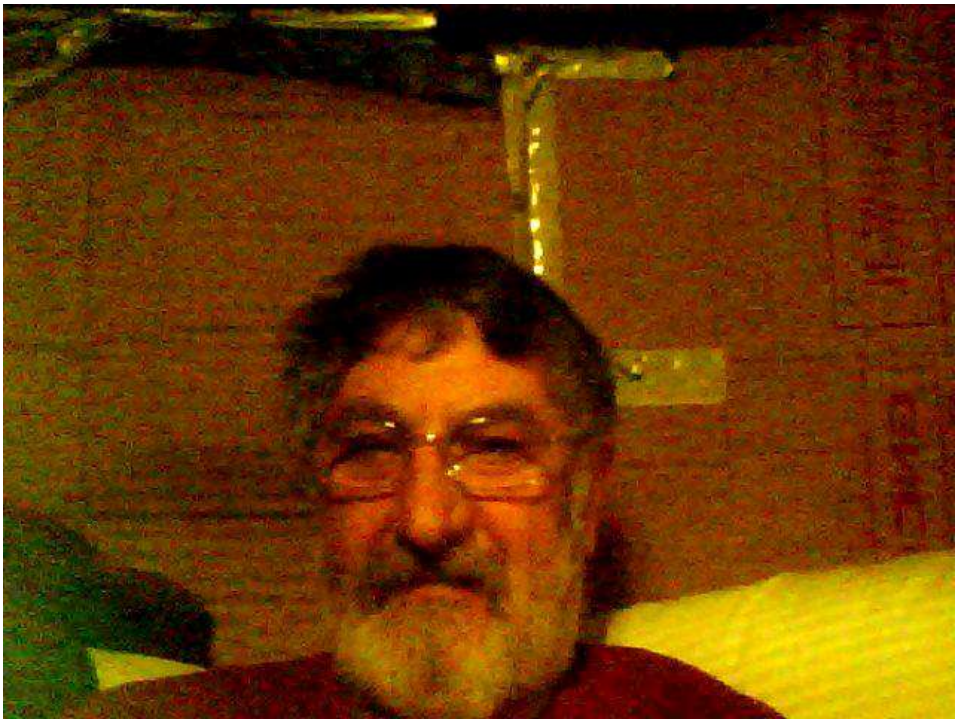
Semmi, mondja, ez így van, még lesz egy csomó. Vagy akarok neki bendőt letenni? Mondom ja, persze. Azt mondja, hogy ő küldött nekem levelet, de nincs címem. Még mindig az autóba lakom? Mondom ja, de tudok adni egy címet. Hívjam vissza. Hívjon ő vissza, öt perc. Jó. Közben odaérek a macihez. Próbálom hívni a Kevint, természetesen nem veszi föl. Nézem, nem e értesített, emailbe, csak ennem néztem meg, de semmi. Írok neki emailt, de majdnem biztos erre ma nem lesz válasz. Mi történhetett? Elfelejtette megnézni? Nem értesítik? Hogy a fenébe van ez? A múltkor próbáltam fölmenni a court szítjára, de nem sikerült. S azt gondoltam, hogy oké, annyira nem fontos. Majd a Kevin. De hát nem. S akkor most mi van? Ha nem hív a pacák mehetnék a jailre? S egyáltalán mi történik?

Legutoljára a Kevin azt mondta, hogy két héten belül vissza kell térniük az ügyemre, valamitárgyalásnak kell lennie. Mi a fasz történik? Ráadásul reggel édeskevés idő lesz, mindenesetre odafogok menni, hogy mi van. Modjuk nyolcra, s egyfolytában hívom. Lehet vége lesz?

Jaj, Istenem, segíts meg. Jó baromi hideg van itt az autóba azt hiszem, haza fogok menni, klausztrofóbia ide, oda.

Mindjárt fél tizenegy. Csak az a baj, hogy már aludtam...

Mindenesetre – ez a svéd connection – nem véletlen, már ideje, hogy legnagyobb jódolgukban azok is csináljanak valamit. Mert ugye hozzájuk képest még az amerikaiak is szenny rokonok. Csak vagiznak, de közben –ahogy minden csóróbb, el is bénulnak. A lezserséghez jómód kell. Vagy a semmi, akkor nincs mit veszíteni, mint tudjuk. Kihasználva a villanyosra alakított sütőm előnyeit, most kisegítő fűtést és sütést is végzünk vele. Édeskrumplit és rendeset helyeztem beléje, azok sütyörögnek. Néha kinyitom az ajtaját, s jön ki a hő. Jó marha hideg lehet odakünt. Na, nézegetek újságokat. Átjöttem, s asszem rászokok, hogy megszagolok teljes cikkeket, s akkor itthon – ha ráérek – el tudom olvasni őket, haha. A múltkor bementem a radióshackbe, s azt mondta a kiscsávó, hogy hatvan dolcsi egy hónapra az internetes bedugó, s nem kell hozzá szerviz, semmi. Akkor lehet telefon sem kell, mert a googleon, meg a Skypon keresztül. S érdekes, ez a skype, mert ez az ausztrál is onnan irt, mert onnan nem lehet tudni kivagy. Nagyon érdekes. Mindenesetre büszke vagyok, hogy rájöttem. Ezek a kurva magyar zsaruk nem írnak. Valami sumákolás megy. Jó lenne tudni mi. Oda kéne adni

valakinek az Jill email címet, ha valami történne velem. De hát ez babona, sose szerettem az ilyesmit. A Rodney tugya a címét. S a Kevin – na bassza meg. Elég az. Most meg egy pizzát „dobtam be a sütőmbe", mondaná Pacukám proli affektussal, s egy úszó mozdulattal elhagyva a bámészkodókat. Jó dolgom van. Bár a lábam kicsit fáz. Azonkívül túl sok volt, nem kéne ennyit ennem, korán reggel s különben is, most mi lesz, alszom? Arról volt szó, hogy megyek a beachre. Ja, csak egy kicsit olyan jó hülyének lenni, szórakozom, nem? Kikapcsolódom, nem? Na jó, elég a hülyeségből. Csinálok egy képet, ha? Iderakom, ha? Tényleg, ilyeneket kéne, ja, ha?

A HÁTTÉRBER JÓL LÁTSZIK A „FÜGGÖNYÖM, AZAZ A KEMÉNYPAPÍR DOBOZOK. KICSIT SZEMCSÉS A KÉP, MERT HOGY NINCS A LAPTOPON VAKU. OTT MÉG NEM TARTUNK....

MAJD AZÉRT EGYSZER LESZ EGY FÉNYKÉPEZŐ IS.

NEM TUDOM MIT CSINÁL AZ A BAROM NŐ A MŰSZAKIKKAL... BIZTOS CHRISPACNI SEGIT NEKI.

S LÁSSA A LÉPEIT. Ó, JUT IS ESZEMBE CHRIsPACNI MILYEN BENSŐSÉGES LEHET OTT.

Dec. 7. Végül is, visszairt a Kevin,

hogy sorry, ő tudta, csak lefelejtette alá íratni a p papírt velem, hanem kell jönnöm.

De mondom azért én elmegyek, kíváncsi vagyok.

Hát, nem nagy élmény, legalább is nem kellemes. Egy csomó faszszopó ügyvéd.

S jön a Kevin, nagyon szívélyes. Ugye halálra rettegtem magam, hogy megunja az egészet, mint mindenki velem kapcsolatban. Ez egy pragmatista ország, nem? De csinálja. Ismerik, de azért nekem végig olyan, mint egy nagy kamasz gyerek. Hihetetlenül naiv. Alkatilag is. Semmi rendkivüli, bár lehet a Harvardon végzett. Olyan nagy mafla fajta. Iszonyú lassan megy az egész, egy nagydarab Jodaszerű nő a bíró, s látszólag a semmi alapján nagy rutinosan ossza az ítéleteket. Piff-paff-puff. Te ennyit fizetsz, neked ennyire van bevonva a jogsit, te ennyi próbaidőn leszel, s közben eljársz az oskolába. Néha próbál kis humort is bevinni, a fiatal ügyvédecskék helyeslően yesdzazsoznak. Ítélkeznek, na. Aszondja a Kevin: a proszecutor azért nem tudott beszélni az pacukával, mert volt neki egy balesete mondom mi? Meg lehetne erről többet is tudni? S elkezdek aggódni. Kis káröröm is, de több az aggódás. De nem derül ki. Viszont kurva nagy a késés, gyorsan be kell fejezniük, s ez lehet jó.

Dec. 8-10 szerda péntek. Alatta a csillagoknak s ezer semmi közepette,

Kb. Így lehet megfogalmaznia z érzést, ami van, mindig, mikor elfogy a levegőm itt ebbe a kalickába, s kirontok, mint egy Zrínyi fellélegezni- legalább. Ilyenkor éjféltájt mindenki alszik, az egész szegénynegyed, összes munkásával és munkásasszonyával nyugovásban, mint mindenütt, ahol ember van a világon. S ilyenkor felnézek a floridai égre, ami az északi félteke ege, s ez az, amit ismerek. Ott vannak, mint a csillagképek, szépek, tiszták, s sziporkáznak. Eső alig van errefelé. Vagy fél éve tegnap esett pár órát először, amúgy mindig ugyan az. Ez az igazi sunshine state. Néha hervasztó is a sok rikítóságával. Semmi spleen. S a sok semmi? Hát igen, elgondolkodom a nyomoromon. Meg hogy mit lehet, ebből egyáltalán kihozni. Itt van ez a furcsa nyomatéka dolgoknak. Hogyan jutottam el odáig, ó, hányszor volt már ilyen, hogy kölcsön kérjek. Talán ezt csinálom a legnehezebben, itt már leheletfinommá vékonyodik a képemen a bőr. Hiába. S ahhoz, hogy meg tudjam tenni, az események – rajtam kívül álló, akaratlanos láncolatára van szükség, nem tudom befolyásolni, manipulálni sem. Közeledett tehát a bérletfizetési nap, s tudtam, hogy a Bill hülyeliba felesége kiveri a balhét. Már előre elkezdtem feszengeni, ezért volt minden. Ezért ereszkedtem le a Gleneket, s ez már így megy idestova két-három hete. Hogy mire eljön az a bizo-

nyos dec. 8-a, melegyen a lé. Azaz el legyen adva a hajó. Bár, itt van némi ellentmondás. Mert közben, egyszerre két, egymásnak ellentmondó dolog, azon is imádkoztam, hogy ne legyen eladva. Nabazdmeg. Hát így nehéz. Néha azt gondolom, hogy elege lehet a Jóistennek belőlem. De hát közbe meg kell, hogy tudja ő. Nos, a fiúk kitalálták, hogy megveszik, mert szép idő volt, hívott a víz. Aztán belekeveredtek, a pénzkérdés is beleszólt, az asszony is, fáradtak is voltak, meg minden. S nem lehet tudni mi történt, nem voltam ott, de odáig eljutottak., hogy elinditották?

Aszondják. Azóta nem megy. Azóta elhoztam, kiszedtem a gyújtáskapcsolót, vettem egy újat. Próbáltam segítségét találni a környéken, többször visszamentem a Gelenékhez, ahol is a Jason minden alkalommal kioktatott, egyszer azért, hogy milyen kurva bonyolult, másszor meg milyen egyszerű. De egyszer se csinált semmit. Teljesen jellegzetes strici hozzáállás.

A gecié. A nagypofájú genyóládáé, linkké, proli seggfejé. Rohangálok itt a szerelőkhöz, s valaki megkérdezte, nem direkt baszták el? S ez aztán igencsak paranoid gondolathullámokat ringatott el. Mi van, összejátszanak az asszonnyal, valaki dugja a hülyepicsáját, igen?

S ki akarnak készíteni?

Szétbasszák a hajómat, hogy éhén dögöljek, azaz jöjjön a balhé a billnénivel, rúgjanak ki, jöjjön a zsaruhad, vigyenek börtönbe, akasszanak már ki, s kössem már föl magam. Húzzak haza Magyarországra a hesspicsába. Nem tudom. Felhívtam a billt, hogy kicsit egyengessem a terepet, azt mondta beszél ő is a fiúkkal. Mert hogy az ő érdeke is, hogy valami lé kijöjjön, s a libafelesége ki legyen fizetve. Egyébként – mentegetődzés képpen azt mondta, hogy sorry, de az asszonyé a telek, azért nem tud ő mit csinálni, meg minden. De mennyire emlékszem, mikor a Glen mondta: ah, a Billnek van egy üres telke.

Meg ahogy ő is midig mesélte, hogy már hogy volt kiadva, meg minden. Soha, egyszer sem említetté az asszonyt. De végül is mindegy. Próbálkoztam a fűrész rásózásával, de nyista lóvé.

De nem volt egyértelmű, de miután ilyenkor én kezdeményezem az agresszivitás, nem szoktam tovább nyomulni, s elfogadom, ha valaki eltérül. Mondta, hogy hát, nem kéne, hogy eladódjon s ő megvegye, valami ilyesmi.

Jó.

De azért ez nem egyértelmű nem.

Kicsit reménykedtem. Nos, valamit kezdeni azért, s nem csak ülni a faszom semmiben, eszembe jutott, végső kétségbeesésembe egy megoldás. Hát a pasi, akitől vettük a hajót. Egy faramuszi csávó, olyan elvont műszerész féle, gondoltam, olyan szerelő, bütyimester, mindenes, aki az apjával él, rejtélyes okokból, egy nagy nagy, s furcsán átlátható Tercián, ahol sok-sok minden, de főleg gép van. Lehet a papa egyszer nagyfaszoskodott, ottmaradt szegény gyerekre a sok

biszbasz, az öreg lerottyant, még azzal is kell törődni, meg kiszedni valamit a sok ősi szarból. S ilyenkor mi lesz a gyerekből: hát óra javító a helyi faluközpontba. Nincs már szükség ilyenre, internetatomórák vannak, de ez olyan jól tud mosolyogni, hallgatni, az ácsorogni, meg a kis piperkőc szersázmkészletei, mint valami keserű mandula illatú férfikozmetikum, s testápoló készlet. S az egész olyan megnyugtató, s ez az, ami jó, ez az, ami kell, ez az, amivel szemben nem teszünk semmit, úgyhogy hát, ha jön az ilyen ember, illetve ez nem is jön, mert ez egyszer jött, s azóta mindig is itt van, senkinek soha eszébe nem jutott elhajtani, nos, hát akkor csinálja. Pénzt soha nem kért, de mindig valahogy eljött, hogy hát neki is kell. mert kell venni valami alkatrészt, amire nincs pénze, meg a benzin meg a villanyszámla meg az autó biztositás, ami nélkül nem lehet vezetni, s elvinni a benzinkút szivattyúját. Na mindegy van ilyen ember, minden mindegy, minden jó, minden mindennel, s semmi semmivel. Ismerjük.

Odamegyek, nagy kapu, végre megtalálom az artista úton, művészek lakhatnak erre bőven, vagy mi. No trespassing, mondja a tábla, mert oldalt az önműködő kapu mellet be lehet surranni, s amit meg is teszek. Kiabálok, senki. A papa biztos bentről figyel.

Kikecmergek vissza a kocsihoz. Mikor jön ez haza? Dél van. Este? S egyáltalán, meg van még? Nem utazot el?

Csajozott be? Na nem, ez nem olyan.

S egyszer csak jön. Jön a kis régi, világoskék chevi Blézerjével, ütött kopott, de takarosan tiszta s maintenancolt. Néz, megismer, ó, te vetted meg a hajót. Ja. Szóval, már valaki hívta, hogy egy furcsa idegen kóválygog a kapuk előtt, hm. Hát én aztán kurva szerencsés gondolom, s finomabban mondom is.

Elmesélem, érti, mondja, hogy akarom. Mondom most, hozni, lenne legjobb. Csak három után, mert van kicsi dolga. Mondom jó. Húzok haza, behúzott nyakkal, elszorult lélekkel, hogy már megint rosszat csinálok fogyasztom a benzint, s az egész nem is biztos, hogy jó ötlet. Imádom ezt az utat, ez az öreg Englevoodit, ez a tágas, jóamerika, ahol szépen kipucolták az emberi dzsuvát, de egy két magtár, bolt, karrakteres épület megmaradt, összekapcsolva a régi és új emberi jelenlétet. Távolban hatalmas füstoszlop kavarog, pont arra, amerre megyek. Valami ég, mi? A Wallmart, a bíróság, vagy a sheriffek irodája? Nagyon arrafelé van. Ahogy közeledek látom egy helikuffer kering elég egyértelműen fölötte, a szokásos felhajtás.

Ilyenkor mindig az jut szembe, hogy na de tényleg, mikor vegyük elő, ha nem most? Mert amúgy miden van, ami szem-szájnak ingere. Iszonyú pénzek mindenütt. S ott állnak, fekszenek sztaniolba, dobozokba, már a zsírozást is lepucoltuk, ragyog, mint a Salamon fasza. De hát csak úgy nem lehet se tűzoltó autóval, se hellicufferral, se páncélautókkal, se más csicsa felszereléssel masírozni, kell valami alkalom. S az mindig van.

Az emberek arcán ott a hülye szélütött kettőség álarca.

Mert látják, hogy micsoda egy kurva nagy hűhó semmiért, de mindenki érti, tolerálja. S bele is megy! Végül is miért ne. S mindenki betanulta a szöveget, hogy ezek életet mentenek, hogy ha baj van, meg a vagyon érdek is, meg a nemzet védelme. F elvonulnak, s nézik a showt. Ezer rendőrautó, ezer tűzoltó autót, meg a nemzeti gárda, meg a tűzkárnál, meg a polgárvédelem, meg mentősök, minden eshetőségre, több sávban, kordonok és integetnek, a sávok hosszan, amíg a szem ellát megtelve, autók majdnem összemennek, a rendőr is tétovázik, s kérdem mi a fasz? Kérdem az öreg szaki kenéztől, mondom hátha ez kicsit jobban realista, mint a háziasszony szomszédja. Ég a bozót.

Bozót?

Ja, ott lent a mező alján. Kiköp, totál elégedett, tudja mi a helyzet, tudja mit csinál, mint mindenki körülötte, az élet a rendes mederben, rendezett ország rendezett lakó rendet tartanak, s rendesen elégedettek a dolgokkal. Amúgy munkanélküliség van,

mindenki zsibbadtra veri faszát a semmitevésben,

s totál nemzeti eladósodás van, de az egy mások kérdés. Egy másik kassza, nem össze keverendő. S különben is, az a nigger elnök miatt van, s meglengeti a konföderációs déli zászlót. Áll a forgalom, se-ki se be a szembe levő Walmartnál. Bemegyek, hogy na jó, akkor veszek valami piát, nincs mit tenni, azt mondta a – itt be kell tűzni az elhozatalt...Harminc dollár kajajegy, harminc dollár készpénz,

S amikor az ember legnagyobb aggodalma, hogy elveszti a fogát. A maradék kis protézisét, ami eltakarja a hiányokat elől. Hol itt, hol ott rakom le, s egyser majd...Pár nap van hátra, s kiderül-het valami, hogy lehet, tudok, érdemes még élni, vagy kampó

Pár nap van hátra a baromnős tisztázásig,

meg, ugyancsak pár nap az orvosi vizsgálatig. Tizenhatodikán lesz az utóbbi. Az első nemsokkal később. Ott elég szoros a kapca, mert január elejére be kell fejezni az egészet, s ha tárgyalás lesz, akkor nem lesz idő a bizonyítékok felsorolására.

S akkor még semmiről nem beszélünk, mert hátra van a válás.

S akkor még itt van pár más dolog is, hogy mi lesz a camperrel, hol fogok lakni, mikor lesz eladva a hajó, megyek e haza, s így tovább. Pár kérdés.

Kéne az a pénz otthonról, túl sok itt a balhé, megoldatlan elkötetlen szál. Érdekes, hogy azért mindig van, hagyok valahol valami tartalékot, valamit, s nem teljesen nulla. Eszembe szokott ez jutni, mikor mondják emberek, hogy na, csak én ne sirjak, nekik szarabb. De hát kurva sokat hajtottam, dolgoztam, nem?

Eszembe jut, a nagy és híres felfedezés, miszerint én egy amolyan hisztérika vagyok, úgy nagy általánosságban, meg mindenben. Ugyanakkor nézem magam körül az embereket, s hát, elég sok az alkoholista, a meg elég sok a válság. Ilyen meg olyan. Az jobb? Nem tudom, hogy ez az utca-nyelv ez jó e, pl.

Még mindig eszembe jut ez a hülye nő, pedig már elég jól haladtam, s tudok aludni éjjel, elég jól. Fölfoghatatlan számomra, hogy tudott ilyen alakoskoskodó lenni.

Azt láttam rajta, ó, persze, mennyit töprengett, végül is jó agya van, ezt el kell ismerni. Jól belekeverte magát a horgászzsinórba.

Fölfoghatatlan, hogy mi. Végül is elvesztette mindenét. A házát, s ezzel a barom befejezéssel a bútorát, ingóságát is. Legalább is remélem, hogy nem engedi meg senki, hogy onnan elvigye. A kibaszott rendőrök nem válaszolnak. De ez is mindegy. Sokszor eszembe jut vezetés közben, hogy mert akkor még hol van a többi? Az, hogy én egy magyar nőt akartam, az nem volt véletlen. Már kint élő magyar? Ja, pont neki. Ezzel meg az a baj, hogy ezek nagyon speciális dolgok. Az egyetlen esély, s neki még nagyobb van, mint nekem, mert ő még nem amerikaiasodott el annyira, mint én, hogy otthon találjon valakit. Persze, egész életében nem tudott. Az egy másik dolog. Egyedül lenni? Amerikaiakkal? Olyan nagyon sok lehetőség nincs. Szóval, sokszor gondolok rá, hogy mi vár rá. S persze, vannak néha vannak furcsa köztem megoldások. S furcsa köztes emberek is. Lehet, hogy ő az? Lehet csak én nem jól ítélem meglehet. Az is motoszkál bennem, hogy ezért a néhány – fucken hónapért, hogy előbb nyugdíjba menjek, mit áldoztam föl. Mert még mindig lehetnék a pául martin embere, s csinálhatnék havi háromezret. S az ugye augusztus óta négy hónap, tizenkettől. Meg még három, mondjuk. Az húsz. Ennyivel kevesebb. Mondjuk nyilván nem tiszta pénz ez, s nagy kérdés, mi lett volna a pacukával. Az egésszel. Ha nem mondok föl. Micsoda játéka a véletleneknek...Vagy nem is véltelenek?

S felmerül, hogy volt ennek az egésznek valami értelmes szokásos módon azt szoktam gondolni, hogy hát persze, az írásról az elválásról, a magamra találásról van szó. Idestova majdnem két éve keresem a módját, hogy megszabaduljak ettől a baromtól. Hát nem volt könnyű. Idestova negyven éve keresem az módot, hogyan írhatnék, úgy értem, ülhetnék le, s csak azt. S még most is, életveszélyek, mindennapi nyomorok, fenyegetettség, nincstelenség. S a felépülés egyáltalán nem befejezett volta nyomja a hátam. Kíváncsi lennék, hogy ez a nő vajon nem azt gondolja, hogy ő milyen jól elrendezte, netán., mi, együtt, kicsit utólag is igazgatjuk a dolgokat, nem is olyan rosszul, s ez jó. Ha találkoznánk lehet ezt mondaná.

Én ugye ide szoktam lehozni – pozitívra – naivra? - mindent. Lehet, de lehet pont az ellentéte is, s röhög rajtam, hogy milyen jól átbaszott. Hogy milyen barom vagyok. Az biztos, hogy ilyen elvágólag rá nem tervezhette el a dolgot. Olyan

nincs. Se nem okos, se nem előrelátó nincs annyira. De ez is mindegy. Nekem kell valamit kikotoranom, s elfelejtenem őt. Jó lecke volt. Az biztos.

Dec.11. Azt nem értem, hogy ha az agy olyan okos, akkor miért nem okosabb?

Az ember áll dolgok előtt, látszólag igencsak egyszerűek, s nem tud dűlőre jutni velük. Pedig ugye nagyon fontos lenne, sorsdöntő is akár, talán még egy kis idő is van rá, de mégse. S persze! lehet érteni...Mert „nekem" kell eldönteni, nekem, azaz magam számára. Szóval mielőtt döntenénk, dönteni kell. Na hát így nehéz. S itt an ez az „attól függ". Ami jogos, logikus, főleg az utóbbi. Ami egyáltalán nem jelenti, hogy jó is. Ami nem logikus, az nem okvetlenül rossz. Most például totálisan kiszaladt a vér az agyamból. Ilyenkor legjobb, ha hanyattfekszem, s felrakom a lábam. Akkor lecsorog. Éjjel a fizikai állapotomról szóló beszámolót írtam, nem tudom van e értelme. Pedig egész szépen sikerül megfogalmaznom, természetesen angolul. Csak ne ugrana mindig, mindennel kapcsolatban be ez a baromállatnő! Hogy én mit kaseroltam neki, hogy mindig előjöttem egy új ötlettel, tényleg sziporkázva, s mondtam: menjünk ide, menjünk oda, csináljuk ezt, csináljuk azt, s örült, legtöbbször „olyan jó volt", s annyira nehéz elképzelnem, hogy most akkor a vadbaromija mit csinál? Miért nem hallja ezt, például? Na nem, tényleg nem sírom vissza, nem akarom visszacsinálni, - valószínű ezért nem hallja meg, csak jó lenne már valami elégtétel, „ha nem hála, hát nem az". De mégis, valami. Legalább azt megtudhatnám, hogy hogy is volt ez, s akkor azt is tudnám, hogy hol tévedtem. S ahogy kutakodom a sok kis ösvény között, persze megint, mint már annyiszor az jön elő, hogy inkább arról van szó, hogy már megint azt a bizonyos, súlyos árat kell fizetnem, miszerint valakinek nem ugyan az a szintje, s én itt az üres levegőjű magáncégemben kalimpálok – tehetetlen. Nincs ellenemben senki, semmi. De amilyen barom vagyok. Ez kurva fárasztó.

Visszamentem aludni, kint iszonyú akárha, s nincs is hideg. S arra ébredtem, ötkor, hogy nincs levegő. Közben olyan kellemetlenül nyirkos is, szóval jó itt a jó melegben bent lenni. Csak ez a bezártság. A kocsiban legalább az a jó, hogy kilátni.

Az előbb pont azon imádkoztam, hogy már már csak elmehetnék valahová – végleg – innen. Nagyon nagyon nyomaszt már ez az egész.

Kész, megint kell kis vér a fejembe...

Dec. 11 levél Andrásnak, az első. Ez az egész buli egyrészt - kívülről talán - egyszerű, de amúgy jó marha bonyolult.

azt lenne jó tudni, hogy ez a cím jó e

változatlanul írom a naplóm, s lehet egyszerűbb egy-egy részletet küldeni, nem tudom. Valójában magam is meglepődtem, hogy annyi hónapi magány, bezártság, tépelődés után egyszer csak van valaki, akihez szóljak, s beszéljek erről.

Lehet előbb is kellett volna. De hát soha nem voltam egy nagy pletykás, másrészt valahogy szentségtörésnek véltem volna vállam, privát dolgok kiteregetésének, nem akartam neki bajt, vártam, hogy valami jobb megoldás előjöjjön, én balga. Miközben ő, ez most már biztos, fűvel fával tárgyalta, tárgyalhatta, hogy mi a bráner. Nem biztos, hogy lehet még egy ilyen barmot találni, mint én. tök mindegy, most már. teljes és totál katasztrófákat szakitok - idestova öt éve magamra, hogy találjak egy nőt. Ami ugye nem olyan egyszerű, mert ugyan nagy keservesen sikerült elválni az Jilltől, de ugye ott lakik a házunkba, s kurvára nem akarja, hogy én odamenjek. Se egyedül, se mással. Sőt, el akarja adni, s osszuk el a lét. Namármost én egész életem úgymond, abba raktam, arra vágytam stb. De lehet ez lesz, s én meg világgá megyek, bassza meg. iszonyú sokat törőm ezen a fejem. s hát van itt még pár fejlemény, amit be kéne iktatni. Ráadásul még jó sok minden nincs is lerendezve, de ez már gyorsan le fog menni, s akkor többet tudok.

igazándiból már semmiféle kalandra nincs szükségem, de a boudleairei nagy dilemmán, ami az Utazásban van, soha életemben nem tudtam túljutni. Igazándiból már "mindent láttam", mint a Részeg hajó. S odakünt, asszem, nincs semmi. ahhoz képest, ami bent van. Régóta befele akarok már menni, bassza meg. Csak nem jött még el az időm, mert bányászkodom. A családom ugyan szép lassan leszakadt már rólam, de ezek a "Pinaügyek", ahogy az Jill fennkölten szokta nekem mondani, ezek nagyon lekötnek.

"pinaügyek, avagy mire jó a NŐ?

persze az is, de annál ontológusabb. Mert hogy arról van szó, hogy a nő, az ablak a világra. S arról volt szó, hogy nem kéne hülyén meghalni. S arról volt szó, hogy mélyre, még mélyebbre, megismerni valakit, azonosulni azáltal, hogy az értékrendszerünk se, a történelmünk se, meg a lélegzetünk se választ el egymástól bennünket. csak hát itt nehéz ezt a dolgot - ennyi idősen, csórin, jól koordinálni. pedig! csak látnád, hogy kattannak erre a nők! a szajhái, s aztán valahol elakadnak a bozótosba. Elindul az ember velük világgá, legalább is Nyugatnak, keresztül mindenen, s egyszer csak arra leszel figyelmes, hogy mindjárt a harmadik falunál vagy ennél vagy annál, de elakadnak. S közben elmegy az élet.

Viszont, hm. élményileg, hát az sok minden. Sokszor gondoltam én, hogy ó, hát én már tényleg rohadtul mindent tudok. hát lóf.t. Semmit. S kötöttem én egy

üzletet a Jóistennel, azt hiszem, mármint, hogy - az a német nagyokos író Herman Broch? mondta, "nem szeretnék elmenni erről az árnyékvilágról anélkül, hogy minden fontosat ne tudnék róla. Szép, nem?

s hát a képlet az meg valami ilyesmi: nincs ezen a világon érdekesebb, mint az ember, semmi hozzá nem fogható.

ezen belül: nincs ezen a világon érdekesebb, mint a nő.

hát, szóval, ilyen egyszerű. ja, mielőtt elfelejteném: volt egy amolyan kicsi, inkább mini agyvérzésem. hülyére dolgoztam magam a napon, s pukk. aminek az a lényege, hogy a rendességem kicsit alábbhagyott, viszont képzeletileg nagyon felszabadultam, s rohadtul élvezem. Tök kellemes.

S máris, mikor kikecmergek ebből a nyakig trágya-életveszélyből - minden fasza lesz. üdv.

Jack

"Menni? Maradni jobb? Maradj, ha tudsz te tűrni, s menj, ha kell"...

Próbáltam ezt a hangfelismerő, speach recognition programot, s egyáltalán nem működik, pedig végig csináltam az összes gyakorlatot. Viszont sikerült jól lefárasztanom magam. Háromkor keltem, s most mindjárt öt. Muszáj lesz rendet raknom ma, mert elviselhetetlen a kupleráj. Tegnap ugye rohadtul kiakadtam, aminek végtelen következményei lettek, jó pár órára, ill. A nap hátralevő részére. Hívott a Dough, hogy mennyi idős a hajó. Már előtte kérdezte, megvan e a title.

Mondom ja, hát persze. Nem meséltem el a storyt,

Amikor pacuka majdnem eladta a hajómat...miszerint a (tulajdonosi papír,) az asszonynál maradt, aki odament az Erikhez, aki majdnem megvette, mikor-állítólag a Glen észrevette, s mondta, hogy az nem okés, valaki megütheti magát emiatt. Nos, ekkor visszakozott, a Glen felhívta a Billt, a bill engem, én elrohantam, s csináltattam egy másolatot. Ezt lobogtattam aztán a rendőrnek, aki mondta, oké. Eredetileg a szerszámaimért mentünk, de a Kevin tanácsára megpróbáltam a hajót hozzácsapni az akcióhoz. Közbe azért ezt is elmesélem. Na, kicsit lefekszem. Folytatva. - aztán ez is többször változott, mert egyszer, - pont úgy, mint a kocsinál, pedig ez egy másik rendőr volt, visszavonták, mert hogy az közös. S mondtam, hogy lónak a fasza közös, az én nevemen van, de mondták tök mindegy. S ment oda a zsaru. S mondta a magáét, de valaki visszaszólt, s az Erik rákontrázott, hogy ja, vihetjük! Ő, mármint őnagyságának nincs vele mit kezdeni. Naná, miután megpróbálta, s szelíden figyelmeztették, hogy ezért börtönbe lehet kerülni. S akkor tolattam oda. S kiderült, hogy a lakat meg rajta van, s nincs meg a kulcs. A zsarum már igencsak türelmetlenkedett, de hát rohantam, mint az állat, - mert hogy közben hordtam a bent levő cuccokat. Szarokat, mert hogy a java el lett mentve. Mondom mindenkinek, hogy hozzon már egy rohadt

vágóollót, - amit én vettem, a sárgát, s vágjuk már le a lakatot. S anyag nehezen jött az érik, s levágta. S fölakasztom, s mondja a zsaru, hogy kell menni. S megállok útközben, fosok mert sem lámpa, hátha eltérül a zsaru, mert hogy követett. De nem érdekelte. Különös. S mondta, hogy csak húzzak máshova, most ez a lényeg. S elmaradt valahol. A benzinkútnál aztán megigazítottam a gatyamadzagokat.

Dec. 12. Gondolatok a könyvesboltban Bn.

Micsoda egy végtelen ostoba dolog bármi másban is utazni, mint irodalomban, művészetben! Ezt jutott eszembe, mikor kezembe akadt Oktávia Paz verseskötete. Soha nem olvastam Oktávia Pazt. S kérdem én, normális ez? Egy Nobel díjas költőt? S igen, itt kezdődött, s úgy látszik, itt is fog befejeződni. Az élet nagy nihilje elől ide menekültem a tudás menhelyére. Fellegvárába. S most, az út vége felé, most megint itt vagyok. Nem csak menedék ez, hanem egy csodálatos menyország, az egyetlen igazán tiszta és romlatlan hely, ahol lenni érdemes. S tulajdonképpen nem is értem, miért nem – csak – ezzel foglalkozom már évek, évtizedek óta? Mert hülye vagyok. De – ha a Jóisten is úgy akarja, akkor most beszorítjuk a dolgokat idehívott délelőtt a Doug. Hogy kellene a title meg a trailer regisztrációja, mert hogy megy a vetyerok, s vannak érdeklődők. Kicsit bepánikoltam, hogy ha mindent odaadok neki, akkor mi lesz, övé a hajó? Reménykedjünk. Egy ponton mondta, hogy vigyem el...de hát dolgozott vele, azt mondja 150 kér, s már nagyon elegem van. S. Amúgy meg, úgyse – remélem – múlnak a dolgok. Sok sok lé kell még itt. Ez meg elég, ha várni kell. Fhú, úgy esik, mint az állat, remélem nem ázunk, nagyon be...

A lényeg, hogy hazajöttem, vettem egy nagy üdítőt, jól kirúgtam a hámból. Aztán le kellett feküdnöm, mert ez már sok. Aztán elmentem a Walmartba kajáért. Olyan nagyon nem kellett, csak dehogy. S szóval, vettem egy olyan hatalmas grilltyúkot, mert az már nem is csirke. Meg egy füstölt pulykacombot is, mert az olyan jó szokott lenni. Meg krumplisalátát, meg hülyepuhakernyeret, ja.

S aztán ettünk, hát ez szörnyű. Egy hétre való kaja, tudtam, hogy így lesz. Pedig, nem kéne kidobni, mert az vétek. Aztán megint aludtam kicsikét, mert s eszembe jutott, hogy el kéne menni a Barnesba, mert van a kis lé, s már ideje. Nem tudom fegyelmezni magam, de mihez, kihez képest, csoda még élek, nem? Csak hát, miért nem lehet végigcsinálni valamit, ha?

S persze azon gondolkodom, hogy mitől lesz valaki nagy? Mondjuk író, költő, művész. Önbizalom, persze, mint tudjuk. Meg hát a háttér, nem? S én is az lettem volna, lehettem volna, háttérrel? Lehet. Azért ez szörnyű, nem? Mondjuk – a másik oldalon, egyetlenembert sem ismerek, aki nagy lett. Ez is érdekes. Azért az se olyan könnyű, sehogy sem könnyű.

Vajon nem vág át? Mindegy, mondtam neki, ott volt egy nő is, a felesége? Mondta nem aggódni, ő mindig rendes, soha nem volt dolga ügyvédekkel, ötvenegy éves. Azért mondtam neki, hogy egy papírt, please. Adott.

Meg 150 dolcsit! hogy ki tudjam fizetni a rentet! Mik vannak.

A legnagyobb persze az ebben, hogy nem kell? Remélhetőleg nem kell visszamenni a Glenékhez, mert undorodom a társaságtól. Mikor eszembe jut az a kés dolog. Hú, föláll a hátamon a szőr. Na mindegy, dolgoztam az orvosin, halad, de kell néha pihenni is. S most inkább kicsit fennköltebb dolgokról, mert hogy itt van internet is, meg amúgy is, könyvek, könyvek!

Megnézem a leveleket. Nekem miért nem adatott? - semmi?

A történet az Ungarettiről szól..., mikor fiatal korában,

Párizsban, huszonvalahány évesen, ő egy olasz, meg az arab barátja, a fény városában, (ahova én hány évesen, magányosan s mily szégyenkezve értem...) s beszéltek beszéltek és fogadkoztak, s esküdöztek..., s az volt Baudelaire, Nietzsche, Mallarmé, két irodalmi gyerek, a nagyságról álmodozva

„I NEVER HELD SO HARD"TO LIFE" UNGARETTI

S a nomád gyerek öngyilkos lett, mert nem találta a helyét ebben a világban. Nos erre irt az Ungaretti egy verset, mert hogy csak nem tűnhet úgy el ismeretlenül az ő barátja...

Egy Ungaretti vers

His name was Mohammed Sceab.
Decendent of emairs of nomads
A suicide
becouse he had no homeland
Left,
He loved France an changed his name
He was Marcel but was not french and no longer knew how to live in his people
ás tent
Where you hear the Koran
Being chanted
While you savor your caffee
And hi didn't know how to set free the song of his desolation
I went with him and prorietess of the hotel wehere we live in Paris
From number 5Rue de Carmes
An old faded allez slopong downhill he resting the graveezard az airy
A suburb that always seems like the daz a fair breaks down
And perhaps only I

Still know he lived

Ernst stadler

Dec. 13 hétfő az Sandra beteg kórházba van

Teljes döbbenettel állapítottam meg, hogy hétfő van, azt hittem, hogy vasárnap. Vánszorognak ezek a napok.

Az én időszámitásom ilyen lett: még két nap van a foodstampig, még négy az orvosi vizsgálatig, s két hét vagy egy hónap az akármilyen befejezésig.

Az Jill irt, hogy most ért haza, bevitte az Sandrát a kórházba, s ott tartották. De az – szokásos módon nem mondja, mi van vele.

Hát, elég szörnyű lelkiismeretfurdalásom van, hogy az egész nem jól van így, ott kéne lennem, segítenem, meg ilyenek. Az az igazság, hogy szeretem a családom. A többi az bullshit.

Valamit kéne csinálnom, de az jutott eszembe, hogy én magam is nyakig a szarban vagyok. Na meg az, hogy remélhetőleg azért van ott valaki, aki tud segíteni. Az Hugiék, nem tudom. Ilyenkor nem tudom mi lehet a nagypofályú bátyával.

Aztán még a Kevin irt, hogy nem az Pacukának volt balesete, hanem a fordítónak. Nos az egy kicsit más. Viszont lehet így is jó, mert futunk ki az időből, s mondta is a Kevin, hogy csak sorba állítják a kacsákat, s ejteni akarják az ügyet. Nem a vizsgálóbíróval, hanem az irodával beszélt.

Dec. 1 kedd. Rejtélyes dolgok tömkelege

Ahogy közeledik a nagy esemény, hogy mi lesz az életemmel, életemből, egyre újabb rejtélyes dolog történik.

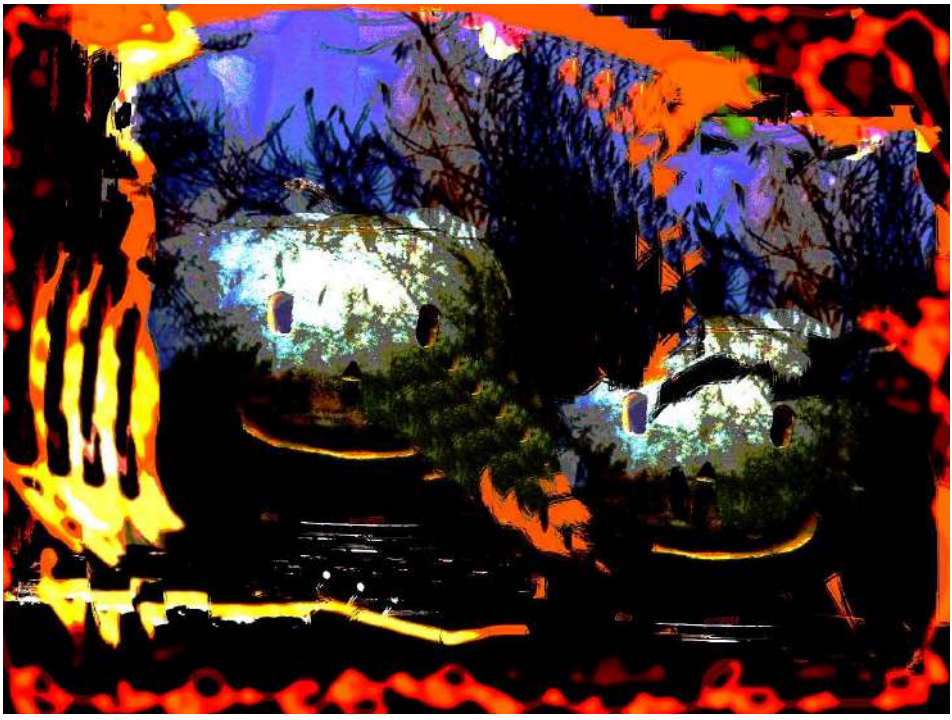
Vagy nem is az? Csak meghülyültem, s annak tartom? Á Glenék, az egy dolog volt. Nem derült ki, hogy mit csináltak, de valószínű mikor kiderült nem tudják elindítani, feladták. S egy ponton a Glen ellopott róla egy vezeték-biztosítékot.

Baszódjak meg. Miért, ahogy a késem ellopta... Aztán a Chris hívott, hogy – nem is értettem először. A Barnes-ban. Hogy van levelem. Aztán hosszasan alkalmam volt arról is beszélni, hogy mi van a szerszámokkal. Mert az is felmerült, hogy van nekem ott valami...Fűrész? S mondtam, hogy hogy lehetséges az, hogy bevonultak, s az összes munkás széthordta, amim volt. Nekik meg kellett volna azt akadályozni. A pacuka nem tudta, nekem milyen szerszámaim voltak. S különben is. S vége az lett, hogy írjak egy listát. Na meg hogy - amiben bizonytalan vagyok, az üléseket adja oda a Glennek...Mondta jó. Kíváncsi leszek erre az egészre. Mondtam, hogy az Erik használja a fúróimat, meg a Márió kománál is van ez az, meg hogy kell egy 12inch blade. Mondtam, hogy a nő egy kriminal, s észnél legyenek. Nem tudom mikor esik le majd a tantusz. De valami mintha

megváltozott volna. S közben hívott a Dough, hogy van egy vevő, nyolc ötven, egy ötven az övé, hét az enyém, jó e? Mondtam ja. Aztán irt a Kevin, válaszolva a keresésemre, hogy mikor lesz ebből valami? S aszondja a héten.

Mi?????Az volt, hogy huszonhetedikén lesz egy tárgyalás...Mik ezek a kacsasorbaállitások? Mi történik? Összefutnak a szálak? Valami kiderült a kisaszonykámról? Csak nem? Mindegy, remélem ez jó. S két nap múlva ..., megyek az orvosira. Ma, egyébként elmentem megnézni. Picsába van, nagyon kafkás. Próbálok felkészülni, kemény lesz. Az iromány majdnem kész, ki kell nyomtatni. S aztán itt van az Sandra. Az Jill nem válaszol, mi van vele. Valamit csinált magával? Mert? Vagy mi? Most naivnak, jóhiszeműnek, vagy gyanakvónak kellene lennem? Furcsa gondolataim vannak. A családdal kapcsolatban, az Jillel, a gyerekekkel. S próbálom a hibákat magamba keresni, de nem könnyű. Miért, mit csináltam én? Csajoztam? Mert? Mert szemét vagyok? Vagy volt valami okom rá? Mindenesetre most ezek miatt nem alszom. De igazándiból nem is kéne, mert a történet arról szólt, hogy nem üdén és kipihenve kéne odamenni...Igaz, van még egy kis idő, de ki tudja, mennyi az az elég.

Kemény lesz, az biztos. Csak nehogy valami bajom l egyen. Minden, s mindenki körül egy rejtély. Az Andris sem irt. Hm. Hülye az a pali. Csak nem mondta volna annak idején, hogy ezt meg kell írni. Azért olyan nagyon sok minden biztatat nem kapok az életben, példa sincs előttem, faszomba. Mindegy, ki kéne bírnom, ki kéne másznom, húznom magam a hajamnál fogva. Jaj, Próbálom lehajtón

a fejem, jó kurva hideg van kint, föl kellett tennem a függönyt, másképp jégverem. Még jó, hogy van kocsi meg kabát meg ruha. Ha a villannyal valami lenne. S ma! majdnem elfelejtettem, kellene lóvénakis lenni, hm. Érdekes dolgok ezek. Bár itt van ez a rengeteg hús, fingom sincs mit csináljak vele, rosszul vagyok, ha rá gondolok. Le kéne szokni az evésről, az biztos. Na, pihi.

Dec. 15. Szerda Hááát, elment a hajó...

ill. s most ez szó szerint, azaz sikerült eladnom, így karácsony előtt. Persze nem ez a lényeg, hanem hogy -

Lett internetem, kicsit félelmetes. 65 dollár elsőre, aztán havonta negyven. S hát jön minden: tévé, rádió, internet, a kedvenceim, s tulajdonképpen olcsóbb, mint ha el kell járkálnom. Egyszerűen felfoghatatlan. Ez a legnagobb esemény, ami életemben történt, esemény, egy egyszerű semmi, de az én helyzetemben most ez tényleg fantasztikus. Többé nem vagyok egy társadalmon kívüli állat. Hallgatom – Washington dc-ből! a központból a Public rádiót. Szerintem levett a csávó, de mindegy. Órás. Mutatta a storyét, ott volt egy csomó antik óra, aszondja, hogy megy. Kérdeztem de nem tud segíteni se a storageba se az eladás nem érdekli a motorommal kapcsolatban. Mindegy, azóta persze sok minden történt, meg semmi. Eljött a nagy nap, meg el is ment...

Mármint a dec. 16. Az orvosi bizottságnál.

Önsanyargatva virrasztottam én ezt, s mennyi mindent vártam tőle...

Aztán semmi. S milyen hülye is voltam, na, az meg a másik. Készültem, kínoztam magam, rettegtem, reménykedtem, s így tovább. S a dolog teljesen realistán, materialistán, pragmatistán, de inkább fucken primitivistán ment le, el, meg minden. Ugye arra gondoltam, hogy – hátha – most, eldöntik, hogy megkapom, már nem ciciznek tovább, s azt mondják oké, itt van, tessék. S már mehetek is világgá. Vagy – Kiderül, mit mikor. S az is valami. Biztos meg van a menetrendje ennek, de ugye még ott sem tartunk, hogy visszautasították volna, mert egy bizonyos úton, akkor lehet menni az ügyvédhez, aki majd megnyeri az ügyet neked. Írtam egy orvosi önjellemzést. S hát, nagy naivan, ahogy ilyenkor szoktam, gondoltam én már pedig mindent megteszek, amit tudok. Mindig fölmerül, - azért annál már többet tudok, hogy kidobják a szemétbe, de az ellenkezője is fölmerül, hátha ez töri el a teve gerincét. Volt már ilyen is bőven. S hát napokig, majdnem csak hetekig írtam, emésztettem, írtam, itt is ott is, hogy változzon a szín, valami még eszembe jut, meg ilyenek. Szóval írtam egy önjellemzést, önkórismét, hogy mi van velem. Indoklásul azt hoztam föl, mert nyilvánvalóan ez nem szokványos, senki ilyent nem csinál, ez kiderült, hogy hát nekem nincs pénzem orvosra. S amúgy is tudják már, hogy homeless vagyok. Mert ez úgy ki meg bemegy. Mindenesetre én megpróbáltam megfelelni az imagének. Úgy nézzek ki, mint a mosottszar. Pakolom a vanbe, ki, ami nem kell, ponyvákat be, gondoltam,

hátha valaki megnézi...ja. Aztán hogy nyűjem magamat: jó soka mentem a beechen, mindenféle gusztustalan jókora s üres kagylók között, össze-vissza, s úgy ahogy. Nagyon nem fáradok. S hát még az utolsó hajnalon is, teljes kimerültségben, írtam, s végre megszültem. Elég jó lett, elégedett is voltam vele. Aludtam vagy két órát, összesen. Fél háromkor keltem. Egy elég viszontagságosat füröd-tem, valami volt a pumpával, a víz meg kevés volt, mint később kiderült, az, volt a baj, hogy az aksi lemerült, s ilyenkor nem tud annyira nyomni, hogy a nyomás-kapcsoló ki is kapcsoljon. De azért itt a hajnalban lebuktam, s próbáltam, eléggé lehangoltan megszerelni. De hát nem jöttem rá, mi a baj. mindegy végül is sike-rült lezuhanyoznom, hajat is mosni, bassza, meg túl jól nézek ki. Ápolt ősz hajú bácsi. A vizsgálatra le kell strapálnom magam Csinálnom kell valamit. Aztán ne-kivágtam a jó marha hideg reggelnek, s mondom, futok, ill. Gyalogolok előtte. Mielőtt bemegyek a jennyékhez a mosásommal. Igen ám, de hol? S aztán valami lehetetlen helyen, kennelek, lutheránus templom meg üzletek körül végül is gya-logoltam jó sokat. Van, amikor az se olyan könnyű, mer nincs hol. Visszamentem, a Jennye kocsija még midig ott. Megint gyaloglás, még mindig ott, ez már gyanús, dolgoznia kéne. Beóvatoskodtam, se Kezdett gyanús lenni, s később kiderült, hogy valami esküvőre elutazott, egyedül. Tehát beraktam a cuccot a gépbe, s el-indultam gyalogló helyet találni. Deutsch étterem, szörnyű egy faszság, fondü, vagy mi, majdnem háromért, amitől „föl kellett volna melegednem". Iszonyú volt. Az élesztős Donát is. A kajájuk is olyan, mint ők. Színtelen, szagtalan, szar. bicikliznek mindenfelé, főleg háromkerekűvel. Szétnéztem az étterem boltjába, hát az is szörnyű. Volt ott egy pár féle Színtelen virsli, kolbász, de egyik se volt szimpi. Aztán volt ott egy nagy étterem, ahol szemlátomást rituális mindennapi étkeztetés, étkezés folyik, mint valami üzemi étkezdében, gondolom a tehetősebbeknek, ha van ezek között ilyen. Kíváncsi lennék mitől lettek azok. Mert amúgy mindenfele a bibliai egyszerűséget, puritánságot látni. Főkötős mamák, szalma-kalapos papák, s a jellegzetesen szétálló szakáll. Biztos nekem nem állt eléggé szét azért nem adták ki a terciát bérbe. Gyanús lehettem a főnöknek. S hát elin-dultam gyalog. Volt ott egy patak fölötti híd, az jó volt. Soha senki nem néz meg többé. Érdekes, ahogy a régi vasutak, s patakok kanyarognak, meghagyva vala-mit a régi Amerikából, ami szép lassan elvész. Ezek a régi talpfák, oszlopok, el-hagyatottság, kezdeti építkezési módszerek, meg minden. Persze no Trespassing mindenütt, nem tudom mennyire komoly, de el tudom képzelni, hogy ki lehet lyukadni a jailen ezért is. Hallottam ott, mikor bent voltam, elég sűrűn emleget-ték, mint bekerülései okot. Szóval, gyalogoltam. Erre ezek laknak, próbáltam megszorítani őket, hátha tud valaki egy helyet, ahol parkolhatnék az amperem-mel. No. Pedig bőven van hely, s láttam re-t is, kíváncsi lennék kié. Maybe a hülye rokoné északról. Lassan meg az idő, kezdtem éhes is lenni, sehol a környéken egy normális dolog. Elindultam a város felé. S mi találtam? A kenyér sütödét, amit ismerek, s ahol finom bagettet árulnak. Aztán bementem a szomszéd

Sweetbaybe, sajtok és savanyú joghurt volt a zsákmány, isteni, ott a parkolóban. Nem kellene persze ennem, de igazándiból szédelegtem. Aztán a downtown felé vettem az utam,

valahol itt volt annak az őrült kozmetikus nőnek a háza, aki fölfogadott, s majdnem belekeveredtünk valamibe.

Aztán furcsa kikeveredtünk. Ó, jaj, sokszor eszembe jut, vajon mi lett volna. A múltkor fölhívtam, érdekes, visszahívott, hogy találkozzunk, mondtam neki, hogy azért, amiért ő úgy tűnik, azt a személyt képviseli, aki out of the boksz, azaz önálló véleménye lehet. Mondtam, hogy pár fontos döntés előtt állok, s szeretném kikérni a véleményét. Talán ez tetszett meg neki, mert, hogy ott kiderült, hogy má, bizony nekem feleségem van... A pacuka. Valahol ott lehetett a ház, mentem föl le, jó sokat, gyönyörű idő volt, se nem meleg, se nem hideg, pont sétára való. Furcsa módon viszont nem voltam olyan fáradt. Még még még. Mondám magamnak. Ez egy elég szép, járdás és régi kertvárosi környék, amitől mindig összezavarodok. Amolyan szép, rendezett, de többnyire ízléses. S van bennem- nyilván apám után, valaki, akinek tetszik ez az elvágólag. Biztos sok pénz meg munka meg idő, de utána ott van, s jó. Egyfolytában azon meditálok, hogy be kéne vezetnem egyfajta frappáns vázlatot. Csak olyan nehéz elkezdeni. Így viszont egy csomó minden kimarad. Látszólag jó, hogy leírom mi a fene, de amúgy meg...

DEC. 17. EGY SORSDÖNTŐ ORVOSI VIZSGÁLATON SARASOTÁBAN

Na, kezdjük. Nincs vécé sehol, vissza, minden zárva, női nem. Nyomtatvány, próbálkozom a rettenetes kövér szőkeséggel. Megértő, segít. Elbőgöm magam a váróteremben, ki kell mennem. Senkit sem érdekel. Aztán jön Józsi bácsi az orvos, látom, belenéz az irományomba. Most ez jó, vagy nem? Teljes nihil az egész. Minimál fölszerelés, felét nem is használják. Papírhálóing, tök fölösleges. Neoporimitiv vizsgálat: nyomjam a kezét, meg próbáljam az ujjaim, meg hol fáj, érzékeny, meg hogy mozog. Kb. Ennyi. S ez fogja eldönteni a sorsom! Elképesztő. Azt hittem megvár, de eltűnt. Ki akarnak dobni, de feszülök. Mi lenne a helyes kérdés? Visszajön, azt mondja elküldte, na meg még előtte, hogy ha a kezem nem működik az jó. Tampában van egy konzílium, s gondolom, hogy ő csak egy hentes megnézi, hogy a páciens fizikailag hogyan műkszik, meg meg van e mindene. S kérdezték, hogy egyedül, meg van valakim, meg főzök e, meg ilyen faszságok. Állítólag meg fogják nézni az irományom. Nem tudom, mit csináljak ezzel. Ki vagyok akadva, ilyen primitív szarságot... Vissza a Jennyékhez, nincs otthon. Mondja Tim, hogy ne adjam most meg lét, majd. Kicsit hetyegek vele, aztán a mosott ruhával, s vízzel haza. Rohadtul elment a kedvem mindentől. Szóval, most igazán ki vagyok „égve" a hülyeségtől, főleg, úgyhogy inkább csak címszavakban. Aztán majd – ehhez is – visszatérünk. Valaki kérdi, van e telefonom,

címem, otthonom stb. S mondom nincs, homeless kajaosztás, nem ismernek, soha nem voltam itt, félőrült idős néne-anyukák, nem értik. S egyszer csak megszólal a telefonom. Mondom, bocsánat, de csak pár perc maradt rajta... Beveszik? Mindegy már... Jönnek az ünnepek, talán hetekbe is belekerül, nem tudja, kitartás, megfogja a karom, s mehetek, nesze semmi fogd meg jól. A nagy kérdés persze, elég lesz a pénzem? A biztosítással, az új internetemmel, a renttel, a benzinnel, hú, sokáig nem tudom ezt húzni. S jó marha hideg van. Ez a kurva gáz is kifogy állandóan, mármint a hűtőhöz, ami kell, meg kéne, néznem miért nem megy a villanyról. Na, kezdek elfáradni, kicsit nézelődök a neten. Az is olyan kiábrándító lett, mióta van... Fura az ember. Megjegyzések a Waitsről

Hova megy még ez a pasi? Mit talál ki? Ő lesz a legtermékenyebb?

Még fiatal. Ez a Lucinda is...Most már a Viszockij is elmehet a búsba, mik ezek, korhely himnuszok? Hogy lehet ezt megfogalmazni? Az elesett ember balladái, az elesett, de győzedelmeskedő ember elnyeri jutalmát, pontosabban, végre életteret kap, mert a waits jogossá teszi, de mit lát ez az ember, mi van az orra előtt, hogy tud ennyi mindent csinálni, mikor gyakorolja be ezt az egészet, a zenészekkel, meg a többi műszakissal mert hogy némelyik szám elég bonyolult, technikailag sok mindent igényel, s az a sok új hang, hangzás, hangszer, ez a soha senkitől nem hallott előadásmód, ki tudja majd ezt leírni, lajstromba szedni? Van már könyv róla?

2009.Dec. 18 Lehet félreértés? itt van mit, megírni?

Andris,

Tudod, az ok amiért írok neked, az abban a régi pillanatban keresendő, mikor először találkoztunk egy suterin étteremben, Budán, hosszú évek után. S kérdezted? na és mi? S én gyanútlanul – mert ez mindig egy nagy kérdés, hol kezdje az ember, s mivel – csak úgy elkezdtem a mi történetünket, Zamárditól Amerikán át odáig.

S akkor te ezt mondtad, láthatólag nem a részletekre figyelve, hanem arra, hogy „na itt van ez az ember, ez egy más úton jár, s ez más, lehet érdemes megírni. S nekem sűrűn eszembe jut, hogy lehet te vagy azon emberek egyike, aki inspirál? S persze nem ezért, nem csak ezért, nyilván teszi az ember, de mint tudjuk, ez sokszor sokat jelent. S azóta nemegyszer próbálkoztam, hogy kapjak tőled valami frissítőt, megerősítést, hogy a dolog nem évült el, meg minden. Egy dolog eszembe jut, egy fontos, amit még mondtál: hogy „Amerikába mindig vissza lehet menni". Ez is jó volt sokat segített. Namármost tudjuk, hogy ezek a nagy keret-gondolatok nem mindig válthatók át napi szükségletté, s nem akarunk mi úgy járni, mint a nagy orosz költő a Ginsberggel, hogy szépen hazaküldte, mikor a homokosok emberi jogairól szónokolt, mondván itten Ruszkiában alapvetőbb dolgok vannak, meg minden. De hidd el, szenvedek, s nélkülözők én is. Ha úgy nézzük itt jobb, akkor meg nyugodtan lehet mondani, hogy rögtön el is költöm

további életlehetőség keresésre. S olyan nagyon messzire én sem jutottam, legfeljebb a másság tudásában, ismeretében. Én tényleg nem akarlak téged szekálni. Csak gondoltam, hogy jó lenne egy honfitárssal, egy férfival beszélni dolgokról, barátilag, ami érdekel. Ha nincs hozzá kedved, hát nem zavarlak. Nekem nincs más hátra, mint az írással előre, más nem igazán érdekel. Innen a Duna torkolatig ér a hajórakományok sora, telis-tele élménnyel, tanulsággal, ismerettel, s ez mind rám vár, hogy hazaérjek, leüljek, s elkezdjem. Nagyon remélem már csak hetek választanak el ettől, ami azért jó, mert még csak most múltam el hatvan. Mindenesetre, ha félreértettem volna valamit, akkor meg szíves elnézésed kérem. Eddig is köszönök mindent,

Jack

Most meg eltűnt ez az asztalról, mármint a naplóm. Pedig nem tettem én sehova. A másik, hogy oda kéne figyelnem az elmentésekre, mert mintha rendszeresen elvesznének részek.

néha nem értek dolgokat. Mindegy, tényleg valami eltűnt, a kurva lejátszó miatt, de most legalább szól a Public rádió. Mármint a fortmayersi szakasz. Winston Marshalis megy, tiszta meglepetés, ez a csávó tényleg tud, phű. S micsoda újítások, virtuozitás, meg minden. El kell ebben merülni, azt hiszem. A csávó nagyon profi. Fel kell venni. Nézegettem itt a naplót, s hogy mit összepanaszkodtam, a nő miatt. Hogy ott kéne hagyni, el kéne válni stb. persze olyan irreális ez az egész, kíváncsi lennék ő mit gondol. Annyira ízig vérig primitív és gonosz, tényleg? Ha igen, akkor meg, minek izgulok, akkor nem kéne, hogy érdekeljen, nem? Na ezek a kérdések.

Mindegy, nem akarok eltérülni. Szóval, kérdés, már sokszor eszembe jutott, hogy valójában nem e így van jól? Másképp, hogy? Hogy tudtam volna megszabadulni tőle, s milyen áron, mennyiért? Kétségtelen ez nagyon durva volt. Majdnem hétezer dollárom volt, s most meg semmi. Ez szép, nem, néhány hónap alatt, úgy, hogy nem fizetek lakbért. S annak a pénznek ki kellett volna tartani egész addig, míg meg nem kapom a rokkantságit.

De van itt még jónéhány kérdés. Hogyan tudtán volna mi együtt élni egy camperben. Meg hogy mentünk volna világgá. Ez agy aranyos parasztlány volt, de ilyet, ő, pont ő nem tud ilyent csinálni, mert a görcs ott van benne, a nagy ellentmondás pont az, hogy a szegények azért nem tudnak megszabadulna a szegénységüktől, mert nem tudok átlépni azt a láthatatlan választóvonalat, ami az elméletet és a gyakorlatot elválasztja. Elvileg „bármi", de aztán mikor ott az alkalom, s valami meredeket kéne csinálni, hát azt nem. S a legutolsó, hogy bármit is beismerjenek. S minél nagyobb a megrögzöttség, annál nagyobb a düh, a kár, amit képesek okozni, csak nehogy kiderüljön a disznóság, hogy csak nagy a pofájuk, de valójában iszonyú beszariak. S végül is még egy kicsit szégyenlem is magam, eszembe jut, milyen kegyetlenül s irgalmatlanul lereagáltam minden kis

faszságát, s egyre keményebben érzetettem vele, hogy lófasz, mehet a halál faszára. Velem nem fog lenni. Nos, nálam van egy icipici felmentés, valójában kevésbé volt számomra reális, valóságos, mint neki lehetett. Szerintem ő amúgy is szuperrealsista. Meg psziché egy időben. Para. Hát most mindketten odakerültünk, ahova vágytunk, ahova valók vagyunk, legalább is erre az átmenetre, ami egy muszáj. Muszályátmenet.Közben, persze jól átbasztuk egymást, magunkat, meg mindenkit. S elképzelhetetlen számomra, hogy ne szenvedjen. A rossz ebben, megint ezt kell mondanom, hogy én kész voltam arra, hogy ebben éljek, s lehet jobb lett vonna nekem, legalább is bizonyos szempontból kényelmiből az biztos. Ez dinamikusabb lesz, ha bírom. Csak lenne már pénzem, csinálnám én. Csak attól félek, hogy kifutok az időből, erőből. Kurva gyorsan le kéne itt dolgokat rendezni, megnyugodni, megállapodni, s írni. Kb. E.nyi. S jó lenne tudni mi lesz ezzel a sok szarral. Házzal hajóval, camperrel, szerszámokkal, meg minden. S itt vannak bizonyos misztikus kérdések: ezt ugye egyedül én vagyok képes csinálni, ill. Ezt egyedül lehet csak csinálni. Szükség van erre a tudásra, vagy egy minek? Na ez is egy kérdés. Kicsit kuka lettem, hülye, úgy is mondhatnánk, s a nagy talpraesettségem egyfajta handicappel is párosult, s nem e óvatosnak kéne ezzel lenni, mert még majd valami bajba keveredek. Ha tényleg van még bennem talpraesettség, azt nem e a dolgaim egyszerű, már már kispolgári elrendezésére kéne használni. Ugyanakkor az is felmerül, hogy az a sok évtizednyi elszigeteltség, amiben éltem, nem e kívánkozik valami televényre, életstílus rá, egy kicsit nyitottabbra, kicsit vállalkozóbbra, kicsit szabadabbra, merthogy eddig a fasz hangya, életét éltem, s énekeltem én itt-ott tücsköt, de más énekelni, meg más tücsökéletet élni, s abból énekelni.

Vencel: címzett: saját magam

részletek megjelenítése 5:00 (1 órája)

tudod, „Több dolgok vannak földön és égen, / Horatio, mintsem bölcselmetek / Álmodni képes.", és hogy a szó, a mondat csapdás eszköz, érteni, akár a dodonait az ő homályával, szóval csínján kell vele bánni. Magyarán: mi van?

Zamárditól Amerikáig, aztán vissza, Kötcse, 'oszt megint vissza. És persze, a nők, a nők, a nők… Lelki rezdülésekről, ontológiai helyzet/állapotról írsz, ami ugye azt feltételezi, hogy tőled, a te valódtól független dolgok szorítanak, s te ezektől vágysz szabadulni, ha jól értem. Ehhez képest legbelső létállapot-tudósítást kapok tőled általános (szabadság, alkotás, hiteles lét, és így tovább), valamennyi, ivarérett emberpéldány gondolatsorjázását. Bársonyos félhomály fedi viszont azt, hogy mi, mitől van. Mennyire tőled, mennyire mástól, szóval, újfent: mi van? Mert ok ezer van, de ebből egy az igazi. Onnan indul, oda vezet…Példa.

Felszentelik az újjáépített falusi templomot. A plébános meghívja az egyházmegye püspökét, celebrálja ő az ünnepi misét. Az eljön, megteszi. Kijövet a templomból megkérdezi a püspököt a plébános: – Eminenciás uram, hogy tetszik a

templom? – Szép, szép, dicséri az Urat. De… de mondd fiam, miért nem szólt a harang? – Ó, eminenciás uram, annak ezer oka van. Egy: nincs.

És ettől kezdve ez a bölcseleti tény epikussá válik, másképpen történetté, hogy mitől nincs, mi az az eseményhalmaz, ami egyre vezethető vissza.

Jack, innen, kurva messziről egyrészt, a tiédtől doszt más helyzetből másrészt, a belső történéseket csak a külsővel vagyok képes fogni. Na, azt a külsőt írd meg nekem, mint mesét – hozzávagyok szokva, esténként mesélek Laurának –, a hol volt, hol nem voltot szereplőkkel, fordulatokkal, kalandokkal, úgy, ahogy kell. Abból nekem lejön a belső, ha meg nem egészen, hát majd rátérünk…Könyvet akarsz írni, na jó, tessék, máris jöhet dióhéjban. De nem bölcseleti áradás, nem ám. Történet!

Várom.

Dec.19 válasz A „történetem", egy – vázlata, Vázinak

Nos, köszönöm, ez fasza volt. Kellett nekem ez. Most komolyan mondom. Nehezen szedem össze magam, mert egyszerre hat síkon futnak a dolgok, s az agyam se százszázalékos, de mindjárt az lesz. Kicsit paranoid is lettem, mert furcsa dolgok történtek velem, s azt nem engedhetem meg magamnak, hogy még lejjebb kerüljek ebbe a katakombába. Ahogy mondtad, az információ, a szöveg egy furcsa dolog lehet, pillanat alatt félreérthető. Legutóbb például a fiam, hiányos információ alapján, s elég hebehurgyán, de egy igencsak átkozódós levelet irt nekem, ráadásul a mások nevében...Egy diplomás, tanult, világottjárt felnőtt...Remélem, majd kiderül abból, amit küldök, hogy milyen elba...ott dologban vagyok, s ahhoz képest, hogy visítani és ordítani tudnék – mert azt gondolom mindenkit el lehet vinni oda, hm. Szóval ahhoz képest elég jól tartom magam. A lényeg, hogy csak akartam mutatni, hogy vállam i van a dolgok mögött, s nemcsak újságírás...

S hát ezer rétege van ennek, s most, ebben a pillanatban kezdem el rendezni valami érhető nyelvvé.

Aztán majd kitöltöm, ha kell a hólyagocskákat. Nos, itt egy váz:

Ott kezdem, hogy hazamentem, valamikor 2005 ben nagy boldogan, s végképp, hogy elég az amerikázásból, s ha kell népmesei csóróságban megülök a forgalomból kiment beteg asszony szoknyaszélén. Még mindig volt valami lehetőség Buendiásan. Az Jill ismérvén a történetet fel is ajánlta, üljek le a körben, ők etetnek, én meg írok.

Szép is jó is, köszönjük, de mindkét félről a valóság sokkal kiábrándítóbban piti volt, mintsem, hogy engedjünk a valóság elől menekülő elme fantáziamenedékének. Egyrészt. Másrészt volt ott egy két elkötetlen dolog, mint ennél az júliusi assangenál, mármint, hogy nő ügy. S a történet semmi olyant nem mondott, hogy a José nevű pátriárka és az Ursula nem dugtak, mert a mama igencsak drasztikus okokból kiment a forgalomból...

Ezért hát visszautasítanom kellett a dolgot, bár udvariasan megköszönve a gesztust. Aznap, mikor megérkeztem csak egy dolgot csináltam, lefeküdtem hazám tarackjára, házam földjére, búcsút mondtam az Újvilágnak, s egy halleluját a hazatérésnek. Reggel aztán egy himnuszt írtam az új helyzethez. Hogy majd milyen fázása is lesz, akár mi is legyen az. Aztán kilenc hónapig öltük egymást az Jillel, s átmentünk mindenen, ami lehetséges. Emlékszem, kint volt a kertben, én meg valami ócska hokedlit javítottam a műhelyben, mikor kirohantam hozzá, s ezt kérdeztem? Mi van azzal a képpel, hogy te vagy a Mária, én meg a József, te itt kapálsz, én meg bent gyalulok? -ja Jack, remélem egy szép nap eszedhez térsz majd, s ha lehet nem is soká, mert van itt más is – mondta.

S hát a ház, az ő nevén volt, ami engem nagyon akkor nem érdekelt. S persze, semmi sem működött, annak ellenére, hogy igencsak szétszakítottam magam, hogy visszaileszkedjek abba az országba, amit huszonvalahány éve otthagytam. De voltak ott azért felvillanások is. Találtam én ott jó melót, sok lét szakítva. De eredetileg, mint a bolíviai bányász élvezni akartam egy kicsit a friss leget, s mondjuk vitorlázni, meg pecázni, meg csak úgy ülni-ülni-ülni s nézni Tihanyt, meg Badacsonyt, meg a ringatódzó nádat a fodorban. S elsüllyedni a boldogságbában a kolerák és tífuszok túlélésében. Mert úgy néztem vissza. De hát kiszúrtak, ahogy vigyorogva föl lementem, s anekdotáztam mintegy idióta, aki most jött Amerikából. Mondta is egy kuláklányból lett irodahölgy: „ó, Jack, olyanja mikor maga jön a jókedvével, mert itt mindenki olyan búvalbaszott anya szomorító, maga úgy fel tud dobni mindenkit". S ekkor lépett be Kálmán, a világhírű építész, aki most épp egy falusi Holliday Hotelt kapott megbízatásba, németországival hazatántorgott gyerekkori haverjához, a János, aki mindenhol csődöt mondva gondolta, na akkor most ezt.-ja, tudod Jack, tényleg jó neked, hogy ilyen üde és pirospozsgás tudtál maradni, hogy kimaradtál ebből az iszap birkózásból, ami itt rohaszt el bennünket élve, mondta a velem egyidős építész, s szeretettel megölelte a vállam, közelhajolt, s már-már azt hittem puszit is ad, olyan gyulaikolbászos kedély és melegség áradt belőle. Ennyire szar lenne az ügy, gondoltam, kicsit elszorulva. Valamit nem jól látok?

Mindegy, építettem egy sör pavilont, meg kijavítottam ki tudja hány tucat svéd ajtót, mert nem jót rendeltek, vagy mi. Mondám, hogy én igazándiból nem akarok még dolgozni, fasz kivan, s hagyjanak békén. De jó volt ez a lazaság, külön főztek az személyzetnek, s én meg élveztem a hazait. S az is jó volt, hogy a Bandi olyan hetykén tette a dolgát, mert már igazán a halálán volt, ő mondta, ahogy a Ferihegyről sofirozott hazafelé. Majd meglátod Jack, itt nem így vannak a dolgok. Mindentől fügétlenül most rohadtul élvezte a jó szerszámokat, meg az új ezermester pozícióját, teljes hozzácsapott emberi méltóságával.

Vencel

From: Jack

Dec.20. Karácson előtti helyzetjelentés, naplórészlet levél a Váczinak

„Nincsen hazám, nincsen munkám, nincsen senkim, nincsen pénzem, tehát szabad vagyok", mondta valahogy így a Henry Miller valamikor Párizsban. Nos, hát valahogy így vagyok én is, de lehet különbül...Rendőrségi megfigyelés alatt állok s bizonyos helyekre nem mehetek, mint például a motelhoz, amit én újítottam föl. Pedig jó lenne csak úgy leülni – ingyen – a halljában néha. Kb. Kéthetente felhív az ügynököm, egy kopasz, securitys kinézetű fiatal gengszter, aki gengszstereknek ad óvadékot, hogy ideiglenesen kijöhessenek a jailről, s szabadon elmehessenek a bírósági tárgyalásaikról. Mint én is. Olykor „szívességből" felhív, hogy te Jack, holnap kell ám menni, fél kilencre. Emlékszem, mikor kijöttem, könnyes arccal rontottam be az irodájába, azzal a föltett szándékkel, hogy meglelem s megcsókolom, mint életem legnagyobb jótevőjét, - hadd lássalak! Felkiáltással. De ahogy megláttam teljesen jellegzetes maffiózó fejét, meg miután mondta, hogy á, Jack, én ebből élek, csak a munkám végzem, gyorsan lementem – azért – oda, hogy tök mindegy, most én akkor is hálásan köszönöm. S meghatotta! Lehetett látni! A varacskos disznónak is van lelke, hiába. Van körülbelül nyolcvanezer dollár adósságom, azok kilencvenkilenc százaléka kórházi számla, amit nem tudni ki fog kifizetni. A creditem az Egyesült Államok összes bankjánál cégénél, boltjánál, eladójánál, szolgáltatásánál elfogadhatatlan. Egyesek végrehajtóhoz fordultak, hogy visszakapják harmincból hétszázra pumpált telefontartozásom. De nem tudnak utolérni, nem vagyok. Mindenesetre egyszer, ha majd megtehetem, rendezni akarom ezeket a piszlicsuprikat, mert több belőlük az hátrány, mint az előny. A legnagyobb intézményben, akikkel idestova harminc éve üzletelek, még mindig van egy csenevész számlám, hogy az autóbiztositást innen el tudjam küldeni. Nos, itt van hatvan dollárom, plusz az a száz, amit majd a kocsira beteszek. A hely, ahol lakom úgy képzelhető el, mint a délspanyol cigányoké, a szamaraikkal, kutyáikkal a lakókocsik körül. Csak én egyedül vagyok, a kollegák pár éve egy éjjel megléptek.

Magyar szemléltetésre mintha azt mondanánk

Tárnok. Valahol Érd meg velencerürdő között, anno 1965. Igazi prolikörnyék, narancs meg grapefruit fákkal, meg szeptember végi idővel, most. Nos ez egy igazi huszonkettes csapdája.

Mert hivatalosan fizetek százötven plusz villanyt havonta, de nem lehetnék itt, mert a city ordinance, a reguláció, mert nincs itt csatorna, csak privát pöcegödrök, meg hidrofor, meg a picsányi telkek, meg ilyenek. S itt az aids, a drog és a prostitúció és a crime, az olyan természetes, mint hogy az ember izzad. Ezért a zsaruk jönnek minden nap, s benéznek minden fölé, mögé és alá vizsla szemmel. Na most amennyiben egy is fölveszi a kurva telefonját, s beszól az altitkárságon

dolgozó Gizikének, öt percen belül jön huszonöt tűzoltó autó szirénázva, hat paramedic, minden eshetőségre, tíz rendőr, ha netán valaki ellenáll, a combjukon fenyegetik a bilincseket, ezer okítóik karattyol, s egy helikopter köröz, hogy a helyi Newsba élőben lehessen adni. S akkor mondják, hogy van öt perced, hogy húz a picsába. Másképp...jail. Mire kijössz, ezer dollárral tartozol, három év börtön, amiért elganézták förtelmes mindened. Tulajdonképpen egy rozzant lakókocsiban csövezek, aminek kartondobozokkal sötétítettem el az ablakát, de van villany, hivatalosan. Vizet mindenféle edényekbe hordok, s milliliterre kiporciózva használom – tisztálkodásra, főzésre, miegyéb. A toilet használata egy külön szám, de működik. Sokszor gondolok palesztinokra kurdokra, s a fenséges tájakon hozzám hasonló helyzetben levő kasmírokra. Végül is, mire játssza meg az ember a hülye búráját? Jobb lenne az az iszonyú lelki terror Groznijban?

Nyolc szomszédom van, minden oldalról, s úgy érzem magam mintha egy kör színpadon lennék, s forognék szemeik előtt körbe-körbe. És pssszt! S no smell...kell velük beszélgetni, s néha hozni pár sört, cigit, amit majd megadnak. Másképp kitudja, elég csak egy vállrándítás a zsaru kérdésére, s annyi. Ők ismerik a járást, én nem.

De minden jó vele, kivéve a klausztrofóbiát, meg insomniát, amit nagy kényeskedve az agylövésem óta amúgy is érzek, s elég gyakran azt láthatják, hogy ez a hülye ruszki éjjel kirohan a csillagos éj alá, s az égre bámulva levegőért kapkod, s hosszasan sóhajtozik. S mintha a szemét is dörgölné...Van két hétre való hajójegyem, ingyen, jár minden hónapban. Szigorúan csak kajára jó. Így aztán leszoktam a piáról, is. Cigiről már rég, iszonyú szar.

Van háromszáz dollárom, ami semmi, mert három dollár a benzin, százötven a lakbérem, harminc a villanyszámlám, húsza a palack gáz a hűtőhöz, s száztíz a kocsim biztosítása. Papírzsebkendő, vécépapír, mosogatószer, az lopható és lopandó...Nyilvános helyekről. S akkor még itt van a telefon, ami minimum egy húszas havonta, kell hátha hívnak. Meg az új mobil Internetem, ami negyven lenne, havonta, ezt még nem döntöttem el. Attól függ. Azzal is lehet sumákolni, McDonald's, mg könyvtár, de drágább a benzin odamenni, mint a bedugó...

A kocsim motorja sürgős karbantartással összekötött alkatrészcserékre szorul, másképp be fog dögleni, én meg főbe lövöm magam. Az az utolsó, hogy ne tudjak sehova menni. Itt másképp nem lehet, pont.

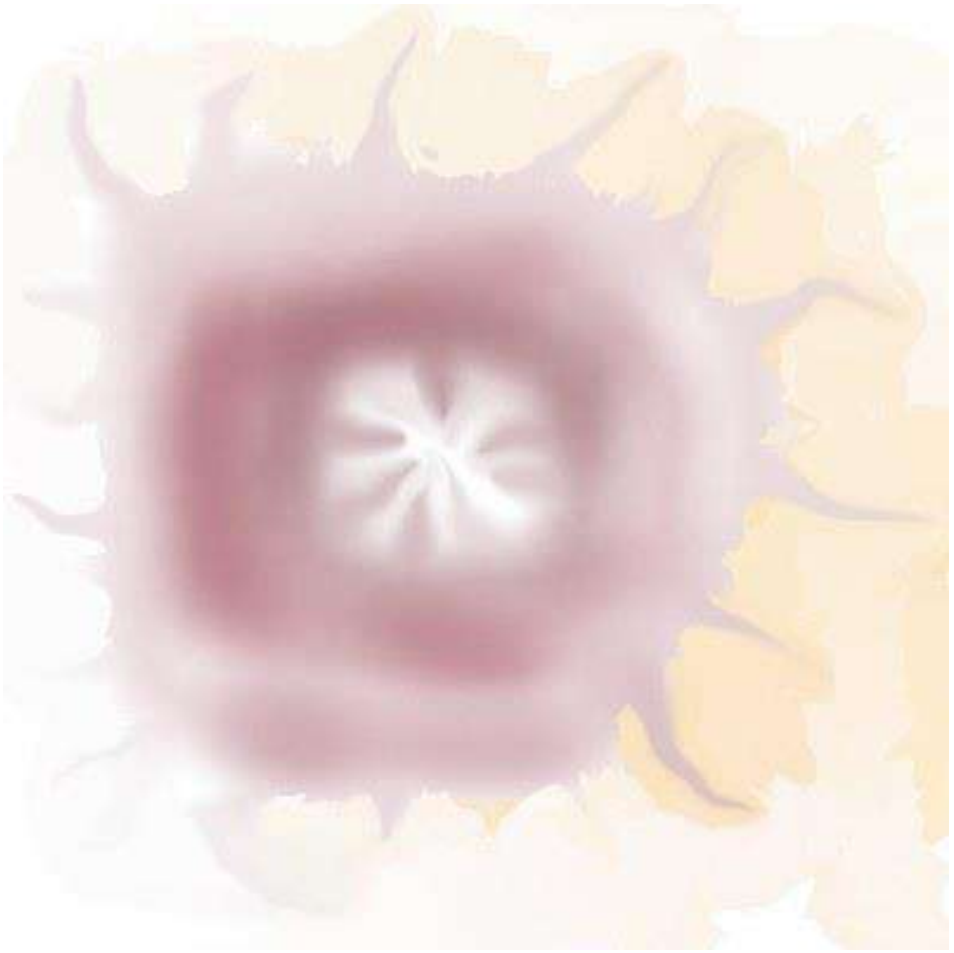
Szerencsére mosni van hol, ingyen, ez egy külön történeten, de oda is oda kell menni, elég messze. S az benzina. Tehát annyira nem ingyen. Kajám iszonyú mennyiségű van, olyan kiskőrösi konzervgyár minőségen, ami a termékbemutatóról két éve megmaradt szinten. teljesen megmerültem a junkfoodba. Főzök is, de ritkán, mert arra riadok, hogy egy hadsereg szemétből és hagymából készült mérgesgázt fecskendez be. Amit imádnak a halált is okozni tudó tűzhangyák, mert azok meg jönnek, mint az állat. Hetven ötször voltam már a rokkantintézetekben, s még mindig semmi. De csinálják. Hogy mit, nem lehet tudni. Azt, hogy

kösz, menjek a p.…ba, vagy na neszebazdmeg. Az többi új és fényes távlatokat, az előző újabb pokolpöcegödröt és dögkutat nyit meg.

Mikor az illető magyar hölgy , aki még mindig a feleségem, hívására kijött a két fakabát, megbilincselt és semmi idő alatt börtönbe vitt és csukott arra, amit ez a némber magyarul sebtében hazudott nekik..., (egy másodpercre voltam, hogy bekrepáljak, csak semmi félreértés kérem..,- ahol még soha nem voltam, - agyvérzéssel, igen, akkor a hotelmenedzselése engedélyével az én drága feleségem sűrű bólogatás közepett, csak hogy jó legyen mindenkinél, bevonultak az én drága volt munkásaim, s elhordták az összes cuccom, beleértve a drága szerszámaim is. A ruháim, cipőim, lapátom, (húsz év irományaival, az összes fényképemmel, filmekkel, mp3 lejátszóm (háromezer számmal, tíz év gyűjtése), mobiltelefonom, hifitornyom, lcd tévém Nikon fényképezőm, Sony filmkamerám, edényem, kajám mind oda lett nekik tuszkolva, látom az én szorgalmas kis asszonykám ahogy magyarul – „nesze itt van, vigyed bazdmeg, ezt is, fogjad, várj itt van mégegy", a kuktámat lobogtatva készségeskedik. De maradt egy két rongyom, nagyon nem járok sehova, a kilós boltba meg nem nézik. Viszont szerszámom nyima. S ez is szerepet játszik abba, hogy élni akarok a rokkantságommal. Lehet a feleségem is így gondolta. Ez néha felmerül bennem, hogy ha ki tudnánk kapni magunkat ebből a faszságból, amibe keveredtünk, s egy krimóba mesélhetnénk egymásnak, hogy volt, ilyen hülye történeketek kerülnének előszóval, itt csövezek, jó kis gyakorlatozás ez, túlélő is, mert lehet, hogy mégiscsak vándorcigány leszek, vagy mi afasz. S jó tudni, pontosan, hogy is műkszik. A rokkantságiból talán éppen kifutja rámenni meg írni, miért, mi a baj ezzel? Nahát, ennyi most.

Jack

Dec. 21 tisztátalan vagyok még mindig...

Néha felmerül bennem, hogy azért nem ér véget ez a végtelen jajongásra okot adó helyzet, mert képtelen vagyok magamat összefogni, s már megtisztulva élni. Össze-vissza minden, kutyulmányok, minden mindennel, s semmi semmivel. „s aztán ki vagy te Pista komám”? kérdezte a botosjóska. Amit egyébként rá is lehetett volna kérdezni, de oké. Nem dobjuk a labdát vissza, válaszolunk a kérdésre.

Aranyos, hogy az ember azt gondolja, csak azért, mert nem tud dolgoknak megfelelni, mindent megoldhat azzal, hogy elbohóckodja a dolgot. Pedig, hogy útáltam világ életemben ezt. Mikor ezt láttam valakinél, végtelen üvöltés szorult a torkomba, s szentül mindig meg is fogadtam, hogy na én aztán ilyent soha...S itt van, még szarabb is. Itt van a pia, a szex, a zabálás, a lustaság, s még pár kicsi, de buzi eltérülés. Minderre persze az szokott a mentség lenni, hogy na dehát kell tartani a lelki egyensúlyt. Amiben egyébként elég jó vagyok. Kiereszteni a gőzt,

meg hasonló általánositások. Legtöbbször az első pillanatok üde elmúltával elvész majd mindenki a részletekben, de mikor újra találkozunk, meg meglát, meg belegondol, hogy mi is van velem, akkor totál odavan, dicsér, irigy, s ajnároz. Igenis felelős az ember azért, hogy milyen. S hát ez szokott lenni a kifogás. Néha, elviselhetetlenné válik a valóság. Pontosan emlékszem tegnap miért rohantam el főzés közben egy feka sörért. Egyrészt a főzés, főzni pia nélkül soha, mondtam egyszer. A főzés az élet dicsérete, az meg csak úgy ne legyen szárazon.

Kettő:

Most, hogy nap mint nap hatalmas tömbökben nyílik meg előttem új világom,

mintha sarki gleccsereket, tűzhányókat, leszakadt félszigeteket emelgetnék, folyókat, erdőket, s fickándozó élőlényeket tuszkolva a partokra vissza, s raknám őket egymásra, tapasztva, toldva, tornyozva ezt az én gyönyörűfellegváram, ahogy rájövök, hogy miről, hogy s mit kell írnom. Először, s valóban! S hát ez iszonyú! Elviselhetetlen! Olyan, mint a tizedik orgazmus! S le kell menni a patakhoz, kifeküdni a hóra, vagy az illatos fűbe kicsit A lakodalmas sátor mögé...Hát, ez is egy kifogás. Egyik oldalon ugye itt van ez a hihetetlen öröm, ujjongás, s halleluja, a boldogság, hogy már ide is elértem, még mindig nyomor, még mindig szenvedés, még mindig bizonytalanság, egyedül én vagyok képes még innen a

porból s mocsokból látni a távlatokat, amik már nem csak mint a boudleairei felhők szeszélye odakünt, minden utazó örök késztetése, hanem benső vonulatok, ígéretek és távlatok, itt van belül, ingyen, s mindig kéznél, S ne felejtsük el, hogy én itten most kognitív terápiában vagyok, én csinálom magam magammal, ezzel az ezermesteres képességgel az enyémmel, most meg ezt, hiába a tudás kiterjed, s totál megzápult agyamban mint vattacukor gubancot, mint széltől összefút pókhálót, benne a sok pókkal, mint hajócsavartól föltekert horgászzsinórt, fennakadt ezüst halakkal, próbálom kibogozni még élő, melegtekintetű, ezer sebtől vérző, zsíros nylonokba, narancskotonokba, szitaszivaccsá állott úszógumikba, s műanyagon hízott amőbaként pulzáló pöttyöslabdafüzérekbe, a nagy Óceáni Szemétsziget közepén vergődő elmém kardhalát és delfinjét. Mert az egyik ugye kacagásra s végtelen játékra termett, a másik meg agykomolyan, pontosan tudja mi a helyzet.

S nekem itt kell hasitanom a vizet közöttük, eszeveszett vízi síző, kajánul kacagva aztán a megértés keleti mosolyával. Tudjátok, az, az erő az, ami a „zöld száron hajt virágot, ez hajtja piros vérem" s ami újra és újra szüli és élteti a Demokráciám!

Hogy elmém abban a tóban ébredjen s éljen végre, ahol egyszer, régen, már ilyen égi dolgokra ocsúdtam:

„Galamb leszáll, leget hasít
A félelmetes fényű tűzzel,
Melyből lángnyelvek hirdetik,
Hogy bűnt és tévelygést mi űz el.
Nincs más remény, csak ez segít -
Válassz: a máglya vagy a máglya -
A lángtól megválthat a lángja.
Ki gyötör így? A Szeretet.
Furcsa Név - ez fog kínba minket,
Mert az ő keze szővi ezt
A tűztől tűrhetetlen inget.
Ne is reméld, hogy leveted -
Ha élsz, lélegzel, ez az ára:
A lángra juthatsz, vagy a lángra."

Ugyanakkor mára már azt is tudjuk, hogy a demokrácia egyensúly, az elme egyensúlya, képzelet és rend között, fantasztikus egyedi gyümölcse a két féltekének. S most azzal, így, hogy élek, ezen dolgozom. S itt s most ünnepélyesen fogadom, összeszedem magam. Yes Sir!

Sir!

Dec. 22 szerda.

Félek ettől a karácsonytól

Teljes pánikrohamok, sehol sem jó, semmi se jó. A könyvtárban fél órát bírtam. Találtam miden jót, de nem érdekel. Kivettem, talán otthon. Sütöttem töpörtyűt, alköltöttem egy csomó pénzt kajára piára, ittam sört aludtam, s most itt vagyok a tónál, totál nihil. Írtam az Jégnézőnek, aki egy drága. Hívott a bondos csávó, rendes, s mondta, hogy kell menni. A Kevin szarik rám, a Chris se válaszolt. Lehet ezek tényleg összejátszanak? Itt áll egy truck mellettem, nem tudom mit csinál itt. Mindjárt sötét van. Az jutott eszembe, hogy az a baj, hogy mind az a jó, amim van, lehet, az nem az, amit akarok. Nem akarok szórakozni, nem akarok tanulni sem. Á, egy biciklis, az a truckos. Ahogy próbálok visszaemlékezni mikor érzetem magam jól, hm. Hát az Imoláékkal. Mert volt társadalmi funkcióm. S amúgy is, mindig, mikor volt valakim, akivel törődhettem. Hogy törődtem ezzel a libával is…Csak hát hazugság volt. Felrémlett előttem, mikor odaült az ágyam szélére, s megsajnált. Már akkor volt valakije, valamije, egy terve? S hát, ha onnan nézzük, végül is itt vagyok, eljuttatott ide, sajnálatra méltónak. Akkor még volt annyi lehetőség. Annyi méltóságra lehetőség, hogy visszautasíthattam. De emlékszem iszonyúan felháborított. Közben idevezettem a mihez, mert itt világos van, meg forgalom. Már nem kell használni az izéjüket, van énnekem, s így messzebb is állhattam mert az elég idegsítő volt. Nos, fölmerül a kérdés: volt énnekem valakim mostanában, mármint az utóbbi években, akivel jól éreztem magam, az Imolán kívül? Nem. Kurva életbe. S tulajdonképpen azt is én basztam el. Nem is egyszer mondta, hogy menjek oda, maradjak. Mindenféle formában. Oda akarta adni a Köveskált. Azt mondta, hogy menjek oda, tartsam el magam, s kész. S ez tényleg működhetett volna. A modell is ismerős, el tudom képzelni. Elég béna persze. Az azt hiszem, hogy innen kell, s csak innen lehet nézni mindent. S hú, most ugrott be a Edit. A karácsony. A rohadt életbe. S még ez a nő, jajj, akar valamit is mondani? Kíváncsi vagyok gondol e rám, eszébe jutok e. Hogy azt mondta, húzzak el, szenteste a picsába. Mert jön az Ákoskája. A kisfia. S hát az is egy éjszaka volt, ez is az lesz, asszem. S hát így sorba. De eszembe jutnak a Kötcsei karácsonyok is, a részeg asszonnyal, ott van a képeken...Meg a kegyelemből megjelenő fiammal. „csak ne beszéljünk" phű. Szóval, mi a fasz van itt? Mi a redves büdös kurva anyja van itt? Ki itt a hülyéskedem. Vagy a karácsony a Jégnézővel?

Na ne, csak vissza kell menni és elolvasni mi volt, azt a rohadt nyomort.

Ajándékok, hm.

Megállt az idő...dec. 21

Iszonyúan próbálok ebben a helyzetben valami értelmet találni az életben. Mert mintha semmi se lenne. Reggel ahogy írtam ezt, tök elégedett voltam. S eszembe jutott ó mennyi és mennyi délelőtt, amikor is csúcsformában szoktam

lenni, nyilván a kipihent agy jól működik. Nem is értem, már miért nem így van vele. Biztos van erre valami statisztika. Eszembe jutottak – konkrét – helyek, amikor totál el voltam szállva. De egyszer se jutott így, konkréten eszembe, hogy netán írni kéne bazmeg...Mennyi elveszett alkalom, s gondolat. De az is eszembe jut, hogy netán nem is lett volna türelmem. Semmilyen eszköz, módszer nem lett volna elég gyors, nem olyan, mint a munka, az intézkedés, a jövés menés, meg ilyenek, amikbe oly jól beidegződtem, hogy ilyen drasztikus szakitás kellett, s még mindig nem teljes. Pont ez a baj, erről próbálok írni. Szóval, azért jól voltam, s épp terveket készítettem, hogy legyek irásilag hatékonyabb, azaz, hogy írjak többet, mikor az egész lement, s szembe jutottak, hogy na de az aktualitások. Na mondom, mielőtt megyek a beachre sétálni írás előtt, kéne telefonálnom. Hát a nőnek a rokkantságiba. Portabellának. De nem veszi föl. Aztán nagynehezen felhívtam s megtudtam a központostól, hogy egyáltalán bent van e, dolgoznak e, s gondoltam odamegyek. Iszonyú mennyiségű benzin ugye, mert hogy vagy hatvan kilóméter oda-vissza. De mindegy, ez fontos, netán még anyagilag is, ha meg tudom gyorsitani a dolgokat. Ha mással nem, mint azzal a régi módszerrel, hogy nyomulok, feszülök, hadd ássanak, érezzenek, sajnáljanak, utáljanak, rühelljenek, unjanak stb. Erre kiderül, hogy rossz helyen járok. A nő nem is ott dolgozik. Az én portabellám nem ugyan az, mint aki fölvette az adatokat, először. Próbáéltam kideríteni, de nem mondják meg. Mindegy végig álltam a sort, s a csaj azt mondta, hogy oké, ő hozzáfűzi a papírom, azt, amin elmagyarázom, mi bajom, a paksamétához. S azt állította, hogy elolvassák, van értelme, meg ilyenek. Amúgy a dolog még mindig „pending", azaz folyamatban van. S ami nem nagyon jól hangzott, lehet még négy hónapig is eltarthat...Na ezért kár volt. S meg kell mondjam, hogy ilyenektől aztán ki tudok akadni. Hiába lelkesedek be valamin, ez elvisz mindent. Például itt van a camper dolga is. Mindig csinálok rajta valamit, s egyre kényelmesebb, otthonosabb s s egyre elfogadhatóbb lesz. Fölraktam, kicsit csálén, a bordó függönyöket, s tök jól sötétítenek. (én, aki annyira utálok bujkálni, kis helyen lenni, a bezártságot, a zugokat, aki a nyitott tér szerelmese, az Alföldé, a magaslaté, a kilátásé, a tisztásé, a víz felszíné, most itt vagyok ebben a homály labirintusban, igazándiból alig lehet benne menni, s örökkön tárgyakat, ajtókat, kell mozgatni, ha valamit az ember csinálni akar. Iszonyúak ezek a szar kaják, amiket zabálok, néha már tényleg hánynom kell tőle. Az Jill irt, hogy kihozta az Sandrát, hulla fáradtak. Írtam neki, hogy jöjjön ki a lány, segítek, amiben tudok. Remélhetőleg hamarosan jóra fordulnak a dolgaim, s akkor totál szabad leszek, hiszen nincs senkim. Nem tudom mi lesz az Jillel. De gondoltam, vigasztalásul írok valami perspektívát. Megköszönte, viszont még mindig nem tudom, mi az Sandra baja, mármint a fejének. Valami nőgyógyászati baja is van, nem tudom. Nem nagyon bírom ezeket. Lassan hal el bennem a pacuka is. Akár merre megyek nem győzők csodálkozni, miért jut mindig az eszembe, hogy lett ez az életszalag így hirtelen elszakítva. Helyek, ahol együtt voltunk, sétáltunk,

ettünk, ittunk nevettünk, vitatkoztunk, terveztünk álmodoztunk. Hol van most? Vajon ő is szenved, vagy ez a nő egy robot, egy állat? Nem hiszem, s jó lenne, ha szenvedne, legalább. Mert valójában ő csinálta. S akkor eszembe jut, hogy milyen jó. Hogy hálásnak kéne lennem, hogy ilyen erős, ilyen barom, ilyen fakír, ilyen bunkó, ilyen érzéketlen, ilyen szívós, amiért nem hív föl, nem cirkuszol, - jajj, mint a Edit, az már biztos nem bírna, - ne sumákol, jön elő valami trükkel, - meg az is eszembe jut, hogy igazándiból nem is lehet, szabad, netán neki sem?

S tényleg nem érdekel engem ez az egész a karácsony sem, az az egy este. Az az egy este egy szimbóluma valaminek, annak, hogy milyen az egész év, az egész geci élet. Milyen üres milyen magányos. Milyen tartalmatlan, milyen szerencsétlen. Mennyire nincs senkim, mennyire nem vagyok valakije valakinek. S emlékszem milyen lelkiismeret furdalásom volt amiért le vagyok az Kepes gyerekeknél maradva. S hogy igyekeztem, meg mennyi pénz volt. S arra is, mikor mondták, hogy „nekik még ilyen Karácsonjuk nem volt..." Most az jutott eszembe, hogy tényleg lehet egyetlen kiút van számomra, valahogy művészetet csinálni ebből. A Lester Young megkomponálta, a Radnóti is megírta, nyilván később. A Radnóti nem a menetelés közben írta az eclogákat, nem? A Pound sem irt a ketrecben...Phú, de hogy lehet ezt kibírni? Beszélek én itt híres túlélőkről. De mi van azokkal, akik csak úgy, minden magyarázat, hiúság, búcsúlevél, bosszú, jóvátétel, elégtétel, bármi nélkül ebbe beledöglenek. Mi van a névtelenekkel? S mi van velem? Legyek névtelen? Miért legyek, s miért ne? S visszatérve az Imoláékhoz, s persze eszembe jut a Pipi, ő jól van? Behozta évtizedek egy élet lemaradását? Semmilyen balhé nincs? Mindenki jobb, mint én? Eszébe jutott vajon már a Pipinek, hogy elbaszta, mert igazándiból beszélgetnie kellett volna velem, mindig, bármikor, hogy netán valami választ kaphatna dolgokra, de lehet már megint képzelődőm. Mintha a világ mindenben fordítva menne. S ott volt a Leo. Bassza meg, az is jól belekeveredett. S mi lehet Andriskával? Mi lehet a hosszú Ráérző férjével? Vannak frappáns megoldások? Mi lehet hosszú Edittel, szegénnyel. Jaj, a Editnek legalább volt öntudata. Valahova el kéne menni kirándulni. Ja, ez lenne a megoldás, csak döglődik ez a kurva autó is. Anélkül? Biciklivel, ami nincs. De hát ez is érdekes, mert elégsűrűn kiveszem egy térképet, Európait, amerikait, s micsoda nihil, micsoda utálat, s értelmetlenség. Ma is. Amerika legfestőibb útjain. Egy másodpercé alig tudtam belenézni. Mi a faszt csinálnék én egyedül Amerika legfestőibb útjain?

Kész, most meg nem találom a betűket. Totál balagyféltekésedtem. Valami mást kéne csinálni, Egy nő állt meg mellettem, megszorítsam? Megtettem:

It is good for you...

Pardme?

It is good, you still can smoke

Ó, just one a day

I see, and thats the one

Ye, thats it, my horsebend chase me away
Ó I see, ye, it is hard to smoke nowadays
...

Még egy kicsit sétáltam, ránéztem az órámra, ahogy megfordult láthassa, lehet várok valakire.

Ennyi. Megy az éjszaka, csökken a forgalom, semmihez az ég világon nincs kedvem. Jó lenne emberek közé menni, de hol? Hova? Be nem tudok menni sehova, mert nyista lóvé, meg amúgy is. A Bentleyt lett volna jó, de tényleg, ha az a hülye liba nem lenne ott, oda mehetnék, kicsit beülni, meg ilyenek. De még az se! Semmi se. Azért ez képtelenség. Nincs hova mennem. Kényeskedek, mint egy rossz kurva? Ja, lehet, nincs egy rongyom. Végül is sétáltam egy kicsit, hátha jót tesz, aztán kelletlenül hazajöttem. Enyhe, párás este van ma Floridában. Amúgy semmi különös.

Dec. 23. Senki sem ír, nyilván mindenki a karácsonyra készül.

Nos, én is elmentem, s elköltöttem egy valag pénzt. Harmincat kajára a kajakártyáról, - amitől maradt már csak egy százas, fú, három hétre, meg tízen valamennyi készpénzt, ami nagyon meredek. Ez piára, sörre meg alufóliára, mert elfogyott. S hát, nagyon igyekeztem fönnmaradni, de aztán fél tíz körül mégiscsak lefeküdtem, reménykedve, kitartok hajnalig. De arra a gondolatra ébredtem, hogy az idő kificamodott. Nincs célja, értelme. Megy, de amit hoz, az semmire sem jó. De még ez se, még ennél is bizonytalanabb. Szinte minden nap oda lukadok ki, hogy komolyan megpróbálom átélni és megfogadni, hogy soha többé nem fogom elveszíteni – így a szabadságom. Mert ez a baj. Erre akkor nem gondoltam. Nem gondoltam, bár voltak aggodalmaim, mikor az pacukát elvettem, hogy emiatt rabszolga leszek. Például, hogy nem lesz egy fillérem se. Az is eszembe jutott, jó vicc, hogy neki kéne engem eltartani. Jó vicc, mert az volt a rendőrségi papíron, hogy esetleg figyelembe kéne venni, én tartom el őt. Na hát ez egy vicc. S hát nem tudom, hogy érdemes e ebbe belemenni. Kíváncsi lennék mi van a kulisszák mögött. Néha azt gondolom, hogy még a felét sem tudom annak mi a valóságos helyzet, s amilyen hülye vagyok, - mindig elképesztően nagyvonalú-felszínes voltam ezügyben, mert mikor például lehetőségem van arra, hogy a Chrissel beszéljek, akkor elbénázom. Ahelyett, hogy beszéltetném, a hülye módszeremmel inkább belé fojtom a szót. Mindig i s az a hozzáállásom, hogy megadjam a beszélgető partneremnek a lehetőséget, hogy kényelmetlen dolgokról ne kelljen beszélni. Ami biztos jó, de nem mindig. A másik, meg nem is biztos szeretném s jó lenne tudni mi az ábra. Ettől kurvára elfáradok. Máris tudnék aludni. Legalább is lecsukódik a szemem. Már felmerült, hogy így kéne írnom, de mindjárt elalszom, ahogy ez szokott lenni ilyenkor. De azért az is eszembe jut, hogy majd valamerre mennek a dolgok, jön ez a tárgyalás napja, 27-én délután fél kettőkor,

aztán januárban a döntés, nem tudom. Egyszer majd csak vége lesz..., s reméljük jól.

A másik a rokkantsági, csak nem lesz négy hónap.

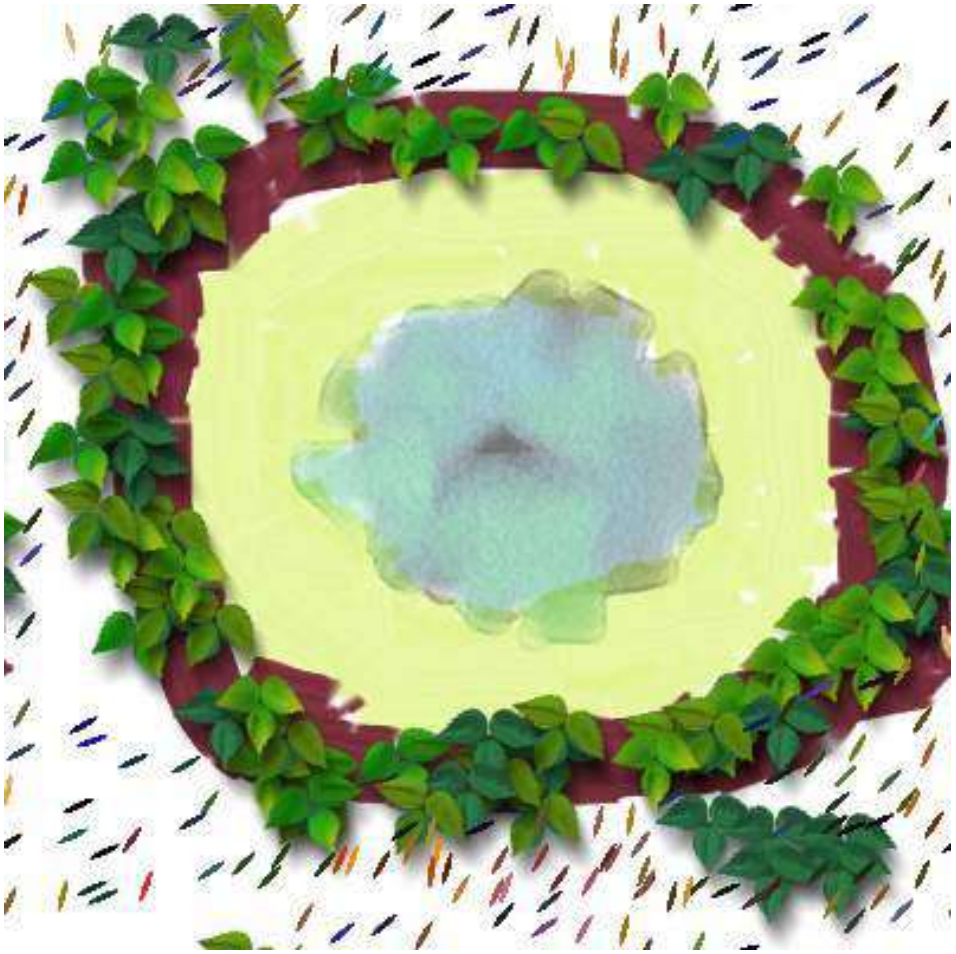
Dec. 23. csütörtök. Még mindig jó idő.

S ahogy megyek le a beachre, eszembe jutott, hogy megállok a Toninál, a fafaragónál. Sok értelme nem szokott lenni, olyan nagyon gyümölcsöző beszélgetések nem szoktak kikerekedni, inkább csak amolyan „szakmai" a fafajtákról. Mert hogy faszobrász. Hát különb, mint az egyszeri ügyvédnő. Kap egy darab fát valahonnan, s csinál belőle egy delfinecskét, pelikánt vagy más állatot. Szépek, simák, erezettek, attól függ milyen fa. Iszonyú sok munka, kínlódás, zaj és szemét. A háza garázsába csinálja, ami a nokomisi beachre vezető elég forgalmas út mellett van, úgy, hogy sokan láthatják. S sokan meg is állnak. S néha, néha valaki vesz valamit. Teljes igazságtalanság. S nem ír értem, mert most, hogy néztem a PBS Art 21c műsorát, nála sokkal jelentéktelenebb figuráknak kurva jó menő „üzlete van, mint művészeknek, valamitől. S tegnap ahogy néztem, egy nő kapcsán ki is derült, hogy mitől. Hát, hogy hogy adja elő magát. Hogy bullshittel. S tényleg, legalább is ebben az országban, ez biztos igaz. Volt egy nő, aki hangzatos címeket adott a képeknek. Mint a Miles Davis. Mi a baj ezzel? S eszembe jut a pacuka, mikor próbáltam neki mondani, s fogalma se volt, legalább is először, de aztán belement a Homage to Klee, -be. A címbe, amit én adtam egyik képének. Tényleg, nem tudom, mi lehet azzal..., mármint a szőttesekkel, vajon tudott eladni belőlük? Lehet. Azokat is nekem köszönhette, rohadt életbe. Én meg itt vagyok, s lassan nincs mit enni. Eltérültem. Nos, visszamentem, s találkoztam a Rubin nevű Holocaust túlélővel...Ő mondta, hogy az. Hát, egy iszonyú csávó. Öt centiről fröcsögi a baromságait az ember képébe. Nem lehet tőle hátra húzódni. Akkor közelebb jön. Kis, vékonyka csávó, gyerekkorában került ide. Viszont rendesen s viszonylag figyelmesen meghallgatott. Értette, de nem hatotta meg a történetem. Néha a Toni is közelebb jött, de ő meg inkább fél tőlem. Kiderült, hogy mégis csak van felesége, akit emlegetett, de még soha nem láttam. Amolyan nagydarab slampos szőke, öreg és kövér, s szereti a pincsikutyáját fürdetni és babusgatni. Meg shoppingolni, ha van rá lé, mint most is. Ennyit tudok róla. Nos, a Rubin amolyan minden lében kanál. Valami rapair üzletben utazik legalább is a kis pöcs trélerje szerint. De van ott két hajója is, az egyik eladó, a másikat magának, mondván, az az, amibe talán az asszony bele ül majd. Jó szöveg, de ismerős...S jó volt, ott voltam vagy három órát, s üvöltöztünk miközben a szomszédban állt a balhé a millió rendőr, meg a drogos csávók között. Fent vagyok megint, má' karácsony hosszú napja kezdődött, fhú. Negyed tizenkettőkor fölkeltem. Előtte viszonylag jót aludtam, de aztán megint szembe jutott, hogy milyen geci helyzetbe is vagyok, s kész, föl kellett kelnem. Hihetetlen, hogy mibe kevert ez nő. S csak amiatt aggódom, hogy nem lesz elég a kurva pénz. Mert majd lakbért

kell fizetni. Meg ilyenek. Ez a hómleszség egy jó kibaszás, mert még pénzt se lehet kérni semmire, nem jár. Állítólag. De persze azért jó volt. Hónapok óta ez volt az első alkalom, hogy tudtam valakivel beszélni. Akármit. Hozzátartozik a naphoz, még, hogy előtte megálltam a Glenéknél, ahol az asszony volt egy szőke, girnyó kurvával, a szomszédból. Hi Jack, te mit csinálsz itt? Kérdezte. Semmi különöset Hi, mondtam mosolyogva. Igazándiból vizet akartam, de erre nem is került sor. Szóval, mit keresel te itt, a Glen nincs itthon, tehát mit akarsz? Majdnem mondtam valamit, de aztán jobbnak tartottam nem tenni, csak intettem, visszaültem az autóba, s eljöttem. Lehet a Bill szólt, visszamondta, hogy vesztettem lóvét, mert elbaszták a hajót? Aztán délután, alvás után ugye, lementem a beachre, kicsit kóválygogtam, megvártam a naplementét, aztán elindultam a könyvtárba, aminek nyolcig nyitva kellett volna tartani. De zárva volt. Vettem kenyereket a Publixba, kicsit riadtan, mert iszonyúan fogy a pénz a kártyáról. Tankolnom is kellett. Valaki azt mondta ebben a művészeti műsorban, hogy nem lehet ihlet nűkül, művészi átszellemülés és beleélés nélkül csinálni dolgokat, mert az megöli az embert, egy nihil. S hát tényleg, hányszor éreztem ezt. De hát akkor, hogy születik az a sok szemét? Vagy valakinek az jó? Szerintem meg vannak emberek, akik lazán tudnak semmilyet folyamatosan gyártani. Az Jill is írt, mármint, hogy „neked is". Azaz még arra sem képes, hogy rendesen leírja a boldogkarácsonyt, csak az enyémre reagált. S lényegében attól keltem most föl, hogy eszembe jutott, hogy micsoda Karácsonjaim voltak nekem, most, hogy így emlékezem. (s persze fölmerül, hogy miért is olyan fontos ez? A szilveszterrel együtt. Micsoda egy faszom kispolgári dolog ez az egész. A legjobb, ami eszembe jutott ezzel kapcsolatban, hogy nem a dolog miatt érzett fájdalom, ami bánt. Hanem az a mélyebb tartalom, hogy egész évben nincs senki, s nyilvánvalóan arra az egy két alkalomra nem lehet szerezni valakit. Szerető valakit. A dolog nem így működik. De, persze eszembe jut a Edit Ákosa, kisfiacskája, aki egész évben olyan kurvára leszarta az anyját, de Karácsonkor, ott akart pöffeszkedni, ja. S hány családban lehet még így. Micsoda egy faszom képmutatás ez. Mennyire nem tudják emberek ezeket megoldani?! Elgondolkoztam azon is, hogy ha akartam volna, lehetetett volna nekem „családom"? rajtam múlott? S hát, at lehetett mondani, igen. Meglehetne nekem bármelyik nő, akivel az utóbbi időben találkoztam. Meglehetne a saját családom is. Tehát nem valami szörnyű szerencsétlenség ért, nem a sors a hibás, hanem én. Idézőjelben.

Mert ha jól vissza emlékszem, én voltam az, aki nem akartam. A nagyasszonynyal el sem jutottunk a karácsonyig. Hm. De az Imola, az Jégnéző, a Edit, ez mind szörnyű volt bizony bizony. Kíváncsi lennék a Editre..., szegényre, őt egyedül sajnálom. Aztán az is eszembe jutott, hogy akkor most „innentől fogva életünk végéig legelhetjük a temetők füvét?", azaz megesik velünk ez a sok szarság, belekeveredünk ebbe, aztán mindenki hordja a keresztjét amíg él?

Szóval, főleg azért zavar, mert az utóbbi időben annyira próbáltam rendes ember lenni. Hétköznapi rendes. Annyi iszonyú erőfeszítést tettem ezügyben. Erre ment al az életem. Pénz idő, minden. Szeretet, hiábavaló szeretet. Kaptam én is.Hm. Nem akarok cinikus lenni, szóval biztos. Jack, nekünk még ilyen karácsonyunk nem volt. A sok boldog ember. Nos ez a kis pilincka zsidó egy két jó dolgot mondott, pl., hogy low profile, most. Ne akarjak semmi nagyot most megoldani, csak nyugi most. Aztán majd...Ez jó, nem mintha nem tudnám, de mégis jó. Befizettem a biztositást is. Lakbér, biztositás, villany, benzin, kaja, internet, ezek a kiadásaim. Se kaja, se pia, se nő, se gyerek, semmi más. Picsába. Azt hiszem, már megint minimumból élek, s rekordot dönthetnék. Miközben olvasom ennek az alföldrészi szőke csávónak a történetét, akinek épp most hétszámjegyű lét ajánltak föl az életrajzáért. De, lehet, a hátralevő életében börtönbe lesz. Fasza, nemde, valaki, talán a mi főnökünk kitalál majd valami jó kis megoldást... Mindenesetre érdekes, - próbálom most ezt itt összerakni, hogy mi választ el kit, mitől. A nehézségeket tekintve, nem hinném, hogy én kevesebbet vállaltam, éltem át, szenvedtem. S valójában én is magamara vettem a világ baját. Túszejtő akció: most eszembe jutott valami: mi lenne, ha egy olyan szituáción keresztül, ahol méregetik az embert, hogy mennyit kérjenek érte, mondjuk egy rózsa Sándor lenne a főnök, s méregetné a mások rózsa Sándort, hogy na akkor most mennyit. Az az illető véletlenül került a hálóba, de. S ez akár egy hármas vizsgálódás tárgya is lehetne. vagy – akár valami más idióta embermérő helyzet, mint amilyen a Refugie Camp volt olaszban, vagy most itt ez a betegség kapcsán felmerült szitu, ez a nagy titkos, ahol semmit nem lehet tudni, s ahol akár, hogy is, de dekáznak az ember életével. Gondoltam fölteszek egy üzenetet, miszerint: „lehet ez a csávó az új Christ? De túl bonyolult. S nem akarok semmi balhét. Így aztán – sorry boy, ez nem megy. Mindenesetre gondolkodom, hogy milyen összefüggések is vannak közöttük.

Dec. 2 4Az én amerikai karácsonyom, szenvedés ez a nap, miért is ne. nincs itt mit csinálni, nincs itt hova menni, sehol a lélek

S egy pesti jéghideg jut eszembe, nem is olyan régen, egy nőnél, valamelyik rózsadomboalján, akiért szerelmesen hazaköltöztem, pár órára a kihalt utcára kitessékelt, mert nem tudott elszámolni velem a fiainak. Próbálok mindenfélét kitalálni, de rohadtul utálok mindent. Elmentem a venici mólóra: üres, kihalt, nihil. Pár szakadt kiskölyök lelkesen pecázik. Kishalak, csalik bádogvödörben. Egy pasi megszólit, mintha mentegetőzne a barátnőjét említi, valahol messze, a havas északon, aki átvágta, de most itt egyedül, most épp megbán valamit, nem tudja minek jött ide, hát igen, az ember rendesen katapultálni vagy katapultáltatni

tudja magát, - hümmögők. Kihalt parkok a tengerparton, betonágyásokban csenevész fák, üres padok, műanyag játszótér. Próbálom a laptopot, nem látni a képernyőt. Árnyék sehol. Egy nő, gyalog, riszálva próbálja lerázni mackónadrágos seggét, de nem néz a szemembe. Aztán eszembe jut, hogy lehetne ünnepelni, ill. Inkább valami programot csinálni, főzéssel. Halászlé, hol van hal? Bredentonban volt egy csomó, store, itt egyet sem tudok. Publix. Veszek négy félét, Salamont, azaz lazacot is, catfish, meg mégegy, halszerű fasztudjamit. Haza. Fölteszem a hagymát főni. Jó marha büdös halszaga van mindennek. Pedig kint főzöm, a szúnyoghálós táboriban. de hát itt ugye alapléről nem beszélünk, még szerencsére találtam egy szűrőt, a hagymát leszűrni, kb. Tíz dollár az egész, kenyérrel együtt. Csodálatos idő van, meleg, délelőtt, de már olyan húsz fok körül, napsütés. Ki kéne ülnöm, de nincs kedvem. Össze vissza eszem mindent, aztán lefekszem aludni. Fél kettőkor kelek, megcsinálom a halászlét, kicsit vad az egész, már jóllaktam a szagával. De aztán mégiscsak eszem, jó. A hotelesekről van szó a rádióban. Össze vissza minden s főleg Angliáról. Hogy ott nem kell annak lenni, mert adnak annyi segélyt, hogy legyen mindened. Aztán jött valami bullshit, s érthetetlen részletekbe mosódik az a jólét is. Belefáradtak a szerkesztők, s hazaszaladtak? Itt frappánsabb minden. Volt munkásaim, akik mind munkanélküliek lettek, mert alighogy elmentem, kirúgták őket, hogy menjek a Salvation Armyhoz, mert lehet kapni egy darab nyers turkey darabot, sajtos makaróni konzervvel. Egy olyan egész büdös madárszörny tíz dollár a boltban. De másra nem adnak, lakásra nem.

Még másra sem. Vécépapírra. Zsebkendőre, tisztálkodó szerre. Ha szegény vagy, egyen meg a kosz, szarj a bokorba. Valami ingyen konyha lehet valahol, de szégyenlek odamenni, egy tányér mosléklevesért, az olaszországi Refugie koszt jut eszembe, egy másik karácsonykor, ez amerikai előtt. Pedig elég pőre az élestáram. Kész, máris álmos vagyok. Az a téma nagyon le tud szívni. Nem tudom eldönteni mi lenne a jó. El kéne menni valahova, de nagyon utálok mindent. Az az igazság, hogy utálom az egész környéket, az egész Floridát, az egész országot. S eszembe jut, hogy mennyire utáltam otthon is lenni. Tehát az egész világot? Nincs semmihez sem kedvem. Úgy látszik ez így fog menni az ünnepek alatt. A lényeg, hogy valami azt súgja, el innen az első adandó alkalommal. Húzni, sürgősen el innen. Jó rábasztam én erre az Amerikára. Valami ilyesmi. Odakünn nincs semmi, ez jön le megint. Ezek a csörgő pálmafacsontvázak. Ezek az elvágólag házak a sárguló műfüvükkel. Ezek a csiricsáré lámpafüzér bizsukkal teleaggatott házak. Otthon is üres az utca Szenteste délutánján. De ezen az estén a nép valamire készülődik, s ez a kintinek is jó, a tudat, legalább az a tudat, hogy másoknak jó. Van valami valami tartalom, vagy a tartalom illúziója. De itt gond van. Magamnak csináltam, hallom, ahogy valaki mondja. Igaz, de mégsem. Én nem csak az ebben a napba torkoló szeretet kerestem, én a szerelmet.

Dec. 25. Átfordulnak a dolgok?

Félve írom ezt le, de mintha agyilag ez történne, mintha átestem volna a krízisen. Jól felkeveredett a szar ezzel a Karácsonnyal, meg mindennel. De hogy is lenne másképp. Kegyetlen állat tud lenni az ember, egyszerűen félelmetes. Karácsonyi gondolatok, - ez az egész emberi képmutatás. Hideg, érzéketlen, részvétlen. Elpudvásult agyú és lelkű emberek jutnak eszembe, a Billék a harácsoló lakbér kivetéssel, a többiek is hogy átbasztak, a Chris, ahogy nem intézi a hogy visszakapjam ellopott cuccom, a Kevin, az ügyvédem ahogy eltűnt a legkényesebb pillanatban,, s nem válaszol mert neki s rendes embereknek ünnep van, a pöcegödörből kihúzott Glen és neje, akik észére vették, hogy észrevettem, ahogy ellopott egy szerszámomat miközben segítséget imitáltak, a fafaragó, akinek annyiszor hiába könyörögtem, had parkoljak ott, a világvégéért hisztériázó, vietnami veterán szomszéd, aki kölcsönkért, s soha sem adta meg, a pacuka, hazulról kimenekített rosszcsont háznélküli társam, akinek rettentő sebeit nyaltam, simogattam, s becéztem, s fejét elfordítva hagyta hogy vágóhidra cipeljenek, s a mai napig kotyvassza önigazolásának ragacsos mérgeit, az exem, akivel 35 évig együtt éltem, s aki durva mint az állat, az Sandra lányom, aki nem ír, a Borisz fiam, aki meggyalázott, nagy erőfeszítéssel a egész világ előtt, egy műlábú angol, akinek civilizált mentőmellényt dobtam, akit meggyóntattam, s feloldoztam, s aki egy piszkos amerikai zárkában hagyott volna megdögleni. A Paul Martin

nevű másik angol, volt főnököm, aki taknyát és a könnyeit törölgette nekem nemrég, nagy hálás, kutya szemekkel, mert építettem az élete álmát, aztán koholt vádaknak engedve, kapásból szétbaszta az én álmom, s elvitetett a rendőrséggel. az összes kicsavarodott British droid, az az összes értelemtrombózisos olcsóliba az Osprey motelban, látom, ahogy össszesirrennek, mint űzött madárhad a tisztás fölött, s egy hatalmas fekete madárként szemkivájó véres bússzút állnak, mert végre van valakin, a süketelő terry-terryerek, puhán osonó lábaikkal, az egész social security maffia, gázos spontán ítéletükkel az egyel lejjebb lévő vagy inkább nagyon mélyre süllyedt néprétegekről, akiktől két hét fizetésre voltak, a kéztördelő és pénzéhes dokik, a számtalan irodai forgóajtó, ami után végül is üres kézzel s mégtöbb hátránnyal kijöttem, a sok ingyenélő, aki mindent lát, mindent ért, s semmit sem tesz, azon kívül, hogy alkalmazott, a sok kényúrrá vált templomszolga, aki eldönti hogy ki kap enni, s ki nem, s mit és mennyit, s mikor, s aki fölemei a szemhélyát, s aki elfordul, hogy ne lássa, s aki sziszzen egyet, s aki kényelmetlenül izeg mozog a székén, aki a kormány pénzét nekünk beossza, akit a kormány megbiz, hogy letegye a gondot, akinek nincs címé, csak telefonszáma, s, akit fegyveres őr véd adnak egy számot, érthetetlen sorrenddel, aztán egy telefonszámot, amire nem válaszolnak, de hogyha hagysz egy üzenetet, az összes privát adatoddal, intim anyádat és sose tudott apádat is beleértve, s aki elhúzza a függönyt, ha megunja, mert tele van a töke, mert ő is ember, a városi elöljáró, aki perverz izgalommal szippantja be egyik fülén az igazságtalanság virslijeit, hogy aztán a másikon önigazoló paragrafusként potyogjanak elő? A város jeles oknyomozó újságfőszerkesztője, aki csak zsíros, politika mentes koncra kap? s - tényleg, ha belegondolok, mi ez az egész? Én most egy tanulmányúton vagyok? De, dehát én nem ezért jöttem, lerántani a szarról a leplet, én egy másik Amerikába jöttem. Amerika kívülről, s alulról, ezért vagyok itt, megérteni? Az összes, kifordult s aberrált megoldás, amire csak ember képes. Tényleg, nem erről szól a történet? Mennyire lehet smink, libahelyezés, faszlengetés, alányúlás, alsómadárfogás, pucsítás, excentrikus beállás, nyálzás é taknyolás, suvick, és porol s dorombol s nyekerg, s hajbók és pilinszka, betartás és lenyúlás,s halászás és fölözés, és tökölés és pöcsölés, és baszkódó szarozás fikázás és noszoga, és kibaszás és szivatás és rábaszáss anyázás nélkül beilleszkedni megtámaszkodni, lábat megvetni, utakat fölismerni, utat megtalálni, értelmezni, elfogadni, követni, azokon megmaradni, érvényesülni prosperálni s nem csak beilleszkedni feltünés nélkül, hanem netán fokozattokat elérni a boldogulás és boldogság új és nyilvános partjain, messze-messze idegenben. Mi, milyen szó, szavak fejezik ki ezt az ember szennyeszsákjában mind mélyebbre túrkáló folyamatot, ahol a világ Himalájájából lezúduló gangeszi futó összes *slang*je sem képes már lépést tartani az egymás kihasználására, megalázására, minden megnyomorítására, minden, menetközben felrémlő kellem és jószándék, és modor, és tisztesség és tiszteli vé-

dőhártyái szétszakadnak, ahol a tudás az emberszivacs kicsavarására fordul, eltárgyiasítva az emberi testet és lelket, ami elég árnyaltan és művészien azt kifejezni képes? Mi ez, colosseumi játékok nagyban? Hm. Aki nem szagolt még trágyát, s kente nem csak a cipőjét, hanem a kezét össze, aki nem tocsogott még a város alatti csatorna patkányain, annak a szóvirágok, s púderes szimbólumok semmit se mondánk vagy tragikomikusan azt félrevezetik. Az még az egyszeri, áttételt, s a demagógiát bizony nem érti. Az utalások se működnek, a „tudod, érted, sejted, el tudod képzelni" sem, vagy a sok furcsa mosoly, várakozó arc, hunyorítás, sóhaj és grimasz, fejbiccentés és csóva, az ember-állat jelbeszédének nagy szószedete sem képes már kifejezni azt, s így közmegegyezésre, s békére sincs kilátás. Én így tapasztalom. Valaki benső drámája nem elég párhuzamnak. Áttörés kéne, mindenki érzi, de az emberiség horror storyjai, a kínzó kamrák, az embervágóhidak, az élő és halottgyalázások, a fals eszmékért élve halok csatakiáltásai és nyöszörgése sem képes sem kifejezni, sem megértetni, valójában mi történik. Amerika világtaposó gépezete csűri és csavarja az emberiséget, de a közélet belterjes használatra napra készen nyomtatott kódrendszere, se rá, s különös képpen a világ többi részének bevonására már nem alkalmas. Lelassulni kéne, alkalmazni, amit már tudunk, megérteni, s megértetni kéne, s amíg ez nincs, megállítani ezt az óriás húsdarálót. Saját sorsomon keresztül ilyen sötét gondolatok jutnak eszembe, hogy legalább a megértésben jussak itt valamire. De nem mindenkinek ez kenés persze fogy ez az év, már csak napok vannak hátra, remélem nem megtévesztő az egész, s valami történik is, micsoda egy krimi, semmit se tudni, s nem tudni miért nem lehet tudni, ez csak a rendszer, vagy, s az ember nem helyezkedik, ha jönnek a felhők, nem megy védett helyre, hanem keményen áll a réten, s bátran néz az égre, míg bele nem basz a mennykő. Mert? Mert keménynek kell lenni. Szóval nem arról van szó, hogy a kiváltságos osztály, s a kiváltságos helyzetben levők hülyének nézik a többit, s kényelmes flegmasággal, meg önmagyarázó, s önigazoló szigorral feltárja a számára kedvező mindennapjait, hazugság, képmutatás, manipuláció, erőszak, intézményesített erőszak finoman kidolgozott rendszerével? De mi is valójában az orwelli Legacy? Van? Volt annak valami értelme, hogy a csávó mindezt leírta? Van annak valami foganatja? Biztos, valami, valahol. De nem sok. De ugye akkor a tanulság az nem az, hogy semmi értelme ennek utána menni. Néztem a Peter Gabriel videot, a mikor jött a híres szám a Biko, az ártatlanul meggyilkolt négerről, elgondolkoztam, hogy mi s célja és haszna a véget nem érő unalmas ismétlésnek. Hogy ne feledjük? Hogy fölfogjuk? Hogy megértsük? Vagy inkább, hogy jól belénk legyen vésve? S ott nyomta ezerrel ifjú közönség, újra és újra a rokckoncert hevületében. S majd mikor évek, évtizedek múlva ül az irodájában, s a kényes kérdés, mint eldöntendő elég kerül, majd, hogy dönt? Igazságosan? Emlékszik majd mi az? Hányadik ismétlése az igazságnak fogja eszébe juttatni, hogy egyáltalán nem mindegy. Vagy

ez csak egy ifjúsági tünet, elmúlik a korral? S ő lesz majd a genyó ügyvéd, s ördögfarkú politikus? S ilyenkor jut eszünkbe, hogy a jóság nélkül a világ valószínű még rosszabb lenne. Nem?

Dec. 25. Lj

nem tudom ezeket miért küldöd nekem, levél helyett? van teneked halvány fogalmad rólam, meg hogy ki vagyok, miben vagyok? gondolod, hogy ezeket az olcsó, toldott-foldott videoklipeket én nem tudom? gondolod, hogy viccelek? mit próbálsz mondani? amit mondasz az rosszindulat, semmi más. én a legjobb költészeten nőtem föl, s azóta is az éltet, nem tudom mi ez a rémkép, ami bennetek van, s amit mindenáron rám próbáltok vetíteni. ez a hihetetlen agresszív valami, ami, mint valami rossz penész sunyin, de átüt mindenen.

Gondolod én nem tudnék véleményeket mondani? visszavágni? mikor veszed már észre, hogy én ezt nem teszem. már mondtam: én nem vagyok hibás mindenért. te nem tudod, hogy jószándékból küldött lehelettel gyilkolni is lehet? ha...

Jack

Dec. 26.el. És a válasz: Van Morrison meg a Hooker a folyóparton, válasz Jillnek

Azért ez jó. Tudsz te sok mindent, mégsem élek hiába...Csak az a rohadt ördög ne kóválygogna körülötted, Vagy legalább lehetőségem lenne megvédeni tőle. Hát köszönöm, jó ezzel a kis szeretkével élni, - bár, megmondom őszintén, soha nem fogom megérteni ennek a teljes jelentését. Ez valami holistic dolog, túl mindenen. De hát az a két ember is az. Régi szám ez, de az a klip, ez egyike múzeumom felbecsülhetetlen értékeinek, lehet a legdrágább, nem tudom. A setteng, hm, minden, a pisze orrú óriás, meg az örökzenész Bach együtt, tényleg nem tudom még mi, nincs rá szó. S hát egy dili, mert évek óta álmodok, s idézem ezt, s nincs. Próbáltam megtalálni, de a geci Morrison mindent leszedett az internetről, legalább is még nem is olyan régig. Mindegy, jó, hogy megvan, s az, hogy most küldted, az mindennél szebb karácsony. Még egyszer köszönöm. Nézd, én nem tudom, hogy én csinálom e ezt, vagy a Jóisten, ami történik velem. Az biztos, hogy történik, s az is, hogy tudatában vagyok minden percének. Úgy lehet elképzelni, ha eléggé kizummolunk: Az élet az egy dolog, a művészet meg egy másik. Az élet, ott a dal, a szövege, az összekötő szövege, hm, elmondja pár szóban mi az élet. Hát annyi. De az, hogy én ide jöttem, itt voltam s itt vagyok, s mindaz, amit történt velem, -miért, minek kellett volna történni velem? Onnantól, hogy megérkeztem harminchatévesen ide, azzal a batyuval. Milyen útválasztás lehetősége volt ott? Nehéz ügy, de örülök, hogy nem volt másik, a pénzes. Örülök, hogy nem kellett Sofi módjára választanom, a sötét szakadék mélyére tekintve, bár hátsó

szememmel mindvégig rettegve láttam, billegve a pengeélén. S még egyszer, én tudom, mi történik velem. Fájdalmas ajándék ez, a pokolban vagyok, de állítólag a dudásnak oda kell menni, másképp nem az...S az, hogy ki szereti ezt a szakadt csávót közben, - az egy ikszedik értelmetlen kérdés. A Papát „mindenki" szerette, a másikat „mindenki" utálta". So?

Jack

Dec. 26. vasárnap el kellene gondolkodni az eladhatóságon...

Főleg most, hogy jobban odafigyelek, mindenünnen az jön elő, hogy menynyire fontos a csomagolás, hogy valaki, hogy tudja magára, vagy valamire felhívni a figyelmet. Döbbenetes, hogy milyen olcsó, triviális, művészileg minősíthetetlenül gyenge dolgok, hogy futnak, csak azért, mert valaki jól reklámozza. Van ebben minden. Agresszivitás, rámenősség, exhibicionizmus, pofátlanság, szégyentelenség, s hát főleg határozottság, csinálom, akár, hogy is. A másik, hogy mit használnak, milyen power Word-okat. S érdekes, mert ebben általában jó szoktam lenni, ami ugye azt igényli, hogy kívülről nézze az ember a dolgokat, a mások szemével, s a jelen divatjának megfelelően elkábítson valakit. Persze jó, ha az ember Star, valamiért, s csináljon bármit, odafigyelnek rá.

Itt van a Sophie Coppola, annak a lánya. S itt van második filmje, s a Terry Gross máris lecsapott rá. Nem tudni milyen, valószínű semmilyen, de jól hangzik ilyennel foglalkozni, felviszi a hallgatottságát a műsornak. S persze benne kell ebben lenni, s nyilván egy nagy filmrendező lánya benne is van, s mikor társalgás folyik erről, akkor egyszerűen nem tud nem jól válaszolni, mert az agyában vannak vésve az odaillő sztereotípiák. Nos, mi lenne az én dolgom? Felkelteni az érdeklődést magamra, a témámra, a témára, s ha amúgy véletlen önmagában nem lenne elég érdekes, akkor azzá tenni. Persze valaki mondhatná, naná, mi a fasz ez, egy idióta nyekergése? Na ja, az, mert? Mi kéne, hogy legyen? Hőskölteméný, egy hősről? De hát az vagyok, itt, én, én vagyok a kibaszott hős, itt benne, nyakig ebben a kibaszott létben. Aztán valaki mondhatná, hogy milyen naiv is vagyok, idióta! Persze. Az egész történelem magabiztos faszagyerekről szól, akik mindent tudva gyorsan és határozottan szétbasztak mindent. Én kételkedni jöttem, vértanúnak, én vagyok a kísérleti fehéregér, aki tudja mit történik vele, s itt próbálja elmesélni. Hm. Kell csinálni valamiféle vázlatot erről, ja. Megyek halászlét enni, Karácson másnapja van. Valamikor névnapom is volt, hm. Fasza, nem? S valaki persze mondhatná, hogy miért nem tudom én már mindezt? Hiszen annyit beszéltem arról, hogy írás meg tinédzser korom óta, meg ilyenek. De valójában soha nem mentem bele a részletekbe, hogy na jó, akkor hogyan, meg miről. Ezt pár hete csinálom, most se normálisan, mert amúgy, mellékesen halálfélelmem van, hogy mi lesz ebből az egészből. Semmilyen energiák nem szabadulnak föl, semmilyen bizakodó lelkesedés nincs, mert attól rettegek, hogy valami fatális

tévedést csinálok, s ahelyett, hogy megoldanám a súlyos problémáim, csak álmodozom. Ahelyett, hogy megágyaznék az álmoknak, az álmokkal szétrombolom az álmodozás reális feltételeit. De valamit azért csinálok. Éveken, évtizedeken keresztül – lényegében – teljesen lekötött a munka. Nos, az most nincs. Augusztus közepe óta nem dolgozom, s a hivatalon ügyintézés, rohangálás s konkrét orvosi kezeléseket leszámítva, egyáltalán van időm arra is, hogy írás. Amit, ha komolyabban utána nézünk, akkor kiderül, hogy csupán pár hét. Pár hete foglalkoztat az írás. De, tekintettel, hogy azért az egész itt él bennem, valami mindig bekerült oda le, mégsem kell azt mondani, hogy teljesen az elején kell kezdeni. Bár lehet sokszor az lenne a jobb. S nem lenne mindez az útjába. Szar ez, oké, de hiteles nem? Több ez, mint művészet, ez maga az élet, nem? Mi van, egy cifra kancsót tegyünk a helyére? Valaki azt mondta, hogy iszonyú szerencsém van, hogy ez Floridában történt velem. Mert? Véletlenül kerültem ide? Erre sodort a szél, mi? Faszom falevél vagyok, pörgekalap. Mondjuk nem ezért jöttem ide. Nem azért, hogy majd az én kedves feleségem otthontalanná tesz, akkor ne fagyjak oda a járdához. Tőle egyébként megtehetném. Micsoda egy rohadt állat ez a nő. Igazándiból mindig is utáltam Floridát, soha nem értettem mi a poén benne. Volt valami halvány emlékem, valahol délről, mikor egyszer Miamiból arra tévedtem. Valami lankás nagy rész volt, ahol hosszasan lehetett gyalogolni a vízbe, olyan volt, mint a Balaton déli partja. Csak kékebb. Ámbrább, floridaibb, faszomba. Hogy lehet ilyen hülye az ember? Ezt egyébként soha nem találtam meg. Amit aztán itt tapasztaltam, az szörnyű. Egy keskeny kis földsáv, ugyan azzal az ezüst part szürke proli part változatossággal, semmi történelem, igazi, öreg épület, kültelek, külváros, falu. Igazándiból túl kevés a föld ennyi embernek, s a hagyományos idióta módszereikkel be is lakják. Urak északról, na meg a csórik, s hát az itteni kiszolgálóik.

Dec. 27 hétfőKevin levele

You are not disturbing me. Sorry for the delay in a response. They are not speaking to your wife until tomorrow. We have court at the courthouse tomorrow at 1:30. You must be there. Same place as tomorrow. I believe they will show up and drop charges against you. However, if they do not, we will be going to trial in January. I think tomorrow will be a big day either way.

-/-

Érti ezt valaki? Először is kik azok az ők? Ők fognak beszélni vele, És ők meg fognak jelenni, és ejtik a vádat ellened...Ki a faszok azok? S mi az, hogy a holnap mindenképp egy nagy nap lesz? Mert? Ja, igen, ha ejtik. Ha nem, akkor egy gyomorszájon rúgás, az a nagy benne? Fhú. S én mit csináljak? Ezek szerint a Kevin nem lesz ott. Mit csinál ez az ürge egyáltalán? S mi van, ha nem? Januárban lesz a tárgyalás..., s nem kéne felkészülni? Mivel? Hogyan? Egymillió dolog van, lenne. Be kéne bizonyitani – egyértelműen, erről a hülye nőről, hogy vaj van a

fején. El nem tudom képzelni, hogy mit főzött ki ez a liba. Azt se tudom mit akar. Itt akar maradni, vagy hazamegy. Van valakije, vagy nincs. Melyik esetben mi a legjobb, ha cselekszik? Próbáljuk meg elképzelni. Hosszú távon nem szokott gondolkodni... Az biztos. Az emigráció nem kérdés többé? Hogy a picsába. Azt mondja ma fognak a hülyével beszélni, és? Mit, ki, miről, meg egyáltalán. Ami nekem eszembe jut, hogy ő, hogy van. Mit csinál. Mi alakult beenne, jó neki, vagy nem. Nem hinném, hogy olyan nagyon nagy kellemesség jut neki, kivéve persze, ha van valakije, ha valami olyan jóságban van, amit most én el sem tudok képzelni. Ha mondjuk a nagy szerelme kijött, sok pénzzel, s most azzal él, de hát ahhoz miért kellettem én. Egyébként..., el nem tudom képzelni az egész dolog igazságtalansága, képtelensége, jogi kérdésessége, immoralitása, anyagi megoldatlansága, minden. Se pasija, se munkája, se lakása, se jövője, se barátja, semmije. Egyetlen dologra emlékszem, amire egyértelműen válaszolt: hogy nem lesz kivel beszélnie magyarul. Lehet van valakije, egy amerikai? Ki? Még mindig nem tud angolul, még mindig nincs semmiféle jogosítványa. Valaki örökbe fogadta? Az a magyar színéscsaj New Yorkban? Nehezen tudom elképzelni. Az Imola? Mindenesetre rejtélyes az egész. Ha józan magyar paraszti ésszel nézzük, akkor semmi sincs. Az szokott lenni, én képzelgek sokat, többnyire. Az pedig ez: Elbaszta az egészet, nem tudta mi lesz ebből. A Paul is előjött, hogy hesspicsába. Elegük lett belőle. Azért nem beszélt hozzám, mert nem lehetett? Itt van az emigráció is, lehet nem fontos, de kell, hogy legyen. Mármint a státusza. Nincs tanú, nincs bizonyíték. Vagy, mindent egy lapra feltéve, le akar mosni a pályáról, ki akar nyírni, börtönbe akar juttatni, s úgy kinyírni, s megszabadulni tőlem. Sittre nem akarok menni. Mert ugye, mindig példát akarnak statuálni mikor szegény nőket bántják. Ma kiderül, talán, remélhetőleg valami erről a nőről, hogy bolond e, vagy mi. Igazándiból nem érdekel már mi történt lelkileg vele. A végeredmény igen. Békülni nem akarok. De, felmerül, hogy taktikai okból mit kéne csinálnom, mi lenne a helyes cselekedet. Nem tudom még mit írok a Kevinnek. Mit mondjak miért nincs ott? Na mindegy, megyek, megpróbálok aludni. S akkor még ez semmi, mert mi van a rokkantságimmal? hú. Kurva életbe. Vége lesz ennek valaha is.Vagy beledöglök. Az jutott eszembe, hogy ugyanakkor az egész azért és arra van, hogy én rájöjjek dolgokra. Mi lenne nekem jó, mit kéne csinálnom, hol és miből kéne élnem, s mire lesz, vagy lenne lehetőségem, csinálni. Mennyivel kell beérnem, vagy mire vállalkozhatom még. S kurva nehéz, naponta változik, s már az is eszembe jutott, hogy netán azért is megy ilyen lassan. Addig nem megy előre, amíg nem jutok dűlőre. Mert ez az utolsó lehetőség, hogy valaki jobb belátásra bírjon. Így. Fasza. Alszok. S azzal másikkal jobb, mint velem volt? Fhú, hát ez ilyen egyszerű lenne. Ezt tényleg nem tudom. Majd meg szakadtam, s mégsem voltam jó. Valamim nincs, ami másnak? Mi, pénz? De hát az ezerszer és ezerszer kiderült, hogy minden megjátszása ellenére nem a pénz a lényeg. Mi van még? Sok minden persze, de az meg igazándiból nem érdekel. Ha valaki olyannal tudja

elkápráztatni, ami nekem nincs, hát úgy kell neki. Mindenesetre egy jó lenne, ha kiderülne: hogy mi újság, hogy mi van a háttérben. Jó lenne nem kéne beugratnom semmibe. Mi van, ha valami faszságba karnak beugrasztani, s a Kevin nincs ott. Kell neki írnom s feltennem neki ezt a kérdést. Mit tud az én volt feleségem erről? Tud? Mi van itt a háttérben? Miért van, hogy én tudok a saját sorsomról a legkevesebbet. Ha nem sikerül, lehet a Kevin hibás? Mi van azokkal a beadványokkal, amikkel annyit kínlódtam, amiket elküldtem neki? Használta őket, vagy sem. Vagy csak kész liba melegmálé. Az egész nem tényeken, hanem akadályokon, kényelmességen, bevett szokásokon, utakon, módszereken múlik, semmi szükség nincs észre, értelemre, logikára? Ennél értelmetlenebb országot még életemben nem láttam. Ebben is politika lenne? De mi? Mert hogy ha a Kevin nem csinált semmi, csak csodára vártunk, akkor elég kurva nehéz lesz. Mert akkor nem szeretnék semmi a véletlenre bízni. Hát, írtam neki egy levelet, nem tudom fog e válaszolni, azt se itt van e, vagy a picsába. Olyan felemás az egész, mint ahogy ez mindig lenni szokott az ingyen ügyvédekkel. Próbálom hívni is, de nincs. A Christ is, az sincs. Hát, most az egyszer nagyon szeretném, hogy kiderüljön én vagyok a hülye, paranoás, meg minden. Mindenesetre iszonyú nyomás ez az agyamon, amitől – ha nem akarok begolyózni, jó lenne minél előbb megszabadulni, az jó lenne, ha kiderülnének dolgok. Közben itt várok, hogy délután legyen. Jó marha hideg van. Írtam az Jillnek is, hogy megkérdezzem: a fiunk belekeveredett ebbe az egészbe, s mondjuk elküldte azt a mocskot, amit nekem írt az pacukának is? Mert ha igen, akkor azok bizonyítékként felhasználhatják ellenem. Hogy én ilyen meg olyan, lám a saját fiam is bizonyítja, ja. Kemény dolgok ezek, s kurvára oda kell figyelnem mindenre ezután. Aztán nem küldtem el, mert lehet még rosszabbat idézek elő. Ír neki, megkérdezi tőle, s amilyen barom, képes most beleugrani a dologba. Úgyhogy inkább csak én készülök föl agyilag és lelkileg, hogy ha előjönne a tárgyaláson. Ez egyébként nem is tárgyalás, „meghallgatás" vagy mi a fasz. De ott leszenek ők, ŐK, akárki is legyen az. Hiába törőm az agyam, hogy mit eszelhetett, agyalhatott ki ez a hülye nő, hogy jó legyen neki. Mert az majdnem biztos, hogy erre megy ki a játék. Van arra mersze, hogy nekem essen s le akarjon mosni a pályáról? Nem hinném, hogy tud. Mert akkor tényleg eltévesztek mindent, ill. Ha tud, akkor annyi. Akkor tényleg semmi értelme mindennek. Nos, visszairt a Kevin, s azt mondja, ő is ott lesz, s akkor beszélhetünk másról is, mert nem nagyon érti. Ez jó. Rühellem én ezt az egész pitizést, de most mást nem lehet csinálni. Fél seggel nem lehet ezen a lovon ülni. S fasz tudja, lehet szerencsém van, hogy egyáltalán van, eljön, ennyire is. Mit akarok? Mindegy, azt gondoltam, hogy előtte elmegyek a Venicei Social Szervízbe, s még az is felmerült, hogy nem e valami óriási baromságot csináltam, amikor nem hozzájuk jártam. Mennyi pénzt, időt, utat stb. Megspórolhattam volna. Valójában abból fakadt az egész, hogy azt hittem, az a nő ott van. Kurva életbe. Mindegy, hátha jutok valamire velük, mert kurvára szorít a kapca.

Dec. 27 én reggel, amikor nekem meg a bírósági jelenésre kell mennem, fogja kihallgatni az ügyész. Prosecutor. Vizsgálóbíró.

Valami fiatalos csávó, ha ugyan az lesz, akit láttam. Azt mondta a Kevin, hogy szerinte ez a papírforma, beszélt a State-l, utána meg januárban valamikor jön a tárgyalás, de addigra ott kellene lenni az össze bizonyítéknak, meg minden. S én kurvára nem szeretnék valami lapos ügybe belemenni, valami olcsó megoldásba. Igazándiból nem kellene elfogadnom, hogy na jó, stornó. Mert rettenetes dolog történt velem, ennek a nőnek a jóvoltából, amit csak úgy nem lehet elbagatellizálni. Nem nem. Remélem nem. Aztán még el akartam menni a Barnes-ba, de lebeszéltem magam. Igen, valójában itthon jobb lenni. Úgyhogy hazajöttem. Ja, majdnem elfelejtettem: bementem a Geiger Flóriánhoz, azaz a német henteshez, ahol magyar dolgokat is lehet kapni. Ki volt írva, hogy Szaloncukor...S tíz dollárért! Vettem kenőmájast meg zsömlét. Ráadásul nem is a legjobbat, mindegy. Micsoda pazarlás. Irt az Jégnéző, már elég jól beilleszkedik, jó kibaszhattak vele, mert rosszakat kívánt valakinek. Őszintén mondva én csodáltam, hogy eddig is birta, hogy egy titkárnőnek fogalma sincs a számitógépről, meg ilyenek. Ahogy kinézett, öltözködött, egy olyan hivatalban? Na mindegy, ez nem az én dolgom. De kedves, s már mesélte a nagy családi összeröttyenést. Miközben rákérdezett, hogy esetleg nem elindultam... Aztán aludtam itthon, mert muszáj este föllennem, ha nem akarok éjszaka. Akkor meg délután aludnom kell. S ki is szoktam akadni, ezzel nincs nagy baj. Jó itthon lenni, tényleg, rohadt kényelmes minden. Arról nem is beszélve, hogy kint nem lehet komputerezni, mert nem látni a képernyőt. Ezt nem értem. Egyetlen laptopon egy minin, ami már volt is egyszer s, elég szar amúgy, volt olyan képernyő, ami nem fényes. Ami fényes, egyszerűen úgy tükröződik, hogy kint semmit nem látni rajta. Ami nem nagyon fasza, s nem is értem. Ha meg van a technológia, akkor miért nem alkalmazzák, biztos lenne rá igény, nem? Aztán elmentem a Billhez vízért, kicsit beszélgettem vele. Ja, meg délután felhívtam a Christ, hogy intézze a cuccaim, mert nem tudok tovább várni. Azt mondta, oké. Kíváncsi leszek. De bármi is lesz belőle, több mint a semmi. A Kevin eltűnt, pedig jó lett volna beszélni vele erről is. Másról is. De biztos az ünnepek. Pedig írtam neki egy emailt, de nem is válaszolt rá. Egyszer azt hittem, netán nem is nézi meg a leveleket, de aztán rájöttem, hogy a telefonján félóránként ellenőrzi. Hát persze. Na ebből azt hiszem egyelőre elég. Csinálok valami mást. Eljöttem könyvtárba, de semmi se jó. Nézelődök van itt sok jó dolog, de mégse. Pánikrohamom van. Szar az élet, semmi nem történik s igencsak be vagyok szorulva, mint egy féreg. Tényleg nem tudok semminek sem örülni, mert a bajhoz, a félelemhez, a bizonytalansághoz képest, minden jó valami értelmezetlen önámítás. Minek ilyenekkel foglalkozni annak, aki mindjárt megdölglik? Nem, ez nagyon szar. Tényleg úgy érzem, hogy iszonyú mélyre keveredtem. S mindezt azáltal a nő által. Meg persze én is tehetek róla. Nem szavad lett volna

ebbe belemenni, de hát megtettem. A legnagyobb baj, hogy totál elveszítettem a méltóságom, a szabadságom, azt, amire olyan büszke szoktam lenni. S persze senki nem tudja ezt, csak én, így hát magam előtt a legszarabb a helyzet. Itt, ebben most nem annyira fontos más. De, persze az is eszembe jut. Valakit, tényleg valakit érdekel az, hogy én élek, miben vagyok, mi van velem? Igazándiból nem hiszem. S persze az ezzel a baj, hogy eszembe jut, én mennyi mindent tettem másokért. S mégsem? A legőrjítőbb persze az, hogy még csak azt sem tudom, holnap mi lesz. Ha legalább azt tudnám már, hogy mi lesz ennek a kimenetele, ennek az egésznek, a bírósággal, a pénzzel, a rokkantságival. Kicsit túl sok ez az egész. S hát jön a karácsony, bullshit persze, de mégis félek tőle. Aszem, fog kelleni venni valami piát. Na jó, megyek főzök eszek, iszok, alszok, kínlódok, remélem kibírom épp ésszel.

Dec. 27 amerikai jogi útvesztőbe fulladt remények

hát igen, a legrosszabb lett, amire számíthattunk. S most az jut eszembe, hogy mi jön még?

Még mit tartogat ez a nő, kezdek beszarni. Hogy tudok én agyvérzéstől zápult aggyal lépést tartani egy rafinált magyar kurvárval? Azt monda az ügyésznek, hogy tárgyalást, azaz, ha jól értem ítéletet akar, ellenem. Mert? Kérdezhetnénk? Mert akkor ő nem bűnös, akkor neki van igaza, s akkor lazán maradhat itt. S itt van ez a két fasz, az ügyvédem, meg az ügyész, meg az összes rendőr, meg a motel személyzete meg tulaja, s ez a liba mindenkit átbasz. Engem is beleértve. S úgy tűnik, hogy jelen pillanatban semmit sem tudok csinálni. Az emigráció dolog senkit sem érdekel. Azt mondta a Kevin, ha bel lehet bizonyitani, hogy én bántottam, akkor maradhat. Tehát be kell bizonyitani, nem? Még valami halvány dolog van itt, két napon belül, állítólag meg kell lenni a fényképeknek róla. Különben ejtik az ügyet. A főnöke. De hát meglesz az a kép, nem? Most meglesz. Azt mondja a Kevin, hogy menjek el arra az Anger managementre, amivel egyértelműen beismerném, hogy bűnös vagyok. Teljes képtelenség. S csak a tények számítanak. Tanú ugyan nincs, semmilyen bizonyíték nincs. A fénykép lesz az? S mi van az én vérző kezemmel? Mi van a rendőrök furcsa beszélgetésével? Nem tudom mi van azon a képen. Amúgy, egy gyorsított eljárás lesz, úgyhogy sok bizonyítékot nem tudok előszedni, szedetni. Eredetileg az volt, hogy minden. Most már a Kevin elkezdett sóhajtozni, hogy fú, az túl nagy munka, túl sok minden, s hát azt senki sem akarja. Megmondom őszintén be vagyok kicsit szarva. Nincs szerencsém. S remélem, nagyon remélem, a családomnak nincs ebben része. Furcsa hallgatás vesz körül mindent. Az biztos. A magyar rendőrök sem, senki sem mond ír, semmit. Az imígrésön sem. Hiába téptem a pofám mindenkinek. S a furcsa, hogy ez a nő, nagyon magabiztos, s hogyan, miért? Ki mondja ezt neki? Van ügyvédje? Kiderül ez valaha? Netán a Paul? Van a háttérbe, vagy mi? Piszok kíváncsi lennék. Vagyok.

Dec.28 kedd., Mit adtam én, elvont dolgokat? Na de azért csak a lófasz jár..., ha kis is kerülök erről a börtönszigetről

A sokféle lehetőség közül el kéne dönteni...Most például teljes pánikroham után fél négykor fölkeltem. A pánik oka az volt, hogy eszembe jutott s teljes logikai rémképével s következtetéseivel kivetült előttem, hogy egy hülye senki vagyok, semmit sem csináltam, s nem is fogok tudni soha, mert ez a nő még a lehetőségét is elveszi tőlem. Valami olyasmire determinál, ami lényegében olyan, mint a börtön. S én nem vagyok valamiféle nemes okból hűvösre tett politikai menekült, igazságtalanul börtönbezárt, aki majd mikor kiszabadul minden jóra fordul, mert üdvözlő tömeg várja a kapuknál. Emberek, persze, akiknek bőven adott, hogy fenntartsa a hatalmát. Én meg, mit adtam? Elvont dolgokat. Azért meg lófasz jár. Ráfáztam a hülye emberekre. Így is mondhatnám. De ugye a kérdésem más volt. Az, hogy mi a bajom? Ami ugye arra akar utalni, hogy azért nem minden rossz. S ha nem, akkor miért nem tudok örülni annak, ami van? Hat azért, mert nem kerek. S még illúzionálással sem lehet azzá tenni. Mert ugye voltam én már nyomorúságos elkötelezettségbe. Mikor mint a barom dolgoztam. A vissza is köszönnek ezek a dolgok. Hogy milyen lökött voltam. De akkor, ugye megvolt az az illúzióm, rá lehetett azt a sémát húzni, hogy hát majd jó lesz, szegény embernek, hogy jó legyen neki, dolgozni kell. S volt is, amikor jó volt, volt olyan, hogy elégedettnek érezhettem ideig óráig magam. S az már valami. Tehát találtam valami értelmet abban, amit csinálok. Ebben, amit most csinálok, mi az értelem? Van? Anélkül, hogy hülyiteném magam? Hát, kellene találni. S állítólag énnekem mindig kell tudni találni, nevezetesen az írás. Mi itt a baj? Mintha attól félnék, hogy nem tudom ezt megírni. Túl bonyolult, túl összetett, s valahol sejtem, hogyan lehetne ezt jól leegyszerűsíteni, de az iszonyúsok munka, idő, meg minden. S még erre is van valami halvány reményem, hogy meg lehet, s meg tudnám csinálni, ha van rá körülmény. S itt van a baj. Ezért vagyok ideges. Mert ugye ez nem egy hirtelen felbukkanó pályázat.

Kevin, let me ask you this: Am I right?

You just told me a few hours ago: „if she can prove it, I abused her, she will be in? Can stay Legally in the United States”? This is what you said, am I right? (Then the only thing she has to do, to do that, isn’t she? And I wonder, who told her that? Is this not a study case? It it is that simple? Well enough to fool the whole justice system, immigration, the whole American Embassy in Budapest, and here: layers, prosecutors, judges, and an American Citizen. In the name of what? There is no proof of nothing. But what I say above, is a fact. Think about it.

Jack.

Ps. Would you make that phone call to Chris?

His number is: 7 7533.

Thank you.

Jack

Kevin, Let me try to explain something again, about of us.

Try to imagine the situation she escaped from in Hungary.

She had a little house just about to lose becouse so much debt she was into. In at list, I had to work for five months so she could sell it, for about ten thousand dollars. The half of it she has to pay back for her depts. What we had left was hardly enough to get here and settle down. Then it took more than a year of hard work, to establish her here, in a foreign country, what enabled her to kick me out. And my stroke especially helped her, it was just a perfect timing. I spent my whole income of one year on us, find a place to live, put her to work, furnished the apartment, got her a driver license, everything. She doesn't want to go home like a dog, she wants to stay here.

Kevin, I am a carpenter, a Hungarian, you are an attorney, American.

You understand better how can make use of these, don't you? Translate the facts into an argument?

And remember; there are fact behind this, we could go after them, it is just the matter of time, if we have it.

Dec. 28 reggel

Aludnom kéne. Miden jobb lenne, ha normálisan működne az agyam. Alapból optimista vagyok, csak fáradtan megyek le depibe, s az nem nagyon jó. Ez a rohdt magány ez van. Semmit igazándiból nem tudok ellene tenni. Valójában soha nem találtam olyan élőlényt, aki megértett volna. Rendesen. Néha itt-ott valaki kapkodta a lapot, de annyi. Akkor meg nem mindegy? Másnak ki van? Miért mondják azt, hogy az író a legmagányosabb állat? Mert az, nyilván. Író feleség, állítólag olyan is van, de hát könyörgőm, ki az, milyen az, s jó az? Úgyis magának kell az embernek mindent megoldani, megcsinálni. S remélem ezek a gondolatok nem jó kifogások. Majd folytatom őket. Kint deres minden, jó marha hideg van. Melegítőben aludtam, az ágyra akasztott hősugárzóval. A sütőben is be van dugva, az sokat segít. Kicsi ez a szar. Mindegy. Ez mindegy. Végül is jó kis kégli ez, jó sötét és büdös, de legalább nem zavar senki, nem zavarok senkit. El kellene felejtenem az pacukát, s a magam dolgával törődni. Majd csak leketyeg a függő viszonyom, s valami lesz belőle. A lényeg úgysem az, legfeljebb annyiban, hogy még jó is, mert nem akarok visszamenni a motelba, amit én építettem újjá. El tudom kerülni a megaláztatást, amivel járna. A lényeg a lóvé, a rokkantsági, amire azt mondta tegnap a nő, hogy max. Egy hónap. Azt nem kérdeztem meg tőle. Hogy és ha elutasítanak? Folyamatban van, mindig ezt mondják mikor rá-

néznek a számitógépükre:" pending". S hát mire számíthatok én? Netán ez kellene lenni a helyes kérdésnek? Milyen örömre? Jóra, szépre, igazra, miféle teljességre? Ha valaha létezik valamiféle teljesség az úgyis az íráson keresztül jöhet, ott, amikor aszerint értékelnek, aki vagyok. Mert egész életemben másképp volt. Mindennek néztek, csak annak nem, aminek kéne. S itt van a legutóbb: a Borisz levele, amiben gyűlölettől fröcsögve azt üvölti, hogy senki sem vagyok. S elgondolkozom én ezen, még ha van, aki azt gondolja, hogy nem akkor is. Csak bele kell olvasni ebbe. Nos, tényleg az írással kellene foglalkozni, ott valóban nem lehet túl nagy kifogás. Ha nem kapom meg a rokkantságit, akkor a nyugdíjat kell megkapnom. Másfél év múlva, s akkor addig kell kihúznom. Élve. De mindezt nem lehet tudni, s akkor nyilván vissza kell mennem dolgozni, akkor az lesz, hogy a pacuka meg a rokkantsági két igencsak elbaszott dolog volt együtt, s az utóbbi még meg is van tetézve, mert nem kellett volna otthagyni a munkámat. De de. Miért volt az? Volt valami magasabb oka? Hogy előbb kezdjek el írni. Hogy tanuljak valamit? Még mindig bizonytalan vagyok, hogy ez a tanulás dolog nem e egy utólagos belemagyarázás. Délelőtt kéne írnom, ilyenkor jól működinek a kezeim, az agyam. Estére tompa leszek, mint a marharépa. A legynagyobb baj, hogy iszonyúan tudom magam sajnálni. Tegnap láttam egy képet az Ezráról, ahogy áll Zürichben a Joyce sírjánál. A történet nem erről szól. Elment. S nyilván neki az volt a jó hely. A jó hely az ember fejében van. Lehet végig ment a Chance Éleséén, de minek? Helyeknek kell, hogy legyen valami speciális benső jelentése, másképp minek. S itt mindjárt fel is merül, hogy nekem hol van ilyenem? Emlékszünk? Emlékszünk mennyire utálunk pl. visszamenni régi színhelyekre? Az újak meg annyira kurvára nem érdekelnek, nem? Akkor? Hova? Hova akarok én menni? Hol akarok én lenni, mi lenne nekem a jó hely? Nyilván, ha van ilyen, az meg az, ahol jó volt. De hol volt jó? Martonvásár határában. Agárdon. A Dunán. Elég kevés, mert legutóbb mikor Izsákra mentem, rosszul voltam. S nem kéne ezeket elbaszni, nem kéne visszamenni agyamenten, s rémeket látni. Az emlékezteben megszépül a múlt, oké. De az is csak akkor, ha jó távlat van hozzá. Ha kukanézet, akkor baszhatjuk. Persze, gondolok én erre is, néha. Nyilván a legjobb hely itt, a képernyő előtt van. Ami háttérként kellene, hát egy pár dolog. Biztonság, bizonyos lehetőségek némi tevékenységre, amit szeretek, amit megszoktam, ilyenek. Ott van az a kurva hinta...Nyitottság, tér, kilátás, benső enteriőr, Kötcse, basssza meg, ott miden van...Ha a családom kibaszik velem, lehet nem adjuk el, legalább is én a részemet...S akkor megvan a helyem, abszolút. De, lehet venni egy kalyibát kilátással, máshol is, hm. Lehet fú, jobbat, ezt elég félve írom. Toporgás a várakozásban, merre, hogyan? De foglalkozom én az írással is., na meg józan tanácsok önmagamnak...Tegnap épp kihoztam egy Pynchon hangoskönyvet..., gondolatébresztőnek. Egy könyvet a Joyce-ról is. Kéne időt szakitani ezekre. Abba kéne hagynom a kínlódást, van nekem mivel foglalkoznom, nem? Nem kéne már ez a kurvás ernyedtség. A jelszó ugye a rokkantsági,

de ez nem jelentheti, hogy most akkor még semmi. De valójában azt gondolom, hogy csinálok én dolgokat. Hm. Nos, visszatérve: az jutott eszembe, hogy három látásmódot kéne alkalmazni: Kettő, ami nekem van, egy meg lényegében az elnyomott népeké, kezdve az Jillel, a gyerekeimmel, s végig minden nőkön, barátokon, mindenkin, akit ismertem, s aki megmaradt valamiért bennem. A kettő, ami nekem biztos van: az apám, Meg az anyám. Egy nyárspolgár, egy úr, meg egy művész, egy bohém. S ez fasza, nem, ez elég is, nem? Az pacukát meg el kéne felejteni. Nem tudok vele mit csinálni. Aki jó, azt nem lehet bántani, emlékszünk, ez az egyik. A másik, hogy mit csináljon, tényleg nem mehet így haza. Végül is így a jó. Ha hazamegy, így csórin, az nem jó nekem. Ha vele kéne lennem, az se jó nekem. Volt egy élményem, sok mindent tanultam belőle, nem azért, mert ő milyen jó volt, hanem mert én milyen jól tudtam használni, ami volt benne. Nem biztos, sok ilyen lenne...Túl sok jó pasija nem volt. S hát szóval itt marad, s nekem még el kell szenvednem, ami ehhez kell. Valami harmadik út, s hát kihoztam egy nőt Amerikába, ilyen is volt. A Edit is volt itt, szegény Imola nem, mert beszari. Még lehet. Nem tudom milyen lehet most. Jajj. Félek ettől, majd milyenek leszenek, az Jégnéző is. Mondjuk én is kezdek úgy kinézni, mint a szár. Csapongunk, mi? Ha fölszednék én is valami csinibabát, csak...Pont az jutott eszembe, hogy még mindig le tudnék fogyni, ha? Azért az jót tenne nekem. S még mindig vannak fiatal nők, jajj, jujj, a vén kupec. De hát ez van, még mindig föláll, s ezek az öreg nők...Hány példát lehet erre találni. Az a geci Heffner nyolcvan valahány évesen vesz most el egy szőke hamvaskát. Nyilván még van némi merevedése, vagy mi. Se ebben nincs különbség. Má megint csapongunk. Lehet el tudnék én itt mégis lenni? Szóval, van itt egy két hely. A könyvtár, a tengerpart, s különben is, remélhetőleg el lehet hamarosan Innem menni, - kivéve, ha erre az Anger izére kell járni. De az se tart örökké. S kivéve, ha el kell menni még másfél évre dolgozni. El tudnék én menni dolgozni a Home Depóba? Már megint nem kaseroltam eléggé, bassza meg. A Donnak, annak a kis ravaszróka menedzsernek, meg a többieknek. Hm. De hülye se vagyok, ja. Na mindegy, meglássuk. Annyival több nyugdíj jár majd. Az se rossz. A lényeg, hogy nem kéne annyit nyekeregni, hanem írni. Mert még valójában el se kezdtem...Csak ökörködök a környékén. Ennyi. Feltör és kínoz a múltunk Néha, mint most is, teljes nyugalomban és kényelemben nézem elmélyülve ezt a filmet, vagy csinálok valami mást, s egyszer csak teljesen rettenetben, mintha valaki kést döfnie belém, megmerevedek. S eszembe jut, hogy hogy lettem én ennek nőnek a rabja. Hogy milyen úton voltam véges végig vak, bolond, felelőtlen előidézője mostani bajomnak. Én. Én, aki mindig is arról voltam híres, hogy nem csinálok ilyenfajta baromságot, aki előrelátó, aki figyel, s akit nem lehet átverni. S itt vagyok. Fizikai fájdalmat érzek, mintha sziréna sikítana, mintha üveget karistolnának, mintha kés vágná a húsom, s mindezt belül valahol az agyamban, valahol a mellkasom-

ban, úgy, hogy azt veszem észre, hogy elfogy a levegő, hogy megfulladok a kíntól, a kíntól, amit magammal tettem, amit nem lehet visszafordítani, amit nem lehet jóvá tenni, aminek nincs vége, aminek nem látni a következményeit, s amiről nem tudom, hogy milyen végzetes károsodásokat okoz bennem, mint valami rádióaktivitás. S mindezt a jóság nevében, zászlója alatt, mert valójában ez a szándékos jóság akadályozott meg abban, hogy fölszakadjon a szememen a hályog. Mert végestelen végig ott volt a sejtelem. De annyira akartam szerettem volna ebben hinni – mindenben. Szerettem volna hinni a benne, bennem, a gyerekkorunkban, a világra ocsúdásban, a külön-külön elszenvedett életben, az ő jóságában az enyémben, az ő vágyaiban, az én álmamaimban, az ő értelmében, az én okosságomban, s ott volt az az ölelés, ami hitelesítette, ott volt az a becézés, ami aláhúzta, s ott volt az a cirógatás, s törődés, ami megpecsételte, hogy itt nem valami idegen dolog történik, hanem igenis valami összeolvadás, egyesülés, s új élet. De, látom, csak én akartam ez, s valaki csak rávettem, beleélte magát, jött, kezét, ajkát, testét, szemét, ölét pénzét adta nekem, de soha nem volt velem. S hogy tehettem volna, hogy kételkedem? Hogy lehetett volna jobban firtatni? Hogy lehetett volna ezt a körhintát egy rántással megállítani, anélkül, hogy tönkre ne tennénk? Újra és újra lehelgetni a dermedt lábakat? S ott irritált ez az egész, tisztázzuk már, hiszen ezen múlik minden, s próbáltam. Volt, hogy meszszire nagyon messzire mentem. Sokszor. S az értetlenségét látva egyre ingerültebb lettem, s a dolog kínos veszekedésbe torkolt. De, aztán mindig én békültem, mindig én mentem s léptem tovább. Már bevett rutin volt. Volt, hogy kérdeztem tőle: te soha nem békülsz? ha tovább várnánk. S vártam, De még tovább s akkor se. S vártam addig. Amíg a következő balhé nem volt, s akkor már nem volt miért várni. Akkor már ez az egész föl sem merült. S mondtam menjünk el a boltba, s nem beszéltünk s vettem neki Tiramisut, mert az volt a kedvence, s mondtam vegyünk még egy habosizét is, mert nagyon tetszett neki, de akkor mondta, hogy az már nem kell, menjünk. S mondtam neki, hogy van egy film egy jó svéd film. S mondta az jó. S néztük, s én fordítottam, szinkronba, bele is fájdult a fejem. Aztán még megnéztünk a kedvéért vagy harminc filmet, a legjobbakat, amit csak lehet találni, s én megint fordítottam, s a fordítás annyira lefoglalt, hogy a végén már nem is emlékeztem mi is volt a film. Aztán nemegyszer elaludt, félidőben, s én meg hol rá néztem, hol a képernyőre, s ültem ott, mint egy idióta. Én már láttam ezeket a filmeket, őmiatta néztem. Úgyhogy teljesen értelmetlen volt részemre az egész. Ő mégiscsak látott valamit, én – semmit. Kéne valami vázlatot készíteni. Amúgy is, mindenről…Hamár nem tudom „csak úgy". óóóóóó, az jutott eszembe, hogy igazándiból meg kellene írni a mi történetünket, amíg még él, itt van, mert ez az igazi ütős dolog. A többi meg várhat. S itt vannak az adatok, remélem legalább is, mármint a naplóm. Ezt az egész fucken képtelenséget…Persze, ha közben nem golyózok be... Azt hittem már harmincadika van, s közbe csak húszon kilenc. Úgy tűnt legalább három-négy nap telt el a huszonhetedike,

a court date óta. De csak egy. A tegnapi, mikor kenyereztem a menhelyen. S egyszerűen nem bírom már. A végletekig feszült vagyok, itt zakatol egyszerre! Minden bennem. Semmi sem történik, minden bizonytalan, s az a recept, amivel meg lehet ölni. Az Jill is mindenféle idióta s gyanúsan célzatos videókat küld. Szóval írtam a Kevinnek, hogy válaszoljon már, a kurva életbe. S visszaírt, hogy ma valami fog történni az ügyemben. De nem mondja meg a genyó, hogy mi. Abban reménykedek, hogy az erőfeszítéseim hoznak valami gyümölcsöt. Jó lenne, ha valaki felfigyelne végre már arra, amit mondok. Ezt küldte:

On Wed, Dec 29, 2010 at 8:0 AM, Kevin Staas <Kevin@venetianlawyer.com wrote:

Jack, I will call, but give me some time. Something is going to happen on your case today,

so let me wait until I talk to the state attorney this afternoon. thank you, it helped a lot, I was afraid I Gona goes nuts

sorry

S hát föl-le mentem, lementem a beachre, gyönyörű idő, de rohadtul nem érdekelt. Azért néhány nagyon szép rigószerű kismadárral elbeszélgettem. S közben nézegettem, hogy mi újság. S eszembe jutott, hogy még van pár nap az évből a másik dologra is...Mielőtt elindultam volna a könyvtárba visszafele, hogy hozok ki valamit a szilveszterre, megnéztem a laptopom újra, s ez volt rajta:

Kevin to me

Jack, The prosecutor just emailed me. He has written up a proposed dismissal of your case.

It is sitting on his supervisor's desk for approval. Hang tight and I will let you know when I hear something!

Kevin

S aztán semmi semmivel....

Folytatom, de most el kell mennem levegőzni. Ja, össze vissza kóválygogtam, valahogy nem kéne se enni, se inni. Se semmi. S hát mindenféle reménypórák ébredeztek bennem s nagyon próbáltam lenyomni őket. S iszonyúan erőlködtem, hogy ne szálljak el, ne gondolok túl nagyokat, s kezdjek eltervezgetni. De hát nem állhattam meg, s közben persze ott van a babona, hogy ha ezt csinálom, akkor ezzel mindent elszúrok. Iszok a medve bőrére. Úgyhogy próbáltam nagyon óvatos lenni, s úgy ahogy sikerült is. S hát jött az iszonyú éjszaka. Jó sokáig föntvoltam, aztán jó korán, azaz kettőkor már kidobott az ágy, izzadva, levegőért kapkodva. S gyanús valami takonykór kerülget, s elmentem a Walmartba. Nézegettem a telefonokat, hogy van e olyan, ami a laptopom bedugóját használja, s hogy van e olyan kütyü, amivel internetezni is lehet. Jó lenne egy kicsi...de a néni nem

tudta...Na, ez az, amivel nem szabadna foglalkozni..., mert már megint nem férek a bőrömbe. Aztán megfürödtem, hajat mostam, s ettem. Jó sokat, mert hogy hoztam sok sonkát, meg füstölt ementálit, meg ilyenek. S ettől azt hinné az ember, hogy majd elnyomja a sok jóság, hát nem. Jött még egy lidérces álom. Vizes ruhákkal haza, kötél, teregetés. Konzerv ravioli, rummal, alvás. Ki kell menni, hova? Venice. Ott van a Kevin! Még mindig nem irt. Nem merek bemenni, felhívom, fölveszi! Mivan? Ügyvédi kulisszagenyóságok. Zavaros történet a titkárnőről, aki az övé is volt, de most az ügyészé. Hogy megsúghatják a Kevinnek, De, aztán „elbeszélgettek, s gondolták jobb lenne mégiscsak, minden eshetőségre gondolva megvárni a képeket. Mert hogy még mindig nincsenek... már megöl a kíváncsiság mi van rajta. Azt hittem már megkapta a barom, s arra föl írta meg a beadványát...

Mennyi félreértés! Csupa ilyenből áll minden. Remélem tényleg nincs azon semmi. S holnap már nem is valószínű lesznek, Méghogy fog valami történni, mert hogy Szilveszter. S mondtam, pedig jó lett volna.

Ja. Mi legrosszabb eset? Hogy 29hetes méregtelenítő tanfolyamra kell mennem. Nem kell érte fizetni...hm. de lehet én nyerek, s akkor annyi. Mondtam neki, hogy én nem vagyok mérges, soha nem bántottam senkit, az nem számít?

Nos, itt mindig elakadok. Annyira képtelenség az egész, nem tudok hazudni. S fölfedezem a Venici vízi parkot,

ami ott van a Kevin irodája mellett, hosszú betonos sétánnyal, el is mentem rajta egy darabig. A vicc, hogy már réges rég tudok erről, mert hogy arra hajóztunk. Jó lett volna tudni, mert kiváló nappali sétálóhely. Éjjel kicsit kihalt. Azt mondják, Putyinka persze, hogy az olajbárónak a világ bajától távol, Szibériában még hat évig kell átesnie az átnevelésen...Ettől mindig hülyét kapok, azért ez kurva meredek. Szibériai szigorított börtön.

De sejtem a pacákot, az a nagyon rámenős, nagyon genyó újgazdag technofajta, aki kiskirály akart lenni. S hát más se kell az elvtársnak. Elkeni a szája szélét, s hát persze még jó figyelmeztető a többi kiskirálynak is, csak ésszel! Bátyuskák! Nos, az idő itt föl lemegy, de csak kicsiket, Pár fokot változik a hőmérséklet, de nagyon nehéz kiszámolni: füccsek, ne füccsek. Meg hány a takaró, meg ilyenek. A legrosszabb, hogy olyan sátorhatás van, tényleg elfogy a lég. S nem emlékszem a másik camperben lett volna ilyen bajom, úgyhogy csak a vérző agy szinopszis van. Még egy csomó S itt van az új pecshwork takaróm, s azt is kellett használni, bár ilyenkor iszonyodom a más koszától. S nem Innem, hogy kimosták volna. De szerencsére ezt ma megtettem.

Szóval, izgultam, mint az állat, s fél kilenc után egy perccel hívtam a portabellát, de persze nem vette föl. Mondtam nem tudok üzenetet hagyni, de majd megint hívom Tíz perc múlva fölvette!

S tökre örült nekem, meg minden. Kedves, hogy vagyok? – kérdezte. Mondtam, hát lógok itt, sokat nem aludtam. Óvatosan. Meg hogy általában elég jól

szoktam állni, ez most nagyon húzós. Erre mondja, hogy na aggódjak, a jövő év jobb lesz. Ezt már más is monda, hogy a 11 az jó...Meglátjuk. Nem mertem mindjárt rákérdezni, s hamarosan rá is tért miért hívott. Hogy visszamenőleg tizenöt évre kéne a munkával kapcsolatos néhány adat, mármint, hogy hol mit csináltam, s hány kilót emeltem többnyire. Mondtam, hát carpentry meg ilyenek, s az elég nehéz munka. Gerendák, zsaluk meg minden. Végül is úgy tűnt begyűjtöttek minden adatot, ahol be voltam jelentve. Meg utoljára mit. S mondtam, hogy hát foreman voltam, de szerencsére eltérített, s akkor mondtam, hogy carpenter ott is. Gerendák. Hihetetlen felszínes ez az egész. Van egy sablon, s abba kell beleilleni. Ja igen, hogy hány Poundot kellett ott emelni. S mondtam kétszázat, százötvenet, meg ilyenek. Persze volt ilyen is.

Na mindegy, a végén csak sikerült a helyes kérdést föltennem: s meddig kell még ebben lennem? S rendes volt, mondta, kedvesen, hogy „for a couple of week. S az kurva jó!!!Mert ez volt az első eset, amikor valami konkrétat megtudtam. Mert bármi lehetett volna. Elutasítanak. Elutasítanak, de fellebbezhetek, ki tudja meddig tart, azt mondta egy nő, hogy akár százhúsz napig is eltarthat. S még mindenféle irracionalitások. S különös tekintettel arra, hogy itt mindenféle ünnepek vannak. Kicsit sokat beszéltem magamról, hogy mi van velem, ez mindig nagyon nehéz. Mármint, hogy valakinek a füvén lakom, százötvenet fizetek s nincs semmi. A zsaruk gecik, üldöznek, úgyhogy muszáj. Vizet úgy tudok szerezni, hogy odamegyek a házukhoz. S mindez igaz, ráadásul. Csak ugye az általános szabály mindig az, hogy minél kevesebbet mondani, inkább a másik fél fantáziájára bízni a dolgokat, mint valamit megpróbálni beadni, ami lehet nem is tetszik. S persze ez azt jelenti, hogy nem megyek mostanában sehova, mert hogy már azt is tervezgettem itt, titokban. Egyszerűen nem tudtam megállni, hogy ne.

Arra gondoltam, hogy megcsinálom, csináltatom a vant, amit amúgy is kell, hogy ne follyon az olaj, s elmegyek délvidékre, körülnézek a Key West környékén. Mert hogy oda kéne lenni, vagy mi. Tegnap jó sokáig a Googleon azt a környéket nézegettem. Ami elég kiábrándító. S hát, egy óráig a hatos verziót töltöttem le, már hülyét kaptam. Na mindegy. A telefonálás után gondoltam kéne mosni. Telefonáltam biztos senki ne legyen otthon, s odamentem. De a Jenny ott volt. Mindegy, jó körülményesen mostam, megjött a Tim, s mindent elmeséltem nekik. Közben hülyére izgultam magam a Kevinnel, de egész nap nem irt. Egyszerűen felfogadhatatlan. Utolsó normális munkanapja az évnek, s valahogy logikus lett volna, nem? De nem mertem már többet szekálni, így is félek. Közben érdekes dolog derült ki.

A Caroline, a főnökasszony, az a rohadék, nemtudom megállni ne mondja rá valamit, mindig eszembe jut, hogy milyen kedves voltam vele, eszembe jut, hogy milyen szép bőrkötéses naplót vettem neki ajándékba,

a rohadt szemétnek, - na szóval, odament a Home Depóba a Jennyhez, meg a Donhoz, s kérdezte a víz mértéket. Tudtam, a pirosat, ami a Paulnak is volt. S

mondta a Jeney, hogy ja, de az egy másik volt, kettőt adtak, s az egyik az enyém volt s monda, hogy drill is volt. Hm. Ez jó. S mindez múlt héten volt, úgyhogy lehet mégiscsak lesz ebből valami... A Chris mondjuk nem válaszol..., de lehet csak azon tökölnek, hogy mit, Méghogy.

Nem tudom, hogy a Kevin mit csinál...Ráadásul a Don állítólag még azt is mondta, hogy bassza meg, adják már vissza szerszámaimat...Nem normálisok ezek. Az utolsó nap története meg az

Jégnéző levele az én válaszommal:

túlvagyunk a karácsonyon…Nálunk szép volt, jó volt, jövős-menős volt. Voltunk a tesómnál is 25-én. Hogy ott milyen csend van arrafelé! Visszaúton kikaptuk a hóvihart – igencsak izgultunk hazáig. – 26-án meg a nagy össznépi karácsonyozás volt fiaméknál. Sütöttem finom aszalt szilvás-almás pulykacombot – a bejglit meg a halászlevet már 2-én délután elvitték -, a többiek is hoztak finomságokat. Ettünk-ittunk-beszélgettünk-játszottunk a srácokkal, meg a felnőttek is egy jópofa tv-s játékkal (fiam kapta ajándékba – magától!)

Jó lett volna még hétfőn otthon maradni szabin, s kipihenni a vásárlás-cipekedés-sütés-főzés-mosogatás fáradalmait – de nem lehetett. Szerencsére idebent sokan szabin voltak, ezért csendesebbek voltak a napok. Veled mizujs? Te, hogy töltötted/hogy vészelted át? Mit jelent: „van hol laknom, van mit ennem" (ez a menhelyen, a kórházban, a börtönben lévőknél is így van……) Elkezdtük a visszaszámlálást, nemsokára ránk köszönt egy új év – remélem, szebb és jobb lesz, mint az idei volt! Mivel nem tudtam ma szabira menni, a hagyományos délelőtti dagonyázás valamelyik fürdőben elmaradt (majd jan. 2-án megyek), egy kis társasággal kimegyünk délután a lovira – szilveszteri ügető van (nagyon mókás rendezvény), kicsit ott zizegünk, vigyorgunk, iszunk forralt bort, koccintgatunk, aztán mindenki haza. Lehet, hogy el is alszom, mert tegnap este bébiszitterkedtem gyerekeknél – ők elmentek előszilveszterezni barátokhoz, s a két porontyot én dajkáltam-ringattam-babusgattam este és éjszaka, míg haza nem jöttek. Reggel meg jöttem dolgozni……Neked is pezsgőpukkantós szilvesztert, és boldog(abb) új évet kívánok!

puszik

Jégnéző

Másfél év viszontagság a nyugdíjért ljég

hát, nehéz erről beszélni, minden olyan felemás még. hülye helyzetbe keveredtem, kerültem, hogy nyerjek másfél évet az életbe. mert ennyiről van szó. a nyugdíjig, akkor így is úgy is mennék.

szimbolikusan olyan, mintha egy bokorban guggolnék..., nagyon groteszk. tudtam én ezt, de?

lényegében csövezés, viszont egyre szabadabb vagyok, s igazándiból először rendezgetem írott dolgaim, mert azt így még soha... nagy sztorik vannak itt, angolra is át kéne fordítani, meg még filmre is... valójában már csak napok kérdése..., hogy okés legyek, s akkor jön egy totál új élet. persze voltak pillanatok, amikor hajszálon múlott az életem, főleg, hogy ne bolonduljak meg. s hát tényleg önmagam húztam a hajamnál fogva. ehhez, amit én akarok idő kell. rengeteg. s az meg a legnagyobb luxus, mert csórénak születtem, s mindig dolgoznom kellett. most lesz először, hogy...persze lehetett volna egy más úton is menni, díjakért, meg kivilágított helyeken, meg csintradattában, de az valahogy nem nekem való. az a nehéz, sáros, sötét, ez a jó, itt tanul a dudás. remélem. Iszonyú év volt, meg iszonyú évek, -az utóbbiak. de remélem hamarosan vége. drága vagy mint mindig, hogy gondolsz rám, s Boldog Újévet neked is. pusz.

Jack

2010 végi áttekintés, pl. Arról mi nem sikerült

Kimenteni a cuccom a motelból: szerszámokat, a kütyüm, azaz a Creativ mp3 lejátszóm, kétezer számmal,

A laptopom,

A sok szerszámot felszerelést, hardvert, amim lehetne, ha időben gondolok rá, illetve tudom, hogy ez így fog történni...

Aztán nem sikerült a nő, ugye,

Nem sikerült a munkával dicsőséghez jutni

Elveszítettem még annak a lehetőséget is, hogy odamenjek a motelhoz, - ha már nem lakhatok ott.

Ez a nő, ez tényleg megszívatott, mint még senki...

Nem sikerült az amerikai ismerkedő site,

Nem sikerült hajózni,

Nem sikerült normális házaséletet kialakítani,

Nem sikerült házakat venni, s felújítani,

Nem sikerült vitorlázni itt Amerikában,

Nem sikerült normális nőre, társra, barátra, társaságra, otthonra, gyerekekre, autóra, munkára, nyugdíjra, fizetésre, szeretetre szert tennem.

Nem sikerült megnézni dolgokat.

Nem sikerült megtanulni dolgokat, amiket terveztem, pl:

Zenélni,

Faragni,

Szobrászkodni

Komponálni

Filmezni

Festeni

Agyagozni

Megtanulni kertészkedni

Megtanulni pár idegen nyelvet, franciát
Spanyolt, Olaszt, Nem sikerült verseket írnom
Nem sikerült még – mit is – megtanulni, amit akartam?
Jó fotókat csinálni, pedig arra már kezdtem rájönni.
Nem sikerült semmi jót írni,
Kiadni,
S ezen keresztül szert tenni, arra, ami mindig hiányzott, s arra, ami nincs
S a kérdés, mert ugye még mindig makacsul hiszek ezekben, -halálomig?
Hogy vajon még meg tudom e csinálni?

2010 dec. 31Reggel sebtében írtam a Kevinnek.

Hátha mégiscsak csinál ezzel a vizsgálóbíróval valamit. Kiderült, hívta is az irodát, de nem volt ott senki. Mindenesetre én írtam, meg kell tenni mindent, amit lehet. Átírtam az orvosi állapot jellemzést, amit beadtam, s amire azt mondta a Portabella, hogy jó, s köszöni. Jó sokat kellet vele dolgozni, főleg egyszerűsíteni. Inkább csak a fizikai dolgaimat hagytam benne, a nagy lelkizéseket kiszedtem. Még így is elég hosszú maradt. Meg még egy levelet írtam, miszerint összefüggésben ezekkel, elég gyenge vagyok, s a nő elvette a laptopom. Valahogy ki kén hangsúlyozni, hogy ne vagyok én azért annyira barom. S végre! Reagált a Kevin. S azt mondta, hogy feltétlenül figyelembe fogja venni ezeket. S még személyes aggodalmáról is irt, meg jótanácsokat adott. Bonyolult. De ahogy telnek a hónapok végül is egyre több lehetőség adódik, hogy megismerjen. Szegény csávó, rábaszott velem. Végül is rendes, de mint ahogy azt már egy magyar helyzetben megtanultuk, vannak ennek korlátjai. Nos, aztán elmentem gázért, met prézliért. S délelőtt főztem. Rántott húst lakodalmast, bent, ahol jó meleg volt. Rummal. Rosszul is lettem. Szerencsére az ablak ac. Elég jól működik, úgyhogy tudtam egy elég jót aludni. Azért borzasztó bezárt egy szar ez a camper. Mindenesetre nem kéne ennem, ez egyszerűen szörnyű. S kurvára utálom magam. Dagadt vagyok és idióta. Aztán kimentem a vízi csatorna parkba, gyönyörű idő volt. Kicsit elmentem, nem nagyom messzire. Kb. Arrafelé, ahol az a szörnyű catfish-pelican élmény volt, az utolsó vízi, - örökre? Itt, mindenesetre. El is ment a hajó. Eszembe jutott, hogy olyan nagyon nem tévedtem, legalább is úgy tűnik, mert ha még egy kicsit húzom, meg tudtam volna tartani. Valójában el tudtam volna játszani, de a józan ész persze azt mondja, hogy minekelőtte írtam az Jégnézőnek, itt feljebb.

Nos, tizenegy felé jár otthon.

A RÉMSZILVESZTEREK

S az jutott eszembe, a sok rémszilvszterről az utóbbi időkben, hogy jaj de jó, nem kell menni szilveszterezni! Nem kell valami hülyével lenni, valami rémes helyen, s szenvedni. Jajajjajajajajajjjjj.

Az Jillel Szekszárdon.

A Borisszal NewYorkban.

Az Imolával az Alpokban.

A Edittel egy óbudai szocreálban

Az Jégnézővel egy parasztcsárdában, egy olajfürdőnél.

S tényleg, előtte mégegszer az Jégnézővel! Fhú, mikor menstruált egy skanzencárdában. Jó hideg volt, sötét és büdös. Előtte is volt egy kettő, Kötcsén, az Elenával? Fhú. Nahát ilyenek. Fantasztikus jó idő van, olyan húsz fok körül, most Florida a Florida. Mindenütt másutt bazdmeg.

S mindenem van, kivéve persze valakim. Úgy látszik, minden nem lehet. Nem tudom ki merre, kivel mit csinál. Szerintem sokan rám gondolnak, hm. Én meg? Lehet elmegyek, még nem tudom, kicsit valahova. Nagyon penge a lóvé, mert hogy a rent, meg minden apjafasza. De talán arra fussa. Hogy minek? Na ez egy jó kérdés. Elütni az időt? Félek az időtől. Minden nap hülyét kapok, s terveket csinálok, hogy üssem el. Volna itt egy csomó jó dolog, főleg írni ugye. De behajoltam annak a szörnyűségnek, hogy megvárom, amíg valahova alakulnak a dolgok. Valahova, röhej, nem? Igazándiból nem tudok odafigyelni semmire, jön megy, zakatol bennem minden. Amolyan léhaságnak, felelőtlenségnek tartom, hogy valaki élvezkedik, miközben nyakig van a szarban. Ahelyett, hogy azon tökölne, hogy kerüljön ki. Nos ez történik. S nem tudom jól csinálom e, erre senki nincs, aki válaszolna. De valamit minden nap csinálok. Az jutott eszembe, hogy azért jó kurva nagy árat fizetek én itt ezért. Hogy visszajöttem. S felmerül, hogy egyáltalán mire volt jó ez az egész. De ha eléggé kizummolunk, egy dolog előjön: a rokkantságira. Másképp? nem hiszem fhú, nem is tudom, de nem, biztos nem. Tehát ezért volt? Hihetetlen. Pont most írtam az Jégnézőnek, ott van feljebb, hogy azért a másfél évért jól megszenvedek. Hatvanból másfél nem sok, de azért ez baromság. Különösen így, hogy ennyire kurvára ameghosszabodott az időérzetem arról nem is beszélve, hogy méltatlanságban ezek az öregkori évek semmit sem érnek. Tehát nemcsak az agykárosodás okozta eltérő időérzékről van szó, anélkül is ennek a még hátralevő pár évnek, kiemelkedő jelentősége van. Ó, hány példát lehetne mondani, emberek életéből, aki még valamit be akartak fejezni, de nem tudták. Meg minden. Szóval nem kéne olyan nagyon nagyvonalúnak lenni ezzel. Innen nézve tehát, van értelme. Sőt. Van ebben valami heroikus, hősies, legandás, inkább ez a jó. Hiszen az egész életem erről a rohadt küzdelemről szól, változatos színhelyeken, eszközökkel, helyzetekben, de valamerre megy. Végül is arra megy. Az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha egy kicsit szunyókálnák-nék. Ha? Azt is megtehetem. Furcsa dolog ez a szabadság.

2011- JANUÁR 1.EZT IS MEGÉLTÜK...

Most írom ezt, visszaemlékezve a Szilveszterre is, de tök mindegy. Valahogy így volt: -

Néha, jó lenne felhívni valakit...S persze itt van ez a dolog, hogy mikor nem hívnak fel emberek egymást, ha nem szilveszterkor, karácsonykor? – mondjuk én nem szoktam akkor sem, mert olyan erőltetett az egész...

Nem e vajon ez jut eszébe valakinek, aki hívná, de azért nem, mert tudja, sejti mit szólnék én hozzá? Vaaagy. Fölmerül benne, hogy hátha van mégiscsak valakim, s akkor az micsoda szégyen. S megint, - az velem duplán az. Mert nem vagyok az a hülye nyál fajta. Ez is egy érdekes kérdés lehetne, - vajon mit is gondolnak az emberek rólam? Úgy általában, meg egyenként is. A dolog hasonló, vagy eltérő? De amilyen hülye vagyok, erre sem figyeltem soha: nem nagyképűségből, sőt, inkább az ellenkezője. Inkább mert ez annyira nem fontos, - mint ahogy normálisan nem is, - kivéve most, vagy ehhez hasonló életfingató helyzetekben. Hát, amúgy egy dili, mit össze ökörködök, hogy kisüssek valamit abból a kevés dologból, amim van. Hogy elüssem az időt..., túléljem ezt a száműzetést...Itt van egy csomó film, de nagyon nehezemre esik most minden fikció. Nagy keservesen megnéztem a Yermát is, kissé megkésve... Ami egy szégyen, ugye. De tényleg nem tudtam, hogy van róla film is. Ma, ahogy sétáltam a nokomosi beachen, az jutott, nem először eszembe, hogy föl kellene adnom mindama örökös viszketegségem, hogy valaki vegyen már észre. Egész életemben szenvedtem ettől, hogy valakinek meg kéne látni észre kéne venni, rá kéne érezni, hogy itt vagyok, ragyogok. De hát asszem, már régóta tudom ezt, pont az ellenkezője van, pont az ellenkező hatást, azaz taszítót váltok ki bárminemű feszengéssel, legalább is így kéne legyen, mindenkiből, ha igaz. Persze nem látom, csak sejtem. Vagy, Itt ezek a dolgok így, direktbe nem mennek. Az emberek nem így, pillanatnyi külső alapján választanak, ill., úgy aztán nem. Mert annyi mindennek, magasabb dolognak kell megfelelni, s annyi itt a paranoia. Na mindegy ebbe most nem is igazán akarok belemenni, bár mindig is nagyon izgatott. Annyit még a gondolathoz, már otthon, hogy ez az egész jól le is romlott. Amerika lett otthon is. Régen, mind e különlegesség számított. Az emberek unatkoztak, unták az egyformaságot. S lehet, hogy irritálta őket a más, de észrevették. Mára, - mint kint, annyi ilyen lett, hogy a dolog intézményesül, láthatlan védőburok kerül a különlegességek köré, s ugye nem lehet nem észrevenni, de úgy kell csinálni, mintha az ember nem látná. Legális, vagy agresszív módon le lett védve. Elszürkül az élet minden területen. Mint az udvarlás esetében....

Jan. 1 a Kevin nem ér rá, pénzt kell keresnie, itt a levele

Jack,

I do not think I am going to be able to help you with this second part of your situation. I know I had initially said that I would do what I can, but unfortunately, my circumstances are such with the economy that I really need to generate some money. Business is down, so I need to make some money. I hope you understand. I do want you to know that I know Terry Purdy and have worked with him previously on real estate matters. I believe him to be a trustworthy guy if you want to work out these issues with him. I wish you the best of luck.

Jan 1 (2 days ago) a válaszom

Of course I understand it. And thank you for what you did.

My problem is I am in the dark of the whole thing. I know I am not guilty, but I don't what does means.

I am like nothing happened, and free to go wherever I want, or just partly free. I mean i have a lot of issue: my tools, laptop, mail, and orher stuff to take care of, and i wrote to them, but they don't answer. If I can't go there, I don't know what else I can do. They don't answer my phone either. and also, am I going to get some final notice with details about my status? I am talking about the case with my wife.

I am really sorry Kevin to bother you, but I have no idea what I am in.

Thank you

Jack

Reply Forward

Reply |Kevin to me

show detail Jan 1 (2 days ago)

Ja, és hát kértem lét. Kettőötvenet a Jennytől. Azt mondta jó. Aztán ma reggel felhívott, a szívbaj jött rám, hogy majd csak holnap, mert jön a Tim fia. De szombaton oké. Vettem egy új bedugót, kis bonyodalom volt vele. Lementem a beachre, Venicnél nem is olyan rossz. De aztán hazajöttem, mert itt a legkényelmesebb. Nehéz kint, mert nem látni a képernyőt. próbálok exceszájzozni meneteltem a víz szélén, mezítláb, jól elfáradtam a süppedős homokban, jég hideg volt a víz, kicsit még napoztam is, de egyszer csak kurvára meguntam, mint mindig, a nem oda nem illő dolgot. Ez a baj, ez a nem oda nem illés.

Aztán írtam még egy levelet a Kevinnek:

Meg amúgy is eléggé szobakukac lettem. Reggel voltam a Walmartban, ötven dolcsi, mindenféle faszság, de főztem egy csirkelevest. Nincs hűtőm, ez elég kemény lesz. Jut is eszembe, kimegyek próbálok vele valamit.

Írtam az Elenának, fönt. A statáriumot fenntartották ezzel a picsával szemben, vesztett, de nem vesztett. Én ezt nem értem. Mindegy. Amit tudok megpróbálok visszakapni, a többi meg hadd menjen. El kéne válni tőle, azt biztos. Remélem valami mást nem tervez már, amilyen aljas geciláda. Dehát nem tud. A z előzőt törölték, kész, vége. Újabb ok meg nem lesz. Ha. S hát megpróbálok valamit az írással kezdeni. Érdekes, ha érdekel valami, nem zsibbadok összevissza el. Össze kell szednem magam, de tényleg.

Jan. 1 ljil sőt, inkább azt látom, hogy egy jókora elcsúszás van a lényeg meg a képzelet felé, ami jó is, meg pokoli veszélyes is lehet.

amolyan szórakozott professzor lettem. egyik nap nagy lazán átmentem egy hatos útkereszteződés pirosán, miközben tizenöt autót dudált, fékezett, csikorgott, mint az állat. elmerengtem valamin. szóval valami védett helyzetben kéne tennem magam, aztán elengedni a képzeletem, ez lenne az igazi. Nos, tekintettel a kibaszott kuplerájra, ami még mindig körülvesz, nem tudom, hogy jussak oda. abnormális dolgok vesznek körül. például tényleg nem értem, hogy lehetséges az, hogy küzdenem kell a cuccaimért, amit valaki, most már beigazoltan bűnös módon ellopott tőlem. ez a jog ez néha abnormális. ráadásnak itt van ez állapot, ami, mint egy átok még mindig körülvesz. a magány, a szegénység, a kupleráj, a kilátástalanság, s bizonyos paranoia is, amit kurvára utálok, de ami úgy látom kell, mert gecik az emberek.

s ez a kivert kutya élet. már mit össze-vissza sírtam sej, a mások ajtajánál, mit össze-vissza alkalmazkodtam, illeszkedtem, passzoltam, csak engedjenek már be a sparhelt mellé. mert minden azért volt. de aztán mikor bent voltam s néztem ahogy a vasorrú bába gyereket darál, nagyokat fingik s büdös, mint az állat, előbb utóbb megint az utcán találtam magam. legutóbb egy Rubin nevű zsidót találtam, aki kurvára mindenhez ért és semmihez, kurvára mindent tud és semmit, s aki három centire hajol az arcodba, s fröcsög a sárga fogai közt a pofámba a nyála. ami hagyján lenne, ha mondana valamit. de csak elhablatyolása fontos dolgoknak. az ember azt veszi észre, hogy egy óra múlva hülyébb lett, mint volt. A Rubinról. Jellemzés na, ilyenek. megyek a bótba, megjött a fúdstampem. má nem igen vót itt semmi. Jack

Amerikai Szilveszter egyedül, kivert kutyaként

Jól nekikészülődtem, megfürödtem, kiöltöztem, hátha..., s elég későn, már sötében nekivágtam, arra Sarasota felé. De először tankoltam. Nagy keservesen. Van még vagy kétszázötven dolcsim, összevissza. Lakbérre, mindenre.

Pénz nuku, hova menjek? Gondoltam elmegyek arra a downtown felé, mi újság. Sétálok. Meg a beachre. Meg a Barnes-ba. Hátha ott, legalább látok egy árva

lelket, mint én. Sokszor felmerül bennem, mennyire kéne utálnom magam ezekért, valamennyire meg is teszem, de az is eszembe jut, hogy na nehogy má..., én legyek csak így? Ez az egyik. A másik, hogy nevezhetjük ezt nyávogásnak is, de valójában meg is bolondulhatnék, bele is bolondulhatnék ebbe. Volt már olyan is. S csak azért nincs igazam, mert tudom, kimondom, ki tudom fejezni ezt? Na ne nevettessük ki magunkat.

Kijöttem a kocsiba, január elseje, esteledik, most ment le a nap, nagyon kellemes, langyos, jó levegő van, még a tücskök is ciripelnek, háromnegyed hét, és most tűnt el a pír az égről. De a visszapillantóban szép felhők voltak. A beachen áll a harley bál, tehát én is virsli, de „otthon". Megint lementem a nokomosi beachre, hát, elég szörnyű. Gyönyörű idő volt, s a világ összes magamutogatója ott volt. Végül is érthető, mikor nem, ha most. Az összes exhibicionista Harley-s. Vén hülyék. Mit előadnak ezek?!Csak hogy lássák őket meg egymást. Nem is sokáig voltam. Valaki a lepusztult büféből virslit evett, papírtálcáról, ja. s ez hajtott engem is haza, eszembe jutott nekem is van virslim, s rendes tányérom is! Hazajőve be is zabáltam az összeset, egy kis rummal meg sörrel, rosszul is lettem már megint. Ezek a régi beidegzések nem mennek többé, inni, enni, aludni, s minden jó. Asszem régóta van már az is, hogy nem megy, csak próbálom megszédíteni. De valami rémlik, hogy különösen mikor szarban vagyok, akkor inkább az ellenkezőjét érem el vele. Mert totál kész vannak az idegeim, s a pia csak mégjobban szétbassza. Muszáj valami erősebb szót használnom most erre. S ó, hány ilyen volt. Emlékszem a Norfolk downtown-iram, az Imolára gondolva, s menve, mint egy őrült. Mi is lett annak az eredménye? Érdemes lenne megnézni... csípik a bokámat a szúnyogok, már lecsusszantak, pedig csak az ablak van nyitva. Érdekes. Mert közben a karom nem csípik. Nyávogott a fekete macska is, ez is olyan bolond fajta. Jönnek, de igazándiból nem tudom megszelídíteni őket. Az előbb próbáltam virslit dobni, oda is ment, - mert ilyenkor el szokott szaladni, de annyira meglepődött, hogy nem robban, hogy semmiveszély, hogy inkább mégsem ette meg. De most csak visszasomfordált, látja itt ülök az autóba, kivilágit a laptop képernyője most az újam is megcsípte egy dög. Asszem bemegyek. Pedig így piálás után különösen fullasztó a camper. Büdös is meleg is. Sötét is. Na, hát az zárva volt, perszehogy. S mindjárt el is térültem. Egy olyan házban akarok lakni, aminek az ablakába örökké lehet ülni, lenni, s soha senki nem lát be. Ez már biztos. Nos, folytatva a szilveszteri nagy kalandomat...Eltévedtem. Elindultam a Siesta Drájvon, s hossza bolyongás után újra a Tamiámira jutottam, délebbre, ahonnan jöttem. Iszonyú pipavoltam magamra. S mondanom se kell nem vigasztalt a sok buliba siető ember sem. A kivilágított, kicsicsázott házak sem.

Aztán láttam egy vízparti éttermet a 1-esen, amit már régóta meg akartam nézni. Egy mélyedésben van. Jó sok ember volt ott, gondoltam...Majdnem lerobbanok, pánikolva haza inkább. S ahogy ügyetlenkedek ott lent, egyszer csak fur-

csa érzésem támadt, mintha kihagyna a motor... Azán egyszer csak le is állt. Meghűlt bennem a vér. Hát, az biztos nem hiányzik, hogy valahogy szilveszter éjszakáján lerohadjak. Éjfél előtt, valamikor. Teljes pánikban voltam még kétszer leállt, de sikerült elindítanom, s a döbbent szilveszterre készülők szemeláttára, kerék csikorgatva, teljes gázzal kikanyadorodva, mint akit picsán rúgtak húztam házáig. Végig imádkozva a Jóistenhez. De hazaértem. Kilenc óra lehetett. Gondoltam le is fekszem. Ki is voltam. De aztán addig baszkódtam, hogy mégiscsak sikerült éjfélig fönt lenni.

Büszkeség ide, elv oda, s szégyentelenül Ja igen. S mindig mindenhova benézek. Az Ospraybe, a Walmarba, mindenhova, hátha látom ezt a hülye nőt. Szörnyű. Hát senki az ég világon nem ír, irt. Soha nem szabadulok meg a magánytól.

Jan. 2. Csalás, öncsalás, igazság?

A csalás jogosultsága, meg az önigazolás Hát igen, végül is arra jövök rá, hogy mindaz, amit csinálok, a Napló, arról szól, hogy mindazokat a pitiáner csalásokat és bűnöket igazoljam, amik részesei a mindennapi életemnek, az, amiktől előre jutok. De hogy miért nem olyan egyszerű a dolog, azt a Leonard Cohen dalszöveg világítja meg, az In my Secret Life:

„In my secret life I die for the trouth, but God is not that simple". szóval itt nem valami kis pitiáner szarságról van szó, nem azokról mikor jellemtelen emberek kis csalásokat követnek el, keresztbe kasba, s ez tölti ki az életüket. De még ennél is több. Lényegében azonosulnak velük. Nálam pont az ellenkezője történik. Szinte minden egyes cselekedetemben föl van téve a kérdés: helyes, vagy nem helyes? Mert mindenáron helyes akar lenni. Pont a csalást akarom elkerülni. Van, amikor nem sikerül, de mindig ez akar lenni. Tehát amit itt meg lehet figyeli, ennek a folyamatos vizsgálódásnak a folyamata. Felületesen szemlélve, nem odafigyelve, persze könnyen összetéveszthető a pitiáner gazemberével. De ha valaki csak egy kicsit is komolyabban odafigyel, szinte kiveri a szemét a jogosultság. S hát azt hiszem, hogy nagyon sok ember van még így. Mert ugye az lehet a kérdés, hogy na de ki a bránert érdekel ez? Kit érdekel, hogy a Jack mi a faszt csinált, csinál. Ráadásul még ugye ott van az is, hogy ez nem egy kellemes kérdés. Mert ha szembesülünk önmagunkkal, ott furcsa elágazások, eltérülések, csalások, s mindenféle elmebajok keletkezhetnek. S hogy lehet ezt elkerülni? Mert a következő történhet: „ah, az nem én vagyok, az ő. Hát persze, ő olyan piszkos, aláváló, sunyi, olcsó," stb. Főleg, ha túlságosan ki van hangsúlyozva valami. Ott volt a párizsi út. Valójában senki sem értette, ill. Aki olvasta, - pár ember – de mind azt mondta: nahát az hülyeség meg túlzás. Ha az embernek nincs pénze, ne másszon fára. Oké. Amúgy, hogy lehetne eljutni oda, - s nyilván ez nem egy pengeél, hogy valakit meggyőzzünk? Miért fogadta el a Lulla az olasz csávót, s nem adta ki a buenitónak? Irt magáról egy könyvet, s abban el tudtam mondani mi újság? Hány ilyen történet van? Hányan jönnek ki a börtönből, gyogyóból, zavaros helyzetből,

s akarják az igazságot? S sikerülni szokott? Zanvalzsanos történet, s tudjuk, hogy az sem volt egészen tiszta. Hm. Még az is lehet egy kérdés, hogy valaki kíváncsi e rá? Mi van a Mandelával? Harminc valahány évig igazságtalanul. De hogy kijött, az nem csak az ő érdeme volt, hanem egy nagy társadalmi átalakulás következménye. Amiért az a ruszki most sitten van. Tizennégy évig lesz ott. S anélkül, hogy valaki alaposan belegondolna, máris ezer vélemény van, általánositás, ami a legszörnyűbb, mikor általánosítanak, mert akkor ott rohadhatsz meg az általánositásban. Mert azt mondják, hogy hát persze, s erre mondta cáratyuska, nagy fucken sunyin, hogy ja," tolvajnak börtönben a helye". Fucken opportunista róka, ennyi. Egy szörnyeteg, akinek most igaza van, mert a konstelláció kedvez neki. Ő is csinálja! Persze. Elismerjük. (meg lehet, hogy egy magasabb szinten igaza is van, mint annak a szenét csehek egyszer a Beneshnek, mert jót tett az országgal, ellentétben a sok nagypofájú nagymagyarral, aki esetek megszámlálhatatlanalkalmával hagyta veszni az ügyet, meg az országot is. Szóval, lehet egyszer majd senkit sem érdekel mit csinált ez a barom Chechniával, az a lényeg, hogy összetartotta a nagy orosz birodalmat, s az se semmi. Attól majdnem minden megszépül. Minden sohasem tökéletes amúgy se. S az író ugye, mint a legokosabb ember, az önjelölt tanitó, aki gyerekkorában megfogadta, hogy majd mindazt, ami történik vele, azt elmondja másképp, mindenkinek, hogy neki, vele ne úgy történjen, hanem jobban. Szóval végül is semmi másról nincs, s nem is kellene, hogy szó legyen. Hűnek kéne maradni az elhatározáshoz ott, az érdi kerekes kútnál, tizenhat évesen, nem? S mi a nagy igazság? Egyrészt, hogy a legnagyobb szarban is lehet találni valamit – lásd rejtő. Na meg hogy a dolgok helytelen szemlélete rossz életvitelt eredményezhet, az meg szenvedést – lásd Buddha. S miért csinálja az ember ezt? Hát, „venni, hogy adj, ez minden", Dylan Thomas. S ez az író dolga. Itt fut össze az a felfedezés, mikor rájöttem, hogy írni, azt kéne, mert ahhoz van huzatom. Persze, ez egy hosszú út, s nagyon messze vagyok én még attól, hogy elmondhassam én, ja, jól ír. De hát nincs más út. S lassan eljutottunk annak a könyörtelen elismeréséhez, hogy kint már nem szaladgál a macska. Az egérke bent van. További pontosítás kell persze. Az jó, hogy így, nagy általánosságban meg tudjuk fogalmazni ezeket, ez is fontos. De egyrészt ezt már jó ideje, s lényegében tudtuk, a tovább lépést meg elodáztuk. Nos nincs tovább. Mindig volt egy érv, ok, de ennek vége kell, hogy legyen. Remélhetőleg pár napon belül valami történik, s elkezdődhet a tánc. S nagyon oda kéne figyelni, hogy mit csinálunk, mert nagy a veszély az eltérülésre. Nyilván párhuzamosságra lesz szükség és alkalom. Jelen pillanatban azonban még mindig – ezen az oldalon állunk, néma szörnyületben. Várva a szabadulást. De ez mindegy, akkor is egy sunyi geci. S az igazság máshol van.

S persze valaki kíváncsi rá. Fontos? Miért, mi a fontos? Nyilván a nem fontos embereknek vannak fontosabb dolgai. Pitiáner ügyek, s akik értetlenül szemlélik a balhét. Már olyant is láttam, nem egyet, hogy ott van, nyakig a szarban, s mikor

az ember elé hozza a megoldást, kihúzza a karját a kezemből, s azt mondja, ne ne, hagyjál engem, én nem akarok balhét. Persze, senki sem akar balhét. S legtöbbször az nem akar balhét, aki nem látja a kimenetelt. Ha tuti működik, hah, ajjaj. Nagyon nagyon ritka az olyan, s mint az egyszerű őrnagyelvtárs is megbánja, már nem úgy csinálná. Pedig ő aztán tiszta volt, mint a friss hó.

2011. JAN. 2BÖRTÖNSZIGETI MEDITÁCIÓ NOKOMISBAN A HAZATÉRÉSRŐL, MEG AZ OTTMARADÁSRÓL, S MÉG PÁR MÁS GONDOLAT...

Ami fontos ebben...:

Ami a végén van, pl., hogy ha pénz lett volna, akkor most – lehet? – ott laknék? s ehhez hasonló, véletlenszerű dolgok történtek volna az Imolával az Edittel, meg ezzel a hülyepicsával is?

De ez nem egy őrület?

Tehát, hogy is működik ez?

Transcriptek, hangfelvételekről jegyzetek,
Végrendelkeznem kéne
Másképp a hülyepicsa lenyúl mindent
rendőri intézkedés

Jönnek ezek, már alig várják, állampolgári kötelességből, görnyedtség feloldásból, valaki lettem játékból, felszereltségből, hol a sprém, a stukker, ja itt van, hú, majdnem nem gomboltam be, na meg a paprika spray, hívd az erősítést komám, tudod a szabályzat, azért kapcsold be a kékvillogót, itt jönnek a vízágyúsok is keresztbe, nehogy összemenjünk már ezzel a baszom tankkal, a létrájuk hátul kifordul, vigyáááázmár mondom, te redneck fasz, te jódlizó buzi fegyipásztor, ez itt nem mély Virginia, most nem a háztetőkön szaladgálsz, kit érdekel ha ott leesel, s megesz a rosseb.

Ennék kihaltabb, nihilebb világ nincs ezen a földön, mint ami itt van...

Itt soha senki sem akar újat?

soha senki sem megy másnap egy másik úton?

Az jutott eszembe, hogyha a Jóisten innen kisegít, hát elfogok menni Kispestre, vagy a piacra, vagy a Duna partra a híd alá, s megszólítok egy hugyozó biciklist, a Duna part kövén billegő pecást, mint régen a budafoki Ján bevásárlóközpontok előtt gyülekező, piáló és cigiző, tinédzsereket kukák tövében lassan józanodó falusi részegeket, az összes köztéri demokráciába tódult szabad embert, vagy a ..., bárhova, s fogom nézni ezt a sok közösségi embert, s nagyon közönséges dolgokról, de fogok beszélgetni velük, mert ott szabadon beszélnek, államkontorlálatlan joguk van erre, ha nem is tudják, ez olyan, mint egy rémlátomás, mint egy űrnihil emberek bujkálnak, rejtőznek, genyóznak, lebegnek a saját semmijükben, , nem tudom megfogalmazni ezt a fantasztikus semmiséget, ezt az agynemtelen semmilyenséget, tényleg Norvégia jut eszembe, (s az egészet

Jan. 2 s aztán még ez történt közöttünk a Kevinnel. Természetesen a Terry nem hívott, irt. Viszont megkérdezte a Jennyt, hogy van velem. Mert hogy láthatott minket együtt.

S monda neki, hogy „semmi".
Szóval, itt a vége, fuss el véle:

Jan. 2 lassan, de bizonytalanul mennek a napok, fhúúú.

Tizenegykor keltem föl, azután, hogy már reggel. De visszaküldtem, s persze sehogy sem jó. Kihoztam egy csomó filmet, s meg kéne nézni őket. S itt volt ez az Ózon film. Szép lófejű nő volt benne. De annyi.

Az a bizonyos francia film, amit nem lehet tudni mire van. Olyan emberek zsákutcában. Bajban a szerelem, a nő férfi kapcsolat, a család, a házasság. S csupa közhely. S persze ezt mindenre el lehetne mondani. Az egész techno világra. Olyan lelkesen nekiestek itt mindenféle modernizálásnak, s semmi sincs helyette. S ami a legnagyobb baj, hogy nézve ezeket a – biztos reális – Ábrázolásokat, s hülyét kap az ember. Mindent lehet előre tudni. Amit nem az meg rohadtul hervasztó. S az a vége, hogy az amúgy is nyomasztó életérzés még nyomasztóbb lesz. S tényleg, azt gondoltam, hogy oké, most aztán utoljára, s végképp okosan, de adok még egy esélyt annak, hogy találjak valakit. Mert azt látom, hogy anélkül nem igen fog menni. Nem tudok egyedül lenni. Annyira erre raktam mindent, hogy nem megy. Ezt egyébként meg is fogom az Jillnek mondani. Már elkezdtem, kíváncsi vagyok. Mert már látom előre, hogy az lesz a vége, hogy szegény én, ami igaz is. Ő hagyott el, s nem egyszer, hanem kétszer, többször. Először fizikailag, aztán szellemileg, aztán lelkileg, azán morálisan, aztán jogilag. S még rátett jónéhány lapáttal. S én mit csináltam? Próbáltam keresni valakit helyette. Ennyi. Nem tudom kaphattam volna nagyobb büntetést? Mindenféle marhaságokat csinálok, de nem tudom más, hogy lenne. Mert azért közben meg helytállok, meg kitartok, meg szivózok, meg fakír vagyok. Délután elmentem a Save a Lot-ba, mer még mindig van egy kis lóvém. Mondjuk nem tudom mi lenne, ha megvonnák... remélem nem vonják meg ha megkapom a rokkantságit. Hm. Mert akkor is kell. Eredetileg fagyi vagy valami hasonló lett volna jó, de aztán rakottkrumpli jutott eszembe, később jó megbánva. Mert valami lájtos valami kellene, ehelyett...Ráadásul még a törpörtyűkészítésbe is belementem, mert hogy volt nyesedék. A múltkor csodálkoztam, hogy mikor szokott lenni? Piszok olcsó. Kb. Egy dollár kilója a felszeletelt szalonnának, húsmaradékkkal a tetején. Szóval sütöttem főztem, közben néztem piálás közben a Giacomattit. Az a csávó szédületes, s a kedvenc szobrászom. A rajzai is fantasztikusak. Kiderült, hogy a Becket haverja volt. Hát ez érdekes. Gondolhattam volna. Aludtam, aztán fölkeltem s most a Sweetbayes parkolóban ülök, mert ez kivilágított, nagy, s elveszek benne.

Semmi, ki se nézek az ablakon, de jönnek mennek a népek köröttem. Lassan eltűnik az összes szabadság a világban, amibe felnőttem, s ami még mindig nagyban meghatároz. Iszonyú, otthon se lehetne csak úgy, egyértelműen hol lenni egy autóval...Hoztam egy narancsot is, amit nem nagyon bírok az utóbbi években, mert sok benne a sav. Mindegy. Amit ez az idióta nő csinál velem, ez a legroszszabb, ami történhet. Olyan, mint egy súlyos ítélet. S tényleg ezt érdemelném? Vagy csak annak a másik történetnek a folytatása, hogy tanulnom kell. Tanulok? Biztos. Az jutott eszembe, hogy ami alkatilag, a fóbiáimat tekintve hiányzik nekem az a tér. Olyan helyen lakni, ahol senki se lát. S nem tudom hol van ilyen hely. Egyszer otthon Kötcsén írtam egy verset ehhez, ja. A sokadik. Emeleten, ott kéne venni egy kéglit? A pusztaságban? Egy dombon? Kerítésekkel körülvéve, kutyákkal? Vagy egy olyan országban, olyan helyen, olyan kultúrában, ahol ez mind nem számít?

Nagyon elbaszott hely ez. S néha az jut eszembe, hogy addig, amíg végérvényesen el nem döntöm, hogy mi kell nekem, mi a jó nekem, addig fogok itt szenvedni. Addig nem lesz változás. Ingadozok, hát a helyzet is ingadozik. Hányszor volt már hogy majdnem? Aztán mégsem. Mert rögtön kurvulni kezdtem. S valójában még most sem tudom.

Ha nem akarom föladni Amerikát, akkor mit csináljak? Vagy csak úgy föladjam? Fantasztikus jó idő van, az biztos. Olcsó is, hm. De hát ez nem jó érv. Az inkább valami idea. Mert a gyakorlati dolgokat igen gyorsan ki lehet számitani. Mennyi ideig lehet élni otthon egy repülőjegy árán. Meg a sok sok bérlet árán, mert akár, hogy is, ha csak egy camperem van, annak is fizetni kell a bérléséért, s akkor még nem beszéltem semmiről. Mert ha menni is akarok vele, akkor regisztrálni kell, meg biztositani kell, meg karbantartani kell, meg apámfasza kell. Azon meg egy tanyán tízszer annyi ideig el lehet éldegélni. Unalmasan. Na hát ez az. Fasz ki van. Remélem már csak napok vannak hátra, s valami változás lesz. Asszem, ez az utolsó...Rendet kéne rakni ebben az egészben, iszonyú milyen kupi van itt, jajj Holnap állítólag történhet valami, ha megjöttek azok a hírhedt fényképek a kéznyomommal a liba arcán...Fölfoghatatlan hol vannak azok a képek. Honnan jönnek? De lehet miden csak hiú remény. Rábaszás lesz, mert hülye emberek kezében vagyok, én meg nem tudom mit csinálni, punk-tum. Fél kilenc közeledik, folyik rólam a víz, soha nem lesz vége ennek az éjszakának. Írta az Vencel, nem tudom mire megyek ezzel a csávóval. Mondta, hogy új év van. Mondtam, ja, neked is. Mi a fasz? De, ez mindegy. Megnézem mi van fönt.

Jan. 3. a könyvtárban, Rilke, a tökéletes nő, avagy mennyire lehet bolond valaki, ha nem költő

Lou andreas-Salomé. A költő nője. Hm. Egyszerre volt egy „domináns anya meg egy engedelmes szerető, a kurva életbe, még mi kell? Arról nem is beszélve,

hogy ugye a nő egy művelt író is volt, a pasi meg egy senki, egy osztrák huszonéves kölök, aki elkóborolt arra Münnich felé... Hol jártam én? Hova mentem én? Falura, egy tudatlan nővel, akit évtizedekig sem sikerült kiművelnem, pedig kurvára igyekeztem. Szemben egy nővel itt, aki Nietzschéről meg az Ibsen nőiről ír tanulmányt, hm. S persze, hát jó bonyolult volt, s nem kell azt gondolni, hogy mindenki másnak könnyebb. Na nem. Sőt. S az is fölmerül, - valami gond volt itt az öntudattal, az valahogy nem működött, de mondhatnánk azt is, hogy műveltség volt az, miközben valami azért jó is volt, mert nagyon is éber voltam bizonyos dolgokra. Az intellektusommal nem volt semmi baj. De nyilván jó lett volna, ha ebben a harapófogóban nyomódok előre, s nem lötyögök szégyenlősen évekig a semmiben. De hát, ez egy igencsak veszélyes út. Így visszanézve egy nagyon törékeny dologról lehetett szó, s persze amit nehéz így utólag fölfogni. De valószínű sok nem kellett hozzá, hogy apró darabokra ne törjön. A másik furcsa dolog a társadalmi háttér tökéletlensége, éretlensége volt. Egyáltalán nem termelődött ki olyan osztály, de még régen sem, aki nagyra értékelte volna z irodalmat, s másik oldalon, anélkül, hogy valami rettenetes áldozatot, vagy kockázatot kellett volna vállalnia, fölvállalhatott volna engem. Még csak nem is tudtam ilyenről. A gazdag ember unatkozó, s művelt felesége. Persze, hallottam én erről, tudtam én van ilyen, de hogy otthon? Na., nem. Valahol a világban, messze, a tökéletes messziben. Valójába egy iszonyúan skizofrén világ volt az, abban kellett eligazodni. Bátrabb is lehettem volna? Ja, biztos, ha valaki mondja! S minden intim jóság ellenére, minden kellemesség ellenére el kell ismerni, vagy inkább be kell vallani, hogy ez egy fals történet, nem erről van szó. S megint előjön, hogy miért nem mondta senki? Miért nem mondott nekem senki semmit? Soha? Vagy, persze, miért nem jöttem rá én magam? De hiszen jelen pillanatig ez a probléma, még most sem tudom. Némi irányitással, útmutatással, mások példájával, lehet, lassanként össze tudnék szedni annyi – struktúrát, szerkezetet, megértést, tudást, hogy ki lehetne alakítani azt a helyes képet, amit – nekem! szükséges lenne. Ráadásul, bonyolítja az egészet, hogy nekem most visszafelé kéne mindezt megcsinálnom, s valahogy abba s kis repedésbe, hézagba beilleszteni a dolgot, ami még nekem hátra, van. Mert ami másnál olyan egyértelmű, az nem biztos, hogy olyan tiszta, mikor magunkra kellene alkalmazni.

H a nem lenne a múltam, nem lenne ez a sok rendetlenség, ha nem., mindegy, ez már elég, akkor talán simán oda lehetne képzelni az egészet. De így, hát így nehéz. Mostanában sokszor eszembe jut, amit annyi mindenkinél felfedeztem: először az ember másokat utánoz, aztán egyre erősödő hangon, elkezdi a magáét fújni, egész addig, amíg le nem válik. Két ember is mondta ezt, az egyik volt a Peter Gabriel, a másik a Rilke. S hogy hát minden ellenére még itt van az is: ki lesz az, micsoda elképesztő, elképzelhetetlenül tökéletes lény, akivel ide ilyen magaslatokra eljutottunk, megértésre, empátiára, meg minden, aki halálunk után egy értő, s egy megértő könyvet képes és tud írni rólunk.

Aztán nem is tudom, hogy hívjam ezt, elmenni együtt Oroszországba, a gazdag férjjel, a szeretővel, s megnézni Leo bácsit. Na ne, ez már ugye egy vicc...Hol voltunk mi ehhez? Kiskunfélegyházán? S fölvet ez további kérdéseket is, akár milyen furcsa: Mert én maradtam, de ugyanakkor iszonyúan nyitott is voltam, lehetettem volna, az alkatomnak megfélően. A körülmények persze ellenem voltak, mert amúgy könnyen lehet elszállok. De az a sok falusi séta, triviális élethelyzet, cél, meg minden, könnyen félrevezethetett mindenkit beleértve magam is. S hát ki is halhatott volna bennem ez az egész, s akkor lehetne mondani, hogy á, csak hóbort volt az egész, s de jó, hogy elmúlt. De hát nem ezt történt. S a kérdés, ha utólag így megértjük mindezt, akkor megbocsájtunk? Mikor még nekem is nehéz megérteni? Talán igen, ha valamit csinálnék, akkor netán valakinek leesne a tantusz, s azt mondaná: „ja, tudod, a Jack mindig is más volt" s ahelyett, hogy a szokásos cikizés lenne, hosszas ecsetelése annak, hogy milyen elszállt, nem evilági vagyok, inkább arra menne, hogy „hhu, milyen szerencsés, vagyok én, hogy vele éltem, voltam. Ahogy ez lenni szokott. S hát persze valami óriási szakadék van ezeknek a művészeknek, íróknak, költőknek a viselkedése, attitűdje meg az engem, szinte egész életembe körülvevő valóság között. Egyszerűen ilyent az. életben legalább is, még soha nem láttam. Már engem is sokan hisztérikusnak, s nyávogónak tart. Szentimentálisnak. De ha közelebbről megnézzük „ezeket", akkor a kontraszt még hatalmasabb. S hogy mindezek közt az ember hol helyezkedjen el – az egy nagy kérdés. Sehol. Még akkor is, ha iszonyú gyorsasággal tudom földolgozni a múltat, a jelent, s ki tudok alakitani valami jól működő sablont a jövőre vonatkozólag, akkor se lesz könnyű. Az jutott eszembe, hogy azért elégsok, felsorolhatatlan momentumból áll az élet, akár milyen furcsa milyen érdekes az is, hogy sokszor a munkát nem is fogjuk fel életnek, a szórakozást sem, az alvást sem. S ezek elég nagy részét teszik ki. Hm. S hát ugye megint, visszatérve a könyvhöz: találni egy gazdag, művelt, intelligens nőt, aki szépen és egészségesen, együtt fejlődve velem majd évtizedekkel túlél, s tisztességgel s szeretettel könyvet ír rólam, - nohát nem tudom még milyen vágya, álma, akármelye lehet valakinek az életben. Miközben, - nem lehet ezen eleget álmélkodni, - ott van egy Weimari kép, fénykép, - mindenkivel: Freud, Jung, Ferenczi, s hát a néni, a híres amerikai Ginsberggel.

S itt van egy fordítás, a Rilke sirfeliratáról: Rózsa, te szűzi ellentmondás, gyönyör senki álma sem lenni Megannyi szemhély alatt nos, kínlódtam még egy darabig, többször majdnem elaludtam, hiába minden felállás, kis séta. Kis belterjes világ a sok nyaralóval, kiöregedett, kopott és szalajtott öreglánnyal. Hideg, frivol. Aztán hazamentem, de nem sokáig. Egyszer csak azt éreztem, hogy el kell mennem a Kevinhez, - szoktam így lenni – egyszerűen csak nem látom be, miért ne mehetnék. Mert hogy ugye hagytam az új titkárnőnek egy üzenetet, s azt mondta, mikor a kuncsaftok elmennek mondja neki hívjon vissza. Soha nem hív. S ugye arról volt szó, hogy hétfőn beszél velük, ez még a levelem hatása volt, ami ugye

hétfőre elmúlik. Kivéve, ha né nem hagyom? A Kevinnél, megkapta az pacukáról a képeket Besunyiztam, nem törődve a titkárnővel. Az már az ő fondorlatuk része, hogy semmit se mondanak szívesen, se azt, hogy ne, se azt, hogy igen. Így hát hagynak. Egy darabig vártam, s aztán mondta, hogy van újság a számomra!

Milyen érdekes. S hát megjöttek a képek! S AZ A HÜLYE LIBA A CSALÁNJAIT MUTOGATJA ELŐL A NYAKÁN, MINT BIZONYITÉKOT, HOGY „ELVERTEM A NYAKÁNÁL"? EZ A NŐ TÉNYLEG NEM NORMÁLIS. De jó volt, mert – akár, hogy is – megkönnyebbültem. S természetesen az arcán semmi sem látszott, ott volt a bibircsók, de a baromja elfelejtette pofánvágni jó erősen magát, mert azzal juthatott volna valamire.

De, ugye, Most fölrémlik előttem mindaz a rettenet, azok a pillanatok, a shit, a szabadulás, a magyar fesztivál, a gyaloglás, alvás a beachen, a motel, a fafaragó, a bolond nő, a zsidó csávó, a melósaim, a bill hülyeliba felesége, a kórház, a ss, Office, a boltok, az éjszakák, az autózások, az ünnepek, a családom, mind és mind, amit ez a baromélőlény a nemtörődömségével és önzésével okozott.

Jan. van, lassú idők...

Nos kirohantam, kifogyott az elemem, ott a kis tó kellemes partján, s közben megpucoltam a laptopot. Gondoltam, na, most megírok mindent, mi történt, részletesen. Mert tanulságos, micsoda idióta szarság, hogy az élet itt is működik, pont úgy, mint mindenhol, ha. Én nyomultam, s aztán az ügyvédem valamit fölfogott belőle, s annak alapján megírta a tehetetlen ügyésznek mit csináljon, s akkor se lett belőle semmi. De az utolsó pillanatban már nem lehet tovább sumákolni, s akkor meg majd egy hebehurgya kapkodás a terítékből fogja eldönteni, hogy akkor most épp mit, meg hogy. S valakinek vagy a lábát vagy a kezét tépik ki, vagy a szemét szúrják ki, vagy a fülét teszik tönkre. Attól függ, hogy festő e, vagy zenész vagy kőműves. Nem ellene, nincs itt senki sem senki ellen, csak úgy véletlenszerűen. De hát erre nem került sor. Mert hogy az elem. Elmentem hát az olcsó boltba, s vettem hagymát, - ez nem kellett volna, - csirkét, disznót és marhát. Meg broccolit. Aztán hazajöttem, megittam a két maradék sörömet, s főztem egy mit? Fajitát? Ja, vettem egy stuffingot is, csirkét. Hogy újíthassak. Hát megcsináltam a húst, jó sok szafttal, s rászórtam, - csak egy kicsi ilyen töltelék anyagot. Fhú, jó sűrű lett tőle. Közben a rizs is kész lett, s együtt a kettő, hát nyerhetne is akár valamit. Valahogy túl kell ezt élni. Megint aludtam, aztán valami végtelen unalmas Honkongi filmet néztem, a pasi csinálta, aki az in the mood for love-t. De hát ez szar. Hát ez szörnyű. Egyszerűen megállt az idő. Nem meg sehova. Ami azt jelenti, hogy semmihez sincs kedvem, idegem. Most éppen el kéne mennem. Nem tudom mi a faszt csinálnak, egyszerűen nem tudom elképzelni. A Kevin azt mondta, hogy reggel elküldi a képet, aztánő mag is elmegy a State attorneyhoz? Mindenki ismer, állítólag a Terryt is. Nagy sumákolás meg itt, asszem. Faszom

falusi viszonyok, mindenki ismer mindenkit. na jó, megyek. Csak azt nem tudom hova.

Jan. 5. Szerda Dec. kedd Jack, I got the pics. Please send more. The more the better. I should have something for you tomorow.

Jack v. so tomorrow it is over?
8:7 PM (11 hours ago)
Reply |Kevin to me
show detail 9:25 PM (11 hours ago)
I will do my best!

Aztán elmentem a Manatee beachre, főztem, ettem, aludtam, s jött ez a levél. Aztán lementem hozzá. Jó sokat vártam, s megint egy felesleges hülye beszélgetés. Még több bizonyítékot, vastagabb dossziét akarnak, ha bármi történne, akkor védeni tudják magukat. Erre megy le az egész. S először mondtam, hogy akarok menni a tárgyalásra, de most meg kezdek egy kicsit bizonytalan lenni. Lényegében még azt is mondta, hogy kicsit meg akarják csavargatni a karját a hölgynek, meg hogy személyesen, mert csak a titkárnő beszélt vele. Meg ilyenek. S hiába minden. Hiába, hogy a képen nincs semmi. Hiába, hogy nincs tanú, aztán kiderült, hogy rossz tanú mégis csak van. Na, mindegy. Most azt gondolom, hogy rohadt szemét igazságtalanság, de féltem ettől. Gondoltam is rá, mondtam is egyszer a Kevinnek. S lényegében úgyis várnom kell. Ha ez nem megy, akkor még mindig ott van a tárgyalás. S lényegében a csávó megígérte, hogy ez fog menni. Azt mondták neki. Legalább is úgy néz ki a levélben. S eszembe jutott, hogy jó ez így.

Végül is a rokkantságira várok, remélem nincs a kettő között semmilyen összefüggés. Sőt, az is eszembe jutott, hogy föl kéne újítani ezt az izit, az meg itt lenne a legjobb. Akkor meg még jó darabig maradni kéne. Végül is tényleg nem függ ettől semmi. Pontosabban nem ettől függnek a dolgok. Valami igen. De ha lesz pénzem, az totál más helyzet. Úgyhogy ma még várok, de holnap összerakok a Kevinnek egy levelet, hogy miért döntöttem még is úgy. Na, itt a levele. Mindenesetre megint egy nagy tanulság a szarságokról. Hihetetlen. Mikor lesz erre idő, mind ezt megírni.

Kevin levele to me
Szándékosan nem javítottam az angol szövegeket!
show detail 2:01 PM (5 hours ago)
Jack,
Here is the update. It is long and drawn out but ultimately positive:

I spoke with the supervisor and we argued about the case for some time. The prosecutor does not want to go to trial, but the supervisor did until we talked. I convinced her to drop the charges, however, they are concerned about the case and they would like to protect themselves by doing the following: They want to

re-interview your wife. As we discussed before, a lawyer never interviewed her, only a staff member. This time a lawyer will re-interview her.

They want proof of your stroke via medical records. Can you get these to me asap?

Afterward they will drop the case, but to do so they need you to do them a favor first.

They need us to waive speedy trial rights;

Agree to continue the case (to give them time to do all of this)

If you agree, this means we will not have trial on the 10th and it will be a little while longer. On one hand it drags this out, on the other hand they are agreeing to do what we want. Please let me know if you are agreeable.

to Kevin <Kevin@venetianlawyer.com

On Thu, Jan 6, 2011 at 1:27 PM, Kevin <Kevin@venetianlawyer.com wrote:

Jack, Great news!

The prosecutor talked to your wife in broken English. She said she wanted to go forward with the case, but she blew it and said you had threatened her in the PAST. Then the cop called him today and said "Haven't you dropped this case yet?" Those two things led them to decide just to drop it now. Your charges will be formally dismissed on Monday morning at 8:30. If you want to come to the Venice courthouse you can. You can now finally move on.

Kevin G. Staas, Esquire
25 N. Tamiami Trail, Ste. F
Venice, FL 3285
91-85-7676 Phone
91-85-7633 Fax
: JACK 10MM0735
InboxX
KevinLoading...3:06 PM (1 hour ago)
Reply |Kevin to me
show details 3:06 PM (1 hour ago)
From: Jean-Marie Campbell [mailto:JCAMPBEL@scgov.net]
Sent: Thursday, January 06, 2011 2:19 PM
To: Kevin
Subject: JACK 10MM0735
ATTACHED NOTICE OF CASE ACTION :) THANKS
JeanMarie Campbell, Secretary
State Attorney's Office - 12th Circuit
R.L. Anderson Building

000 S. Tamiami Trail, Rm 135
Venice, Fl 3293-5028
Office (91) 861-3123
Fax (91) 861-3127
FW: JACK 10MM0735
InboxX
Reply |Kevin to me
show details 3:06 PM (1 hour ago)
Jack,

Better yet, there is no court even on Monday. You are officially "Not Guilty." Congratulations!

Kevin

IN THE COUNTY COURT OF THE TWELFTH JUDICIAL CIRCUIT
IN AND FOR SARASOTA COUNTY, FLORIDA
STATE OF FLORIDA,
Plaintiff,
vs.
JACK L ,
Defendant.
/

NOTICE OF CASE ACTION
Court Case No.: 2010MM01327SC
Agency No.: SSO 10-0735
SAO No.: 10MM018205AV
Arrest Date: 10/1/2010
Arrest Charge(s): BATTERY

STATE FILING CHARGE(S): ___YES __X__ NO
****

CHARGE: BATTERY
ACTION TAKEN: Declined, no further action will be taken.

This document has been provided to the Clerk of the Court and all proper authorities.

This Notice of Case Action applies only to the offense(s) listed for the arrest date stated above.

This action is taken without prejudice to the right of the State of Florida to resume prosecution on this matter at a future date.

ENTERED this 6TH day of January, 2011.
EARL MORELAND

STATE ATTORNEY
TWELFTH JUDICIAL CIRCUIT
ALBERT STICKLEY
Assistant State Attorney
000 S. Tamiami Trail, Rm 135
Venice, FL 3293
(91) 861-3121
Florida Bar #0051605 cc: Kevin Staas (DEFENSE ATTORNEY)

s még egy csavarás mára:

mikor megkérdeztem s az a mondat mit jelent, ezt a válszt kaptam azanap este:

s is you Kevin
InboxX

Jack You are the one. wihtout you i am nowhere. thank you again, and i dont forget...
:3 PM (3 hours ago)
Reply |Kevin to me
show details 6:37 PM (1 hour ago)

It means they can re-open the case but, in this case, it would only be possible for them to do it before January 12th. They are legally barred to do that after Jan. 12th. That is 6 days from today. They will never re-open. In all my years, I have never seen them do it.

Sent: Thursday, January 06, 2011 :3 PM
To: Kevin
Subject: this is you Kevin
Show quoted text –

dateThu, Jan 6, 2011 at :31 PM

subject: Finally
mailed-bygmail.com
hide details :31 PM (3 minutes ago)
whaaaaa! thats is a surprise...,
thank you, Kevin, thank you.
you are the best.
I let everybody know.
I going to be there, I wanna hear it.
Jack
Hide quoted text -

Jan. 7. Péntek Három dolog jut eszembe ma reggel először. Egyik a képernyővédőmről, ahol már a harmadik dia megy a Bingóról.

S sikerült a szívemnek úgy elszorulnia, hogy még a könnyem is kicsordult. Mert pontosan érem még most is azt az iszonyú vákuumot, ami kettőnk közt keletkezett idestova öt éve, s amit soha nem sikerült kitölteni. S ami azt mondja, hogy még egy ilyen egyszerű kis dolgot sem sikerült megoldani, s persze tovább folytatódik a többivel, mással, másokkal, „fontosabbakkal", ha egyáltalán így ez valaha is létezett. S egy egérút a elme számára, hogy „ja, ilyen az élet"? azaz a valóságot néha képtelenség az ideákhoz igazitani, - nem marad más – mint az álomok végtelen ormait kell újra gyúrni, erdőstől, barlangostól, völgyestől.

EGY DILIS SZÍNÉSZNŐ, AKI, CSAK AZÉRT IS – JÓRA TUPÍROZZA A VILÁGOT

A másik egy Európában rendkívül népszerű – amerikai? - régebbi színésznő, akiről valaki egy könyvet irt. S mikor megkérzdezték tőle, hogy miért róla, ezt mondta: „azért, mert valami olyan rendkivüli színes, gazdag fantáziavilágban volt képes élni, amiért egyedül érdemes könyvet írni valakiről, valamiről." S storykat mondtak példának, ami kurvára nem úgy volt, a nő totál teljesen elferdítette, kiszínezte, kicsavarta, megtoldotta, lefaragta stb. S mikor a szemére vetették azt mondta: „ja, hát persze, mit várnak tőlem, másképp szart se ér az egész, még csak említésre sem érdemes".

S az egy dolog, hogy valaki kivívja, s kiérdemli, hogy ezt tehesse, meg az is az, hogy ez valaki figyelmét oly mértékben felkeltse, hogy a nagyobb publikumnak ezt meg is írja, meg még tovább, hogy a nemzeti rádióban be is mutassák. Ez, ez már valami. A szabadság országának a határa olyan, mint a régi szekérút A harmadik meg csak ez: a szabadság országának határa olyan, mint a régi szekérút, sohasem egyenes, s a táj a talaj természetes tagoltságai mentén kacskaringózik semmilyen gazdaságossággal nem törődve. De minden fának, minden zsombéknak, minden vízililiom szigetnek pontos koreográfiája van, a dolgok nem mérnöki, hanem lelki útját követve.

KEVIN, THIS IS ABOUT MONEY.EL NEM KÜLDÖTT LEVÉL

Somebody told me either I could collect Workman compensation

Unemploymant benefits.They said it could be fairly good money, and if we could get it, I am happy to share it with you. Once I tryed to find out something, but for me is just too difficult.

The background: I can prouve that stroke happaened on the jobside, becouse somebody saw it happened. I collapsed, fell against a dumpster. Everibody new i was under tremendous pressure, to finish the job. And work six-seven days a week and about 70 hours each week. On the unemploymant thing:I was kind a cunfused becouse of my stroke, as you know. I tryed to ask around what the best to do, and Chris let meg sign a paper stateing I am the one resign. But as i said, i wasn't fully responsible what I was doing. But I was sick, for sure. At the unemployment office they gave me the addvice it deffinetly worth to try it, and they gave me these numbers to call. If you feel you want to make some phone calls , please do it. I know we just over the other stuff, so it is not that urgent, whenever you feel like it. Or, if you are not, that is fine with me too. Thank you

Jack.

Jan. 7. péntek. totál lemerültem

Örülnöm kéne, tegnap próbáéltam, autóztam, de aztán előbb hazajöttem. Nem lehet ez elől elszökni, s még nincs vége. Nem is tudom lesz e valaha. De persze lesz, nyilván. Ha megkapom a pénzt, a rokkanságit, remélem visszamenőleg. Ha el tudok innen költözni. Végül is jó ez, nem kell várni. Az a hat nap meg majd csak elmúlik. Most amúgy is hétvége jön, az is két nap. Nem tudom mi történhetne. A pacuka nem tud mit csinálni, már megtette, amivel csődöt mondott. Délelőtt nem sok minden csináltam. Reggel még vissza is feküdtem. Jó lenne valahova elmenni, autóval, mert ez a hely ez egy gyilkos. Persze nem kéne hisztiznem. Amúgy tök jó idő van, amolyan hűvös, napos. De hát ezeket a helyeket mind arra használtam, hogy túléljek. Mindhez fűződik valami állapot, amiben éppen akkor voltam. Mindet használtam, igyekeztem valamire, s kivétel nélkül mind szörnyű volt. S fölrémlett bennem, hogy mennyire nem okoltam én így, legalább is nem olyan sokat. Most meg, fhú, nagyon. Mindig voltak helyek, zártak, végesek, zsákutcák, de ilyen még soha nem volt. Persze mindig nagy szerepet játszik ez a képzelgés, hogy az ember csak azért nem szenved mert nem lehet. Ha lehetne se menne, de így, há a francba is. Nyilván ősi ösztönök is vannak emögött, az ember eleve elvárja egy helytől, hogy nyitott, megfelelő funkciója legyen, legalább is arra legyen jó ami fölmerül bennünk. Fú de kurva unalmas erről

írni. Most jöttem haza a sétából, el is fáradtam. A venici vízi park, csak most a bal oldal, ami elhagyatottabb, s ettől jobb. Ennyit a szabadságról....

"The US government has subpoenaed the social Networking site Twitter for personal details of people connected to Wikileaks, court documents show."

Jan. 8. szombat. Well, réméjszaka, pedig most jobbnak kéne lenni, mert hűvösebb van. Aztán totál zavar mindenben. Amúgy jól vagyok.

Huszonöt dollárom van a foodstamp kártyámon.

Százhúsz készpénz, negyven a bankban. S kész. Hat nap van még a foodstamp föltöltéshez, tizennegyedikén. Akkor lesz kétszáz. De azzal amúgy sincs nagy bajom. Bár minden kajától undorodom, amit azon lehet kapni. Nyerstől…Főzni ebben a kemperben, hát egy rémlátomás.

De nem ez a bajom. Napok óta próbálok az Interneten böngészve kitalálni mi lenne a jó. Egy rohadt egy döntés ez. Most cseréltem a képernyővédőmet. S hát Kötcse nyáron. S felfogadhatatlan, miért nem tudok én haza menni oda? Van jövedelmem, meg is tudnám azt ott csinálni. De nem. A családom nem engedi ezt meg nekem. Sőt! Még csak haza sem mehetek…

Jan. 9. Levelezés a Jillel 2011. január 8. 19:5

Tárgy, Re: cuccom

Ne hisztizz már jl

azért az ember próbál tök jókedvűen megpróbálni aludni, tök beteg vagyok, megfáztam, erre, mint egy lórúgás ideírsz egy ilyen levelet....én tényleg sajnálom, de mindent megbeszéltünk a múltkor, nem akarom olvasni ezt most, hogy aludjak felejtsd már el ezt a nőt vagy békülj ki vele vagy mit tudom én, zárd le hogy vagy nem tudom nem lehet ilyen paranoid izébe élni lezárták az ügyet, meg minden jól áll, most mit izélsz ez van, örülj neki és don't look back állandóan nem hallgattad eleget....nekem is megszakad a szíven Kötcséért, de nincs más megoldás, megbeszéltük van olyan, hogy elszúrt vmit az ember, de egyetlen menekülési út van, előre annyi minden más meg szép meg jó is van a világban és annyi mindent nem csinált meg az ember, amit akart és kell igyekezni, mert az időnk véges előre, nem hátra, kérlek... az előbb azt nézegettem, hogy kell fűszerspirált csinálni, meg madárbarát kertet te meg szerencsés vagy ott az írás neked, mindig arra vágytál minden zenét meg lehet újra szerezni, nekem valaki szerelte múltkor a komputert és mindent letörült róla (meg te is mikor széttépted) de már megint van egy csomó cuccom van komputered, tudsz szerezni magadnak mindent ne

legyél depis próbálok küldeni neked egy filmet még sose csináltam, de hátha sikerül. Nyugi előre és pozitívan...

Jack írta (2011. január 9. 0:57):

Ez a nő engem meg akart ölni

Idézett szöveg elrejtése -

Újra és újra rámtör, most tör rám teljes valójában, hogy ez az állat ez engem meg akart ölni. nem vicc. Tudtam miben vagyok, mit okoz ezzel nekem, s még tovább is akar menni! hogy tényleg lezárjanak! s hamis váddal. egy hazug, egy tolvaj, egy bűnöző. először azt hittem csak nem tudja mi történik, mit csinál. de kiderült nagyon is jól tud mindent... többet, mint én. ráadásul, mindenemet ellopott. az össze berendezést, bútort, szoba, konyha, mindent. felsorolhatatlan. aza összes igazolványom, laptopom, az összes írásommal, fényképekkel, iratokkal. az összes, otthonit.

én nem akarok vele semmit. befejezve. de nagyon komolyan mondom, hogy nem szeretném, ha onnan bármit is elvinne, mert akkor bűnügyi feljelentést kell tennem. a személyes kapcsolatunknak se tenne jót. ha bármit akar, vakerászik, kell a rendőröknek szólni. én már szóltam,

hivatalosan kértem őket. még mindig várok itt pár dologra, s aztán nem tudom merre. iszonyú

képtelenség eldönteni, tényleg. éjjel nappal ezen tökölök. nekem egyetlen út volt, az hazamenés a kötcsei házamba. e szerint s ebben élek évtizedek óta. úgy, hogy nem tudom. főleg, hogy most már a lehetőségem is meglesz hozzá. szörnyű igazságtalanság ez az egész.

Jan. 9. vasárnap minden nap más irányba...

Kb. Ezt a címet adhattam volna. Végig gondoltam, kb. Öt százalékban mivel jár a campingezés, s hát elszörnyülködtem a realitásától. Úgy is döntöttem, hogy inkább mégsem Valamit tisztázni kéne, valamit, amit már kerülgetek egy ideje. Hogy valami olyasvalamit, valami kutyulmányt kéne kitalálni, ami kecske is káposzta is. Azaz csupa olyan dolgot csinálni, ami előre viszi az írást. Hogy – utólag – lehessen látni, valaki előrelátó és intelligens volt, amennyire csak lehetett, s olyan dolgokat tervezett, rakott össze, ami jó neki. Ennek az egyik véglete: beülni egy fába, s írni.

Hogy van az a Trakl vers?

„fa hűvösében lélegzik, ki tökéletes,

...s rá nem gondol az őszi csillagokra.

Valahogy így.

De ugyanakkor, egy másik szempontból csak nem kéne mégsem élve eltemetni magam. Régi dilemma. Tehát itt van ez a lehetőség, világot látni. Melyik világot? Az a baj ezzel, hogy ez az amerikai világ ez nem nagyon kóser. Európa? Well mindennel lehet baszkódni. Hol, mit? Franciákat? Olaszokat, németeket? Lengyeleket? Jó lenne elmenni a Kárpátokba, de hát veszélyes. Azt hittem már minden oké, de nem. S nyomor. Keletre menni is elég meredek. Kínába, az jó lenne, de az meg független mindentől...S hát, persze jó lenne valaki, de nem tudom ki. A Edit? Van egyáltalán? Mármint nem esett össze?

Jan. 9. Felszámolom az én Amerikámat

Azon az egyszerű, de félelmetes folyamaton megyek keresztül, hogy nap mint nap, pontról pontra, s nem először, felszámolom Amerikát, az én Amerikámat, s megyek valahova, valamibe, amiről nem tudom, hogy mi, de elég félelmetes.

Jack

Jan 9 Amúgy, emlékszel? Azt hiszem, hogy eléggé a földön járok, s van elég élettapasztalatom is. Nehéz átverni

Mindaz a baromság, ami történt velem csupán azért volt, mert annyira vágytam egy kapcsolatra, hogy hajlandó voltam elfogadni olyan emberi hibákat, amit nem kéne. S volt, aki ezzel nagyon ügyesen vissza is élt. Csak ugye, te szoktad mondani! A „tökéletességnek" is megvan az ára, s lehet egy átok. Legutóbb például oda alacsonyodtam le, ahova nem szabad lett volna, s nem is fogok soha többé. Végestelen végig, az első napoktól fogva gyanús volt ez a nő. Hangot is adtam neki. S ugyan ez igaz volt másra is. S volt, hogy muszáj volt balhét is csinálnom belőle, mert olyan súlyos volt a genya. „az indokolatlan aggódás az paranoia, De nem aggódni mikor meg kellene, az balekság", így szól ugye a hires mondás. S vajon miért mondják valakinek, hogy „ne legyen már paranoid". Hát mert túloz! nem? Ja, mihez képest?

Szóval, hol van a levél? S miért pont az? Vagy te hiszel a csodákban? Nem az a paranoia?

Jack

2011 JAN. 2ÁN MONDOM,

egy új év halálos gyűrűjével a nyakamon, máris belevág, **vajon honnan tudtam, mire készül az a barom,**)..., ez a Bravick, ez a bátor Ick, aki alig párszáz nap múlva egy másik nihilből megindul, a Jólétország jólétfalvájáról, hogy sorozat lövő vikingkardjával emberkacsákra vadásszon, s az egész liberál államapparátus az egész fagyhoz edzett rendőr dalárda ülőkáddá rocsózza a felszerelést, s fuldokolva lubickol, s persze a „világhódító" muszlimok röhögő görcsöt kapnak

szegényes demokráciáikban, távol a mészárlástól, távol ettől a sérült, s vérengző fenevadtól, aki most saját húsát, és vérét mészárolja, hogyan lehet ezzel élni, nyilván adoptálódnak ehhez az emberek..., kurvára át kell alakulnom, azért iszonyú tanulságok vannak ezen a börtönszigeten, ahol élek,

Hogyan lehet ezzel élni?

Ez egy borzasztó élmény, Nokomis-Venice Sarasota közigazgatási központ, Amerika trópusokba himbilimbiző Norvégiája , a mikor arra gondolok, hogy el kéne menni valahova, nincs hova...., nincs itt mit nézni, iszonyú szar ez az út, széttaposták...., kattog a kerekem, lehet hogy szög van benne, egy ütemre veri az utam, ..., s nem akarok a ló egyik feléről a másikra esni, s tudom azt, hogy otthon is van nihil, iszonyú hangos minden, ..., téli szalámit nem vettünk most magunknak s nem annak a agygörcsös parasztlánnak, meg joghurtot, padig körbejárva ide is elért, ebbe a germán vegyesboltba, a virslik, szafaládék, bajor parizerek ízetlen hurkái közé, de hát ízesített joghurtot, eszem? , jajj, jajj, belül a kocsi ablaka az borzalmas, ezt is el kell adni, hátrahagyni, elhagyott autó szeretőim, remélem még bírja odáig, lóg már a bele, ronggyal van betömve az olajszivattyúja, letörött egy éles kanyarban, majdnem eltörtem ott egy izét, befőttet vagy mi a faszom ez, s közben ezt egyben lehet csak megvenni,....., amerikai fiatalok, egy autó bűvkörében a semmin röhögnek, ez is mindig fölmerül, hogy...., valójában, mennyire vagyok én hibás ebben, s biztos hibás vagyok miért nincs, miért nem barátkoztam én össze , de hát nem igaz, mert barátkoztam én, ..., csak pufog az autóm, elszállt valahol a kompresszióm, a NEW ORLEANSI úton nyomtam tökig a gázt, hogy hátha kiesik a magyar parasztlány őrülete, az Tisza iszappal elárasztott vadbaromlét zsigerintelligeniája közülünk, s lemarad, elhempereg az úton ...., mert hiába kapkodta össze a meredő kanok cirádás vaserkélyről célzatosan nekidobált gyöngyöket, hiába harmincféle jazzband, se tudta megriszálni keszeg seggét, kár volt minden sarki mutatvány, szexpantomin, csak egy leszbi lotyó piercingestetkós csöcsrázása a söntéspultnál rebegtette meg együttérzéssel a szempilláit. De mikor mondtam neki, hogy ez lehetett a Roxán, halvány fogalma se volt, miről beszélek...

https://www.youtube.com/watch?v=GCwJLzyF2NU&list=RDGCwJLzyF2NU&start_radio=1

Tom Waits Roxanne

Mindegy, ez is elmúlt, archívum lett, emlékféreg, s szerencsére döglődik.

Most kicsit ráérünk, ..., hatalmas joghurt ...vanília eper, málna őszibarack és banán, nézem a címkéjük, szépek, jó savanyúak, s nyilván a rossz tapasztalatok is azok...., ilyenek, nem?, hát igen ...mondatják velem, juttattak el oda, hogy nem úgy van, ..., állati érdekes egyébként mert mostanában olyan nyugisnak tűnik minden, volt egy idő, mikor rendőr volt mindenütt, most megritkultak, biztos

fölment a koleszterin szintjük a zabrálásban, most orvosilag nyugodnak kicsit, kaszárnyáikban böfögnek...

Állati, szörnyű, mert valójában nekem soha nem volt dolgom rendőrökkel, hú, a disz tárcsák...., majd a végén visszarakom, ... , a lényege a történetnek az lenne, hogy kurva jó lenne innen elmenni, csak, miután nincs pénz otthon, mert van nekem pénzem..., bár nem tudom hogy tudnám elkerülni a családommal a komfort halódást..., másrészt túl sok mindent nem akarok én ottan csinálni..., s hát attól félek, hogy belekeverednék, ..., hogy valami hogy néz ki, milyen állapotok vannak, mi van a holmimmal, ..., a szellemekkel hadakozó nő meg nem mond semmit, (hogy mi lesz a rengeteg cuccal, ha eladjuk a házat,) tücskök behallatszanak, ..., összehangolni az eladással a dolgokat, de egyszerűen nem lehet tudni mi a fasz lesz...., az összes orvosi vizsgálatnak az égvilágon semmi értelme nem volt, azon kívül, hogy megállapították, nincs semmi bajom, a fejem kivéve minden szervem okés . de nem tudom, mert a lábammal valami nem stimmel, a bokáim meg vannak dagadva, a biciklizéstől? fasz ki van..., fogyózok. Kínlódok itt ebben a betonszaunában, de hát biztos el vagyok puhulva..., millió dolog van, kicsit szaggatott a történet, de nem akarok jobban erőlködni, emészteni ezt az egészet, ..., lassan fölfedezik Amerikában a körforgalmat..., na dezső, tudja a szabályt, ugye nem jössz nekem?..., huhuhuhh, jajbazdmeg, jó hogy behúztam előled a seggem, de jó, na, megúsztuk, tehát fölfoghatnám én ezt úgy, hogy most akkor hazajöttem, nagy nehezen, megszabadultam..., de hát ez is..., szó volt arról, hogy az Odüsszeusz nem akar hazamenni?, hogy ő valahol ott akar maradni?, izzadt szirénekkel, büdös küklopszokkal baszkdódni...., egyébként szó volt azt hiszem, de hát amikor hazajöttem, hát akkor hazajöttem, ..., nem tudom olyan furcsa gondolataim vannak,..., mert emlékszem rá, hogy mennyire elidegenedve voltam én, otthon, mert a ha valahol nem jól láttam a dolgokat, ..., ahogy kelleme, ...miről beszélek...., hogy lehet ezt megfokhalmozni, ..., most akkor én már kívülről ..., és felhölről nézek mindent..., de bindent....., jól, ..., s szeretet-te-te-tettel, mint az, aki megtarhálta a köhöst, a hozomost, és lepárolta a sót az emberekben, s megméréssel és szennytelen keresettel tudja őket késni, ..., semmi, ..., egy izét állítanak be, egy lámpát..., kibaszott cirkusz van, hatszáz rendőrautó áll, má' meg itt, megállított egy autót, mi a faszt csinált az a szerencsétlen?, ...,, hát igen, ez a kockázat van itt, hogy így rád szállnak ezek a faszok, semmi körül kehegő egyencsontkukacok, na mindegy, befejeződik ez a történet, ez egy kibaszott nehézkes szabadulás, ..., nem hát valami elképesztő, elképesztő mikrolelemény, mikrolebenylelelemény búgócsiga baszásban élek, nem tudom mi óta...., s hát borzalmas, folyik ki a felvert hab, csak a nyomás nem enyhül.

S hát otthon is mikor..., ha belegondolok., Budafok, a megbecstelenített Törley cégérek, a gombáspince prolikolóniák, meg..., BUDA TÉTÉNY a kék rózsa mutánsaival, meg a hányásszagú csonti ültetvényeken fosó, népélelmező disznóival, a bukott párttitkár igazgatta NagyÉrd, ez az Európa palesztintábora, meg

minden, meg az egész sufni nyaraló világ, le Velencéig, igen, Velencéig, ma is úgy hívják, baszki. A magyar BUDI VELENCE. Meg Budapest, ...,ahol születtem, s ahova évtizedekként vágyakozva visszatérek, de bújik, menekül, iszkol előlem. azért ez még mindig iszonyú beszűkült, ..., faszom az egész..., tele tétova emberekkel, ordítozó, botorkáló, éhségtől elhízott arcú, maguk sem tudja mire vágyó, forgószemű emberekkel, pálinka és lecsófesztiválokon tömik magukba a hurkát,

de csak azért mert én, úgy néztem???, na, jó, de akkor lehetne azt mondani, mert ezt is úgy nézem????. ..., na jó, csak az Magyarország..., édes hazám, édes hazám, kicsi orcsárda hogy ütök, hogy ütök? ..., de nem ez, hanem, ...valami más, inkább hogy én ...., milyen elszigeteltségben élek itt..., mert főleg a nyelv miatt, na meg persze ez a kényelemmé kurvult, világszabadalmaztatott önzés, de azt most hagyjuk, most épp elég lesz tépelődni, hogy melyik, nyelv itt ez a számban, ez az idegenre dagadt?, hülyeség, miért, le kéne harapnom?, nem is mentem bele, ..., az az igazság, hogy lehet látni a végét, már az elején is lehet látni a végét, hogy hullik majd vissza a mag a növénybe, a termés a fába, a fa a tájba, a táj az emlékezetbe, s mögé. egy csávó kérdezte, hogy hol lakom, mondtam Sierra Street, a Sierrát értette, ősi angol szó ugye, s főleg semmi köze halászfalva no komiszhoz ...., hú, ez aztán tényleg kavarc már, tehénen a gatya, s ismételtem, afgánul is, csehül is, s nem tudom rendesen mondani, hogy Street! bazdmeg, ide jutottam, negyed évszázad múltán is itt tartok.... nahát, ezt biztos nem fogom oda rakni a házam elé sikerélménybemutatóra.

Itt akartam maradni, s nem rajtam múlott, mert ha lett volna pénz, megvettem volna azt a telket... s most egy mecsetben és katedrálisban keresztezett kicsilányomnak épített tölgyfakoronában laknék, a teraszaimra lógó hosszú spanyol mohával, vízbefúlt Amerika felfedezők szakállával. S az egész kis tengeri öblöcskékre nézne, s benne az örökkévalóság fel-felvillanó ezüsthalát fürkésző gémre.

S ez mindenre igaz, visszamenőleg, nőkkel, gyermekekkel Összegubancolódott történetem, akiknek erről hadarva, karattyolva, sírva, sós vizet, nádgázt, sirályszart köhögve meséltem, mindenkivel szívem a maja oltárkövön, mint kövér német nők sörtől csapzott segge, mint, tengerétől megrémült rája csapkod, s hát ez kurva meredek...

S ráadásul én cipelem a vizemet, napok óta itt poshad benne a desztilláció s közben öregszünk mint az állat, kibaszott kupleráj, folyik mindenen a víz, hideg nyirkos jégverem, kurva jó nem? Pedig még azt is, egy kis csövecskén külön kis kannácskába a kondenz vizet kivettem, azzal főzök, Zümmög benne az asztmamaszóró hűtőmadár..., az éjszaka rendőr cirkálta store-mögötti kukákból rettegve, kapkodva, settenkedve faszolt kartondobozokkal, műplüss, tigrismintás, templomi jótékonyságokon tarhált plédekkel-és- angyalkás asztalterítőkkel kombinált budoáromba, ahonnan néha kövér döglegyek kísértetei kerengenek

elő, az ágyam alatt lakó ördögöm otromba viccei, sötét és gusztustalan figyelmeztetései, valamire, amit soha nem tudok kibogozni, s mindezt nemsokára ki kell dobnom, de- konstruálnom ezt a nekem sikeredett Amerikát, az LCD képernyő dobozát, a fölfújható gyerekmedencéét, a banános és étolajos dobozokat, leszerelnem a tartómadzagokat, a hungarocellt az ablakból, amire kis szellőző lukat vágtam, nyithatót, hogy éjjel, mikor már mind a MOBIL HOME-OS szomszédnál kialszik a lámpa, titokban a mocsárszagú, poshadt Florida levegőhöz, mint egy fuldokló hal jussak. mindegy, hát most van négy elem, minden kütyühöz ami kell, a vérnyomásmérőhöz, a látványfaszoló zsebbaszdmeghez, a hónaljpermetező vészventillátorhoz, majd felváltva használjuk őket...de most lepihenünk, bemászunk ebbe az anyámmal egyidős Chevy buszmasztodonba, ami most az otthonom, fel az Éj Keresztjére.

Jan. 10. hétfő minden mindennel, s semmi semmivel, avagy mit csinálok majd ezzel a nagy szabadsággal? semmit

Itt állok, totál és teljes szabadságban, „mintha" most én itt dönthetnék, s szabadon az életemről, hogy mit fogok csinálni. Szemlátomást tele leszek pénzzel, s mindazzal a lehetőséggel, amit az jelent. Már csak el kell válnom, s kész. Gyakorlati dolgok azok vannak, de hát azt meg lehet csinálni. S gondolkodom meg ismerkedem, meg óvatosan s nagy babonásan készülődők, miközben újra és újra mindig eszembe jut, hogy ez nem e a medve bőrére, - vagy – még rosszabb, az egész mindenség másképp lesz, vagy nem is lesz. Ezt azért olyan nagyon nem lehet tudni.

Meeeeert, még van pár nap? Tényleg, pár nap? Vagy hány nap? Vagy mi? Minden a levegőbe lóg. S nincs is nagyon kedvem semmihez. Délután elmentem s vettem húst. Sertés szeleteket, s csináltam flekkent sültkrumplival. Vettem egy feka sört is, Old English, röhej nem? S mindezzel a hasamban aludtam egy jót. Rosszul is vagyok. S most itt vagyok a nokomosi beachen, ezen a picin, amit már úgy utálok. Iszonyú mennyiségű időt töltök mostanában, hogy menjek e a camperrel, vagy sem. Mert iszonyan pudvás, ronda. Ez mindig előjön. Már mikor megláttam, elszörnyülködtem. S nem teljesen erről szólt a történet, hogy most aztán innentől kezdve fel kell fújnom a pofámat, s elviselni a bizonytalanságot, a lehetőséget a balhékra, s megérkezni egy teljesen ismeretlen helyre, ahol majd az mondják, menjek a picsába. S hova? Mit okoz ez majd bennem ott. Majd küzdjek? Erről szóljon a történet? Aztán próbálok mindenféle alternatívákat, hogy na jó, akkor nem megyek vele. De akkor meg minek? Vagy szar helyekre megyek, nem puccosokra, ja. De honnan lehet tudni? S különben is, nem láttam már elég város peremét, kültelket, világvégét szegényeknek? Vagy egyáltalán mit akarok? Persze, mint mindig ezt is lehet tudni. Szabadságot, hogy választhassak. Ha akarok jó helyre menni, akkor oda, ha nem akkor nem. Egyáltalán hova menni? Állítólag

a Walmartnál még mindig lehet éjszakázni. Ja, de már azt se mindenhol. Itt pont nem lehet, Oszpreynél. Ma egyébként legalább odáig eljutottam, hogy forrásokra rájöttem, mert eddig úgy tűnt, hogy minden információ le van nyúlva, s fizetni kell érte. Nem találtam a nemzeti parkokat sem! Holnapután az utolsó nap az ügyemben. Két napra rá van két hete arra, amit a nő mondott, hogy lesz valami. Jön a foodstamp is. De, ez még mind semmit. Ha menne a buli, akkor elindulna a verkli. Ez jár az eszembe, hogy azért felkészülhetnék dolgokra. De hát meszszebbre nem merek menni, mert babonás vagyok. Hatvannégyezer dolcsit ér az én részem. Plusz kapom majd a rokkantságit. Olyan beszarva merek ezekre gondolni, hogy így együtt még egyszer sem mertem gondolni. Plusz a kaja, meg még orvosit is lehet. S azért az nem olyan rossz. Nem is olyan kevés.

Aztán az is fölmerül, hogy minden őrjítő várakozás csak azért van, hogy teljesen letisztuljanak bennem dolgok. Azért nem is megy gyorsabban, nehogy valami hülye, s elhamarkodott döntést hozzak. De most már sokat nem fog semmi változni, keveredik jobbra-balra minden, s most már tények kellenek, s nagyon körültekintően s óvatosan. Amúgy, egyébként változott sok miden bennem, mostanában tényleg pontosodott. Ha előbb kapok meg valamit, lehet nem lett volna jó. Fene tudja. Valami mindig változhat. A másik, hogy ezek is csak feltételezések, mert azt is csak úgy képzeltem el. Szóval, pár nap s talán valami lesz. Borús az idő, hűvös van, nem is bánom. Mindenesetre egyre több érvem van az ellen itt. Fenébe is. S jó lenne beszélni erről, mondjuk az Jillnek, ha egyáltalán van ennek értelme. Vagy tenni néhány apróbb lépést, s például kicsit elmenni a camperrel valahova. Ami persze pénzbe fog kerülni, de mindegy. A pasi mondjuk jól rám sózta a dolgot minden nélkül. Lehet nekem is el kell adnom. A kérdés persze mindig az, hogy lehetne valamit fenntartani Amerikában, hogy ha kell vissza lehessen ide jönni. Van ah9l csak huszonöt dolcsit kérnek egy hónapban érte. Megéri? Mert a föladás fölmondás, eladás, már nem huszonöt, ahhoz ide kell jönni, s élni, s aladni. S az már húzósabb. Gondolkoztam megkérdezhetnék valakit, mi a véleménye erről. De tudom mit mondanának. A józanabbja, a technók azt, hogy hülyeség. A szélkallantyúk, mint én, meg hogy persze, meg kell tartani. De kérdem én, ki csinál ilyent? Valószínű senki. Mindenki, szinte kivétel nélkül a járt úton megy. Csak én vagyok ilyen hülye.

Na, megnézem irt e az Jill. Mostanában nagyon beindult a levelezésünk. Szegénnyel. Na erről majd még. Szerencsére ennek a nőnek a kísértete kicsit halványul. Mert az előbb a mólón menve még mindig őt véltem látni a túlsó parton. S még mindig nézem a parkolókat, hátha meglátom azt a fekete ótvart, amilye van. S amiről csak hallottam, s sohasem láttam. Tizennégy dollár kajajegyen maradt. Undorodom mindentől. A rohadt kurvája, hogy jött végig, s ímmel-ámmal, hogy baszott, egy üres hülye liba. Én meg, hogy majd megváltozik. Elfelejtettem, amit szegény dédnagyanyám mondott: kutyából nem lesz szalonna. De mi a bránert tudtam volna csinálni? Ezt még midig nem tudom. Jó nagy szar volt az egész.

Kurva életbe. Elpocséklom az életem. Főzök, feka sörrel, boldog vagyok, rettegek, még van pár óra a gecizéshez, ki kéne bírnom, székelykáposzta, s fölfedeztem, hogy micsoda szép és jó éghajlatú helyek vannak s oda én mind majd elmegyek, ha. S ennek a sok agyament menyecskének meg azt hagyom hátra, hogy a sarokba hugyozzanak fájdalmukban, hogy nem voltak velem. Ennyi. Más, az az én dolgom. Aztán alvás, persze, ami nem olyan rossz. Jó hűvös van mostanában, ami segít. Itt elég a kis mini hősugárzó, nem is kell több. Ill. Néha a sütőben bedugom a hordozható fűtőszálat, ha kell. Mindegy. Arra ébredtem, hogy irt az Elena. S persze ilyenkor rosszul vagyok, de aránylag hamar visszanyerem az eszméletem. Mármint a feka sör, meg a zabolás után. Ami persze többnyire egy tányér étel. Persze mohón befalva. Most olvasta a levelem, ment be az irodába, mert eddig egy megmentő barátnéja jóvoltából Ausztriába gyógyult. Mert nagyon rábaszott valamire, valaki lenyúlt valamit, csalódott, s ki akarta nyírni magát. Valami ilyesmi. De már jobban van. Négy óra van itt, eddig semmi. Még egy két óra, vagy az éjjel, vagy holnap délig? Hogy addigra kiderült, derülhet, ha valami történt, s ide ér a hír. Addigra jár le a ha nap. Ez az egyik. A másik, hogy lassan tényleg egy buznyákom sincs. Egy szög van a kerekembe, most vettem észre, s ha leereszt..., akkor még mindig ott a pótkerék. Halottam, hogy kattog a földön. Nagyon lelassultam. Szinte semmi sem csinálok, illetve nagy szorgalmasan internetezek, kutatom nagy tudományosan, mit meg hova érdemes s lehet menni. Végre találtam site-okat, ahol térképen lehet nézni hol vannak kempingek. Ingyen. A többi le van nyúlva. Az jutott eszembe, hogy mehetnék együtt a jóidővel, mint vándormadarak. Ha? Vannak jó olcsó helyek, a nagy parkokban, s az jó. Remélem azok nem mind csicsásak. Az nagyon zavar, hogy az izi, hogy néz ki. Majd meg lehet csináltatni, de az még odébb van. Ha el lesz adva Kötcse. Ki kéne kicsit valahova mennem, ne golyózzak be. Kéne víz is, jó sokat használok, mai érdekes. Valójában nem bánt senki, a rettegésen kívül nincs semmi bajom. Itt egy csomó film is, azt se nézem. Kajám is van. Nos, azt majd megkapom, az az egy „biztos". A kajajegyen. Az is valami. Miután a valódi életben nem adatott meg, nem mindig, ezért el lehetne játszani, - aztán mindenki döntse el- hogy az ember elmondja a párjának. A Diotimiájának, a Tatyjanájának. Ha. Milyen egyszerű. Végül is az ember mindig reménytelenül ezt teszi. A Nóra soha nem olvasta mit írta a james. Bassza meg. Kíváncsi lennék az Ursulára. Akkor miért baszta pofán a Loosa a Márquezt, mert megcsalta az asszonnyal? Ah. Hát fönt vagyok megint, délutáni műszak. Víz szerzés, integettem a Glennek a vizeskannájával. A kés, az mindig eszembe jut. Aztán Nokomis beach, north jetty, hogy utálom ezt a helyet. Persze itt van ez az egész floridai történet, s hát ne gondolja valaki, hogy itt fürödni lehet, túrót. Olyan hideg van, mint az állat. S vannak enyhébb napok, na de hát ez a tenger. Tegnap marhára meglepődtem, hogy milyen kevesen voltak Venice dowtonban. Mert mindenki azzal jön, hogy ez itt a szezon. S nyüzsögni kéne az embereknek. Hát egyáltalán nem úgy van. Itt ott szédeleg valaki. S olyan

szomorú, mindig a Balatoni vendégváró nihil jut az eszembe róla. Nos, elmúlt öt óra, s semmi. Szerintem már tudnák, ha valami van...De hát jobb várni. Mindenféle rémtörténetek jutnak eszembe, hogy mi van akkor, ha nem, mármint a rokkantsági. Pár napot, ha tudok várni, mert kész, nyima lóvé. Kérek a Jennyéktől? Fhú, az nagyon ciki. Mosnom is kéne, de abban reménykedek, hogy tudom vinni a jó hírt. Meg pénzt, meg mindent. Semmihez sincs kedvem. Lassan nullára csökken a élet. Közben iszonyú tevésvágy él bennem, kurvára csinálnék valamit. Kíváncsi vagyok, hogy mennyi a depi bennem. Azért rohadtul könnyen elfáradok, sok nem kell hozzá. S biztos van ebben fizikai is, még nem gyógyultam meg rendesen, s valószínű nem is fogok soha olyan lenni többé, mint régen. Például eszembe jut ez a kéz zsibbadás, ami nem jó. Elég rövid időn belül el kezd zsibbadni mind a két kezem, karom a gépeléstől. S akkor ki fog itt írni? Szóval, nagyon remélem, hogy tornával, rendes étkezéssel, kevesebb stresszel, pihenéssel jutok valamire. Eszembe jut a nő, akit fejbe lőttek. Még vele is reménykednek. Hogy az agy milyen csoda. Hát, nem tudom. Szegény, min mehet keresztül, ott belül..., jaj. Milyen érdekes, ahogy az emberek racionalizálják ezt. Ahogy teljesen eltárgysítják az egész történetet. Van egy olyan része is. De van egy másik, amiről nem nagyon lehet beszélni, nem? Az a nő, az beszélt róla, az érdekes volt, de lehet van benne némi túlzás is. Mert még egy agyrázkódástól is furcsa dolog történhet. De ettől? Az biztos, hogy attól a parányi kis vérzéstől nekem eléggé összeomlott a hálózatom. Olyan, mintha a város minden ötödik házában, utcájában, hidján, alagútjában pislákolni kezdene a villany. S az egész megy, de késik a villamos, van amelyik nem jön. Nem nyit ki egy üzlet, nem jönnek a szemetesek, s így tovább. Megszakad a folyonólagosság, ami aztán visszahat, aztán az is kihat, s aztán minden összezavarodik. S lassan visszaállhat a dolog, tényleg egy csoda, de tökéletes, mint régen, soha többé. Emlékszem, milyen lazán átmentem járdaszigeteken, néha észre se vettem. Alig tudtam az utat tartani vezetés közben. Tényleg, valaki nem akarja tanulmányozni az esetem? Biztos túl sok van belőle. Az jó hogy nem fáj, hogy nem nyomasztó. Mondjuk kíváncsi lettem volna arra, hogy mennyire rossz, ha nem ilyenek a körülmények. Nem tudom, ezek a klausztrofóbiák, hogy futnak ki. Fél hat. Még mindig semmi...

El sem tudom, s merem képzelni milyen lesz, ha kiszabadulok ebből a börtönből.

JAN. 11. AZ ELSŐ NYUGDÍJAM, NEM ÚGY AHOGY VÁRTAM

Beadtam a munkanélkülire is a segélyt, de nem biztos, Hogy lesz belőle alamit. Mert én mondtam föl. Mindegy lett volna, mert kurvára nem érdekelt senkit, ill. Azóta nem is dolgoztam. Rábeszéltem egy éltes asszonyságot, hogy csinálja meg nekem, s el ks küldte faxon. Próba szerencse. Azt nem mondhatja senki, hogy nem csinálok semmit.

Nem tudom mit csináljak. Márciusban lesz az első lóvé. Hát, elég határeset az egész. Próbálok valamit kihozni belőle, de nem tudom mit, meg hogy. Anélkül, hogy hülyíteném magam. Teljes őrület volt megint: Meditálok itt már napok óta, hogy meddig várjak. A nő ugye azt mondta, hogy a „couple more week. Ami holnaptól kezdődik. S ugye az volt, hogy ne pofátlankodjak, majd még elszúrok valamit. Aztán egyszer csak az jött rám, hogy na de mit? S felhívtam. S fölvette! S kedves volt, bár valami furcsa is. Kiderül pl., hogy már elküldte...El kell mennem a helyi officeba. Először persze a sarasotaira gondoltam, ahova mindig mentem, jó messzire. Aztán eszembe jutott a venici. De előtte megkérdeztem, jó, vagy rossz. Azt nem mondhatja meg. Szóval, rohantam, majd kiugrott a szívem. S mindenféle őrült gondolatok rohangáltak a fejemben: mi van, ha igen, mi van, ha nem. S persze, nem először, egyik sem lett. Egy kibaszott hülye dolog lett. A nő csodálkozva kérdezte, mit akarok. Már ez is furcsa volt. Mert szokás szerint odaadtam neki a ss. Számom, s arról kellett volna nézni. De nem. El kellett magyaráznom. Aztán furcsán, hosszasan olvasta, de már az elején mondta, hogy elfogadták. 678 dolcsi. Mindjárt megnézem, mennyi forint. Mondjuk először 960 mondtak. De az igazi meglepetés ezután jött. Először is majd csak márciusban kezdik, ez az egyik. A másik meg hogy semmit nem kapok visszamenőleg. hát ez így elég szar. Például nincs pénzem. Nyolcvan dollárom van. Ebből huszonhatot máris elköltöttem gumiszerelésre. Itt van a biztositás. Itt van a lakbér. Itt van a bedugó. Kell benzinre. Jó lett volna hazaküldeni. Szóval, ez így elég gáz. Aztán hazarohantam. Kikerestem a lízing céget, felhívtam a Christ, aztán a céget, s mondtam nekik a Jennyékhez küldjék a lóvét. E hónap végén ezt mondták. Kész vagyok, tényleg nem tudom örüljek, vagy ne. Kiderült például, hogy az egész 15 ezer forint, s a magyar áltagjövedelem meg 209 ezer. Tehát még azt sem érem el. A nyugdíjak persze ennél kevesebbek. S elvileg otthon is járhat valami lóvé, fene tudja. Akkor se tetszik. Lehet rokkantsági? Nem tudom.

2010.11.08.

Még mielőtt eltűnik ez is, a Borisz átkozós levele

A hibák szándékosan az eredetiek!

sins of myfather

egyre súlyosabb dolgokat hallok arról hogy miket csinálsz, 'mondasz'. régesré...

Válasz | Jack címzett: sins

részletek megjelenítése 2010.11.09.

címzettsins of myfather <sinsofmyfather@hotmail.co.uk

dátum2010. november 9. 6:30

tárgyRe: sejted kitől

küldőgmail.com

részletek elrejtése 2010.11.09.

válasz a vádaskodásokra, mindenkinek

how about a sins of my family<

hogy az elmúlt hatvanéves, agyvérzéses, munkanélküli, kifosztott, igazságtalanul megvádolt, tönkretett, megalázott s tulajdonképpen halálveszélyben lévő emberről másodkézből kapott információk e-mailekben ítélkezik.

s főleg, összeáll az ellenséggel, ez mi?

vagy ti soha nem hallottatok még ártatlanul elitéltről?

mindenki vigyázzon, mert ki fog derülni, miden.

én nem fenyegetek senkit, mint te engem itt...

s különben is, te mondasz itt valamit, vagy kérdezel? netán ítélkezel?

egyáltalán nem hülyültem meg, s azt hiszem itt semmi másról nem szól a dolog, mint bűnös érdekről, ellenem. ha valaki kíváncsi lenne az elítéltre is...hm.

légy boldog.

apa

Válasz |Jill címzett: saját magam
részletek megjelenítése 11:3 (6 órája)

2010/11/8 sins of myfather <sinsofmyfather@hotmail.co.uk

A HIBÁK ITT EREDETIEK SZÁNDÉKOSAN HAGYTAM ŐKET

egyre súlyosabb dolgokat hallok arról hogy miket csinálsz, 'mondasz'. régesrég nem gondolom hogy bárki bármit tudna neked mondani, ami bejutna azon a magad által kiépített őrületen, miben éled életed, így nem is tettem eddig. de most már kicsit túlfeszül a húr. tudatom veled hogy az eddigiek miatt sem fogok neked soha megbocsájtani, de ha nem állsz le, akkor garantálom hogy az unokáid a neved sem fogják tudni. nem szokásom fenyegetőzni, mert gyáva emberhez méltó viselkedésnek tekitem az ilyesmit, de szeretném ha tudnád hogy a pokolban is megtalállak. i promise.

"even if one's head were to be suddenly cut off, he should still
be able to perform one more action with certainty"

Date: Tue, 9 Nov 2010 06:30:23 -0500
Subject: Re: sejted kitől
From: jack@gmail.com
To: sinsofmyfather@hotmail.co.uk

how about a sins of my family<

hogy az elmúlt hatvanéves, agyvérzéses, munkanélküli, kifosztott, igazságtalanul megvádolt, tönkretett, megalázott s tulajdonképpen halálveszélyben lévő emberről másodkézből kapott információk e-mailekben ítélkezik.
s főleg, összeáll az ellenséggel, ez mi?

vagy ti soha nem hallottatok még ártatlanul elitéltről?
mindenki vigyázzon, mert ki fog derülni, miden.
én nem fenyegetek senkit, mint te engem itt...
s különben is, te mondasz itt valamit, vagy kérdezel? netán ítélkezel? egyáltalán nem hülyültem meg, s azt hiszem itt semmi másról nem szól a dolog, mint bűnös érdekről, ellenem. ha valaki kíváncsi lenne az elítéltre is...hm.
légy boldog.
apa

---------- Forwarded message ----------
From: sins of myfather <sinsofmyfather@hotmail.co.uk
Date: 2010/11/10
Subject: ártatlanságodra
To: jack@gmail.com

előző levelemben mondok asszem valamit, bár persze nem 'hallod', mert nem hallasz/látsz/gondolsz semmi mást mint én! énén!
ekkora egoista faszt.
magukat tökön lövő csávókat nem tudok sajnálni.

"minden ki fog derülni" : röhögök
mint mi? ne nevettess... majd kitalálsz valami újabb kibaszott nagy hazugságot, amit beadsz valami szerencsétlennek, kit le tudsz nyűgözni stilisztákába burkolt összezavarodott, alkohol-butította, félfasisztóid, áltudományos szófosásaiddal? magadat kielemezted már a nácik kedvenc frenológiájával?
vagy kiderül például, hogy hányszor vertél kit el? Sandrát: sokszor, ököllel is. anyám: sokszor ököllel is. engem: sokszor. ököllel is.
most hallom mást is, de mondom nem lep meg. és nem, nem érdekel 'kiderül-e'.. azért egyszer, követve szülői példamutatásod, én is elvertelek, ököllel is.
hogy mondjak még valamit, íme:
gyenge ember vagy, főleg agyban (nem csoda, hogy vérzik), de mint

emlékezetem súgja, testben is. az agressziód használtad egyetlen és végső menedéként egész életedben, hogy a hiányosságaid eltakard s ezzel környezetedben megmaradni képes /vagy köteles/ embereket terrorban tartva saját hasznodra kihasználd és irányítsd. továbbá, hogy valahogy elhitesd magaddal, hogy te vagy a világ legnagyobb írója, (ki csupán azért nem tudott elkezdeni írni, mert rákos lett a felesége, és a gyerekei éveken és éveken át nem bírták felfogni, hogy egy ekkora fasz az apjuk), csak éppenséggel nagyon jól tudod te is, hogy ez bullshit. nem vagy te semmi, semmi, se író, se költő, se (élet)művész, se művelt. se carpenter, se könyvtáros, se ifasorőr, se taxis, se hajós. egy konyult faszú vesztes. az vagy. Egy szerencsétlen nyomorult, ki réges-régen megörült, s paktumot kötött az ördöggel, s ártatlan szentnek hiszi közben magát. így

játszik az ördög. volt már ilyen. elég sok. legtőibbjének nevét sem említik. Szaváikat senki sem jegyzi.

.12. egyfajta válasz, levél az Jillnek

tényleg jó kérdés.

én nem emlékszem, hogy egyetlen egyszer valakinek rossz szándékkal és rosszat írtam volna. ugyanakkor, ha valaki, akárki elolvassa azt a levelet, amit a fiam nekem irt, - hááát...

amellett, hogy igazságtalanul vádaskodó, rosszindulatú, még egy életveszélyes fenyegetés is van benne. Életre szólóan. ez az egyik. (én semmit nem válaszoltam - még - arra. a másik:

ha az a levél, amit ő neked küldött - te írtad! tőled is meg tőlem is eltűnt, az az jelenti, hogy valakinek, s hát kinek? hozzáférése van a levelezésünkhöz, számitógépünkhöz. az enyémhez is itt! S erre van egy név, ha jól tudom. s hát te is, meg alányom is irt nekem dolgokat. mondjuk talán az Sandra legkevésbé. van itt egyfajta beállítás, rólam, amit nem tudom ki csinálhat mér rajtad kívül. s mikor kiderül, hogy az egész szemétség, amit ez a hülye p.… a csinált, egy aljas rágalom, s ott a lehetőség, hogy normális, épelméjű és jóérzésű ember elnézést kérjen tőlem, akkor sem teszi meg. hm. de a baj, az továbbra is velem van, igaz? Hát persze, így a legkönnyebb. de értem én. s itt van egy másik példa: ez az állat ellopta a laptopom. s kérem mindenkitől, a motel dolgozóitól, hogy adják vissza. az összes mindenem rajta van, a naplóm, a munkáimmal kapcsolatos adatok, képek, proposols, estimates, de rezümék, recomendations, levelek, adatok, minden. tizenkét évre visszamenőleg. szóval, kérem, s nem adják. először azt hazudta valaki, egy Chris nevű dagadt mandiner, hogy a laptop bedöglött. jó, mondom akkor is szeretném. Nincs válasz. Aztán az ügyvédem mondja, hogy majd megpróbál valamit. Erre, ma, találkozom egy másik mandinerrel, aki állati rendesen felajánlja, hogy ha megadnám a jelszót, akkor ő lementi és elküldi nekem a dolgot.

mondom miért nem hozza el a laptopot, s akkor én is ott vagyok s csináljuk együtt..., az egész nem tart tizenöt percnél tovább. rárakni egy bedugóra, átdugni az enyémre, klikk és kész. na, azt nem lehet, mert a nő nem adja oda! s ami a vicc, hogy közben nem tudja megnyitni, nem tudja használni, mert nincs meg a jelszó! S mit lehet ilyenkor gondolni? ez a dolog már öt hónapja megy. Hát azt, hogy én nagy naivan elmondtam, hogy bizony bizony én egy könyvet írok, s ott van rajta több mint tizezer oldal, s ja. s kiről szól, szólhat ez a könyv, na kiről? Hát, arról is, aki nem akarja visszaadni, jaja. tovább nem folytatom. Csak annyit, hogy a dolog nem olyan egyszerű. sok-sok szempontból. jogiból is. s netán érdemes egy kicsit elgondolkodni ezen az egészen. meg azon is, hogy szépen bementek a szobámba, s egy teherautóra fölrakták az összes szerszámom, s elvitték. ellopták. a hotel személyzete, tulajdonosa. Csak az a baj, hogy elég sokan látták. S mindez emiatt a nő miatt. s tényleg nem értem, s erre is csak egy magyarázatot látok, mégpedig azt, hogy valaki babája lett. nőé, férfié, mindkettőé? előtte nem is ismerték. Én meg tényleg jó voltam náluk, mindenkinél, egész addig míg nem lett az agyvérzésem, ill., ez a barom ki nem hívta a zsarukat. s hiába minden. hiába, hogy ejtették az ügyet. ami ugye azt jelenti, hogy rágalom volt, azaz...

s persze "az egész nem érdekes". bár annyira azért mégsem. mert hogy szerszám nélkül nehéz dolgozni, egy, kettő, amit írtam az...mi van??????, ki itt a hülye? Inkább csak példaként mesélem, milyenek a népek.

Jack

Jan. 12. csütörtök mindig az jut eszembe, hogy minden nap egyszerre hat dolgot csinálok.

visszavittem az össze videokazettát, könyvet, köztük egy Joyce tanulmányt, mondván meg kell komolyodni, meg kell javulni. Valamit szeretnék tisztázni – bár, lehet ez is, mint a többi hiábavaló, akkora az előítélet velem szemben.

Azt hiszem a legkevésbé jellemző rám a paranoia. Ellenkezőleg: pont amiatt szoktam bajba kerülni, mert nem figyelek mindenféle szarságra, arra, mikor csapnak át dolgok alantasba. Azt is lehetne mondani naiv vagyok, bár ez sem igaz. Talán néha, de ez is főleg azért, mert" nem akarok tudni a szarságról".

jan. 13-1 rohantam a jennyékhez, mostam, nem voltak otthon.

Jó volt fürödni is, mert már nagyon koszosnak éreztem magam. Megjelent a totál béna két öreg magyar is, semmire sem jók. Aztán Home Depo, Terry. Hogy ő nagyon szívesen fölvesz mindent, adjam meg a jelszóm. Háát, inkább nem. Mártír leszek inkább. A Kevinnek írtam, majd bemásolom, s lemondott mindent. Hogy majd szól a Terrynek, de semmi sem történt. Legalább valamennyi szerszámot visszakapnék.

1 - 36 of 36 me, Kevin (2)my legal status - You cannot come within 500 feet of where she líves so this will be a problem with going back to … Jan 1

me, Kevin (2)update - Jack, I do not think I am going to be able to help you with this second part of your situation …

Levélterv Jillnek, (eredetileg az Elenának)

Nem akarok mindent elölről kezdeni, az összes koordinátákat, mindent igyekeztem végig gondolni, s utoljára még elkezdtem itt nézegetni a térképet. s kb. tizenöt perc után totál rosszul lettem. ahogy elnéztem a környékünket, - s nagyon is jól ismerem, újra és újra Kötcsénél és a házunknál kötöttem ki a Google Föld képen. eddig kb. háromszázezerszer néztem meg, mióta megvan...egy iszonyú gombóc lett a torkomban, s alig kaptam levegőt. s nagyon, nagyon visszafogtam magam, s nagyon nagyon leszorítottam magam, s igyekeztem könnyedén nem belegondolni, s nem tragédiát csinálni, és nem elérzékenyülni, és nem túlreagálni, s nem felnagyitani, meg eltúlozni, s az elkószáló gondolatokat visszaterelni azt a tíz millió tájat, amit életemben éreztem, mértem, reméltem, s azt a drága drágát, ami ott lett belőle örökké nyújtózna, de nem lehet, s menjen a fűrelccsant ég is a sunyiba, meg a tipegő hab is. s minden. minden, amit szeretek, szerettem, s ami nem hiú. s minden, amit tudok. minden amiért éltem, s minden amiért szenvedtem. minden amiért vágytam, s minden, ami előttem van. s ami utánam. a akkor azt gondoltam itt, totál józanul, hogy jó, de akkor én már itt nem tudok semmit csinálni, nem tudom megakadályozni az események bekövetkezését, nem tudom megakadályozni hogy bekövetkezzenek azok a dolgok, miket már igen is nagyon jól tudok, hogy hovatovább meg meg fog menni a búrám, máris megy meg a búrám, s miközben megy meg a búrám, akkor már tényleg tök mindegy mikor, , hagyni fogom hogy menjen is, mert már nem kell több nyomorúság, már nem kell több kicsi és szűk hely, nem ezért jöttem én ilyen messze. Esemény lettem én is, eseményt csináltak belőlem s nincs mit és miért visszatartanom. mert nem akarok a Jósika utcában állni többé egy neylonszatyorral, s nem akarom, hogy valaki kihajoljon és megkérdezze, hogy nem e kiadó lakást keresek. s nem akarok idegen utcába menni, s hülye szomszédot látni. s nem akarom a térképeken a koordinátákat órákig napokig, évekig s egy életen át újra képzelni, hogy majd ha innen süt a nap, meg onnan fúj a szél, meg ha innen jövünk s feltárul a láthatár, meg ha benyitunk a pajta mélye, meg ha belépünk az ajtón, meg kilépünk a kapun milyen szélben síró, tükörszoba csecsemő fogad, meg ki látja hogy ég e a kutya, meg ki hallja meg ki énekel a kútban, meg sokkos e még vagy már megellett a macska, meg hogy sárgul a virág, foltos e a dunyha, meg mikor ki hugyozott csillagokra merengve, meg van e még a krumplinak parázs, meg az

ajtókon kiszökő árnyékok mekkorára nyúlnak, meg az ablaknyílások miféle dohoknak, konyhaszekrény zajoknak tárulkoznak, én nem akarok egy másik életet. nemén. felszívta a zsömle, akkor azt meg egyétek feleim. s ha itt van, s oda kell adnom, mert idegen erők kitépik a szívem közepét, hát tépjék. de hát kitépnek vele engem is, s már nem kell a hogyan tovább. eddig húztam valami fényt keresgélve, hadd menjen hát, bele a zűrzavarba. Az, hogy mit csináltam, mindenkinek a maga dolga. s hagynám én még ezt is, hagynám még utoljára, hogy hát mert beteg volt már az a drága, de mondom én nem. ha e sorokból ki nem derülne, hát mondom: teljes pompámban s virulásomban itt vagyok. S innen azt mondom - elég.

Jack

JAN. 17 BOLONDOKHÁZA

addig addig baszkódtam, mire ezen a lepra kertben parkoló autóig jutottam, úgy találtam ez a a legjobb hely Floridába, mikor a hűsre áhító valaki bemászik a fába, hogy ne legyen már annyire röhej. Hány helyen voltam, hány helybe botoltam, hány helyre mondtam, ez a hely kell nekem, s hiddj, vagy ne hiddj nekem. S minden volt hiába, idegen volt mind a pára, s hő, s mindenféle más kehek vertek, s aszottak, s nyitottak utat újabb titokzatos zegzugoknak. Mentem zavartan olykor képzelt céltudottan a városon át, beton csíkon s aszfalt kátyúkon át, hőre cuppogó cipőkel, hátra tapadó inggel, íráskényszeremmel, s próbáltam valamit ráfeszitni erre valami otthonost, valami szépet, egy idillt a zavaró lugasban, zöldellő zsombéjt a patakban, soha nem szűnő, hontalan zavaromban. Na ilyenek.

Jack

Jan. 17. hétfő, martin Luther day.

Telefon a Terrynek, később visszahív. Nem tudja mi van a szerszámokkal, a Paul fogja elrendezni. Hogy ez mit jelent, nem tudni. Valamire készül, ettől kicsit be is pánikoltam, vajon mit Aztán gondoltam elmegyek a engedélyt kérő helyre, nagy nehezen megtaláltam, s kiderült ünnep miatt zárva. Akkor a gyógyszerért már nem i érdemes menni, nem?

Volt már ezzel máskor is bajom, nem? Borús, szeles, hűvös párás nap. De jönnek a népek, minden felől, Kanadából.

Aztán hirtelen ötlettől hajtva megálltam a fafaragómnál, ott volt a Rubin is.

Toni és Rubin. Egy naiv fafaragó, meg egy auswitzi túlélő

Kérdeztem mit csináljak, kalandot, vagy nyugit. S persze senki sem tudja. Nem is lehet másnak tanácsot adni. De azért mindig jó ha valaki mond legalább valamit. de hát nem lehet szóhoz jutni tőle. Elmondta az okosságokat. Semmit

nem érnek. De azt mondta, hogy ő kalandra föl. Miközben az asszony szoknyáján ül. De ez jó. Ma egyébként a kétségek napja. Napok óta csak lézengek, nem írok, nem jutok előre. Emésztek. S mindenféle ellentmondások, azaz újra értelmezések, meg mélyelelmzések jönnek. Többnyire, hogy ne csináljak én már itt többé semmit.

S job hilyán, én ismerve legjobban helyzetem, magammal polemizálok:

Na de mit csináljak? Hova menjek? Kéne egy lakás Pesten. Egy kis ház vidéken, autópályához köze. De hol? Innen jött az az öngyilkos levél, amit viszont komolyan kéne venni. Mert elég sokszor nem tudom mert mikor megnézem a térképet, azon az én helyem nincs rajta. Na de ha nincs egy hely, akkor mi? Ráadásul ennél bonyolultabb. Mert van egy hely, Kötcsén. De Kötcse az egy idealizáció. Mert az nem egy kész, nyugodt, idilli hely, ahova csak haza kell menni, leülni és írni...Na nem. De mondjuk meg lehetne oldani. S a hely, hát változatlanul a legjobb. Nem azért, mert valóban az, hanem mert nekem az.

Jó itt az autóban, csak ebben a pozícióban elzsibbad a két karom. Mindkettő lent van a könyökömön, s valahol ott nem megy föl a vér, benne. Remélem a Paul nem forral, pontosabban nem tud forralni ellenem semmi komolyat. Bár rohadtul különösek a körülmények. Ahogy az előző ügy abbamaradt, ahogy a Chris a Terry viselkedik, reagál, ahogy a pacuka kitart, mert? mitől olyan magabiztos még mindig? Mindig az az érzésem, hogy a Kevin sokkal többet tudott, mint amit elárult. S mintha valami lett volna a háttérben. Mindenesetre különös, hagy az ingyen ügyvédemről kiderül, hogy jóba van, sőt bizonyos bizniszpartnerja a Terrynek. Az ellenség csicskásának. Jó nem? Még jó, hogy nem mentem eddig följelenteni. Pedig valaki azt mondta. Pont megjelent egy zsaru. A szomszéddal beszélget. Már be akartam menni, de gyorsan visszaültem a kocsiba. Átállítottam a képernyőt feketére, a betűket sötétkékre. Na ezek a dolgok. Én nem akarok itt élni, nem tetszik ez az ország. Hihetetlen hazugság veszi körül. Néha azt gondolom, hogy nekik olyan természetes, de nekem nem az.

Jan. 18. Valami mindig gyanús, s már rohadtul utálom...

Az Jill napok óta nem ír. Lényegében azóta, mióta először rákérdeztem arra, hogy mi van a fiunk elolvassa a levelezésünket? A másik mikor arra kértem, küldjön nekem a regényhez dolgokat, amire emlékszik. Mert hogy mindig emlékezett olyanokra, amire én nem. S egy mukk sem. S lehet csak nem jól van, nem ér rá stb. Csak mindig ez az időzítés, hogy pont akkor? Írtam a Sandrának is, kérdeztem mi van az anyával, kíváncsi vagyok válaszol e. Azt is írtam, hogy szeretném a részleteket tudni, s hogy ne járjanak el a nevemben semmiben. Csak hogy legyen nyoma dolgoknak. Közben az Elenával beszélek, s az éjjel pont az jutott eszembe, hogy lehet mégiscsak a házfelújjítással kéne belefogni itt. De hát addig amíg ilyen kupi van, nehéz. Írni sem igazán tudok, a régi bullshit. Nem tudom mikor lesz már béke az olajfák alatt... A hát itt van a Paul, a Kevin, a Chris, a Terry,

mindenki. Aztán itt van a pénz is, amit a Jennye adott. Szombaton beraktam a csekket. S még mindig nem jó. Először ugye azt mondta, hogy készpénzt foga adni, azért kellett később mennem. Aztán adott egy csekket. Erre kiderül, hogy melyik nap van. Na jó, de ma már kedd van, akkor most mi történik? S hát kéne a lakbért fizetni, tegnap már lemondtam, mára, s el kellene mennem gyógyszerért. Mert hogy semmi. Pár metoprolol maradt, meg a kicsi aszpirin. De hát öt féle kellene. Még mindig több mint egy hónap van a fizetésig. Hülye vagyok? Ja, de akár meg is hülyülhettem volna már ettől, nem? Itt már réges rég nem szív szakadásról van szó, az már megszakadt régen. Egyszerűen csak baromság az egész. Ilyent senki sem csinál. Esztelenség. Nézegettem mi van, s hát katasztrófa. Az nem úgy van, hogy ház meg ház. Ez nem darabra megy...Nincs ház. Én nem akarok életem végégi szégyenkezni, na, azt már nem. Inkább most föladom. Szóval, ez volt a második érv. a harmadik, hogy miért mit lehet kapni. Nekem a mi házunk az nem harmincat, hanem háromszázat, vagy ögszázmilliót ért. Amikor azokat az értékeket kutatom, amiket ott meg lehet találni, s megpróbálom belehejezni az eladó házba, akkor egy viccet látok. Mikor utoljára pesten voltam láttam Budán egy pár jó házat. Nagy kert, kilátás, meg minden. De az se volt az. Nem, mert például nem volt a Balcsi. Meg a falu. Meg - a tölgyes, de hát bazdmeg, te jobban tudod! De jó, a másik oldalon tényleg ott van, hogy többet kellett keresni, még ennél is többet, hogy minden jó legyen. Illetve, azzal, hogy eladjuk rábaszunk, de újra rendezhetjük saját igényekre. Csak az a baj, hogy azt sem tudjuk mi az! Mert most nem az van, az majd később lesz, amikor már késő. S hidd el, én voltam, aki mindig ebben volt, mindig. Azok a lehetőségek, amiket említesz, nem léteznek. Ezzel a pasival nem lehet kezdeni semmit. Azóta próbálkozom vele, mióta ismerem, semmi. Ez egy állat, komolyan. Mint eset, a father Domán egy Miki egér hozzáképest. Nincs sehol senki és semmi. Engem különben legjobban az zavar, hogy el fogom veszíteni az emberi büszkeségem, s méltóságom. Egy fika leszek, s mi mindnyájan. Ha eddig sikerült is elkerülni, hát majd most ott lesz. Az egy kurva nagy tévedés, hogy olyan szar volt. Majd most lesz az! A szar az nem a szegénység, az szar az a tetűlét. Ugyanakkor millió és millió dolog el lett itt szúrva. Különösen fáj a teljesen kicsavart beállításom. Ahogy engem néztek. Nálam sokkal szarabbakat jobbnak tartotok, csak mert nem rokon. Így aztán mondhatnám ok. Hadd menjen, rohadjon meg az egész, majd jól rábasztok. Mert az biztos. De nem tudom ezt mondani. S ki tudja hányadik levelet írom már, ami arról szól, hogy jó, adjuk el, de akkor én nem akarok tovább élni. Ezeket nem küldtem még el, de kár lenne tagadni őket.

Levelezés a házról az Jillel jan. 18.

Jack, meg kellene érteni, hogy ami volt elmúlt...jl
A gyerekek elmentek/mennek, a mi házasságunknak vége, én szeretnék egy kicsi, falusi, 3 muskátlis.... és először sehogy se tudtam elképzelni,

de most már igen... magányra vágyom...
Ha majd lesz kedvük néha meglátogatnak a gyerekeim (vagy nem), de elegem van, nem akarok/bírok tovább 'keverni...
Lehet találni csöndes, eldugott helyet, ahol az ember magával foglalkozhat végre…és nem a külvilággal...
Te is tudnál, ha akarnál....
Ha nem a budai villákban vagy Tihanyban vagy ilyenben gondolkodnál...
Te nem vágysz nyugalomra?
Te vágysz emberekre?
én nem...
Kérlek gondold át, nem olyan szörnyű, nem kell belehalni, volt egy álom, nem sikerült...
Akkor fogja az ember a staubot….
Kérlek....

én elfáradtam és nem akarom tovább
az Sandra rosszul van az egésztől, ha nem megy el innen meg fog bolondulni, kérlek érezz már vmit iránta... A Borisz világutazó lett és majd egyszer lehet csinál magának, amit akar
mi már nem vagyunk egy CSALÁD....
sokáig ragaszkodtam hozzá, de be kellett látnom, hogy illúzió volt az egész....
kérlek, legyen annyi tisztesség bennünk, hogy hagyjuk egymást élni....
please
dátum2011. január 18. 16:0Jill
Jill címzett: saját magam
16:0 (2 órája)
Jill 16:0 (2 órája)

A ráfázás, hogy kettőnk közös tulajdona

de te elkezdted (vagy mindig úgy volt) nélkülem elképzelni csak nem sikerült próbálkoztál mindenkivel, mert a nagy bűnöm, hogy nem haltam meg, ugye, de ettől minden elment szarni és nincs más megoldás te nem tudsz engem kifizetni én meg nem tudlak téged ilyenkor az emberek eladják kicsit/nagyon beledöglenek, de ez van...don't look back semmi konkrétum, ha bármi lesz belőle, akkor mindenről fogsz tudni de csak akkor lehet, ha adsz egy papírt, hogy eladó vagy sajnálom (tényleg) mikor ideköltöztünk én is azt mondtam innen már nem megyek sehova de nem lehet tudni nem tudja az ember, hogy rákos lesz, hogy elválik, hogy meghalnak a szülei, hogy fölnőnek a gyerekei.. nem gondol rá ...mert buta, naiv, idealista, hibásnak született? mindegy.... tök mindegy...ez történik

vele és tovább kell lépni/élni...én még szeretnék egy pár dolgot, neked is van dolgod...lesz végre megélhetésed nem kell másról gondoskodni csak magadról és ne éld bele ennyire magad, ez a világ egyik legszebb helye, de VANNAK jó kis helyek...kellemes, eldugott, nyugodt, no szomszéd...én már láttam ilyeneket... nem ilyen nagyvonalú, de ez nem megy már, túl nagyvonalú ebben a helyzetben...jó gondold át, de sajnos ez van, már nagyon fáradt vagyok és légyszíves nézz utána annak a papírnak, majd én is megpróbálok....meg megpróbálok, ha lesz időm keresni vmi normálisabb helyeket, tavaly nyár végén az Évi mondott vmi Balaton környéki helyeket, majd megkérdezem, emlékszik-e rá, akkor holnap és köszönöm, hogy érted....

jan. 19. levél Jillnek a házaeladás a család és környéke...

(azt gondolom a leggyorsabb út, ha megpróbálsz megérteni...) nos, nem tudom, te honnan eladásával egy új fejezet kezdődik, s nem tudni mi. s ilyenkor az élet minden területén, s minden kultúrában valahogy összegzik a dolgokat. szépen végig megyek rajta, gyorsan s egyszerűsítve, úgyhogy próbálj meg kicsit türelmes lenni, jó? Nem ellened van, senki ellen se. lehet azt gondolod kihasználom az alkalmat, miért te nem? miért, nem kéne? miért mikor kéne? Dolgok elmúltak? Nem, még megvan a ház. Úgyhogy ne játszunk csak úgy egymás életével, s válogassuk ki, ami nekünk fontos, s intézzük el a másikat egy lekussolással. most, nagyon erősen valahogy úgy érzem, hogy egy jó ideje meg van nekem mondva a frankó. valaki, megmondja nekem, hogy mit csináljak. ami azért érdekes, mert ez állítólag fordítva van, volt…csak pár héttel ezelőtt a családom iszonyú fölhördülés közepette mindenféle hazaárulónak elmondott. s látom, hogy nagyon igyekszel elbagatellizálni, (ahogy szoktad) a Borisz levelét, de nem hiszem, hogy az csak egy elszigetelt dolog volt, a gyereknek rászállt egy légy az orrára… valahogy így látom: mindenki nagyon elégedetlen volt vala velem, mert nem teszek eleget. s mikor megjent ennek a nőnek a bandája, már ott volt ez a jó kis előítélet a rohadékról, az aljas szemét geciről. csak kellett hozzá egy kis véres meg májas töltelék, hogy rögtönítélő kivégzést lehessen tartani. én nagyon is jól emlékszem a sikoltozásodra, meg hogy miket mondtál. s hát jött a Borisz levele, amit nem ő talált ki. s szeretném megtudni ki adta a szájába azt, hogy én se ifasorőr, se carpenter, se költő, se semmi nem vagyok. az a rohadék nő mondta nektek, a családomnak ezt, s ti meg kórusban helyeseltetek? Miféle aljas dolog már ez?????Én azt hiszem, ezért önmagában is a pokolra lehet jutni. S írtam a fiunknak, figyelmeztettem, hogy óvatos legyen, mert nem tudja miről van szó, ki az illető stb. s erre írta azt a szörnyűséget. ami még nem tudni mit okozott. mert az ott van az egy életre szóló halálos fenyegetésével. meg a nagyon is személyre szóló megjegyzésével, hogy csak "vérezzen az agyad", ez a legszufibb az egészben, az egész Kelet belesápadhat ebbe. Még nem tudom mit csinálok vele...talán nem szeretnék ezzel élni, nem? Mi történik itt, kinek ment el az esze? S merjük

már megkérdezni: s mitől? Mindeközben kiderül, hogy a nő micsoda egy ocsmány állat, de senki nem mond semmit. erről írnak a Sufi irodalomban? a tanítás a sunyi hallgatásról szól? na neeee! Bocsánat, de tudok valamit erről, mert hogy Rumit fordítok egy ideje. csak úgy mellékesen mondom. de más ide vonatkozót is...

Nos, már csak pár dolog. Mindezek után nem értem, milyen alapon döntöd te el, hogy mi a helyes megoldás nekem. nektek alanyi alapon járnak dolgok, nekem nem? a gyerekek alanyi okból jogosultak, én nem? ők gyerekek, én nem vagyok apa? de ahogy végig nézek az egészen, vissza mik történtek ott, én azt látom, hogy nem én vagyok itt az erőszakos többé, hanem te. az elköltözésed, az autólopás, a rendőrség, a szerszámok eladása, a válás, a házeladás. s persze van egy vonal, egy lista nekem is, miket követtem én el. de majd oszlik ez a felhő mégjobban, s előjön, micsoda béna, s kétségbeesett kapálódzás volt minden, egy reakció a részemről arra, amit te kezdeményeztél, ami te tőled jött. tiszteletreméltó, ahogy bajaid ellenére fáradozol dolgok megoldásán. s hősies és önfeláldozó is, ha belegondolunk már pedig miért is ne gondolnánk bele? hogy miken mentél s mész keresztül és plusz, mert van, amit az ember nem is tud, meg nem is tudhat, hiszen nincs benne. úgyhogy elég nagy mozgástered van a megértésre. nálam biztos. ezért van, ami érthető. de van, ami nem, s én biztosan tudom, hogy ezt te is tudod. tudod, hogy az, ahogy te dolgokra reagáltál, az nem egy abszolút, s hogy ez a te hírhedt "bonnyai "módszered még a hályogkovács színvonalát sem éri el. én nem emlékszem réges régen kapnék tőled valami érdemlegest. Még egy pohár aludttejet se... de ne hidd, hogy mindenért téged hibáztatlak. Mindenkinek igazságot szolgáltat majd a saját karmája, nem az én dolgom az. De ebben a kitalált világban, hibáztatom én az Eu-t is. a terroristákat, meg a turistákat is, az időjárást. s magam is. sokkal okosabbnak, körültekintőbbnek, s szarevőbbnek kellett volna lennem. merczmihályfisnak. ja. s már Montereyben végrendeletet kellett volna írni. s akkor nem lenne kemence se, meg fölfagyott terasz se, s akkor is ki-bedőlne minden, de még csak el se lehetne adni. Vagy egy karcsú, áramvonalas, másik kiköpött ugyanilyenre néző betonerkély, egy panelban valamelyik Megyeren. Valamit – biztos – az is ér. én így látom. nézd, próbálj meg igazságos lenni, nincs mit veszíteni. ahhoz, hogy ez összejöjjön, meg békében lemenjen, valami minimális konszenzus kell. énnekem legalább is. én úgy látom, hogy valójában az életem adom oda valakinek, valamiért. s ők mondák meg nekem, hogy higgyem el, megéri...kicsit abszurd az egész. ráadásul nekem kurvára nem éri meg! az égvilágon semmi poén nincs benne. az a bazári kaleidoszkóp meg ingyenjegy világ vándorcirkuszaiba, nekem rohadtul semmi se mond, sőt, elmondhatatlan undort és émelygést ébreszt bennem, mint program. Egy ócska halált. De mondjuk ezt is magamra vállalom, az elvárásoknak megfelelően, mint eddig mindent. S azt mondom, na jó, mindegy. Csak hadd tegyem már hozzá, hogy minden aljas, Kafkás, raszputyinos miegymás szemétségem ellenére, én, a senki,

semmiéhez nem értő, aljasszándékú, családját leszaró rohadék, egy harmincmilliós házat hoztam össze, amit most szétszórunk a szélbe, hogy a másik harminc millión ki taníttatott, kigyógyíttatott családom a jövőben is boldogulni tudjon. nos, minimum ennyi. ha nem tetszik, hát sajnálom. ennyi nekem is kijárhat. Ti tisztességgel nem mondjátok, hát mondom én. S még mielőtt megcsinálom azt a papírt, várom ezekre a választ. mert jelenleg azt se tudom, hol van notary..., s lehet soha a nem is akarom megtudni.

Jack

Egy el nem küldött eszmefuttatás, terv Elenának, hogy mi is legyen… jan. 19.

houh.

Ezzel kezdem. Most itt reggel, azaz délelőtt van, egy hosszú éjszaka után, amikor nem aludtam szinte semmit. Tököltem. Meg totál diliben eltöltött napok, hetek, s hónapok után, hogy mi is legyen. Hogyan merre. Azért pár dolgot, egy kis háttérként szeretnék mondani, csak az utóbb pár napról: Éppen, hogy csak van egy pár fillérem, s a megoldás még több mint egy hónapra van, úgyhogy szívás. A legjobban az zavar, hogy nem tudok menni, hogy túszul vagyok itt ejtve a körülmények által, s azt viselem a legnehezebben. De megyek kifele, s az már jó. Legalább valamire tudom használni az aszkézisemet, amit oly keservesen megtanultam...Ezer gondolatom kavarog itt, mi legyen. Úgyhogy remélem, ami itt jön, annál jobb. Volt egy olyan, hogy venni itt valamit, felújítani, s jó pénzért eladni.

De hát mindig mindenről elkésünk, mondja valaki. Mert hogy ez kurvára nem jó ötlet, derült ki, mikor utána néztem. Venni lehet, csak eladni nem. Annak, akinek rengeteg pénze van, annak oké, mert majd egyszer.

A másik: Volt egy olyan, amitől amúgy mindig irtóztam, hogy venni házat, lakást, akármit, s kiadni. Havi nyolc-kilencszáz dolcsi marad. Hét, minden után. Az probléma ezzel ez a kettő: itt kell lenni, ha valami van, Ill. Az ember agya főbérlővé rohad. Lassan de biztosan. Elég sok ilyen embert ismertem, s abszolút egyértelmű. Tehát ez se. Aztán van minden napra valami apró kudarc élmény, de azokat már nem is sorolom. Három: Nézegetve az ingatlanokat otthon, hááát, elég meredek. A kisdobos meg úttörő korból is kinőtem, úgyhogy pontosan tudom, mi mivel jár. Vehetek én akárhol akármit, de mindennel gond lesz, dolgozni kell, költeni kell rá, s egy csapda megint. Úgyhogy ki-zoomoltam, az egész világra, hogy micsoda végtelen lehetőségem lesz, de hülyeség. Aztán gondoltam, elmegyek mégiscsak, s megpróbálom a vallási közösséget, itt, amíg baszom az anyám, hátha az orrom előtt van, nem kell sehova se menni. Felcsippent valaki, valami fitneszes szentfazék. a szentséget, a szent embereket, meg ilyesmi. Elképzeltem, hogy majd jó lenyalom a hajam, pici szakáll, mosoly töretlen, halkság, s

nagyon finom lányos mozdulatok, puha kézfogás, s párás tekintet. Van itt egy nagy buzi templom Venice-ben, Epithamy katolikus katedrális, ala Amerika, izé, ne kérdezd meg mi. Körbejártam, s összeraktam a múlt szentestei képpel, ahogy az illatos kurva gazdagok tólultak ki, én meg ott álltam a rongyaimban, észrevétlen. S ilyenkor mindig a Jézus jut eszembe, meg hogy ehhez mit szólna. Hát baszódjanak meg. Ezt. Erről majd még. Úgyhogy, - nem először – sarkon fordultam, s annyi.

S hát, próbáltam bedobni mindent, hogy megmozgassam szűk agyam, mert hogy döntenem kell.

Nos ittam kakaót, vodkát, tejet, s malt likőrt, ami súlyosan butító feka sör. Aztán lefeküdtem, vergődtem egy órát, s onnantól egész éjjel tököltem. S ez jött ki. A dolgok úgy alakulnak, hogy szabad legyek. A családom elengedett, még mit akarok? S ezt még írásban deklarálták is! Azt mondják, ha ennyit adok nekik, többé nem kérnek többet. S még nekem is marad valami! Mi a f.…t akarok? Ez olyan, mint a mesében. Ebből, - itt majd most logikai láncokat füzök, - az jött ki, meg le, hogy akkor nekem többé nem kell felhalmoznom, ezzel kész, vége. Akár elmehetek las Vegasba is s elbaszhatom az egészet öt perc alatt. Amit persze nem fogok megtenni. De akkor mit? Nos, ez is ment, mint a karikacsapás. Ezen a ponton, életem tapasztalatai azt mondják, hogy nem nagyon lehet senkiben megbízni. Egy kivétel van, abban, aki szabad, meg hasonlóan gondolkodik, mint te. (s újra és úja előjön ez: valami oka kellett, hogy legyen, hogy mi találkoztunk.) Csak el kellett jönni az időnek, hogy megértsük, az mi. Nekem ez – mindazok után, ami történt, iszonyú sokat jelent. Nem ugrálok én itt, nem valami hamari hamvas ez, no nem. Hidd el tudom miről beszélek, csak most itt nincs hely és idő kifejteni, de majd az is eljön. S itt most visszakanyarodok pár mondatban valamire, de mindjárt hozzátenném, hogy ez nem házassági ajánlat, hanem baráti-üzleti. Ja. Az alapvető ötlet, amit én régóta feszegetek így nézett ki: Van egy nő, meg egy férfi, s új életet akarnak. S nem normális lenne az, ha összeteszik, amilyük van? Úgy értem, az anyagit is. Mert hogy egy új élet az sok újítással jár, az meg sokba kerül, nem? Eddig mindenki értette, mindenki egyetértett, de aztán egy másodperc múlva minden fölborult. Pedig az alapötlet, változatlanul azt gondolom, jó. Egy feltétele van: Ha az illető felekben megvan a kellő intelligencia, Ami elég ritka, meg erő, hogy a megegyezést megtartsák. Még cinkesebb. Közben majd ugrok hat lépcsőket, hogy haladjunk...Itt vagyok én, fogok kapni egy valag pénzt, nyugdíjat, apámvalaga.

S mint egy Krőzus. s azt se tudom mit kezdjek vele, pedig valamit kéne. S hát végig néztem az életemen, magamon, elég súlyos. S nem az a fajta vagyok, aki kurva heppin el tud lenni, abban, hogy hülyíti magát. Na nem, az más. S hát aki ismer, tudja, hogy nem adom föl könnyen, hogy maximalista vagyok, büszke és hiú. Valami földesúr lehetett ott valahol mert pontosan úgy érzem magam, ha elllazulok. Talán ebből érthető. Most már rövidítek. Oké, valami jóra, de elmegy

a kötcsei házunk, minden álmával, s lehetőségével együtt. Amin meg is lehetne sértődni, de jobb, ha nem. Magyarországot, azt a tájat, a Balatonnal feladni nem tudom belátni miért kéne, s hogy komoly egészségügyi károsodás nélkül lehet e. Asszem nem. Amerika nekem bebaszott, mert kiismertem, megtanultam, s rendelkezem a kiváltságaival, (it van a legjobb eü. Ellátás a világon). s megszoktam. Tehát azt se kéne feladni. Minden cucc, ami a világon nekem kell, s több, lényegében ott van a házban, s onnan el kell vinni, kérdés hova? Nos Innemtől kezdve már csak azt írom, amit kiokoskodtam. Tekintettel, hogy te vagy az egyetlen ember, akiben meg tudok bízni, arra gondoltam, hogy: Mi lenne, ha adnék neked pár milcsit, csak úgy, (ez teljesen fair, ha jól belegondolunk minden részletébe, punktum. De tényleg.) Nem nem, nem ment meg a búrám. Továbbiakban felajánlanám a szakmai és egyéb segítségem a házad építésében, felújításában stb. S mindezt addig, úgy, ahogy te ezt jónak látod. Padlástól a pincéig, s fizetség nélkül, ill.

Ezért: Mikor elkél a ház, odavihetem a cuccom: bútor, szerszám stb. Szerintem elfér. Egy évben pár hetet, hangsúlyozom pár hetet, csövezhetnék nálad, egy erre kialakított bungiban, sarokban, padláson, kertvégi rötyiben, akármi. Kicsit ezt kifejteném: Arra gondoltam, hogy megcsinálom mégiscsak ezt a motorhomeot, s végig járom vele amerikát. Jó lefotózom, s egy szép nagy képeskönyvben kiadom. Magyar csöves ilyent még nem csinált, lesz kapatja. A másik könyvemnek is, de az másik tészta meg műfaj, de azt is írogatnám közbe. Nyáron, mikor ott van az a örökszerelmem tó, akkor meg ott lennék rajta, a hajómon. Mert hogy nekem még mindig kéne legyen egy vitorlásom, biza. S hát nekem tényleg ez egy ősi álom. Csak a Jóisten a megmondhatója mennyire, le egészzen le, az utolsó akámiiig. De, mindenki tudja, hogy néha jön egy bazdmeg vihar, szar idő, s hát addig kéne nálad lenni. Télen meg itt, mert itt nem kell fűtés meg hasonlók. Vagy, - Ez is felmerül: Veszek ott is egy járgányt, amit amúgy is kéne. Egy kis buszt, s azzal, nem ide megyek délre, vagy nem csak ide, hanem arra délkelet Ázsiának. Állítólag ott is vannak érdekesnél érdekesebb helyek, mint Perzsia, Kína, meg a nagy ó, India. De Görögről is lehetne szó. Szóval tényleg úgy gondolom, hogy hozzád csak úgy néha beugranék. Kicsit beszívni a falusi illatokat, a hangokat, dumálni, meg csinálni a kéglit, naná. Hadd csináljam már valakiét, ha nekem nincs. Elkorcsosul a tudásom a végén...fenébe is. Én semmi mást nem kérek ezért, **semmilyen tulajdonjogot**, semmit. Ha ez is rábaszás lesz, az én úri vesztem, mint az Adynál. A vers – a francba is, csak cifra szolga, az úr én vagyok. Nem? Hol vagyok én hozzáképest, , a nagy költő szifiliszéhez? Ugyan már...Ha néha kicsit ott lehetek, az fasza, mondta Szerénke. Gondoltam egy pár milliót adnék a dologhoz, remélem elég. Teljesen értelmetlen másfele kevernem, nincs is hova, nincs is minek. Pitiáner, megalázó, rengeteg elvesztegetett idő, rohadtul nincs hozzá kedvem. Ha nem kell, odaadom a szegényeknek, vagy mi. Az jobb? S ahogy mondtam ez nem vakera, nem házassági ajánlat. A bölcsesség azt mondja, hogy

maradjunk barátok, érdek nélkül, igazi szeretetben, megértésben és tiszteletben a másik élete, dolgai, akármilye iránt. Én nekem ez az utolsó reményem, hogy van ilyen. S az, hogy ki kivel van, az az ő dolga. Tovább. A ház eladását szeretném, hogy az én részemről te intéznéd, több szempontból. Kicsit lüke lettem, s már annyira sem érdekelnek a részletek, mint régen, ami lehet súlyos. A pénzt te eltennéd nekem. Addig, amíg rendesen el nem lehet rendezni. Ez az az egész elég gyorsan lemehet, pár hét alatt, ahogy az Jill mondja. Én nem tudom mikor tudok innen elmenni, úgy néz ki, hogy március vége fele. Lehet az még jó, ezt nem tudom. Ha otthon leszek azonnal kell vennem egy autót, anélkül semmit. S hát el kell költözni. Aztán megcsinálnánk a házat, s én világgá mennék a nyár végén. S van itt még egy dolog, egy biznisz elképzelést, s régi. Van énnekem egy nagyon érdekes hinta tervem, amit már itt csináltam, amerikai. Soha sehol még nem láttam, de itt egyszer létezett. Úgy lehet elképzelni, hogy két bölcsőlábú fűrészbakszerű dolgot egy hosszú padló köt össze, amire rá lehet ülni. S ahogy meghajlik, a két láb, mint a hintaszék ide - oda megy. A rugózástól. Ezt gyönyörűre meg lehet csinálni, s vagy élénk legó színre, vagy pöttyösre, vagy akármire le lehet festeni, s az egész világon árulni, s rohadtul meggazdagodni belőle. Szerinem öt perc alatt találok elég falusi zsenit, manuált, aki ezt tudja – a betanítás után csinálni. Egy csomó anyagom van ehhez otthon, de lehetne is venni. Minimális pótlással ki lehet egészíteni a gépeket, ami nekem van, s már mehet is. Kell egy műhely, ne túl nagy. Vagy nálad, vagy bérelni egyet, venni egy pajtát, akármi. Na, ilyenek, remélem semmi fontosat nem hagytam ki. Nehogy azt mond nekem, hogy nem, mert rögtön a kerekek alá ugrok. Még egy csomó más lehetőség, finomság is van, mehetünk pecázni, hajózni kirándulni, olykor, mert hogy ott leszek, s remélhetőleg nem ebben a búbánatban, ahogy. s még ide is lejöhet kérem! Ja. Naszóval, bízzál bennem, mondta a Ká. Mondjad mi az izi, mert kéne az ok az Jillnek, hogy tudja mondani a kérőknek. Kicsit össze-vissza lett az egész, tudom, de bizton érted. Azért van ebben valami értelem, nem? Igazság is, meg lélek, meg ja. Ha nem csak kérdezz. Nem vagyok kétségbeesve, nem fogok megváltozni, már nincs mire, hova, miért, mikor, ennyi volt, kész, jó ez így. Mindenféle papírok, meghatalmazások, apámizéje. Na, mindegy, elküldöm ezt.

Jack

Csak már el innen!

Jan.22, tíz harminc. Éjjel.

Húzom az időt, ne legen olyan rémes az éjszaka. Írhatnék minden nap, de nem tudok. Rengeteg minden eltűnt a szörnyűségekből, de itt maradt ez a végeérhetetlen várakozás, mint egy börtönben. Kimondhatatlanul undorodom ettől a helytől. Már mindent össze vissza variáltam. De szörnyű. S hát ilyen volt már, ha visszagondolok.

Annyira kézzelfogható lenne azt gondolni, hogy szörnyű egy életem volt, de viszolygok ettől. Mintha tényleg ez valami mesterségesen kitalált dolog lenne, erőszak. De azt is tudom, nem teljesen az. Van azért ebben valamit.

Legjobban az zavar, hogy elrohant az egész, a semmibe. Mintha semmit sem tudnék arról, hogy mi a jó, furcsa nagyon furcsa. Mert vannak, akik nem tudják, s azoknál – talán megbocsájtható. De, aki tudja? Miközben, ha fölidézek mindenkit, akit valaha is személyesen vagy mint élő embert ismertem, olyan nagyon kiemelkedő életet nem látok. Sőt, rendszerint rám szoktak emberek úgy nézni, mint akinek színes, érdekes, boldog élete kellett, hogy legyen. Szóval, itt van ez a két véglet. Mindegy. Ma faszoltam a Glentől egy biciklit kölcsön. S kiderült, hogy nem felejtettem el! mert azért fölmerült bennem, jaja. Viszont az is kiderült, hogy majd ki köpőm a tüdőm az erőlködéstől, nem kapok levegőt. Viszont az egész egy kicsit mintha jobb lenne. Emlékszem arra a rettentő szúró fájdalomra, levegőkihagyásra, amit az első pár futó lépés után tettem. Nos, ez már egy kicsit jobb. Jó szar a bicikli, de nem baj, fogok menni. Befér a kocsiba. Minden nap főzök, most paprikás krumpli volt, de már a holnapi gulyást is fölraktam. Jó marha hideg volt ma, éjjel is az lesz. Mondtam a Danielnek, nem biztos tudok fizetni lakbért, olyan nagyon nem volt oda, azt mondta, megbeszéljük. Persze mondtam, hogy jön mindenhonnan a lé. Ma megpróbáltam valamit előre jutni az Elenával is, remélem nem fázok erre rá, mert amúgy elég béna tud lenni. Az Jillnek is írtam, igyekezvén a figyelmét felhívni arra, hogy ne vágjon át, mert akkor nem adom el azén részem. Közben próbáltam helyrekani pár dolgot, de ez nem megy. Érzeni, hogy szarban van. S nagyon próbálja félresöpörni a múltat, minden formában. Azért küldte a Hookert is. Még mindig több mint egy hónap van. Pénz az nuku. Mosni is kéne, de nem merek elmenni, mert nincs benzin. Semmi sincs. A kaja elég lesz. Nem tudom kapok e munkanélkülit, még semmi. A szerszámokkal semmi. Remélem nem lesz belőle balhé. Lassan le kén feküdnöm. Holnap huszonhárom.

Jan. 23. Pici változás, áll helyre a Mátrix.

Milyen érdekes, hogy pont erről olvastam, hallgattam mostanában. A Heidegger hozta föl, mások fölkapták, nagyon menő. Hogy az összes nagy igazság meg hit meg elmélet, meg minden egyéb mögött ott van valami, a lét. Az ontológia, létezni a létben, s nem foglalkozni mással. Egyé válni vele. Mert amúgy s ott mindaz a térhálós összefüggésrendszer tesz annyi és annyi mindent relatívvá, s még nyitottabbá. S hát én ezt az utóbbi időben elég ocsmányul elveszítettem. Napok óta nem tudok beszélni az Jillel, nem jól van. Mondtam oké, gyógyuljon. De közben nagyon hülye gondolataim támadnak örökké. Kiderült, hogy föl akarta fogadni az Elenát, mikor én a jailen voltam. Nem tudom ez mi, de föltettem neki a kérdést. Ma beszéltünk az Elenával is, Skypon. Hát elég nehéz. Mintha nem értené a dolgokat. Furcsa, mert hosszú távon valahogy – talán mert szimpatizál?

Együtt haladunk, de a részletekben mindig valami hihetetlen, értetlenséget, nehéz fölfogást tanúsít. Afféle női szakasz, ami szörnyű. Végül is ebben semmiben sem különbözik az össze értetlen nőmtől, akikkel való balhéim megértésére próbálom rávenni, miközben ő is...Képtelenség nem? Írtam neki egy levelet, mik az elképzeléseim, de nem érti. Aztán hosszan próbálom élőben elmagyarázni, nem érti. A nők másképp gondolkodnak. ÁT kéne írni mindent, mint a komputernyelv, a Windows. Nő Windowsra. Ez jó. Az jutott eszembe, hogy ez egy amolyan átmeneti időszak. Nem is lehet várni tőle többet, csoda, ha egyáltalán. S nem akarom elaltatni magam, kibújni a felelőség alól, amiért nem csinálok semmit. Mert hiszen állandóan csinálok valamit. S nagyon készülök már arra, hogy odarakjam a fejszét a börtön falához, mégsem meg olyan hirtelen. Ki kéne csusszanni, ja, Rumi bátyó, hallom. Látom az új HOLDAT, s ismerem az eszeveszett rohanást, ami az életem volt eddig. Csak a jóisten adjon hozzá időt és erőt. ars poetica önvédelemre. Sokak szemében amolyan hebehurgya alak vagyok, derül itt sorba ki, aki állhatatlanul ugrál össze-vissza az életben. S különösen azok mondják ez, akik belemerevedtek valami nyomorba s azóta is tagra nyílt szemmel bámulják a" piros folyón sodort élőket" S emlékszem, még igencsak zsenge koromban valahol a változtatásra, s alkalmazkodásra való képességet találtam a legmegfelelőbb tulajdonságot a túlélésre. Ez azóta is szorgalmasan és híven alkalmazott gyakorlatommá is vált. Sokszor mikor épp a legjobb volt, akkor változtattam, nem kevés áldozatot vállalva, föladva s elölről kezdve mindent a meggyőződésemért. Tudom, hogy ez az „örökös változtatás „lehet hülyeség, ha valaki nem tudja az mi. Nos, erre mondanék pár mondatot: Azt gondolom, hogy a jó élethez jó dolgok kellenek. Aminek utána kell menni, nincs mese. Valamilyen formában, s nem okvetlenül fizikailag, de úgy is. S sehol sincs egy lerakat, jó dolgokból, ahol az ember minden megkap egy helyen, s kész. A „világ össze helyéről" kell összeszedni. Alkati igényemnek megfelelően én ezt az otthon – „ahonnan az ember elindul", s a család összehozásában láttam. A technikai feltételek ehhez a mai világban levő kényelmi eszközök, berendezések, nyugaton és keleten vannak. Szoktam erről írni, olyan, mint egy jó kert. A családtól az ember mindent megkap, s annak mindent meg tud adni. Ezek a dolgok, aztán ily módon létrehozzák azt az életteret, ahol még egy dolgot lehet tenni a tökéletes és boldog élethez: alkotni. Imígyen gondolván, föladtam keservesen kivívott könyvtárosi –népművelői, szórakozóhely üzemeltetői tevékenységemet, s családommal egy távoli, s idegen országba távoztam, s nem kevés gyötrelemmel és fizikai megpróbáltatásokkal járó munkákat végeztem három évtizedig, hogy azt a bizonyos „kertet" létrehozzam. Ahova aztán, mint aki jól végezte dolgát hazatérhetek, s irhatok. Irhatok, azaz rendesen feldolgozhatom életem mindama élményét, amire nem volt a rohanás közben lehetőségem, de amit gondosan lejegyeztem. Közben történt pár dolog.

A kapcsolatom a feleségemmel tönkrement, ennek fő okát a betegsége s annak következményeiben látom, de szerepet játszott benne a több évtizedes távházasságunk it, amit az egzisztenciális előbbre jutás érdekében, közösen vállaltunk. (azóta számtalan próbálkozásom volt, hogy találjak egy megfelelő társat, de ez mind szörnyű kudarc volt, aminek még hosszú ideig kell fizetnem az árát. Így aztán erről a dologról a továbbiakban lemondtam. A családdal való kapcsolat is tönkrement, mert a gyermekeink számára az a környezet nem megfelelő állandó ottlakásra. Plusz a diplomáik mellé szükségük van még tovább pénzre is. Nekem, változatlanul az maga a paradicsom, az édenkert, s nyugdíj korba érvén, megtehetném azt, hogy odaköltözöm, s CSAK írok. Ezt viszont veszélybe sodorja az a tény, hogy a családom egyöntetűen a fenti ingatlan eladása mellet van, ami mindenkinek anyagi könnyebbséget jelent majd, nekem pedig újabb vesszőfutást az életben, egy alkotásra alkalmatlan cigányélet folytatását, s erkölcsi és filozófiai bukást is, mert az egész csak üres beszéd volt a részemről. A várttal ellentétben nem minden mindennel lett, hanem semmi semmivel. Minden nagy és fontos dolgot, amit megítélésem szerint az élethez összehozni kell, most egy marék földimogyoróra váltjuk. Ez egy a Balatonra néző, hatszobás, négyszáz négyzetméteres, központifűtéses, kemencés, amerikai konyhás, ebédlős, négyfürdőszobás ház tizennyolcezer négyzetméteres telken, gázzal, vízzel, kúttal, szőlővel, pincével, műhellyel, garázzsal, internettel, s adósságmentes. Betonút mellet, s nincs közvetlen szomszéd.

A családom az ég világon semmilyen kapcsolatot nem tart fönn, még csak nem is akarja tudni mi van velem. A dolog persze sokkal bonyolultabb, de mégis szeretném valakinek föltenni a kérdést, eladjam e a házam? Avagy, így, erre nem létezik válasz? További kérdésekre szívesen válaszolok.

Jack

jan. 25 ig. Soha nem lesz vége ennek a hónapnak. Én még ilyen lassú időt nem láttam. Minden nap egy hétnek tűnik.

Hát, pénz az nincs, semmire nem költök. Négy valamennyi jut naponta a kajára, hogy tizennegyedikéig elég legyen. Most fogyott el a nagy fazék gulyáslevesem, ill. Még egy kicsit ki is fogok dobni. Nincs hűtőm, ez volt a legutolsó nagy csapás, mert azért az. Jó sok minden kárba ment, meg iszonyúan korlátoz, mit tudok venni. Az olcsó boltban nagy adagok vannak persze. Ez az egész evés főzés, háztartás környéke szörnyű. Még jobb körülmények között is az, de így, víz, lefolyó, hűtő, wc, edények és más eszközök nélkül egy nyomor. De az aluljáróban se jobb...gondolom. Sok sikert mondta a Kevin, mi után kölcsönösen", hogy vagy" -ot cseréltünk, s meg is válaszoltuk, jól". Biztos várta, hogy megkérem, én is vártam, hogy fölajánlja, hogy megcsinálja, de nem. Nem tudom nem e kár volt az asszonnyal beszélni, s felhívni a figyelmét, szerintem az rágott be, s

mondatta le vele a további segítséget. Szóval, megvan a paksaméta, gondoltam az egyész csak idő kérdése, az meg sok van. De nem. Nem lehet rajta eligazodni, s ha nem jól csinálja az ember, valamit félreért, akkor az egész selejt, sőt, még meg is büntethetnek. Amúgy is pénz. Ezt az egészet próbáltam elmagyarázni a Rubinnak, de persze nem érti, s jól el is küldött a p.…ba. a másik is kioktatott, a magyar, mert hogy tanácsot kértem tőle, mintegy hülyegyerek. Valójában az is vagyok. Mondta, minden ötletemre, hogy jó, csak „be is kell tartani, s majd számonkér. Kicsit a hajdani apósomra emlékeztetett. Egy kicsit ez, egy kicsit az, ez volt a lényeg. Aztán a Kevin után bicikliztem a venici Waterway parkban, fölfedeztem, hogy egy shopping centerben végződik, a Publixnál. Végül is. Aztán találtam egy Masonic helyet, hát érdekes ez. Azért jó ez a vadbarom Rubin. Ott javítja a szarát a Tonynál, bütyköli a hajóit. Mikor hosszasan elnyekeregtem, - mert hogy az Elena beizzított, - hogy jó lenne megszabadulni az asszonytól, akkor jó lebaszott, hogy hülye vagyok, semmit sem tud csinálni, s abba kéne hagynom a rinyát. Ja, az Elena viszont azzal jött elő, hogy mi van akkor, ha megjelenik a némber otthon, mert itt kifúj. S elkezdi, hogy ő az én feleségem, s jár neki ez, meg az. A biciklizés megy, ami jó, de kurva fárasztó. Ami hagyján, de a seggem is teljesen szétmegy a szörnyű ülésen. Változatlanul jó idő van, bár hűvös és borongós. Hát fürödni azt nem lehet. Benzinem is alig van, pedig el kéne menni mosni is. Abban reménykedek, hogy hamar megjön a tax izé és lé is hamar csinálható belőle. Ez egy kis megkönnyebbülés lenne, még ha pár nap akkor is. Mert még mindig van ötven valahány nap a nyugdíjig. Hogy lehet ezt kibírni? A másik oldalon meg örülni kéne, hogy nem kell dolgozni, mert hogy hát ez van a dolog mögött. A munkanélküliről semmi hír. El kéne mennem, oda is, bár nem nagyon bízom benne. Túl sok mindent nem sikerül összetarhálnom a nagy jóléti társadalomban. Közben egyfolytában – nem tudom megállni – a camper felújításán álmodom. Mikkel szerelem föl, sztereóval, pl. meg fölfújható csónakot veszek, meg mosómedvét, meg kicsicsázom, meg minden. Pedig még az odébb van, ha megkapom a házból a lét. Március? Végül is. Lehet május. Szülinapi ön lepi? Kis rollermopedon is ábrándozom. Mert azt könnyű lenne kikapni, tárolni. Valahol az volt, hogy huszonöt feetnél ne legyen a camper hosszabb, mert a nemzeti parkokban kicsik a parkolók. Hm. Ez harmincnál is hosszabb. A pótkerék kilóg. Aztán az is eszembe jut, hogy a kisautót, ha meg tudnál kicsit reparálni, meg lenne hozzá benzina, már az is kurva jó lenne, s az nem olyan sok lé. Szóval, ez egy nagy remény. Mert akkor kicsit el tudnék menni, ez tényleg megöl ez a rabság. Mi van még? Ja, igen, a Rubin mára szerez címeket, ahol ingyen ügyvédeket találni. Kétlem. Az Jill ügyesen elpasszolta a labdát, van esze a nőnek, sokkal okosabb, mint én. Ezért aztán kurvára észnél kell lenni vele. Semmire sem válaszol, azt mondja, hogy kicsit előre szaladt, a jó idő miatt. De valójában szar idő van, s nem úgy van az, hogy gyere buci bekaplak. A Boriszra semmit sem mond. Ügyes, nem? Az Elena megkeresését is eltussolta már nem is tudom mivel. Pedig lesz,

amit nem fogok hagyni. Mindenesetre én elmondtam, mi a bajom, legalább elhangozzon. Aztán az is eszembe jutott, hogy a Sárközi kertben kéne venni valamit, egy kulipintyót. Itt egy dolog van, ami miatt aggódni lehet, hogy betörnek. Nem tudom azt se, hogy van e ott villany, meg viz, meg ilyenek. De szóval Kötcsén venni valamit. Attól még az Elena is működhetne. S hát írnom kéne, de ahogy már mondtam, amíg nem futnak le ezek a dolgok, addig ez egy átmenet lesz, ilyen faszom össze-vissza. A hajóra sem válaszolt, jut is eszemben meg is kérdezem megint, meg megnézem a mailt. A kajajegy előbb jön, ez az egy jó van, hm. Az már kevesebb mint három hét. Tizenkilenc nap. Kurva életbe.

Nem tudom mi jön még...jan. 25.

Délután a szomszéd közölte, hogy jön a telek egyik tulaja, s nekem nem tudom ez mit jelent. Jól vagyok ott, ahol vagyok? Arrébb kell mennem? Kirúgnak, miután amúgy sem fizetek? Nem tudom, mindenesetre, ha innen el kell mennem, akkor annyi…Francba is, pedig már közeledik a megoldás. Meg kell jönni ennek a kurva taxizének is. Nos, ráadásul jött egy marha nem vihar, s minden elment, az összes internet. S nem értem, mert hogy itt nincs vezeték. A server? Azt sem értem. Se kép se hang. Elég rendesen esett, pont lent voltam a beachen, nagy kényelmesen, elkezdett esegetni, s aztán rákezdte. S eszembe jutott, hogy minden ablak nyitva van. Rohantam, de szerencsére olyan nagy baj nem lett. Pedig ilyen zuhét még nem láttam itt. Mindegy, a lényeg, hogy most megint nagyon be vagyok szarva. S persze a válás dolgoknak nem nézett a Rubin utána. Az asszonyával van sok baja. Erről beszélt. Lehet, ezért olyan arrogáns velem? Milyen jó nekem, nincs kivel bajlódnom? Fene tudja.

Ljég jan. 27.Ja, kaptam hivatalos értesítést. Egyrészt gyorsan ment, mert van, akinek akár több mint egy év is lehet. Nekem egy fél volt.

Viszont valamit félreérthettem, mert azt hittem jan. Vége. Erre mondják márc közepe, mármint az első fizetés.

Namármost. Én tavaly aug. óta nem dolgozom, nincs jövedelmem, emiatt. S hát ne kérdezd meg miből élek. Itt, kb. Havonta a normális élethez szükséges rezsi az minimum 1500 dolcsi. Tehát hat hónapja kb. Havi kétszázból vagyok. S tényleg nincs egy fillérem se. S még március közepéig kikell húznom. Ja, ez a ház eladás ez végérvényes. Az Jill nagyon titokzatos, de azt mondja van valami fix vevő. Valami főmufti lehet, szerintem a Orbánéktól. Fogalmam sincs, hogy mikor, majd, ha kijön a jó idő, akkor lehet házat eladni, mondja az ex. Úgyhogy nem tudom még mi lesz. Valami olyasmi motoszkál bennem, hogy egy kicsit ez, egy kicsi az. Itt is, otthon is. Kéne venni egy pi...nyi házat, telket, akármit, egyébként meg hajózni, meg utazni. Meg pihenésként egy kunyhóban írni. Lehetőleg közel a vízhez. A lét rárakják a számlámra, s még otthon is kéne valamit faszolni, mert

hogy dolgoztam vagy tizenöt évet. Remélem arra is jár valami. Amúgy, ha érdekel a ház fele, megveheted, akkor megmarad Kötcse. S persze építenék neked, meg amit akarsz! De mindegy, csak mondom. Amúgy harminc az egész. Szóval, mindenképp várnom kell, amúgy mennék én már, mint az állat. Hát, kb. Ennyi. Majd írok még, csak ez sem olyan egyszerű. Puszik

Jack

jan. 27 azért még majd egy darabig eltart, mire ezt a lökött nőt elfelejtem, mert hogy minden nap kicsit rá gondolok.

A dolgokról, ami tudok, azt kell gondoljam, valami nem stimmel. Tudom, hogy mások is, hogy voltak velem, nem tudom miért lenn pont ő kivétel. A legalapvetőbb dolog, mindaz, amit adtam neki. Hogy lehet azt csak úgy átugrani? Dűlőre jutni fölötte. Nem hiszem, hogy volt neki még egy ilyen pasija. Aki így bánt volna vele, aki így szerette volna, aki így értette volna, aki ennyit tolerált volna stb. De a legfontosabb, hogy ennyi minden kapott volna tőle. A Edit ugye azt mondta, hogy ő már nem akar több naplementét látni, de ilyent a pacuka soha nem mondott, sőt.

Nagyon is jól esett neki a kapás. S akkor? Persze bunkó is volt, s tulajdonképpen a saját bunkóságának lett az áldozta. S nem először. Valójában beszélt is erről, homályosan, nehezen megfogalmazva, de tudva. Arról beszélt, hogy van ott őbenne valami disszonancia, akár, hogy is. A Ráérző jutott eszembe, a nagy ösztönösségével. Azért ez szörnyű lehet. Pedig a pacuka nem volt buta, na nem. De ezek a szörnyű indulatok..., eszembe jut, hogy nézet ki. Szerintem a bolondéria határán volt, úgy össze volt zavarodva. Nem egészen pontosan tudom miért. beszélt is róla, hogy miben volt ott ő Dányban. S hát csak össze kell hasonlítani a két arcát, a legelsőt, mikor megismerkedtünk, meg a legutolsót, mielőtt elváltunk. Hát ég és föld. Ill. Még pontosabb, ha a velem való együttlét harmonikus időszakából választunk valamit. Régen is volt jó arca, az nem tudom, hogy jött össze. Szóval, szinte minden héten rámjön egyszer: miért nem hív föl? Miért nem hiányzok neki jobban? Miért nem hisztizik be? Bár nem olyan fajta, bírja, mint az állat. Arról nem is beszélve, hogy itt a kocka ugye el lett vetve. Mert azzal, hogy beadta ezt a restraining ordert, ő sem beszélhet velem... kész, vége. De ezek valójában csak amolyan futó érzelmek, a bánat, hogy már valami megint nem sikerült, pedig mennyire szerettem volna. Mert igazándiból legalább annyiszor gondolom, hogy ahh, milyen jó is, milyen szerencse is vagyok. Amúgy is egy jó nagy kupleráj az egész, mert rengeteg kis részletben mindenféle problémákat lehet találni, olyan, mintha állandóan ráfáznék, - miközben – a lényeges, fő vonalban, meg mintha iszonyú szerencsém lenne. Ha megnézem pl. a naplót, végestelen végig azon rimánkodtam, hogy hogyan tudnám elveszejteni, lerázni, ezt a nőt.

Hogy tudnék megszabadulni tőle, miközben végestelen végig ott volt a konfliktus, hogy nem lehet, mert hát kellek neki, szüksége van rám. S egyszer csak ő, puff! elvágott mindent. Egyetlen szablyacsapással. Azért jó lenne tudni, mit gondol. De nem vitatkozva velem, ezzel, itt, hanem ő, magától, De ugye az, aki nem ir naplót, utólag azt mond, amit akar, s értéke nem sok van. Kivéve..., ha őszinte. De őszintének csak egy szerelmetes, s nyílt kapcsolatban tud lenni az ember. Az meg már náluk soha többé nem lesz. Még egy lehetne, egyszer, később, találkozni valahol, s beszélni erről. Nagy kérés, minek? Ezzel az egy mondattal – paradox módon – rontott el mindent. Mikor azt mondta valakinek, hogy attól fél meg akarom ölni. Ráadásul van is egy ilyen beidegzés, a Kevin is említette. Aztán milyen vicces, én mondta, hogy miért is nem tartják érvényben ezt a távoltartást? Mi a különbség, amíg menta buli, akkor is odamehettem volna, megszegni... s azóta is. S s hogy tiltakozott a Kevin, hogy az milyen egy baromság, nem ér semmit. Aztán puff, mégiscsak azt csinálták. Persze tudom miért. Nekik muszáj volt kiszállniuk a buliból, s a legegyszerűbb ez volt. Ami ugye azt jelentette, hogy mégiscsak az én javaslatomat alkalmazzák. Nincs más! S én, a hülye bevérzett agyú ruszki pontosan tudtam, egyszerű józan magyar paraszti ésszel, hogy mi a megoldás. A csavaros agyú amerikai még kicsit nyűglődött, de aztán ő is feladta.

A szabadság lehetőségei

Nyilvánvalóan a szegény ember szabadsága a legtöbb esetben mindenféle korlátokba ütközik, s előbb utóbb hátrányokba torkollik. De sok társadalom lehetőséget ad bizonyos egyéni manőverezésre, mobilitásra, vargabetűk levágására. Mert a kiváltságosságért is árat kell fizetni s az egyenleg kimutathatóan nem száz százalék. S az is biztos, hogy lehet kezdettől fogva azokra a ciklikusan a mozgásból adódó előnyökre, lehetőségekre jobban koncentrálni s azokat kihasználni. Önmagában legalulról legfelülre kerülni egy életen belül szinte képtelenség, meg lutri s akkor még nem is tudja valaki, hova kéne menni. Nincsenek abszolút páholyok, abszolút kiváltságokkal, s előnyökkel. Az egyes személy számára egy nyilvánvaló esély adódik, végestelen végig az úton ide lehet kanyarodni – ez pedig az egyéni növekedés kizárólagos útja. S modern nyugati társadalom majd mindenkinek megadja a lehetőséget, hogy így kiugorjon. De arra senki se számítson, hogy egyedül meg lehet a család egész problémáját egy életen át oldani. Általánosságban ez semelyik nyugati társadalomban nem igaz, keletebbre meg még úgy sem. De elhatározhatunk egy pontot, egyénileg, amikor kiugrunk. A pszichológiai nehézségek elviselésére meg feltételezzük, hogy elég erősek vagyunk. Arra bőven van forrás, hogy valaki önmagát megteremtse, s meggazdagodjon – valamilyen formában. Nos, én erre látok nem i lehetőséget, ha kis szerencsém van, lesz s túlélem ezeket a heteket. Ugyanakkor nem is tudom mikor, talán Érden laktam ilyen körülmények között. Beszélhetünk itt a fizikai-

materiális körülményekről, de sokkal inkább a társadalmi hátrányokról. Igazándiból ez egy szégyen. Hosszú életem folyamán eléggé megkérgesedtem de az ilyen alacsony színvonalnak én is kiszolgáltatva vagyok, akarva akaratlan. Tulajdonképpen furcsa, mert itt az, ami az itt élőknek nem annyira rossz, az nekem, aki mélyebbről jövök már visszataszító. Ezért is van aztán hogy képtelen vagyok barátkozni velük, olyan lenne, mintha visszamennék a múltba. Mintha az eredményeim degradálva lennének. S nem mintha nem tudnám elviselni, hiszen olykor át meg átszivárog valami onnan ide, innen oda. Csak kellemetlen, s főleg primitív. Van a dolgoknak egy arányuk, ahol a tisztaság, a rendezettség, a biztonság olyan valami, ami megéri, hogy áldozatot hozzunk, vagy dolgozzunk érte. Mert kapunk cserébe valami jobbat. Akkor igen. S valójában mindig erről a csereértékről van szó, amit aztán egyéni dolgainkra kell tudni alkalmazni tudni. Kényelem, biztonság, komfort, na meg a lehetőségek széles skálája, technikai is. Computer nélkül, s fenntartott internet kapcsolat nélkül nem lehet a netet használni. Következeségképpen ki, s lemaradunk dolgokról. Így. Nálam a nagy paradoxon az, hogy én tudnám a dolgok nagy részét mire használni. Az ember az messze nagyobb igényekkel rendelkezik, mint az átlag. Nem úgy, mint azok, akik a legelemibb s elérhető lehetőségeikkel sem élnek, s azért meg aztán végképp semmit sem tesznek, hogy még többjük legyen. Valójában önmagukat kárhoztatják egy alacsony színvonalra. Miközben, lehet azt látni, mi mindenre van lehetőség. Jöttemben keltemben lépten nyomon volt alkalmam látni és elemezni, hogy miben különbözök én, meg a Körülöttem lévő gazdagabb amerikai. Én most nem beszélek a szerencsétlenekről. S s hát lehet egy csomó felsorolást tartani. Amíg megvolt a családom, amíg volt bizonyos dolgokra pénz, Szigetre például, hajózni, hazajárni, - addig nem igazán lehetet t nekem keserűséget okozni a hátrányaimmal. Nos, ez az egész struktúra felbomlott, s az a kérdés, hogyan tudok egy másikat létrehozni helyette. De alakul. Tegnap például hajnalikg nézegettem a digitális fotózás és filmezés új korszakát, s amit úgy tűnik nekem is majd lehetőségem lesz egyszer rendesen használni. Kb. Három-négyezer dollárról van szó, annyi felszerelés, de ez a csúcs. Ezzel mindent meg lehet csinálni. S akkor mindjárt jönnek a dolgok csőstül elő. Kiderül, hogy mi mindenre nem volt nekem időm. Kiderült, hogy a Nabokov egy lepkeszakértő volt az irósága mellett. Mikor, hogy? Nyilván volt ideje. S felmerül, hogy még csak nem is igazán tudtam, hogy mennyire elbasztam az éltem? Néha fatálisnak érzem a dolgot, s úgy érzem, hogy már mindenről el, s lekéstem. Különös tekintettel az állapotomra, mindenből, ami majd még eljöhet a rosszabbikra számíthatok, mert többre egyszerűen nem lesz kapacitásom. Bár megmondom őszintén bízom a teherbíró képességemben, abban, hogy egyszerre sok mindenre vagyok képes. Eddig is azt csináltam. Ha belegondol valaki, akkor ez egy sziszifusz volt. Tulajdonképpen egy percre nem nyugodtam, még betegen is egyfolytában tettem vettem, fáradhatatlanul. Az is kiderült, hogy az a sikerélményes himbilimbi még egyáltalán nem halt ki bennem. Ha

olyasvalamire van alkalmam csinálni, ami jó, akkor igencsak sokra vagyok képes. Nos hát ezekben bízok. S igazándiból, csupán néhány het van ez, hm. Azért ez disznóság. De azért egy kicsit hülye is voltam, ezt is el kell ismerni. De hát nem lépheti át az ember a saját árnyékát.

Már azután íródott, hogy fölmondott...

Tízen hat nap van a foodstamp. Olyan ötven dollárom lehet még. Három valamennyi naponta. Egy liter tejre való.

Vagy egy kenyérre. Van még pár konzervem, meg különben is, fogyni kéne... Azt szoktam a fogyásra gondolni, hogy na de nem most! úgyhogy csak úgy csínjával. Kárognak itt a varnyak, de jó idő van, süt a nap. Szerencsére itt csak úgy jön meg megy egy egy balhé, egy két napit tart. Úgy nem szokott beállni, mint otthon. Semmi nem történik: hiába adtam be a munkanélkülit, s irattam a jogi segítővel levelet a szerszámokért. Megállt az idő. Felfoghatatlan, hogy mondhatták ekkora távolságra ezt a szart. De nincs mit csinálni, mint várni. Azt próbálom, hogy nem izgulni, úgy csinálni mintha minden jó lenne. Semmi semmivel. Írni sem ír senki. Csak a varjak kárognak itt. Lesz ebből még élet?

Jan, 29. szombat. Pénz nélkül majdnem, de mégsem? Belelkesedtem, szinte egész éjjel nem aludtam,

mert ezen morfondíroztam: mármint milyen jó lesz, mert majd megyek a camperrel, fényképezek, meg minden. S hát fogalmam sincs milyen is a valóságban, mert még igazándiból nem próbáltam. Az előkelő buzi campingeket láttam, azok iszonyúak. A State meg nemzeti parkokban meg nem sokat voltam. S hát mindenféle kifogások merülnek fel. Olvastam egy pasinak a tanácsait, hogy kell ingyen élni. Jó, csak afféle üldözött vad élet, csupa bujkálás, rejtőzködés, hazugság stb. S persze lehet még mindig jobb, mert úton levés, de félek, hogy gyakorlatilag megvalósíttathatatlan, mert már öreg vagyok. Kiöregedtem ennek a lehetőségéből. S hát, akkor sem csináltam, mikor még fiatalabb voltam. A legnagyobb probléma a társadalmi érzékenységemmel van, nagyon tudom rühellni az alkutyaságot. Nyilván más is. Tényleg belemenős vagyok, vállalkozó, hétpróbás, de nekem is vannak korlátjaim, mint a szégyenlőség. Igazándiból menő szeretnék lenni, na, nem hivalkodó, hanem finoman az. Ehhez vagyok hozzászokva. S lehet, át lehetne tuningolni az embernek magát, de ezzel az agyi zavarodottsággal nehéz. Valójában az a baj, hogy kevés a pénz. Olyan határeset. Túl sok mindent akarok? Föl kéne ezt újítani. Kicsit közben nagy, s nem biztos ez kel. Közben meg jó lenne. Mert sok szar lesz. Szóval, ha figyelembe veszem, mennyibe kerül egy napi camping, meg a benzin, meg a nyugdíjam menyi, meg mi mindenre kell pénz, hát a jövedelmem az kevés. De hát kapok egy valag pénzt. Kérdés költsek e abból. Mert ha arra a pénzre gondolok, akkor már is egy csomó tervem van. Otthon kéne venni valamit. Itt se ártana. Fényképező, meg hajó, meg bicikli, meg ruha, meg computer, meg apámfasza. Fölújítani ezt az izét. Ez egy tízes. Mármint

a cucc. Ami nem olyan sok. Kérdés, hagyjak én hátra valamit? Lehet, egyszer majd el kellene kezdeni számolni.... Csak hát addig kár az időt vesztegetni azzal, míg nagy vonalakban nem nézzük meg miről is van szó. Az biztos, hogy egyik oldalon kibaszott türelmetlen vagyok, hogy miért nem történik már valami, nincs pénz, hogy tudnék lépni – miközben – nem is tudom, mi lenne jó, s éppen ezért nem is tudom, mit akarok. Most tökölök rajta. Szóval, ha fordítva nézzük, lehet fordítva is van. Mármint jó, hogy tél van otthon, s nincs vevő. Jó, hogy nem vettem meg valaki ősszel. Jó, hogy majd még csak most fogom megkapni az elsőt, lóvét, hogy ilyen későn lett jóváhagyva. Meg is kellet kicsit gyógyulnom. Ki i kell ezt az egész campingezés találni, hogy a gyakorlatban hogyan is működik. Végül is biztonságos ez a szarakodás. Szóval, nem is tudom mire is hangoljam magam. Az biztos, hogy nem akarok cigány lenni. Walmart parkolókban küzdeni a zsarukkal. Főleg azért, mert az is kiderül itt, hogy valójába milyen öreg és kényelmes szar lettem. Kicsit elmegyek itthonról, s máris jönnék vissza. Főleg, ha ez normálisan használható lenne, függönyök kinyitva, rendes és szép helyen stb. Akkor még többet ott akarnék lenni. Miközben azt is tudom, hogy milyen kurva nyomasztó tud lenni a hőségben. A hőség elől haza kéne menni, egy jó hűvös magyar házba, ami nincs.... Ha minden csipri-csupri szart meg akarok venni, akkor meg nem marad semmi. S egyszer jó lenne nem ennyire pengén elvágólag lenni, hanem egy kis tartalékkal élni. S akkor ez még csak a felszín, mert minden csak amolyan felvetés, gyakorlati tapasztalat, élmény, miegymás nélkül. Biztos jó is lesz, majd, ha megyek, felszabadító. De azt meg naivitás gondolni, hogy akadályok nem lesznek. Az egész út változások sorozata, s akkor szokott történni valami. S hála az égnek még mindig elég kreatív vagyok, de az is biztos, hogy úgy mentálisan, mint fizikailag sokat veszítettem a formából, erőmből. Egy óra munka egy napra, s kész. S hát ez az egész egy kuva nagy mátrix s elég szorgalmasan építgetem, nap mint nap. Még azt sem hiszem, hogy ha tök jól lennék, akkor annyival gyorsabban menne. Lehet még több aggályom támadna, s csak egyhelyben topognék. A lényeg, hogy rengeteg összefüggése van ennek. Például, hogy mire jó ez az egész? Miért nem ülök le a picsámra, valami egyszerű falusi kilátással, s kész. Mért ugrabugrálok. S eszembe jut a kötcsei kilátás. Hogy az nem csak a fizikai értelemben vett kilátás volt. Mert annak rengeteg más összefüggése is volt, a szomszédok, a falu, a táj, a tájolás, az éghajlati összefüggések, az anyagi felszereltség. A privacy, s még száz dolog. Tehát olyan, hogy csak egy kis egyszerű vie, nahát olyan nincs. A hülye Szókratésznek annak volt, de hát én sokkal barokkabb vagyok annál. Mindig is az voltam. Néha már azon aggódok, hogy nem is elég ez az idő, hogy milyen jó is itt, s majd, hogy fog hiányozni az a jó kis álmodozás, amikor még minden lehetséges volt. S innen nézve, olyan nagyon sok időm nem maradt. Mi, egy hónap? Kettő? Addig kell kitalálni, mi a bráner. Az Jillnek irt levél: kemény asszony vagy te, néha őszintén tisztellek,

ahogy tartod magad. velem az van, hogy várok, képtelenség. kevés ennél képtelenebbet lehetne rám sózni. s próbálok valamit összerakni a romokból, lényegében kóválygok. valami stabilitásra vágyom, valami rohadt unalmas biztonságra, rutinra, ahol semmi sem változik, minden nap ugyan olyan, de azért mégsem mindegy, milyen. se gödörben, se kukában, se számonkérésben, se félreértésben, se rosszindulatban, se a szomszéddal szimbiózisban, se egyedül a világ végén, meg ilyenek. muszáj lesz valamit kitalálnom, valahova belőnöm a dolgokat, mert másképp nem fog menni. olcsó, triviális piti hazugság meg nálam már régóta nem működik, újabban meg még úgy sem. egy csomó kényszer volt rajtam, ami jó is, mert kötelez. kiskunfélagyháza óta én nem vagyok a szó régi értelmében szabad, mert elköteleztem magam. most meg? most meg valami változik, s kicsit Ilyesztő, mégha annyiszor és annyian sóhajtoztunk s balhéztunk is érte. az más volt, vágyakozni sokszor könnyebb meg szebb is. ahogy a Baudelaire mondja, szépen. De jó lenne már történne valami, mert ez a redvás semmijenség ez nekem biztosan nem megy. nem tudok két buszmegálló között egyik lábamról a másikra állni. ugye te se olyannak látsz? mindentől függetlenül a hajó érdekel. lehet neked semmi nekem valami. talán az az egyetlen dolog a világon, ami nem kezdett még elrothadnia többi tele van kukaccal. úgyhogy mondjad mi van vele, jó? na, ügyi vagy, ügyesek vagytok.

Jack

jan. 30. Haladunk – azaz jó dolgok jutnak eszembe... talán ez lenne a legjobb cím,

mert több szinten is mintha valami történne. Használom az agyam, persze. Pár nap óta, alig alszom. Ezer dolog megy a fejemben, kicsit ijesztő is. Eszembe jut az az ember, aki alig alszik, mégis jól van. Mindig irigykedtem rá, s mindig szerettem volna olyan lenni. Persze hiú reménnyel.

A Camping:

Eszembe jutott – végső kétségbeesésembe, hogy majd mindent föl kell adnom, s ez se megy, - hogy mi van a nemzeti parkokkal? Azok olcsók...S lehet ki kell pótolnom majd, de mégse olyan rettenetes. A másik meg hogy az nem olyan formális, kocka s csicsás. Mert azt nem bírom, annak tényleg nem tudok megfelelni. Arról nem is beszélve, hogy valószínű a közönség is sokkal jobb. A következő a pénz volt. Hiszen majd egy hónapom van a biztositásra, s lehet addig megjön a taxos papír, s lesz belőle valami, ill. meg tudom mutatni valakinek, s tudok annyit kérni, ami kell. Arra föl. Az mégiscsak könnyebb. Arról nem is beszélve, hogy még meg is tudom oldani. Az is lehet. Szóval, kicsit könnyebb. A következő pedig az írás. Hogy tök hülye vagyok. Mert itt van a terítéken minden, s nem látom. Tulajdonképpen a napló egy szabadvers. Mindannak a szubjektív megélése, ami

történt velem. Gondoljunk a kedvenceimre: a Joyce-ra, a Poundra, az Eliotra. Ez elég is. Ezek nem valami konkrét dologról írnak, hogy ott, akkor mi is történik, persze arról is. Hanem arról, hogy mindaz, amit ott s akkor történik, az a művész fejében, mit okoz. Hogyan keveredik mindazzal össze, amit tud. Nos, miről írok én? Ugyan arról. Persze van bőven ott felesleges s senkit nem érdekló nyávogás is, de hát az a szubjektív töltelék. S mégegy. Igazándiból egy ideje jócskán izgat az dolog, hogy mindaz, amit látok, tapasztalok jártamban keltemben, hogyan változik, alakul, vonul, mint érték bennem. Mire jó, mire lenne jó, miért nem jó, s amúgy is, hogyan helyezkedik el a nagy egyetemesben. S hát ez a kérdés igencsak mindig is izgatott. Izsák a gyerekkor óta, a Radványiak pincéje, szódásüvegei, a málnaszörp sztriptíz tollért, s mind és mind. S lehet több szinten az egész, lehet story is. De lehet egy ilyen réteg. S hát ez baromi jó, mert mint valami film, ott van az egész, csak nyilvánvalóan ki kell tölteni hézagokat, narrációval, színnel, hússal, nevetéssel, s csiklandozással. Még nem tudom, élettel. S persze eszembe jut az egyes szán negyedik személyben, a Felrlinghettitől. Nem tudom mennyire nagy, amit ő csinál, de nekem nagyon tetszik. Például a kutyája, nem? S eszembe jutnak a képek, hogy be be kéne tenni egy-egy képet. Asszem ki kell mennem, lehet elmegyek a Walmarba, kenyérért. S ünnepellek. Háromnegyed öt van.

Jan. 31. hétfő – milyen szép nap! Ezer értelemben. Még nem száz százalék, de valójában új fejezetet kéne nyitnom, s fogok is, még ma.

Mintha, óvatosan mondom, mert hihetetlen, véget ért volna a szörnyűség. Innentől kezdve már jó kell legyen. A hétvége még szörnyű undorban telt el. Minden nap elpöcsöltem itthon, aztán hosszas szörnyülködés után elindultam valamerre. Mert hogy a hányásig utálok mindent itt, minden egyes helyet. Messzire ugye nem mehettem, mert hogy a benzin. A legacys park, a nokomosi beach, a vízi park Venicebe, hát kb. ennyi. Az utóbbiban legutóbb betegre gyalogoltam magam, - mégse fogyok. Biciklizni is szoktam, de hát szörnyű. Egyrészt iszonyú fárasztó, másrészt szétmegy az olcsó gyergen a seggem. Meg amúgy is nehéz hajtani azt az öreg verdát. S hát a napok! Ezt a rohadt vánszorgást, ez a január volt életem leghosszabb hónapja. Na mindegy. Pénz az nincs, s majd még elsejéhez két hét a foodstamp. De igazándiból, különösen nagy remény nélkül, hogy abból gyorsan lenne valami, az adó visszatérítési papírra várok. Meg – azt is csak úgy mellékesen, minden hiú remény nélkül, a munkanélküli segélyre, amit már elég régen beadtam. S ami ezután jön, az egy tanulmány az emberi linkségre, szarságra, nemtörődömségre, meg még sok minden másra is. S különösen az amerikaira, s már nem először. Nos, gondoltam elmegyek a Walmartban kenyérért, mert hogy éjjel megettem a két maradék muflonomat, s annyi. De előtte föltöltöm a vizeskannáimat, a Billnél. S hát, kit látok a túloldalon: a Glent meg a Terry Grantot, a „bizniszmant". Furcsa összeállítás, a Glen házánál, de akkor még semmi

más gyanúst nem láttam ebben. De mondom odamegyek. Hi, hi, elég hűvös fogadtatás. Keresett a feleséged" kiabálja a Glen már messziről. Mi? Ja, most az egyszer tényleg nem hülyéskedek. S miért, kérdem, ahogy közelebb érek. Nem tudom, s nem is mondtam meg neki. Valószínű felét sem értette, amit mondok, de hát én elmondtam. S mondtam már neked, családi dolgokba nem keveredünk. Tiszteletre méltó, de valahogy iszonyúan utálom mikor ezt mondják. Mert azért pletykálnak ám, de ez a mondat kiválóan megfelel a kettős méricskélésre, éppen mikor, mi alkalmas a kibújásra. Ennél nemtörődömebb nép nincs még egy. Miközben, a felszínen, ez a tisztelettudó, s tiszteletteljes udvariasság, ez a kifinomult diszkréció jó részeben a legjellemtelenebb emberi hozzáállásra is jó alkalom, s tisztán lehet látni, hogy csúszkálnak át meg át bele. Mindegy, rövid beszélgetés lett, elbúcsúztam s, feltöltöttem a vizeskannáimat, amikor jön a Daniel, a Bill felesége. S mondom neki a lakbér dolgot, meg hogy remélem jönnek a papírok, s erre mondja, hogy a Bill már rég megkapta...S eljöttem. S az úton végignyilalt rajtam, hogy netán valami baj lehet az enyémmel. Hiába adtam meg a címet, mégiscsak a hotelhez küldték, s Chris megint lenyúlta, s odaadta a hülye picsájának? S máris láttam mindenki elégedett arcát, a kaján vigyort, hogy megint átbasztak. A nő eltévesztette? A nagy rutinba, csak beírta a régit, netán egy másik volt? Rohantam haza, ki sem vettem a vizeket, s próbáltam hívni a Christ. Vasárnap reggel. Mondom neki, a levelek miatt hívom. S persze nem veszi fel. A rohadt állatja. S megint látom a hülyeliba sunyi kun pofáját, ahogy köpködi a lóvét. Én meg a totál őrület határán itt álok hónapaok óta. Hívom újra, és újra. Semmi. Kikeresem a South-East Leasinget, hívom, s persze hogy nincsenek ott, bár ezt nem mondják, hiszen vasárnap van. Visszarohanok a Glenhez. Gondoltam, megkérem, én viszszaviszem, menjen nézze meg a Christ hotelnál.

Az asszony már teszi a geci proli megjegyzéseket. Mondom neki, erre aszondja: „már nem dolgozom ott. Se én se a Terry. Ja? Ja. Nos, ez érdekes, s különösen, hogy egyikük sem mondta, nekem, a volt főnöküknek. Valahogy nem dicsekedtek el vele, s soha ki sem derül, ha ez nem hozom elő. Mondom neki megint, de nem, ő oda nem megy, nyugodjak meg. S egyszer csak hív a Chris. Végül is rendes. S kérdem megkapta e? Mondja nem. Kérdem odaadta e az Pacukának, mondja nem. Hacsak más nem adta...Már próbáltam hívni a Terry Purdyt is előtte, de az se veszi föl. Mi a franc van itt. Végestelen végig reménykedek, s állandóan a telefont nézem, hogy hív e a Tim, vagy a Jenny? S nem. Próbálom hívni őket, s kiderül, hogy a vonalas telefon, amit tudok ki van kapcsolva. Hát persze, mert hogy vették azokat a csicsa mobilokat. De hát én sem kérdeztem meg a számát. Ha most elmegyek, nem tudom befizetni a biztositást, mert éppen csak annyi benzinem van, hogy. Még van egy icipici olajam, mert hogy az meg folyik. Nem lenne jó, ha szétmenne a motorja. S elindulok. Mindenféle gondolatok kavarognak bennem. Elutaztak? Ez egy remény. Vagy valami baj lett velem?

Valamiért megorroltak? Mint később kiderült, valami ilyesmi is lehetett a dologban, furcsa. Rohanok az autópályán, szerencsére nincs nagy forgalom. S otthon vannak, mind a ketten. Kopogok, a Tim kikiabál, menjek be. S mindjárt látom az előszobai kisasztalon, hogy ott egy csomó levél. Csak az enyémeket szokták ott tartani. Hi, hi. S már mondja is a Jenny, hogy hívott ám. Ami nem igaz. Előveszem a telefont, elkezdem keresni, s eszembe jut, hogy most már nem mindegy? Mire lenne jó rá bizonyítanom. De majd szét esik a fejem. Próbál hívni, s ráadásul jó a szám, megszólal a telefonom. Legalább az lett volna, hogy rossz száma van...Kb. öt napja itt vannak a cuccok., már meg is lehetne a lé. Merthogy, kiderül, hogy mindent megkaptam. Heti kettőszáz valamennyit a munkanélküliségre, majdnem egy évre. S itt van az adó is, segítenek kiszámolni, s kb. annyi, mint tavaly, még egy kicsit több is. Valami huszonnyolcezret csináltam, s arra a visszatérítés majdnem kétezer. Szédelgek, nem akarom elhinni. Képtelen vagyok gondolkodni. Lehet más ilyenkor számolgatna, én nem. Csak azt tudom, hogy vége. S akkor jön a sluszpoén. Ott járt a Rodney, az a takonygerincű állat, s kérdezte a Jennyt, hogy mit tud arról, mi énnekem a szándékom? Hazamegyek? A Jenny meg nagy kajánul rögtön rávágta, hogy hát persze...! Mert hogy: akkor a hülyeliba szarban van! Deszép. Lehet deportálják nélkülem, hehe. S hát, szóval, ezért keresett... A Rodney valami furcsa dolgot is, állítólag mondott, miszerint az előző felségem is keresett nála...Nos, mi akar ez lenni? Mindenesetre észnél kell lennem. A lényeg, hogy ezután hazajöttem, bezabáltam romlott babkonzervből, sok sültkrumpliból, feka sörből, meg vodkából, s elájultam. Aztán iszonyú bélgörcsökkel elmentem autókázni meg a sétálni a sarasotai kihalt downtownba, hazajöttem, s egész éjjel nem aludtam, csak félig éberen verődtem, s emésztem, ami történik. S ma megyek, próbálni valamit bekaszálni. Remélem minden okés lesz. Na, majd folytatom. Most el kell vinnem a „szemetet". Január vége, állapotok, meg merre és hova? S mivel ér véget a január? Ja! a „minden mindig másképp vannak, mivel másképp? A munkanélküli hivatalban kiderült, hogy ja, majd postán küldik az egyik hetet, a másikat meg majd utalják, ha lecsekkolták a bankot, meg egyebeket. De hát ez meg hetente, van. S ráadásul úgy néz ki, hogy ezt minden héten nekem kell kérni. Ott is segítenek, majd meglátom. Iszonyú kupi van a papírokkal, úgyhogy rendet kell raknom. De ma a ruhákat csináltam, meg a taxot. Azért ez egy elég elfoglalt élet, mit mondjak? Éjjel megint nem aludtam, ez szörnyű. Ábrándoztam, minden féléről, hogy majd milyen fasza is lesz. Mi mindent csinálok a camperrel, hogy fényképezgetek, merre hova megyek stb. S egyedül. Jó bizi leszek, mint egy méh. Már is az vagyok. És akkor nem bolondulok meg. S tényleg nem tudnám ezt csinálni semmilyen nővel, ez egy dzsanki élet. De erről majd többet. Mert ugyan akkor elképesztő szabadság is. S komfort is, meg minden. S úgy elképzelem ezt a skálát, egyrészt más korokkal összehasonlítva, már országokkal. Laptop, autó, annyi kaja, amennyit csak akarok, ruha, internet, filmek, könyvtár, s még a java csak most jön. Mert ha megkapom a pénzt,

húha. S lassan beindulnak itt is a dolgok, kicsit zötyögős. Pl a taxos helyen kiderült, hogy ellentétben, amit a Jennyék mondtak,

nem 1980 jár, hanem a fele. Kilencszáz.

De hát az is jó. Remélem nem lesz baj vele, mert. Nos, több szempontból, - mert singli vagyok, mert többet csináltam? meg ilyen faszságok. Mindegy, van itt egy csomó minden, valamelyik csak működik majd.

S közeledik a tavasz is, amikor majd otthon a nagy lóvé...

De hát addig még – ne felejtsük, itt van a február. Amit nagyon szerettem volna, s erről – is – ábrándoztam, hogy ha lehetne látni a lóvékat, akkor azért volna mit csinálni a camperem. De így félős lesz. Kéne számolni, de majd inkább holnap. Tökéletes úgy se lesz, mert ahhoz kéne a fényképező, az meg sok-sok lóvé. Ja, meg szerszámok, anyag. S egyik sem „annyira" olcsó. A másik, hogy tényleg kéne látni ezeket, hogy egyáltalán merre. Mert azért annyira nem vagyok még mindig biztos. Lehet mégiscsak haza kéne menni, akkor meg minek költeni itt erre a pénzt. A személykocsit amúgy s minden féleképp meg kéne csinálni, s akkor tudnék menni. Mert most az lenne a jó. Ja, s az is pénz. Folyik az olaj, remélem csak valami cső, s nem drága. Kicserélem én, de azért az is pénz. Szóval, akkor tudnék menni. Amúgy van mit csinálnom, például rendet rakni, mindenütt! Mert amerre csak fordulok mindenütt iszonyú a kupi. Az írásokban, s arra nincs kifogás, az marad, jön velem, akár mi is történik. Rengeteg idő és erő elment a Hülyepicsával való huzavonával. Például le kéne fogynom, mert rettenetesen nézek ki. Mint egy disznó, s nagyon utálom magam érte. S ez idő, mert kell exercisozni. Bassza meg. Kéne egy job bicikli, mert ez nagyon ciki. De hát ez a fényképező párja lesz. A nagy kiadásé. Ha. Rengetegszer eszembe jut, hogy ha a nagy álmokból nem lesz semmi, akkor a legnagyobb lesz, mert akkor megyek haza. Csak nehogy az legyen, hogy az se. Mert? Valamin elbukik? Min? Egy kocsi kell otthon, akármilyen, azt meg csak lehet kapni. Akkor úgy is bum élet lesz, ahhoz meg nem kell csicsa kocsi. Nem? Valami öreg verda. S én, otthon, óh, asszem igencsak boldog lennék. Valójában fölmerül, hogy az lenne a legjobb megoldás.

Nem menni sehova, s nem csinálni semmit. Ellötyögnék én ott. Van ott minden, ami kell.

Mert a lényeg azzal, hogy ha kapnám a nyugdíjakat, az bőven elég a megélhetésre. Mindenestől. Fűtésestől, javíttatásostól, miden. S hát itt van, a szívem meg az eszem mást akar. Próbálom én kurvára egyensúlyozni ezeket, egyiket sem megtagadni, nehogy már az legyen, hogy semmi. Tudom én az eszem is a szívem is használni, hogy mentsenek meg, tegyenek boldoggá. Hozzák ki az élet-

ből a legjobbat, s ami nekem jó. Szóval lelkileg, szellemileg, minden féle szempontból rengeteget dolgozom ezen, naponta művelem, mint egy kis kertet, s teljesen meg vagyok győződve, hogy ezt nem lehet jobban csinálni. Függök a pénztől, de minden eshetőségre csinálok egy tervet. Kicsit is, nagyot is. Elengedhetetlenül fontos nekem, hogy ebből mindenképpen győzelem legyen! Hogy volt ott Érden az állomásra mentén? Művészet vagy élet. S mi lesz ebből? Mi a nagy tapasztalat, tanulság, hova megy ez le? Valahova a kettő közé. S az egésznek a színvonala majd az lesz, amit a kurva kibaszott pénz lehetővé tesz. Ezt pontosan látom. S egyáltalán nem akarok mentegetődzeni, s nincs is miért.

Ráadásul iszonyú áldozatokat hozok mert ez az út a Golgota. Ezévi első leltár.

Az első pont volt, hogy csináljuk meg az álmot, Kötcsét. mindenestől, családostól, konformostól, meg miden. S mentem, s csináltam. Mindent csináltam. Mindent, amit csak ember csinálhat. Ebben olyan tiszta a lelkiismeretem, mint a gyermeké, aki most született. Mindig, mindenütt mindent megtettem, a legjobb képességeim szerint, magamat nem sajnálva. Ha valaki nem hiszi, hát nézzen utána, ott van. Csak olvasgasson bele kicsit a naplómba. S elment a család. 2005-ös hazatérésem óta, egy őrületben élek, ahol eltűnnek az álmok, eltűnik minden, s az a kevés kis lehetőségem marad, amivel ez a bekezdés kezdődött. Egy vándorcigány leszek, vagy egy remete Kötcsén. Ezek a kilátások. Az, ami 2005 óta történik, az csak egy színes dekonstrukciója mindennek. S a egész ott, azon a nyáron kezdődött, amikor hiába mondtam mindent az Jillnek, s a végén elment... Azóta, nőkkel próbálkozom, próbálok alkalmazkodni hozzájuk, de sehogy se jó. Úgyhogy a következő lépés az egyedüllétes megoldás lesz, kell legyen. Itt is vannak azért kis, társas lehetőségek. Még mindig ott van a randivonal. Naponta jönnek a teljesen abszurd levelek, amiket kidobok. Valójába csak azért nem szüntetem meg, hogy montírozzam, mi megy a nagyvilágban.

Nyüzsögnek a nők.

Nyüzsög a víz a nőktől. Így is mondhatnánk.

De hogy az mi? Hát annak csak a Jóisten a megmondhatója. Persze, sejtem. Lesz énnekem még női kebel a kezemben, érinti még az ajkam. Hozzám simul még valaha valaki is? Megsimogatja az arcom? Fölém hajol érdeklődve, vagy rám tekint? Törődik azzal mi van velem, rajtam, bennem? S mindezt én is megtehetném vele netán? Óóó. Nem része ez a világnak? Nem része ez annak, amiért élni érdemes? Amiért áldozatot hozni érdemes? De hát ez mostantól már csak amolyan részleges lesz. Annyira elképzelhetetlen ez az egész. Annyira érthetetlen. Mert még mindig meg vagyok győződve, hogy olyan kevésen múlna. Hogy van olyan nő, akinek én jó lennék, akinek van valami kis pénze, s úgy a kettőnkké már elég. S boldogan összeállna velem, ha tudná, vagyok. Csak ezzel az a baj,

hogy meg kéne ismerni egymást, kiismerni egymást, meggyőződni tényleg úgy van e, érdemes e, s végigcsinálni. Namármost, ehhez vagy szerencse, vagy hat emberélet kell. S ezeket ismerjük. Úgyhogy innentől kezdve mindenféle kis megoldások, kis frappánságok s lehetőségek vannak. Illetve...egy bentről kifele nézve.

Csak csinálja az ember, s a többi jön magától. Lehet ez a kívülről irányítottság, így önmagában egy baromság? Vagy mind a kettőt kéne csinálni?

PELIKÁN ÉS TÖRPEHARCSA

Tágabb szemmel, nokomosi képek

Az biztos, hogy már csak attól a kis, kevés jobbságtól, megy az agyam, a kezem, a lelkem, repül, egyáltalán kiemelkedik a vízből, nem úgy, mint az a pelikán a nokomosi vizekben, aki úszott úszott, ki tudja hova úszott, ki a végtelenbe görbülő tenger temetőjébe, ment le a nap, szállt le a sötét kiszolgáltatottság, benne az éjjel, mert hiába próbálta újra és újra, szárnyai nem tudták fölemelni többé testét a vízből, ahonnan eddig életét táplálta. S ki tudja mit lett vele. Tudom, de ennél többet nem akarok tudni. S pont elég, hogy pont ott, s a tanúja voltam. S most eszembe jut a másik Pelikán, akit megöltem egy törpeharcsával.

pacukával elmentünk horgászni, s fogtam egy jókora harcsát. erre odaúszott egy gyönyörű madár, s kérte a halat. s mondtam oké, s odadobtam neki. s bekapta. s kész, asszem ezzel meg is ölte magát, én meg őt., mert a harcsának a hátán egy hatalmas csont tüske van, amit kinyithatott, s mikor a madár bekapta, az belement a csőre belső falába, s kész. Láttam, hogy elúszik s behúzódik a csalitba. S ott állt, bezárhatatlan, tátott csőrrel. én is álltam egy darabig, s szétszakadt a szívem, mert tudtam mit tettem. Mikor dobtam az a kurva halat, még nyúltam utána, mert egy pillanattal elkésve rájöttem, de már késő volt. Képzeletben elpróbáltam minden létező valaha használt kézi és egyéb trükköt, mit lehetne ezzel itt kezdeni. Mit tudna ez a szerencsétlen jószág most ezzel kezdeni. Ránéztem a Pacukára, aki ugye minden állatok örök szolgája, alattvalója, ápolója, kedvesnővére volt harminc diplomával. Halál sápadtan, keskeny száját teljesen beszíva, üveges szemekkel nézett keresztül rajtam, s az egész világegyetem megakadni látszott. Feljebb húztam a csatornán, remélve, mire visszaérünk valami csoda történik. Ez a zseniális madár biztos tud valami trükköt, ahogy azt a kurva harcsát elfordítja, kipiszkálja, valamit. Húztam az időt, egy óra telhetett el. Elkezdett sötétedni. S az én gyönyörű madaram ott ült a nádas beszögelésében, lehajtott fejjel, csőre tátva, s tényleg azt hittem, hogy ez most a pokol. nos, azóta borzongva nézem a pelikánokat, s asszem soha többé nem horgászom.

Lehet az egész azért van?

Mert utána lett minden. Odáig is csúcsosodott, de az volt az utolsó méreg a pohárban, ott ért véget minden álom, minden próbálkozás, minden illúzió, s onnéttól csak a pusztulás. Ott ért véget Amerika, a remények földje. Ott ért véget a víz az anyag szerelme, az életen át tartó próbálkozás belé, közé, fölé s alá hatolni, kezelni, a minden kísérlet elvegyülni, s visszaolvadni abba az anyagba, abba a létbe. Ott ért véget vizet széllel kombinálni, ott ért véget napos fövenyre, zamatos zátonyra futni. Ott ért véget az a langyos lágy lefutása egy uszonynak vagy karnak, sóhajnak vagy hajnak. Ott ért véget a sziklákon a nagy vízi tapsolás a földnek, az égnek, a napnak, ott ért véget a loccsanás, s a locsogás, s a csobogás, s a csurdogálás, s megállt a vetítés, s ezek mind ott lötypölődtek a hajnal ígéretes fényreklámjai alatt, a víz alá bukó nap szemével. . . Ott ért véget az ashtoni ház, ott ért véget a társas együttlét. Ott ért véget a kaland, az egzotikum, a titkos vizek világa, s a csalogató távlatok világa. Mélységélesség, az a tartomány, ahol valami egy intervallumban fókuszban van, éles. S már soha nem tudom meg miért is volt olyan fontos a locsogás, miért olyan felkavaró a morajló hullám, a miért a csillagközi só- illata tengereknek, s mámorító a minden irányból titkokat halmozó halmozó-halmozó folyó lányainak. A folyónak, ami mindig életet hoz, mindig élettel teli, kivéve mikor mérgesen megárad,

mikor az ember belepocskondiázik, mikor elkanyarodik a jószágudvarokba, s megöli az élőt, s büdös lesz tőle, s okádat. Ott haltak meg kis üvegfodrok, buborékos csigákkal.

Ott jár-szaladgál az a pici fölhúzott madár, a Sanderling

https://www.google.com/search?q=tiny+little+bird+on+the+seashore&newwindow=1&sca_esv=b4908aa7d632c435&sxsrf=ACQVn08Lm2qRbSy7pnrMm_TRvEe5nlma8A%3A1714594464030&source=hp&ei=n6IyZuusPLyC1fIP8vG24AY&iflsig=ANes7DEAAAAAZjKwsDKdByEoGA5WySz5QsTrMlrWdJl7&udm=&ved=0ahUKEwir-NaPou2FAxU8QVUIHfK4DWwQ4dUDCBU&uact=5&oq=tiny+little+bird+on+the+seashore&gs_lp=Egdnd3Mtd2l6IiB0aW55IGxpdHRsZSBiaXJkIG9uIHRoZSBzZWFzaG9yZTIFECEYoAEyBRAhGKABSIbXAVDFEFjmlwFwA3gAkAEAmAG7AaABiyGqAQQxLjMzuAEDyAEA-AEBmAIloAKeJKgCCsICEBAuGMcBGCcY6gIYjgUYrwHCAgcQIxgnGOoCwgIKEC4YgAQYJxiKBcICBBAjGCfCAgoQIxiABBgnGIoFwgIREC4YgAQYsQMY0QMYgwEYxwHCAgsQABiABBixAxiDAcICBRAAGIAEwgIIEC4YgAQYsQPCAggQABiABBixA8ICCxAuGIAEGMcBGK8BwgIFEC4YgATCAgsQLhiABBixAxiDAcICCxAAGIAEGLEDGIoFwgIOEC4YgAQYsQMY0QMYxwHCAgQQABgDwgIOEC4YgAQY0QMYxwEYywHCAgcQABiABBgKwgIIEAAYgAQYywHCAggQLhiABBjLAcICCxAuGIAEGNQCGMsBwgIGEAAYFhgewgIHECEYoAEYCsICCBAAGIAEGKIEwgIEECEYFcICBRAhGJ8FmAMPkgcEMy4zNKAHpYIC&sclient=gws-wiz#fpstate=ive&vld=cid:933d281e,vid:s3rk7KhZ47Y,st:0

aki naponta egymillió lépést tesz a víz nyelvek szélén kanyarogva, a csipetnyi s láthatatlan falatjáért ó, hányszor kérdeztem tőle, mi az? - de mintha ott se lennék. Hány ezer éve futja ezt a vízi ösvényt? Néha, nagyobb a hullám, s átugorja. Picit fölreppen. S mindig úgy éreztem, hogy ő onnan lentről, a hullám sötét, s mély gyökerétől tudja, ahogy születik, terjed, dagad árad, tolul az az áramlás, jön, s odavissza terjed a nagy víz falakban föl és ki a mélyben láthatatlan, de itt a parton milliónyi megnyilvánulás, igéző s lomha meg vad és goromba erő, de ő ezt is tudja, ahogy az időt is a víz fölött hullani, s nézi, kis formás, pár dekányi alkatával tudja ősidőktől fogva, ez igazgatja szárazföld s óceán parjain, s az égi vagabund erejét a lökött holdnak. Mérnöki pontossággal tudja, pontosan vele kezdődik s vele hova ér s hol vezet számára az az egy körömnyi madárláb ösvény.

Távolabb láttam, az égő ház légörvényében kerengő papírfoszlányokat, sirályokat hullani. S néztem a pelikánokat, ahogy a szárazföld felől jönnek, dolgukat

tudva jönnek, nem rikácsolnak, mint a sirályok, jobbról, balról, a szeleket lovagolva suhannak, mint kis repülő sárkányok, a vizeket kémlelik s mérlegelik, hogy kacsává vallva puhán landoljanak s úsznak, vagy rakétaként a felszín alatti felvillanásra csapódjanak. S sokszor nagy a hőség, és sokszor esik, s vadul ver a zápor s zuhog a sziklák tövén a tajték, s az emberek a széllökésektől taszigálva elindulnak hazafelé, s aki visszanéz, láthatja őket maradni s szuper-Harriéként a kövekről szerte csattanó hullámok résein landolni, felvenni a szinkront a halrajokkal, ahogy a vad hullámok között manipulálja madártestét, fél szemmel a vizek mélyére les, félszemmel a köveknek száguldó hullámot figyeli, s mint ugrókötelet át is ugorja, kétoldalról marja a riválisokat, elkapja előlük a prédát, az örvények közé bukik, a viz alatt is mindig pozícióban ez nem fürdőzés, ez vadászat egy sikamlós falatért, s orr, csőr közelből vizsgálja a kíméletlenül lötyköl̈ődő vizek tolulását, rakétasebességgel elkap valamit, egy vonagló áramvonalat, síkost és sokkost, vagy halál elől vonagló pörgő parányt, víz alatt, egy zacskóban végződő csipesszel, nincs segédkar, nincs támaszték, nincs ellenerő, csak a cirkuszi halálszám dobpergése, egy kettős csőrujj szaruérzékelői tapogatják egy négydimenziós vergődés súlypontját, irányát, eredőit, hogy aztán a kellő pillanatban egy pontban rögzítse, a vonaglást akrobataként földobhassa s torkára loccsanthassa a tenger sós, hideg, ízletes s éltető falatját. Nahát, egy kicsit odébb, én meg egy ilyet öltem meg az imént

Az Elenának irt levél február 2.

baj, vagy nehézség idején az ember minden kis dolognak tud örülni. vagy ha még időben (életében) arra a bölcsességre tesz szert, hogy nem leszarni mindent - előnyös. semmi, várok. már régen rájöttem, hogy a Jóisten takarékos velem, mert nehéz a felfogásom. ha valamit nem értek, akkor hátradől, s mint valami hülyegyereknek nem segít, másnak sem hagyja, hadd jöjjek én rá. s ott baszogatom, próbálom összerakni "három darabból a szimbólát" (rejtő) de csak üresben matatok. Közben, tiszta röhej, ezer dolgot csinálok minden nap. például hosszú túrákat teszek, mindenféle gyalogló stílusban, a megrázástól, a billegőig, kocogok, döngve futok, de mindettől csak leszakad mindenem, s nem fogyok. szereztem egy dögnehéz hegyibiciklit is, de hát attól meg szétmegy a seggem, meg az összes ízületem, izmom, forgóm, s egyéb alkatrészem. például a tőkeimet(elnézést) se tudom hova rakni, nem értem, régen ez nem volt probléma? mintha már akkor is lettek volna, hm. De halál komolyan, ennyi dolgot életemben nem intéztem. egyik hivatalból ki, a másikba be. s semmi sem történik. hat hónapja nem dolgozom, s egy fillért nem kapok sehonnan. de fogok. Ja je. Közben, már a háromszáztienhatodik, vagy hetedik? tervet csinálom az életre. amihez minimum kettőszázötven leltár kellett, hogy jó következtetést, s prognózist reméljek, mert amúgy bízott másképp lesz. de hogyan másképp? Dugjam a fejem a homokba? Na, láttam én már olyan embert is, Jézusom... Az még nálam is rosszabb,

dede. az már nagyon ferde és kopott, s vastagon borítja a hanyagság...s olyan furcsa az egész. mert a sok kis dolog erőből való csinálása mind mint kis végtelen kudarc sorakozik, miközben, csodák csodája, a nagy dolgok meg egész nyalkán és frappánsan feszítenek. nem értem. Mintha valaki megengedné nekem, hogy hülye legyek, s elrendezi a dolgaim. azaz gyámság alatt vagyok. amúgy nem bánom, megmondom őszintén. Végre...majd egyszer elmesélem, - ha lesz kinek - hogy hány vízi és szárazföldi

hát én meg amilyen kis idétlen szatahanovka vagyok tizenötbe mentem. (ja, emlékszem már, milyen hüyén néztek, hát persze! még mondták is, hogy hát te öcsém, már megint te vagy, mé'nem mész a náthás p.…ba már, nem volt még elég? csak azt hittem máshoz szólnak. mindig olyan kis-finoman figyelő voltam, útálok tapintatlankodni. nos jó rábasztam, tele vagyok poklokkal, tizezer bugyrom van tele rémesebbnél rémesebb, s tündéribbnél bizarrabb lötymedákokkal, phű már érintkeztem némi emberrel, biztos, de nyilván ott kell lennem, föl lejárnom az utcákat, házakat, népeket, s beszélni, sokat, érvelni, kitárni a kelengyét, meg fel a portékát. közben körmölni is persze, minden egyes szabad pillanatban, még a rötyin is, mielőtt elfogy a tenta. s így aztán nem kéne eladni a házt. de mégiscsak el kéne, mert most mondtad milyen piszkosul nehézül rossz az időjárás manapság, s úgy senki sem vállal engem magára, nem hülyült meg..., tehát, hogy szabadon terjeszthessem a fennkölt hülyeségem, kell lé. úgyhogy menjen az a kurva ház, a Tinódi Sityunál se a birtok volt a lényeg, hanem a lant, vagy mi. de csak kéne valami luk, odú vagy mi. ne szedjenek má össze. s nekem olyanom sincs még..., bassza meg. Hát, gondolom ez mind csöppet sem, de nehezen érthető, ja. majd még formázom az áramvonalát kérem. addig is maradok a sityka.

Febr. 2 csüt. Nem mentem el a „randira".

Nehezen, de megálltam. Valahogy tényleg képtelenség, ahogy másokkal közösen hülyét csinálok magamból. S ugye ott van ez a mindig előbukkanó ősi ügyeskedésem, ami már annyi kárt okozott, s ideje tanulni belőle. Ha valami gyanú merül föl akkor inkább ne. Mert „lehet", mégiscsak valami jó van emögött. Mint másoknál, nem? Mint az Imolánál, az Jégnézőnél a Editnél, a pacukánál. Túl sok gyanús dolog vette körül az egészet, arról nem is beszélve, hogy három este ott voltam, s hiába vártam, nem jött. Na ne. S különben is, amúgy sem jött még el ennek az ideje. Én magam sem vagyok abban a helyzetben, hogy megengedhessem magamnak. Például pénzem sincs rá. Na meg itt van ez a rengeteg rendezetlen dolog, se ruha, se autó, se semmi rendes. Majd, talán. A másik, hogy mindenféle üres általánosságban „lehet" jó lenne, lett volna, de másik oldalon ott van a rettenetes műveletlensége, ami igencsak lerontja a helyzetet. Mégiscsak kell abban lenni valaminek, halottam róla, nálam meg egyértelmű. Amit az ember tud, főleg a műveltségre gondolok, sokat számit. Olyant kellene tehát keresnem, akinél van, s nem bedőlni mindenféle apró, s jelentéktelen jelnek. Utoljára a Editnél

feszegettem, mintha jó úton jártam volna, észre is vette. De aztán az is elsikkadt valahova. Baj is lett belőle, mondjuk nem csak azért, hála az égnek. Más tényezők is segítettek. De a példa jó kellene legyen tanulásra, nem? A Jégnéző nem ír, megsértődhetett. Először fölkapta a vizet, s hogy majd visszavág ám..., valami ilyesmi. Várom is, de nem jő. Lehet megértettem nem olyan egyszerű az egész. Amúgy bajt okoz ez az időérzék zavar, sokkal több idő telik úgy érzem, mint a valóságban. S rettentő türelmetlen vagyok, ill, álandóan aggódok, már késő. Ez a rohadt nyugdíj is nagyon nehézkes. Spórolnom kellene arra jöttem rá, mert ha haza kell mennem, gáz lesz. A repülőjegy ki tudja mennyi. Igazándiból nem szeretnék hazamenni. Igazándiból sehova se szeretnék menni. Igazándiból nap mint nap arra jövök rá, hogy milyen jó nyugdíjasnak lenni, nem izgulni, fél napokat csinálni valamit, s aztán meg olyant, amit az ember szeret, meg pihenni. Könnyen lehet még mindig a gyógyulás, a helyreállódás állapotában vagyok, elég kemény dologok voltak itt. Az orvosok nem fogadják el a medicaid kártyát, kivéve ott lent délen, Venicebe. Tegnap hiába mentem Sarasotába az unemployment fejtágitásra, nem működött a computerük. Majd ide kell mennem helybe. De az rendbe van, úgy tűnik. Valami adó visszatérítés is jár 2000ből. Érdekes. A Jillék semmit nem írnak, nem tudom mi lehet. Feszültségben vannak, legutóbb azt mondta, s várják az idő eljöttét. Mindig helyre rakom jókat írok, s szerintem szembesülni ezzel nem olyan jó, mert hogy ő meg örökké nyekereg, kesereg, depizik. S ilyenkor abba szokta hagynia biciklim kereke kilukadt. Mindig történik valami kiábrándító dolog, mint valami figyelmeztetés, hogy legyek már reális. Nehezen megy. Az a velem született lufiság nehezen múlik, változik. Olyan türelmetlen vagyok, igazságtalannak érzem miért nem történnek a kedvemre a dolgok inkább. De közben azt is látom, hogy lépten nyomon kijózanító dolgok is vannak, ne tudjak túl messzire előre rohanni, s ráfázni annyi mindenre. Rettenetes, hogy vánszorog ez a február, már nagyon utálom. Március a jelszó. A legnagyobb bajom a telek elvesztése miatti félelemtől van, azóta is hiába nézek másikat, nincs. Eddig legalább is. Azt szoktam magamnak mondani, hogy nyugi, majd találok másikat. De sutyiba próbálom, csak hogy nincs. Nézem mindenütt. Persze nem úgy, mint ha baj lenne, de mégis. Azért lehet mégis csak van valahol. S persze, ez itt lenne jó. A szomszédban. Még rá gondolni is félek. Oda menni is. Elfáradtam, az ilyenfajta írás rohadtul untat, vagy mi.

Febr. 2. csütörtök, CSEKKKKKK!!!!!

Persze a Tim nem hívott, de én igen. Már kezdtem hülyét kapni. Aztán elmentem a Dorottyhoz, s adtam neki háromszáz dollárt, az elmaradótokkal együtt, meg a villanyszámla. Azért ez elég meredek.

Eladták a szomszédnak a telket, velem együtt.

Nem tudom mi lesz belőle, de remélem tudok még itt maradni addig, amíg nem lesz valami. Azt szoktam mondani, még egy hónap. Otthonról semmi hír.

Meglett az útlevelem is. Majdnem totál kipakoltam az egész campert, mire ott volt a kis polcon, egy fekete tokban. Réges rég elfelejtettem, hogy olyan is van. Már mindenféle konspirációs elméleteim voltak. Azért is, mert az állampolgári oklevelem eltűnt, az nincs meg. De mindegy, csináltam erről egy fotokopit, meg minden. Én lényeg, megint kint van az orrom egy icipicit a vízből. Bicikli és autószerelés lesz ma, asszem. Éjjel nappal a kütyümre a zenét próbálom összerakni. Iszonyú az egész, útálom.

Február 3Miközben a világ északi részén itt-ott tombol a tél, itt a Floridai Nokomisban a lápok és mangrovék fölött alacsonyan szálló, fülledt felhőkbe burkolódzik minden.

Halálos csönd van, a kutyákból már rég kiölték az ugatást, csak a macskák nyávognak néha kétségbeesve valami zsiradékért az ótvarukra. Versenyt fut itt nekem a nyomorommal a képzelet, ami nem hagy aludni. Az éjjel rájöttem, hogy én kölyök voltam ötvenhatban, de az anyám apám tinédzser a második világháborúban. S ami most engem ebben érdekel, hogy az anyám, hú. Huszonhétben született, Kelebián. Jajj. Hogy is volt akkor ez? Ennek most azonnal utána kéne néznem, nézek is.Iszonytató nyomor van itt, ha valaki látná, miben vagyok én..., a gulág az már a másik oldal, én itt az emberi méltóság utolsó pengeélén billegek, a szétesés meredélyén. Nincs ennél mélyebb rétege az amerikai szakadéknak, s pár napja még a törvényen kívüli perspektívájában éltem. A nyomor most it körülvesz, civilizált szempontból biztos. Nincs vizem, nincs fürdőszobám, hűtőszekrényem, rejtőzőm, az ürülékem dugdosom, a szemetem illegálisan boltok kukáiba hordom, amiért börtön járhat. Úgy adagolom az ennivalóm, mint egy önkéntes rab. töpörtyűt sütök, egy villanysütőn kint a lakóbuszom oldalán. szerencsére az amerikaiak kidobják jó disznók husos nyesedékét. Napokig, hetekig senkivel sem beszélek, tökéletesen egyedül vagyok. Szerencsére egy icipicit visszanyertem az emberi méltóságomból, s tisztességemből, mikor ejtették azt a rágalmazási ügyet, amit a feleségem adott be ellenem. De még mindig nem mehetek a közelébe sem a hotelnak, amit építettem, terveztem, s amibe egészségileg megrokkantam, mert a feleségem ott lakik, odavittem, ott rejtőzik, teljes képtelenség.

Február, levél Jillnek, a bizonytalanság

Teljesen és tökéletesen megértelek. Ugyan ez egy másik világ, de hidd el ismerem én mind a kettőt. Eleget éltem bennük. Szegénység, teljes és szilárd meggyőződésem, hogy a dolgok oda le tudnak menni. Oda, ahol nem jó. Szenvedni az szenved, aki kifinomult, s hát van ebből is azért elég. A helyzet meg mindig relatív, az ősembernek mindig rosszabb. De én nem vagyok az! mondjuk sokan. A gazdagsággal is van baj, mert ott meg az ember elkurvul. Nem, hogy örülne, még többre vágyik. Persze mindenről vannak kivételek, itt sokan jól élnek, s teljes

ámulattal nézem nap mint nap őket, ahogy eltötyögnek benne. Igazgatják a kis tárgyi világukat. Nos, nem tudom, hogy nekem már az alkotáson kívül létezik egy elfogadható világ, a tárgyi az kurvára semmit sem mond már. Itt vagyok ebben az Amerikában, de közel sem minden automata. Rohadt messze vagyok még attól, pedig már ezresével mondok le dolgokról. Amiről soha nem akartam...Hiába. Biztonság, komfort, kilátás, kényelem, ilyenek kellenének. Ráadásul itt van ez a dili a házunkkal, ez a várakozás, s ami mégjobban szétzilálja a dolgokat. Halvány fogalmam sincs mit csináljak vele. Mert ugye naponta nekilendülök, s igencsak nagy boldogan, hogy írok, s aztán valaki, mint egy hülye dongót leüt egy szív lapáttal. S jó kurva keményeket fogok a betonon. Mert akár menyire is egyszerűsítek, pedig ebben tényleg jó vagyok, fanatikus, mániákus, aszkéta, amit akarsz, - de még mindig még csak a közelébe sem vagyok annak, hogy egy megbízható napi menetrendet össze tudnék hozni. S ezek körülmények, hiába is. A jövedelmem, a lakóhelyem, a jövőm mind bizonytalan. Gondoltam na jó, akkor amíg itt várni kell, akkor legalább felkészülhetnék valamire, hogy ne kelljen hiába várni. Hogy amikor majd eljön az idő., akkor már csak azzal lehessen. Na hát ez mind úgy ahogy van, egy romhalmaz. Ezer dologba kaptam bele, itt vannak a kis hidacskák, gyárak, vasutak, vidámparkok, s dögtemetők. Neked is már vagy öt féleképpen kezdtem – szerintem kurva jól – írni arról, hogy mit képzelek el a filmről. Aztán elküldök valami kis lapos dolgot, indokot, magyarázatot, illusztrálást, mert ott még rosszabb, mint itt. Pedig kurva jó. Tényleg. S még hiszek is benne, s jobb, mint amit erről mindig gondoltam, sokkal jobb. Ez tényleg az, amibe, s amiért kéne élni. Nekem minden megoldás jó, már oda is eljutottam. Olyan úgy sem lesz, hogy valami megcsinálja az ebédem, kimossa a ruhám, s nekem se kell senkivel törődnöm. Pedig ez lenne a jó, ha huszonnégy órában írhatnék. Hát, jó, ha ebből napi öt lesz...Kettő. Arra céloztam, hogy mindenütt akadály van, pedig én elfogadnám már. Már mindent elfogadnék. Ez volta a baj ezzel a legutóbbi baromállattal, azt is elfogadtam volna már, csak nyugtom lehessen. Hát erre az is fejre állt, pedig már tényleg mindent odaadtam, feladtam stb. elképzeltem ár annyiszor, úgy, ahogy legutóbb, nekem az a pince is jó lenne, meg egy tuskó a ház sarkánál, kicsit kiülni. De hát bassza meg, még ennyi sincs. S ez képtelenség. S hát ott van az az eladásos ígéret, s nem tudom az mire jó. Szeretnék én még sok mindent, s el is képzeltem, képezelem mi- mindent lehet pénzzel kezdeni, hiszen lemondtunk mi mindenről nem? De láttuk őket..., tudjuk mi van kint. S az ember nem hülye, s addig amit nem tudja, nem is kéne tudnia. Na jó, de akkor mit csináljon. A majd jön a száz odavonatkozó tevékenység, mert még az sincs kész. S én még mindig azt is szeretném, hogy te is, én is a rohadt életbe eljussunk valahova, ahol lesz még idő arra, hogy kicsit elbeszélgessünk, de most már nyugodtan. Mert kb. Ennyi. Ha jól belegondolok. De odáig még ezer dolog van, lakni valahol, az nem olyan egyszerű. S akkor még nem beszéltünk semmiről. A másik, ami elszomorit, hogy minden szubjektív rosszindulatot, előítéletet,

cinizmust és más átkot, mint rossz ruhát letépve a pillanatnyi állapotról oda lukadnánk ki, hogy nagyon sok szempontból se neked, se nekem nincs jobb élőlény bizonyos dolgokat megérteni, elmondani, megfogalmazni stb. Akár hova fordulhatsz, majd csak néznek, mint a hülyegyerek. Nos hát ezért. S ki lehet dobni a díszes kaftánt az ablakon, s beülni a jutazsákra a sarokba. És? A kaftánt majd fölveszi valaki, s elmegy jobb életet élni benne, amire az való. Valahogy ki kéne ebből mennünk, s minél előbb, amíg még nem késő. S le is fogok, ha nem történik belátható időn belül valami, rohadtul elegem van már.

Jack

Jégnéző levele

Kipp-kopp, hogy s mint tetszik lenni – immár megint néhány nappal közelebb a biztosat jelentő állapothoz? Gondolom, neked csigalassúsággal múlik az idő…. Nekem, itthon, úgy rohan, hogy nem győzöm utolérni magam …. S ez nem is mindig sikerül……. Úszok dolgokkal ……Látom, „felkaptad a vizet" a házeladásra való reagálásomon! Igen, nekem valóban mást jelent az egész – a kötcsei ház-, mint neked. De nagyon sok mindenben azonosultam/azonosulok veled! Jó lenne megtartani, lenni benne…. De az elmúlt öt év (Jézusom, már ennyi?!) tapasztalata azt mutatja, hogy ha nem tudtok a ház közös használatában megegyezni - ahogy már vázoltam nem egyszer-, akkor az eddigi örökös kiszorítósdin és veszekedésen jobb átlendülni – még akkor is, ha ez egy eladással jár. Hová vezetett az eddigi ragaszkodás: Volt ugyan házad – de többnyire csak mások élvezhették (addig is, amíg megkerested az árát, amíg helyrehoztad-bővítetted). Aztán egy idő után mindig valahová elmenekültél – kényszerből, vagy önként vállalt „jobb anyagi lehetőség" -gel kecsegtető állás, az „ígéret földje" felé futva – de mint kiderült, ezek az ígéretek illúziók voltak……) Azért változatlanul lottózok ….. és reménykedek. Ha megnyerem, veszem, viszem! Ha nem sikerül, nekem is fájni fog érte a szívem-lelkem …… (a te fájdalmad miatt is…) Furdal a kíváncsiság: mint jelent a levelek elején: „Ljég"? Ez az én „helyem? Már régebben is, sokszor használtad …… mindig elfelejtettem rákérdezni. S most újra megjelent …… Netán ezzel azonosítod be, hogy kinek írtad? Nehogy úgy járj, mint egyik alkalommal: tőlem kérdezted meg: „megvan-e már a piros kocsi, vagy még keresed?" – Kíváncsi lennék, ez kinek szólt? - Már csak azért is, mert sokszor előadtad, milyen árva, magányos vagy ott a messziben, s hogy milyen jó, hogy legalább tőlem mennek a levelek…… Azt hiszem, a kábítás nagymestere vagy! Nem célravezető módszer! Előbb-utóbb kibújik a szög a zsákból…. és szúrni fog! Azt írod, csak elvagy, várasz …… Ha van bőven időd, írhatnál bővebben – a régebben és sokszor feltett kérdésekre is lenne lehetőség válaszolni ……

Vigyázz magadra.

Pusz

Válasz a Jégnézőnek február 5

Ez jó, látom kezdesz te is paranoid lenni. Ezt okozza az információ nélküli spekulálás. S érhető, én már régóta csinálom. Előbb utóbb mindenkit utolér. Az ljég azt jelenti, hogy levél Jégnézőnek. Ilyen egyszerű. Mivel a levelezésem, mint történés a naplóm része, így a leg egyszerűbb tudni, akkor mi volt. A levelek krónikásai is annak. A piros autó az egy kurva nagy tévedés, s csókolom alzheimeresnek tetszik kezdeni lenni. Kristály tisztán emlékszem arra a napra, amikor a ti utcátokban sétáltunk, ott a vár alatt, egy süteményes boltból jöttünk, arra lejjebb, jó köd volt, hideg nyírok, s ott állt egy piros autó. S előtte én mondogattam, hogy kéne neked egy. Meg egy laptop is, dede. S erre! Te nagy meglepetésemre! Előjöttél azzal a piros autóval, hogy téged az autók nem, de az tetszik, vagy mi. S utána rögtön jött is, hogy de minek, hosszú érvek, parkolás, költségek, meg a por, ami rászál. A laptop ellenié érvelésre nem emlékszem, az halványabb lehetett. Nos, a kötcsei birotok, ház, az évente kb. Két millióval meg föl, ez biztos. Ilyen, szerintem Magyarországon nincs. Egy közel húszezer négyzetméteres, délnyugati fekvésű, megosztható belterület, rajta egy közel négszáznégyzetméteres házzal. Amivel van még munka, de ott van. S akkor még nem beszélek a szőlőről, pincéről, kemencéről, központi fűtésről, kilátásról, hogy nincs közvetlen szomszéd, a betonút mellett, teljes közmű stb. Ha ma valaki akar venni egy ilyent hát nem talál, nincs. Semennyiért nincs, kivéve a mienkét.

A történet arról szólt, hogy az Jillt ki kéne fizetni, s ő megy.

Azért jöttem vissza, hogy hátha össze tudom kapálni a lóvét, de sajnos a legrosszabb válság kellős közepén, már megint. S közben jött az agyvérzésem, szóval, ja. De egy icipici szerencsém is lehetett volna. S közben, nem találtam egy olyan hölgyet sem, akit érdeklt volna a megoldás, engem meg ő. Erről rohadtul nem szeretnék semmilyen lelki prédikációt hallani, mert szerintem ez egy teljesen normális gondolat, - lehetett volna. Nem tudom miért nem jöhet ilyesmi létre nem a pénzért, nem érdekből, hanem abból is! Teljes hipokrácia van otthon ezzel kapcsolatban, miközben elég anyagias mindenki – suttyomban. Amúgy meg szenteskedik. S volt olyan, bizony aki fizetett volna, s ez talán bizonyíték arra, hogy nem ez vezetett. Mert azt mondtam, hogy úgy, s azért nem. Ha szeretetből, akkor jó. De ez a rész a nehezebb...Igazándiból fel is adtam. Valójában örülök neki, hogy csóri voltam, mert így engem néztek, nem a pénzem, s amilyen hülye szerelmetes a természetem még beleugrottam volna valami a csapdába. Mert hogy kurva sokba került ez nekem! Amúgy. Végül is nekem, az utóbbi évek kétségbeesett próbálkozása arról szólt, hogy ne menjen el életem álma. Hogy ha már elveszítem a családom, mert az asszony kibukott, s ellenem hülyéztette a gyermekeim is, azért még a házam is ne menjen el. S próbáltam egy új szerelmet, egy új társat találni, akivel közösen megmenthetjük Kötcsét. Azt hiszem, mindent vállaltam, ami emberileg lehetséges. Rá is mentem, ja. Mostanra semmi másom nem maradt, mint a rokkantnyugdíjam, meg az a kis lóvé, amit onnan fog jönni. S

baszódjak meg, kezdjek azzal már megint egy életet, s egyedül? Illetve, hagyjam a földi hívságokat, üljek be egy panelba, egy viskóba valahol a világba, zárjam magamra az ajtót, amíg meg nem halok, s írjak. Csak a rettegés itt van bennem, hogy még ott se tartok mindig. Mert nincs otthonom. A lóvé lassan összejön, azzal nincs baj, egy lépéssel közelebb. Még az otthonit kell elintéznem, ha hazaérek. Mindig arról álmodtam, - ellentétben azokkal, akik már réges rég hozzászoktak a magányhoz, s valahogy ügyesen és halálsikoly nélkül el lavíroznak benne, hogy nekem nem ez lesz a végén. Arról, hogy lesz valakim. De hát ahhoz túl igényes, meg túl faramuszi vagyok, még ha tudok is s nagyon szeretni. S még ha sokan vágynak is ilyesmire..., de nyilván nem eléggé. Szóval, nehéz. S tényleg elég volt ebből. Mióta az eszemet tudom, az írás érdekel, s abban tényleg otthon vagyok, szeretem, meg minden. Ezt mintha mondtam is volna neked, mindjárt az első napon, nem? Dehát biztos neked ez kevesebbet mond, s én megértem. Hogy ez nem annyira drámaian központi...S mondtam én még sok minden mást is, de minek. Az, amiket a leveleimben írtam, - lényegében igazak voltak. Néha nem szó szerint, de miért is kellett volna úgy? Miért, mit tudok én rólad? Hogy kivel, hol mikor voltál, találkoztál stb. S azt hiszem, hogy én ezt a legmesszebb menőkig tiszteletben is tartottam, nem? De arról, ami a lényeget illeti, mindig őszintén és hálásan írtam neked. S lehet majd „ki fog valami derülni", ahogy mondod, lehet, és? Mi köze ennek mihez? S ennek az ég világon semmi jelentősége sincs. Pont úgy, mint fordítva. Amúgy, konvencionális értelemben nekem mindvégig iszonyú lelkiismeret furdalásom volt a pénz miatt, amit adtál. S nem tudom emlékszel e, de kétségbeesetten igyekeztem kitérni minden alkalom elől, hogy ne szoruljak senkire, s önállóan oldom meg dolgaim. Én senkit nem manipuláltam, zsaroltam se érzelmileg, se másképp. De próbáltam – ahogy feljebb mondtam egy általános megoldást az életemre. Miért mi a baj azzal? S mégegy. Eredetileg a tervem az volt, - meséltem is erről neked, - hogy ott, a telek alján leválasztani egy darabot, s építeni vagy három-négy nyaralót, kis kerttel, bejáróval stb. S minden évben kiadni a sváboknak, vagy most már magyaroknak is. Ez egy egész ház lett volna egyenként, külön telekkel. Szerintem még mindig zseniális, s bőven meg lehetne belőle élni. Akkor, darabonként egymillió kellett volna hozzá. Volt idő mikor megcsináltam én azt a pénzt. Nem is olyan régen. Nos, midnez elment, csak próbálom védeni magam, hogy nem vagyok egy totál idióta. Idealista az igen, s büszke is vagyok rá. Ha egyszer majd mégiscsak alkotok valamit, az ezért lesz, bocsánat...Sajnos még mindig mindennapi létbizonytalanság vesz kűrül, s ugye igyekszem a kicsivel több időmben alkotni is, de újra és újra ki vagyok szakítva belőle, s teljes pánikban próbálok a körülményeken uralkodni. Remélhetőleg ez majd most tavasszal – az életem álmának szétbaszása eredményeként - megoldódhat. A vicc az egészben, hogy valójában nekem nem kéne eladni semmit. Havi kétszázerből meg tudnék ott oldani ott mindent. Egy kis lóvém van is,

nem sok. S az egészet a család, s főleg a gyerekek érdekében csinálom, a ház eladását. Mert nem elég, hogy fölneveltem, eltartottam, s kiiskoláztattam őket, most még a jövőjükről is nekem kell kezdőpicsánrugást adnom. Ez van, nem tudnak, akarnak vidéken, semmi. Próbálkoztam én ennek a megoldásával, de nem ment. Volt ott rendőrség, bíróság, minden. Messzebbre nem tudok menni, az is sok volt. Egy mocsok ez az egész...Valahogy ennél szebbet álmodtam, próbáltam, ja. Na, remélem választoltam néhány kérdésedre is. Ja és mégegy leveleid – úgy ahogy mondtam, valóban életmentőek voltak, sok esetben. Sokszor te voltál az egyetlen élőlény, aki gondolt rám, s érdekelte, hogy egyáltalán vagyok. Hogy miken mentem keresztül? Iszonyú, amit tudsz, az csak a felszín, de most már mindegy, vége. De tényleg nagyon hálás vagyok neked, ahogy ezt mindig is mondtam. S az is különösen jó volt, hogy olyan jó kiegyensúlyozottan normális vagy. Ez különösen szeretem benned. Puszik

Jack

Vége, én is megsértődtem Amerikára

„a kör bezárult. Amerika kinyitotta markát, s engem öreg rabszolgáját szabadon sorsomra engedett, vissza a harmadik világba.

Selyemdzsekispincsi, vagy szakadt erdei remete?

Most ez a történet itt arról szól, hogy fél életem az biztos belefecceltem itt ebbe az Újvilágba, s most, hogy a „majd minden, amit itt csináltam csak a pénzért volt" c. Történetből, valami mást is kihozzak. Hogy itt nem éltem egy dekát sem, szinte semmit nem élveztem ebből a nagyszerű Földből, s ráadásul, amit az aratásból lett, most azt is átváltjuk aprópénzre, s eladjuk olcsón, gondoltam, meg kéne nézni, nem tudnék-e én ebből valamit kihozni, s immáron magamnak. (de ez se igaz, mert már megint s rögtön „másokra" is gondoltam, főleg a gyerekeimre, hogy maradjon nekik itt valami érték: egy darabka föld, egy cím, egy fülbevaló, amit vagy a zálogházba, vagy a bizibe bel lehet adni gáz idején. De ahogy mondtam, aljas önző módon, magamra is gondoltam, volna. Gondoltam, hogy veszek egy nagyon szar campert, s körbejárom vele ezt a csudás tájat. Ahogy egyébként nyugdíjasoknál ez szokás. Mikor látom őket, itt vannak mindenütt, a gutaütés kerülget. Mert valahol az. S sutyiba, mikor kis időm volt, s tekintettel az Internet csodájának, tanulmányoztam a dolgot. Aztán ahogy itt is szerepel, kimentem a valóságba is. Megnézni a saját szememmel. A campingek nagy része egyfajta vidámpark meg wellness központ lett itt is, egybe el is mentem, s beszéltem a velem egyidős főcsávóval. Kitaláltam a történetet, amit komolyan s alapozottan el is terveztem magamnak, úgyhogy nem volt teljesen humbug. Mondtam, hogy nyugdíjba mennék, s írnék itt a camperemben. s beültünk a kis golf dodzsemébe, s körbe furikáztunk. S láttunk medencét, ahol vizibaletteztek aráncos vén banyák. S láttunk nádkunyhós bárokat, ahol öreg párok kolbászokat ettek tojáslikőrrel

reggelire., s egy masnis szarosseggű pulikutya ült az asztal közepén selyemdzsekijében is remegve. S láttam a helyi klub könyvtárat, ahol katalógusok voltak lőfegyverekről, s érmékről. S klubtermet, ahol a takarítók is úgy kurjongattak, mint akiknek takarítottak, az éjszaka mulató munkaadóknak. Csak most ők Colával, s munkaruhában. minimálbérért, s szigorúan leszabályozva s elkülönítvel. S elképzeltem magam a zöld műanyagszőnyeges minigolf pályákon, a hangszórókból áradó elviszre ütögetni. S mély, rekedthangú vénkurváknak tenni a szépet. Hátha én is kapnék egy selymdzsekit, meg egy masnit valamimre. Vagy egy púderes csókot a gyönyörű praktikus művirágomért. Persze kiderült mindezért – mint otthon – itt is egy vagyont kérnek. S felvillant előttem a nagy társasági élet lehetősége, az emberi közöség, amit máshol annyiszor hiába kerestem. De hát nyilvánvalóan nem. Egy későbbi alkalommal, mikor már kezdett körvonalazódni, hogy na igen, mennyi pénzem is lenne nekem erre, visszamentem, oly kedves volt az a csávó...S mondom neki, hogy na nem azért, csak mert én egy tevékeny voltam mindig, szóval nem a pénzért, nem lehetne mellékesen egy kis karbantartást is csinálni, csak úgy mellékesen. S mondta, hogy ja, végül is, van ebben valami. Aztán odament a vénkurva főnökéhez, s ment le a mosoly a képéről. S jött, s persze, én leszek az első, hagyjam meg a címem, s majd hív. Nagyszerű, s mentem kifele. S egyébként, miről is szólna az én megírandó könyvem? kiabált utánam. Ahh, hát a két nagy kultúráról, az európairól meg az amerikairól. Mert hát mind a kettő nagyszerű, nem? Aaaa, értem, mondta, fantasztikus, viszlát. Ja, mondtam, s tudtam, ez az a hely, ahova soha többé nem jövök vissza. S persze a Before the rain jár régóta az eszembe, miszerint A kör sohasem teljes. S az az a rés, ahol a fény besüt, coheni fenköltséggel, meg a halál is leselkedik? A Düreri-dantei végén? S aztán jött a zseniális meglátás, mert volt valami kis emlékem erről, hogy a nagy, állami, neoprimitív parkok azok olcsók. Emlékszem voltunk egy ilyenben ezer éve, s három dollár volt egy éjjel. Persze se villany, se víz, semmi. S utána jártam. Harminc valahány egy éj, de ezt elfelezik, ha nyomorék vagy. S ami még szintén jó lehet, hogy ide szegényebbek is járnak, a szegényebb „rig" -jükkel, azaz lakóbuszukkal, mert hogy nekik sincs zseton. S akkor nem kéne örökkön szégyenkezni az ütött kopott, szakadt bungimmal. Valaki azt hiszi ez egy vicc? Na nem, ez halál komoly. S utasítottak engem már vissza emiatt, kő keményen. Úgyhogy egy darabig ebben voltam, s gondoltam elleszek ott, mint egy nyugdíjas favágó, szabadidős indián, szarkaszar számláló, madárfényképész, vagy ilyesmi. Jó levegő, kis túrák, s a medvék elől jól elzárunk mindent. A hosszú fagyos éjszakák elől kimegyünk a tűzhöz melegedni. Aztán mikor jobban megnéztem az apróbetűs szabályokat is, kiderült mindenféle szarság. Hogy nincs már szabad campingezés sem, sűrűn el kell távozni, meg ilyenek. Meg olyan agyament volt látni magam remeteként egy erdőben. Jó az, csak nem főállásban. S hát az utolsó döfést az alkotás fel felebbenő álma adta, mert most itt majd az én esetemben ez mindenfajta közvetlen s otthoni konzultációt igényel.

Távirányitóval nem fog menni, ez biztos. Ott kell lennem. Skype, meg ilyenek, - ugyan már...S hát így ért véget. Sejtetem én, hogy majd a csipkerózsikás álmok véget érnek, hamarosan. S mindjárt, már másnapján meg is esett: minden pillanatban szembe nézve a rettenettel cselekedtem, s elébe mentem. Ahogy lett egy kis pénzem, s megtehettem. Tudtam venni a kocsiba benzint. Egy életen át ment ez az vetítés, hogy majd mi lesz, hogy lesz. Az ember álmokat sző, s rá terveket bütyköl. (ami igazán dühitő itt, hogy ilyen hatalmas tömegekbe lehet látni millióknak tényleg, hogy bejött. „egy feka a repülővel? - ahogy egy Vonnegut hős kérdi. Ja. Józsibácsik és Julcsa nénik luxussportkocsikban, kifestve, fodros klottgatyában. De vannak jó ízlésesek is, tényleg szívszorító. Nem jó ezt látni, ez a lényeg.) S egyszer az idő teuton lovagja mindent utolér, s álmaid kis jézusait mind lekaszabolja. Nehogy még csak véletlenül is maradjon írmagja is a kis zsidajának...Jelek mindenütt, nem lehet nem észére venni. Ez egy komplett rendszer, nem lehet csak úgy egy olcsó pecabottal besétálni. Pár napja még erre a Nokomis nevű képzelet-börtönszigetre voltam bezárva. Az őr a helyzetem volt, s nem mukkantam, saját jólfelfogott érdekemben. Kussoltam, s vártam. Kivártam minden szörnyektől fülledt éjt, s minden kattogó, koppanó, kongós nappalát az inkvizíciónak. S fölfüggesztették az börtönnel való fenyegetést. Nem fog kelleni menni 29 hétig (?) Anger managamentre, méregtelenítő tanfolyamra, ahol meg tanítanak minden indulatodat vissza kanyarítani a testedbe, hogy a kór, az belül terjedjen. Ott kell kárt okozni kérem, nem odakint hadonászni és ordibálni. Ahol megmagyarázzák, a nők hátrányos helyzetének az okait, s a feminizmust. Meg agykontrol. Meg légzésgyakorlat, meg diéta, meg egy diploma erről, mint egy diliflepni. Szóval, ennyire nem, s egyszer csak elhagyhattam a hátsó szemétudvart, patkányostól, ürülékestül, sötétben rejtőző zsarustól. leskelődő szomszédostól. S az állam, akit negyed évszázadon keresztül szolgáltam, mérgező konzervekkel kegyeskedett. S nem kellett tovább osonnom, a falak árnyéka mellett, bujkálnom, bátran felegyenesedve s nyitott tekintettel mondhattam, hogy fogalmam sincs mit csináljak nincs mért hálálkodjak, nincs minek örüljek, s mit gondoljak. Nem érzéketlenedtem el, csak ezek pajzsot emeltek bennem. S az első alkalommal rohantam kis vidámparki jegyeimet beváltani, s szembenézni azzal, mennyit ér. Amint tehettem beváltottam első kis lóvém, vettem egy tömítést, az autósboltnál hiányos szerszámokkal vérthugyozva megszereltem majd rögtön másnap, nekivágtam a nagy nappalnak, s a nagy éjszakának, kideríteni mivé változott a világ amíg én a pöcegödörbe lökve voltam, mi maradt nekem belőle. Az önmagát érzékelő vérző agy édesfájdalmas délutáni élményével kezdődött, ahol egyesült élmény, egy fuccsa drogos álomvilág lett a lét. aztán egy börtöncella fullasztó bűzébe torkolt, öt centiről lihegett képembe a halál, két éjen át. Aztán jött a száműzetés, egy kartondobozokkal bélelt bádogdobozból kémleltem ki titokban, miközben fenyegettek, üldöztek, s ítélkeztek felettem. Mindvégig nem tudva

miért. De most kimehettem újra, hisz megmentettem magam ebből is, a kivilágosodott nokomosi színre, szürkehályogomat a szabadság édes levegője tisztára mosta, vissza a „színek világába", s néztem a pelikánokat, sirályokat, s a halakat a kis és nagy, vizekben. S mindenki élte az életét, a jogost, a valóst, kivéve engem. Én nem léteztem a világban többé, csak legfeljebb félig a képzeletben. De ahogy már mondtam, az alkalmat kivártam, s immár a sok további kétségnek is utána eredtem. S a következő történt:

A Google Föld jóvoltából gyönyörű színes világ tárult ki itt köröskörül a tengerekről. S gondoltam, akkor én most, hogy megtehetem, utánajárok, s ha kiderül tényleg olyan szép akkor azt a pokolutólrezgést már féllábon is kibírom, s netán majd erre rendezkednénk be. Mi lenne, ha egy lakóhalyón élnék? Mindig hülyéje voltam a vizeknek, hát itt van. Kis terveket, útiterveket csináltam számitógépen, s azt átvittem GPS-re. A Global Positioning Systemre. S nem volt! – pont úgy, mint egyszer Montereyben, mikor először leesett a hó. Évtizedekig nem esik ott a hó, de mikor mi messziről vándorolva pont odaértünk nekünk esett. S két kis gyerekünkkel gondoltuk, elmegyünk bukfencezni benne, mintha amerikát ünnepelnénk. S soha nem értünk oda. Mert ugyan az utca végéből láttuk, ott volt, de nem lehetett megközelíteni, mert magántulajdon. Mert az előttünk járt amerikaiak megvették azt az Amerikát, s nekünk nem jutott belőle. Törvénnyel védték meg imígyen jogaikat, mondván No Trasspassing. Börtönbe kerülhetsz, ha belépsz. Nos, azóta én semmiyen szabad helyet ebben az országban nem találok. Legfeljebb valami agyament csavarással, mint ez: A rendőrautóknak kiszedik a hátsó ülését, s egy emberi ülésre alkalmatlan műanyag keret marad. Oda tessékeltek be hátrabilincselt kézzel, s a délutáni hőségben bezárták az ablakokat. Mikor kértem húzzák le, egyik zsaru mondta azt nem lehet, a rendőrautóban szándékosan nem működik. Tíz perccel később a másik zsaru is odajött, s mit sem sejtve lejjebb húzta. Aztán nekivágtunk a jailhez vezető útnak, jó messzire, keresztül a délután csúcsforgalomban, s persze megkülönböztető jelzés nélkül, még lassabban, mint a többiek, mert hogy a zsaruautó csak lassítja a forgalmat. S szokásom szerint próbáltam valami jóra gondolni, s mikor végre odaértünk, ezt mondtam a két fakabátnak: „végül is, ez is egy élmény, itt még nem voltam". Nahát ez az, - mondták méla undorral, minden empátia nélkül az arcukon. S ez a két dolog között feszülő idegenségre apadt nekem le Amerika. Már elmúlt a „ hires sértődöttség is". Csak a tompa undor maradt, mindenre. Visszafordultam hát, a sötétedő, szemerkélő esőben, valahol egy Punta Russia nevű helyen, ahonnan, mint a menyország viziútja nyílik hat dollárért a kapu. Le délnek, majd küldöm a képet.

Kérdezte a Gps-em, hogy akarom e elkerülni ezt, egy nem fizetősre?

Mondtam ja. S néztem a képernyőt, s ezerrel mentek a számok, műholdon keresztül számolta a szerkezet a lehetséges kerülőket. S a végén azt monda, hogy kakukk! nincs ilyen útvonal, nem talál. De én még makacsul megpróbáltam, föl le rohangáltam, képtelen helyeken megfordultam, tilosba, forgalom elől elzártba, egyirányúba mentem szembe, egy sunyizó rendőrnek kezdtem gyanús lenni, s hirtelen rám esteledett. S mindezt egy személykocsival s felrémlett előttem a baszom nagy camper. Hát azzal meg hogy csinálnám? S hát pipa voltam, mert volt idő, mikor az ilyen kihívások voltak a kedvenceim, a legdrágább csemegéim, s mikor mindenki pánikolva elrohant, akkor jöttem én, nagy élvezettel. De ez már a múlt, s láttam magam valahova beszorulva, valahol lerobbanva, kékfények villogása közepette, s mint egy rémálomból rádöbbentem, hogy ennek a fejezetnek is vége. tudtam, hogy valakiknek létezik egy álomamerika, de ez nem volt álomfutás, ahogy a költő mondja, meggémberedve oda sem értél. S egyre azt járt a fejemben, hogy ne, még csak érzelmeket se fecséreljek erre többé, Csak el innen, örökre el innen.! Gondoltam, meg kéne tartani – valamit Amerikából. De még azt sem. Ez a dolog véget ért. S nincs bennem irigység, mert mióta itt vagyok figyelem ezt a nagy Hollywood-i hamis örömujjongást, s ezt a sok mézbe fulladt hangyát. Miközben láttam én már – máshol – igaz életeket is. s boldogot. Olyant, ami közel állt hozzám. Lehet ezeknek itt bejött, nekem nem. Imígyen lehet szerencsém volt. S nem az a baj, hogy van ilyen, na nem, tudtam én ezt már mielőtt idejöttem.

Tudtam, hogy a pártüdülői kiváltságok csak olcsó imitációi a kapitalizmusnak. A bajom ezzel, hogy nem ezért jöttem. Ott, akkor se adtam föl s taknyoltam el a kis kiváltságokért, s itt se fogom összetéveszteni a valódi szabadsággal. Tudom én azt hol van...s Rousseau, Tolsztoj, után, szabadon. A hamis világ végére értem. No contextus.

Jack

Ui. S persze még sok részlet húzódik meg a dolog mögött. Majd még visszatérünk erre, illetve majd, ha valakit érdekel, elmesélhetem azokat is.

Febr. 6. Másnap, folytatás már inkább hazafelé

Persze, úgysem jutok soha ennek a végére. Nem elég, hogy a gyakorlati részét sem csinálom, az elméletinek se jutok a végére. S valaki mondhatná, hogy minek is annyit tökölni, just do it, ja. De mit, Dezsőkém? Miért, te jól csinálod? Vagy csak csinálod? Kössz. Úgyhogy hazajöttem, s figyelmem innen el, s hazafelé fordult. Fáradt voltam, ebben a föl le utazásban, de nincs más hátra, mint előre, senki sem fogja kitalálni helyettem, mit kell tennem. S elkezdtem otthon lakhatás után nézni. S elképzelni, hol lenne a jobb. Pesti lakás, vidéki. Tanya, vidéki ház. S telek. Ó, hányszor végig mentem én már ezen, ráérősen, jól megfontolva, évtizedeken keresztül. S meg is csináltam. S most kezdjem elölről? De még ezzel sem lenne baj. A baj azzal van, hogy ez a lóvé nagyon kevés. Nem is tudom, mire elég. Az hagyján, hogy kisebb ház. De kell egy autó, meg mosógép, meg ilyenek. Ha egy telek, lesz ott közmű? Több mint egymillió volt Kötcsén a gáz bevezetése...Ráadásul az rendbe is lenne, értem én, hogy egy kisebb kellene, minek akkora. Oké. Nekem tényleg elég. Egy luk. De, valami kell cserébe, kell valami nyalóka. S ebbe most nem akarok itt belemenni, a lényeg, tudom mi az, amitől „megérné". S h az se lesz, akkor nem jó, nagyon nem jó. „nem nyomoríthat minden", ahogy a költő mondja. Hát nem. Arról nem is beszélve, hogy innentől aztán jönnek a kellemetlen dolgok, mert hogy itt fel kell számolni a sok szart, s fogalmam sincs, hogy. S hazamenni, miközben nincs is hova. Hm. Csövezni? De jövő héttől ezzel kell foglalkoznom, bizony. S hát írnom is kéne. Ha már várni kell, akkor valamit csinálhatnék is. S csinálom is, ha tudom mi az ábra. Csak legalább már ide eljutnék. Néha félek ettől is, hogy majd nagyon erőltetem, siettetem a dolgokat, s aztán majd kiderül, hogy sokkal szarabb mint gondoltam. Így, addig legalább megvan az az illúzió, hogy jó lesz. De állítólag pont ezek az illúziói az illúzióknak, amik nem kellenek. Visszaadtam a biciklit a Glennek. S közben, úgy mellékesen az is kiderült, hogy nem fogok én itt csicsást venni, s biciklizni sem. Ez is elment. Na, kimozdulok egy kicsit. Jó borús idő van, az jó. Legfeljebb egy kis figyelmet. Amúgy meg azt gondolom, hogy a mai világban a normálisság az, ha valakinek van ruhája meg cipője. Nálunk meg úgy van, hogy egyikünknek ruhája nincs a

másiknak meg cipője nincs. S egymással versenyzünk, hogy mi a rosszabb: cipő vagy ruha nélkül.

Levél Jillnek febr. 6.

Ez így nem jó. Alapból el kellene ismerni, hogy nem kéne az almát a narancscsal összehasonlítani.

Azt se, mi kinek rosszabb. Egyszerűen el kellene fogadni, amit a másik mond. Ill. Belátni. Egyébként, amit mondtál, nagyon rossz. Nem tudom honnan jön, de nem jó. Semmilyen iszonyú szörnyűség itt nincs nem folyt itt vér, vagy mi. Mindaz, ami történt leírható sokkal enyhébb, s megértőbb színekkel. Betegség, válás, szegénység, mi ebben a „elitélendő"? kis ítél el, egy szegény, vagy egy gazdag? S van kiút. Van valamink, akár, hogy is. S különben is, kinek, s mitől jobb? Nem kéne saját magunkat köpködni, nem jó az semmire.

Jack

Febr. 7 hétfő levél Elenának, várakozás c.

Várakozás van, amit rohadtul utálok. Sose bírtam. Gondolhatná az ember, hogy na jó, akkor most viszont elő lehetne készíteni dolgokat. Hát nem! Mert nem tudja, hogy mi lesz. Marha jó. Tegnap beszéltem az Jillel. Azt mondja, hogy nagyon gázos már a helyzet, s száz százalék, hogy el akarjuk adni. Első alkalommal, s ez kb. március eleje lenne...Ha ez igaz, ha nem, nekem az jut eszembe, hogy amit nekünk mindenféle képpen meg kellene tennünk, pontosabban neked, hogy megnéznéd minden rendbe van e. Ez nekem azt jelenti, hogy nincs e valami nagy átvágás a háttérbe. Nyilván vannak jogi gyakorlatok ilyenkor, azt te tudod. Ami engem izgat, az a Hajó, A faanyagom, ami ott szárad rég óta, A hifim – egy erősítő és öt hangfal Bútorok, minden, ami nálam van a nagy nappalitól hátrafele. A szerszámaim. Ami szerelvény a padláson van Honnan tudjuk, ha nem tudjuk? Persze, néha teljesen pánikba esek, a be nem látható következményeitől, hogy elveszítem Amerikát, s megpróbálok kitalálni valamit, amivel meg lehetne menteni. S nyilvánvalóan ott az ember álmodozik, ahol kevés a valóság. Fogja magát, s a szűkös kis szar világot nézve megttódja képzeletben. De a legszörnyűbb, hogy úgy is lehetne, van miből, csak akkor más nem lesz. S oda megy le, hogy megéri e. Jó lesz e. Mert már annyiszor nem lett jó. Ott volt a kötcsei ház, olyan szépen, s annyiféleképpen el lett az képzelve. S oké, a leglényege az lett, hogy túl nagy volt az elképzelés, ahhoz több pénz kellett volna. Erre mondja az ember, hogy na jó, akkor csináljunk egy kisebbet. De ha a kisebb se jó, ha a kisebb se ér semmit, ha a kisebb se kell senkinek, akkor minek? Nem egyszerűbb lenne magunkkal törődni? Végre egyszer? S akkor még hol van a milliónyi kis részlet, ami eltöri a teve gerincét, mert honnan lehet valamit tudni anélkül, hogy tudnánk? Anélkül, hogy utána járnánk, hogy hány darab s mekkora s mi kell ahhoz? S az mind

mennyibe kerül, s mennyibe kerülnek az engedélyek, mennyi az adó, meg az átírás? Legyőzi majd az idealizmus a materializmust? Igaza volt a Havelnek az amerikai Kongresszusban? Van mégiscsak van olyan, hogy a tudat határozza meg a létet? (én már régóta mondom, hogy attól függ, s hol így, hol úgy...) Aztán ott van az, hogy az ember nézi a dolgot öt centiről, s kurva szép. Aztán elmegy két méterre, egy versztányira, s hú, rohadt csúf lesz. Vagy az egész fordítva. Aztán ami most szép, az milyen lesz holnap? Na meg itt van a kompenzálás, ami talán a legveszélyesebb. Totál pánikot kaptam, mint említettem attól az alapvető gondolattól, hogy na, akkor most aztán végleg, de tényleg elveszítjük Amerikát. Mert ezen már párszor, pontosan négyszer keresztül mentünk. Most jobb lesz, vagy hogy lesz? Nem lenne jobb, legalább lelki okból fönntartani, ha nincs is rajta haszon, de a tudat, hogy van, hogy oda lehet (ne) menni...stb. példa: itt van ez a camperem. Rettentő félelmemben, hogy már megint valamit elveszitek, a legegyszerűbb eszközt az itt maradásra, kitaláltam, hogy kéne egy telek. S máris láttam rajta a campert, biztonságban, törvényesen, jogosan, kényelmesen stb. S a boldog érzéstől majd szétrepedtem, a megkönnyebbüléstől, meg minden. S egy nap múlva már nem volt olyan jó. Két nap múlva már annyira sem. S három nap múlva meg mindenféle bizonytalanság jött elő. Na jó, de előbb utóbb dönteni kell, nem? „nem baj, hogy nem megyünk sehova, csak ne csináljunk semmit", ez a híres dolog jön elő megint? S hogy lettek a jó dolgok csinálva, hogy lett a magas templomtorony felépítve, hiszen az veszélyes ott fönt! Micsoda egy agyament dolog volt, de most ott van. S akkor a pénzügyi vállalkozásokról nem beszélünk. Miközben, mindenki világosan látja, hogy nem a széplelkünkkel, jóságunkkal van a baj, hanem a lóvénkkal, hm. S hát megy a Pistike közbe körbe, egyik lába leszögezve, s panaszkodik. S amíg egyszer csak meg nem szólal egy égi hang: „pofa be, vagy leszögezem a másik lábadat is". S akkor most mi? Hogyan képzelegjem el, hogy mi lenne a jó otthon, s majd abból mi lenne jó itt, s akkor majd abból mi lenne ot jó, s majd abból mi itt. S így tovább. Nekem, másnak, meg minden. S persze ha volna sok pénz, fel tudom én egy másodperc alatt halál precízen sorolni mi lenne a jó, mi kéne, meg minden. Mindentől jobb lenne, ha több vagy jobb lenne, mint ami most van. Már önmagában is, nem? Egy biztos, szétmegy a fejem a millió variációtól. S legalább lemehetnék a sarki krimóba, elmondhatnám valakinek, az meg azt mondhatná rá, hogy kurva jó. Én meg erre, azt gondolhatnám, hogy na, azért nem annyira, álljon meg a hegyi menet. Vagy fordítva. S persze valaki mondhatná, hogy spekulálok itt, aztán még semmi sincs. Ja mert, megtehetem. Miért, mikor spekuláljak, mikor már tenni, menni, lenni kéne? Nem jobb előre végig gondolni, meggondolni, fontolni, mint az égető lével a markodban ugrabugrálni? Évezredes hiány van itt, mg éhség meg nyomor, meg vészhelyzet, mire várunk? Én személy szerint elmúltam hatvanéves, nem? Agyvérzéses vén fasz, alig tudom a cipőm bekötni...

Jack

egy nő a beachen váratlanul megszólított

ilyen talán még soha éltemben nem fordult elő, s különösen nem itt, Amerikában. Szokás szerint a pelikánokat néztem önfeledten, s talán ó, valami emóció lácódhatott az arcomon, mikor arra lettem figyelmes, hogy szemben egy nő érdeklődve nézi, amit én, meg engem. Aztán rám is mosolygott, biccentett, én is. - úgy látszik ezek tudják mit csinálnak, mondtam neki. Hát az biztos, jött a válasz. Ezek tudják mit csinálnak, tette hozzá. S ez olyan volt, mintha én mondtam volna. A nap vészesen kezdett beleveszni a Mexikó fölötti gomolyfelhőkbe, egyre inkább csak a halászó madarak loccsanását lehetett hallani, ahogy hal után a vízbe zuhantak. A nőt már alig lehetett látni, mikor felált, s elindult hazafelé. Megengedte, hogy elkísérjem, jó messzire a homokos tengerparton. Felbátorodva a reakcióin valami isteni elrendezésben kezdtem gyanakodni, hátha ebben a nőben találom meg akit keresek. Meséltem neki, hogy milyen furcsa szituációban vagyok, mert úgy tűnik megszabadulok minden féle kötöttségtől, s oda mehetek a világban, ahova csak kedvem tartja. Mikor kiderült mennyire tetszett neki a gondolat, meg hogy ővele is valami furcsa baleset történt, aminek következtében igencsak közömbössé vált a világgal szemben, s mennyire szabadnak érzi magát. Ez volt az a pont, amikor vérszemet kaptam, s meg is hívtam tartson velem, s javasoltam, menjünk világgá. Ekkor viszont mindenféle olcsó kifogásokkal kitért előle. Mondván, hogy van egy problémás lánya, meg, annak egy öreg kutyája, s nem tiszta, hogy lehet ezt a helyzetet megoldani. Mikor egy a házak felé vezető hídhoz értünk, felém fordult, megölelt, én meg vártam, hogy magával vigyen. Még meg is ölelt. vártam, hazavigyen, de valami végleges volt abban, ahogy elköszönt ott a tenger sötét partján. Mondom akkor ennyi? Mondja ja. Csak majd sorserűen találkozunk? Ja mondja, én meg hirtelen megkönnyebbültem. Valójában örültem is, még mielőtt nekem is elrendeződne a dolgom, nem kéne most a véletlen. Amúgy semmi különös nem volt benne. Ötven lehetett, s nagyon istenes. De azt nem tudta ki a Hemingway. S tényleg, eszembe jutott, hogy a pénzeim intézése katasztrofális. Az ügyintéző nő valamit nem jól csinálhatott, meg a bankátutalás nem jó. Erre én is beírtam, de erre most nem jön. Nincs lóvé, az előzőből semmi sem maradt, s kéne fizetni a lakbért a villanyt, meg a négyötven tartozásom. Találtam egy házhelyet, a Pádua utca akármennyiben. Napok óta nézelődöm, legutóbb Venicet is összejártam, de ez a legjobb. Egyre jobban tetszik. Van rajta egy marha nagy tölgyfa. A szomszédban mexikóiak laknak, albérlők lehetnek. De ez mindegy. Néha szörnyen félek tőle, néha meg oké. Tíz millióból bőven meg lehet csinálni, az ötvenezer. Épület, egyszerű, meg deck. S hát persze én csinálnám.

Elehet egy helperrel. Bevettem a táblát is, sumákul. Tizenhatot kérnek érte, de biztos lehet alkudni, készpénzért. Írtam az Jillnek, hogy akarok venni, ill. építeni egy házat a Sandrának. Ingyen. Azt mondta, az szép. Otthon baj van, ki akarják rúgni a lányt a munkahelyéről, vagy mi. Szörnyű. bizonytalankodtam elég lesz e

a pénz, de biztos. A viz meg szenny majdnem egy tízes. S akkor még a villany, meg a többi. Nagyon egyszerűre gondoltam, kezdésnek. Deck az lenne. Meg egy kajiba a campernek, az kurvára tetszik. Jó le akarom szigetelni az egészet. Csak meg legyen addig. Jó magasan van a telek. Mindjárt meg is nézem a Google earth on.

Febr. 10.Kedves Sandra, (fogok építeni egy házat neked, az én pénzemen)

Ne haragudj, hogy zavarlak.

Az ok amiért bátorkordom az a régi feszültség bennem, hogy próbálak nem háborgatni, remélve, hogy anya valahogy közvetíti, ami mondok neki. De sokszor elveszítem a reményt ezzel kapcsolatban: az, hogy mondok valamit roszszabb, mintha ne mondanék. Tudom, hogy azt gondolod rólam, hogy nem törődőm, pedig azért ez nem teljesen így van. Sokat gondolok rád, s nagyon rossz, hogy nem tudok többet segíteni. Mostanában egy kicsit lent voltam, de kezdem összeszedni magam, nem könnyű. Azért, hogy sopánkodjak kár írni. Nos, csak röviden azt szeretném mondani, hogy miután sikerül valamit a házból kiszedni, feltett szándékom, hogy valamit csináljak itt magunknak. Jó sok időt töltök azzal, hogy körbejárjam a témát, hogy mihez lehet kezdeni, otthon, vagy itt, vagy mit. S figyelembe véve, lehetőleg minden tényezőt: emberit, anyagit, gyakorlatit, elméletit, s gondolva a jövőre is, úgy tűnik, hogy a legjobb lenne itt valamit csinálni. Tényleg nagyon lent vannak a házárak, főleg ezért. Ez egy olyan hely, ami öt percre van azelőtt, hogy felkapják, s kész, vége. Nem sok ilyen van már, ezen a nyugati parton nem is tudok egyről sem. Ráadásul ezt ismerem. Nos, mondtam anyának is, az ég világon semmit nem kell neked csinálni ezzel, de oda jutottam, hogy fogok építeni egy házat neked, a te nevedre. Az én pénzemből. Már találtam egy telket is, marha jó. Én nem fogok benne lakni, van egy camper, abban leszek. Szerintem kb. Egy fél év amire bele lehet menni, azután, hogy elkezdtem. S kb. Egy év múlva lesz kész. Teljesen nem tudom megcsinálni minden részletében, de majd lassan. Azt a lakórészt igen, az összkompót lesz. Van a közepén egy hatalmas tölgyfa, meg pálmák. Itt nem kell annyira aggódni sok minden miatt, mert hogy jó idő van. Sok minden ide köt engem is, főleg az egyszerűség, és kényelem, na meg az orvosi ellátás, amit most kaptam meg. Megvan a rokkantságim is, s nemsokára nyugdíjba is mehetek. Amúgy ez egy szép vizi világ, sok minden van. Ha valaki eü-be dolgozik, akkor meg ez a legjobb hely. Elképesztő mennyiségű minden van. Mindenféle iskola is, ha arra gondolsz. Szóval érdemes ide jönni, ha mást nem, hát kiinduló pontnak. A ház értéke nagyon gyorsan fel kell menjen, s akkor baromi sokat fog érni. Nincs ebben az ég világon semmi álmodozás, teljesen valóságos dolog. Már nem tudok s nem is akarok úgy dolgozni, mint régen, de ha lelkileg jól vagyok, akkor fizikailag még igényelem is a mozgást, tevékeny-

séget. Úgyhogy bőven meg tudom csinálni. Lassan leketyegett a végleg hazamenés gondolata, nem volt könnyű. Minden iszonyú drága, s minden nyomor. Abba már nem szeretnék lenni, de majd néha hazamegyek a nyárra, vagy ilyesmi. Amúgy egy filmet írok, s úgy néz ki, lesz is belőle valami. Az életemről szól, nem szó szerint, de lényegében. Elég sok miden történt, ami nem sokakkal. S angolul lenne, biztos vagyok benne, van rá piac. Ilyenje senkinek nincs. Nap mint nap csinálgatom, s amint kész a ház, akkor teljes gőzzel. Beszéltem otthon pár emberrel, s tényleg harapnak rá. Majd még beszélhetek róla, ha érdekel. Egy könyvet is írok, de az lassabb, bonyolultabb és összetettebb. Mindezt csak azért írom, hogy hátha segít. Nem kell rá mondani semmit, legfeljebb annyit, hogy olvastad. S hát van itt kocsi, meg lesz kégli, meg más mindenben is tudnék segíteni, s nagyon szívesen. Ne érezz semmiféle kényszert, egyáltalán nem kell ezt csinálni, oda mész, azt csinálsz, amit akarsz. Én a házat mindentől függetlenül fel kívánom építeni neked. Na, hát ilyenek.

Apa

ELŐZMÉNYEK MEG A BALHÉ PACUKÁVAL

pacuka másoknak

Elmondhatatlan s felfoghatatlan történet, s mindez onnan nézve, hogy ez tapasztalat, élmény, esemény, közvetlenül megélve, s millió és millió tanulsággal, ami mind egy magasabb megértéshez, felfogáshoz, léthez vezet. A költözéseim, hm.

A TANULÁSI FOLYAMAT S A KELLÉKEK

S itt van ez az egész akklimatizálódás, ahogy összeszedegettem az amerikai kultúra fontos közvetítőit: a Public televíziót, a Charlie Rose showt, a gazdaság a politika, a humor az irodalom s közélet itteni képviselői, angolul, s amiről valaki, aki épp idejön az égvilágon semmit sem tud. Még ha tud angolul akkor sem, de ha nem, akkor meg kukakakukk. S jó volt, mert a sok egyedül lét és hiábavaló fölmutatások után itt volt valaki, s értékelte és megette a magyar főztöm. De nagyon hamar, nihil lett belőle. Iszonyú sokat dolgoztam, hogy menet közben szinkron fordítsam az angolnyelvű, nem okvetlen amerikai filmeket. Hogy valami közös nevezőre jussunk. Még a Garrison Keillor humorára is sikerült, - valami intravénás úton felhívni a figyelmet, jókat kacarászott rajta. De hát óh, azt, hogy is lehet. Mindenesetre jól ráfáztam mert senki sincs hozzám való.

S innen egyenesen vezetett az út ide, ahol most vagyok. Persze, valaki vehetné a lapot, s mondjuk ott volt egy megoldás, amiről sokat beszéltünk is, az alkotás. Már megint. Mármint, hogy ő egy művész. S még az is volt, hogy azok a szőttesek

százezreket, milliókat érnek. Tapestrie. Nem gobelin. S kiderült, hogy még ezreket se, meg hogy hónapokig tart egy, s hogy az egész olyan neoprimitív ösztönös s innentől többnyire csak a falusi vásárba illik. De hát ez messzire vezet.

A pacuka név eredete.

Nos, e világjáró széplélek ez a pacuka. Ez illett rá, ez a név, erre a groteszk" kun" szegényparasztságba született, egy öngyilkossá lett főboncnok lányaként felnőtt szuterénlakóra. Valahol ez volt a jelszava, amit egy Vietnámban az utcán összeszedett, kicsit csapzott kóbor utcamacska ihletett.

Az első férj kirakja őket, gyerekestől az utcára,

Ezután hősnőnk a nagylánya, a legidősebb gyermeke fiúját lazán elszereti, aki ettől tizenéves korában hozzámegy egy cirkuszi erőművészhez, aki egy okostóbiás fafaragó is, a neve Lajos, s aki harminc évvel idősebb, s akivel valahol a cirkuszvilág hátsó ösvényein turnéznak, s egy lakókocsiban nevelik gyermeküket.

A dragos fia követi őket Angliába, majd hazatér, s elvesz egy birkózónőt, aki még mindig eltartja. Őket, mármint az egész családot soron kívül kiutasítják a fővárosból drogfogyasztás és más halmozott apró törvénytelenségek miatt. Ekkor szánja meg a második pacák, a következő, a gyerekei apja – nem férj! hanem egy gyanús módon megvastagodott maffiózó ikertestvér-, aki a két utolsó fiúgyermek megfoganása után szív infarktust kap egy békés kis pecató partján, ahova a családi bonyodalmak elől elbújni járt.

Mióta én ismerem, a mamával gyermekei egyike sem beszél személyesen. Illetve a lány sikoltozóáriákat káromkodik neki a Skypeba, a nemtörődöm, önző, ribanc, szélhámos, anyáról, s oda kell rohanni lehalkítani, kikapcsolni, mert a végén még kibasznak bennünket innen, mint a macskát. A legkisebb gyerek a Mücüke halkszavú, hízásra hajlamos riszálja a seggét, s szerintem jó meleg, néha hazahoz egy pasit, aki ott alszik, s akire közli, hogy „ezt az illetőt nagyon kedveli". huszonöt éves, s ipari tanuló asztaloséknál. Mikor a szétrohadt kerítésüket javítottam, egy deszkát nem tudott elvágni. Nem dolgozik anyuka nagy életcélja az, hogy kiiskoláztatja. Lényegében otthon tévét néz, a az álmecénás zsidó nő pesti albérletében. Minden hónapban megy Mücükének a pénz, hogy jó legyen. párszor még én is küldtem neki, ez bizonyítható az átutalásokból...

pacuka az egyszem fiútestvérével, aki, egész családjával együtt mentős, nem beszélnek. Pedig az elhordta a szolnoki éjszakai életbe bulizni, hajaj, mutatta nekem a helyeket… Az anyja nemrég öngyilkos lett. Gyűlölték, rühelltek egymást, mert például az anyunak jó nagy mellei voltak, neki meg kicsik. Berángatott engem a kicsi hátsó zugába, s vagányul beszólt neki: -Na, ezzel megyek Amerikába! Szerintem ez is szerepet játszhatott, hogy éppen csak kint voltunk, mikor jött a hír, hogy szegény pára öngyilkos lett. Azelőtt meg a szenzációs, örök hallhatatlan színész szerelme lett öngyilkos, szintén miatta. ezeket ő mondja, nem én találom

ki. Egy gazdag zsidó nő babájaként beutazza a fél világot, a nő fizet. De igencsak félrelépdel, eltűnnek a rábízott tizenhatéves kamaszfiúval, amiből óriási balhék, s retorziók lettek, például bizonyos adósságokat ki kell fizetni, mondjuk pont Amerikába indulás előtt pár órával. A halott férj egy gazdag rokona, csak azért, hogy innentől kezdve az egész család örökké kedvére kurvázhassa? - megveszi neki szarért húgyért a dányi házat. Nem messze a cigánysortól. Egyedül él, sok kutyával és sok macskától teleszart rongyok, szemét, s rohadó fonal között Dányban ahol köztudomásúlag mindenki kihúzzintott hentes, az összes szomszéd, s magas kőkerítéseket építettek, hogy ne lássák, mikor hazatér eladósodva, egy öregotthonban robotolás után, ahol éhbérért dolgozik, háromműszakban. Kimondottan a ronda embereket kedveli, gondolom mert akkor nem olyan nagy a kontraszt köztük. Nos, egy ilyenje volt előttem, egy szótlan, a Barom arcú, , akit gyerekkorából ismert, s szedett elő, s akiről kiderült, hogy mindenben olyan minősíthetetlenül rossz volt, mint csúf, az ágyban, a konyhában, mindenütt. S egy napon mondta neki, hogy húzzon el. El is ment, szó nélkül. Vitte a kedvenc Milos Davis lemezeit. Arról a svájci jazz csávóról tőle szereztem tudomást. Előtte egy színházban is volt csaposnő, azt hiszem ez élete nagy csúcsa. Nagyon félrecsapott eleganciával tud erre visszaemlékezni. Egyszer halálra ijesztett mert azt mondta, hogy ő élete végéig el tudna ülni egy bárpultnál... Amatőr színházében, például, egy koszos pesti mellékutcában, aminek a raktárában, a söröslédák mögött lakott. Nos innen egy kupiba ment, na minek? Csaposnak is mellékesként, de én elmondhatom, hogy másnak... Aztán jött a lehetőség, mert volt Dányban egy vasgyár. Oda ment lemezthajlogatni a legények közé. Aztán plakátragasztó lett, ő fogta a csávónak a létrát. Azt mondta, csak arra kellett vigyáznia, ha a pacák ugrik, akkor jó helyezkedjen. Amúgy érdekes, szabad, jó meló volt. Egy Gelkába is dolgozott, ott ismerkedett meg a gyerekei apjával, aki nős volt, de alkalmanként együtt is voltak. Ez aztán egyszer elment – állítólag pecázni, mindig egyedül, s infarktust kapott, máig rejtély. Ez az Éva nevű zsidónő, egyszer próbált belőle repiügyvezetőt csinálni, kihúzzintotta, de valahogy nem tudott se fellépni, se mutatósan kiülni. S így a dolog hirtelen megszakadt. Innentől kezdve segélyeken élt, meg az Évának a koloncából. Sötét, kilátástalan, nyomasztó lét volt, csokoládé zabálások sem tudták föloldani, csak át kellett menni az utcán, meg vissza. Havi hetvenezerét, Mücükével, a sok állattal s sokmilliós adóssággal, amit Évike boszszúból, irigykedve visszakövetelt. Később majd a házeladásból lett törlesztve. Az utazások ráeső baráti árát. Mikor is jöttem én. S hát, ami a legérdekesebb, az az álmokkal való igen gyors, igen kegyetlen, s végzetszerű leszámolás itt kint, felületesség szinte perverz s sietős együttműködésben, támogatásban, lelkesedve s mégjobban és mégjobban, s még mélyebbre összetörve, kiábrándulva, elhalva. Kiderül, hogy nincs pénz, nincs hova menni, hogy nincs itt semmi, hogy ez egy

recesszió, s minden hiába, mert a sok drága kaja, sok olcsó ruha, a nyelvi ismeretek hiánya okozta hátrányok, társaság nuku, itt mindenhol pont ugyanolyan mocsár, az egész.

pacuka képzelt jelenetek a múltjából

(Az egész a Círussal kezdődött, -, ami ugye egy életérzés...) s egy indiai csávó száma, s ő azt mondta rá, tök szar. Másig se értem.

Az Ananda Shankar száma, itt van:

PACUKA SZŐTT. VÁZLATOK

Mindent mindennel, mindennel mindenre, mindenhol, ahol csak tehette. A pókhálóval kezdte, s a láp szélén, ahova bújni szokott szitakötőszárny mintákat szőtt, szitakötőkét, amiket pókhálókkal több pontról kifeszített, hogy az átmenetet is láthassa, mikor a szárny megpihent, s újból mozgásba lendült, az átmenet átváltozásait is lássa, igen, mert a színek és a minta szivárványos átmeneteket mutatott minden alkalommal, s egymásnak ellentmondtak. S az bizony mind úgy, föntről lentről, erről arra s úgy kezdődik s halad. Aztán békanyállal kente be őket, ha elfogyott a sajátjával pótolta ki, s fejüket szabadon hagyva vízililiom levelekre ragasztotta őket. Vonaglottak, de nem sajnálatot érzett, hanem hogy ezt nekik csinálják, produkálják magukat, vagy inkább mutatja, kígyózva, tekeredve. Olykor közelhajolt nagy, kidudorodó szemükhöz, mintha a beléjük nézne. Beszélt is hozzájuk, pontosabban hangokat adott, úúúhh, úhhhuhúúúijj. Hangjában kedveskedő bíztatás volt, lágy és mély mikor nyugodtak, apró sikkantással a végén, mikor megmozdultak. Ő is repült, próbálta karjait rezegtetni. Ő is hajlott ide-oda, mintha farka lenne. S mikor elrepültek, ő is velük röppent, ég felé tartott arccal, melyben különös figyelem, s áhítat volt az ég felé. Kicsi lányka volt, törékeny, már már sovány, ritkás, seszínű haja kis varkocsokba kötve, vadkender szállal. Kiugró kunos járomcsontjain enyhe pírral, , egyenes orrán cafatka ökörnyál, állán üde zöld moszatmaszat. Elbújt ide, kellett neki ez az egyedüllét, de még hallotta öccse Csimbi a közelbe csörtet, tocsog-locsog a nádban, békát, ebihalat, piócát, vizi csigát, s siklókat gyűjt, mind neki. Csináljon belőle valamit. Aztán odakuporodott, s próbálta piszkálni. Hordta halmozta a nyüzsgő halmokat, amik persze mindig miden irányba útra keltek. Csimbi maradj már, de itt egy csiga is, nem kell csiga, akkor a teknős, de hát az túl nehéz, inkább fűzfavessző kéne. Valami fészekféle készült, egy hal csontváza volt a közepén, kiálló bordáin virágszirmok virítottak, mint apró macskaszemek a sötétben. Itt nincs fűzfa.

- Dehogy nincs, csak lusta vagy, lusta disznó, az vagy te Csimbilimbi, egy kis röfi, menj már.

- Jó, de akkor vakarod a hátam,
- Jó, jó vakarom, csak menj már.

Csimbi nyomkodta még kicsit a láp sarát lábujja közt, aztán hátrálni kezdett, majd elcsörtetett. A nádlevelek gyöngék voltak, és rövidek. Valami messziről jövő hal lehetett, ilyen hosszú, semmi sem éri át. Óvatosan, nehogy nyelvét sértse az éles nádlevél, két foga közé fogta és lassan húzta, hogy kis hasadékot csináljon középre. Ebbe dugta be a önnön körbetekert hegyét. De a pár szál nád nem bírta a súlyt, dőlni kezdett. Ezért kell a fűzfavessző, hogy több legyen összefogva, olyan legyen, mint egy átlósan rakott nádkéve.

PACUKA OLYKOR MEGŐRÜLT TŐLE,

egyszer egy régi bajonettel majdnem meg is ölte, a háztetőről dobta a nehéz gyalogsági fegyver maradványt feléje, nehéz volt és rozsdás, s iszonyúan fej nehéz. Nehéz is volt megpörgetni.

Te rohadék, iszok a véredből, - üvöltötte, s tényleg kezdett is lemászni a barackfára fölfutott vadsóska bokron, húzta rángatta, maga felé, hogy jobban elérje, s a nagy érett kajszibarackok puhán tottyantak a baromfiudvar hézagos kerítése mentén. A baromfiudvar, ami jócskán tele volt tollal és baromfiürülékkel. Egy ilyen, nagy, tükörtojás szerű, zöld libaszar tócsába állt a tőr bele. Csimbi megmerevedett mászás közben a kerítésen, vadul fölnézett a vadszőlő liánba csimpaszkodó nővérére, s egyszerűen hanyatt dobta hátra a földre magát. Kezével lábával mint valami baba kalimpált, röhögött, tele pofával, „ na gyere igyál!, gyere igyál!, gyere igyál!, gurgulázott belőle a rötyögő, rekedt átok. Felugrott, hátára ragadt darabos csirkeszarral, odarohant a sóskafonatokhoz és rázni kezdte. pacuka menekült a tetőre visszafelé. De rúgott lefele is közben. Mert mindig győzött. Kaninak volt csak elég éles kése, egy bonckés, mint később kiderült, mikor az is kezdett lassan kibontakozni, hogy Kani, az apjuk. Mert amúgy ő csak nagyobb volt, s mindenhez értett. Ott guggolt velük a lápban, s mikor Csimbi hiába próbálta a siklókat lompos csomókkal a torzsákhoz kötni, azok csak fricskáztak egyet, s annyi. Mint a nyíl próbáltak eliszkolni. Kani, mint valami bűvész egy iszapba szúrt nád üregébe szorította a fejüket, s hiába kalimpáltak, így már könnyebben lehetett nyálkát vakarni róluk. Egy félbehasított nád csipeszével szorította őket, s ahogy kígyóztak, ők maguk fejték magukról valami konzervdobozba a trutyit. A trutyi jó volt mindenre, ragasztani is. Siklók és halak nyálkája is kellett bele, aztán már csak csurgatni a vizet, hogy legyen miben a békaporontyoknak lefele riszálni. Több lépcsős, ugratós ebihal csúszdákat is csináltak, a toldásoknál vízililiomok levelének védőhálójával. A legvégén pedig a Vizi virág fehér tölcsére volt a gyűjtő, oda ugrottak fejest, hátast, meg csavartat a kis lökettek.

Mert hogy nagyon elevenek s vidámak voltak, de nagyon buták. Az apjuk pengeéles bonckésével félbehasított, vastag siklókra sem tudott gyorsan kioldódó masnikat kötni, csak kelletlen, lompos csomókat.

MÁR MESSZIRŐL LEHETETT HALLANI, HA KANI MEGJÖTT.

A tőzegbánya csilléjének kereke sistergett, karistolt, s a sin toldásoknál néha csengetett. Odáig gurult, de onnan ő tolta föl a pálya végi rakodódombra a járgányt. Más nem tudta. Cuppogott a lába, ahogy erőlködött, a lábnyom minden egyes lépéskor szellentett egyet.

- fingott, halottad? – vihogott Csimbi, pacuka csóválta a fejét, - hallom, jól van már fingott, idétlen, borzolta meg Csimbi tüskehaját. Nem büdös volt, csak mély enyészetillat, tele ki tudja milyen dinoszauruszok, óriás teknősök, s páfrányok szenesedő aromáival, meg fáradtan leroskadó vándormadarak afrikai ürülékével, amit, mint a kövér ember hátvágány gázát, meg is lehetett gyújtani. Kis kék lángocska lobbant, mint lidércfény. Ne röhögjetek már, úgy nem bírom, itt a legnehezebb a végén. Hol a fék? Csimbi ugrott, s egy husángnyi akácfaágat tett a sínre a kerék elé.

- Jó? Kész?

- Jó.

Innen robogtak aztán haza, le a nádasban kanyargó keskenyke sin végébe, ahol a traktorok vontatói várták a tevékeny nappalt. Esteledett, a lilás alkonyatban árvaszúnyog rajokkal labdázott a szél, itt egy teknős vigyorgott, amott meg egy gólya csőrében kalimpált egy béka.

Igyekeznünk kell, anyátok palacsintát sütött,

Én nem akarok hazamenni- mondta pacuka

Én igen – nyávogta Csimbi.

Csimbi előre, apja ölébe ült, lábait kétoldalt az öreg Csepel motorkerékpár üzemanyag tartályon szétvetve. pacuka hátra, a magasan kiugró ülésre telepedett, s távolba vesző tekintettel magába zárult, egyre zárult. A nap számára véget ért, itt kéne maradni valamit madárfészekben, teknős ágyon, bokor alján inkább. Nem érdekel a palacsinta, anyám keze van benne, nem akarom anyám

Kezét, ami a hajam tépte, s hogy a cicim markolássza

egyél, te piszkafa, mert így soha nem nő meg, nem kellesz majd senkinek, te kis girnyó! Egyetlen főztjét szerette, de mikor egyszer megkérdezte tőle, hogy hú! ez mitől ilyen finom, anyja kihúzta magát, óriás mellei megremegtek, s ezt mondta:" hát az anyád keze, te kis liba".

PACUKÁNAK MINDENKI INDIÁN VOLT.

Még a filigrán vietnámiak is sok évtizeddel később is azok voltak, csak kifakult indiánok. Kétféle ember létezett, a fehérek, a szépek, meg az indiánok, mint ő. Az előbbiekkel olykor össze összekeveredett, de csupán az utóbbiakat szerette. Ezek után ment, fellelni őket a föld minden zugában, mindenütt.

PACUKA II. MÉLYVIZEK

Többnyire hivatalosan hozták be a hullákat, meg azok darabjait. De volt, hogy erre nem volt lehetőség, akkor amivel lehetett. Összeszedni, fölpakolni nekik kellett. pacuka Guminak hívta őket, mikor egyszer ujjával megnyomkodta az egyik lábát, olyan gumis volt. Apja, Kani Meglepetve kapta fel a fejét, nagy, sötét szemei kikerekedtek, fejét előretolva a nyomatékhoz, mondta, ja, ez az, ezek gumik. Fasza, hívjuk őket annak. A még meleg mozgó, hozzáférhetetlen emberekből a balesetek s más hirtelen elhalálozások során hirtelen hűlő gumi lett. Ki is lukadtak, s itt-ott csontok s színes dolgok halmai bújtak elő. Egyszerű esetekben nem volt mit tenni, már gumi volt, mikor odaértek. De volt mikor idegen, azaz élő maradt, lehet fel is épült, s eltűnt a többi élő között. Az orosz mentőfelszerelés között tamponok, cérnák, tűk és gézek is voltak, pacuka tehát ha tehette, szőtt. Tunkolt a nedvekben, s Szineket kevert összetákolt pólyáihoz. De volt, amit nem szeretett. Ilyenek voltak a zajok, mert a hirtelen s főleg hangos zajokat nem bírta. A látvány egybeolvadt a falun tapasztalható trancsírozással, állatok megölésével, kibelezésével, megnyúzásával. A fekélyeket, keléseket is ismerte. Értette, hogy miért nevelik, s tartják a haszonállatot, hogy megegyék. Pedig szerette, ó nagyon is az állatokat, de hogy miért, az csak sokkal később, s elég kiábrándítóan jutott el tudatáig. A buta lényt szerette bennük a nálánál is nagyobb szeretetigényt, kiszolgáltatottságot. Látta az egyéniségüket, a fajtáikat, de ez nem érdekelte. Mindenik egy fajta, ezzel nem volt semmi baj, nem csinált belőle ügyet. Bizonyos Szinek sajnos hiányoztak, kevés volt a kék, a zöld, de ezeket is lehetett csinálni. Később nagy hasznát vette ennek a Szin keverési lehetőségnek. Négy éves volt mikor apja a Kani először ültette föl Csepel motorjára, s magával vitte.

VALAMI BALESET VOLT, NEKIMENT A VONAT EGY BUSZNAK.

Egy terhes nő, beszorult, szülni készül. Nem lehetett Kani kis szobájába hozni, mint másokat. Ez nem lesz rózsás, nem kellene velem jönnöd, mondta hátra pacukának, aki kihúzott háttal ült hátul, s alig hallotta a szavakat. Amúgy mindig kicsit előre görnyedt, kis melleit óva, rejtve a világ elől. Szerette őket, mert éltek, s boldoggá tudta tenni őket. Fölhúzta a trikóját, s nádak fényes száraihoz, bam-

buszok puha durungjához, virágok szirmaihoz érintette, dörzsölte őket. S énekeltek! Édes dalokat énekeltek, s közben meg megremegtek. De igen, veled megyek. Fogalma sem volt mi történik, mi vár rájuk. A félig szét trancsírozott busz már nem égett, olyan volt, mintha liszttel s porcukorral beszórták volna. Valaki a tömegből eléjük futott, erre erre, még, mondta. A fehér porból sötét koromcsík futott a belseje felé, piros szalaggal átkötve, szép volt. A nő feje nem látszott, felső teste sem, az valahol eltűnt az összelapított, egymásba préselődött utas ülések kártyavárában. Egyik lába fölhúzva, másik szép nejlonharisnyában, furcsán a szék alá csavarodva. A karcsú ívből hófehér bőr, mint a friss hó virított a harisnya végződésében. Szép volt. Sárga bugyija fönnakadt egy csődarabon, s a gumija megfeszülve remegett. Sárgás lé csorgott a lába közül kikandikáló szőrből. S egy apró, sárgadinnyehéjra emlékeztető domborulat kandikált ki belőle. – pacuka, add ide a táskából a kést. Benézett az üléstámla mögötti hasadékba, egy üveges szem tekintett vissza rá. Lehajolt, a Sága dinnyehéj mellett próbált benyúlni valahova, ide-oda forgatta, próbálta húzni, de nem jött. Kis vörös fonal futott végig a szőrszálak közt, ahogy a késsel haladt fölfele. Káromkodott, ami furcsa volt, mert nem szokott, a gumikkal sosem. – gyere, segíts, tartsd ezt föl, nem férek hozzá, mondta az apja. S egyszer csak hirtelen, gyereksírás harsant föl, éles, szaggatott, mint a kisbárányoké. Nem férek hozzá, ide a késsel, ide, itt vágd el! Mint a csirkebél, ide-oda csúszkált egy ülés háttámláján, de végül sikerült átvágni. - Mindig tudtam, te vagy a legjobb. Mikor a félig nyitott ajtón a szabadba léptek, látták akkor kanyarodott le a fűre a mentő. Apja ment elől, vitte a rúgkapáló, visító babát, ő meg utána a kést meg a táskát. Így értek a mentő ajtajához.

S az anya? – kérdezte az egyik mentős.

Az már ezt nem láthatja, Asszem.

EGY ÖSSZEFOGLALÓ

SZAKÍTÁS A PACUKÁVAL, ELŐZMÉNYEK ÉS KÖVETKEZMÉNYEK – EGY ÖSSZEGEZÉS.

A nő, akit feleségül vettem, hogy legyen egy társam, s magammal vittem Amerikába világ legidétlenebb, képtelenebb szituációjába taszít, olyanba, amibe még soha nem voltam. Testi-lelki nyomorúságba, anyagi csődbe, megszégyenülésbe, betegen, olyanba, hogy halálos veszélybe kerülök. Otthontalanként, majd csövesként élek majd két évig. Megvádolt, hogy pofon ütöttem, ami nem igaz. Az amerikai törvények értelmében, ha beigazolódik, ezért börtön jár, ő pedig legális belépőjegyet kap. Egy napig zárkába is kerültem s ahonnan saját hajamnál fogva, kiszabadítottam magam, s egy végtelennek tűnő lázálomban lassan bebizonyosodott, hogy ártatlan vagyok. Viszont nekem e dolog hatása felmérhetetlen.

Néhány konkrétum a történetből

Hát nem tudom tényleg mi lehet ennél barmabb. A legkétségbeejtőbb lehetőségtől, a legmagasabb röptűbbig. Szörnyűségek: mint például:

1.börtön, (mert „fizikailag bántalmaztam egy nőt")

2.Átnevelő tábor (mert nem bírok az indulatjaimmal

3.(Anger management, ez lett volna az alku tárgya.

Volt egy pillanat, mikor élesen nekem szegezte a Kevin a dolgot. Ezt kéne csinálnom, s akkor ejtik az egész ügye. „Csak 29 hétig kellene járnom erre. Minden nap...

4.„Halál", mindenféle formában:

Fulladás, infarktus, agyvérzés, öngyilkosság, (kétségbeesésből, kiúttalanságból, S hát mind e mögött ott volt,

5.hogy mi értelme volt ennek az egésznek,

az önvád, hogy rossz döntések áldozata lettem, túl sokat kockáztattam, bele mentem dolgokba, amiknek nem tudtam a kimenetelét, s így tovább.

De a töretlen én, itt vagyok ajánlatokat

teszek az Sandrának, meg az anyjának is elmondom, hogy majd felépítek neki egy házat, meg ilyenek. De már akartam Amerika túrára menni, a camperrel. Miközben tényleg filléres gondjaim vannak, totál létbizonytalanság. S közben a hülyeség tömkelege. Miközben az idő olyan lassú perverzitással telik, hogy bele lehetne bolondulni. Szinte percenként nézem, hogy elmúlt e már egy nap. Mert közben úgy érzem, hogy igen.

OSPREYBEN, AZOPERÁCIÓ ÉS AZ AGYVÉRZÉS

VÉGRE AZ ÍRÁSON TUDOK GONDOLKODNI!

Miközben éltemben először, korlátozott szellemiek birtokában, de mégiscsak van, hogy akár naponta jó pár órát is az íráson jár az eszem. Hogy mit, meg hogy. Meg miről, meg kinek, meg minek. Miközben, élvezem a szabadságot, amit a levágott szárnyú madár csak tud. Nézem az eget, a pelikánokat, a sirályokat, a tengert, a fákat. Kéne erről írni egy Robinzont. Robinzon az Usában. Jó, nem? S hát egyedül vagyok. Még jobban kidomborodik, hogy mennyire a társadalmi státusz a fő meghatározójója az itteni létnek. Kocsmába járhatnék, egyszer kétszer be is néztem. Egyszer találkoztam a Terry Granttal, aki azt mondta ő egy bizniszember. Akkor éppen pandúrnak nevezték ki, pár napra rá kirúgták.

Na megnézem, jött e pénz, aztán majd otthon. A camperben. Most itt ülök a Beachen, esik az eső, jó marha hideg van. Meg is kéne nézni az ablakot, mert beázhat, ott van az ágyam bassza meg. S hát tervezgetek, mindenféle nagyszerű dolgokat a házzal, miközben egy dollár hetvenöt centem van, meg egy lábos székelykáposztám. Furanyomor. De van megint hűtőm, s így van tejem, s akkor tudok főzni tejbegrízt Majdnem nem tudtam, mert szarakszik a villanyom. Haha. De lett.

Febr. 16. Fele február! Sőt több!

ESZMÉLETLEN BALFASZ LETTEM.

De értem. Egyszerűen nem tudok, s nem is akarok odafigyelni részletekre, amik nem érdekelnek. Valahol mélyen tudom, hogy korlátozott lettem, s az erőmet öntudatlanul beosztom. Ha akarom, nagyjából meg tudom csinálni, meg fejlődik is a dolog, mint a vezetésnél, de csak szép lassan. S az élet bonyolult, ugye. Szinte mindenben, amit csinálok elkövetek valami szarvashibát. Különösen nyomtatványok kitöltésével van baj. Be akartam fizetni az internetet, s négyszer

vették le. A rokkantságim ki tudja mióta nem jó, késik, mert nem jól írtam be a bankszámlámat. S igy tovább. Ugyanakkor meg mégiscsak megcsinálok mindent. A legnagyobb aggodalmam az másra vonatkozik, arra, hogy mi lesz, ha eladják a telket. Eldugtam a táblát, amiatt is aggódom, de mégis. De éppen most az jutott eszembe, hogy akkor veszek egy másikat. Azt elgondolni, már önmagában is, hogy nekem, Nekem! Egyszer mégiscsak lesz lakóhelyem?!, hát ez valami mennyei érzés. Nem is merem nagyon elengedni magam benne. Mindegy. Megjött a kajajegy, jött valami munkanélküli is, oda majd el kell menni „felülvizsgálatra". Csak úgy azért mégsem. Remélem nem lesz balhé abból, hogy mind a kettőt kérem, a rokkanstságit, meg a munkanélkülit. Mert a kettő üti egymást, egyikhez egészségesnek, a másikhoz kriplinek kell lenni...De valami középút is van, amit nem teljesen értek. A lényeg, hogy kifizettem az adósságokat. A Jennyéknek. Vettem nekik kolbászokat, vegetát, meg ilyenek, adtam egy húszast a mosóporra, szóval oké. A jenny nem nagyon jól van, iszonyú magas a vérnyomása. Mondtam neki le kéne szokni a bagóról, mondta oké, csak a Tim nem akar. Nagy sumák az a Tim. Szerintem olyan nagyon nincs oda érte a nő. Szegény Jenny öregszik, szakáll, bajusz meg szürkeség. Ez a szürkeség ez Ilyesztő, a halál jut eszembe róla. De hát keményen zabálnak, piálnak, s cigiznek. Mit mondjak. Közben rohangálok minden nap. Ez az ingyen élet teljes munkaidőt igényel. Gondoltam, szerencsére van hol laknom, s olcsón. Amúgy nem tudom mi lenne. Szerintem valahol még mindig zseni vagyok, a háttérben. Remélem. Az Jill nem ir, nem tudom mi lehet vele, azt mondja beteg. Azért jó lett volna, ha meg tudjuk oldani a dolgainkat, az övét is, mielőtt valami baj lenne. El tudna menni a kis kertes házába, szegénykém. S hát az Sandra is, jaj jaj. Annak is Írtam, nem válaszol. Végül is nem értem miért. S jó lenne tudni, mert lehet mégiscsak függ valami ettől, ezt nem is tudom. Hihetetlen felületes ez a világ, nemtörődöm. Néha úgy érzem, én vagyok az egyetlen, aki nem olyan. Furcsa. Ma azt hiszem megszerelem a villanyomat, mert hogy nincs lámpám éjjel. Szörnyű. De előttem megfürdök, hajat mosok. Reggel mindenféle huzavona után, aljas, szemét módon lealkudva nyolcvan dollárért vettem egy új szuperbiciklit. Haha.

Febr.17 csütörtök, levél Jillnek

na végre, már kezdtem aggódni mi van. naponta többször is idejövök nézni van e valami hír. S láttam valami gyanús hir influenzáról, mondom nem tudom mi. Velem mi van? Semmi különös. Hónapok óta nem fürödtem, rendesen. hónapok óta nem beszéltem senkivel. hónapok óta nem ettem egy normális ennivalót, egy normális asztalnál. hónapok óta úgy élek, mint a kisvakond a föld alatt, tudod, a hazájában. hónapok óta, mint a homokot morzsolom a fogaim között a perceket, napokat hónapokat. Amúgy jól vagyok. Nem tudom, hogy mondjam. A bizi nyugdíjas életét élem. ahhoz, hogy részesülj ebben ki be kell a hivatalok ajtaján járnod, nap mint nap. undoritó, megalázhó, piti, olcsó, ócska és szar. "nem

fehér embernek való". Ez egy teljesen full time job, féltem tőle, láttam előre, most meg itt van. Ráadásul minden teljesen bizonytalan. fogalmam sincs mi, hol, hogy miből stb. Ez a pénz ez éppen, hogy csak elég vízre meg szárazkenyérre, ami oké, ha tudja az ember mi van. Pont az jutott eszembe, hogy még mindig milyen jól tudok alkalmazkodni, csak tudnám hova mihez. itt leszek, vagy ott? S persze itt van ez a romhalmaz: a méltóságom, az emberségem, a hiúságom, az egészségem, a tudatom, az érzéseim, az ösztöneim, a szag az ízlelő, a látó a tapintó érzékelésem, az egyensúly érzékelőm, az idő érzékelőm, a szám érzékelőm, a logikám, mind mind tropára ment. a dohányzásról való leszokás is okozott pár dolgot, például némi súlyfelesleget. Amerre csak járok iszonyú szarvashibákat követek el, pedig igencsak hangyának kell lenni. egyik hivatalból a másikba megyek, mindenütt fekák vannak, totál diszkrimináció: a szemét geci nagy fehérembert látják bennem, s élvezettel kínoznak. egy nő teljesen szándékosan - ez most már biztos, háromszor rosszul írtam be az egyik számom, amit hivatalos papíron a kezébe adtam, nehogy én tévesszem el. ettől minden az ég világon összekeveredett, s kezdhettem elölről. másik: fogalmam sincs hova tettem az útlevelem...iszonyú lelkiismeretfurdalásom is van, mindenért, meg önvádam, hogy milyen hülye vagyok, - miközben valahogy az meg jó, hogy egyáltalán így is vagyok, tudok lenni, mert azért igencsak kemény lórúgásokat kaptam a fejemre. Meg is tapostak, le is szartak, ki is dobtak a szemétdombra. a törvényen kívül helyezési kisérlettől, a fizikai kínzásig, a fenyegetettségtől a bujkálásig, rejtőzködésig, meg minden. Iszonyú várakozások, akkor, mikor az idő totál felfúvódott, egy nap olyan, mint ha egyhónap lenne. de szép lassan mászok ki. Például tudtam venni egy kislámpát, s nem kell már a sötétben lenni este. mindenféle szarokból, de végre sikerült összeeszkábálnom egy ágyat, amin úgy ahogy tudok már aludni pár órát. Úgy tűnik megkapom a madicaidet, s el tudok menni orvoshoz, hogy legyen rendes gyógyszerem a vérnyomásomra, mert szédelgek itt, mint a….Szóval, elvagyok, ellennék, csak már tudnám mi vár rám, milyen élet. Néha nekilódulok az írásnak, már hegyekben van itt minden. Film forgatókönyv, regény, önéletrajz, minden józar. Néha teljesen belelkesedek, aztán az jön, hogy "de hát, hogy jövök én ehhez, nincs énnekem se jogom, se okom, se lehetőségem ilyen incumfincum faszságokal foglalkozni, nekem nem jár, s jut más, mint ami régóta a szivárványom: a morzsák, pajta, kötél. s ilyenkor, mint valami hülye liba úgy sírok, de tényleg, ömlik a könnyem. nagyon érdekes. Borzasztóan szeretnék valamit csinálni. S úgy érzem, tudom, hogy ugyan lökött lettem, de még bőven van energiám, s jó dolgokat tudnék csinálni. Csak eldőlne már miben vagyok. Itt fantasztikus jó idő van, totál tavasz minden nap, úgyhogy nehéz érzékelni mi van máshol. De hát persze, tudom. A legújabb rettegésem, hogy eladják a telket, mire lesz pénz. rengeteg időt töltöttem el azzal, hogy keresgéljek valami jót. s olyan lett ez, mint az endrédi ház, az, vagy semmi. nincs másik. Nem olyan régen, pár éve ez

egy Mekka lehetett, vízparti telkek, meg nagyok, meg minden. mára totál patkányos beszűkülés lett, a semmi semmivel. Bíró Marcsa késő futott. Ez a telek valamiért baromi jó, s félek most meg ez lesz a végzetem. S ezekbe döglök szép lassan bele. Kötcse után ez se. emlékszel? mindig kérdeztük hol lesz majd lakóhelyünk? Nos, azért tudjad, énnekem soha nem lett. Még. csak kapizsgáltam ezt az érzést, a kóborkutya perspektívából. S csak úgy néha, fölmerül bennem a vágy, hogy milyen jó lenne, ha napokig, hónapokig, netán - ha van még ilyen, évekig az ember ugyanott lenne, valamit építve, szépítve, örülve. De lehet nekem az elátkozott, s kivert kutya redvás élete jut. tényleg, néha azt gondolom, hogy még egy cigánynak is jobb, még a cigány kutyájának is jobb, mint nekem, mert annak is van hol lennije, meg valakije.hm. ja, van, akinek más baja van, tudom én. De az élő jogán hadd legyen már nekem is egy. Jusson már nekem is egy, s valaki fogadja már el! Mert változatlanul nem látom, mi a szörnyűség, abban, amit akarok... mi?

Jack

Megyek valahova, s megpróbálok elfelejtkezni mindenről, biciklizek, vagy mi.

Azért mindig belekeveredek valamibe, az örök állhatatlanság.

Gondoltam, elmegyek valami jó és szép környezetbe, hogy ne legyen ez az örök nyávogás. Hogy én mindig ugyan ott meg minden. Nokomis. S hát szép volt, a kikötő. De mindjárt baj is történt. Mert megláttam egy kis lakóhajót. Barna fa építmény lehetett, lehet plywood. S egy ki komphajón. Hátul a motor, benzineskanna, ennyit lehetett látni belőle. S kész. Ott horgonyzott a sarasotai öbölben, csöndesen himbálódzva. Valahova elmehettek a lakói. S el is ment a kedvem mindentől, de azért kicsit körbe néztem, s felfedeztem-e a Shellbe botanical gardent, amiről már annyiszor hallottam. De nem mentem be. Két dolog foglalkoztatott. Az egyik a lakóhajó, hogy milyen jó is lenne ingyen kóválygogni a vizeken. A másik a bicikli nyerge, mert hogy rohadtul nyomott. S eszembe jutott, hogy kéne venni egyet, nem is olyan drága, láttam a Walmartban, jó puklis, párnás vagy mi. S hát rövid tanakodás után úgy döntöttem, hogy ja, meg je. Nemsokára enni, azaz főzni kell, meg minden. Téz óra múlt. S így lett. Visszaaraszoltam a Walmartba, s huszonkét dollárért vettem egy nyeregrátétet. Az is ugyanúgy nyom. Majdnem. Nos, mentem vízért, ahol a nő el is kapott a lakbérrel, de sikerült megdumálnom, hogy rossz az autó, azt kéne megcsináltatni. S fölraktam a nyerget, hogy kipróbálom. S jobb valamivel, de nem annyira. Úgy látszik nehéz vagyok, hát persze. Nos, hazamenvén neki is álltam a főzésnek. A tegnap már elkezdett marhahúst befejezni a vadashoz. Kicsit bonyolultnak tűnt az egész, de végül is megcsináltam, viszonylag hamar, s jó lett. Be is zabáltam. S hát jó rosszul lettem, mert hogy meleg van. S arra ocsúdtam öltözködés közben, hogy iszonyúan nézek ki. Teljesen el vagyok torzulva. Mint egy disznó. S nem értem, mert tényleg nem eszek

sokat. A pacuka háromszor annyit evett. Néha eszembe jut, nincs énnekem valami bajom? S persze hogy nyomom a saját seggem, ekkora súllyal? Riszálva? Nem vagyok normális. S hát az „egyezség" – magammal – ugye úgy szól, hogy nem veszek magamra több nehézséget, akkor fogok a fogyókúrának neki, mikor majd jobb lesz. Ha meg lesz a telek...Végre irt az Jill, jobban van, valami nátha. A fönti levelet írtam neki, s még nem néztem meg válaszolt e. A könyvtárban vagyok, s megfogadtam, hogy igen is irodalmi témákban merülök el. Itt jó hűvös van. Különös aggodalomra ad okot, hogy milyen kurva meleg tud lenni a camperben. Ilyekor azt gondolom, hogy még sem alkalmas ez a hely a normális életre. Néha jönnek idősebb emberek, s tök jól néznek ki, nyilván gazdagok. Van közöttük olyan, aki jó dógába is meg tudja oldani, hogy ad magára? Na, nem mindenki szerencsés alkat, van, aki keményen megdolgozik érte. Vigasztalásul azt gondoltam, hogy még nincs minden elszúrva. Lefogyni lelehet. Amúgy olyan sok nagy bajom nincs. Eszembe jutott, hogy majd, ha megyek az orvoshoz az új medicaidemmel, mit is hozzak föl problémaként? Kéne tudnom örülni ezeknek, nem? Na nézzük, egy Maughamot találtam. Nem olyan jó író, de tudott írni, az biztos. S amúgy, emlékszem, én nagyon szerettem is. Érdekes megjegyzések a Csehovról, hogy az miket mondott. Semmi szenzáció, nincs bombasztikus semmi: se bevezető, se befejezés, se kiemelkedő story. Mint az életben. Hm. Ez érdekes. Akkor mi a poén? Az biztos, hogy mindjárt elalszom, el kéne menni sétálni? Kicsit? Meg az is biztos, hogy sok türelmem nincs semmihez. S lehet okolni a körülményeket. Mikor fognak megszűnni azok a körülmények, amik kifogásként használhatók? De mindeközben, valami boldog mítoszka is elkezdődött bennem valami finom, halvány mosoly szerű langy, időtlen patakcsobogás, hogy hát, de kurva jó! S akkor mi lesz. Érdekes, amúgy dől belőlem a szó, az vajon honnan jön? Mélyről? Oké. S akkor ott fönt, mi az, ami annnnyira zavarban van, úgy unja a banánt, hogy szeretné abba hagyni, mindent abbahagyni? A bajom kezdete óta egy két eset volt, amikor nem fáradtam el az első tíz percben, s komolyabb teljesítményre voltam képes. Valójában az is igaz, hogy teljes depresszióm van, meg, s talán ez még fontosabb, neurózisom. De tényleg. Ízek, alvás, meg minden egyéb. Ebből a szempontból meg tényleg ráérek? Nem kéne izgulnom, hanem „meggyógyulni"? összeszedni magam, szép lassan? De hiszen ezt csinálom! Csak nem lenne ilyen vánszorgó az idő, szörnyű. Mert úgy érzem, hogy évtizedek telnek el hetente. S valahol a mélyben tudom, hogy nem vagyok már mai csirke, szóval nem veszítettem teljesen el a totál időérzékem, na nem. Valami lukacsos lett, de van, ami megmaradt, bizonyos váz meg ilyenek. S hát ja, igen! Továbbra is izgat, ami érdekel! Fhú! Mert hogy mi az, ami érdekel? Az új! de hát milyen újat lehet nekem mutatni? S különben is, azt is hamar megunom, főleg mikor az ismeretlenségének a végére érek. Most az jut eszembe, hogy maga az írás, az mindig egy új létrehozása. El lehet azon is csodálkozni, nem? Pontosabban meg lehetne az oldani, hogy folyamatos izgalomba legyek mert pontról

pontra, pillanatról pillanatra újat hozok létre? Alkotás, nem? Mi a baj ezzel. Szóval, lehet, hogy ebben a tükörlabirintusban mégiscsak van egy kiút? Valamit sejtek. Valami ösztönösen motoszkál bennem, de lehet nem is úgy, hanem intuitive. S akkor a nagy ész az semmit sem ér? Amúgy se ér már sokat. Volt idő, azt kellett volna kihasználni, mikor elég jól működött. De akkor mindenféle más faszságokkal, trógermunkával voltam elfoglalva. Téptem, szaggattam, taszigáltom, tornyoztam toldtam-foldtam dolgokat, fadarabokat, meg más anyagból valókat. Micsoda egy idióta, én! Megyek, sétálok egy kicsit. Vissza lehet ide jönni, nem? Hát kimentem, s sétáltam. A töménytelen vadas, a sör, szörnyű. Kicsit jobban vagyok, s nekiálltam a Maughamnak. Jó. Érdekes. Ezek a nagy mesélők?! Tudnék én olvasni ilyesmit. Csak nem lenne ez a rettenetes izgága rettegés bennem, lelkiismeretfurdalás, hogy én ilyent nem tehetek. Majd. Most más fontos, sürgős, halaszthatatlan, s elkerülhetetlen dolgom van. Felelőtlen, léha s főleg erkölcstelen dolog az olvasás. Mikor annyi, de annyi minden nincs a helyén, megoldva stb.

Kb. február eleje Egy el nem küldött levél az Jillnek, egy változat

Először, először? először, ja életemben, legalább is gyerekkorom óta, pillanatokra elengedem magam, s azt merem! Gondolni, hogy a francba is, nincs semmi dolgom, semmi gondom. Miközben persze tudom, hogy van, s meg is fogom csinálni. Például kéne egy fotel, egy jó fotel, mint ez itt a könyvtárban, amiben ülök. Azt kellene vennem nem ez a sok baromságot, amire a pénzem költöm. Apropó nem tudom mi lehet a pénzeimmel? Valami nem stimmel.

Mindenesetre a fogyózás spórolás is, s az jó, haha. Közben hazajöttem, majdnem nem tudtam befejezni egy elbeszélést. Izgi volt. Azért tud a pasi. Valami lepkevadász meg egy japán nő története, ahol a pasi félénk, gúzsba kötött, a nő meg rámenős. Mindenféle utalások vannak a Conradra, mint egy idiótára, az igaziak az oroszok, hm. A mostani világhelyzetből visszatekintve ez érdekes, nem? Hazaérve újra konstatáltam, milyen iszonyú ronda, dagadt vagyok. S valamit kell csinálnom ezzel. Ezzel is le kell lassulom. Már alig tudok mozogni...De elkezdtem jógázni, ja, mert nem hajlok. „csont van" mindenemben.

Febr. 18. A nyugdíjas élet nagy fölfedezése: az irodalmi mű pozitívja az élet negatívjának.

Milyen egyszerűnek hangzik, nem? S az, de sok minden van mögötte. S most jöttem igazándiból rá. (érdekes, pont nemrégen olvastam a Csehovtól származó útmutatást: mit is tartalmazzon az irodalmi mű? Az is az volt, de akkor mégsem volt az benne. S hát a millió kis részlet. S ugye két dolog kell hozzá: egyrészt valakinek „azért" csak kell valamilyen élménye, hogy legyen. A másik a valakinek a sajátos látásmódja...S szoktam is mondani: az örökös, unalmas, monoton elemzésekre mentegetődzésként: ez az író fejlövéses elnézést...

Bolond nők? Azt mondtam egyszer, hogy nekem egy bolond nő is jó lenne.

S még azt hiszem hozzá is tettem, hogy olyan nagyon szép se kell legyen. Még mi? S hát el is fogadtam párnak a bolondságát. Nos, megjelent itt kettő is. S hát lehet nézni egyszerű véletlenként is, amibe én valamit rohadtul bele akarok gyömöszölni, Meg végzetként. Az első egy egyszerűbb eset volt: valami balhé lehetett otthon, „mindenki drogozott", ezt mondta, igy hát ő elmenekül minden nap otthonról, s a kocsijában ül a beach parkolóiban, törülközőkkel elfüggönyözve, s a fene tudja mit csinál, de nem olvas, az biztos. Pakol, vagy mi. Próbálkoztam vele, beszélgettünk is, még azt is felajánlta, hogy elveszem feleségül, de mindvégig nagyon érzéketlen és hideg maradt. Kis cédulákon címeket s tanácsokat irt fel nekem, hogy valamit ő is adjon nekem, hm. Amiknek némelyikéről kiderült, hogy már rég lejárt a szavatossága. Elküldött a parton levő ki s büfébe, hogy ott van valami orosz nő, aki nagyon érdekes. Megkérdeztem s senki sem tudott róla. Nos mindegy, azóta nem foglalkozom vele, mostanában nem is láttam. Megoldódott otthon a probléma? S aztán pár hét múlva jött a másik...

A rejtéjnő

, Néztem a madarakat, valamikor naplemente körül, amikor észrevettem, hogy egy nő ül a sziklán, már mindenki elment, s néz. Fél szemmel, de néz. Még gondoltam is, milyen gyakorlatias, csapott homloka van. Semmi semmivel. S hát leküzdve a félénkségem, hogy ne zavarja az ember a szegény messziről jött nyaralókat, tettem egy megjegyzést. Pont az újonnan fölfedezett Heideggeri lételméletben próbáltam beilleszteni, hogy a madarak csak úgy vannak, léteznek, s mindent tudnak. Velünk szemben. Mert mi totál össze vagyunk zavarodva. Ezt értette, az ontológiai részt nem, de ez is elég volt ahhoz, hogy közelebb húzódjak. Valami rá is hathatott, mert hagyta, hogy elkísérjem, jó messze északra, a süppedős homokban. S aztán kurtán furcsán elváltunk, mondta, menjek most már viszsza, mert messze van. Ami igaz is volt. Meglepődtem, de hiába kérdeztem, s mondtam, hogy akkor most semmi? Majd véletlenszerűen, ha találkozunk? Mondta, ja." Egy nő legyen rejtélyes, bassza meg. S hát eltelt jó pár nap, s igyekeztem elfelejteni, mint véletlent. Nem kell nekem ez, még minden totál rendezetlen, s máris a bajt keresem. De, azért lementem párszor, semmi. Tegnap aztán megint találkoztunk. Könyvtárban voltam s nem volt kedvem a sok Pynchon tanulmányozás után hazajönni kisvakondiába. Megfürödtem, s pont, - pedig tényleg nem figyeltem rá, a naplementére értem le. Ott álltam, mit sem sejtve a sok turista között, akik meg is tapsolták az eseményt. Fordulok meg, mikor egyszer csak jön. Ott van, közeledik egy jó kinézetű nő, mezítláb. Még hűvös van, senki sem jár mezítláb. Elég laza, vagy lökött. Háháhi, s mondja na ugye, perszehogy. S mondja kell neki menni a vécére. Mondom oké.

Megint kitárom – hiába a lelkem

S mondom azért vagyok annyira oda, mert nagyon fontos kérdésben számítottam volna rá. Tetszik neki, mondjam. S máris megyünk visszafelé, nagyon nem vagyok oda ezért a túráért. Iszonyú sokat strapáltam magam ma már. De hát megyek, persze. S mondom a magamét, mindent magamról, óvatosan, de lépésről lépésre lassan mindent kikotyogok. Az Jill hat éve meghalt, ja. Hogy mit csináljak, haza menjek, vagy maradjak, vagy mindkettő. S hát persze nem tud mit mondani. Mesélek a házról, anekdotázok Fitz néniről, a zsidó nőt még el sem mondtam...S hát az mondja a végén, hogy majd én elfogom dönteni mi, a végén, mikor eleget hallgattam magam...S a slusszpoén, hogy mint én, gyogyós ő is. Elmondta. Azt mondta, hogy volt vagy négy (?) autóbalesete. S beverte a fejét, agykárosodás. Ez onnan jött elő, hogy kérdeztem, dolgozik e. Nem, mondta, s hogy rokkantnyugdíjas. Mondtam szintén zenész. Még hevenyészve pár szó, de már vészesen sötét lett, álltunk a hidegülő tengerparton. Menni kell. Mikor szokott erre jönni? Sokszor, mondta. Meg hogy nincs férje, de valami pasival szokott találkozni...Nos, mi ez az egész? Azért felizgatott, erről még pár szót. S persze a legnagyobb baj, hogy ilyenkor azonnal beindul a fantáziám. S mindenféle jókat, szépeket gondolok róla. Pedig a Editnél is már, de főleg a PACUKA kapcsán megfogadtam, hogy jobban odafigyelek a baljós jelekre. Nem tudja ki a Hemingway, a Berlusconi, a Rimbaud. Ő nem szokott híreket nézni, az ok. Csak hát. Szóval, gondoltam beszélek vele, felhívom a figyelmét pár dologra, hogy nem vagyok gazdag, hogy milyen vagyok, mit akarok, s hogy ne hülyítsen, inkább hagyjuk abba...Nem találkozzunk többé. Fogalmam se volt, hogy fogalmazzam ezeket meg, de majd rögtönzök gondoltam. Tiszta de jó hideg szeles idő volt, s ott kóvályogtam föl le a mólón, már nagyon rühelltem. Mindenütt északi napozó fókák, ügyetlenkedő pecások, szörnyű. Próbáltam az autóba írással is agyonütni az időt, na meg a kütyüvel, de abba elég rendesen belebuktam már megint. Csak jól felidegesítettem magam. S hát nagy nehezen eljött a naplemente, amikor szokott jönni, s semmi. Nem jött. Persze szombat este, jött a pasi, vagy, elfáradt, mert mondta, hogy Tampába kell vinnie a lányát, vagy mi. Totál rejtély ez egész. S itt van ez az én szituációm, amivel olyan nagy baj nincs. Szűkösen, de főúrian meg tudom oldani, ha. Ha nem kell valakinek elszámolni az egésszel. Ugyan az a helyzet, ami másokkal is volt. S hogy belebuktam, s hányszor! S még ha nem is teljesen ugyan az, de arról volt szó, hogy tanulok belőlük. Nem kell nekem ez egész. Elindultam hát hazafelé, s jó sokáig ott vesztegeltünk a jettyhez vezető kijáraton, mert valami buli volt a bejáratnál? Ezt végig nem lehetett tudni, s az ember végig csak parázott. Valami iszonyú rendőrségi balhé? Valaki még be is szólt, hogy beterelik az autókat a parkolókba oldalt, ami nem is volt igaz. Mindegy, jó kijózanító volt ez is. Lehet oda ment. Még a nevét se tudjuk egymásnak. Ja. S gondoltam mi lenne, ha legalább lenne valakim itt?

De miért pont ő? Mert valami összeköt bennünket, az agysérülésünk, a bénaságunk, meg minden.

Van benne valami, egyszer azt mondta, hogy „az nem volt véletlen, hogy mi találkoztunk". Na meg tudnám rá zúdítani a dolgaimat, adni neki. Szóval, van pár érv. De igencsak keményen kijózanodtam, ami persze az ellenkező véglet, de asszem most arra van szükségem. Hiszen még a picsába, sehol sem vagyok, még itt van az Jégnéző is... Alig van pénzem, s hagyjuk már ezt a faszom előrelátást, menjünk egyszer előre, ok? Eléggé meg is nyugodtam ebben, de gondoltam be kéne rúgni. Szóval vettem a Sweetbayesbe egy üveg Chardonnayt. S mint az állat. Olyan szolidan kezdődött, s gondoltam pizzát sütök hozzá, csak egy kicsit. Nos, először is jó sok lett, egy nagy fele, meg egy egész kicsi, meg egy hatalmas édeskrumpli. S egy ponton az egész kizuhant – óriási robajjal – a földre. A mocsokba. Mert hogy takarítani nem annyira. S fölszedtem! A mocskos. linóleumról, hajszálak, meg minden, visszaraktam a sütőbe, még sütöttem kicsit a bacik miatt, s aztán megettem. S aztán jött az éjszakai rém. Egy körül fölkeltem, s minden bajom volt. Valószínű inkább a pizzától. S mondanom se kell, hogy a mindennapi edzésektől alig tudok mozogni, de közben zabálok! Hát így nem lehet lefogyni, pedig mérhetetlenül utálom, ahogy kinézek. Nos, hát ilyenek. Az Jill irt, milyen jó itt nekem, milyen szar nekik, várnak, s reménykednek. Végül is ebbe benne volt, amit akartam. Készülnek az eladásra. Nos, eljött a reggel, s nekiálok kiganézni. Meg valami stratégiát kiépíteni erre az egészre. Lehet, ha normális lennék, ami majd egyszer talán eljön, meg tudnám én azt rendesen csinálni, hogy legyen egy nőm. De először azt kell, - ahogy az Imre mondta, hogy rendbe hozzam magam. Mert így, csak egy idióta vagyok, egy lihegő pincsi, egy érzelmileg s minden másban kiszolgáltatott nyuszi egy kupleráj kellős közepén. S valahogy mégsem ennek kéne lennem. Senki sem fog engem kihúzni ebből, ha én nem teszem. Fasz ki van.

Febr. 25 péntek meglátom a fényt az alagút mélyén

Valami olyasféle érzésem kezd keletkezni, mint Wilmingtonban volt. Mindegy mi, de valami sikerélmény, a dolgok „lényegében" arra mennek, amerre van valami értelme, s amerre én akarom. Még mit akar az ember?

Febr. 27. Utolsó napjai februárnak, tegnap lementem Fort myersba...

Feldobva, feltankolva, már-már emberhez méltón, s tele bizakodással indultam el. Rántott csirke, tormakrémes krumplisalátával, ami ne tévesszen meg senkit...

S hát a nagy lelkesedésből egy jó nagy s szokásos zavar lett estére. Reggel, mikor megláttam a nagy, tágas s városi teret, a szentendrei utcákra hasonlító, kicsit skanzenes hollywoodos díszlet belvárost, totál feldobódtam. Aztán megálltam a nagy híd alatt, a kikötök egyikénél, s megkérdeztem egy bumot, aki a helyi nyilvánosnál pofozta helyere a toalettjét. S mindent tudott! Be is ajánlott egy helyi szélhámos házügynöknek, totál lerobbantan székelt ott, de most – hallván szűkös kereteimről, gyorsan bizi lett. Hét perce volt elrohanni valami hatalmas biznisz után. Mindegy, adott pár címet, s gondoltam, két legyet egy csapásra: nézem a várost, meg házakat. S hát kis picsányi házak, ilyenek vannak mindenütt. Telek is van, lehet, s ami talán a lényeg, hogy sokkal nagyobb, mint ez itt. A tenger és a mocsár között több hely van. Valami ilyesmi. Kicsit Bredentonra emlékeztetett, azaz régebbi település, városibb, nagyobb, mint ez a földszintes velencerüdői tódom-fódom tralierparkos szarság. Olyan is van, persze. Aztán a gps-em megint elvezényelt valami kültelki festéksztorehoz, városközpont gyanánt..., hihetetlen.

Aztán fölvettem egy stoppost, akinek rögtön elmeséltem az egész életem,

fiatal csávó north Dakotából..., jött a melegre, a beachre. Megetettem a maradék csirkémmel, aztán sok szerencsét kívánva elváltunk. Végig mentem a fortmayersi beachen, hát meredek. Ez már a gazdag amerikai beach, volt ott minden. De még mindig csak egy beach. S láttam a szerencsétlen kisembereket, a parkolóórákkal bíbelődve, meg a kocsi motorháztetőjére tett cipőiket ürítgetve a homoktól. Se zuhany, semmi. Gyerekes családok, öregek stb. S akkor a hatalmas dugóról még nem beszéltem. Biztos nagy élet van, tényleg rengeteg szórakozóhely, ember, bolt stb., volt. Amolyan bazár az egész. S nagyon erős ellenérzésem keletkezett, amiket egyfolytában mondtam is a kiscsávónak, totál össze is zavarva. De végig mentem a szigeten dél felé, s hát fantasztikusan szép helyeket láttam. Mindenütt kis szigetek, hajók csónakok, emberek. S hát fehér homokos part. Azért van Amerikában is menő meg franya. Csak az a kérdés: mi közöm nekem ehhez? Később itthon még egyszer végig néztem a Google earth on a dolgot, s hát igen: mindenütt magánkikkőtők sokasága. A sok gazdag szédült embernek...S hát eszembe jutott a más érett, s józan gondolat, miért is ne? Már minthogy itt is ugyan az a tenger, nincs forgalom, vannak boltok, kikötők, hal, s inkább nyugalom kéne, mint ..., ja. Mindegy, a lényeg: az egész abból az aggodalomból jött, hogy mi van, ha eladják a telket? Mert az marha jó, de másikat nem nagyon lehetett itt találni. Nos, az derült ki, hogy azért még vannak helyek. Sőt, a bum elődadása, meg a saját kutatásom eredményeként egy csomó kutatásra érdemes helyet fedeztem fel, meg is jelöltem őket a térképen. Ugyanakkor még mindig jó szar idő van otthon, lehet ez is az oka, hogy kis családom egy szót sem ír. Pedig már a pénzről is szóltam vala. Itt van az új kártya, nem tudom mit csináljak vele. Lehet tele van a hócipőjük velem, semmit nem akarnak tőlem, főleg

az Sandra. A Jill hiába is biztatja...Meglátjuk. Lényeg, hogy itt a március, az egyetlen reményem, valami lesz. Mert hogy nagyon pengén vagyok. Mindenféle szelepeket nyitogatok, de a gőz bent ragadt, s nő. Lassan oda jutok, hogy semmi sem segít, s

iszonyú félelem van bennem, hogy megyek le a lejtőn.

Szellemileg, fizikailag, lelkileg, mindenhogy. Nem tudom, nincs mivel kábítanom már magam. Valaminek történnie kell, s még csak nem is merek rágondolni, hogy mi lesz akkor, ha nem lesz lé. A hazaköltözés is egy képtelenség. Eladták a telket, amin vagyok, velem együtt, s kéne fizetnem majd az új csávónak. Szerencsére elég rendesnek néz ki. Valami kontraktor északról, s minden nap bütyköli a mobilhomját, ami egy nagy trágya. Na, ez a téma már megint, ezt nem bírom. Lehet lemegyek a partra egy kicsit, most már megint tapasztaltabb szemmel.

Hihetetlen. Február utolsó napja van,

mikor is eljutottam oda, hogy különválasszam a 2010 es második félévtől ezt itt. Nincs idő semmire, ja, föl kellene ezt már fogni.

Szóval...

S hát ott volt, a nő!

Mármint jött...Nem akartam én túl sokat, nem is számítottam rá, hisz még oly messze volt a naplemente, amikor találkozni szoktunk. Vittem széket, s gondoltam csak ülök, nézem a tengert, s hallgatom a zenét. Végül is it a tenger mellett nem mindenkinek adatik meg. A fő ok persze a meleg, mert hogy ott nincs annnnyira.

Kicsit fölálltam, mászkáltam a vízben, mikor jött. Most először jobban megnéztem, jó nagy darab, amolyan érzéki nagyseggű fajta. Sötét bőrrel vastag szájjal, a szája sarkában valami pattanásszerű szemölccsel, amit most először mertem jobban megnézni. Nem valami guszta. S hát mentünk megint, s én gyorsan összecsaptam, hogy nehogy félreértsen, hogy én nem tudom mit akarok, el akarok menni, meg minden. Engem igenis érdekel ő, akar velem lenni? Erre, nagyon egyezrűen és határozottan mondta, hogy na de hát neki van pasija, nem emlékszem? S tényleg mondott valamit, de abból valami felszínes dologra gondoltam. Akkor mi a faszt akart velem? Amúgy mindenkivel haverozik, nem tudom. Aztán mondta, ő megy úszni. S jó sokáig bement, a víz 69 fokos, ő mondta. Nem tudom az mennyi. Majd megnézem, nekem hideg. Aztán mondom üljön le. Mondta, nem lezuhanyozik, meg még valamit. Ültem, jó darabig, ültem, körül se néztem, s nem jött. Aztán nagyon groteszk kezdett lenni a helyzet, úgyhogy elballagtam vissza a kocsihoz. Még kimentem a mólóra, leültem, nagyon zajlott kint az élet. Végül is tisztáztam a dolgot, nehogy kihagyjon az ember egy nagy

lehetőséget. Egy jó nagy hibát elkövettem, mondtam, hogy a Bentleyt én csináltam. Ezt nem kellett volna. Ismeri. Aztán eszembe jutott, hogy hátha ez az egész egy nagy beugrató, egy csapda. Akár a pacuka is csinálhatja. Ott van az a fasz, odamész hozzá, kifaggatod mit akar? Nem hiszem, de mindegy.

Ennek is vége. Írnom kéne, that's it. Lassan véget ér ez a hónap. Minden napra azt hiszem na, ez az utolsó. Pedig még nem is. Még csak holnap lesz az utolsó, azt hiszem... ez a kurva február. Irt az Jill, úgy ahogy mondtam, hideg, nyomott, túlélés, vagy mi. Semmi más. Megint megkérdeztem, mi van a bankkártyával. Amúgy, nem igen találom itt sem a helyem. Teljes dualizmus. Jó, hogy nyugis, csöndes. Végül is minden van. „minden". S hát nem tudom mit akarok. De azért nem felejtem el, mikor látok egy nagyobb helyet. Teret, azt kellene látni. S persze ellentmondásos, mert itt az ég, meg itt a tenger, annál nagyobb tér nincs. De mégsem az, város, vagy mi. A város az a szimbolikus lehetősége annak, amit az ember megtehet. S ó, hányszor és hányszor éltem át, éreztem a bezártságot, kis helyeken. Kisvárosokban, falukban, eldugott helyeken. Nagykovácsiban. Faszomban. S mikor látok egy tágasabb helyet, ó, hogy röpül a lelkem, mint a sasmadár. Valójában egy nagyváros panorámájára vágyom, nem? Ja, je, de hol. Pesten, nem? Funny. Egy panelből szép kilátás tud lenni, ja. Na meg az, hogy mit csináljak, mihez fogjak. S ahogy szokott lenni, jó ez a toporgás, majd nehogy kiderüljön mi lesz a várakozásból. Hova mennek le a dolgok. Mi az, ami nem lehet, mi az, ami lehet, s semmi érteleme, vagy csak szimplán jó szar az egész. Tényleg, lesz fényképezőm?

Lehetek, legalább egy hülyegyerek, tárgyaknak örülve, azokkal bíbelődve, próbálgatva, s persze valamire használva. Mert igazándiból bullshit az is, hogy én már mindent megkaptam, kipróbáltam. Mindenből a gagyit. Mindenből a limitáltat. Körbefutó láncreakciók végtelen sorozata. Ugye, rendszerint azt szoktam gondolni, hogy „de jó, mennyi mindent, s jól csináltam ma", s békés boldog álomba zuhanok egy másodperc alatt...De hol van ez már? Mikor volt utoljára ilyen? Ma egyébként találtam egy pár másik telket, bullshit. Mert drága. Amúgy marha jó, mert mind nagy. De ennek itt van egy óriási előnye, hogy egy kicsit fönt van. Emelkedőn. Ettől jobb. Szóval, jó lenne valamit csinálni. Valami értelmeset. S persze mindjárt fölmerül, hogy ja, akkor majd az ellesz egy jó kibúvó, ne kelljen írni. De nem így van. Úgy van, hogy az ember él, s csinálja, amit tud, szeret, lehetősége van, mindent egyszerre, s mindig, amihez kedve van. S mindig azt, ami ILLLESZKEDIK valahova. Ez a lényeg. Csak úgy, már ne kelljen csinálni semmit. Akkor inkább semmit.

Febr. 28. hétfő alkotás – élet helyett, először? No more nő... Azért ez szar.

S persze főleg persze, mert nincs idő semmire. Írás és karbantartás, nem meg jön még majd a munka meg a torna, ja, meg egy icipici fun. Kb. Ennyi. Itt van ez a sok rohadt ügyintézés, máris rohannom kell. A bankba, a gyógyszeremért, a ss. Irodába, a munkanélküli irodába, a mosnom is kéne, megnézni az autót, beüzemelni a bank kártyákat. Stb. Bizi buzi.

Megint egy idióta nap, avagy ügyintézni a semmit...

Elrohantam, és amunkanélküliben nagy fontoskodva eldadogtam az ügyem, mármint, hogy itt kellene legyek fejtágításon, s nem Sarasotában, ahova a múltkor hiába mentem stb. S lehet ez fontos, mert nehogy megvonják. Amilyen hülye vagyok, még ezt is el tudom képzelni. De mondták, majd a nő hív, egy feka csaj, aki ott volt. Nem ment a komputerük, vagy mi. Aztán elmentem a bankba, hogy beüzemeljem az új bankkártyákat, de nem tudtam a jelszót. De amúgy is kiderült, hogy az Alizé nem jó, jobb, ha rajta van a neve. Szóval csinálnak újat. Aztán elmentem az ss. Irodába, s bemondtam az új bankkártya számot, ami nem jó, mert az volt a közös a pacukával. Azt hittem megüt a guta. Vártam, meg minden. Viszsza kell mennem. Aztán elmentem délre, a gyógyszeres helyre. Minden recept lejárt, kell a Metoprolol is, mert nagy lezseren a múltkor mikor kérdezték mondtam, hogy áh, nem kell, van. Persze, azt hittem, hogy itt majd egy nagy valag lóvé lesz, megyek rendesen orvoshoz, meg minden, a majd akkor és ott.

Ebből semmi sem lett, kivéve, hogy a Jennytől kapott elég nagy adag is elfogyott. Ebédidő volt, meg se akarták csinálni, de addig feszengtem, míg hosszas várakozás után kaptam. Az újat is. Huszonkettő valamennyi, ennyi lesz havonta. Tízenhat volt eddig, tehát az az újjal nyolccal több. De megnézem majd a Walmartban is, hátha ott még olcsóbb. Aztán hazajöttem, ettem kagylókonzervet halkonzervvel, s lefeküdtem. A telefonra ébredtem, a realestates nő hívott, hogy ötvenezerre tartja a csávó a telket. Azt a nagyot, amit a hétvégén találtam. Hát, ja. Meglássuk, mondtam, még keresek. Biztos cashért olcsóbban is odaadják, de itt most rohadtul óvatosnak kell lennem, mert iszonyú sok pénz el fog menni a vízre, villanyra, meg minden. Meg is kéne kérdeznem, az utóbbi mennyi. A Fort mayersi csávó is küldött egy listát, meg se néztem. S felmerült, minek is voltam én ott lent. Jó drágán, meg hiába. Kirándultam, persze, meg rálátás, meg ilyenek. Ez a nő ügy is lezárulhatott, elég jól bírom, mérges is vagyok, sértődött is, de tényleg. Tukmálom itt magam, már megint, egy hülyének, hiába, bolondítanom magam.

Szóval, itt van nekem a gyönyörűség. Csak olyan nehezen hagyom ott a földi hívságokat, nem tudom. Remélem ennek a hülye én alkatomnak azért van valami sármja, keletje. Vagy egyáltalán van ebben valami speciális, a hülyeségen kívül.

Persze van, ezt már mondták. Van, aki szerette, amit írok. Olyan nagy feldobottság nem kerekedett, mint amit vártam, de hát annyira nem is volt jó. Meg mindig az volt a kifogásom, hogy az kevés ember nem okvetlenül kell legyen az én közönségem. Mi? Tíz ember? Kb.

Szóval, jön az igazi, halálig tartó száműzetés? Az elefántcsonttoronyba? Hm. Kicsit Ilyesztő, de tudom majd jó lesz. Boldog soktam én lenni ott. Csak ne lenne bennem ez az örökös makacsság, amivel még mindig nem tudom, nem kakarom felfogni, hogy kint a világban nem sikerült boldognak lennem. Legalább egy icipicivel tovább, mint ahogy sikerült. Az Imolába szerelmes voltam, azért az olyan jó volt. Szívvel lélekkel. Abba mindent beleraktam. A Edittel sikerül végre olyan hülyének lennem, ahogy csak lehetett. Mindkettő pár napig, hm. A többi? Abban is volt egy kicsi ez is, az is, de inkább valami érlelődésre okot adó tapasztalat, az elmélyülés a világi rettenetekben. S hát mondanom se kell, a fasz mennyire ki van. Délután elmentem biciklizni, meg sütöttem strapacskát, s azon töprengtem, hogy hogyan kéne valami menetrendet – akkor hát, -itten kialakítani. Először is itt van ez a minden délutáni hőség a camperben, amit valahogy át kell vészelnem. Valószínű a könyvtárban, jobb hilyán. Semmi más nincs itt. Ennél nagyobb nihil a világon nincs, mint itt ebben a kibaszott országban. Könyvesbolt, a Book By The Millions? de az is messze van, hét miles, sok pénz. Majdnem négy dollár a benzin. Az autóból is folyik a víz. Mindegy, holnap március. Ez is eljött. Rágom ezt a faszom csontot itt, majd csak a végére érek. Lehet azért is húzom halasztom, nehogy kiderüljön nem megy? Lehet, ki tudja mi van itt minden mögött. Hatvanéves vagyok, volt egy agyvérzésem. Egyedül, szegényen, otthontalan csöves még mindig. Nincs senkim. Mi a fasz? Csak hát jó lenne ez nem kifogásnak. Mindjárt elmúlik, ezek az utolsó vergődések, kapálódzások, azt hiszem. Brake. Pár napja már itt szédeleg, látom, s most felhívott az Vencel, talán először? Jókat mondott. Mikor nagy nehezen hagyta, hogy elmondhassam néhány érvem, észrevételem, azt mondta, hogy csak ne izgassam magam, egyetért azzal, hogy legyen egy házam, de annyi. Aztán szépen sorba. Nos, mindentől függetlenül, ez jó vagy rossz, azért örülök, hogy valaki mond valamit. Remélve ettől jobb lesz minden. Az otthoniak változatlanul nem írnak. Az Andris szerint majd áprilisban, ha lesz valami. Végül is, állítólag nekik is sürgős. Szóval, ezzel meg főleg ne izgassam magam. Remélem, nagyon remélem, az Andris nem kettős ügynök, hm. Mondta, otthon is elég gáz van. Közben megtaláltam a Molnár Sáska Gábor nevű gyerekkori cimborám, valami matematikai adjunktus, vagy mi lett. Hát persze. Egyszer majd felhívom. Amúgy semmihez sincs kedvem, tele vagyok bizonytalansággal. De ezt semmilyen szempontból nem kell annyira komolyan venni. Ettől még csinálni fogok dolgokat. Megvették a telket a szomszédok, amin vagyok, nem tudom mi lesz ebből. Elmentem biciklizni, futottam, változatlanul majd ki köpőm a tüdőm. Az Internet döglődik, nem tudni pontosan miért. Elmentem a könyvtárba, ott is ugyan az a helyzet, tehát nem az én készülékemben van a hiba. Sajnos.

Pedig ez nem olyan jó, mert akkor nem lehet rendesen használni az Internetet. Amúgy irt az Jégnéző, s itt a válaszom is:

Jégnéző levele:

Nem tudom, van-e értelme tovább rágni a csontot …. kicsit belehaltam, belebetegedtem …Igen, az elmélet jó az A és B pontban lakókról …. Sok minden van, és ugyanakkor sok minden hiányzik…… Veled kapcsolatban leginkább a kiszámíthatóság, a biztonság…. Az igaz, hogy egyedül vagyok, de nem magányos. Nincsen birtokom, és nincsenek halálsikolyaim se……. Viszont van mögöttem család, vannak barátaim, céljaim, terveim és értelme az életemnek – igaz, hogy nem olyan nagyszabásúak, mint a tieid, de talán elérhetőbbek. Többször is átolvastam az utóbbi hetek leveleit …… Azok után sem egészen értem a kirohanásaidat! Hol méricskéltem valaha is a kinek mije van és mit tett bele? Ezt talán pont nem nekem kellett volna előadni!!!! Nálad viszont állandóan visszatérő téma, és ekörül forog minden gondolatod, cselekedeted. Talán a birtokolni vágyás mozgat mindent. Elég furcsa, ahogy a lelki, szellemi „adományaidat" felhánytorgatod, mint valami kárba veszett, elfecsérelt dolgokat …… Azt hittem, ez csak úgy, önzetlenül – mint ahogy nálam – árad a másik felé. Hm…Meg aztán hol pocskondiáztalak le? Lett volna miért! Fura dolgokat hallottam rólad……. Úgy gondoltam, ha majd hazajössz, el- és kimagyarázod …. Aztán majd meglátom, hogyan összegezzem. Sok minden más megvilágításba került.

Március. 1. Levél Jégnézőnek

hát, nem tudom én sem. Átment itt ez a dolog alantas dekázásba...először is ez a "fura dolgokat hallottam rólad" - a legképtelenebb és alávalóbb s infantilisabb megjegyzések egyike, amit emberek használnak. mi van, miért nem lehet megmondani mi az? s amúgy elgondolkoztam, hogy vajon ki lehet, az, s hogy jön ebbe a képbe, s mond rólam dolgokat neked, ki a mi közös ismerősünk, s te meg csak úgy készpénznek veszed, mert ugye a szavaid mögött ott van a neheztelés, ítélet, azt ugye nem tagadod? s kérdeztél te engem? erről? nem emlékszem. Nos, az Jill belenyúlt itt néhány dologba, már megint, s nagyon szemét módon. ha ő róla van szó. anélkül, hogy tudná mibe. csak az az érdekes. hogy mikor kiderült teljesen ártatlan vagyok, sőt, teljesen ártatlan. akkor se képes belátni. mert mindig is ott volt az a gyönyörű gerinctelen jellemtelenség, amiért valakire még csak haragudni sem lehet, mert mindenből felmentése van...van, akinek mindenre van, van, akinek semmire sincs. Mára már ezt is tudom, ja. Változatlanul állítom, hogy nekem nincs titkom, s minden cselekedetemet vállalom. soha nem ártottam senkinek, s a neked való pénz tartozáson kívül azt hiszem mások tartoznak nekem. szívesen szembe is állok bárkivel, s tisztázhatjuk ezeket. Szórul szóra el tudom mondani a hála, az odaadás, a köszönet, a rajongás, a tisztelet, az elismerés dicsérő szavait, amit nekem mondtak, s oda lehet amellé tenni, amit neked. mikor

fordult a szélfúvás, mit szólsz hozzá? mindenesetre ez a hátulról mellbe genyózás, ez a nekem totál jellemtelen, Ez Az alantas dolog. Ha valamit nem mondok el, annak két oka lehet: az egyik: mert nem tartozik valakire. a másik, mert meg akarom kímélni tőle. de semmi esetre sem azért, mert nem merem, tudom vagy akarom vállalni. ha jól belegondolok, két dolgot csináltam életemben, amit igazán bánok: egy: réges régen, vagy harminc éve, nem köszöntem meg egy öregasszonynak, hogy segített munkát szerezni. azt se genyóságból, hanem mert elsodort az ár. A másik most történt pár hónapja. s az, amit egy szép pelikánnal tettem, s amiről már írtam is valahol. a többi, az nem, ott szeretetet, törődést, figyelmet, pénzt, s még sok minden mást adtam mindenkinek, akivel életemben valaha is találkoztam. mikor mim volt...mindenemet. nekem nincs semmim...s igen, változatlanul mondom: a vádaskodás tőled indult, azzal, hogy én keverem a szart, azzal, hogy a "hátad mögött? a tudtod nélkül, mármint, hogy utólag derül ki stb. én miket csinálok. (nos erre föl! S azóta magyarázkodom itt, meg írok ilyenekről, már minthogy én is adni szerettem volna, s nem kihasználni, főleg nem kihasználni senkit. valaki eltéveszti itt a dolgot, hogy én hatvanéve soha semmit sem kaptam, mióta élek. egy-két kölcsönt, nem többet azt igen, de mindig vissza is fizettem, s most is így lesz. úgyhogy a potyázás a legmesszebb álló dolog tőlem. még egy prospektus erejéig sem). holott nem kéne. ilyen értelmű elkötelezettséget soha nem tettünk egymásnak, tehát szamon kérni se lehet, szerintem. igen, a sokadig ajánlat után, emlékszel? hányszor mondtam csináljuk ezt csináljuk az, s te mindig kitértél, s nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy minden jogod meg volt hozzá. de tényleg komolyan gondolom. nem muszáj szeretni, ami az én elképzelésem. semmiért. se azért, mert másmilyen vagyok, se azért, mert előre a jövőbe látsz, s utólag beigazolódik. semmiért. s semmi sincs itt beigazolódva, neked is csak mindenféle elméleteid vannak, s mindaz fél információra alapozva. s lehet, majd egyszer mégiscsak te fogsz meglepődni, milyen felszínesen ítéltél meg. Valóban én próbálom megoldani az életem, s valóban én nem mondhatom el olyan büszkén, mint te, hogy milyen jó. valóban, nekem nagyon szar. itt vagyok a világ végén, egyedül, nincstelenül, “megtiltották, hogy hazamenjek", mert zavarnék, s eldöntötték, hogy eladják a házam, s elosztják a lóvét, s nincs az ég világon senkim, még egy kutyám, egy macskám se, otthonom se, se hazám, se házam. s haza mehetnék, volna miből, de nem teszem, mert nem akarok zavarni. nem? S eddig se akartam. Szóval, mi a nagy bánatos az én bűnöm? vagy mi van, totál hülye vagyok? Mert nem álltam be valakinek a valamijébe, s most mindenféle alakoskodás, mocskolódás jön cserébe? így akarja valaki igazolni magát? s egyáltalán nem kívánok hibáztatni másokat, ja, végső soron én vagyok a hunyó. én nem illeszkedtem be, alkalmazkodtam jobban, s én nem maradtam Kiskunfélegyházán teherautósofőr sem. könyvtáros sem. népművelő sem. s most már építési vállalkozó sem. s én nem feküdtem be élve a feleségem mellé az őrület, a

betegség, s a gonosz elmebaj sírjába. azután, hogy közölte: "takarodjak ki a picsába a kertjéből, meg hogy " nem fog eltartani engem az örökségéből, meg azt mondta a bíróságon, hogy nem gondoskodtam a családomról, alkoholista vagyok stb. - s én nem maradtam számító és ábrándjaikban teljesen elszállt emberekkel, hanem igenis még a legynagyobb veszteségek és tönkremenések árán is ragaszkodtam az becsülethez, az őszinteséghez, s az értékeimhez. mások ezzel szemben csak ügyeskednek, de hát kilóg a lóláb. de hát volt ott egy-kettő, aki meg is mondta, mire kellenék! hm. S ezért tatok ott, ahol. de még nincs vége...minden egyes esetben ott vannak a tények. s nem jól képviselem a saját ügyemet, de azt tudom, hogy igazam van. minden egyes ponton. s aha kell meg is tudom védeni magam. nem tudom mit tudsz, de nagyon szépen kérlek mond el mi az. nem hiúságból, az nem érdekel, ahogy föntebb mondtam, nem vagyok bizonytalan, s nem kell semmiféle igazolás, semmire. de itt volt egy pár elég aljas dolog, s sokféle szempontból kellene tudnom, hogy mi újság, másképp úgy kell fölfogjam, hogy a hallgatásoddal ellenem vagy, mert nem tudod miről van szó. Jó néhány dolog még nem zárult le, s mindannyiunk érdeke, hogy átlátható legyen ez az egész. én semmiben nem fogok belemenni, ha ez a genyózás tovább folytatódik ellenem. ez biztos. Ez eddig tényleg nem lenne jó, mert te vagy s maradtál a kevesek egyike, aki még számít, mert jó. Szörnyű dolgokon mentem keresztül, s száz százalékban nem tehettem róla. ezt csak megelőlegezhetnéd még egyszer. ha nem, hát nem, nem tudom mit mondjak erre. én tudom, mit miért csináltam, s ne tudja már más jobban nálam, jó? Gondolhat, amit akar, de lehet előbb kérdezni kéne. ha az igazságot akarja, s nem a saját vagy mások elméletét, babonáit, pletykáit, kishitűségét, meg ilyenek. Mégegy: azt mondod nem lehet bízni bennem? miért? Itt vagyok, válaszolok, nem szaladtam el, nem bújtam el, nem ráztalak le, nem támadtam rád. nem csinálok ellened semmit, s ugyan ez igaz mindenki másra. pedig volna itt egy kettő, akinek nagyon keményen el kéne húznom a nótáját, s pont az ő értékei, felfogása, szemlélete, s gyakorlata szerint. De a magamé szerint nem fogom. Én valahogy pont úgy látom, hogy én vagyok az, akinek van valami értékrendszere, s nem az anyagiak, s nem a szélfúvás határozza meg, hogy épp most mibe járok. mindaz, amit történt pont arra bizonyíték, hogy még a legnagyobb rettenetben is kitartok és következetes vagyok. mit akartam én? egy otthont, egy családot? valahol, valakivel? Én azt gondolom, hogy mindenem mindig mindenestől odaadtam volna, ha találok valakit, aki szintén, s aki velem ellentétben nem rezervál magának valamit, s nem magára hajtja a szenteltvizet és füstöt. Aki nem ment bele, mert bizalmatlan volt, s mikor én ettől másfele mentem, akkor meg azt mondta: na, ugye? Na, hát az efféle önigazolós trükköket már réges rég kinőtem, bocs. Volt, aki már kérdezte: miért csinálom én ezt az egészet, miért még mindig azon gondolkodom, hogy odaadjak mindenem. fől ajánltam a Sandrának, hogy építek neki itt egy házat, például. de lehet nem akarja. a házat eladni igen, pénzt igen. s oké, mindenben benne vagyok. egybe

nem. ha valaki, valakik a becsületembe próbál beletaposni. akarva akaratlan, nem érdekel. s nem kell senki, hogy sajnáljon, se azért, amin keresztül megyek, se azért, amibe vagyok, se azért, ami történt velem, semmiért. de próbáljunk a középúton maradni. maradok tisztelettel

Jack

ls, hát, van, akivel nem tudok azonosulni, itt van ez a Pynchon például, már vért hugyozok, eszterházizik itt agyon bonyolítva mindent, izomból próbálom, de

mégsem.

Miközben rájöttem, hogy azért annyira nem kéne sajnálnom magam, mert van énnekem családom, hát persze. Az ükünagyfater persze a Swift, s aztán bejön a képbe a Rejtő, mint helyi figura, de ide illik bármily furcsa a Verne, s hát természetesen a Mark Twain, a Günther Grass meg a Vonnegut. Az utóbbi szemében az öreg Twain egy szent volt, s hát én is arra hajlok: a humorával, az antiimperializmusával, emberségével, meg minden. S hát írni is tudott, csak a Faulkner, az Én örök szentem, meg a minden idők nagyfiúja a Hemingway mondta rá, hogy ő az amerikai irodalom Gogolja. S látom magam előtt hajóskapitányként a Mississippin, s miután én is mindig, világ életemben egy ilyen missisipis hajóskapitány akartam volna lenni, különösen Verne óta, könnyű elképzelni mit gondolok. S jó ez, ez az érzés, nem vagyok egyedül, ja. A többi az meg csak törek, misung, meg kotorék. Van jó világ, ne add föl.

Jack

Március 1. well, óramű pontossággal megjött a kajapénz, két kiló, s március közepe van.

Miközben persze fogynom kéne, mert minden egyes alkalommal mikor magamra nézek rosszul vagyok. Tulajdonképpen már alig eszem, azt persze még mindig iszonyú mohósággal. Lassan az egész elveszíti intenzitását, s miután alig érzem a szagokat, ízeket, valamit muszáj csinálni. De mindegy, újabb és újabb haladékokat adok magamnak, de ketyeg le az óra. Valami fog történni, mikor kifogyunk a kifogásokból – amik egyébként persze jogosak. De amúgy meg s talán ez a legfontosabb – az jutott eszembe, hogy nem tudom valójában mi is a bajom. Könyvtár itt is van. Öt percre. S ugyan, amerikai, azaz angol irodalom, eredetibe., hm, de hát bassza meg értem. (egyetlen ponton vannak gondok, a versshallgatásnál, de ha olvasom, egy kicsivel jobb. S hát persze van veszteség is, bizonyos dolgok egyszerűen csak nem rezonálnak. Valamit valamiért. Ugyanakkor mégiscsak itt van. S hát hova megy a tanuló? Ahol tanulni lehet. S az már régóta egy közhely, hogy a könyv mindenhol ott van. Végül van itt egy fotel, elég jó a hőmérséklet, senki nem foglalkozik semmivel, ez jó Amerikában. A több az hisztéria. S valahogy meg kell ebben nyugodnom. Valaki hiányzik, ez a baj...Sétáltam

egy kedves kis parkban, ahol a venici lakosok egy szép kis arborétumot csinálnak, főleg pálmákat ültetnek. S meglepő mennyi féle van, amit meg lehet tanulni, mert táblán ott a nevük. Úgyhogy azt tervezgettem milyenek lesznek majd a kertben. Pár van is. S persze itt van a zeném. A hűtőben minden van. Marhapörkölt, amiből csak ici-picit lehet csak ennem. Úgyhogy lényegében zöldbabos krumplit csináltam hozzá, fokhagymával, tejföllel. Az volt csak az új, hogy „small curd" amerikai túrót, cottage cheest is tettem rá. Aztán kumtam egyet. Jó hűvös van mostanában. Aztán miután már van pár ruhám (ma is vettem egy gatyát a Walmartban, új cipőm is. Csak ez az iszonyú dagadtság ne lenne. A hétvégés yardsalezésnél furcsa élményem volt. Egy helyen találtam egy csomó pecabotot, jó orsókkal, darabja öt dollár. Hajszálon múlott ne vegyek kettőt legalább. De az utolsó pillanatban megálltam. S ennek kapcsán – csak nehogy valaki azt higgye nekem aztán olyan kurva jó – az jutott eszembe, hogy csak két milyen fontos dolgot adtam föl, csak a legutóbbi pár hónapban: a dohányzást, mega pecázást. Baszsza meg.

Márc. 3. Csütörtök Azért néha komoly kétségeim vannak, hogy van e ennek így még értelme...

S különösen azért, mert iszonyú baromságok vesznek körül, kiszalad a valóság a kezem közül, mint a higany. Egyrészt föl se fogok mindent, mint kéne, - ami nagyon meredek, nekem, - másrészt teljesen lökött vagyok, s különösen ebben a hatalmas lemaradásban nem, hogy majd fölzárkózom, hanem elveszek, mint egy hülyegyerek. Miközben, valójában jól érzem magam. Itt van egy példa, miről beszélek. Ma elmentem mosni, minden oké. Zuhanyoztam, nem volt ott senki, tök jó volt, lett volna. Ha nem hívom már ki tudja hányadszor föl a Virgin mobilt, hogy csináljanak már valamit az internettel. Nem vittem el a laptop töltőjét, s menet közben lemerült. Aztán leesett a hőmérő a konyhában, aztán el akartam húzni a gurulós kiskocsit, s leesett és összetört egy hatalmas üveg szója szósz. Szétrobbant hűtő, a villanytűzhely, minden alatt, az egész konyhában. Legalább egy órát nyaltam, üvegszilánkostól azt a barna pácszerű büdös szart. De végül is mindegy. Elmentem a Home Depóba, mintha egy kicsit kerültek volna ott a népek. Monda a Jenny, hogy á, nem érdekes. De megvettem mindent, szójaszószt, meg papírtekercset. Nem sumákolunk azzal, aki jót tesz velünk, meg amúgy se. Aztán elmentem – majdnem fölöslegesen a munkanélkülibe, mert nem hívott az a nő. Nehogy valami baj legyen. Levél nem jött, adó visszatérítés sem...Csak mutattam, hogy mi van, nehogy emiatt legyen balhé a segéllyel. Nagyon kell a lé. Aztán haza. Közben – csak belekeveredtem, bezabáltam egy jó zsíros Walmart pizzát, sültkrumplival. Szörnyű. Aludtam, s hívott a nő, holnap délután négyre kell mennem, s ez jó. Valami rezümét kell újítani, azt, ami tavaly előtt óta bent van, s amire soha neki sem válaszolt. Azt mondta a nő, pedig, hogy tök jó, s kel-

lene. Mindegy. Aztán megint elmentem az ss irodába, mert csak nem a jó számlaszámot mondtam be, megint azt a hp-st. Kiderítettem, hogy iszonyúan hasonlított a két szám egymáshoz. Aztán vettem olcsó műaromás málna meg ananász szörpöket, amikről kiderült, hogy ezek az első jó szörpök Amerikában. S darabja 7 cent. A benzin 360, s azt mondják hamarosan négy is lesz. Kurva jó, nem? Mire odaérek, minden elmegy szarni. S na, ez is belejátszik abba a bizonyos fenti kérdésbe. Például nem e az van, hogy lényegében én már leéltem, megéltem minden szépet, jót, fontosat, mi jöhet még? Tegnap délután erotikus álmom volt, azaz egy nővel álmodtam. Valami alanyos tömzsi latinó féle lehetett, lehet az orvosiba látott hasonlók adták az ötletet. Az ölembe hajtotta a fejét, ennyi. Meg beszélgettünk, ami két dologról szólt: hogy együtt leszünk, meg hogy szeret, fenntartás nélkül. S fölébredtem, s eszembe jutott. S olyan, de olyan nagyon jó volt. Annyira jó. Ennyire vágyom, bassza meg. A híres újságíró a David Brooks is otthagyta a biztos rohadt jól fizető kommentári munkáját, irt egy könyvet, s arról beszélt, hogy ennek a nagymenős, rámenős, rongyrázós, megjátszós amerikai világnak semmi értelme, elvész benne az emberi lényeg, s hogy magányos. Meg hogy mindenki kivétel nélkül elismerésre vágyik. Hát, ja. Meg az is eszembe jutott, hogy így, hogy minden olyan szépen lelanyhult, közömbös és érzéketlen lett, könnyű lesz elmenni. Végül is érdekes, lehet egy kedves figyelmesség volt a Jóisten részéről, mert hogy itt van, évek óta foglalkoztat ennek a haszontalan életnek a föladási ötlete. Nem öngyilkosság, de mintha a dolgok arra utalnának, hogy ennyi. Kész, nincs tovább. Megyünk szépen lefele. Ezért nem sikerülnek dolgok, mennek jobban dolgok, s ezért kaptam mindazt a sok kis hiányzó, hézagpótlót is. Hogy valamennyire azért kerek legyen. Azért csináltam, amit csináltam. Kerestem én ezeket a dolgokat, mentem, forszíroztam, meg minden. S végül is? De tényleg, mi maradt ki? Ami nem hiú? Volt egy kis ez is, az is. Fasza. Nos, elmenni erről az árnyékvilágról nem könnyű, s különösen egybe nem. Jól nem. S most meg mintha arra mennének a dolgok, hogy könnyű legyen a kijárat. Úgyhogy az jutott eszembe, hogy ha a házeladásból, írásból, jobb és új élet teremtésből, utazásból stb. Nem lesz semmi, hát nem lesz. Akkor ennyi volt. Furcsa persze, de nem fitatjuk az Úr akaratát. Ez van. S nem jobban mint, hogy megállapítjuk: hát elég furcsa baszkódás lett ebből az egészből. S így, visszanézve, elég furcsa baszkódás volt az egész. Valami jó befejezéssel még lehetett volna valamit hitelesíteni, vagy mi. Így, egyedül halok meg, mint egy kutya. Na, megyek, baszogatom a zenéimet. Még mindig nem megy az internetem.

megjegyzések a könyvtárban:

Egy európai atlasz, - minden esetre, ha mégis csak megvalósulna az álom, miszerint egyszer lesz valami pénzem, s útra „válhatok". egy jegyzetekkel teli kiadás az Üvöltés kiadásának évfordulójára – tele új, s még soha nem látott jegyze-

tekkel, képekkel, feljegyzésekkel, amit persze mind kéne ismerni, ha lenne mindenre idő, s ha nem szemét aljamunkával töltöttem volna s most ráadásul egy szomorú disznószarba torkolva. aztán itt van egy Jorge Luis Borges szonett gyűjtemény, amihez olyan hülye vagyok, mint az Ali a juhpásztor. S persze menekülök a Timéktől, mert nyilvánvalóan irritálom őket, csináljak bármit is, nem jó. különc vagyok, hiába különc lettem, s sajnos nincs semmim, amivel meg tudnám magamat védeni. pénzen vett? lehet, de napról napra arra jövök rá, hogy menynyire ki vagyok szolgáltatva mindennek, mindenkinek. hogy mennyire ritka és különleges prémes madár vagyok. miközben itt – valószínű, a Neil Young új cdje mehet, nagyon elvont, semmiről, lényegében arról, hogy fogadják el, valaki fogadja el, de nyilván valami olyan pozícióból, ahol, ahonnan ez át lehet élni, s meg lehet fogalmazni. s milyen érdekes, máris hitelessé válik, válhat, van aki – nem mindenki szereti is. van egy kedves, aranyos, s népszerű sorozat a tévében, az „everybody loves – Who ever, szégyenszemre nem emlékszem a szelíd latin csávóra, meg az őrült családjára: s kérdezem a Timet, szereted ezt a sorozatot? s rögtön rávágja, nem! s ráadásul, magyarázatként hozzáteszi: én ilyen nem nézek. mindjárt lemerül az elemem, helyet kell változtatnom, ebből a jó kényelmes fotelből egy kemény faszékre. az a baj a Jenneyéknél, hogy nem lehet félrevonulni, mert az sértő. akkor leszarom őket. vagy ilyesmi.

Borges:

„Végül is létezik, teljes pompájában egy gyönyörű világ, amiért szívesen élnék, még, ha lehet…, itt van körös körül:"

egy másik:

BORGES: TO THE SAD MAN

there is what was: the rigid swerd of the Saxon and his ironclad measure,
the oceans and Laertes'son in exile
on his various islands, the golden
moon of Persia and the boundless gardens
of philosophy and of history,
the spelchral gold memory
and in the shadows the scent of jasmine.
and none of those matters. The
resigned practice of poetry woll not save you
nor the waters of sleep nor the star
in the satiny night that dwan forgets.
All you care about is just one woman,
the same as all the others, only her.

Un Gato

Nos son más silenciosos los espejos
ni más furtiva el alba aventurera:
eres bajo luna, esa pantera
que nos es dado divisar de lejos.
Por obra es indescifrfable de un decreto
divino, te buscamos vanamente:
más remoto que el Ganges y el ponienge,
tuya es ls soledad, tuyoel secfreto.
Tgu lomo condecienede a ls mososa
carficia de mi mano. has admitido,
desde esa eernidad que ya es olvido,
el amor de ls mano, recelosa.
en otro tiempo estás. Eres el dueno
de un ámbito cerrado como un sueno.
Ide be kellene másolni a többi elszórt megjegyzést is.

Mailer meg az őz pénisz

Egy Mailert, a Hitlerről szóló könyvét kezdtem el nézegetni, ahol valami orosz főúr büszkén meséli, hogyan szokta a nagy gémszarvast lelőni, s a véréből inni. S fogalmam sem volt az állat nevéről. Tehát megnéztem a laptopon, ahol ott volt egy szójegyzetben, hogy őz pénisz. Amiről aztán kiderült, hogy egész Ázsiában meghülyülnek érte, élve kell kivágni, felszeletelni, kiszáritani, megőrölni, hogy az őz még lássa. S mindenki használja, minden szexuális, termékenységi gondra. Ja, egyébként meg a könyv elnyerte a legrosszabb szexjeleneteket ábrázoló díjat. Hm.

A könyv egyébként a kastély az erdőbe.

Három részes akart lenni, de csak az első készült el. Amúgy nyolcvan valahány éves volt...Mailer. S persze mindig itt van ez az örök elvágyódás, utazás, fiús dolog, ami izgatott. S később, mikor a fiú felnő, fölmerül a kérdés: milyen létjogosultsága van mindennek? Nem valamiféle infantilizmus ez, még mindig álmodozni ezekről a dolgokról, mikor egy felnőtt férfi, de mindegy, - ember ki kéne nője ezeket, s „fontosabb" teendők után néznie? Vagy, Ez valami más dolog. Jó pár napja izgat az a régóta lappangó kérdés: van valami a földön, úgy értem szárazföldön, ami engem valóban érdekel? Valami hülyeség persze ide vonz, mintha lenn itt időt elvesztegetni, valami célért, küldetésért, feladat elvégzéséért, amivel valakinek adósa vagyok..., miközben, ó hülyeség, nincs ennek semmi értelme. Mikor, most már ki tudja hányadszor olvasok valaki életrajzában, hogy

milyen bődületes baromságok vették körül a legnagyszerűbb írókat, úgy értem embereket, hogy miként ítélték meg a célokat, küldetést, elkötelezettséget, a saját létüket, másokét, meg az egészet, úgy ahogy van – mindannak a tudásnak, tapasztalatnak a birtokában, amihez jutottak. De hogy jön ide az, amit a Bob Dylan mondott: mármint, hogy „mi a bráner érdekes van a természetben? S ha jól megnézzük, mit is csinált, mire jó példa az ő élete, hát elég jogosnak tűnik a kérdés. Jőve egy kultúrából, ahol minden azt sugalta, hogy társadalmilag hasznosnak kell lenni, s nem össze vissza kalandozni a világban, aztán hogy az ne legyen elég, még a hátralevő életben semmi mást nem csinálni, mint ezt az amúgy is léha éltet annak haszontalan leírásával tetőzni...De aztán felmerül, persze, hogy mindenki csinálja azt, amihez huzatja van, amihez ért, „mindegy „, hogy az mi. Furcsa érzésem van, ahogy rájövök, hogy ugyanakkor nem kéne annyira és örökké szarul éreznem magam, amiért annyira ellentmondásos életem van, hogy nem megyek bele az élet sűrűjébe, nem ott vagyok, ahol kéne, nem azzal foglalkozom, amivel kéne, s nem segítek, járulok hozzá, hanem értéktelen, s fölösleges dolgokkal foglalkozom, s a népművelés jut eszembe...Ott, ugye kétségtelenül valami hasznos dolgot csináltam. De persze ha valaki megnézi az életem nagy dilemmáit, akkor nem nehéz fölfedezni, hogy azok miről szóltak, nevezetesen arról, hogy meg kell találnom a magam útját, s azzal foglalkozni, ami az enyém. S persze írni. S hát itt van a nagy kérdés: írni, miről? Írni arról, amit tapasztaltam. Mindenkinek megvan a maga vadászterülete, van, aki ehhez, van, aki ahhoz ért. Azok a sirámok, aggodalmak, amik rendszerint foglalkoztatnak többnyire jogosulatlanok, s el kellene jutnom oda, hogy nem ezzel foglalkozom már. Furcsa ez a Mailer. Sokan vannak ilyenek, s akár milyen furcsa én ide sorolok látszólag nem ide tartozó embereket is. Nekem ide tartozik a Rejtő, a Jókai, a Verne, a Defoe, a Rousseau, a Conrad, a Jack London, a Dylan Thomas, a D.H. Lawrence, a Walt Whitman, a Blake, a Kerouac, a Tolsztoj, a Vonnegut. S csak hogy érthetőbb legyen, nem tartozik ide a Mailer, az Updike, a Thomas Mann, s a Dosztojevszkij sem. S hát eljutottunk odáig, hogy igencsak elgondolkodott a világ, s rájött, hogy a Moby Dick az nem egy kalandregény, nem az egyik legnagyszerűbb irodalmi, vagy akármilyen emberi alkotás, ami pontos s értő megfigyeléseken alapult, s az emberi elme csodás működése folytán maradandó és örök értékű műalkotássá vált. S hogy mitől? Hát attól, hogy valaki azt akarta, megvolt hozzá a képessége, kitartása, vehemenciája, lelke, Spiritje, karizmája és agya. Olvasnom is, kéne. Élnem is, kéne. Írnom is kéne. Már csak egy életmódot kéne ehhez találni. Na meg megélhetést. Végül is ennek kifundálásáról szól az egész élet. Aki csinált valamit, létrehozott valamit, az kitalálta. Az biztos. Csak én vagyok ilyen hülye marha állat.

Márc.4. péntek miről is szól az élet? azaz a „történet". S hát a Ferlinghetti cérnája.

Végül is semmi másról, mint arról a fölismerésről, ami a körülöttük lévő valóság, a világ felfedezése, megismerése. S mindez azon a szűrőn keresztül, akik, vagyunk, azon az egyéni szűrőn keresztül, akik ott legbelül vagyunk, meg amit „kétségbeesetten „igyekszünk, mint mást, másságot, másikat, másmilyent stb. Megérteni. Azt a folyamatos igyekezetet, kíváncsiságot, ahogy a gyerek őszinte ártatlanságában nekilódul „fehér cérnájával", hogy felgombolyítsa a valót. Miközben újra és újra leejti, s egyre piszkosabb lesz. Amitől, ugye, abba kéne, hogy hagyja. S ennek a két ellentétes erőnek az eredője az élet. Az az arány, hogy miért nem száll ki mindjárt mindenki, s mondja azt, hogy na hát ezt nem. Miért van az, hogy öreg, pocakos, őszülő férfiak, mint én jönnek a könyvesboltba, s az egyik különböző sporttevékenységekkel foglalkozó újságokat, a másik Harley Davidsonos újságokat, swimmsuitos bögyös Icukákkal, a harmadik fényképezőgépeket, a negyedik fegyvereket, repülőgépeket, s suv-ket s más autókat tartalmazó újságokat, magazinokat böngész. Mi ez az örökösen nyitva maradó ajtó? S akkor még nem beszélünk semmiről. Mert én a következő témákban „utaztam": Az emberi testen, s testben lövő bacilusok, vírusok, mikroorganizmusok legújabb kutatásával, amely szerint ezekből több van, mint ahány sejtünk, kb. Két milliárd. S ezerfajta. „szárazságot kedvelők" a kar külső oldalán, s „nedvességet kedvelők" a bensőn. S állítólag az én nedves bacijaim jobban hasonlítanak a te nedveseidre, mint az én szárazaimra. Ez megkapott, hm. Na meg ott van a csecsemők székletében lévő, immunrendszert motiváló bacikészlet, amit most már a legújabb génbank ismeretének jegyében tudnak vizsgálni, mint az élet vegykonyháját, remélve megtalálják a betegségek elleni gyógyszereket. Aztán ott van az agysérülések s károsodások utáni regenerációs történet, az agy térképezése és legújabb filmezési lehetőségei, amellyel kicsit még mélyebbre láthatunk mi újság ebben a nagy rejtelemben. Mindenféle szürrealista fotók voltak, állati. Aztán ott van a Gaddhafi, - nem Kadhafi? Története, amit itt elég hiányosan adnak elő, mert kimarad belőle a szocialista országokkal való kapcsolata, viszont pl. az derül ki, hogy az a bizonyos „Zöld Könyv", amit az „államapparátus nélküli" törzsi társadalomról írt, az komoly amerikai és európai intézmények és kutatók tanulmányának tárgya lett, s amit a csávó minden ellenőrzés, beleszólás, kontrol nélkül évtizedekig folytathatott, el kísérletezgetett, egzecíroztatva a népét, hülyitve a világot, s különen Afrikát. Legutolsó pozíciója szerint ő volt a „Királyok Királya, a nagy Afrikakonferenciákon, s a sok szerecsen király tényleg szájtátva hallgatta. Nabazdmeg. Most meg, pár hét alatt mindenki azt ordibálja, hogy „mongyonle, mongyonle, s hágai bíróság halálosan fenyegetődzik. Az se számít, szép lassan elapad az a kettősügynök lovetta, amit az amiktól kapott, mert beköpött mindenkit, aki antiimperialista próbált valaha is lenni, mindenkit leterostázott, ő, a

Lockerbee robbantó geciláda, miközben ő is, meg a Chavez csórikám is jól belekeveredett, meg minden. Ez történik mikor összeáll egy beduin egy indiánnal. Szóval, itt vannak a shiiták, meg a sunik, meg a beduinok, meg a mindegyik arab más, meg a Nasszer, meg az oroszok meg a KGST, meg mindenki. Van itt min nyámmogni kérem. S akkor még nem beszélünk a szivárgó műanyagok ügyéről pedig az se semmi, s látom magam előtt a sok kismamát, ahogy elrákositgatja gyermekét, azzal a könnyed mozdulattal, ahogy a technika modern áldásait élvezi, s ki tudja huzzintani a szemöldökét mert modern nőként van ideje, mégha bejárónője nincs is, s lazán bedobja a cumisüveget a mikróba, aztán meg a mosogatógépbe, hogy baszódjon meg, s könnyed léptekkel, illatozva karol bele toporgó urába, s indul vele kalandozni a nagy éjszakába. S a forró mikrohullámok, s forró melegvizes zuhatagok, kemikáliákkal fölturbózva meglazítják kicsit a műanyag részecskéket, beszopizza a kicsike, műanyag felhőket büfiz, de miután ennek nincs semmiféle organikus illata nincs, észrevétlenül elindul az oktalan sejtburjánzás útján, ahol az evolúció bosszút áll a tudományon. Pedig egy másik kutatásban vannak szakértők, orvosok, nővérek, akik, mint a borkóstoló-szagolgatók szimatolnak, s megmondják a leheletből, mi újság valaki bensőjében. A szájától a fülén keresztül a seggelukáig.De. De ezt nem tudják még. Aztán itt van ez a néger világpolitikai szemlélet, ami még soha a világon nem lett ilyen méretekben alkalmazva, s ami a Tamás bátyával kezdődött, s így nekem jutott először eszembe, ja. elmartinlutherkingesedett, s most meg, mint Obamizmus kezd átmenni a köztudatba, sokak nagy rettenetére. Még nem lehet tudni mi ez, mi lesz ebből, beláthatatlan, felfoghatatlan. Egy néger a kormánykeréknél? What 's going on here? Ugyanakkor annyira furcsa az egész, annyira képtelen, hogy hiába jön, árad, terjed, szivárog ó-most már mindenhonnan, el se lehet hinni, nemhogy még gondolkodni rajta. Az a sunyiság már eleve, ahogy élre tört, mi? Pedig itt van. Az Afgán buli, kivonulunk, máris? Hova? Minek? a fővezérekkel való furcsa sakkmódszerek, A híres kairói beszéd, meg ez az egész. Egy furcsa, idegen logika, hol demokrácia hol nem, hol segítünk hol nem, a volt nagy fehér elnök főnéni felesége is csak habog, meg hebeg, hiába minden rafinált tapasztalat, rá meg be meg mögé látás, ezt senki sem érti. Miért pont így? Miért ennyire? Miért miért miért? Mert hogy emberrrhhi jogok, meg diktátorok, meg szuverenitás, meg no fly zóna, s pofa be Cameron-haverom. Szóval hát ilyen gondolatok futkároznak az ember fejében, egy teljesen hétköznapi márciusi délutánon, a Munkanélküli Hivatal után, a Rokkantsági intézetből jövet, a floridai Venice Book A Million könyvesboltjában, s onnan az esti forgalomban kunyhómig hazafelé, a sötét éjszakába.

Jack

márc. 6 vasárnap, minden nap kirohanok, csak azért, hogy ne találjak semmit, s most itt vagyok a kint és a bent határán a senkiföldjén, nem tudva mi tévő legyek.

Tegnap North Porthban kóválygogtam, nem tudom minek.

Valójában azt akarom nyugtázni, hogy az itteni telek nem az egyetlen hely a világon s ha eladják azzal nem vesztettünk el mindent. S ugyan találtam helyeket, pusztuló fenyőerdőt, jó elhanyagoltat, de az elvont gazdag tágasságtól nem voltam oda. Felfoghatatlan, hogy mindenre van ember, s hogy egyesek mért mennek bizonyos helyekre. Hogy egy ember miért, az oké, sok hülye van, sok sérült üldözött ember, de hogy tömegekben?

Tanulmányok ezek. Motoszkál bennem, hogy ez a polish nő jól átbaszott, ügynök volt, vagy bolond, s mindegy. Nem szívesen megyek a nokomosi beachre többé. Ezt is elszúrták. Az is lehangoló néha, hogy itt ezzel a pár négyzetkilométeres kis falusi hellyel kell most már megalkudnom. Ez lesz majd az otthonom? „minden van", ami egy kelepce. Walmart, boltok, beachs, móló. Minden kicsi, falusi, nyugis, bunkó, proli, középosztály. Sehol senki. Parkok, bicikli utak, kis faszság az egész. De, ugye egyre többször fölmerül, hogy oda is minek megyek? Akkor meg miért vágyok még nagyobb izgalmakra?

2011Venice, Márc. 7. Egy kis pinchonozás

Pynchon:

Elgondolkoztató, hogy ha igaz, márpedig az, hogy annyira visszahúzódó, akkor honnan veszi, amit tud? Mert kétségtelen – most kezdek a Vineyard kapcsán – eljutni oda, hogy egyáltalán veszem a lapot, hogy mi is akar ez lenni. Tömörítés persze, egyfajta modern, s hát Amerikáról szóló próza. Jellem és karakter ismeret, helyismeret, típus ismeret, szokás ismeret, divat ismeret, mármint mi a menő. S ez egészen egyszerű szereplőktől, kisemberektől kezdve fel az előkelőkig, legalább is most innen úgy tűnik. S jöhet a rosszindulatú megjegyzés: kit érdekel a buzi Amerika? Hát ja, de hát akkor mi? Miről írjon egy amerikai író? S itt voltak a többiek, azok is ugyanezt voltak kénytelenek tenni, nem? Kivéve persze, mikor háborúról írtak, meg valami kényszeredett faszságról, hogy kitűnjenek. Egyáltalán ezekről írni, elég lehangoló és ízléstelen dolog, mármint nekem, de ártani mégsem árt gondolkodni valakinek a dolgán, miért, más művész máshol más korban mit csinált? Odament, látta, tapasztalta, beszívta, s beolvasztotta, hogy gyarapodjon. Tulajdonképpen egyfajta „lopás" plagizálás, mert az „igazi „a becsületes – sicc dolog az önálló megfigyelés lenne, az önálló véleményalkotás, meg ilyenek. S nem tetszik az amerikai téma? Oké, akkor mi. Mi lenne ehelyett a jó. Amúgy, végül is egy színes világ ez, jönnek mennek az Úri? Népek, nyaralók, s végül is egész Amerikából. Rengeteg az ilyen olyan ráncos öregasszony, alkatával küzdő öregúr, mint én. A svájfolt öreglány szinte kivétel nélkül mind mint

egy múmia, még akkor is, ha amúgy jól néz ki, mert a ruhája, a frizurája, szóval, minden, nyilvánvalóan nem zabál pacalpörköltet, sok rántott hússal. Manikűr, meg pedikűr, meg kozmetika, meg torna, meg a jólét. Hát azt nem lehet mondani a Pynchonra, hogy didaktikus. Minden át van téve, ahogy azt kell. S én, attól, hogy itt élek, s tudok egy két dolgot erről az országról, nagyjából sejtem miről is van szó. Azt nem tudom, hogy más világrész gyermeke ugyan így lenne e. Olyan nagyon iszonyú távolság persze nincs az ő, meg az én látásmódom között. Ami vigasztaló. Nyilván van valami univerzalitás a tömörítésben, amikor az ember megpróbálja a jelenségben megragadni a lényeget. Az mindenesetre speciális, hogy őneki, egy nagy kultúra fiának tulajdonképpen „nem kell törődni azzal, hogy magyarázkodjon, hogy alkalmazkodjon valamiféle univerzális standardhoz, típushoz, karakterhez, mert hát amerikai, aztán kész. Eladható dolog ez, érhető is, Mindenféle csatornákon a világ minden táján dőlnek az ide kapcsolatos dolgok, amit aztán ki lehet egészíteni, nem reménytelen. Nagyon remélem megszabadulhatok ettől az irigy méregtől és dühtől, ami a kiváltságok, a jólét s hasonlók kapcsán óhatatlanul mindig fölmerül, s kár lenne tagadni kínoz, mint az állat. De a nagy írónak, mint tudjuk, van valami univerzalitása is, attól az, s a Pynchonnak is kell legyen, van is. Kezdem látni, kezdem tudni kihámozni – mert hogy azért ez nagyon új. Először is olyan hűvös, elegáns, kimért, s kiegyensúlyozott. Eddig ég sehol sem találtam a nekem a nagysághoz mindig olyan elengedhetetlenül fontos pátoszt, lelkesedést, valami romantikát. Az biztos, hogy ő nem az. Az is biztos, hogy számomra mennyire idegen ez, Fitzpipinek biztos nagyon tetszene, olyan cinikus, ironikus, cikizős, hát ja. S persze eszembe jut a Dylan, aki állítólag haverja, kortársa, s nyilvánvalóan hatott rá. De a Dylennél mindig ott volt az intellektualitás, a romantika, az érzelmek kimutatása, mégha egy golyóálló üvegfal mögül is. Már fölmerült, hogy ő is, meg az Eszterházi féle próza is a modern, s én egyfajta elmaradott, ósdi primitív vagyok, a T.S Eliotommal együtt. A Faulkner valami ősállat, a Blake, Ginsberg, s valójában mindenki odáig egy elmaradott fajta? Talán a Pound? Bonyolultnak kell lenni? Vagy tömörnek? Ez inkább. De hiszen én is mindig ezen kardoskodtam. Hogy valójában a próza legyen olyan – nem stílusban! de tartalmilag, mint a vers, hordozzon minél több mondanivalót magában, s pont ez az. Mármint ebből kéne tanulnom? Mármint hogyan lehet hűvösen lelkesnek lenni... A stílus. Bassza meg, itt lenne a kutya eltemetve, ez az, ami áthúzza ezt a döglött lovat a színen? Lehet. A másik a nem magyarázkodás. Persze, ez nem csak úgy van. Teljesen pökhendinek nem lehet lenni, „majd meg érti, ha akarja, leszarom". Azért ez mégsem úgy van. Elszórva, ügyesen ott vannak az ismeretek, az utalások, a rá jellemző jellegzetességek. Valaki, egy ronda és dagadt nő elejtett itt egy huszonötcentest. Föl kéne vennem, de nem vettem, mert nincs kedvem lehajolni. Vicces, majd valaki fölveszi. Mindenesetre az is eszembe jut, hogy ez, amit most csinálok ez nem más, mint egy csomó értéktelen vázlattanulmány, amit az ember a szemétkosárba dob. Egy pacák

szemben észrevette, hogy én észrevettem a lóvét a földön, de nem csinál semmit, gondolja az én territóriumom? Persze mind e mögött nincs „annyira nagy" legalább is nem szükséges „annyira nagy „terv, ideológia, elhatározása, rafináltság, sokkal inkább valamiféle elmélyült tudás, ahol, s amikor „nem törődünk, szó szerint azzal, hogy mi lesz, csak figyelünk, megértünk, az, amit végül mindvégig csináltunk. S persze ott van a régi, dédelgetett „jól írni" dolog, mert azért nekem az még mindig számit. S ha osztályozni kell a Pynchont, hát, ilyen értelemben én nem adnék neki olyan kiemelkedő osztályzatot. Könnyen lehet, hogy ezért is jött be olyan nehezen s idegesített halálra oly sokáig. Ma már túl tudok ezen nézni, nincs ezzel semmi baj. A rohadt életbe kellene egy fotel. az a szar könyvtári tök jó, órák óta ülök benne, csupán egy pár pillanatra álltam föl belőle. A Herceg Laci jutott most eszembe, amikor ezer éve kioktatott a didaktikából, s kirángatott az ártatlanságom oly sziládnak vélt csigaházából, mondván: nem mond állandóan, hogy fogsz valamit mondani, csak mond.

Irt az Jill, abszolút nem válaszol semmire,

tematikusan, amit írok, de mégis volt valami reménykeltő, biztató benne, jön a tavasz, aladjuk a házat, lesz lé, s mindenki mehet amerre akar. Ez volt benne. S még mindig nem tudom mi lesz velem, de valami lesz. Itt vagyok, mint valami tanulmányúton, már sok mindenen túl jutottam, de mégis fogalmam sincs. Valami nagyon kompakt dolog lenne jó, ami kényelmes, alkalmas a dolgaim megtartására, megőrzésére, visz körbe a szeretett dolgok körében, meg tart, megóv, kényelmes, praktikus, egyszerű, de mégis mindazt tartalmazza, amit az élet kényelméhez, viteléhez kell. Na, mi az? A Proustnak ott volt az ágya, a szolgái, a pénze, meg még sok minden. Persze, sok pénzzel, talán. De hát ez nincs, nem is lesz. Nem is kéne, igazándiból, mert csak bezavarna a költése, kihasználása. De akkor mi? Vizen, levegőben nem, földön, ha? Hol: Sok esély nincs, ez viszonylag egyszerű: itt, meg otthon. Lakóbusz. Elég drágák. Ha mindenhol akarok egyet. Motel? Ja, hol legyen a cucc? Milyen cucc kell nekem? Jaj, Az egy jó érv volt, hogy kell egy kégli, amit ki lehet adni, hogy legyen több pénz. Egy ezressel több ha-

vonta. Azt mondta valaki, hogy azt távirányitással nem lehet fönntartani, de szerintem ez nem igaz. Nyilván körültekintőnek kell lenni. Lehet, többnyire itt fogok lenni? Fölmerült, hogy mégiscsak valami kihaltabb és olcsó részre kellene mennem. Be lehet ott rendezkedni, miért, mit akarok? Ha már nem lakok a városban, oly mindegy. Nem lenne félelmetes? Berendezkedünk, néha elmegyünk a városba, venni ezt azt. Sétálni. Ha lenne egy jó busz, akár nagyobb kirándulásokra is. Városokba. Ha városokba mennék, akkor tök mindegy hol, mert úgyis elmegyek, nem? Ez az itteni jó idő egy súlyos érv. Bááár. Lehet mégiscsak körül kéne nézni. Mi az, hogy jó idő? Lent miamiban? De az aztán tényleg drága, hm. Itt van ez a nehezen feldolgozható dolog. Hogy nem mindegy hol van az ember? S oké, ha nem mindegy, akkor meg hol? Sok jó hellyel a környéken. Ja, de mi az? New York, haha. Bérelni egy lakást. Ja, miből? Egy jó van, ja, ez jónak látszik, s amikor viszket a seggem, akkor go. Egy itt, egy otthon. Itt egy ház, pesten meg egy lakás. Mármint mindkettőt venni. Meg lakóbuszt. Meg miegyebet. De hol van erre pénz? Neki kéne állnom számolni. Valamelyik nap az jutott eszembe, hogy lehet semmire sem lesz pénz.

Megnéztem ezt a Rotondát is, hát ennél nagyobb agyrémet még nem láttam.

Nem is megy, ahogy kéne, de lehet látni az űrből.

A hát állandóan álmos vagyok, mintha valami bajom lenne, vagy csak depis lettem? Valahogy nem tudom elfogadni, hogy ennyi. Hallgatom a k

Keilort s hát elképesztő. Alkot, dolgozik, kurva jó. S akkor még az is van, hogy hülyére dolgozod magad, s még akkor se biztos, hogy minden okés lesz. Felsorolhatatlan azoknak a száma, akik ez tették. Szóval, ráadásul még valahol mindegy is. Biztos van sok jó önigazoló, dicsérő, elégedett pillanat, ja, persze. De innen tudva mindezt, még csalásnak is néz ki, mégha kegyes és nyilván kellemes csalás is. De ez mind mindegy. Lakbért nem fizettem, pénzem nincs, haza menni nem is tudnék, várom, hogy jöjjenek ezek a lék, amik mindig elfogynak. S nyilvánvalóan nem elegek, szóval, nem tudom mit csinálnék, valószínű semmit, ha nem kapnám meg a házért a lét. Azaz beadnám a felmondásom. Még mindig el tudom képzelni az milyen jó lesz, veszek majd fényképezőt, meg más kütyüket, s majd lesz egy otthonom, először az életbe, hm. Furcsa. Mivel tervezem hülyiteni magam. Meddig bírom majd? S ott persze minden másképp néz ki. Van itt egy…. Van itt egy hosszú beszélgetés, de inkább balhé hangfelvétele, 2009 január 13áról. Ott Kötcsén zajlott, ahol kiborult a bili, s előjött, hogy ki mit miért meg ilyenek. nagyon valószínű ez lehetett az egyik utolsó ilyen beszélgetésünk, legalább is a részleteket illetően. Nagyjából a történet arról szól, hogy neked mi volt a motivációd – ott, azok között a körülmények között – Magyarországon, s ahogy elgondolkoztam rajta meg is tudom érteni. Ennél sokkal kevésbé indokolt dolgokat is meg lehet érteni, emberek megértenek, s abszolút nem kell nekik még több indok, bizonyíték, mert már ettől is kiakadnak, rosszul vannak. S persze még további még

mélyebb, még súlyosabb kérdések vannak, lehetnek, amiket mi fölvetünk egymásnak, meg még azon túl is, s meg se lehet válaszolni, mert ahhoz le kéne ülni, átfordítani mindent szubjektívból objektívbe, ami lehet nonszensz. Vannak olyan történetek, mikor az. Amik soha nincsenek éppen ezért tisztázva. Ha mégis meg akarnám fogalmazni, miről is van szó, akkor azt kell mondani, hogy két elég különböző felfogás, megközelítésről. Mindegyiknek megvan a maga logikai kapcsolatrendszere, mindenféle ideológiai háttere, lelki, logikai indoka. Alapja, szövevénye stb. Az egyik, a tiéd ugye valami olyasmi volt, - te mondod – hogy az én hazamentelemet, s annak körülményeit totál bizonytalannak láttad, s úgy érezted, kell valamit tenned, hogy megelőzd a bajt. S átirattad a házat, anélkül, hogy felmérhető lett volna annak következményei. S eddig ez jó is. Ugyanakkor ez a dolognak csak egyik oldala. Nincs benne az, hogy én miben voltam kint, Norfolkban. Holott, írtam s hányszor telefonon beszéltem is erről...Ott, akkor már évekkel, évtizedekkel meghosszabbítottam azt a rettenetet, amiben itt kint voltam. Valahogy mindenki átugrik ezen, s nem tudom miért? Mert nem jól adtam elő? Vagy nem eléggé? A legsötétebb kétségbeesésemben jutottam arra a megoldásra, hogy haza megyek. A dolog megoldását magamra vállaltam, volna. S tény, hogy se te, se én nem beszéltem meg a másikkal részletesen, s tisztáztam, hogy akkor mi és hogy. Nem akarom elveszíteni a lényeget: ami ez: a helyzet neked is s nekem is nagyon rossz volt, amire mindketten rossz választ adtunk. Mert – nem győzöm eleget hangsúlyozni, annyira rossz volt! Nyilván egy általános csalódás, kiábrándulás és keserűség volt a dolgok s életünk alakulásával kapcsolatban. Megoldhatatlan, feldolgozhatatlan, s elkerülhetetlen. Jól beágyazva az évekbe, különélésbe, amire a körülmények brutálisan rá is tettek. Nekem nem kellett volna hazamennem? Lehet. A jelzálog – nekem is egy mumus volt, nem is csináltam soha. S sokat töprengtem már az Elena szerepén, amiben van valami felelőtlenség, de nem biztos, hogy ki kell, vagy lehet emelni, Annál az egyszerű oknál fogva, hogy egy idegen ember felelős e egy másik idegen emberért, totálisan, van sem? Ismerjük erre a választ, nem. Igen, azt mondta, hogy a dolog megoldható, s mást mondott neked, s nekem. Arról, hogy te beszéltél vele????, én meg végképp nem tudtam, s most is megáll tőle az eszem. Bennem fel sem merült, hogy valami baj lehet. (például soha nem fog ugye kiderülni, hogy a sok – felesleges – balhé miatt elveszített munkákat, ha megcsinálom, mi lett volna...Lehet nem is lennék itt. Pl. Semmilyen jelzálogról nem volt soha szó, a kocsival kapcsolatban. Az később, csak, mint egy ötlet otthon merült föl! Az lett mondva, hogy miután ez a nő egy nagy kölcsönvizard, ezzel semmi gond nincs. Az Elena elhitte, én elhittem, miért, mit kellett volna csinálni? Pontosan a részeleteket nem ismerem, de szerintem maga a nő is azt gondolta, hogy ez oké, egész addig, míg elé nem került. Én tudtam, hogy kölcsönhöz fedezet kell, hát persze, vagy munkahely vagy vagyon, valami. A banki praktika innen jön, s pontosan tudtam, mi a feltétel. Nem vagyok én hülye. De azt nem tudtam, hogy milyen maffiák vannak otthon.

Egyszer voltam naiv ebben, hátha nekem is jut valami, hm. De aggódtam is érte. Máig is megvannak azok a levelek, amikben erről faggattam az Elenát. S azt mondta, ez biztos, hogy megy...Hogy járhattam volna itt utána? (Azt mondtad, ott van a felvételen, hogy ja, te ettől féltél. Nos, oktalanul, mert ugyan felmerült ez, de mégsem ez lett. S nem azért, amit tettél..., hogy átirattad a házat, hiszen az vissza is lett csinálva. Hanem mert amúgy is, s nekem is agyrém volt, s volt egy másik lehetőség, később, mégpedig, hogy ismét visszajöjjek, egy iszonyattal ugyan, de ez más kérdés. Valójában az egész túl véresre lett maszatolva, kár volt, ebben egyet értek veled. Mert az igazi trutymó utána jött, de ez már csak nekem...

Például a beszélgetés alatt az üvöltésemet hallgatva, holott jogos, de ma már akkor sem tenném...) Azt mondta, van egy nő, aki tud hitelt szerezni. Már otthon derült ki, hogy senki sem tudta valójában miről is beszél. Egy. Kettő, a nő amúgy is szélhámos volt, az Elenát is felültette, átvágta, amivel megint csökkent az Elena felelősége. A hülyeség meg a szemétség az nem ugyan az. A lényeg, hogy én senkit, se téged, se mást nem akarok vádolni – teljesen – olyasmiért, ami nem az ő dolga. S főleg: a V-ék minden szírét szarát nem kell valakinek totál fölvállalni, s megoldani. Valójában egy láncreakció volt, majdnem cselekedetek, amikre majdnem válaszok lettek adva, végestelen végig. Sok pénzért, jogi döntésekkel, s személyes kihatásokkal. Valójába ide ment le a sok nehézség, a betegség, a házasság elromlása, az anyagi helyzet, a különélés, a naivitások, és társai. S jónéhány ember is belekeveredett ide a mi életünkbe. Én, személy szerint nem kívánom magam olyasvalamiért hibáztatni amiért nem kéne. Először az idegenek menjenek a saját házuk tajára, rendet rakni. Van mit. Másodszor, miután láthatóvá váltak a valódi okok, előre szeretnék menni, s főleg jóba, pozitívba. Azt gondolom, az élet soha nem tökéletes, ezért mindig újra lehet kezdeni, s én ezt kívánom tenni. S ezt ajánlanám mindannyiunknak, nem tudom mire jó annak a nyomorú magyarázatnak az elfogadása, amit választottatok. Mi jobb attól? Remélem tudtam valami okosat mondani.

Jack

márc. 7 hétfő, az Jill levele

Kicsit ilyen székelyes a beszéd. Mindenki másról beszél, végül is tán te is ezt mondod…Nyugi, mi is meglehetősen kész vagyunk, rosszul vagyunk, szarban vagyunk, de azt mondják, hogy állítólag mégis jön a tavasz, tán már a hét vég efelé és akkor eladjuk a házat és mindenki azt csinálhat, amit bír vagy mit tudómén. Egy kis rossz hír, csak, hogy ha ló legyen tehén a Fritz szólt, hogy kéne neki a pénze mostmá, merthogy válság meg mi meg az apeh küldött neked egy számlakivonatot, hogy 120 ezer tartozásod, meg jött egy másik ajánlott levél is tőlük, de az nemtom mi volt... Visszavitték. Tegnap én is lázas lettem, egyik percről a másikra, az Sandra ma sírva ment melózni, mert bemerevedett a nyaka, az Alex

nagyon megy lefelé minden szürke és jó hideg szél fúj és nagyon igyekszem megtalálni a nagy pikcsört. Szóval, eb ura fakó meg lesz ez még így se/jobb is ..... kitartás. Valószínű én is csendesen haldoklom, de ettől nem hiszem, hogy jobb másnak. Először is, én azt hiszem ez egy nemzedéki probléma. A világon mindenütt 68 után – ami hozzánk kicsit késve ért, - valami szabadság szerű lett, s ez a nemzedék ezt komolyan be is nyalta. Pont most nézegettem egy Pynchon könyvet, ami ugyan erről szól, csak itt. A pacák a következő Nobel díjas, áll. A legnagyobb, olyan, mint a Salinger volt, s velünk egyidős. A Dylan haverja...Szóval, olyan álmodozó fajták, akik egymás után azóta is kapják fejükre a lehengerlést. Az utána jövő generáció már meg sem meri próbálni, hogy kitörjön, szépen beáll, legyen az rap, hip-hopp, akármi. Ezek csak amolyan forgó-morgók, semmi semmivel. Ilyen lázadás, egy évszázadban egy van. Nos, nyilván én vagyok a hunyó, tőlem jön, jött, s most abban is én vagyok, hogy mindenért én vagyok a hibás. Ennek az egésznek a lényege, hogy az ember többet akart. S akinek bejött, az jól van, van ilyen is. Akinek nem, hát, az elégé rábaszott. Ha nem jól fogja föl, s értékeli. Az, hogy én egy polgári otthont akartam vidéken, nem hiszem, hogy új gondolat, s csak a szegény kommunista terrorhoz s hadi kommunista megvonáshoz képest annyira kirívó agyrém. A rendszerváltás után pár perccel máris ott van, felütötte a fejét, s virágzik. De miután az ereje teljes próbálkozás ideje már nekünk lejárt, kész, vége, majdnem legalább is. A legtöbben kiestek, s mint szakállas kisértetek kóválygognak a perifériákon. De úgy is lehetne mondani, hogy túl sokat akartunk. Azért beszélek többes számban, mert tudomásom szerint senkinek sem fogtam pisztolyt a fejéhez... Megpróbáltuk, be is jöhetett volna. Ha meg sem próbáljuk, akkor, onnan nézve, akkor meg az lenne a baj. Mindenki, még a merzmihályfik is fészkelődtek, egy kicsit. Hozzájuk képest én egyáltalán nem érzem szarul magam, s nem szeretnék a bőrükben lenni. Ha lehetséges lenne a betegséget ebből a képből kivonni, nem is lenne a baj akkora. De a betegség önmagában, kortól és divattól függetlenül se egy kellemes dolog, s felmerül, hogy muszáj e összekeverni vele mindent, vagy, le is lehet nézni külön is. Én megpróbállak megérteni téged, nem tudom mindenki más miért olyan rosszindulatú velem, hogy még csak meg sem próbálja. Mi lesz ettől jobb? Nem tudom, nekem soha nem volt jó érzés utálni valakit. Az biztos, hogy ha nagy Picture-ről beszélünk, abból nem maradhatnak ki azok a politikai, gazdasági s kulturális változások, amik velünk történtek. Amúgy érdekes. Mert láttam, hogy volt itt pár ember, aki egyrészt beletenyerelt, másrészt jobban futott, de a hosszabb távon azt is látom, hogy elég nagy itt a kiengyenlitődés. Mára a különbségek elenyésztek. Na mindegy, szemlátomást én már nem lehetek itt jó többé, mindenkinek annyi baja van. Csak az furcsa nekem, hogy mások nem tudják, hogy a dolgok összefüggenek, s előbb utóbb...

Jack

márc. 9 szerda válasz Elenának,

Szia Sityuka?

Hogyi vagyi? Nagyon eltűntél, tehát vagy nagyon jól vagy és ezt nem akarod velem megosztani, vagy nagyon rosszul vagy és ezt nem akarod mással megosztani. Csak ne dőlj be a női hódolóknak. Komolyra fordítva a szót, nagyon eltűntél és akkor mindig arra gondolok, hogy akár bajod is lehet. Ott valahol az úton vagy az útszélén.

Szóval arra kérlek, hogy csak egy bármilyen üzit küldj, hogy tudjam, minden oké. És rendeződött-e a nyugdíjad, az asszony körüli dolgok stb. Mit csinálsz, amikor tojsz a világra? Szombaton, vasárnap Kötcsére megyek és elemezni fogom, hogy szeretem-e még azt a helyet? Hogy bánt-e, hogy a barátoknak hitt személyek nem barátot, hanem fejős tehenet láttak bennem, hogy disznók elé szórtam a gyöngyömet stb. Nagyon haragszom a Sanyira, immár több, mint fél éve és nem múlik. Szóval kíváncsi vagyok. Amikor megvettem a házat és először éjszakáztam ott a 1 tulajdonos elődre gondoltam, megpróbáltam átérezni az az ő életérzésüket régebbi időben és aki ott meghalt, ő mit láthatott, mit érezhetett. Egész éjjel gyertyákat égettem és megbarátkoztam az ottani energiákkal. Úgy éreztem, hogy jó helyen vagyok és sohasem féltem ott, akárhányszor csak egyedül voltam. Most túl sok a probléma, túl kevés a pénzem és ez eléggé aggaszt. A bíróság meg még nem döntött és ez a várakozás is kiidegel. Szóval ez van nálam, Sityuka. Valami szépre vágyom már ebben a sok rohadt nyomorban és addig nem dobom föl a pacskert, amíg ez be nem következik. Még vagy tízszer kellene újra születnem, hogy teljesüljenek az álmaim, de az túl sok idő, én most akarom. Legalább egy része, ami fontos ahhoz, hogy megnyugodhassak végre. Mert tudod, hogy mit ér az élet, ha máshogy álmodtad, mint ahogy éled. Na, jó legyél, jól egyél és jelentkezzél.

Puszik, Elena

Levél Elenának,

Már sokszor megfogadtam, hogy a mások dolgában okosnak kell lenni, mert segíteni kell, ez az utolsó alkalom. Ki segítsen, az ember örökké nem húzhatja ki a saját hajánál fogva magát, nem? Először is, s én is, várok. Itten vagy az van, hogy élet, van nem élet. Tényleg nem tudom másképp elképzelni, ezerszer végig gondoltam. Elvették amiért éltem, elvszik, úgyhogy vagy kapok egy másikat, vagy baszhatom. Teljesen tele vagyok, valóban van, volt, lenne értelme élni, ha mindaz, ami bennem van alkotássá válhatna. Akkor fasza, s tényleg a különleges alakatom akkor nem balfasz, hanem művészileg érzékeny, fogékony, s úgy kicsit más. Középút nincs. Akkor nem én, az Attila mondta, hogy kint is bent is nem foghat a kurva macska egeret…Én rohadtul minden mindig úgy csináltam, mintha lenn ilyen: soha se szaki, se intellektuel nem akartam lenni, de mind a

kettő. Jó is volt, mindenki, mint a hülye nézett, csak – ahogy te is mondod, ehhez több élet kéne, létrehozni, s kikerekíteni minden dolgot, dolgát az embernek, avagy elkötni a szálakat stb. Mert így kurvára bomlik, vagy mi. Nos, mindent csinálok, majd mindjárt küldök egy kis hétköznapi naplórészletet is, hogy miket. De menet közben arra jöttem rá, hogy még mindig nem, hogy műhelyem, de otthonom sincs, egy sarok, ahova leülhetnék nyugton. S addig meg rohadjon meg minden. Mert azt gondolom, hogy ennyit azért még egy ilyen alávaló is mint én megérdemel. Oké, szar vagyok, de ennyire? A pacuka, most már csak így hívom, találd ki minek a rövidítése, - az eltűnt, s nem érdekel. Igyekszem nem rá gondolni, mert ez a leg képtelenebb történet életemben, teljes nonszensz. Abban a pillanatban, hogy kapok valami kis lét, beadom a válópert. Nem tudom hol, valószínűleg otthon, úgyis haza kell mennem, s ott pár százezerrel olcsóbb. Ez egy bűnöző, van rá néhány bizonyítékom, remélem ez elég a magyar jogban, hogy letéphessem magamról. Amúgy iszonyú pengén vagyok, mármint elmeileg a várakozásban. Néha hiábavalóan próbálkozom valami semleges magyarázattal a Jillnek, de nem megy. Ahhoz be kéne látnia a tévedéseit, s egyszerűbb hagyni a szart úgy ahogy van. Legutóbb azt mondta haldoklik, bár tudja ez senkit sem vigasztal. Mit lehet erre mondani? Szenvedtem én is, de még azt hiszem normális vagyok, szóval

Mi a baj a Jégnézővel? - további adalékok Elenának

Az Jégnéző állítólag „mindent tud rólam", s mióta kértem mondja el mit, azóta nem válaszol. Nem mondtam neked, de számtalan esetben – kétségbeesésemben, a kiábrándulásoktól, a magánytól stb. Próbálkoztam vele, hogy legyünk együtt, jöjjünk össze, csináljunk együtt valamit, de ő is az az óvatos duhaj, aki már úgy hozzászokott az önállósághoz, hogy ott maradt – ugyan vágyakozó és sóvár pillantásokkal a másik parton. Hát nekem ez kevés. Másra meg? Mire? Csúszdázni? Utazási prospektusokat gyűjteni kisvárosok ibuszirodáiban? Otthonról hozott aszott szendvicskéket enni lerobbant parkokban? Családi történeteken nyámmogni? Minden hibát mindig elfogadni, mert az az élet rendje, hogy az ember ennyi idős korában…, na ne. Én hülye akarok akkor inkább maradni, punktum. Ehhez képest – legalább is. Nos, válaszolva a te kérdésedre: a dolog egy barátom anyjának mondásával kezdődik: „nem mindegy az ember hol lakik? Ez negyven éve kisért. Úgyhogy innentől minden hely jó. S fordítva mondom: nem érdemled meg azt a luxust, hogy legyen egy házad, amit akkor nem használsz nemes dolgokra, mikor akarsz? Jó dolgokra sem? Hidd el az igazi baj, ha nincs hol lenni. Hova menni. S vannak még helyek, de az mind rosszabb. Van azért pár érv amellett, mikor, hol akarsz újra építkezni, rendezkedni, miegyma. Nincs te neked más dolgod? Mondjuk olvasni, pecázni, meg ilyenek. Az emberek gecik, azaz hullámvasút ez is, mint minden. Ugyanakkor van ott néhány érv amiért jó. emberek rossz emberek jönnek mennek, és? Szép vidék, Balaton, nem

messze stb. Én fölfordulnék ott egy párszor, életet víve, meg téged is néha el. Komolyan gondolom, ebben összefoghatnánk, miért kivel, ha nem azzal, akivel néhány alapvető közös van; a rokon miéért jobb? Génalapon, vagy mi? Na ne bohóckodjunk má. Ha minden jól megy itt lesz egy ház, mert hogy az időjárás. Amúgy is laza hely. Szóval ide lehet jönni, s most hagyjuk a politikát, de olcsó, van jómodor, problémamentes, van szép tenger, meg minden nyugdíjas kellék. S ha valaki akar kirohanhat valami véres barikádra dulakodni, de az egy másik kérdés. Otthon az, ahonnan az ember elindul, mondta egy poéta. Hát én ennyit tudok hozzáfűzni, amúgy meg azt csinálsz, amit a hülye makacs fejed diktál. Így. Hagyjuk már a rokonokat, te mondtad: van legelő, tehénke majdcsak akad rá, vagy fordítva? Tök mindegy. Pusz, mindjárt jó lesz.

Jack

március 13 vasárnap nem találom a helyem...

a lényeg az, hogy minden faszságot kitalálok, ide megyek, oda megyek, „söprögetem a katakombákban a márvány lépcsőket, de csak mindig lejjebb vagyok küldve". Ki tudja hányadszor megyek körbe körbe, kezdem elölről, ide ülök, oda ülök, s sehol se jó. Pedig nem hinném, hogy olyan nagyon sokat akarok, olyan különlegest. Csak egy kényelmes, s privát helyet. Ennyis persze olyan sok nincs is itt, a mi van az is idegen. Amúgy is az egész amerikai faszság idegen. Ez a trópusi faszság is idegen. Talán a könyvtár lenne, de az se. Hiába, európai vagyok, ez van. S ugye ezen a csudálatos napon felmerül, mi van, ha nem sikerül ez az egész, - valamiért? Akkor hazamegyek, gondoltam. Kocsi az nem lesz, meg még sok minden egyéb. De ház az igen, otthon az igen, óóó. Végül is egy használt szart a nyugdíjamból össze tudok talán vakerászni. Talán részletre, ha? Otthon is kéne kapjak valamit. S itt van, még három nap a nyugdíjamig. Valami azt súgja, hogy nyugi, addig semmit. Ha ügyesen sumákolok, talán a két helyről össze tudok szedni – egy hónap alatt annyit lóvét, ami otthonra elég. Közben el tudom intézni az egész ügyet. Ha jól belegondolok otthon bőven van minden az élethez. A házat is megcsinálom. Csak már jussak valamire. Tegnap elmentem yardsalezni, s nem találtam s vettem semmit. A Jóisten sem akarja, hogy nagyon itt berendezkejek? Gondoltam veszek egy fotelt, hogy legalább rendesen le tudjak ülni. S hát eszembe jutott, hogy milyen „szerencsénk volt a berendezkedéssel mikor kijöttünk. Pikk-pakk-pukk. S persze az ilyenkor mindig keletkező iszony és borzadály, mennyire nem lett az egész értékelve. Ennél nagyobb képtelenségben még soha nem voltam. S pont eszembe jutott, hogy az utóbbi időkben, években hogyan is fokozódtak a képtelenségek. Miközben, az alap valahogy s hajszál híján, de mindig sikerült. A Edit környékén. Az Jégnézővel. A válás. A kijövés. A munka. A szabadulás, a megoldás. Valójában csodák sorozata az egész. Csak már éppen csak bírom az egészet, valami megoldás jó lenne. Addig semmit sem tudok

csinálni. Se testileg, se lelkileg nem működök rendesen. S szellemileg is éppen csak ki tudom ezeket hozni...

Márc. 15. nem fogok itt megrohadni ☐lj

sajnálom, hogy beteg vagy, voltál, tudom ez az, ami végképp nem hiányzik. sokat gondolok rád, rátok, ha hiszed, ha nem. s ma is eszembe jutott, hogy ma van a házassági évfordulónk, s hogy hogy szétbaszódott minden, nyomorékra dolgoztam magam, lehettél volna az én kedves feleségem, élhetnénk normálisan, s itt van, egy japán az egész. s mindig nézem az időjárást is, s elképzelem milyen lehet ott lenni, na meg a körülményeket. tényleg fáj a szívem az egész miatt, sokkal jobban, mint gondolnátok. Sajnos ennyire futotta, jelen pillanatban nem tudok többet, illetve nem értem, hogy miért van az, hogy az ég világon semmire nem válaszoltok, reagáltok, kivéve ezt a pénz kérést. de még az is egy perverzitás. én itt lényegében egy skubis vagyok, csöves, hét. hónap óta nincs jövedelmem. elmondhatatlan és felsorolhatatlan a nehézségem, problémám, helyzetem. s ismerve, hogy ott se jó, nem szívesen mondom. Amit nem értek, de tényleg, s óhatatlanul valami sötét összeesküvést sejtek, hogy miért nem válaszoltok még a segítő akarásomra sem. már kérdeztem is, "annyira mégsem rossz"? küldtem levélben egy kártyát az Sandra címére, nevére, s kértem, hogy legalább annyit mondjam, hogy megkapta e? semmi válasz. Ráadásul ez nem is a jó még, csak ideiglenes, viszont mégiscsak jó lenne tudni, hogy megvan e, odaért e, s nem kallódott vagy valami hasonló el? Itt van az új, küldeném, de ha tök hülyének néztek, akkor nem tudom minek? Most fogom megkapni az első rokkantságim, teljesen el vagyok adósodva, s komoly és elég veszélyes fenyegetések vannak itt. de ennek ellenére, tudnék valami kurstikli csinálni, mondanom se kell, nem szívesen. mert mindenféle kockázatok vannak benne. s ha - ahogy mondtam, totál hülyét csináltok belőlem, akkor nem tudom minek, kinek? akkor majd várok, összerakom ezt a kis pénzt, s szépen hazamegyek, s ahogy már mondtam, élek ott, az én részemben. Nem tudom. évek óta próbálok megegyezésre, dűlőre jutni veled, veletek. ezerszer mondtam ajánltam, könyörögtem, hogy beszéljük meg, mi, hogy. de annyira gyűlöltük, hogy semmi sem megy. oké, én mit csináljak? Száz dolgot kérdeztem tőled, semmire sem válaszolsz. az Sandra se. Amit a Borisz csinál velem, az meg egyszerűen gyalázat. Ez a véleményem. ráadásul azt hiszem, hogy ez tőled jön. Mindig úgy beszélsz, mintha egy fillért sem küldtem volna soha. s ez nem igaz, s be is tudom bizonyitani, megvannak a Western Unionos számlák. annak ellenére, hogy igencsak komoly életveszélyben voltam, s vagyok, mindig küldtem, magamtól elvéve a legalapvetőket. Tudom, hogy az Rotchildéknál semmi, de egy agyvérzéses bumnak sok. több mint kétezer dollárt küldtem tavaly. hány forint az? Ja, hát annyi. arról nem is beszélve, hogy ezen a világon minden élő embert, akivel kapcsolatom volt, az ellenségemmé tettél. Milyen jogon csinálod te ez velem, s ilyen alapon kérsz bármit is tőlem ezután? miután te

lettél az én legnagyobb ellenségem? Most én mondom: te, ti azt gondoljátok én semmit sem tudok? mindegy, én nem akarok itt balhézni, mindenki megkapja, ami jár neki, én hiszek ebben... Az biztos, ha továbbra sem változik semmi, akkor hamarosan látni fogtok ott. úgy értem pár héten belül! tényleg nem gondoljátok komolyan, hogy itt fogok a világ végén egyedül megrohadni, nem?

Jack

március 16 megjött a nyugdíjam, berakták a pénzt. S működött a számlaszám! Köszönöm, Édes Jóistenem.

Össze vissza kóválygok, ruhákat vettem, kínaiban Barnes-ba voltam, nem találom a helyem.

Az Jill pénzt kér.

Az Jégnéző azt mondja: mondjam, meghallgat. Az én kérdéseimre viszont nem válaszol. S itt a levél, amit írtam neki:

jég

alapvetően reménykedni szoktam, hogy nem ment meg teljesen a búrám. de olykor mégiscsak az az érzésem, lehet velem van a baj. meghülyültem. legutoljára, elég régen, egy jó hosszú levelet írtam neked, amiben mindenféle kérdéseket tettem föl. úgyhogy hetek óta arra várok, hogy válaszolj rá. már majdnem rákérdeztem, de nem akartam erőszakos lenni, gondolván, hogy rajtam kívül mindenki másnak annyi dolga van, hogy illetlenség lenne. De most, hogy így kérdezel, hát válaszolok: ott van az a levél, s szeretném, ha reagálnál rá. amúgy nem tudom még mit tudnék mondani. szét lett b.…val az életem, szisztematikusan, következetesen, s erőszakosan. valaki(k) elképzelték, gondolták, hogy szerintük, hogy is van ez jól, s kész, mindenki más ba...djon meg.

Nos, ügyes. "csak még azt mond ljill

Körülbelül tíz féle más lehetőséget is láttam volna arra, hogy a dolog nem ide menjen le. de ha szűk fantáziájú falusi bunkókkal áll az ember szemben, akkor reménytelen a dolog. s főleg így, hogy beteg, mindenből felmentése van. ez az egész sokkal több mint morális kérdés. a lét az nem csak morálból áll. de még úgy sem jó. mert miféle morál az, ami a másiknak semmilyen lehetőséget nem ad? Elhagyott, a leg aljasabb eszközökkel elidegenített mindenkit mellőlem rám támadt, jogilag, anyagilag ellehetetlenített, befeketített, s kis hilyán megölt. ha az embernek nem sikerül valami, akkor a kisebbre kell berendezkedni. de nem úgy, hogy ő ott él, engem meg elüldöz, szépen berendezkedik, s megtiltja, hogy odamenjek? mi a bráner ez? Megmondom, mert hogy elegem van a sok hókuszpókuszból: sötét aljasság. másik ember életének tönkre tevése. ezerféleképpen s félét próbáltam, hogy hazamenjek, s én magam csinálok neki is valami megoldást. S ne felejtsük, már nem a feleségem, elváltunk! Szóval, leválasztom, építek neki,

mindent. embereket meggyőztem, hogy jöjjenek velem. azt is megfúrta. Miért van az, hogy ő megmondja mi a frankó? Csak azért, mert valaki képes arra, hogy geci legyen, a másik meg nem, akkor neki van igaza, neki lehet? Az örökségén nem leválasztást csináltunk, hanem elment Pestre, s a két gyermekemmel eltapsolták a lóvét. azzal kellett úgy ekezdeni, hogy a kisfiunkat ki kellett mosni a gyanús szarjaiból, nem is merem mondani miből. nem tudom, egy nő, az tényleg egy barom tud lenni, ha bavadul. tisztelet a kivételnek. mindenesetre én nekem egy ilyen jutott. el is ismerte. nemrég, pár hete, pont az írta: hogy mindent elb...ott, neki, nem úgy, mint nekem nincs mire hivatkoznia. Nos hát kérem szépen, mit mondjak? Mindegy. nekem ez az egész elég meredek, s úgy látom, hogy mindenféle szarkeverés is megy a hátam mögött. nem gondoskodást kapok, megértést és szeretetet, azért a több évtizedes gürizésért, hogy belerokkantam, hanem szemétséget. totál elferdítve kiforgatva mindent, hazugságokat terjeszt rólam. s vannak, akik ezt be is nyelik, anélkül, hogy megkérdeznék, mi a helyzet. e helyett még egyszer azt írják, hogy én mondjam. Mit? itt van, teljesen nyitott könyv az életem. lényegét tekintve. a feleségem beteg lett, meghülyült, otthagyott, ellenem fordította a gyermekeim, a barátaim, elüldözött a házamból, megtiltotta, hogy odamenjek, a barátaimat ellenem fordította, szemét történetekkel ámítja őket, hülyét csinál belőlem stb. s egyet tudok mondani: ja, igen, szerettem volna valakit találni, hogy ne legyek egyedül, s ez rohadt nehéz. különösen mert nem csak egy alkalmi partnert, hanem egy állandó és szerető társat. Amilyen - én szerintem én mindig voltam…kerestem magamnak. igen, szerettem volna "összeállni valakivel, összerakni, amink van, legyen az bármi is, s együtt élni. Mi van, talán nincs ilyen???????nos, ez az utolsó levelem. Ha nem válaszolsz arra, amit kérdeztem, akkor azt kell gondoljam, te is beálltál a rosszakaróim táborába. ami azért szörnyű. Az életem se akarom tovább magyarázni, már elnézést. ha valaki ebből nem érti, akkor vele van a baj. mindenesetre sok mindent tanultam az ember sötét oldaláról, az biztos. Várok, nem tudom mi történik. de egy biztos, nem sokáig. Nem fogok itt, mint egy kivert kutya egy híd alatt megrohadni.

Jack

március 17 csütörtök (a szemét napja, mármint a csütörtök...)

az jutott eszembe, hogy itt vagyok, „már megint megtettem mindent, ami tőlem telet, s kész, elakadtam". Hányszor volt már ez? A, hogy mi van ebben, emögött? Megegyezések, hiedelmek, tévhitek, s rosszindulat. Mikor már látjuk nem jó, de mégis csináljuk, a liba legyen kövér. Nyilván türelmetlen vagyok, a lakbérfizetésről jut eszembe, hogy mennyire nincs időérzékem, pánikolok, miután „elfelejtek" fizetni. Persze mindenkinek van ilyenje, de most ez valahogy nagyon felfokozódott, ez a huzavona a valós meg a megítélt idő között. Ebben telnek a napjaim. Tegnap este még lementem a Venicei downtownba. Mindig fölfordul a gyomrom ettől, olyan, mintha a tabi főutcán sétálnék. Abszurd. S ami

érdekes, az ott élők nem is sétálnak, annyira groteszk az egész, hogy ők is érzik. Hála Istennek mi mindig sétáltunk: félegyházán, zamárdiban, keresztül kasba Amerikában, néztek is mint a hülye, s hát Kötcsén...Kutyával, anélkül. Ki mondta az, hogy a séta fontos? Ha. S vajon miért lett ez annyira központi kérdés? S akkor persze lényeges, hogy hol él az ember. Nem mindegy, pontosan nem mindegy, hol él. Kell egy hely, ami nem ugyan az kalaplengeteg, kishazugság-kiskonvenció. Hogy kikerüljön az ember fizikailag mentálisan abból a kis szar papírdobozból, amiben mindig van. Érdekes, hogy van, akinek ez nem számit. S most azon gondolkodom, próbálom elképzelni, hogy miért is nem? Ott kínálkozik az a rosszindulat, hogy ja, mert beszari. De nem, ennél többről van szó.

NEIL YOUNG HELPLESS

Mindig mellbe vág ez a Neil Young szám, a Helpless. Idemásolom a szövegét: **There is a town in north Ontario,**

Helpless helpless

There is a town in north Ontario,
With dream comfort memory to spare,
And in my mind
I still need a place to go,
All my changes were there.

Blue, blue windows behind the stars,
Yellow moon on the rise,
Big birds flying across the sky,
Throwing shadows on our eyes.
Leave us

Helpless, helpless, helpless
Baby can you hear me now?
The chains are locked
and tied across the door,
Baby, sing with me somehow.

Blue, blue windows behind the stars,
Yellow moon on the rise,
Big birds flying across the sky,
Throwing shadows on our eyes.
Leave us

Helpless, helpless, helpless.

Van ott egy város észak Ontarioban,
Egyfajta álom komfort lenne veled megosztani
De képzeletben
még elvágyódom másfelé
bár ami csak történt
mind ott esett velem.

Kék kék ablakok a csillagok mögött
Sárga hold most kel fel éppen,
Nagy madarak szállnak az égen
Árnyékot vetve szemeinkre.
Hagyva minket
elesetten, elesetten elesetten
Drágám hullassz most engem?
A lánc feszül az ajtón lakattal zárva
Drágám énekelj valahogy velem.

Kék kék ablakok a csillagok mögött,
Sárga hold most kell fel éppen,
Nagy madarak szállnak az égen,
Árnyékot vetve szemeinkre.
Hagyva minket

elesetten, elesetten, elesetten.

Mit történt én és a pacuka között, egy magyarázat a Jégnézőnek

Nos hát figyelj jól. Itt van a történet dióhéjban

mindegy. itt van, kíváncsi leszek. mindenesetre érdekes, hogy az, akinek nem fűződik "érdeke" a dologhoz, az valahogy másképp, objektívabban látja ezt az egészet. Meg, de hát tudod, nem? Ez mát megint valami hátulról mellbe, kereszt-kérdés...Ja, jól behúztak a csőbe. ugródeszkának használt valaki, pontosabban kötélnek, hogy kimásszon a szó szerinti szarából. Egy romokban vergődő, az öngyilkosság határán levő nő, azóta kiderült, hogy hány ilyen van még elképesztő. A

A délvidéken, Erdélyben, Ukrajnában, egész Kináig, szédületes. Aztán azt mondta: kösz, s megpróbált megszabadulni tőlem, úgy, hogy majdnem kinyírt –

mindenféle eszközzel, ami csak a bűnügyi szótárban szerepel. Barom állat, egy a szemét életétől szeméttévált ember, aki büszke rá, hogy az. akinek az apja, anyja, pasija öngyilkosságba menekült előle, egyik gyereke drogos, a másik homokos, a férje infarktust kapott, a bátya hülyére kínozta, ez az, aki elszerette a saját lánya krapekját, úgyhogy az hozzáment egy harminc évvel idősebb pasihoz, s egy camperben lakik valahol egy vándorcirkusszal. Akiről kiderült, hogy prostituált volt, s leszbikus – nem bírja a pasikat. De, mint jó kurva jól eladta magát nekem, ráadásul még művésznőként is, mert hogy neoprimitív szőnyegeket sző, amikről azt hazudta, hogy milliókat ér. Hónapokig javítottam a házát, egy repülőjegyért. Totál behülyített, hogy mennyit ér, hogy ne adjuk el Kötcsét, meg ilyenek. Aztán kiderült, hogy miután egy kis szar az egész, s hogy totál el van adósodva, - jelzálog, meg bankadóságok, hogy semmi sem fog maradni. De eljátszotta, egész amíg föl nem szálltunk a repülőre, hogy milyen szerelmes.... Aztán az összes pénzt rákölttöttem, hagytam hogy ne dolgozzon, majd munkát szereztem,tonnányi drága fonalat, szövőszéket vettem neki, kiállítást rendeztem, föltettem az Internetre s kiderült, hogy ér vagy harminc dollárt darabja, szóval, minden pénz ráment, amit kerestem itt, jó sokat, hogy boldoggá tegyem, új életet kezdhessen, meggyógyulhasson, újjászülethessen, tanítottam, vittem minden hova, miközben olyan volt velem, hm. , amilyen egy rafinált kurva csak lenni tud...Negyvenötezer dollárt költöttem rá, csont nélkül. ha ő nincs, ennyi lenne. De mikor kiderült, hogy itt már milliók nem leszenek, mert hogy agyvérzést kaptam, akkor egy latinó nő felbujtására kihívta rám a rendőrséget, hogy pofon vágtam. Természetesen hazugság volt, ki is derítették, ebben is hazudott, de hagytam, s teljesen felmentettek.

Valójában beperelhetném, ajánlta is az ügyvédem s az ügyész is, s deportálnák, sőt még otthon is bajba kerülhetne. mindenesetre nem szeretném, ha egyelőre beszélnél erről valakinek, mert még nincs vége..., s például el kell válnunk. Iszonyúan föl vagyok háborodva, mert ennél nagyobb aljasságot soha senki nem követtett el ellenem, hajszálon múlott, hogy kinyiffantam. Pár héttel az agyvérzésem után zárkába csuktak, ahol sohasem voltam, s egy végtelen éjszakán hajszálon rángatódzott a testem és lelkem.

S hát kész.

Azután, hogy szereztem neki állást, lakást, berendeztem, mindent. Most is ott van, mert másképp nem is lehetne itt, minden papírja ideiglenes. Hotelban dolgozik, ahol én voltam a munkavezető. Kiügyeskedtem neki ezt a munkát. mert még mindig egy szót sem beszél angolul...Egy darabig azt hittem, hogy csak félig meddig tehet erről, nem tudja mit csinál. De lassan kiderült, hogy végestelen végig el volt tervezve az egész.

PÉLDÁUL NEW YORKBAN KERESETT PROSTI MUNKÁT TITOKBAN.

De mindez csak a felszín, s nem is akartam ilyen részletesen. Itt komoly bírósági dolgok vannak, volt ügyvédem meg minden, úgyhogy minden be van bizonyítva. Tök mindegy, végül is megszabadultam tőle, s el is fogok válni. Ja igen, azért vettem el, hogy ki tudjon jönni. Szó szerint belekényszerített. Minden, pontról pontra el van írva a naplómban, ha valakit érdekel. Rettenetes dilemma volt végig az egész, mert sejtettem miről van szó. De két dolog volt ott: az egyik, hogy marha ügyesen úgy csinált, hogy ne lehessen tudni. A másik, hogy iszonyúan féltem a magánytól. Végestelen végig, szinte minden nap ott a naplómban a mondat: „na, de mit csináljak, hátha nem igaz". Nem igaz, hogy érdekből csinálja. S persze, úgy tűnhet, mintha én csináltam volna valami ilyesmit. Ja. Kevesebb mint kétszázezer forint volt a repülőjegyem, s öt hónapot dolgoztam érte. Az a ház egy szeméttelep volt szó szerint. Vannak képeim, szóval tudtam. S iszonyú megalázó is volt, Fúúú. Csak – még ráadásnak, meg is sajnáltam, telis tele voltam kifogásokkal ellene, de nem lenne fair most valakit szidni, ócsárolni. s Mindig Amerikába akart menni. Abbahagyom, mert már így is dől a vér ebből a sebből, pedig éppen csak behegedt. Mindezt el akartam mondani, de nem így. Most már ez is mindegy. A lényeg, akár hiszed akár nem, olyan ártatlan vagyok, mint egy kisbárány, sőt, most már még annál is ártatlanabb. S azt gondolom, hogy nem véletlenül történt mindez... Azt gondoltam, hogy én már aztán mindent tudok, értek, meg ilyenek. S valaki, meg másképp látta. S a történeteimet szerintem úgy is lehet nézni, mint továbbképzéseket, ahol mintha valaki azt mondaná: „te tényleg azt gondolod öcsém, mindent tudsz, nahát majd mutatok, én neked valamit". S valóban. El kell ismerjem. S ha az a valaki, a Jóisten ad még erőt ahhoz is, akkor meg is lesz a dolog írva. Erre felé mennek a dolgok. Én senkit nem akartam bántani, téged sem. S bocsánatot kérek tőled, ha így volt. Két évvel ezelőtt, január környékén ott pitiztem neked, hogy csináljunk valamit. Akkor is hiába. S most is, és mindig utólag, lehet azt mondani, hogy hát ja, ezek után? Hülyének nézel engem? Nem, teljesen igazad van. Nem vagyok való én hozzád.

S lehet nem férek bele valami skatulyába, de szemét sem vagyok, már elnézést. Nos, ez volt a történet dióhéjban. Egy szóval is válaszolhattam volna tudom, biztos jól jött volna egy pofánvágáshoz...Jó, hogy elmondhattam, de ilyen szinten többé nem igazán akarok vele foglalkozni, ennek vége.

Jack

március 20minél tovább annál rosszabb,

azaz minél tovább gondolkodom dolgokon, tökölök, mérlegelem, fontolgatom, próbálom elképzelni, annál jobban elmegy a kedvem mindentől. Azért is nem írok. Például. S így van ez mindennel. Amit „olyan jól kitaláltam, hogy majd fényképezek, meg campingezek, meg vitorlázok, meg minden lófasz, az mind

elment, elmegy. Egyre több kifogást találok mindennel kapcsolatban, de legfőképp a dagadtságom, a korom. Jó sokat megyek, biciklizek, de minden hiába, nem fogyok. S úgy utálom magam. Az utolsó kifogásom ez a várakozás. Ha az után se tudom ezt megoldani, nem tudom mi lesz. De tényleg. Alig tudok mozogni, s úgy nézek ki, mint egy disznó. Amúgy lehet, hogy fogyok, fene tudja. Csak lassan. Kéne egy mérleg. Amolyan racionalitás az egész. A fényképezésre: minek, már annyi van, kit érdekel? Ott van a sok régi, mi örömem volt bennük, s egyáltalán, hol vannak? A hajózás, és a camperezés: veszélyes, kényelmetlen, strapás, talán ez a legjobb szó. Tulajdonképpen elég egy fél óra mindenből. Nem szó szerint, de. Fél nap. S nem is látok senkit, az én koromban, hogy reggeltől estig lohol valahol. Fut, úszik, biciklizik, miegyma. Hajózik. Még pecázni se. Az a hülye fanatizmus, ami mindig körülvett elég jól enyészik. Elfáradok, aludnom kell, meg ilyenek. Mostanában minden délután alszom egyet. Aztán éjjel meg kínlódok. De mindegy. S gondolom mindez minden együtt. Könnyen lehet, még ki sem gyógyultam. Fel sem. Ez az elhízás ez kicsit betett. Van rajtam vagy tíz kiló háj. S nem akar lemenni. A hasamon, a derekamon. Amúgy, „jól nézek ki". Őszülök, kopaszodom. S hát a nők elég közömbösek. Soha senki sem néz meg. Utoljára az a hülye egyszálbél pasi dicsért halálra a motelnél, hogy milyen jól nézek ki, ha fiatalabb lenne még föl is szedne, vagy mi. Nem tudom az mi akart lenni, nem nézett ki buzinak...Hülye ország ez, az biztos. A lényeg persze nem az, hanem mintha mindez az érési, várakozási folyamat azért lenne, hogy ezek a dolgok kiderüljenek. Azért nem haladunk gyorsabban. Írtam már erről. Otthonról semmi hír, kivéve, hogy tudom, milyen rossz idő van. Ami nem jó a ház eladáshoz, ennyi. Pedig most volt a nagy ünnepes hétvége, mindenféle nemzeti ünnepek. A lakóhajó ötlet is kiakasztott. Most jöttem haza – direkt ezért mentem el Englewoodba, hogy átérezzem a vízi világot. Nos mindenki bukfencezik, de azt hiszem, hogy a többség aztán délután a környékre haza is megy. Volt idő mikor értelmesnek tűnt az időtöltés, mert fontos dolgokra vártam, sokszor iszonyú helyzetekben. Mostanra kicsit jobb lett minden. Van mit ennem, talán túl jó is, kényeztetem magam. Van pénzem benzinre, kicsit jobban tudok mozogni. Az autónak persze valami baja van, eltűnik belőle az olaj, de megy. Utána szoktam tölteni. Megcsináltatni? Ahhoz több pénz kéne. S amúgy sem tudom mi lesz. S az a legőrjítőbb: tényleg nem tudom mi lesz velem. Egyáltalán élek, vagy halok? S ha élek, hól? S így tovább. Ennél képtelenebb helyzetben nem is lehetnék. De mégis, ha a fenti dilemmát vessük alapul, akkor meg jogos. Várnom, gondolkodnom kell. Lehet, valami változik itt? Nyugalom kéne, s néha egy kis kényelmes kirándulás. Ami? Bassza meg, soha nem gondoltam volna magamról, hogy egy ilyen vén buzi lesz belőlem. Más mit csinál? Nekem soha nem volt unalmas az életem...S remélem nem is lesz. Na, erről ennyi, ez mindig kinyúvaszt, ezekről írni.

Március 21 hivatalosan nincs senkim, levél Jillnek

valamit nem fogtok föl: én egy egészségileg károsult ember vagyok, hivatalosan is, s mikor megkérdezik: nincs nekem senkim, semmim, akkor az t mondom nincs. mert hogy támogatásra és segítségre szorulnék, most egyszer s először én. S így, ebben az állapotban is még, megpróbálom úgy megoldani a helyzetem, hogy ne szoruljak senkire. hivatalosan is, meg valójában is nagyon penge ez az egész, s igazán s kimondottan csak a kedvetekért vállalom ezt magamra. de azt senki se várja tőlem, hogy csak úgy szó nélkül megalázhasson. Sok mindenen tönkrement, de az emberi önérzetem még nem. s elvárom, hogy normálisan beszéljenek hozzám, s reagáljanak a kérdésekre, amit felteszek. Nem lehet végre megérteni, hogy a sumákolás már így is milyen károkat okozott? Nem tudom mit mondják... iszonyú szaggatott ez az egész. egyszerűen képtelen vagyok felfogni mi történik, s rohadtul idegesítő. egyik oldalon panaszkodsz, s azt is többes számban, mármint, hogy ti. ugyanakkor egyszerűen nem megy, meg jön át az információ. Most mondom hatodszor: küldtem egy kártyát, s kértem az Sandrát, hogy írja meg ha megkapta. ugyanezt neked is. egyikőtök sem válaszol erre. mi van meghülyültem? Itt van a másik, mondtam az egy ideiglenes. Tehát el kéne küldenem ezt, ha. de ha kurvára nem érdekel benneteket az egész, s arra sem vagytok hajlandóak, hogy reagáltok, akkor én mit csináljak. Annyira nehéz a helyzet, hogy megbuggyantatok? nem vagytok képesek egyszerű dolgokra válaszolni? vagy valami sumákság van a dolgok mögött? Egy biztos, rohadtul unom ezt az egészet, s egy hajszál választ el attól, hogy hazamenjek, s kész, beköltözzek a felébe, s ott éljek. minden napom azzal telik, hogy ezen őrjöngök, s teszem fel magamnak újra és újra kérdést: miért csinálom én ezt? Totál leszarnak, egy másodpercen múlik, hogy megdögöljek a világ végén, teljesen leszarnak. de én legyek jó. Mert????még egyszer, kezdem elölről: ha nem tudunk világosan, átláthatóan, ilyen távolság ellenére is normálisan kommunikálni erről egymással, akkor nem csinálom! akkor nem fog menni! akkor az én részemet nem adjuk el. Akkor hazamegyek, s kész, csináljon mindenki, amit akar! Tehát: szeretném tudni mi van a házzal, a hajóval, a cuccokkal, amik az én részemben vannak, a szerszámokkal hogyan gondoljátok az osztozkodást? azt is mondom, hogy vagy az Elena intéz mindent, vagy hazamegyek, s én. de akkor sem fogom ügyvéd nélkül. ez talán érthető. Szóval, egyszerűbb lenne az Elena. Mondasz erre is valamit? Nem előbb kéne ezeket a dolgokat megbeszélni. Muszáj tudnom, hogy mire számíthatok, mert nem szeretnék két szék közül a pad alá esni. Már így is, napról napra csökken a kedvem az egészhez, hogy egy idióta, röhejes földönfutóvá tegyem magam. így is úgy is gyűlöltök, akkor mi itt a poén? Ezt is még egyszer: én tudok ott élni, s nagyon szeretnék is, nem vagytok képesek ezt megérteni? hülyét csinálok magamból meg még földönfutót is. tényleg? Örökösen a nehézségekről irtok. miközben ott laktok egy jó nagy házban. én meg egy sufniban.

fenyegetve, megtűrve, bujkálva, egyedül, totál nyomorban. hónapok óta. Egyszerűen megáll az ember esze. Nem tudom, milyen földi vagy égi bíró dől ennek be. A családom megtiltotta, hogy egy rokkantnyugdíjas, agyvérzéses, homeless hatvanéves ember hazamenjen a saját házába. nem is merem itt senkinek mondani, azoknak, akik kegyelemből megtűrnek ideig óráig, mert abban a pillanatbank kibasznának, mint egy rühös macskát…légyszíves, mindannyiuk érdekében, röviden, de válaszolj azokra a kérdésekre. Addig semmit nem csinálok. Illetve ahogy mondtam, pár hét s megyek haza. úgyhogy jobb lesz, ha helyet szorítotok nekem is a házunkban. Próbáljál meg, csak egy icipicit erőt venni magadon, s elképzelni az én helyzetem is, akkor sokkal könnyebb lesz.

Jack

Jill levele

Nem tudom, mi a szar történt, de én teljesen úgy emlékszem, hogy válaszoltam a leveledre, most meg nem találom….

Lehet, hogy totál meghülyültem? Mindennap megnézem, hogy nem írtál-e vmit, de sehol semmi, most már elkezdtem aggódni...Nagyjából olyanokat írtam, hogy nyugi, félreértés volt, csak, hogy küldted az Sandrának azt a kártyát gondoltam tudsz vmit segíteni, de, ha rosszul értettük elnézést..., Mi is nagyon szeretnénk eladni a házat, mindent meg fogunk próbálni, sajnos kicsit lassan jön a tavasz és ez a piszok betegség se jött jól. De igyekszünk. Nagyon szarul vagyunk, nagyon le vagyunk menve, az Sandra halálra rohangálja magát és jó szarok az idegei, én próbálom fölfújni magam, de elég nehezen sikerül, de azért megcsináljuk. Majdcsak megindulnak most már a népek, aztán hátha szerencsénk lesz és kizöldül a határ és kicsit jobban néz ki a dolog, aztán csak megveszi valaki. És akkor mindenki csinál, amit tud....Szóval ilyeneket írtam asziszem, és biztos nem álmodtam, nem tudom mi történt...Írj egy pár sort légyszíves, mi van veled, hogy vagy, meg minden....

Jill

márc. 21 -31. Tíz napig nem írtam?

Bárgyú egyhangúság. Nem érdekel semmi. Néha belelkesedek, de hamar elmúlik. kis komfortokkal élvezkedem, vettem egy kis grillt. Aztán tegnap először életemben, magamtól, az új campingszékemmel lementem a beachre. S ott voltam vagy ö-hat órát, s napoztam! fürödtem, találkoztam az őrült nővel, semmi. Változatlanul a hivatalokat járom, fölvettem egy csomó jó mindent, azzal szórakozom. Éjjel

Április. 1 Ezer ellentmondás

Felhívtam az Jillt a mobilján, mert ez az egyetlen reményem, hogy valami normális információhoz jutok. Emailben egyszerűen nem jutunk semmire. Arról volt szó, hogy márciusban elkel a ház. S április van. Nincs konkrét vevő, mindenféle szédült alakok vannak, s kész. Állítólag a Borisz is feladott hirdetést, de mondtam az én is tudok. Mire várunk? Egyik oldalon persze mondom, hogy haza kéne menni, megyek, ugyanakkor meg nincs sok értelme. Nyomorogni? S hát rájöttem, hogy van mit csinálnom, olvasni például, mert olyan hülye vagyok, mint az állat. Ennyit tudtam erről írni. Máris lebénult az agyam.

Ápr. 1 job fair, megint valami agybontó hülyeség...

Elmentem, hogy legyen alibim, de nem sokáig voltam ott. Lehet valakinek jó, nekem nem. S nem vagyok rászorulva, remélem. Carpentert amúgy sem keresnek ilyen helyen. Ugyanakkor már a huszadik előadást hallom a hogyan viselkedjünk, hogyan öltözködjünk c. Baromság. Amúgy semmit nem csinálok, ill. Próbálom kihasználni a helyzetet, s filmet nézek, audio könyvet hallgatok, pihenek. Néha egy kicsit tornázok, biciklizek, s mindez azért, hogy ne üssön meg a guta. Beszéltem az Jillel, semmi. Valahol a Tom Wolfe könyvében van egy rész, hogy milyen nehéz új asszonyt találni, hány gazdag csávó lehet bajban a második, harmadik új asszonnyal. S olyan jó lenne megmondani, hogy mi van a szegényekkel? Akiknek nincs lehetőségük csettinteni? Akinél gyilkolás megy, egymás ellen. Majdhogy még elválni sem lehet, s a gyerekek, ajjaj. Az arisztokrácia diszkrét bája. Belül a családon, vagy minden kívül? Mindenesetre egy abnormális világ ez itt.

Április. 3. Minden azért van a várakozás, a semmi sem történik, hogy menjek innen a francba...

Vagy nem tudom mi mondatja velem ez. Szinte nap mint nap ér valami iszonytató dolog. Tapasztalat. Elhagyta az élet ezt a helyet, vagy soha nem volt, vagy ennyire nem volt, vagy nem tudják mi az, amikor van, vagy kielégülnek azoktól a nyilvánvaló előnyöktől, ami itt van. Mostanában amúgy is keményen foglalkoztat, hogy a helyes magatartás az nem mások cikizése, hibáztatása, hanem megértése. Nem muszáj szeretni, csak elfogadni, hogy ja, az más, olyan. Ez az ország ilyen, de az biztos, hogy egyre kevesebb közöm van hozzá. S persze rettegve gondolok az otthoni nyomorra, kishitűségre, nihilre, butaságra is. De most az kell mondjam, hogy az jobb. Úgy látom, az jobb. Elképzelem magam bárhova, kocsmába, utcára, akárhova, s a hideg ráz a hülyeségtől, emlékszem én, de eszembe jut a nyilvánvaló érintkezési felület is, ahol valami átjön. S nem csak azért, mert magyar vagyok, na nem. Értek én itt már sok mindent, amierikai is vagyok. De a hideg ráz tőle, ill. Sokszor még az se, mert nincs input. S nem értem,

hogy bírja ki élő, érző, intelligens ember ezt itt ki. Az üres formalitásokat, s a következményét, a magányt. Eszembe jut, hogy mindenféleképpen valamit ki kell találni védekezésül, s nem fogom elkapkodni, de végig fogom gondolni, hogy mi a nehezebb: emberi, kulturális nihilben élni, vagy szegénynek lenni? s bizonyos anyagi, tárgyi, körülmények béli hiányokat elszenvedni. Nagyon is pontosan tudom én, mi az. Voltam ott. De most, s különöse tekintettel az apátiámra a külsőségekkel kapcsolatban, nagyon el tudom képzelni az egyszerű tanyasi idillt, ahol kibaszott boldog tudnék lenni…S azon gondolkodom, hogy nagyon is haza kéne menni, már most. Otthon kiböjtölni a ház eladását, venni egy tanyát, aztán annyi. Ha a legmesszebb részén Magyarországnak veszem is, akkor is közelebb van, mint ez itt. Egy bicikliversenyre mentem, ide Nokomisban, a Legacy Trail-ért vagy mi van egy vetélkedő. Kivonult mindenki, az összes virsliárus, s volt ott mindenféle zizi meg banán. Kimentem, bicikli nélkül, beszéltem egy szép nénivel, aki mondta, hogy. ja, biciklizzek én is. S mintha nem is lennék. Nem volt sehol egy lélek, szétszóródtak az unatkozó gazdagok a világ minden tájára. Majd előkerülnek, de akkor már én nem leszek ott. Majd mesélik az élményeiket, a? nem is tudom mit. Mert nincs itt mit mesélni, mit hallgatni, nincs itt semmilyen élmény. Hogy melyik szűk létexnadrág a legjobb, vagy mi a jó dezodor a biciklizéshez? Úgy illatoznak, mint a dezodor reklámok. S az a sok stüftig szerelés_ bukósisakok, visszapillantó tükrök, dudák, kesztyűk. Szóval, csináltam pár képet, végig sétáltam a szalmakalapomban, fülemben a Dalarasszal, aztán hazajöttem. Nincs ennek semmi, de semmi értelme. Főzni kéne inkább, míg nincs meleg. Az a legnagyobb baj, hogy ez egy teljesen artificial élet, teljesen elszakadt mindenféle valós tevékenységtől, s ez az, amit nem bírok. Mert aztán minden ebből jön. Az egyre mesterségesebb, embertelenebb absztrakciók nihiljéből, üres zörgéséből. S haláli, mert valahol tudják. De nincs innen menekülés, nekik nincs, nekem se könnyű.

A KÖTCSEI HÁZ HIRDETÉSE ANGOLUL

LAST ISLAND IN PARADISE, A REAL TRESAURE

BRICK FARMHOUSE ON 19 THOUSAND SQUARE METER RESIDENTIAL LAND, OVERLOOKING

LAKE BALATON, CLOSE TO M7, 1 HOUR 20 MINUTEs FROM BUDAPEST. NO CLOSE

NEIGHBORS, BUT JUST ABOVE THE VILLAGE CENTRE on top of a hill the county's highest point 313 meters..THIS IS WHAT YOU CAN NOT FIND

ANYMORE, A DEVELOPER's, an INVESTOR's , a FARMER's OR An ARTIST's DREAM. IT WAS MY FAMILY'S DREAM,

MINE TO RETIRE there, BUT FOR HEALTh REASONs WE HAVE TO SACRIFICE IT.

CERTAIN AREAS NEED SOME WORK, BUT IT IS READY TO MOVE IN.

20 SQUARE METER LIVING AREA

180 SQUARE METER CABINET WORKSHOP

BEDROOMs, 2 LIVING ROOMs, AMERICAN KITCHEN, with a traditional whitewashed Hungarian oven used for cooking and heating.

GARAGE AND CARPORT, VINEYARD/W. CELARS, ORCHARD,

CABLE, INTERNET, THREE FASES 360 VOLT, WELL for watering garden. Tap water. Gas. Electricity. Telephone.

Mégújabb.

LAST ISLAND IN PARADISE, A REAL TRESAURE

WELL INSULATED BRICK FARMHOUSE ON 19 THOUSAND SQUARE METER RESIDENTIAL LAND, NO RESTRUCTIONS, OVERLOOKING

LAKE BALATON, CLOSE TO M7, 1 HOUR 20 MINUTEs FROM BUDAPEST. NO CLOSE

NEIGHBORS, BUT JUST ABOVE THE VILLAGE CENTRE on top of a hill the county's highest point 313 meters. THIS IS WHAT YOU CAN NOT FIND ANY-MORE, A DEVELOPER's, an INVESTOR's, a FARMER's OR An ARTIST's DREAM. IT WAS MY FAMILY'S DREAM,

MINE TO RETIRE there, BUT FOR HEALTH

REASONs WE HAVE TO SACRIFICE IT.

SEVEGH@GMAIL.COM

CERTAIN AREAS NEED SOME WORK, BUT IT IS READY TO MOVE IN.

20 SQUARE METER LIVING AREA

180 SQUARE METER CABINET WORKSHOP

BEDROOMs, 2 LIVING ROOMS, 3 BATHROOMS AMERICAN KITCHEN, with a traditional whitewashed Hungarian oven used for cooking and central heat.

GARAGE AND CARPORT, VINEYARD/W. CELARS, ORCHARD,

CABLE, INTERNET, THREE FASES 360 VOLT, WELL for watering garden. Tap water. Gas. Electricity. Telephone.

Ápr. 8 házeladás és helyzetjelentés 🖃 Ljég

Hihetetlen, nem látom. Sötét van ebben a lukban. Szóval, hihetetlen mondom, esküdni mertem volna, hogy nem válaszolsz, az életbe többé, Soha, semmilyen okból. Most is biztos csak „azért". Közben érdekes, mert tényleg nem gondlom, hogy valami hatalmas bűnt követtem volna el. Na mindegy. Jégnéző, ha hiszed, ha nem, én kisebb nagyobb megszakításokkal, mióta a családom hazaköltözött, „elhagyott", egyedül vagyok. Azok a híres nőügyek, beleértve kiskegyed is, pár nap, pár hét volt. A micsoda súlyos árakat fizetek értük. De de. S most meg már jön az öregség, nagyon gyanús. Pedig érdekes módon nincs különösebb bajom,

mindenféle dokikhoz mentem, mert kaptam ingyenes ellátást is. Szóval, akár el is lehetnék, ja. S el is vagyok, folyamatos pánikkal leöntve, hogy lesz ebből még valami?

Teljesen irracionális az egész. Volt valami vevő, akinek meg kellett volna vennie márciusban? De nem vette. Teljesen zavaros. Úgyhogy már én is hirdetéseket adok fel. Most jut eszembe, hogy én itten teljesen kiöntöm állandóan a lelkem, te meg piszkosul elfoglalt vagy, mikor válaszolni kéne. Hm. Pedig tudnék sok mindenről írni, ja. De nem írok.

Jack

Ápr. 8. ljég mi van, na ugye nemondod?

hát ennél nagyképűbb, kioktatóbb, pökhendi levelet nem tudom lehet e írni. Te komolyan, milyen alapon oktatsz te engem? mi van te egy okos néni, aki jól megmondja a hülyegyereknek? mikor csináltam én ilyent veled?

minden egyed szót, mondatot, amit bizalmasan elmondtam neked, ellenem fordítod? Te szerinted mit kellett volna csinálnom? Mindent elmondani "őszintén? Egyébként lent voltam félegyházán, s közben változott a kép..., most mondjak el megint mindent, minek? akkor majd nem támadsz rám? Egyszerűan elképesztő, hogy a betegségemből is valami viccet csinálsz, hogy mintha én valamit játszanék itt? Igen, teljesen állampolgári jogon kapom, amit kapok, mert hogy az vagyok. van neked ezzel bajod? Tényleg megáll az ember esze. Meg az a rohadt vád, amire már annyiszor válaszoltam, annyi féleképp, hogy én valamit nyerészkedni akarok, mit? Valakit? szeretnék valakit? Neked tényleg szűk a felfogásod. hogyan mondjam még? S különben is, jössz ezekkel a részletekkel, mintha valamit számitanának. a lényeget meg képtelen vagy látni. a fáktól az erdőt. ha meg akarod valaha is érteni, olvasd el mégegszer azt, ahol leírtam: mit miért. nem muszáj vele egyetérteni, de megérteni azért lehetne, nem? Tudod, ott a télen, Kötcsén, egy másodpercre voltam ogy. föladjam. egyszerűen nem volt kiút. S drága és aranyos voltál mikor vettél nekem kaját, de annál többről volt szó. s ha mondtam volna, jobb lett volna? miért mi lett volna? Ehelyett, próbáltam én megoldást találni rá. miért, mit kellett volna? De igazándiból én nem is kerestem, a véletlen - sajnos, hozta úgy. valójában én a hajót akartam renbehozni, s eladni. Csak úgy mellékesen, majd "ezt is be tudom bizonyitani, - én senkinek nem mondtam jöjjön ide, meg ilyenek. pont az ellenkezője. valaki engem, a szarba lévőt használt ugródeszkának, hihetetlen aljas módon. hogy kikerüljön Amerikába a magyar sötét szarából, szó szerint. A történet ennyi. S tényleg, minden egyes mondatban ott van ez a "na ugye, én megmondtam". igen néni, neked aztán tökéletes életed van, ja. de még ha az is lenne, akkor is. s persze mindenért én vagyok a hibás, s egyre inkább az is leszek, az idő teltével. először furcsa módon meg tudtál érteni. s vajon miért? Summa summárum: a legegyszerűbb így fogalmazni: egy iszonyú keserveken keresztül vezető úton járok, mióta az Jill megbetegedett, s elhagyott.

Próbálok valakit találni magamnak, s próbálom használni a jogos részem abból, amit nagy részben én magam hoztam létre. s hülye is vagyok meg szerencsém sincs. a többi, hogy mit mondtam? tök mindegy, próbáltam valamit, abban az őrületben, amiben mindig voltam, s vagyok. én valójában semmi mást nem akartam, mint egy házat, egy családot, ahova majd megtérek. s ezért mindent, amit emberileg lehetséges vállaltam. s még sincs, pedig van. Ráadásul itt vagy te, s ítélkezel itt felettem. nem értem. S nem vagyok börtönben, a te rosszindulatod szerint sem, de igen, amúgy, úgy érzem. Most mégjobban a leveled után. (mert ugye a börtön az egy rohadt hely, olyan rohadt, mint a világ, ahol az ember arra van ítélve, hogy ja. tudod, sokszor én nem "azt, és úgy mondom, ahogy sokan mások. nem úgy mondom ahogy van, hanem ahogy érzem, látom, érzékelem. a szarban levés, az van, amikor szó szerint van, van, amikor meg a jóllevés is az. egy biztos. Mindaz, amin keresztül megyek, nekem ideiglenes, semmi közöm hozzá. s igen is ráfáztam, még ha könnyebb is engem vádolni azért is. de emlékszel, mondtam már ezt is: biztos azért volt, mert meg kellett tanulnom..., s talán pont ezért próbáltam kitérni - ügyetlenül, elismerem - előle. neked nem hiányzik ez, s meg akartalak kímélni tőle. tudtommal nincs elhivatottságod, hogy meg örökítsd az emberi lét rejtelmeit, nem? Mert gondoltam majd egyszer elmúlik, majd egyszer jobb lesz, s akkor el lehet felejteni, sőt. nem lesz ott közöttünk... Az az ócska és silány valóság, amúgy meg nagyon nem érdekel, azért nem hiszem, hogy öt percig húznám még. Hol találom ezeket? még egymillió van, tudod ott, ahol "én vagyok".

Jégnéző, még egyszer:

hidd el mindent megteszek, s a családom is, hogy eladjuk az házunkat, s első dolog lesz, hogy kifizessem az adósságom. próbáljad még egy kicsit bírni, kérlek, tudom nem könnyű.

Jack

legalább te ne bánts. Ljég ápr. 8

biztos találkoztál már azzal a jelenséggel életedben, hogy "nem mindegy milyen szempontból nézzük". Az ember megtud valamiről, valakiről valamit, s teljesen, ellenkezőre tud fordulni az ember fejében a dolog...nézd, én elvesztettem a bal agyam, aminek itt rendet kéne tenni. s ez nem vicc. a másik megmaradt, de rohadtul igyekszik engem föntartani, s elég nehéz dolga van, asszem. Ráadásul körülbelül arra képes, hogy még mániákusabban hajtogatja, amit már ezerszer elmondtam: biztos vannak hibáim, van, amit nem "jól", azaz xy értékrendje szerint csinálok. teljesen általánosan nem lehet lehülyézni, mert van, akin nekem ad igazat, furcsa. De tény, hogy az életem egy rohadt vesszőfutás, mert a semmiből szerettem volna, becsületesen, munkával, egy normális életet összehozni. Egy otthont, egy családot, s aztán elülni a valagamra, s alkotni.kb. ennyi. Nos, nem tudom mondtam e, de én az utcán nőtem föl, szó szerint. s mindvégig, ahogy a

költő mondja, azt gondoltam, hogy a világ sajátos (geci) elrendezése folytán, nekem egymillió dollárral adósom. egyszerűen csak így van. Ugyanakkor anyukám is, a nagymamám is mindig azt mondta, hogy "kifiam, csak a törvénnyel ne gyúljön meg a bajod. Nos, akkor innen már érthető talán, hogy próbáltam a kettő közé belőni a dolgokat, ami semmi más, mint egy kis ügyesség, csibészség, rátartiság. (sokáig azt hittem, hogy csak én vagyok ilyen rámenős, igényes, agilis stb. de nem sokkal azután, hogy kijöttünk, észrevettem, hogy mások még jobban olyanok, mint én, különösen azok, akik azon térfeléről Európának jöttek vala. Ezek itt olyanok, mint a kis nyuszi, persze nagyon sunyi, hiába pislog a piros szemecskéivel, de lényeg más. nos, ha ezt lehet érteni, akkor ez vezetett oda, hogy baj idején azt szoktam gondolni, hogy: Akurvaéletbe, hát ez elment, beszart, rábasztunk, de sebaj, valahogy megoldjuk. részletezhetném az életem, hányszor nem volt ruhám, cipőm, ennivalóm, s "hányszor sirtam sej, a mások ajtójánál". mert hogy elküldtek a kútra, térdig érő hóba. Szóval, jólnevelt kispolgárok fasz tudja minek a nevében néha elcsodálkoznak, kiakadnak. én nem szoktam visszatámadni, pedig tehetném, miért ne? De nem, ez egy másik kérdés. Majd egyszer megmutatom mit írtam a naplómba. pl. mit írtam 2005-ben, mikor hazaköltöztem. az én kis feleségem otthon volt, hívott, totál alkoholista, rákos, s "haldoklik". S akkor mikor itt a legjobban ment otthagytam mindent, s megalkudtam mindennel, s azt mondtam, ott fogok vele lenni a bajban. én levagyok szarva. De, gondoltam, egy faszom talpalatnyi hely nekem is jár, így, szó szerint. S csak, amikor kihúzván egy gazt, odajött, s azt mondta, "takarodjál ki a kertemből", akkor kezdett el változni a dolog. Ezt nem hagytam. erre elment, följelentett, kirabolt, elvált, kitiltott s most árulja a házat. Ezek tények, nem én találom ki őket. S kérdem én, innen nézve, milyen aljas szemét geci hazaárulást követtem én el? még azóta is küldtem nekik pénzt... Azután, hogy azt mondta a rendőröknek, "ez az ember nem itt lakik". A rohadt életbe...miről beszélünk mi itt? Sajnáltatom magam? kihez képest? S persze igazad van, másképp kellett volna csinálnom, s mindent elmondani? nem, azt nem tudtam, szakitani, úgy értem végképp? lehet, bénázva meg ír próbáltam, s ott van az a pénzügy, ami rendesen bonyolítja a dolgokat. de amúgy is, én végig azt gondoltam, hogy ez az egész csak biztos ideiglenes, aztán véget ér. s hányszor mondtam neked azt, hogy én rád mindig számitok, menynyire becsüllek stb. tudod te hányszor volt, mikor minden balul sült el, hogy rád gondoltam? hogy hányszor volt, hogy hajszál hilyán a budakeszi ajtódnál kötöttem ki? az jó lett volna? Ehelyett, ugye újra próbálkoztam, valakivel. S azt gondolom, hogy ezt az utolsó faszságot kivéve marha nagy erőfeszítéseket tettem, eredményeket értem el, s közelebb jutottam a hazamenéshez. Ez itt utoljára be... baszott. de még ezt is lehet érteni, miért volt, ha valaki akarja persze. Ellenségeskedhetsz velem, s ahogy mondtam, rossz színbe tehetsz mindent, most már aztán. nem tudom mi lesz ettől jobb? Bosszút állsz? mert nem veled? De hiszen akartam! nem emlékszel? S ne felejtsd el, hogy te is elég rámenés tudsz lenni,

bébi. S mégegy. Én nagyon hiszek a körülmények hatalmában. s nagyon is emlékszem, milyen jó volt nekünk, mikor nem zavart senki. s azt próbáltam valahogy összehozni, visszahozni. de hát ez az egész egy képtelenség. Most is, azóta teljes halálfélelemben élek, nap mint nap, s csoda, hogy nem szaros a lábamszára. egyszerűen hülyét csinálnak belőlem, s az ég világon senkire sem számíthatok, támaszkodhatok, beszélhetek, kérdezhetek, semmi. Itt vagyok a világ végén, s azt se tudják ki vagyok. Ha kipurcannék, valószínű itt az árokba temetnének. ha kinézel a busz ablakán, s látsz egy nylon alatt élő csövest, gondolj rám. az én vagyok. s legalább te, kérlek, ne bánts.

Jack

Nos, itt az én, meg az Jill levele:

Az enyém

hááát, úgy néz ki, hogy a Jóisten se akarja, hogy eladjuk a házat. Úgyhogy nézek repülőjegyet hazafelé.

Jack

A Jillé

Jaj, Jack, ne legyél már ilyen. Elhiszem, hogy nagyon szar, én sem szeretem már ezt az egészet, de nem szabad így gondolkodni. Még a végén valósággá válik…Ma este kész a német fordítás aszondják, holnap fölteszem, mindenki tud róla, akinek kell itt, lassan beindul az élet... A Viki féle kúriás már szólt, hogy húsvétkor hoz egy embert. Az hugiék is próbálnak megint vmit keverni, ha mást nem vmi profi real-estates. A Jucus szülei megígérték, hogy próbálnak segíteni, a Dorogi apja is (aki most Szárszó polgármestere), a múltkor még a Feledy is azt mondta, hogy ha vaki őt kérdezi akkor ajánlja. A Gyurcsány egyfolytában Kötcséről áradozik mindenhol és ők is mondták, hogy mindenkit próbálnak ide csábítani, az Antal tud róla, egyedül még ennek a zsidónak nem szóltam.... Az hugiék is kinyitnak húsvétra, azt mondta egy csomóan ekkortól kezdenek lejárni és szól mindenkinek, ennek a pesti polgármesternek meg a kaposvári könyvelőnek meg mindenkinek...Szóval nem tudom mit mondjak, még egy kis türelem, ez tényleg egy nagyon szép hely, csak ki kell várni és el fog menni, elkótyavetyélni meg kár lenne...Szóval nyugi, próbálom már itt nyírni a füvet meg úgy csinálni, mintha nem is lenne semmi 'összedőlve" vagy ilyesmi....

Jill

ui. bejött vmi kemény hidegfront meg eső, kb. rögtön szétesik a fejem...így egy kicsit már jobban érhető..., szép kis szar az egész, mondhatom....

Mindenesetre én még írtam egyet ezután: jó, imádkozom a Jóistenhez még egy kis erőért. néha teljesen bepánikolok, ez tényleg nem megy sokáig. emlékszel a Dersu Usalára? na úgy vagyok, semmi nagyképűség. nem, hogy nincs helyem,

hanem a leggenyábba vagyok rakva. nem tudom emlékszel e, mennyire híresen jó volt az alkalmazkodóm. elég jól el tudtam én lenni bármiben, egy darabig. De én magam is meglepődőm. megöregedtem, megbetegedtem., minden. például, s talán ez a legrosszabb, teljes klausztrofóbiám van. ezt talán nem kell neked magyarázni. olykor úgy rohanok ki egy szál gatyába az utca közepére, mint akinek megment a búrája. vizes törülközővel a fejemen, kapkodom a levegőt, s szó szerint ájuldozom. namost ez itt nem Kötcse. amit csinálok az Public offense. elmondhatatlanul útálom ezt a helyet. ennél embertelenebb hely szerintem nincs a földön. amúgy érdemes megnézni, de jobb, ha elküldöm a kínaiak jelentését erről. s ezek tények, semmi poén nincs nekik tódítani, el is ismerik. két napja jelent meg. nem akarok részletekbe belemenni, de tényleg agyrém. tudom ott is nehéz olvasom az újságot, nézem a híradót. de emberi. nos. itt is szar, csak embertelen. teljesen. Sok pénzzel, vagy kiéhezetten, vagy új szemmel, ja, az ember talál valamit, van itt sok jó. de öreg, szegény bölcsként, az ember nem lát csak álságot. nézd, én nem fogom valamilyen magasabb okból, valakiknek, akik útálnak az érdekéért egy papundekliből tákolt szarban várni a halált. Már bocsánat. Mintha szemétgeciségre lennék ítélve. oké. hol az ítélet, szeretném látni. egyedül a Guantánamon lévők nem tudják, hivatalosan, miért vannak ott. na, itt egy kép. nem akarom én színezni, meg részletezni, meg sajnáltatni magam, de tényleg. de akkor csak hidd el. S itt lent, már nagyon távoli, hogy ti is. Kezd iszonyú meleg lenni, s ezt már nem bírom. Egy szép napon egyszerűen csak útra kelek.

Jack

ápr. 12. mégiscsak lesz ebből valami, amíg élek?

Hát elég szépen lement minden. Ez valami szabály? Már rohadtul utálom, de még a Váczival is beszéltem kínomban, pedig általában semmi értelme sincs a bólogatásának, amit jobb hilyán mindig előad. De tényleg: ki tud nekem valamit is mondani? Na nem, mert olyan rohadt nagyképű vagyok, hagyjuk már ezt az olcsójánosságot. Hanem ki ment át azon, amin én, s kinek olyan redvásan bonyolult a rohadt élete? Szerintem messze földön nehéz még egy ilyent találni. Sokszor találkoztam én már más gubancos életűekkel, akiknek nem lehetett segíteni, mert egyszerűen makacsok voltak. De azt hiszem az én helyezetem más. Itt inkább a sokféleség, ami nehezíti a dolgokat. Sokszor én magam sem értem...Olyan, mintha jellegtelen lennék, mintha nem tudnám mit akarok. Ezt mondtam annak a titokzatos tramplemán nőnek is. Próbáltam mentegetődzeni. Az utóbbi félév semmi mással nem telt, mint képzeletbe próbáltam a legmagasabb szinttől a legalacsonyabbig alkalmazkodni. Hol úr voltam, hol bum. S minden a kettő közt. Hol akartam élni, hol nem. Hol úgy éreztem, még minden oké, hol meg úgy, hogy mindent elbasztam, mindenről elkéstem, reménytelen az egész. S ami a legmeredekebb, hogy számtalan dologgal kapcsolatban egyszerűen kezdtem elölről az egészet, s újra és újra. Jól megkutyulva. Még jobban összekeverve, végül már azt

sem tudtam, miről van szó. Soksor hagytam, hogy az amúgy is teljesen elszállni kész képzeletem tomboljon. Fölkeltem éjjel, bolyongtam az utcákon, teljes delíriumban. Olyan voltam, mint aki bezabált a kedvencéből, aztán még valakik rossz viccből hányásig is tömték. S aztán vártam, hagytam, emésztettem, kérődzem, sokszor keserű epeként, vagy romlott rézgálicként kihánytam. Hideg, üres, sivár tájjá vált a világ, ami nálam dupla, mert nem szokott. Nem olyan az alkatom, úgyhogy még ott volt az a szörnyű értetlenség is, fölfoghatatlan. S aztán jöttek a másféle üres napok, az iszonyúan nihil mindennapi tevékenysége a szociális csavargónak. Gépies és hanyag rohangálás, ügyintézés, kényszeredett, mindig hiányos, mindig valamit elfelejtve, fölháborodva a hivatali elvárásoktól, packázástól, azután önmagamtól, hogy még ilyen egyszerű dolgot sem tudok bonyodalom nélkül elintézni. Minden egyes napom azzal telt, hogy találjak egy helyet, ahol lehetek. Találjak egy helyet, ahol eltölthettem a napom. S ráadásul, egy olyan helyet, ahol van némi esélyem arra, hogy fölszednek, vagy valakit találok. Nekem keresni veszélyes. Nekem minden nő tetszik. De néha az az érzésem, hogy azokon a tisztességes helyeken, ahova én járok, ilyesmi szóba se jöhet. Volt egy két furcsa pillanat. Egyik este, nemrég, jön egy nő a kis foxiféléjével. Egy olyannak, amit kivételesen csipok, olyan kis hetyke fajta, kis kecskeszakállal, nagyon határozott. Ment anyujával, aztán megállt hugyozni egy borkornál, s nem kis lenéző érdeklődéssel talán a szokásosnál hosszabban rám nézett. Én meg vissza rá, s rákérdeztem: „what"? Ő meg mondta: what, mi? S ez így ment egy párszor. Nem így szokott menni, gondolom, mert a

nő csodálkozó arckifejezéssel megállt,

mintha ezt kérdezné: „mi van, te értesz a kutyám nyelvén? ezez a kis rosszcsontén, mert nekem elég nehéz eligazodnom rajta, pedig örökké akar valamit a kis büdös. Nos, még erőltettem kicsit a dolgot, de az egész valamiféle makogásba torkolt, a nő állt, a kutya is tétovázott, s senkinek sem jutott eszébe a következő lépés. Valami nagy színészetet kellett volna előadni, de ez mindig elrémiszt, mert egy amerikai nő képes egy másodperc alatt jéggé fagyasztani nem csak minden jövőbeli lehetőséget, hanem meghazudtolni minden egyes miniatűr összhangzást is, ami lehetett közöttünk. Mi hármunk között, adott esetben. Ó, hányszor próbálkoztam hiába? S persze a helyzetem se ad sok önbizalomra okot. Semmi. Először is itt van ez a tragikus dagadtság, amihez sok minden kéne, pénz, idő, s leginkább valahova belőni. De hova? Már annak is örülök, hogy valami egyszerű hétköznapiságig eljutottam. Hogy tiszta vagyok, s alkalomhoz illő. A könyvtárba szolidan, a beachre színesen, a boltba semlegesen, a hivatalba szerényen, de pedánsan, s így tovább. Pénzem az nincs ugye. Kéglim se. Hova vinnék valakit? Ó, még rá gondolni is szörnyű. Még a kocsim is egy kupleráj. Egy valag összevissza bedobált tárgy, ami persze nyilvánvalóan utal valamire, arra, hogy valakinek nincs otthona. Gondolom én, de meg van az esély arra, hogy más is hasonlót.

Fogalmam sincs - még mindig – hogy kell kérni valamit egy nyilvános helyen, egy étteremben. Az pacukával gyakorlatoztam kicsit, de hát egy amerikai nő előtt? S különben is, akarok én egy amerikai nőt? Az, hogy mi történt a hp-val, még nem jelenti azt, hogy átváltunk amerikaira! Mindegy. A lényeg, hogy új remény állt a házhoz. A telket – babonából – mostanában meg sem néztem. S hogy ez jó, vagy sem, azt nem tudom. Volt, hogy már nem is akartam, s most se tudom biztosan. A józan ész szerint ezt kéne csinálni. Ez egy színvonalas, fantáziadús, anyagilag jól jövedelmező, menő, értelmes, okos, jó befektetés is. Jó sok kérdés is van körülötte, például nem tudom, hogy az Sandra akarja e, vagy sem. Vagy csak arra vár, hogy legyen már valami, „akkor hiszem, ha látom", meg ilyenek. Már azon kis gondolkodtam, hogy a Rékával kéne valamit kezdeni, a Csabival, ha mást nem. Nem tudom. Valójában az lenne a jó, ha mindenki, minden családtagom benne lenne a buliba, a Borisz is. Kicsit néha a zamárdi csodában is reménykedem, hogy mikor szar, akkor mindenki geci, mikor jó, akkor meg haver. S még a legközelebb állók is. Egyszerűen érthetetlen. Miért nem tudtam én soha ilyen lenni? Egyszerűen nem tudtam magam alárendelni ilyenfajta „magasabb érdekeknek. Ebben lehet tényleg különbözök másoktól. Szóval, különösen az utóbbi idők mélymerülései után, mint valami csoda, ami történt. Az a kevés, mert valójában nem történ semmi lényeges. Mindenesetre eljutottam abba e lelki állapotba, nem könnyű, hogy valamiféle progresszívebb válaszra kényszerítsem az Jillt, mert amúgy egyre súlyosabb hallgatások mögé búlyunk mind a ketten. S közben nem történik semmi. Változatlanul baj van persze az időérzékelésemmel is, s most se tudom valójában ráérünk, vagy késünk. Vagy csak minden jó, normális mederben zajlik, nincs miért izgulni. Csak szerényen, s nem izgulva feleslegesen, várni kell. Ki kell várni. Persze az merült fel bennem, hogy ebből az egészből nem lesz semmi, az Jillék is csak álmodoznak, a ház közel sem akkora érték, s nem kelendő. Nem ennyiért stb. mindennek a végén, ezt mondtam a Váczinak is, a legjobb lenne, ha hazamennék. S ott nyomorognék. Ezzel különben a legnagobb probléma a Jégnéző. Biztos előbb utóbb kitörne a balhé. De summa sumárum, azt hiszem, a lelkem mélyén oda torzult, fajult, mérgűit, vegyült ez a dolog, hogy én is jobban szeretném az eladást, a pénzt, az új lehetőséget, az újjászületését, az újrakezdését, a remélhető szabadáságét, az igazság megtalálását, kicsikarását, kipréselését, onnan, ahonnan csak megfelelő forrásokkal lehet, jó ruhával, jó autóval, lezserséggel, fellépéssel, önbizalommal, ami mögött dolgok vannak, s hát ott van a nő. Szörnyű vagyok, szörnyen öregszem, dagadok, torzulok, őszülök, rancsodok, faszom. S hát, kéne valami ellenszer, jó ruhák, jó élettér, életritmus, táplálkozás, alvás, tisztálkodás, lelki emelkedettség, vidámság, kanosság, erő meg izom, meg még ki tudja mi minden, amire nem is igazán merek gondolni, még. Helyre kell jönnöm, kikecmeregni ezekből a komplexusokból. Nem vagyok én kispolgár, de azért mindig is voltak dolgok, mamik engem is zavartak. Az alsóbb osztályok engem is taszítanak. Már réges rég, s mindig is megtehettem volna,

hogy fölszedek valami alacsonyan szálló pillangót, egy krimóba, egy bárba, meg ilyenek. S pedig itt jobb lányok is eljárnak ilyen helyekre? Nos, itt kicsit elbizonytalanodok. Hetek óta nem írtam. S iszonyú lelkiismeretfurdalással vettem ezt a screen sátrat, harmincöt dollárért, s mit egyszerűen ki tudok ülni, s nem zabálnak meg a szúnyogok. Hónapok óta bent rohadok, s kezdtem belebolondulni. Végre mikor leszáll az este, s nyugodtan lehetne írogatni, nézelődni, akkor nem tudok mit csinálni. Pedig jó későig szeretek fönt lenni, mert akkor nem kell annyira rettegni a rettenetes éjszakától, a rémálmoktól, a hőségtől, a levegőtlenségtől, a bezártságtól, a sötéttől. Mert hogy ez egy kripta, egy koporsó, egy rém. Északára nagy s kemény munkával kibányászom a millió rongy, keménypapír, lepedő, pokróc és hungarocell réteg mögül a parányi szúnyoghálós ablakot, a másik végen beindítom a ventilátort, s akkor szép lassan elkezd beáramlani a levegő. Mindegy, most ki tudok menni éjjel is, mert ez volt a legnagyobb bajom. A bezártság. Mint egy börtön. Ja igen, s a büdös, phű Pedig minden nap komoly erőfeszítéseket teszek, hogy tisztaság és rend legyen. Örömmel fedezem újra föl, hogy elég jól meg az írás, most valahogy visszajött az életkedvem, ja, a remény. Egy jó autó kéne, vegy van. Ilyenkor mindig megállnak a dolgok, mikor bátorkodom ilyen vakmerően elrugaszkodni, ja, úgyhogy abba is hagyom. De most valahogy jobb. Tulajdonképpen attól féltem, hogy az Jillék nem jól csinálják, s még át is basznak. Csak húzzák az időt, mintha arra várnának, hogy megdögöljek. S akkor minden oké, nem? De, ebből az utolsó leveléből kiderül, hogy ja, csinálnak valamit, s hogy van valami remény. Egyik oldalon rettentő felháborító, ahogy ki vagyok hagyva mindenből, mint egy hülyegyerek. A mások oldalon meg – ahogy az Andris mondta, - csak hadd intézzék ők. Szóval, jó lenne valami biztonság, otthon, autó, pénz, nő, idő, rendszer, beosztás, s írni, végre rendesen, énekelni, ahogy az az őrült Miller mondja. Ó, Istenem, de jó lenne már megszabadulni ettől a sok külső és benső akadálytól. Miért hiába is vádolna bárki is, itt a példa, miben, s mennyiből képes vagyok eredményekre, jól érezni magam, gondoskodni magamról, előre lépni, normálisnak lenni. Csak hát még mindig egy kicsit kevés. Nem magam miatt, hanem mind amiatt, ami kimaradt, lemaradt, elmaradt az életemből. Szeretnék rendet rakni, legalább...Jó volt ez az időszak itt, sok mindent tanultam. Nem tudom, ki képes ezt még megcsinálni. Sokszor eszembe jut, hogy kéne tudatni az emberekkel. De aztán az is, hogy ja, jó, de tényleg csak pár szóval, mert van énnekem fontosabb dolgom is ennél. Tizennégy oldalt írtam kb. Egy óra alatt. Azért az nem olyan rossz, nem? Kurva jó itt kint, kezdek ugyan fáradni, ma délután nem is aludtam, ill. Csak egy icipicit. S persze tíz óra. Jó ez az ellazulás, ez a biztonság, icipici, hogy lesz valami, ó, csak kibírjam még.

Április 17 valami mindig bebaszik, mi lesz ebből? Meddig bírom még, pusztulás lesz mégiscsak a vége? Nincs kiút?

Végre egy kicsit kezdtem reménykedni meg ellenni valahogy ebben a rohadt nyomorban, hát nem...

Visszavonták, úgy néz ki a nyugdíjam. S még csak nem is tudom miért. Azt mondják, hogy valami cég fog segíteni rehabilitálódni, s fellebbezhetek. Ennyi. Miközben itt van az eredeti levél, amiben le van írva, hogy minden hónap harmadik szerdáján kapom majd e lét. Meg ilyenek. Az első után majd, szó szerint, tehát egyértelműen folytatólagosan. Jött egy levél múlt hónap végén, de olyan volt mintha csak véletlenül mégegszer elküldték volna az elsőt. Zavaros volt az egész, s egyáltalán nincs benne kimondva semmi. Mindegy. Nézem itt, mint a hülye, hogy fölrakták e az ét, de hát nem. S lassan leesett a tantusz. Ma már jó szarul voltam, valami rossz érzésem volt. S hát el is baszódott minden akár mihez fogtam kellettlen volt. Most még az internet sem működik. Képtelenség, hogy ennyit sem várhatok, kaphatok. Jó lesz, ha történik valami otthon, el tudjuk adni a házat, mert nagyon elegem van ebből az egészből. Nem tudok fél évet várni itt. A munkanélküli még jár, reméljük. Talán ez is elég, de iszonyúan kell spórolnom, most már aztán. Mert legalább egy repülőjegyre valót össze kéne rakni. Legalább megdögleni hazaérjek. A rohadt életbe. Azért egy elbaszott egy nyomorult életem van, az biztos. Ráadásul most meg még az internet sem működik, a távoli komputer nem válaszol, vagy mi. Még ilyen se volt, ennyire nem. Nem tudom mi van, egy őrület.

Ápr. 18 hétfő minden oké, csak meghülyültem

A szokásos zavarodottság. Már nem is tudom, hogy el tudom e magyarázni. Valószínű én a harmadik szerdát valahonnan máshonnan számoltam. Nos, bementem, teljes pánikban, totál felkészülve a bazdmegre. S mondta a nő, hogy nyugi, minden oké, szerdán. Két nap múlva. Nem vagyok normális. Egész nap hálálkodtam a Jóistennek, mert ez nagyon meredek volt. Minden de minden összedőlt bennem, s összedőlt volna. Minden értelemtlen volt, amit az utóbbi fél évben csináltam, teljesen kilátástalanná vált volna minden, talán csak haza lehetett volna menni. Talán. Az se biztos. S hát szégyen, nyomorúság, vert hadak, minden és minden. Nagyon kiakadtam. Amúgy is ki vagyok a dagadtságomtól, iszonyúan rühellem magam már. Az internet alig működik. Írt az Jill, hogy nem jól van, meg ő is nagyon várja már történjen valami. Talán a hét végén – húsvét lesz, jön valaki, aki beharangozta magát. Amúgy mosni voltam. A Jenny otthon volt, visszavittem a nagy porszívót, mert a Tim kérte. Nem tudom mit csinálok a trutyival mert azért az marha jó volt. Iszonyú meleg van. Aztán bezabáltam – majonézes krumplit, amit összekevertem az egyébként kidobásra szánt hagymás

kruplisalátámmal, mert hogy iszonyú vad lett. Nem tudom miért. Minden árnyalatra nagyon érzékeny lettem. Lassan már nem szeretek semmit. Végre sikerült vennem egy jó görögdinnyét, az elsőt, mert eddigi mind rossz volt Aztán kicsit felüdülve elmentem a könyvtárba. Ahol mindjárt ki is olvastam egy a Kennedyről most megjelent kis könyvet, jó volt. Mármint, hogy is volt a kubai válság. Érdekes. Egyre több érdekes dolgot tudok meg az agyról, volt a Terry Grossnak egy jó műsora, egy pasiról, akinek agyvérzése lett, totál összeférhetetlenné vált. Viszont iszonyú termékeny képzőművész lett belőle. Millió dolgot csinál. Valami hetvenezer festménye van már...Divat lett, ami nekem is van. Aztán töpörtyűt csinálok itt a rohadtul fülledt éjszakába. Holnap mindenféle orvosira megyek, érdekes lesz. Hát, ilyenek mára. Megnézem még az internetet, ha működik. Nem tudom mi van, túl sok a humid?

Az Jégnéző levele ápr. 19. Az út, amin nem mentem...

Hát, érdekes, amiket olvasok itt a „kollegákról", mármint, hogy ők, hogy csinálják.

Itt van ez a Henry Miller, aki a leglenyűgözőbb pasi – de erről majd még. Na meg ez a másik még inkább mai nagy amerikai író. Akiről egyébként nem sokat tudok, de egyet igen. Valami nyewyorki bunkó lehetett, egy garázsban valamiféle autómozgató. S hát jó sok ideje volt, s rohadtul unatkozott. Amúgy kurvára nem érdekelte az irodalom meg semmi. Ő mondta. De unalmában elkezdett olvasni, meg- írogatni hát jóképű lévén egyszer csak felszedett egy bankárnénit, aki egybékén később egy nagy kertdesigner lett. Nos, a néni fogta s kicsit körbevitte a világban, Kína, India, Európa, ami aztán később igen inspiratív lett neki, annyira, hogy nagy író lett belőle. Akit egyébként senki sem olvas, az írok írója lett, ahogy ez lenni szokott, azokkal, akik, hm. Henrikém is egy eset. Tíz dollárral megérkezett Párizsba, s amúgy is meséli, hogy úgy néz vissza az egész életére, mint valami rémlátomásra, tele nyomorúsággal. S hát szerencséje volt, mert igencsak öntudatos tudott végig maradni, s főleg a méretes farkából, meg a zseniálisan leírt obszcenitásából kifolyólag. Végül is azzal csinált karriert...S hát ott voltak a zsidók, s végestelen végig lejmolta a világot. S persze ő is tett valamit, mert hiszem megírta a könyveit, amik jók. De mondjuk az Annassis Nin fizette mindenét, a könyve kiadását is, s később a Lawrence Durrell is körbe vitte kicsit Görögországban. Így. S hát, csak egy példa: milyen tündéri, ahogy írja ő milyen boldog ember, mert nincs senkije, semmilye. Aztán később arról sóhajtozik, hogy mégiscsak milyen jó lenne megnyerni a Nobel díjat, s a pénzért. Mert akkor megmaradhatna a hagyatéka, amúgy veszélyben van. A nagy lezser palit egyszer csak elkezdte érdekelni a love Mindegy. A lényeg az, hogy némi kölcsönkérést kivéve, én igazán nem kaptam senkitől semmit, nagy büszkén és baszlfaszul nyomultam, s jól rábasztam.

Ennyi a történet. S felrémlik bennem a nyomorult Rimbaud, ahogy tele önváddal haldoklik, pénzeszacskójával az ágya alatt, a Van Gogh ugye, meg a love Szemlátomást ez az egész ritkán volt egy diadalmenet, ugye. Egy levél az Jillnek és Sandrának, s az Jégnézőnek is elküldtem: „mindig van valami jó indok:

Ez a tárgy: egy száműzött levele lj s

nem tudom, de furcsa, ahova ez az egész dolog megy le..., az, hogy évek óta én vagyok az, aki ilyen vagy olyan indokkal, de nem tud a házába élni. a családjának van joga, mert ők "olyan jók. ő meg nem. Szemétség kezd ez lenni, akár, hogy is. s lehet mindenféle indokokat, érveket fölhozni, de megmagyarázni sehogy sem. s (ki tudja hányadszor,) kellemes húsvéti ünnepeket nekem minden perce szemét és trágya. Nehogy valamit félreértsetek.

Ápr. 23. szombat, húsvét az Jill válasza:

Hát azért kellemes húsvétot és köszönöm, hogy azt kívántál nekünk, én szinte minden percét utálom és egyáltalán …semmi sem olyan, mint volt. Izgulok, hogy jöjjön valaki házat nézni és kb. ennyi. Nagyon magányos és boldogtalan vagyok. Bocsánat, hogy neked mondom ezt és remélem nem érted félre, de nincs más, akinek mondjam. És most épp kb. a béka hátsója alatt van a 'világom'. Szóval reménykedjünk, szorítsunk, imádkozzunk, mit tudom én, s hát bőgtem egyet. Hogy hát miért is van ez így, ilyen nyomorultul. Volt énnekem egyszer mindenem, jó kis családom, otthonom, célom, értelme az életemnek. Most meg mindenem elveszett. S még élek. Amúgy, az a terv, hogy világgá megyek. Ma kicseréltettem az éppen, hogy csak ki nem durrant kerekem, s most van kettő új. Egy kiló volt, már megint. S arra gondoltam, hogy elmegyek arra a hegyek felé egy kicsit. Mindenféle babona azt mondja ne, de van kb. Hatvan érvem mellette is. A szomszéd meghívott ebédre, szörnyű. S kínomban azt hazudtam, hogy South Karolinába megyek, Columbiába. Szóval, ez van a dolgok mögött. Amúgy úsztam, s kéne, legalább ez. Fóbiám van a tengertől is, mindenféle. Miért is ne. Úgy, ahogy régen nem volt. De erőt kell rajta vennem. Szóval: nap, tenger, levegő, helyes táplálkozás, testedzés, gyógyulás, olvasás, zene hallgatás, kényelem. Sikerült a campert is – rengeteg munkával, s gyakorlatilag minimális befektetéssel összeraknom: most valahogy ki lehet bírni. Egy kis lukra redukáltam, rongyokkal, papundeklivel, hulladék hungarocellel, s így mikor a legnagyobb délutáni hőség van, akkor se elviselhetetlen. Lényegében egy egyszemélyes ágy lett. De van egy screen sátrom is, ki tudok menni. Szörnyű az egész környék, környezet, de ez van. A többit már nekem kell megoldanom. Szóval, felkészülök, s kb. Még ma elindulok. Ha kaland, hát legyen kaland. Ja. Összekészítgetem a cuccom.

Kalandból faszság, elmúlt, ezzel múlt el a húsvét.

Hát először is: nem indultam „el ma", hanem öregesen korán reggel. Semmit nem készítettem össze. Itt maradt a csetres, s lencselfőzelék-leves, amitől hasmenést kaptam, elég rendesen. Mentem majdnem ezer kilométert, iszonyú sok pénz, nyúztam az autót, aminek nem megy a ventilátora, úgyhogy csoda, hogy bírja a meleget. Viszont mintha a sűrű olaj működne, ami nagy megnyugvás, mert akkor még bírhatjuk egy darabig. Valójában nem tudni miért mentem. Azt szerettem volna – már megint megtudni, hogy az itteni zsúfoltság mellett létezik e egy tágas Amerika, ahol lehet venni, építeni s élni nagyobb telken. S persze hogy tudtam én a választ, hogy ja, van ilyen. Láttam én már, nem is egyszer. Csak a hülyeségen kell ezekkel a dolgokkal túljutni. Hogy akkor majd, hogy is legyen. Valójában élőben kell előadnom, látnom kell a baromságot. S persze nem vagyok normális. Szóval, iszonyú sokat vezettem, szerencsére nem volt olyan nagyon meleg még. Az volt a terv, hogy legalább átmenni Georgiába. Mindenféle iszonyú szarokat, chiken nugetteket vagy miket ettem, az iszonyú szegény fekákkal egyetemben, akik még arra is képtelenek, hogy összeüssenek valamit húsvét vasárnapra. Jó sokan voltak az úton is, miért ne, ha valaki megteheti, nem? Van pénze, autója, ja. Rettenetes egy üres ország ez. S teljesen ki vagyok ábrándulva mindenből, egyfajta realizmus lett úrrá rajtam. Az annyira méltatott ifjúkori lelkesedésből, idealizmusból nem sok maradt.

Április 27 mindennek oka van

úgy tűnik.

Amiben, amikben tegnap hittem, mára elolvadnak. (csak azt nem tudom, mi lesz ebből, maradni fog valami? S ezek furcsa véletlenek: Valamelyik nap kihoztam egy könyvet, aztán egy másik nap egy másikat. S olvasom itt már jó ideje a kettőt. Aztán az egyik utal a másikra, s megnézem, s hát az az, amit később vettem ki. Fogalmam se volt, hogy összefüggenek. Két mai filozófus, de ami ebben a lényeg, hogy én hozom őket össze, én találom meg, én vagyok abban, s ott. Az egyik a Zizek, a Star filozófus, ami másik is sztár, csak nem szláv. Angol. Critchley, akinek a halállal értetlenkedő filozófusok tömkelege. S hát különös képpen azokról az újkori problémákról beszélnek, - kissé megkésve, amikről már végképp lemondtam, hogy valaha is meg fogom tudni a megoldást, mert senki sem foglalkozik velük, mintha nem lenne érdekes. Csak én, én oldom meg őket, mintha mindenki a világon rajtam kívül hülye lenne, nemtörődöm, vagy politikailag elnyomott. S azt t hiszem van egy ilyen gyanúm, hogy volt is itt egy elég nagy kiesés, amikor a világ, a gondolkodó totál sokkot kapott, nem talált a hangjára, nem kapott észhez, s képtelen volt az újkori jelenségeket, beilleszteni a helyére, folytatni valahol Vietnamnál, Algírnál, Írországnál, kolonializmusnál, kommunizmus bukásánál, marxizmusnál, egzisztencializmusnál stb. Évekig néztem a filozófusokat, - pedig voltak, de túl elvontak, s szemlátomás semminek semmi köze nem volt semmihez. Miközben a világ rohadtul szar volt, továbbra

is. Miközben égetően szükség lett volna, ha nem is látványos protestálásra, bár arra mindig szükség van, de legalább értő elemzésekre ítéletekre, a világ abszurditására, s főleg a változásokra. Hiszen annyi mindent tanultunk, annyi mindennel többet tudunk, annyira világosabb lett minden. S tényleg felmerül: nem igaz, hogy én a suttyó, iskolázatlan bunkó meg tudom oldani a dolgokat, végig tudom gondolni őket, akkor más miért nem? S itt voltak persze az itteniek, de valami hiányzott belőle, a modernség? A Chomsky félékre gondolok. Nekem az sokkal inkább politika volt, s elég nyomasztó. Nos hát itt van. Nagy örömömre. Mert már azt hittem hülyén halok meg. S csak meg kell nézni tematikát, ott van mind, ami igazándiból érdekel. Hurrá.

hát ez a hely teljesen abnormális.

Amerika férges nyaralója

én nem tudtam erről, s azt hittem csak valami ideiglenes, pár napig tartó valami...

egyik nap mentem az autóval, amikor is repülőhangya szerű rovarokkal telt meg levegő meg az egész autó eleje..., mert hogy szétkenődnek a szélvédőn, meg mindenen. a végén nem lehet kilátni, de komolyan. én még ilyent hatvan évem alatt nem láttam. ráadásul tönkreteszi a festéket, meg ilyenek. a hát beleszállnak a szádba a füledbe a szemedbe. s hallottam embereket csúnyán káromkodni, veszekedni, gyerekeket sikítani, meg ilyenek. állítólag balesetek is vannak, autók motorja bedöglik, mert az eldugult hűtőtől föl forr a víz stb. semmit sem lehet tenni. ill. tesznek. a nagy Amerika. egyszerűen mindennek a jelképe, s undorító. miközben közel negyven fok meleg van. Hát én itt nem maradok, ezzel aztán ez az egész megpecsételődött.

Jack

LOVEBAG – AZ UNDORÍTÓ FLORIDA

On Oct 1, 2006, MollyMc from Archer/Bronson, FL (Zone 8b) wrote:

The infestation this year has been horrendous. They have decided my orchid house/patio/porch is the "in" place to hang out. It's October 1st and they are not gone yet.

Getting into the front door is a problem as they are all over the door, in the screen, on the door knobs, coating the screens of the orchid house and everywhere.

They seem to be cognizant of the fact that I am not euthanizing bugs on my land and are taking full advantage of my good nature.

Tree frogs and lizards won't eat love bugs. Evidently bats don't eat love bugs either. Mosquitoes aren't afraid of love bugs and love bugs are not afraid of you. And that's all I am going to say.

Május 1 körbejártam mindent, többször is, de nem találtam egy helyet magamnak, úgyhogy hazamegyek.

Tegnap elmentem megint a Manatee beachre, ami messze a legjobb hely. Kedves, lakájos, minden. S kérdeztem a természetőr faszt, mi az ott a másik oldalon. Hát Englewood mondta, s ami persze oly nyilvánvaló. Vergődtem még egyet a gazdagok házai környékén, az odavezető úton. Csináltam pár béna képet is, mert egyre kevésbé érdekelt. S közben előjöttek a bogarak is. Vettem egy csirkepogácsát a mekibe. Egy bum kinézetű néplányát megkérdeztem mi újság a házakkal itt, abban a kis műminiskanzenkában. Mondta, hogy ja, meg je, ő rentol.S. S néztem az agyrémeket, próbáltam, de nagyon mindenbe beleélni magam. Hát fuck. Minden csálé, minden triviális, szűk, s jajde szörnyű lenne ott végezni. Akkor inkább egy magyar tanya monostora. Füstös sparhelt, pulikutya, sár, krumpli.

Ide indultam, ide érkezem. A többi hiú. A többi most már nem érdekes, az ifjúság szelét érzem újra, S máris boldogan. Csináltam egy képet: „vöröshangyáknak dobtam kakarucsom", ez a címe.

Levél Jégnézőnek

csak akarom mondani, az mind igaz, amit írok, s ezért bonyolult. nehéz egy egységes valamit gondolni róla. van, ami mára tisztult le, s tegnap még egy nagy összevisszaság volt, s van, ami majd holnapra lesz átláthatóbb. először nyilván analizálni kell, elmerülni részletekben, hogy ne maradjon ki semmi. így is, amiről írok, az csak az elenyésző kis részlete mindannak, ami van, ami történt, s ami történik. van, amit még én sem látok teljesen át, van, ami már mögöttem van: számtalan nappal és éjszaka töprengésének eredményeként. volt, hogy napokig csak ültem egy padon, kövön, az ágyam szélén, s néztem ki a fejemből. volt, amikor dühöngve vagy könnyek között vertem az autó kormányát vezetés közben. volt, amikor próbáltam valami katarzist siettetni, s leittam magam. volt, amikor napokig nem ettem, hátha tisztább lesz tőle az agyam. volt, amikor emberek közé mentem, volt amikor valami kietlen helyre, de sehol se volt jó. volt, hogy egy kedves család befogadott volna, de szétnyomta az agyam a pitiáner légkör és maszlag. volt, amikor fulladozva egy szál gatyában kirohantam a csillagos ég alá, hogy levegőhöz jussak, hogy aztán rádöbbenjek nekem nincs ilyen hely, mert mindenütt szemelőt, kiszolgáltatva, s veszélyeztetve vagyok. s mindvégig, ezer szempontot figyelembe tartva, egyensúlyozva a legnagyobb és szebb örök igazságok, szépségek, hit meg a legelemibb fizikai szükségletek között, s mindig idegenül, s idegenben, s mindig egyedül. No sex, no alkohol, no cigaretta, no édesség, no horgászat, semmi szórakozás, csak szigorú aszkézis, és féleszű kóválygás.

nos, csak hogy egy kis ablakot nyissak, mi történt, történik látszat mögött. tudom, hogy valaki elképzelése lehet ettől különböző, gondolhatja így, vagy úgy voltam, vagyok. hát, azt tudom mondani, hogy az szép, de én meg így voltam, s vagyok. sorry. Tudom, másnak is, meg mindenkinek annyi baja van. nem is akarok én senkivel versenyezni. de ha nem mondom el, hogy nekem mi van, akkor honnan lehet tudni?

Jack

május 2 különös dologok beleértve egy nőt is...

ez volt az első alkalom, hogy Amerikában mosodába mentem..., s emlékszem, hogy tíz éve meg egy drugstorba mentem elemet venni, ami szintén különleges dolognak számított. S mind a két alkalommal ott láttam az országra vonatkozó szenzációs hírt, mert hogy tévém nem is volt... Aztán..., másnap kellett mennem az alvótesztre, este nyolcra. S egész délután meditáltam, hogy le kéne mosakodnom, mert hogy második napja izzadok, s reggel bicikliztem is egy nagyot. S végig tököltem, hogy hogy mikor, meg minek... Aztán néztem az órám, s még mindig jó korán volt, olyan fél kettő körül. Úgyhogy, hogy teljen az idő, gondoltam lemegyek fürödni a tengerbe, aztán hazajövök, s még lesz idő lezuhanyozni is meg hajat mosni.

Máj. 2 „s persze látszólag minden oké", aztán egy konkrét ok az aggódásra...

Hú, félve írtam ezt le. Pedig úgy néz ki. Úgy néz ki, hogy minden hülyeségem s hátrányom ellenére elég jól csinálom, jajj. Remélem nem kapok ezért rögtön valamit a pofámra...De épp az előbb gondoltam, hogy van kis lóvém hazamenni, meg van a nyugdíjam, kihúzom, kihúztam, nem vagyok bűnös, s viszonylag elég jó dolgom van itt. Azaz, igyekszem maximálisan kihasználni a helyzetet. Olvasok, filmet nézek, s futok, úszok, biciklizek, tornászom, leszoktam a dohányzásról, nem iszom, nincs nőm, van orvosom, gyógyszerem, kocsim, lakásom, ruhám, elég jó fényképezőm, laptopom, kütyüm, sok-sok jobbnál jobb felvételem, könyvek is. S ha minden igaz, akkor jövőm is. Pillanatnyilag ennyi. Ami borzongást lop az egészbe, hogy fogja e bírni, nem fordul e minden egyszer csak egy rettenetbe. Az az, ami zavar. S hát iszonyú meleg van, de valahogy ezt is megoldottam, ja. Vizem is van. Az autó is megy, szegény. Bánt, hogy az Jillékkel nem vagyok jobb. De közben meg az jutott eszembe, hogy ugyanakkor meg szükségük van egy kis nyomásra, mert biztos rohadt nehéz lehet árulni azok között a körülmények között a házat. Tényleg sajnálom őket, de innen – az biztos, pár héten belül el kell mennem. Jut is eszembe. Amint lejár a munkanélküli, kész, vége. A lóvé nem elég. S kérdés nem e máris kell valamit elkezdeni tenni az elmenés érdekében. Ezt az egész cigánybatyut fel kell számolni, s pénzt kihozni belőle. Ami

nem lesz könnyű, nem is tudom, hogy csináljam. Na, itt van a konkrét ok az aggódásra, máris.

61 éve készülök Leülni, olvasni, zenét hallgatni.

Ez is eszembe jutott ma evés közben, mikor hosszú évtizedek óta először, szép lassan kezdtem el rágni, odafigyelve az ennivalóra, mint aki ráér, s elkezdtem az ízeket érezni újra. Lehet lehagytam az agyamat? Gyorsabban ettem, mint ahogy az képes felfogni? S lehet, mindennel ezt csináltam? Érdekes volt, mert tegnap lent a tengernél a vizet is újra felfedeztem. Nem hullámzott annyira, áttetsző is volt, s valahogy eszembe jutott megint, mennyire is szerettem, rajongtam érte, benne lenni. De mostanában féltem tőle...S persze itt van ez a csomó dolog, amiket évtizedek óta gyűjtök, s többnyire másoknak igyekszem megmutatni. S mennyi minden közben el is veszett, anélkül, hogy én átélhettem volna. S most ez is eszembe jutott, hogy mi lenne, ha erre is odafigyelnék, de tényleg, s mint ahogy a vad nő mondta valamelyik este: miért nem adom a dolgokat magamnak, miért nem azzal törődök? Nyál ez az egész, amit csináltam. De miért csináltam? Senki sem fog sajnálni érte, ebből is ki kéne nőnöm, hogy erre vágyjam. Minek? Nem ez a lénye. De valahogy olyan ez az egész, mint egy irdatlan mély szakadékon átugrani, ami éppen, hogy lehet belefér a képességeinkbe. Éppen csak át tudjuk, talán ugrani. Viszont a másik parton egy mélyebb élet vár, szemben ezzel, amiért már nem akarok élni. Annyira silány. Szóval, ez a dilemma. Tegnap például azt mondtam: oké, egyek úszni. Hihetetlen nem? De tényleg, én ilyeneket nem szoktam mondani, ez olyan kulturált, régi-pestis.

s máj. 2 közben hívott a Chris, hogy odaadná a Pacuka válás papírjait, írjam őket alá.

Mondtam neki, hogy mi van a kocsiülésekkel, a laptopommal, meg a kütyümmel. Mondtam először el kell olvasnom. Elmentem a rubinhoz, de nem voltak ott, elmentek Sarasotába, mint később kiderült egy hidraulikus asztalt venni a Tonynak. Hazamentem hát fürdőruháért, s mentem a beachre. Mindig egy tökölés hol parkolok. S teljes véletlenek sorozata lett az egész. A handycapnél volt hely, de máshol is. Ilyenkor inkább oda megyek. S ahogy átnézek a másik oldalára a parkolónak, látom ám, hogy egy vaskoslábú kalapos nő kászálódik ki, mindenféle Beach felszereléssel az autójából. S gyanús lett az egész, hogy nem e az én ismeretlen nevű régi titokzatos ismerősöm e az. Soha nem láttam még az autóját, s jó ideje nem is találkoztunk. Összevissza idétlenkedett, kapkodott, dolgokat ejtett le, elgurult valami gyümölcs, amit fölkapott, s bele is harapott. Ez tetszett valahogy, olyan talpraesett és természetes volt, de még mindig nem láttam az arcát, túl sok volt az ellenfény. Sumákoltam, bár már kezdtem elveszíteni a türelmem, s majdnem nekiindultam a tengerhez vezető ösvénynek. Aztán mondom mégiscsak meg kéne várni. S végül is az egész rá lett bízva, hogy megismer e,

mert én egyáltalán nem voltam benne biztos. Ha nem ismer föl, hát nem ő az. S semmi. Szép lassan elindultam, hogy lehetőleg pont akkor érjek az útkereszteződéshez, mikor ő. Az utóbbi időben elhatároztam, hogy minden egyes alkalmat kihasználok, mikor alkalmat tudok adni egy nőnek az ismerkedésre. Mert – itt Amerikában – elég képtelenség az, hogy én kezdeményezzek. Amúgy is szükség van arra a kis elfogultságra, ami egy nőnek kell ahhoz, hogy kezdeményezzen. Részemről elég fals az egész, mert mindjárt molesztálásnak, s törvénybeütközőnek mutatkozhatom. Még képes valaki s kihívja rám a rendőrt. Késségtelen kicsit paranoid lettem. S amúgy meg kell mondjam, még egyetlen alkalommal sem akart kikezdeni velem senki. Ami azért egy elég nagy ellentmondás. Pedig tudom nem nézek ki rosszul, de az utóbbi időkbe ebbeli önbizalmam kezdett meginogni. Nos, ahogy elhaladtam mellette, elkezdett valamit mondani, de inkább egy szembejövő nőnek címezte, mint nekem. Felzárkóztam mellé, hogy halljam. Valami olyasmi volt, hogy olyan furcsa, nem embertől jövő szagokat érez. Erre nem tudtam mit mondani. Aztán jött az, hogy milyen jó, hogy nincsenek olyan sokan. Erre már kicsit tudtam kontrázni, hogy ja, aha. S leértünk a homokra, semmi nem jutott eszembe. Jó közel jött ő is a parthoz, s lepakolta a cuccát, hasonló székét, mint nekem van. Nem tudtam, mint csinálni, mentem be a vízbe. Próbáltam nagyfiússan beugrani, de rájöttem, hogy nem is figyel. Aztán láttam, hogy ő volt az, aki fiúsan beveti magát, s én az, aki ezt észreveszi. Tetszett. Elkezdtem hát úszni. S azt gondoltam, hogy ezzel vége is az egésznek. De valami mégis a közelébe tartott. S valahogy közelebb jött. Mondom, olyan az egész, mint a rovarleves. Nem tudom hallotta e. Aztán közelebb úszott. Jó barna volt, erőteljes alkat, jó nagy didik. Az arc valami markáns, de mégis nőies, határozott, s finom. Sehol az annyira szokásos ráncok. S elkezdett panaszkodni. Hogy valójában semmi más dolga nincs, mint ide lejönni fürödni. A fia tök hülye, tizenkilenc, s nem tud leszakadni róla. Innentől kezdve próbáltam nagyon bölcseket s rejtélyeseket mondani, ez működni szokott nőknél. De egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy mi a reakciója. De tovább beszélt. Még azt is mondta, hogy a töke tele van a férjével. Ajjaj, gondoltam. De mindenesetre kitartottam. Mondta, hogy ú amúgy jól elvan, mert könnye teremt kapcsolatot emberekkel, de aztán átcsapott abba, hogy valójában neki soha nem volt rendes barátja. Mondtam neki, hogy az nem jó, meg pasi is kéne neki. Mondta, hogy ja, hát igen, de az nem olyan könnyű. Mondtam dehogynem az, itt vagyok én. gondoltam, nekem is kéne valamit mondanom...S kicsit elkezdtem – finoman mesélni arról, hogy én valójába jól vagyok, csak magányos. Mert nincs kivel megosztani se jót, se rosszat. Azt is mondta, hogy no szex, a férje egy unalmas hülye, arrogáns, meg ilyenek. Javasoltam, hogy hagyja a fenébe ott. S ráharapott, hülyéskedve persze, de mégis lelkesedéssel. Aztán mondta, hogy csak az a baj, hogy van egy kutyája, aki öreg. (jajj) meg két macskája is. (jajjaj). De ez mind mindegy. S mentünk egyre mélyebbre bele. Mondtam,

hogy utazni kéne. Kiderült, hogy szeret festeni, szobrászkodni, komolyan fotózott. Ma egyébként az álltkertben voltak, valami Bush gardenben, ami elég messze van. Ja, se munkanélküli. Rendszeresen kirúgják mindenhonnan, mert nagy a pofája. Ismerős kép. Aztán mondta, hogy van valahol egy apja, aki jó, van valami háza. S valahol itt, nem messze lakik. Van bérel. Csóri prolik lehetnek? Ez mind mindegy. Soha nem volt külföldön, de nagyon szeretne, mondtam elviszem. Közben mindvégig a vízben voltunk, elkezdtem fázni, veszélyesen telt az idő is. Mondtam neki, hogy nekem jelenésem van, alvóéknál. Ja, igen, kiderült, hogy nurse. öregeknél. Jó. Valójában mindvégig nagyon tetszett, olyan erős bivaly típus, talpraesett, belevaló. Egyre jobban belelkesedtünk, tetszett neki, amiket mondok. Egy ponton még sírva is fakadt. Ez jó. Aztán kiderült, hogy ő is kezd a vízben fázni, meg amúgy is. Elindultunk kifele. A parton egy pár régóta figyelt bennünket. Mikor kiértünk, mondom neki, hogy adja meg a telefonszámát. Mondta jó, de nem találtunk papírt, tollat. Mondom, nekem van a kocsiban. Észrevette, hogy a pár figyel bennünket, ezen jót nevettünk, engem tényleg nem nagyon izgatott...S egyre jobban úgy éreztem, hogy ez volt az a pillanat amire oly régóta vártam. Mintha valami elrendelés lenne. Ő is ugyan így érzett. Kicseréltük a számokat, mondta, hogy holnap hívjam, mikor kikerülök innen...Megöleltem, viszonozta, hú. Mi lesz ebből? Közben itt vagyok az alvó helyen, ami pont a házzal szemben van a harmadik utcában, ahol a hpá-vel Bredentonban először laktunk. Meglehetősen rémlátomás emléke van. Emlékszem, mit össze őrjöngtem a hülye arroganciája, szívtelensége, primitívsége miatt, s össze vissza kóválygogtam az éjszakában a folyó partján. Különös hely ez itt, a nagy folyók tengeröblök lábánál lévő Bredenton. Néha hiányzik. S hát mindig eszembe jut, mennyi hiába való erőfeszítés volt egy hülye nővel itt is. Csináltam néhány fényképet. Ja, s hát összevesztem a Rubinnal, nem biztos, hogy mégegszer akarom azt a barmot látni. Valamilyért - már a kezdetektől fogva, fejébe vette, hogy kioktat engem, mert hogy amúgy is olyan alkat. Egyszerűen nem lehet szóhoz jutni, mindenkinél okosabb, meg ilyenek. S különösen akkor, ha valaki kikéri a tanácsát. Fröcsög a nyála, egyre közelebb jön, úgyhogy a végén már tizenöt centiről köpköd és üvölt az ember képébe. Ha hátralépsz, jön utánad. De alarta, hallani a hülye véleményét. Mindegy mi. Majd én összerakom a mozaikot legrosszabb, ha senki semmit nem mond. Lényegében arról volt szó, hogy a nő igyekzett valami egyszerű s békés megoldást találni, olcsót, ahol az a kevés szarunk úgy marad ahogy azóta is van, amióta elválltunk. A kocsik maradnak úgy, ahogy vannak. Egy dolog zavart engem, a laptop, meg a hardrive, meg a kütyü. S mondtam a Chrisnek, hogy azokat akarom. Mondta megmondja neki. De amikor ez a fasz ezt meghallotta, akkor akadt ki. Azt mondja, hogy nem kellene ezzel foglalkoznom, ez nem tartozik ide, egy hülye, „smukk"? idióta stb. vagyok. Így. S üvölt. S itt elfogyott a türelmem. Mondtam adja vissza a papírokat. S a pacuka fogja fizetni a fellét a nyolcvanezernek, azaz negyvenet. Hozzá kell tennem, hogy előtte megálltam megkérdezni a

junky szomszédom, akinek a nevét sem tudom..., s egyetértett velem, hogy ezt kell tennem. Az igazság az, hogy én magam se veszem az egészet komolyan. Ha nem megy, hát nem. De ez az egyetlen eszközöm maradt, hogy visszaszerezzek valamit. Amúgy mondtam a Chrisnek, hogy még mindig nem dolgozom. Gyanús nekem az a pasi. Már az is eszembe jutott, hogy nem e ő érdekelt itt valamiben. A másik lehetőség a Blanka fia...De ez is mindegy. Mindenesetre eléggé piszkálja a csőröm. Szemlátomást mindenben lépéselőnyben van. Hülyét csinál belőlem. S jó lenne tudni, nem akar e valami csőbehúzást. Nos, idáig jutottam. Jól bedrótoztak, aztán egy műanyag dobozt a nyakamba akasztottak, s mehettem aludni. Hát szörnyű volt. Kétszer fölkeltettem az indiai vagy mi, kicsit buzijellegű asszisztenst, aki amúgy nagyon kedves volt. Mármint, hogy kell huggggyozni. S hát nem tudom mennyit aludtam, de olyan három órára saccolom összesen. Negyedötkor aztán föl is keltettek, vettem egy capuchinót a szembe Starbucksba, s kicsit szédülten hazajöttem lefeküdni. Amit nem kellett volna, mert ettől elkéstem a rendelést North Portba, pedig rohantam, mint az állat. S ettől az egész délelőttön hiábavalóságban telt, még a gyógyszerem se lett meg mind. S azt hiszem nagyon megszívattak, valahogy kilógok a a sok nyomorult közül, nem csíphetnek mi a faszt keres itt ez a disztingvált kinézetű fehér fasz az akcentusával, összevissza packáztak velem, geci kétszínű, rideg világ ez, mert látom, hogy egymással is ezt csinálják. Valahogy kihaltak az igazi ember motívumok, az egymásra utaltság kötelékei, az egymásra figyelés finom érhálózata. Csak ez a rohadt praktikus üres s éles torokhang mindenütt, az önigazoló és önmagasztaló sablonok olcsó társasjátéka, s különösen itt lent, szegényeknél. Többnyire a szegényekben szoktam lelni a legtöbb örömem, valahogy azok még emberek tudnak lenni, de itt még az is hatványozottan degenerálódott. A csiráiból nem lehetne még egy marékra való szotyit se összeszedni, elköpködni. De, ami a lényeg: Nagy izgulva felhívtam a nőt. A Debrát. Nem ismertem meg a hangját. Mint valami részeg fuvarosé. Kicsit tétováztam is, majdnem leraktam. De aztán mondom: a Debrával akarok beszélni...S azt mondja ő az. Bumm. S hát, mondja, hogy bizi. Alig aludt, meg mindenféle bullshit. Gondoltam.Be tudok lelkesíteni valakit, de aztán rázuhan a valóság. Mondta is, hogy neki van – ott – férje, fia, apja meg kutyája, macskája, meg faszom. Mondtam, hogy hát ne értse félre, meg sorry meg ne izguljon, ha meggondolta magát nekem az is oké.

De mondta, hogy hát nincs is mit meggondolni, ami igaz. Mindegy nekem is jó volt, elszállt az egész, nem hiányzik nekem ez, de tényleg. Képzeletben jó, már megint végig járni dolgokat, elképzeltem a nagy bögyeit, nem lenne rossz némi magömlés, ölelés, érintés, szex meg szerelem se. Rohadt életbe. Miért vagyok én ilyen szenvedélyes, azt nem tudom. S miért jut nekem ilyen savanyú élet? Pedig tudom, hány és hány nő boldog lenne tőlem, ajjaj. Efelől már nincs semmi kérdés. Amúgy iszonyú a hőség, aludtam, ettem kóválygogtam, takarítottam, elmentem kínomban az öregek helyére megint, 8-5 van minden nap, hétfőtől péntekig. De

hát annak mi értelme? Sok rozzant vénember? Nem tudom, lehet nagyképű vagyok. Egyser el kéne menni, kipróbálni. S hát egész nap a Debrán, meg a nőn, meg az új változaton gondolkodtam, mert hogy hirtelen úgy lett, hogy akkor mégiscsak itt leszek? – persze miatta, hiszen mit csinálna ez a nő otthon? S jó lenne az? S rögtön elkezdtem már megint az ide vonatkozó érveket sorolni, ami persze mindig sántít. Az otthoni tanya, autóval lenne az igazi, a balatoni vitorlás, zsömle kockasajttal sár, száraz kontinentális levegő, négy évszak, meg mind, ami az én kis hazám. Nekem nem jött be, az a faszom Amerika. Nahát ilyenek. Még az jutott eszembe, hogy remélem nem hal ki belőlem, még bírom egy kicsit azt a híresen jó lelkesedésem, s most még majd utoljára kéne vele csinálni egy filmet, meg egy könyvet írni. Kb. Ennyi. S szerintem otthon még egy nő is akadna majd, valami magyar banya. Dede. Le kéne zuhanyoznom. Ügyesen megoldottam, hogy az aircondi kondenzvizét belevezettem egy nagy coolerba, ja, Mc driver még mindig működik, hehe. Aztán még olvasok egy kicsit. Lassan esteledik, a nő sehol...

Május 5.

Reggel mindenfelé finomságokat főztem, csirkeleves meg pörkölt, mert mostanában semmi normális. S korán kell valamit csinálni, mert később iszonyú hőség. Aztán ettem, aludtam, s erőt véve magamon mégiscsak elmentem az öregotthonba. Barátság ház angolul. Beszéltem valakivel, mondták persze, oké. Ügyvéd is van, de később. Orvos is. S nyolctól este ötig lehet ott lenni. Táncolnak, de ami a lényeg, hogy jó kényelmes fotelek vannak. Komputerek is. Biliárd meg ilyenek. De de talán, ami a legfontosabb, hogy valami másság. S ugyan iszonyúan hiú vagyok, de a tudatalattimnak mégiscsak adok valami eledelt, mert van hova toroznom. Ahogy ment a zene, nagyokat kínlódtam, hogy visszatartsam a keserű – szó szerint – könnyeimet. „olyan jó volt ott lenni. Hány része lehet az énemnek, ami árva gyerek. Mi- mindent kéne neki adnom, hogy kitöltsem nyilvánvaló éhségét? De szerencsére azért tudok bizonyos dolgokat és törődök is vele. A halott filozófusokat vittem, fantasztikusan jó az a könyv. Egyszerűen elképesztő micsoda egy kupleráj az emberi élet. Biztos elfogult is a pali, s bizonyos elemeket szeret kiemelni, ami annyira jellemző az egész könyvre. A szereplők között is válogat, de azért a legnagobbak persze benne vannak. Viszont nem egyformán ír róluk. Van, akiről éppen csak. S fő mondanivaló persze az, hogy halt meg. Ahol valami paradoxon van, ott elidőzik. S hát főleg azt feszegeti, s ez teszi különösen érdekessé, nekem biztos, hogy mit gondolt az illető a halálról, életről. De sokszor kitér műve illusztrálására is, ha összefügg. S hát mindenki ott van, az ógörögöktől, az arabokig, a rómaiak, a középkor, egész máig. Spinoza, meg Marx. Meg – mindenki. S hát tényleg lenyűgöző mosoda egy kupleráj az emberi élet. S különösen érdekfeszítő, hogy a legokosabb emberek, a filozófusok milyen hülyék, hogy ugyan olyan esendőek, balfaszok, mint mindenki más.

A Schopanauer lelökte a szomszédasszony a lépcsőn, mert hangosan beszélt, s évtizedekig fizetnie kellett neki. Egyik baromság a másik után.

Én tényleg azt hittem, ó hányszor, hogy nekem valami bajom van, mindenki olyan rendes, csak én vagyok ilyen bajkeverő. De az derül ki, hogy ez egyáltalán nem így van. Még én viszonylag jó vagyok. Hm. Az is elég érdekes, hogy átütő, jó megoldás semmire sincs. Szinte semmire. Se életre, se halálra, semmire. Ilyen békés családi idillt, nahát azt meg végképp felejtsd el. S ha belegondolok, hogy én az életem nagy részét tényleg ennek összehozására fordítottam, hiába, akkor elég röhejes az egész. S erre még az sem vigasz, hogy – a legjobb példa a Sartre, - hogy az, amit ő csinált, nem ér lényegesen többet, mint történelmi kuriózum, nagy sztár volt, de az egész filozófiája egy humbug. Mint például a Lukácsé is. Aki, mint jóhülye kommunista utálta a Kafkát, mint dekadens, parazita, faszomat, onnan a magas lováról kommunista demagógiának, aztán egyéles szituban hirtelen azt mondta rá, hogy ja, de hiszen nagyszerű realista volt. Nabazdmeg. Szóval, itt vagyok a nagy fák alatt a beachen. Gondoltam fürdök meg gyalogolok, de egyikből sem lett semmi, mert jött az eső. Aztán elmúlt, hűvösebb lett, csípnek a nutsok, nem hív a nő, s mindjárt megyek haza. Szárítkozni. Az Jill sem ír. Na, azért sétálok még egy kicsit, legalább kimegyek a mólóra. Egy nő kéne nékem, aki koszos és büdös. Nos itt vagyok, kényelmes fotelban, fönt az emelten, s lent öreg kövér hölgyek táncolnak valami szirupos My-Day happy-days oldiesra, s közben teátrális mozdulatokat tesznek, mint adió, meg ohh, meg isten hozzád, meg veled. Néha lenézek, ők föl, mosolygunk, aranyosak. Jó lehet buta öreg hölgynek lenni, s kielégülni valami bájolgástól. Viszont van kényelmes fotelom, hintázni lehet benne, szól a zene, a csávók – vénemberek lent a másik sarokban biliárdoznak, meg ilyenek. Azokkal még nem kommunikáltam, asszem én itt amolyan furcsa vén magányos hülye leszek. Remélem lassan megszokják, hogy vagyok. Egy néni kérdezte, hogy mik s mondtam, jövök olvasni. Mondta nagyszerű, van ott fönt sok könyv. Nincs egy jó hely. Mindent próáltam, s nekem kell alkalmazkodni, ez derült ki. Van, amihez nehezebb, van, amihez könnyebb, végül is nem a legrosszabb. Majd a saját zeném hallgatom, s kész. Akár hol is zavarhatna akármi. Mert közben jó hűvös van, levegő, tisztaság és kényelem. Közel is van. Tényleg nem tudom még mi a fene. S ugyanakkor hát van mit olvasnom, ja. Ja! Mindez a folyó partján van, s mindjárt megyek biciklizni, dede. Mert hogy szép meg jó, meg bicikli út. Tegnap felvillant előttem, hogy lehet ez lesz a szőrszál, ami eltöri majd a teve gerincét, s eldönti, hogy ide jöjjek? Az igazság, hogy elvileg még lehet valakit találok is, férfit, vagy nőt? Na, asszem megyek biciklizni.

Május 6. Péntek Újjászületés Volt ez valójában?

Nem tudom, de azóta nap mint nap erősödők, zavarodott, ösztönös, összevissza cikkcakkos úton, de megyek valamerre. Szívom innen onnan mindazokat a dolgokat, amik erősítenek önmagamban. Szemlátomást legalább is úgy érzem,

tapasztalom, - jó, kellemes tiszta gondolkodásom, s hát, ami a legfantasztikusabb, mint a hét tengerek áradnak bennem az érzelmek. S hagyom. Ami leginkább ámulatba ejt, hogy mivel telt ez al életem, hatvan év. Ha semmi mást ne veszek, mint hogy mennyire érzékeny, s befogadó vagyok mindenre, különösen magasabb, kifinomultabb dolgokra, - s hogy mikkel foglalkoztam, - egyszerűen megáll az eszem. Innentől kezdve aztán nem tudom, hogy kell e, s nincs is lelkiismeret furdalásom. Nézek ki az ablakon, s lent áll az autóm. A többi jól öltözött, jól rendezett öreg autói között. S munkanélküli, handicap, csöves vagyok. S mindezt megcsinálom, meg tudom csinálni magamnak. Tudok finom kajákat csinálni, van elég mindenem, könyvtárba járok, beachre, filmeket is tudok nézni, sokat olvasok, internetezek, s nem tartozom senkinek felelőséggel, elszámolással, akkor kelek, fekszem, mikor akarok. Teljes s ingyen orvosi – Amerikában. Valójában Amerika eltart engem. S persze itt van ez a marha nagy magány, de ez van, mindenhol lenne, nem? S úgy tűnik, hogy a legfontosabb dolog rendet rakni a dolgok között, kiválogatni s fontosat a téveszmék, s más hamisságok közül. s nap mint nap azt teszem. Néha kis köröket járok, makacsul újra és újra, dolgok makacsul ragaszkodnak hozzám. Néha meg túl mészire megyek, szinte lehetetlennek tűnik visszatérni s azzal folytatni, ahol abbahagytam. Éhes vagyok, most ettem két almát.

Az előbb hívott a Chris is, mondtam neki mi kell: a kütyüm, a laptopom, a hardrive, s a két kocsiülés. Lent megint zenélnek. Végül is amolyan esztrád zene, vámosi vagy mi. Ezek olyan tízzel öregebbek, mint én, s hát iszonyú. Végül is majdnem lehetetlen szépen megöregedni, én azért még mindig bízok benne. Ami legjobban zavar, hogy milyen ráncosak. Főleg a nők. Eszembe jutott, hogy az Edit nem is lenne olyan rossz itt. Akkor hagytuk abba, mikor megtágítottam az orgazmusra. Előtte ez nem volt neki, azt mondta. Mindig azt mondta, hogy érzi az ondóm milyen meleg. Érdekes. S hát, mint ez, itt van ez a sok félbehagyott dolog, elszúrt dolog, veszteség. Mennyi idő, fáradság, energia. Ó, ha valaki szólt volna! Nem is értem, hogy az emberek miért nem törődnek ezzel többet, hogy szóljanak egymásnak, tanítsák egymást, hogy ne kezdjen mindenki valami baromságba, s netán csinálja egy életen át. Azért annál sokkal többet lehetett volna tudni, nincs rá kifogás. Így is lehet nézni, hát próbálom menteni, ami menthető, s jó színezetbe, beállítottságban helyeznek a dolgokat, hogy azért nem volt minden hiába, valami értelme, célja, haszna is volt mindannak, sőt, volt ott valami titkos küldetés is. Nekem szánt út. Végül is olyan ez itt lent, mint valami jó öreges étterem. Most épp a „gondolsz e majd rám" megy, van ilyen? Nem tudom a Chris mikor hív vissza, s kéne ennem, jó marha éhes vagyok, ma még semmit nem ettem. Fél kettő. Ez a biciklizés meredek ötlet volt délben. Iszonyú meleg van. Máskor reggel kell. Igyekeznem kell mert azért otthon is van mit tenni, főzni, mosni, takarítani. Akár milyen keveset is csinálóm. Csaló lennék? S ha igen, akkor is mi van? Végül akkor lenne az baj, ha nem lenne igazam, nem lenne mögötte felfogható indok, ha valakinek kárt okoznék stb. Vagy például nem lennék becsületes. De

miben? Például elég szarul érint, s érzem is maga az otthoni szomszéd miatt, akinek tartozom egy valag pénzzel. Százezer forinttal, ami azért nem olyan sok persze. S hát oda kéne, kellett volna menni hozzá, de hogy? Az Jillel üzentem, nem egyszer. Aztán valahogy a pacukával, ami történt, mert hogy eladta a házát. De tényleg ő akarta. S végestelen végig kételkedtem, inkább pont fordítva érzem, ő csinál ebből valamiféle hasznot, fordítja a sajt javára, - nagyon ügyesen. Sokkal inkább balfasznak érzem magam,

amiért se képviselni, se védeni nem tudom magam,

s akár ki akár mikor valami intrikával, szemétséggel fellép, én biztos áldozat leszek. Bűnös. Soha nem foglalkoztam védekezéssel, azt mindig valahogy pitiánernek tartottam. Nos, most is: teljesen ki lettem semmizve, ellehetetlenítve, kijátszott mindenemből, s még neki áll feljebb. Kértem, cserébe, az aláírandó válási papírokért, amit olyan ügyesen elrendezett, hogy adja vissza a laptopom, kütyüm a rajta lévő ötezernyi számmal, meg a hardrivom, amin olyanok is vannak, ami semmi máson, s most néma csönd van. Nem válaszolnak, ami baljós előjelnek tűnik. Mert van ügyvédje, s az volt a papíron, hogy ha nem, akkor más úton módon fognak megkeresni, s intézkedni…S nekem ugye nincs pénzem ügyvédre..., jelen pillanatban nincs.

Szóval, nem tudom mi lesz. Lehet még egy geci menetnek nézek elébe. Vagy még többnek? Ebből fog állni az élet? Hát az nem lenne jó. Ez az új szemüveg jó szar lett. El kéne menni sétálni a downtownba. Már megint nincs egy helyem. Ez a nő is jól átbaszott, azért rosszul esik, akár, hogy is. De a legrosszabb, hogy otthonról nincs semmi hír. Kivéve az Jégnézőt, akinek kéne is válaszolni. Aszondja túl sok minden akarok. De nem akarok semmit, azok kérdések voltak. Én magama sem tudom. S az az utolsó, a laptopos, az is kérdés volt. Csak meg akartam próbálni.

Egy rafinált Keresztes és Tsa, levél Jillnek,

nem tudom emlékszel e: balekság vagy paranoia. ha nem vagy résen s baj van, akkor balekság. ha viszont nincs semmi, s mégis aggódsz, akkor paranoia. de van, amikor ugye a határ elmosódik, s amúgy is. azt hiszem, hogy annyi év, tapasztalat s fejberúgás után, - sajnos - az ember több mindent tud, lát, ért, s gyanakszik. szerintem ez normális.

illetve nem az, de asszem a gyermeki ártatlanság kitolásáért én máris túl nagy árat fizetek. úgyhogy nem tudom mi van. de ahogy mondod, lehet csak amolyan olcsó fontoskodás valaki részéről, mikor valami képtelen szakadt eljátssza, hogy ő is, vagy hogy ha már itt vagunk, mondjunk valamit, egymás előtt hetyegtek, ki tudja. az, hogy tudta a nevem, az már egy kicsit érdekessé teszi a dolgot. mindenesetre jó lett volna tudni, hogy az első látogató a dög zsidó barátnője volt,

meg ezek szerint az Átlag Péter nevű észkombájn volt férj? s nem a kölkök. meglepődtem, mert azok nagyon utálják. az az ötletem támadt, hogy ha legközelebb valaki jön, s akar valamit, akkor mondja meg a nevét, meg hogy milyen kapcsolatban van, mert másképp, hogy képzeli? De tényleg. nos, Keresztes Imola, mint később megtudtam a vastag zsidó üzletasszony, akit szarrá utált a svájfos férj, aki megbolondult, kényszerből elleszbisult, s világutazáshoz fölfogatta ezt a riherongyot. ráadásul, mikor valahogy mégsem jöttek jól ki, valami vietnámi, mexikói hotelszobában, vagy éppen az elszenvedett sérelem miatt, hogy ez a barom eltűnt egy helyi halpucolóval a krétai éjszakában, azt találta ki, hogy magukkal vitték a tizenhat éves fiát is, s aki nem vele, hanem ezzel a szeméttel aludt egy szobában. "különleges kapcsolat volt közöttük", ez volt a hivatalos. Nos, ez az ízig vérig zsidó pi... A, egyszer, valamelyik véres balhé után benyújtotta a számlát. s ettől lett az, többek között, hogy a ház árából szinte semmi sem maradt. Az, hogy énmiattam adta el a házat, hm. nem, hanem mert ez a jeles nőszemély megfenyegette, hogy fizesse ki az adósságot. úgyhogy kurva jól jöttem én, aki, mint valami katalizátor beindítottam a dolgokat, meg egyáltalán lehetővé tettem. minden egycsapásra, lóvé is lesz, meg katapultálva lesz a kollega. végeérhetetlen trágya ez, ja. ja, igen, válunk, s remélem nagyon gyorsan el tudom felejteni, mert azonnal teljes természetességgel öklendezem, ha eszembe jut, hogy mi mindent tettem érte, s mit okozott nekem ez az állat. ez egy állat, s ugye megtévesztő, mert az állat az jó, de ő egy olyan állat, aki embernek kéne legyen. S nagyon megtévesztő. S azt hiszem ez a világ legundorítóbb dolga.

Május 9-10 valójában egy hősies őrület az egész...

Szinte örülök, ha kell valahova menni, miközben lekéstem az orvosit tegnap, ill. El is felejtettem. Újat kellett csinálni, jó zavarban voltam. Aztán mentem aludni. Hát szörnyű volt. Pedig igazán akartam. Éberen, józanul, egészségesen, ennél mesterségesebb dolgot el nem lehet képzelni csinálni. Annyira már nem éltem bele magam, hogy minden jó lesz, de reménykedtem. S hát semmi. Olykor teles pánik roham jött rám, hogy megfulladok. Nem bírom ezt a sok madzagot magamon. Meg a csövek, meg hevederek, s nem lehet forogni, meg ilyenek. Pedig igaza lehet a Tom nevű segédnek, hogy azért kell annyit hugyozni, mert egyfolytában megy a vesém, mint az állat, holott aludnia kéne, velem együtt. De hát én nem alszom...Már az éjszaka közepén fel akartam kelni, de visszaerőszakoltam magam. Aztán négykor nem bírtam tovább. Nagy nehezen meghallotta, hogy kiabálok, s kész. De azt mondta, hogy oké, kéri a masinát nekem. Talán otthon? S hol az otthon? Tulajdonképpen nyomást csinál az ember szájába. Ha nem jól tartja az ember, akkor föl akarja az ember képét fújni, mint a lufit. Kicsit morbid. Szédelegve jöttem haza, lementem a venici strandra, aztán itthon megmostam a fejem, mert hogy tiszta ragasztó volt. Aztán aludtam kicsit, nem túl jó. Aztán kiderült, hogy kurva sok dolgom van. Kell intézni ezt a kurva válást. „I am brooke", ezzel kezdtem, s hogy csak ez meg az kéne. De nem vették be. Egyik ötöt, a másik

hatot kért, a harmadik szóba sem állt velem. Aztán próbáltam az öregeknél, hogy elérjem a nőt, akivel két hét múlva lesz randim. De semmi. Visszamentem próbálkozni, kunyizni, sunyizni. Iszonyú. Egy-két ilyen próbálkozás után ki vagyok. Visszavittem a dolgokat könyvtárba, s megint próbáltam, semmi. Aztán hazajöttem, s az interneten kiderítettem, hogy a non marital szar, nem válás tárgya. Aztán felhívtam a pasit, az ügyvédet, jó nagy szemét. Hagytam a nőnek egy üzenetet, s itthon maradtam fölvenni. S egyszercske hívott. S megdumáltam a második ügyvédet. Úgy tűnik fog ez menni. Csak már megszabadulnék ettől az állattól.

Május. 11 hiúság és társai

S persze egy perc alatt sikerült minden imageot össze rondítanom, amit fel lehetett volna építeni az öregeknél. Az első nő, aki mindig nagyon kedvesen invitált most is segített, s odavitt a főnénihez, aki szintén. S hát ugye rossz fiú vagyok, ez derül ki, válok valami hülye picsától, magyar vagyok, de van házam, meg minden faszom össze vissza. De hát közel se az a titokzatos idegen többé, aki finoman visszahúzódva ül és ír vagy olvas a sarokban. Egy hülye fasz magyar. Ugyanakkor meg jó is. Jó, hogy nem kell felmpumálva lennem örökké, jó, hogy majd hátha tudok beszéni valakivel pár szót, mint földi halandó. Mert ez a Nitzhe effektus már lassan engem is elemészt, nem csak vele tette.

Aludtam, mint az állat, tegnap kiakasztott az a légzéspróba, nem tudom mi lesz azzal a szarra. Kapok egyet, úgy tűnik. Valamire talán jó. Átvariáltam az ágyam, szélesebbre, s még mindig van egy lábnyi hely, ahol lecsuszhatok róla. Tegnap este bepörögtem és grilleztem a bepácolt húsaimból, sültkáposzta-paprika, krumpli, édeskrumpli körettel. Biztos volt benne némi kalória, koleszterol, meg fat. Sörrel. Előtte, felvétel közben, az új P.J.Harvey cd-ről egyszer csak a „Shame „szólt. S hát teljesen begolyóztam, mint régen a zenétől. S olyan jó volt, ülve táncoltam, vagy mi, énekeltem, doboltam, s totál fiatalnak éreztem magam, tele energiával. Azért is jó lenne rendezni már a dolgokat, hogy végre önmagam lehetnék. Azért is ellentmondásos itt lenni, mert olyan rohadtul langyos ez az egész itt én meg szemlátomást ennél sokkal vademberebb, patagoniasabb, zorbásabb, balkánibb vagyok. Ez az illatos amerikai szájfingó infantilizmus nem nekem való. Még mindig, így kicsit megroggyanva sem ülepedtem eléggé mélyre, hogy beleilleszkedjek. Valahol pedig van, kell itt lenni virtusnak, de kihalóban, visszahúzódóban, eltűnőben. Ezért vannak az újfasiszták, látják ők is, hogy gázban a haza, s a maguk idióta módján próbálják megmenteni. Tegnap meg azt olvastam, hogy 21-én, három nap múlva a 61-ik szülinapom után, tuti világvége lesz. Valami csávó a noés vízözöntől fogva egy az egyben kiszámolta, s kész. Földrengés lesz, amilyent még nem látott a világ, s végítélet. A jók mennek föl, a többiek meg kampó. Hogy én hova tartozom, ez rejtély, de meglátjuk. Olyan sokáig nemis kell várni. Mindegy, el kéne mennem az öregekhez, lássák élek, jól vagyok, prosperálok. Ez is fölfoghatatlan, hogy mindennek ellenére s együtt még

mindig nem kellek senkinek. Pedig annál jobb vagyok. S mindig eszembe jut az a Wilmingtoni nő, aki annyit leselkedett utánam, s álmodozott rólam, pedig tudta nős vagyok. Ilyenből csak egy van. Itt van az a két őrült beachnő is, érhetetlen. Vasárnap, máshova mentem, nem is akartam látni s el kéne felejteni, gondoltam. Hát nem jön pont oda az egész pereputtyával? Megismertem a hangját, fél méterre elmentünk egymás mellett, úgy csináltam mintha sose láttam volna. Később eszembe jutott, hogy kellett volna mondani hi. De nem. Jobb ez így. Ott volt a velem egyidős férj, lófarkas, naná, vén fasz, elmondta milyen primitív barom, mint a legtöbb társam. Meg ott volt a kétméteres dagi gyermeke is, aki aztán egyfolytában chipseket zabált. S odaúsztam, elvoltak, de semmi. A vadnő meg eltűnt, nemtudom mi lehet vele. Lehet csak én kerülöm. Szóval jó lenne valami kis beleváló, de finom lady.

Jajj. El kell mennem vízért.

Május 11 Levél Jégnézőnek

ja, ja. persze, igazad van. Csak valahogy az jött le a szövegből, hogy: "na, mit izél ez, hiszen milyen jó dolga van, csak sir, ismerjük már ezt". című izi. De amúgy igaz, jó dolgom van. valakinek épp mondtam, hogy ja, elég sok órát naponta olvasok. micsoda szemétség...lassan hatvan egy éves leszek. s egyre többször eszembe jut, hogy hányszor és hányszor volt az évek során, hogy semmi. semmit "sem engedtem meg magamnak. egy csokit se, egy mozit se. volt, hogy egy utcányira laktam a tengertől, s évekig nem mentem le. mert hogy az bűn. mert nekem dolgoznom kell, s másoknak segíteni. mert akik otthon vannak, azoknál nincs tenger. mi vagyok én, beach boy? nem, én egy rendes munkásember vagyok, akinek az okoz boldogságot, ha másért tehet valamit. Ilyenek. s most, valahogy, még mindig bűntudattal, de ugyanakkor egyre nagyobb rémülettel is, azon kapom magam, hogy én vagyok a világ legnagyobb barma. meg a legszerencsétlenebbje is. mert hogy csupa olyannal voltam mindig körülvéve, aki nem értékelte, amit csinálok. úgyhogy "hiába volt. Miközben, mennyire vágytam rá, mennyire az elevenem lett volna, mert hiszen még most is micsoda huzatom van dolgokhoz, mennyire lelkesedem még most is, titokban, magamban. s aztán mi minden lehetett volna belőle, ajjaj. nem tudom. Ha valaki meg akar érteni, akkor oda kell lemenni a nyomorult gyerekkoromba. s ahogy próbáltam azokat a szörnyűségeket túlélni, valahogy az a meggyőződésem alakult ki, hogy mindennek az oka a nyomor, a nihil, hogy a szemét apám nem törődött velem, s még csak esélyem se volt dolgokra. s valahogy ott megfogadtam, hogy nálunk ilyen nem lesz. ha utoljára is, de ha kell mindent feladok, hogy az én gyerekeimnek, feleségemnek, meg az utánuk jövőknek jobb legyen. láttam mit okoznak a körülmények, mire kárhoztatnak, s mit jelent pl a barátaimnál, akik mennek, mint a golyó, élnek, mint a hal, fütyörésznek, mint a madár. az algyői vasútvonal jut eszembe,

ahol földet hordtam egy bilinccsel, oda vissza, oda vissza, százszor a kátyús töltésen, miközben a kortársaim egyetemre jártak, külföldre utaztak, miegyma. s akiknél, egyébként én egyáltalán nem tartottam magam rosszabbnak, sőt. Szóval tényleg halál komolyan vettem s be is tartottam, hogy a cél a körülmények megváltoztatása, dede. Csak mikor - szerencsére? - ilyen balgán elhagytak, magamra hagytak, akkor ébredt fel bennem először valami keserű, fájdalmas dolog, hogy nem jó, ilyen az ember, s akár magammal is törődhetnék. úgy is mindegy. S persze, arra jövök rá, hogy még így se, hogy nem dolgozom semmire se nincs idő...

s lehet pont azért, mert most meg nyakamba veszem mindazt, amit egy életen át elhanyagoltam. Rendszeres szinten az biztos. De valami nem stimmel. Nyilván az időérzékelésemmel, tudatómmal, felfogásommal is baj van, ill. Lett. Valahogy nem érzem a súlyát, a kiterjedését, s a jelentőségét. S különben nagyon érdekes, mert az örök probléma, amit az összes nagy gondolkodó olyan melegen ajánl, hogy igyekezzünk a jelenben lenni, mert hogy legtöbbünk folyamatosan ki-be csúszkál ebből, s valamit elszalajt. Nos, most nekem állandó jelenidőm lett, az agyamnak az a része, amelyik folyamatosan aggódott, most totál flegma lett ezzel, s kiengedte a kezéből a gyeplőt. Talán egy ici picit még emlékszem, azért nem árt erre odafigyelni, s ezért írom most ezt itt. De valójában arról akartam beszélni, hogy miként képes valaki, teljesen s mindennel törődni, nap mint nap eleget tenni önmaga, mások, a világ dolgainak. Egyszerűen képtelenség. S ugye a gazdag a legalkalmasabb, mert szolgák segítik, s még szükség közben is tud valamivel foglalkozni. Igen ám, többet csinál, de valamit mégiscsak elszalajt, dede! nem kell ehhez komcsi materialistának lenni, hogy tudjuk mi a jól végzett munka öröme, amit magadnak csinálsz az mennyire más, mint a készétel, s kész-akármi, meg a tapasztalat nagy élménye, huhh. Az utóbbi években eszembe jutott ez, nyilván kezdtem a munkától elidegenedni, - hogy mikor már az ezredik szöget vertem be egy falba, a három századik lécet gyalultam, téptem, szaggattam, tapasztottam, fódoztam, passzítottam, kurvaanyáztam egy házon, vagy épületen, hogy mi a fa...t is csinálok én itten voltaképpen? S felrémlett előttem minden kis kapcsolódó pillanat, elpocsékolva, elkozmálva, lenullázva, selejtes s megint a kukába. Mennyi üresjárat..., s hiába volt már minden olcsó érv, hogy az éppen mire jó, mi a haszna, s végül is én voltam az, aki azért mindig csinált valamit, hogy csak úgy lenni, annak is kell legyen valami értelme, akkor az enyémnek meg mégúgy. S hát a végén már, mint egy zsonglőr úgy kevertem, fog csikorgatva igyekezve meggyőzni magam, hogy az nem merő veszteség és pocsék. De előbb utóbb kibújt a lóláb. Összefutottak a dolgok. S néha ezen is elmerengek, hogy a Jóisten mennyivel okosabb nálam, s nem lehetek neki egy könnyű eset, de azért törődik velem. Tanit, igazgat, üt-ver, s tölcsérrel tölti belém a megélendő életem. Mert hogy ezt kértem tőle, nem? Egyszerűen felsorolhatatlan mi mindennel kell törődni: napi szükségletek, már ez hosszú órák minden nap. Sokszor fölmerült, hogy vezetés közben hallgassunk e zenét, egy hangoskönyvet, meg ilyenek. Vagy

csak maradjunk a p.…ba csöndbe. Ne csináljunk az agyunkkal semmit, haddjuk, hogy ő maga legyen...De hát ez is idő, nem? S ugyan azt mondják, hogy ilyen, hogy idő nem is létezik, de mégis minden abban van, mikor élünk. Jó nagy gubanc. S mer 'hát az élet ilyen rohadt tág s lehetőséggel teli lett, az ember csak ide oda kapkod. Internet, s komputer, s tárgyak és eszközök miriádja, információ dömping, iszonyú választékok a fogyasztásban, fűszerekben, cipőkben, fájlfomátumokban. Özönlenek a hírek, szökőáras atomföldrengésekről, állami gerillaakciókról, meg arról, hogy egy hét múlva világvége. Nabazdmeg, hogy lehet így élni? Hát, egy kis ilyen mellékzönge most.

Jack

Marriage fraud, Levél Jillnek – erről

itt van, ezt találtam. s hát kiderült, hogy ez már pedig bizony súlyos bűntény, s komolyak a következményei.

s mindjárt mondom tovább

..."Marriage emigráción fraud is defined as the act of marrying an individual with the sole purpose of immígrating to or obtaining permanent status in his or her country of residence and lying about the true purpose of the marriage, i.e. pretending to be in love with him or her."

..."A házassági bevándorlási csalást úgy határozzák meg, mint egy személlyel való házasságkötést azzal a kizárólagos céllal, hogy bevándoroljon a lakóhelye szerinti országba vagy állandó státuszt szerezzen ott, és hazudik a házasság valódi céljáról, azaz úgy tesz, mintha szerelmes lenne"

S hát ugye ott van a naplóm. teleistele szörnyűségekkel, kiábrándultsággal, s egyekekkel. el se hiszem, hogy ilyen barom széplélek, seggfej, álmodozó hülye voltam. s hát komoly siteok vannak, ezzel foglalkoznak. s egyáltalán nem csak pacákokra vonatkozik, sőt. s ez egy rohadt rafinált riherongy, aki ügyesen végigrafinériálta ezt az egészet. s hagynám én, de most valahogy betelt a pohár. most, hogy kiderült a rohadék nem nyugszik, szó szerint ki akar semmizni, szó szerint az életemre tör, mert nem volt elég még neki mindaz az ördögi gonoszság, amit ellenem elkövetett. S hát itt nem csak hardware -ről van szó. pontosan megvan az egésznek a leírása, s megáll az eszem, hogy mennyire illik rám, ránk. tudom, hogy ez téged, titeket személyesen érint, s ezért nagyon igyekszem elkerülni az ecsetelését. de ha belegondolok, hogy micsoda áldozata lettem én ennek, hogy húztak csőbe, mibe került ez nekem, s hogy ráadásul most még ez a családomra is kezd kiterjedni, akkor oda jutok, hogy kell tennem valamit, meg kell

védenem magam. s ez az állat nem nyugszik, ez már biztos. itt valakinek gyufát kell húzni, s ráadásul nem csak magam miatt. s annyira örülök, mert hiszen végestelen végig dokumentálva van, az egész. van rá tanúm a nagy helyi úrságnál, az iparkamaránál, a rendőrségen, a bíróságon, a könyvesboltba, az öregek otthonában, az orvosoknál, a bankomba, a melósaimnál, mindenütt. ha most, s ezért nem szólok, akkor miért? S hát, mint annyi szemétség ez is szépen be van csomagolva sztaniolba, szalaggal átkötve, masnisan. s hát pont ez a baj, ezzel a rohaddt képmutatással van a baj, ami mögé az aljassággal el lehet bújni...s eszembe jut, amit a családomnál ellenem tett, s itt már az én orrom van szét trancsírozva. ez már nem megy. Nem tudom, mi lesz, adok még neki egy esélyt, bár tudom nem fog menni. beszélek a közvetítővel, s mondom álljon le. de fog kelleni egy emigrációs ügyvéd, a válást az, akinél voltam ma, megcsinálja. mert ezer dolgot kell tisztázni, s minden félreérthetőt kiszedni. sajnálom, hogy így van, nem érzem én ezt nemes küldetésnek, hősiességnek se, dafkénak sem. pitiáner genyóság az egész. de hát így jár, aki egy terrorista kunparaszttal áll össze.

na, majd írom mi van.

Jack

május 13.Hááát, az biztosan el lehet mondani, hogy elég sok minden nincs még tisztázódva...

Úgyhogy a türelmetlenség eléggé indokolatlan.

Mert ugyan van, aminek tisztázását "mástól várom, de van, amit legjobb megítélés szerint magának kell elvégezni. S hát nem tudom. Illetve, ahogy szépen lassan mennek előre a dolgok, feslenek is, alakulnak is, rostázódnak is, s egyre inkább helyére kerül a kép. Nyilván "meg van engedve bizonyos szabadság, elcsámborgás az ösvényről, útról. De pont itt van a lényeg: mert hiszen mi magunk kértük annak megtalálását, nem? Szabadság és szükségszerűség, a régi örök páros. Mennyi és mennyi minden totál ostobaságnak látszik, s nem győzöm csodálkozni, jé, én tényleg azt akartam? Campingeket járni Amerikában? Minek? Ez pont olyan, mint ahogy tegnap kihoztam egy filmet, régi történelmi kínai, a rendezőt egyszer a Charlie Roseon láttam, s hát ezért. Elkezdtem nézni, s aztán egyszer csak az volt, hogy Jézusom, de hát mit csinálok? Még a pénzem se jött össze, hogy hazamenjek. Most lesz a második alkalom, hogy kapom. Kéne szólni, nem? Még ezt se tudom, de nyilván, otthon semmit se tudok csinálni. Aztán itt van ez a válás dolog. Gyűlölöm. Phű, nagyon. Teljesen lebénultam. Abban reménykedek, hogy válaszol az ügyvéd, de nagyon valószínű, semmit se fog. Nem fogom tudni, mi történik. A nő, meg nem foglalkozik velem többé, s nem tudom mit csináljak. Patthelyzet lesz. S felvetődik: miért akar ez a nő elválni? Van valakije, vagy ez egy jó eszköz a letelepedésre – az emigrációs törvény értelmében. Jó be-

lekeveredtem abba is. Minél többet tudsz, annál rosszabb. Tegnap végül is sikerült beszélnem a Chrissel, próbáltam rávenni beszéljen a hp-val. De megijedt. Mondtam neki, hogy házassági csalással fogom perelni a nőt, amért börtön jár, meg kitoloncolás. S persze nem akarom én ezt az egészet. Tényleg jó lenne csak úgy elválni. De az ügyvédnő tegnap elég határozottan ezt mondta: mi van, ha a válás után a nő azonnal felmondja a munkahelyét, s azt mondja, tartsam el? Mondom, de hát olyan kevés a pénzem. Mennyi? Hatszáz. Nos, akkor annak a fele, háromszáz. Nem hinném, hogy az elég neki, pénzt akar. Nos én nem lennék ebben olyan biztos. Először ennek kell utána járni. Mert nincs egy ügyvéd se, aki fölül tudná überelni az Egyesült Államok Bevándorlási Hivatalát. Most beszéltem az ügyvédnővel, mondtam neki mi van. S azt mondta, jól csinálom. Mi van, ha nem válaszol? Akkor magamnak kell megkérni. Szóval, egyelőre a csalás kérdése nem merült föl. Abban reménykedek, hogy valahogy mégiscsak eljut a picsához, amit a Chrisnek mondtam, s valami történik. Abban biztos vagyok, hogy el fogja mondani a Paulnak, ha másért nem, mert a munkásuk a dög. S onnantól nem lehet kiszámítani. Amúgy mondtam, az ügyvédem tanácsolta ezt. Csak hogy tudják, hogy van.

máj. 13. (2 napja) El vagyok varázsolva! Micsoda levél-, téma- és gondolat-bőség! jégl

Örülök neki, hogy – ezekből úgy tűnik – egy kicsit magadra találsz.

Miért olvasol egyszerre ilyen sok és sokféle könyvet? Lemaradás miatt kell habzsolnod? Vagy így egyszerűbb kihozni a könyvtárból? Oda jársz, ahol a néniket fényképezted? Azért mesélhetnél valamit a városról, meg hogy még mit lehet/szoktál ott csinálni. Meg főként, hogy hogy és miért pont oda mentél. Hogy mért pont ide? Véletlen, meg sok apró dolog. Valaha egy hurrikán okán voltam én már Floridában, Miami környékén, ami soha nem tetszett, mert hogy olyan rideg urbánus. S egyszer elkirándultunk ide, a nyugati partra, pont valami mesés, öblökkel teli, sekély helyre, s erre emlékeztem. S amit aztán soha többé nem találtam meg, de lehet Valahol Naples (Nápolyban,) még délebbre volt. Szóval, az volt, hogy Florida, mert hogy ott legalább nincs tél. Valójában rengeteget tököltem rajta, hova, s majdnem semmire se jutottam. Ahhoz túl sokat tudok, hogy ne tudjam, ahhoz túl keveset, hogy tudjam, valahogy így. S a dolgok forgatagában néhány alapvető dolog kimaradt, pl. az, hogy ha valahol nincs munka, akkor itt. S mikor ideértünk, akkor volt a legszarabb, nagyon súlyos. Minden második ember nyugdíjas s minden második munka egészségügyi, hogy ellássák őket. Építkezés meg nuku. Nos, ez utólag, s itt derült ki, elég sokkoló volt. De hát az volt, hogy Tampa, nagyáros, futólag átnéztem még otthon. S hát az volt, hogy azért mégse a város, hanem onnan kicsit délre. S hát én is beleesek, pedig ismerem már, a csalóka távolságok útvesztőjébe, azaz, hogy itt más a lépték. A kicsit délre, az pont százhatvan kilométer most. Mindegy, iszonyú megviselten, mondom a

csávónak, délre. S százhúszér leszáguldott bennünket Bredentonban, ami jópofa. Először egy motelba kötöttünk ki, aztán béreltünk egy kicsi házat. De munka nuku. Napokig, hetekig kevertem, semmi. S aztán megtaláltam a motelt, a két angollal, megkaptam a munkát, s odaköltöztük egy szobába. Motelban lakni undoritó, még akkor is, ha mint egy főnöknek egy apartmant járt, ami pici konyhával két szoba. De helyben volt, hétszázért havonta. Ami átlag. Na, erről ennyit. Majd még mindenről mondok többet, később. Olvasás: én világ éltemben több mindent olvastam. Legtöbbször volt egy regény, elbeszélés, aztán meg éppen, ami érdekelt, vagy amit találtam. S miután „minden érdekel", könnyű találni. Ugyanakkor még nem beszélünk semmiről, mert mióta Internet van, kb. Háromszor annyit ott is olvasok. Mindennek utána nézek, s hát plusz az újságok. Naponta megnézem a lényegeseket: NewYork Times, Guardian, Hindustan Times, International Herold Tribuné, BBC., Al Jazzéra, A fő kínai újság, a Spiegel angolul, a Pravda, ami egy véresszájú szélsőbaloldali lap lett..., a Times magazin, a Hindu, az Index, és a Népszabadság. Olykor megnézem a Híradót, valamelyiket. De vannak magazinok is, mint pl. a Saloon, ami amolyan svájfolt intellektuelek lapja: irodalom meg színház, meg ilyenek. Nos, ezeket mindig is olvastam, ez nem új. De érdekel a National Geográfi is. Meg most ott van a You Tub, millió jó cuccal: Deepak Chopra, a híres indiai lélekbúvár, filmek filozófiáról, meg irodalomól, meg természetesen zene. Nos, valahogy az egész úgy működik, hogy mindig van valamiféle utalás, aminek utána lehet nézni, s aztán évek alatt ebből egy világegyetem lesz, millió csillaggal, meg galaxival, meg úthálózattal.

S például igencsak elmélyültem az „agykutatásban, mióta a bajom lett. Ne meg a jogban, mióta ilyen gondok is vannak. Ezzel a barommal, aki még mindig baszkódik. Most épp – ha minden igaz, válunk, de szemét és sunyi, úgyhogy rohadtul ébernek kell lenni. Ügyvédem meg persze nincs, mert nyista love Remélem nem lesz gond. Apropó: még mindig nem mondtad el, ki árulkodott rólam, megtudhatnám? Nem mondom el senkinek., csak kéne tudni, mert ahogy céloztam is már rá, lehet neked nem fontos, de lehet nekem igen. Szóval van a Bradanton, mi kicsit öregebb, amolyan nagyon pici városka. A Sarasota az már modernebb, de az is parányi. Aztán ahogy megyünk még délebbre, a híres Tamiami Trail mellet, ami a 1-es út, eljutunk Osprey-be, ami semmi, pár ház és motel, de itt volt a meló.

Aztán jön Nokomis, ami egy falu, meg Venis, (Velence), ami kb. Akkora, mint Budakeszi.

Van itt valami olasz beütés, az utcák meg terek, mind olasz nevűek, az épületek is, azt gondolták ezek a digók, hogy majd itt minden mediterrán lesz. Némi jelleg igen, de amúgy az egész amerikaivá fásult, s egy nagy hihil. Amúgy az egész amolyan linkek gyülekezete, az egész országból ide ülepedik a munkakerülők hada, s próbál beállni a nagyon geci ügyvédek, orvosok, s más öregnyúzók sorába. S öreg taták és nyanyák mindenütt. Az átlagéletkor nyolcvan. Én itt egy

tacskó vagyok, asszem. Nos, van vagy öt hely, ahova tudok menni: a könyvtár Venice -ben, a beach, egy bicikli sétány, a Barnes and Nobles könyvesboltja Sarasotában, a venici faluközpont, s kész. Itt, ebben a kis börtönudvaron rovom két éve az utam, s a tököm tele van vele. Nem ismerek senkit, szó szerint. Igazándiból én városi ember vagyok. Szeretem a vidéket, ha olyan, mint Kötcse, s az enyém. Amúgy a kerítésre könyöklő falusival nem sok a dolgom. Jónapot, én is jól, te is jól, fasza. S aranyos, de nagyon sürgősen el kell innen mennem, ha nem akarok megbolondulni. Amúgy a hotelnál, folyik az élet. Mint valami disco, néha élő zenészekkel. Tánc. De egyrészt nincs rá pénzem, mert elég drága. Másrészt az egész léha társaság nem az enyém. Nem szeretem a kurjongató idiótákat, akik józanok a folyamatos paranoiájuktól, a spártai törvényektől, ami ennek a szabad országnak rákja lett. de úgy csinálnak mintha ittak volna. – hogy aztán ha kérdi a fakabát, egy pillanat alatt át lehessen váltani..., S közben cafatokban lóg róluk az olcsó képmutatás, üres a tekintetük, s buták, mint az állat. S aztán van egy teljesen züllőt, belterjes társaság, otthon a nyaralókban, proli-putris lakótelepeken, mint az enyém, s ott megy a harakiri. Drog, szex, alkohol, lövöldözés, késelés, aids, kurvák, és stricik zavaros üzletemberekkel, fűszerezve. A Sarasotai jailben totál bolondokháza. Ötperecenként hoznak ötven embert, a joviálistól a szakadtig minden. Szedik össze őket az éjszakában, s minden piszlicsáré szarért ott köt ki valaki. Hugyozott egyet egy fánál, énekelt! – bazdmeg, - kicsit gyorsabban ment, visszapofázott, hogy már pedig nemrég még égett az a kurva féklámpa, - nahát ezt nem kellett volna mondani. Akkor megúszta volna egy kiló büntetéssel, de így, zsuppolás. Én majdnem szörnyet haltam ott. De láttam, hogy a többiek, nők férfiak egyaránt, totál teljes otthonos természetességgel egy pillanat alatt otthonn vannak. Pedig maga a pokol, hidd el. Na, küldök pár képet megint. Mit gondolsz, kikerülök én innen élve?

Jack

Tranzit ljil, máj. 22

végig érzem ezt a szemétszagot-ízt, amit ez az állapot okoz, amiben vagyok, de most ugrott be, hogy pontosan olyan, mint az olaszországi Campo tranzitjában volt. ideiglenes, büdös, ocsmány, veszélyes, s most már hőség. s adjuk még hozzá, hogy betegen, mert igazándiból nem vagyok jól. örökké fáradt vagyok, szédülök, tántorgok, mindennek nekimegyek, leverem a tárgyakat, megsértem magam, és félek. valahol elképzeltem, hogy ha nekem lenne egy családom, valami hozzátartozóm, akkor annak nem kéne örökkön bizonygatnom, hogy milyen rossz, hanem ő belelátna ebbe a dologba s hazahívna, hazavinne, valami. S nem valami fasiszta ész érvek alapján ebbe belenyomna. mert hogy ez történik. ti nem akartok véletlen elmenni valami munkásszálásra, amíg eladjuk a házat? Mindent gondoltam volna, csak azt nem, hogy ilyen kegyetlenek vagytok. bullshit az egész, úgy ahogy van.

Az ügyvéd levele

Joseph Sochet címzett: saját magam
részletek megjelenítése 1:52 (3 órája)
Dear Mr.:

The issues that you have raised are probably not relevant to the dissolution matter. If you would like something specific returned to you, I am sure that I can facilitate that to occur. Ms. Simon's immigration status and your semi-threatening statements, which will have no effect on that status due to your actions that gave rise to the Domestic Violence Injunction, are also not relevant to a dissolution proceeding. As stated in my letter, which accompanied the Simplified (uncontested) petition, Ms. Simon is willing to file a standard (contested) petition. Please provide your address so that you can be more easily served with the petition.

Regards,
Joseph A. Sochet, Esquire.
On Thu, May 12, 2011 at :2 PM, Jack <sevegh@gmail.com wrote:
Attn. to Joseph A. Sochet, Esq.
3293. Fruitville Rd. unit 101.
Sarasota, Florida, 3237

Május 26 Hülye levél Jégnézőnek-Elenának

én azt hittem írtam, de önkegyed is olyan, mint én, csak a magáét mondja

nos ez úgy van, hogy ez a kunparaszt talált egy zsidó ügyvédet, én meg nagy nehezen egy oroszt,

s most valami van, asszem birizgálják egymást alulról. Kérdem mi, várok, várjak. remélem nem újabb gubanc. pénzem az nincs főleg nem az itteni jogi képviselőre mert itt az nagyon megvágós. Amúgy? minden nyitott. én "jól vagyok", sokat olvasok, meg ilyenek. nyugdíjas élet. megszállottan, mintha most valamit be lehetne hozni, ahogy szoktam...de már mintha tudnám, az egész csak önámítás. ami nem rossz. nekem mindig is volt ez a kettős látás, extrovertált meg az in, s mikor meglátom magam kívülről, s ha piti, akkor nagyon utálom az illetőt, a helyet, a szitut, s mondom a pitykának: ide figyelj te faszfej, ilyen kis buzi lettél, s mire volt a nagypofa? igy hát az, hogy megvagyok, az semmi. s mi van a nagy álmokkal? körbe hajózni a világot, ha? Nobel-díjak. az összes szegény, elesett, rászorult kimentése? én egész népemet, meg emberiségemet fogom nem középiskolás fokon... stb. bassza meg. ugyanakkor rájöttem, hogy idestova fél évszázada micsoda neurózisba élek. mert hogy aszondta, nyugi öcsi, s szó szerinte megfogtam - jó erősen - a karom, s mondtam: figyelj, lassulj le! s furcsa kényszerhelyzetem tükörképére, ahol várni kell s nincs mit tenni, mondtam: jó. Csak en-

gedd el a karom mert mindjárt pofán baszlak! S ahogy csak egy iciciripicirit lassabban kezdtem rágni, nyelni, egyszer csak elkezdtem az ízeket érezni! mint futó zápor, mint pöffnyi távoli bárányfelhő, újra éreztem a dinnye meg a rizs, meg lassan a többi, - nem vicc – izét, bazdmeg, nem volt időm izélni!!! Azaz, ízlelni! - hát még egy ilyen barmot? hallottál már? s csak képzeld innentől el a többit…s nem fantasztikus? úgyhogy elkezdtem előkotorni más dolgokat, pl. a reggeli visszalvást...s egyszer csak egy nővel álmodtam! valami huncutságot, phű. na meg lent a beachen végre megoldottam a napernyő kérdésem, úgyhogy nincs többé felugrálási, nézelődési, kényszer, rá-kény-szeri-tett-em magam, hogy figyeljek oda annak a hangoskönyvnek a szövegére, amit már hatvanadszor hiába próbálok hetek óta mag hallgatni. s komolyan meglepődtem, mert egy elég érdekes sztori bontakozott ki, ahogy a Henry Miller meséli párizsi csibészkedéseit, ami így kezdődik: "nincsen pénzem, nincsen munkám, nincs hazám, én vagyok a világon a legboldogabb. S hogy nehogy kétség legyen, elmeséli. s hát igaz...nem tudom mi kell ehhez, túlfejlett csecsemőmirigy, három heregolyó, szív nagyobbodás, vagy csak szimpla elmebaj, de a csávó tényleg boldog, semmi kérdés. a Ráktérítő c. könyvéről van szó. de mondhatnék s -nák másegyebeket is. a baj, hogy innen valahogy előre és ki kéne vetíteni, hogy majd mi lesz. ha eljő a pénzes idő. néha elmélázok, hogy mi a fasznak már megint a balhé…de ja. például itt van a hagyaték. miféle nemes hagyatékot hagyjak én hátra az utókorra? a hugyfoltos gatyáimat? ha? nem erről volt szó! fecsérlem itt az ingyen kapott kiváltságaimat, micsoda szégyen. Amivel a Jóisten megáldott...s ki mondta késő? sohasem az, nem? mindig, mikor elképzelem, hogy valaki egy messzi országba, phű, kit mondjak? mondjuk a Gougean, kurva faszán megszerelte ott a toalettszekrényt meg a gyöngyház bidét Tahitiban, s azt hagyta hátra bénára francult családjának, vagy napon sült-lósörényű - tahiti babáinak, s hát, nehezemre esik boldognak látni. Ha csak ennyi, dede. mert ő volt ő, s legalább ennyit meg kell tenni., s kurvára elege lett a hülye haverjából, aki állandóan a levágott fülével hadonászott, s nem hagyta, hogy jó színeket keverjen. az asszony meg állt szívszaggatóan a taknyos gyerekekkel, szemrehányón. S elment a világ tarka végére, de tényleg. De ehhez is valaki kell. visszagondolni valakire, mint én is, aki annyi mindent csinált, hogy az már igazán felér a semmivel -, hát, ez elég snassz. Mindig mondtam, hogy hátrányos helyzetből ki kell menni, mert az egy ramaty. ja, neked is ki kellett volna. de hát ez a hülye középkeletbalkánfölsői álmodozás, széplélekkedés, jajj. az apósom is egy ilyen szentkomfomista primadonna volt, nylon harisnyában, sztálinista sminkkel, orkánkabátban, lenin díjakkal matricázott vörösdiplomákkal. és pocakos volt, szakállas és sírt. S aszondta nekem, hogy most, ha újra kezdené, minden legolyószórózott polgárvédelmi disznót bekolbászolná s igenis ezzel fizetne le mindenkit, meg ilyenek. S csak néztem, ja, igen, Gyuszikám. S eszembe jutott, hogy üvöltött s hadonászott az orrom előtt a

pisztolyával, annakidején, a szentfaszság hősi védelmében. most a siófoki temető helyilegbányászott teméskőfalában van egy különlegesen erre a célra tervezett disz hamutartóban, ennyi vót. "itt nyugszik a Gyuszink, ő volt a mi nyuszink". Valami ilyesmi fölirattal. de hát itt van ez a Kadhafi, meg elbaszódott világfőpénztárnok, meg a többi. végül is ennyi hülye között elférek én is, nem? Szent Hűfaszom swarceneggerje. sok izomagyú. én is jajde hát ez a kinti és benti egér, ezzel Attila jól bekevert. én aszittem, ha a benti egérke happy, én is az leszek. szép verseket kell olvasni, s Érteni! s kész. Aztán jól megkésve, egy seggel két lovon csalva, elkezdtem kergetni a kinti cincit. legalább is nagy szenteskedve úgy csináltam. szóval: harminchat évig otthon verseket olvastam, aztán meg itt huszonhatig faszt szívtam, imígyen szétosztva életem. gondolván az majd megvált. pedig nem gatyáztam. gályáztam, mint az állat. semmi szórakozás, de már az is hiába. főleg ennyi hülyével körülvéve. s ja, itt kell beismerni, hogy ez a baj, hogy ugyan mindent tudok, de semmit. tényleg nem lehet tőlem semmit kérdezni, amire nem tudnám a helyes választ, - azért ez vicces nem? hogy én is hülye vagyok, legfeljebb másképp? mert, azt soha nem tudtam kitalálni, hogy mi az odavezető út. ez a magas kultúrha, meg a lóvé, hát ez a kettő együtt, kicsit sok. S most nem tudom még az se, hogy oldjam meg, hogy mi van ezzel az önzéssel. Az adni meg kapni között kifeszülve - félig késszen, félúton. Mert hogy jól lenne valakit szeretni, meg, hááát, lelassulva..., kicsit engem is, ha? -hátha "érezném"? na, ilyenek voltak most.

Még örültök is, hogy bajban vagyok, nem? Levél Jillnek, május 27

a telefonba én azt mondtam, hogy levelezzünk. mert nem tudok fizetni érte.

tudom hogy sok, s ennél fontosabb dolgod van, meg azt is, hogy hallgatni arany. meg azt is, hogy a meggyőződésetek, hogy hülye vagyok, kényelmesen felment benneteket, meg hogy így sokkal egyszerűbb. De azt gondolom, hogy ez baromi igazságtalanság, hogy soha, semmire sem válaszolsz, abból, amit írok. arról nem is beszélve, amit a gyerekek csinálnak velém. Nos, csak úgy mellékesen mondom, hogy egy hete nem tudok felkelni, s itt rohadok meg magamban. szétment a derekam, megesz a szemét, a kosz, éhes vagyok, félek, meg minden. még azt se tudják, hogy mi van: vagyok, hol vagyok, minek meg hogy. de tényleg, normális ez az egész, hogy így bántok velem? Miközben azt várjátok el tőlem, hogy kisemmizzem magam az érdeketekben? lehet még örültök is, hogy milyen nyomorult vagyok, s megdöglök, nem? hiszen akkor szabad a gazda, igaz? Egy nagy szégyen ez az egész, de előbb utóbb úgyis kiderül minden.

Jack

May 27 strange – letter natalyanak

Dear Natalya,

Sorry to bother you, but i getting frustrated.

Based on what I know - the documents i received, plus the emails I excepted to something happen last week. This week still nothing.

What is OK with me, if I don't have to worry, and I wonder if we need to do something to avoid an unexpected action.

as a expert, would you mind to let me know about the possibilities ahead?

There is something boiling there, or it is just normal bureaucracy, part of the play.

Thank you very much

Jack

Natalya levele

Válasz |Natalya Soshnikova, Esq. címzett: saját magam

I really can't tell you anything other than you wife's attorney has not called me back after several attempts. I will try calling him again but without speaking with him first I can't possibly know what they are thinking or trying to do. My guess, and this is just a guess, is that your wife's attorney has been too busy to do anything with this case. I don't think you have anything to worry about and will update you as soon as I hear anything at all.

Hope you have a great Memorial Day weekend,

Natalya

Natalya Soshnikova, Esq. PLEASE NOTE NEW ADDRESS AND NUMBERS

1990 Main Street, Suite 750, Sarasota FL 3236

91.275.2785 phone • 91.296.8785 fax

www.SRQLawGroup.com • Natalya@SRQLawGroup.com

Levél Natalyának

I agree with you, completely, it is hard to know what is going on. Your guessing is one of the possibilities. I can not emphasise enough how many strange, unusual and surreal thing happened around this crazy woman, I rally think , seriously, beside my personal involvement, she is a devil. kind of. She just couldn't rest for a minute, always up to something odd. perhaps I could be wrong this time, but their approach, - remember they gave me 12 days to reply! - and now? At least the guy sould say something.

Or, maybe he just thought he is going to be over with me quickly, if I just sign those papers, / or / as you said, it is going to be more difficult now and he has less time for that. i just don't understand why?

It make me uneasy.

I use to be very optimistic, and trust people, but she made me change that.

Anyhow, you are an angel to me, calm me down, because I still have a difficult time, until this thing going to be over for good.

And i wish everything good for you, and thank you again.

Jack

Máj. 27. Levél Jillnek meghalt ez a Gill-Heron, hatvankettő volt, tök jó fej.

amolyan karizma, mint a többi ősfeka, Afrika nagy apjai: Nelson apó, meg a Hooker, meg a többi, hatvankettő volt, s nem tudták mibe. mostanában jött kis a sittről, végre elkezdték ismerni és szeretni, mint én is, s erről jut szembe, hogy nem tudom mi lesz, mert nem, hogy vécére nem tudok menni, hanem szükségre sem, nem rendelkezvén a jeles intézménnyel.

ami különösen azért furcsa, - túl az állapoton - mert közben az internet még mindig működik, de ahol viszont nem lehet virtuálisan se szarni. viszont kínomban igyekszem gondolataimat másfele terelni, s ilyeneket találok a költészet jelentőségére vonatkozóan, meg hogy a csűrcsavarosnak tűnő mondatokban mennyi minden bújik meg, s mi minden van még barlangi létünk felett is. Az a csávó írta, aki a LEGACY-T. ilyenek.

Változat 2

meghalt ez a Gill-Heron, hatvankettő volt, tök jó fej. amolyan karizma, mint a többi ősfeka, Afrika nagy apjai: Nelson apó, meg a Hooker, meg a többi.

de jól mondta: hogy a forradalomról nem készül televízió felvétel, így vannak ezek a dolgok.

nos, ezt mind kínomban írom, iszonyú szégyen, de nem tudok "vécére" se menni, szükségre, kellene mondanom, hilyán e illuminált intézménynek. úgyhogy nem tudom mi lesz.

miközben az Internet még mindig működik, s ez most egy vicc ugye, mert ott ilyeneket nem lehet virtuálisan megoldani, hm.

úgyhogy jobb hilyán ezt találtam a Michael Woodtól, - figyelmemet ideiglenesen kicsit elterelve - (Ő csinálta a Legacyt,), arról, hogy a gondolatnak mekkora az épületje, hogy a csavarásban, azért mennyi jelentés van, - - vagy tetszik nem, csavarni kell a jelentésért., s mi minden van még a barlangi lét után.

emberi

"and Auden reminds us that poetry has no special place in her attention:

I dare not ask you if you bless the poets,
For you do not look as if you ever read them,
Nor can I see a reason why you should.

This last stanza offers us a bit of that humility that Auden was often tempted to overdo, but it also chimes with a recurring trope in modern literature in English. Marianne Moore says of poetry that she too dislikes it; Eliot tells us that it doesn't matter; Auden says it makes nothing happen. In fact, none of these propositions represents anything like the whole story for any of these poets, but there's an element of affectation here all the same, an unseemly wooing of the philistine. Neither Mallarmé nor Valéry ever expressed any interest in a muse who didn't bother to read poetry – they knew that the world was already full of people saying that it didn't matter, and saw no reason to join the chorus, even out of strategy."

Jack

Május 28. Az Jill jó levele

Bocsánat, hogy tegnap nem válaszoltam. Jött vmi hülye front, nappal, volt vagy 30 fok, aztán este jött egy jó marha nagy zivatar, jégeső, meg minden. Én meg mostanában nagyon érzékeny vagyok a frontokra (is), és nagyon szar napom volt.... Azért annak örülök, hogy ennyi örömet tudsz találni a zenében meg így, elmerülni benne, irigyellek is, én nagyon ' lementem ', szinte semmiben sincs semmiféle örömöm. De köszönöm a videókat, nagyon szuperek. Nem tudom, hogy érted e, hisz most már tényleg annyira eltávolodtunk, de kiment belőlem az érdeklődés szinte minden iránt, nem csinálom szinte a kertet, a virágokat…semmit, valahogy olyan, mintha megszűnt volna az értelme az egésznek itt, eladó, nincs család, nincs senki se barát se ismerős, és talán mégse hobbiból csináltam, főleg, amikor még jobban tudtam, hanem azért, mert volt jövő vagy vmi elképzelés, hogy majd, hogyan lesz, hogy ez lesz a mi házunk. De hát ez piszok régen volt, mert ugye jó régóta megváltozott minden és egyre jobban változik. Értem én, hogy neked sem ez az, amit elképzeltél bármikor az utóbbi jó pár évben és sajnálom, hogy így alakult az életed. Azért is tudom átérezni, mert valahol persze más személyiséggel meg egyéniséggel pontosan ebben vagyok én is. El sem tudod képzelni, hogy mennyire vágyom egy kis házra egy kis zöldséges meg virágoskerttel, ami éppen akkora, hogy rendben tudjam tartani. Nem akarok már tovább ezen a helyen lakni, az okokat elvileg te is tudod...pl. nem tudom fenntartani, nem tudok a házban rendet tartani mivel itt van legalább 6 ember motyója, és egyszerűen annyi mindent kellene csinálni, hogy soha a büdös életben nem jutnék a végére. Ez kibaszottul nyomasztó és mivel én sem vagyok már 20 éves stb., szeretném a hátralévő életemet kellemesebb, egyszerűbb és nyugodtabb környezetben leélni. Úgyhogy teljes erőbedobással azon vagyok, hogy az egyetlen megoldást Vez vigyem, ami a ház eladása. Ez mindkettőnknek egyetlen és legfontosabb célja. Következő héten még fogunk pár ingatlanirodát felhatalmazni a ház eladására, hogy minél jobban fölpörögjenek az események. A nyáron mindenképpen el fogjuk adni a házat, ha törik, ha szakad. Ezért arra kérnélek, hogy

segítsél te is. Vannak Pesten kapcsolataid, ott is lehetne érdeklődni. Addig is tarts ki, próbálj meg megoldást találni erre a kis időre. Nem kell már sokat várni arra, hogy vehess magadnak egy kisebb házat, ahol nyugodtan elélhetsz életed végéig. Most nagyon jó áron lehet venni házakat, pár millió forintért, úgyhogy a maradék pénzből rengeteg dolgot vehetsz, felújíthatod a hajót, a házat és még marad pénz autóra is. Ennél többet ki kívánhat? Kérlek tarts ki, nekem is nagyon nehéz, de próbálok arra gondolni, hogyha végül sikerül eladni a házat, akkor talán eljön jól megérdemelt nyugdíjas évek neked is, nekem is. Remélem javul a derekad is.

Jill

A válaszom:

Arra nem futotta, hogy egész életünkben úgy, s abban éljünk,

De legalább kipróbáltuk, s úgy-ahogy az életünk volt. Tudjuk mi az. Van, akinek megadatik, van, akinek még az se.

Venice emergency

El kellett mennem. hát, mégiscsak az emergency-n kötöttem ki. egyszerűen a chip gyógyszer, amim volt nem működött, s súlyos problémáim adódtak szükségem közepette. se leülni, se felállni, s a többi...úgyhogy bevettem az összes hat darab izémet, amim volt, s teljes szédületben, de még mindig nyilalló fájdalommal elmentem a Venice-i Kórházba. Kaptam injekciót, meg rendes gyógyszert, most itt döglök, szörnyű. Nagyon határán volt az egész, hogy nem tudok elmenni se, s akkor nem tudom mi van

Jack

Styron és neje in Italy

Valahol Olaszországban éltek, tizenöt percre a tengertől, egy három szoba öszkompótos házban, aminek a terasz Ról az egész tengert lehetet látni. Mindez havi nyolcvan dollárba került, házvezetőnőstől.

S ide írom szó szerint mivel telt a napjuk:

„His and Rose's daily regiment was pleasant: writing in the morning, followed by lunch, followed by the lunch at one or one thirty, then by a siesta, or perhaps a walk down the montain, for a swim in the ocean. Late affternoon passed on the tennisz court, Rose was a excelent tennis player. Diner was around eight. Evening were spent reading smoking, drinking, and talking with guests. Styron levele apjának: not sure that he would survive this new war. He tried to set down his gratitude in a letter one Friday afternoon: Of course you must know what you've done for me. If it hadn't beenfor your faith in me, and your gentle

and constant encouragement, the novel would never have been written. There are few enough artistswho have gotten encouragement from people at large, much less their parents-toward whom the very fact that they create usually representsa tacit antipathy. But you have been faithful to the very end ofmy first endeavor, and I appreciate it to the bottom of my heart. ...The very fact that you and I have worked together, no matter withwhat unspoken understanding, represents a partnership of the spirit, and if that is love, it will prevail-forever and ever.

Május utolsó napja. Ingadozik, de még mindig teljes erőből fáj a derekam.

De csak visszavittem a filmeket, meg hoztam ivóvizet, mert anélkül nem megy a szivattyú. Baromi meleg van, sehol senki. Aztán átmentem a jetihez, kimentem a végére, s a székemről néztem a pelikánokat, meg kis kócsagokat. Rádiót nem tudtam hallgatni, mert lemerült, fényképezni sem, ugyanezért. Jól felkészültem. Egyik nő sem volt sehol. Gondolkodtam kéne fürödni, de nem mertem. Attól tartok, hogy a tenger nem tesz jót nekem, dede. Ami újabb megfontolásokra adhat okot. Ugyanis akkor minek is vagyok én itt? Még fürödni sem lehet. Azt hiszem vannak vízi, meg nem vizi emberek. A hitchins irt egy kemény cikket a Mladichról, s jó kemény. Látom magam előtt azt az állatot, ahogy élvezkedik. Amolyan szlávosan, érzelmesen. A lánya mikor megtudta, hogy ki az apja, a fater kedvenc pisztolyával fejbe lőtte magát. Huszonhárméves volt. Megengedték ennek az idiótának, hogy elmenjen a sírjához. Este mindenféle hülye kifogással elment az internet, műszaki hiba, vagy mi. Mindegy, kibírom nélküle. Csak nem mindenféle egyéb baromságra hivatkoznának. Olvasván a Styron bibliográfiát, hááát, mindenféle gondolatok kavarognak bennem. Pl., hogy ebből más nem lesz semmi. Ez valószínű a világ legnagyobb feladata. Én azt hiszem, tényleg jól ir, s még őt is hogy lecikizték. De persze el is ismerték, meg kapott mindenféle díjakat. Meg utazott, meg mindenféle hírességekkel találkozott, mindenütt. Nagy és előkelő világ az. S nyilván az is felmerült, hogy mi mindent kellett volna csinálni, mi mindent mulasztottam el, s ha csak belegondolok, hogy mennyi mindennel kellett volna foglalkoznom, még a hideg is kiráz rémültömben. Ez egy fajta élet, teljes hozzáállást igényel. Kell menni partikra, fogadásokra, protokoll, meg minden. Azt hiszem, hogy ezt valahogy már a kezdetektől fogva gyakorolni kell. Etikett, jut eszembe, hm. S hát, biztos van benne jó is, de mégiscsak viszolygok tőle. Dehát persze ha visszagondolok arra a millióórányi üresjáratra, szemét munkára, kínlódásokra, semmittevésre, akkor meg azt kell magamnak mondani, hülyeség. De hát, nem lehett visszacsinálni.

Talán, annyit megértek, mielőtt meghalok, hogy mi minden kellett volna. Legalább is nagy vonalakban. Végül is elmondhatom, hogy főleg az utóbbi időkben,

gondolkozom ezen. Mert még csak azt se tettem évekig, évtizedekig. Na megnézem még egyszer az internetet. S hát szegény Jillék, a családom. Bassza meg, jó lett volna legalább, ha nekik meg tudok valamit csinálni, hogy nekik jó lenne. Ez a rohadt szegénység, nem sikerült kikeverednem belőle, az összes és súlyos következménye ránk tornyosul. Majdnem pont úgy, ahogy mindig is láttam, s rettegtem. Aztán az is eszembe jut, hogy bennem igazándiból nincs semmi becsvágy. Nem nagyon szeretnék dicsőítve lenni, s most, hogy már erről is többet tudok, látom, hogy mennyire illékony az is. Szinte nincs is olyan, hogy valakiről mindenkinek jó véleménye lenne. Ha van is, akkor ott valami más nem stimmel...S különben is, ha mindenki oda lenne, akkor mi van? Pedig azt hiszem, hogy ez egy elég komoly tényező lehet.

Elképzelem ezeket a nagyokat, írókat, hogy nyomultak. Még egytől sem hallottam arról beszélni, mint célról, amit én akartam. Pedig biztos volt olyan, is, talán az nem szeret róla beszélni. Például a venni, hogy adj. Na meg segítség. Okitás, szenvedés megszüntetése, s magasabb esztétikai célok.

Többnyire elvesznek technikai leírásokban, meg ilyenek. Anekdotázásban, másokról beszélnek, meg másról. Pénz sem érdekelt. S persze mindenből egy kicsi igen. S egyáltalán nem akarom mondani, hogy nincs ilyen, mert akkor én se szívhattam volna onnan – az irodalomból ki. Na nem, nem én találtam azt ki. Hanem a Faulkner, meg a Thomas Mann meg a többiek. S hát biztos jó lehet nagy írónak lenni. Az biztos, hogy ez a tálcán való körbemutogatás az szörnyű. A pénzzel is baj van, ezt szinte kivétel nélkül mindenki mondja. Most eszembe jut a Ginsberg, aki ugye végül is sokáig egy bum volt. Egy hátizsáknyi cucc, más semmi. Se gyereke, se családja. Később, mikor már lett, akkor mindenki csak hülyére levette, mint a Corso. De az biztos, hogy ő körbejárta a világot, a versirásból. Nos, itt van ez a kérdés is: mi a világottjártasság tanulsága? Van valami? Biztos, de én már így is félek, hogy túl sokat tudok. Amúgy meg tényleg nem láttam semmiegységességet. Valaki elment mondjuk Indiába, s mikor visszajött, akkor valami nagy India ott az írásában kimagaslott. Hozzájárult, ok. De hát az jöhet akárhonnan, nem? A korral is. S biztos savanyú a szőlő is, kár lenne tagadni. De hát szegénynek születtem. S akkor még nem beszélünk a magányról, arról az árról, amit mindenképpen meg kell fizetni. Nem lehet, hogy én tulajdonképpen rossz pályát választottam, illetve nem is szabad lett volna még csak gondolni sem erre, hiszen örökké együtt akartam maradni lenni valakivel. Azt meg az írás mellett nem lehet. Illetve írni nem lehet mellette. S nem is olyan nagyon rég, ugye, az ki is derült, hogy micsoda teljes visszautasítás a reakció a kisajátási kísérletekre. Például az összes nő, akivel találkoztam ezt képviselte, véletlen? Nem hinném, nem hiszem, hogy a legtöbb ember nem vágyik a saját szabadságára. De lehet olvasni jó házaspárokról, akik még mind a ketten alkotnak is. Hogy ez szerencse volt a részemről? Vagy szerencsétlenség? Mit kellett volna tennem, hogy találjak

ilyent? Mondjuk például ravasznak, számitónak, kegyetlennek kellett volna lennem. Ami iszonyú ellentmondásban van pont azzal, a lényeggel, ami a mondanivalóm kívánt volna lenni: mármint, hogy az ember igenis nem bunkó a másikkal. Fölvállalja, viseli, elviseli. De hát ezek mind óriási ellentmondások. Lehet kellett volna egy apa? Mert hogy én tök hülye voltam a keresésben, az egész alkalmazásában. Ill. Komolyan azt gondoltam, hogy az Jill jó. Azt gondoltam, mert miközben tudtam, hogy sok sok probléma van ott, főleg az Anti intellektualitásával, de mondom majd azt én megoldom. Magam. S lehet jó lett volna. Ha nem jön ez a betegség. Bár, a pénzekkel is baj volt. Illetve – ha nem arra költöm, amire így költöttem, akkor...Na mindegy, most elmegyek kicsit. A könyvesboltba, Venicebe. Emberek közé.

Jun. 1. Kajajegy, meg a segélykérés napja, na meg, - -Megyek haza, levél mindenkinek

ez a sor úgy látszik szállóigémmé vált, mióta kamaszkoromban először olvastam a Boudleairetől.

"menni, maradni jobb
maradj, ha tudsz te tűrni s
menj, ha kell"
francba is.

teljes bolygó zsidó, hollandi, akármi. hülyités lesz az egészből, álmodozás, miegyma. Először március 15-e, aztán ha jön a tavasz, meg a jóidő, meg a pünkösd, meg az apámfasza. mármint, hogy elkel a ház. Meg a kolbászsütő hugiék is kirakták a hurkák közé a feliratot. Meg az összes orbcsán meg gyurbán meg sok más titkos zsíros polityitkapista, akit nagyon érdekel, de annyira nemén azt mondtam, hogy szerintem a Jóisten sem akarja, hogy eladjuk. De közben mégis-csak felemás ez az egész. mert "nekem is jó lenne a szégyenpénz, meg eldönteni, hogy itt vag ott nyomorgom magam halálra. s ráadásul az is iszonyú bonyolult, mert nehogy má jó legyen. Még csak kicsit se. néha nem bánnám kiszállni az egészből. amúgy változatlanul igaz, hogy én ott ellenék, elélnék, a nyugdíjamból, boldogan. ez az egy biztos. főleg, ha nem lenne ott senki. de ha van, se érdekel, húzoggyon arrébb. ennyi. ezen a vlogon nem mindenkinek jut külön lakrész, különszoba. asszem. S hát sok minden fölmerül: nem tudom, hogy például nem e lakik ott valaki, s amiatt nem szeretnék, hogy odamenjek. lehet a Borisz, vagy valami haver, rokon, jóbarát, aki fizet, rosebb tudja. lehet tényleg csak kényelmetlen a szemembe nézni. Nekem ilyen gondom nincs - totál tiszta a lelkiismeretem. De aztán itt van egy csomó gyakorlati kérdés, amit jó lett vóna megoldani. például a válás. de ez is egy örök rejtély marad: mert mikor mondtam oké, akkor mindenki eltűnt, s még csak nem is válaszol a nagy kínnal keservvel talált ügyvédemnek. úgyhogy lehet otthon kéne elválni, - ott házasodtunk, abba a faszom

Dányba. gondolom ott válni is lehet...itt, mondjuk egy-két hónapig tudok úgy ahogy maradni, aztán kész, vége. ez itt egy kegyelemcső. Meg vagyok itt tűrődve, már minden határon is túl. de mondták, hogy örökbe nem fogadnak, s annyi. a kifogások kurvára nem érdekelnek senkit. pénz nélkül meg legjobb sehol. ezt mind mind elég jól ismerem, ez a kb. hatvanadik lakóhelyem életemben. s még gond is, mert pénz nélkül még fölszámolni is nehezebb, nem is tudom, hogy legyen. amúgy minden nap negyven fok van, nyolcvan aszázalék páratartalommal. de hát ez is mindegy. Csak kibírom még. Szóval jó lett volna, ha sikerül az eladás, s kis rálátással megy itt is a dolog. de pont tegnap megint véresen kiemelkedett a valóság, teljes domborműként a képembe, s fölmerült, hogy mi a bánatos p.…At keresek én itt? Ez amúgy egy neorealista olasz jelenettől lett, mikor is rádöbbentem, hogy az éppen nézett film, az nem más mind a Roccó és fivérei. jó öreg, szegény olasz nyomor. ez volt a legszebb álmom, amire vágytam, s amit otthon akartam. falusi házban egy nagycsaládot, mindenestül. S hát - ez a kis kurtafarkú agyagmalacka, ami maradt belőle. S azt gondoltam, de-fasza, az legalább valós. A szegénység az mindig az, az a jó benne. S hát mondanom se kell, hogy felmerült a kötcsei nyomor, az a kétszázhatvan négyzetméternyi, panorámás, kerekes kutas, saras, hepehupás. Poros, és romos. ha az meg elmegy, akkor meg majd csak találok egy bebújóst magamnak, s egy tengeri utazástól részegen megérkezzek majd kunyhóm ajtajáig, most már a keleti éjszakában. jó volt, szép volt, elég volt. A fejem tele van kincsesládákkal. Nem tudom arra lesz e még időm, kipakolni. A többi, az meg úgyis csak illúzió.

"bizonyos csak a dal,
amit magában énekelget az ember
otthona kunyhójában
a
tavasz düledező lakában
ha utoljára is"

Jack

ui.:

az lett volna a kérdés, sokadszor, hogy megkérdem: mit csináljak?

de közben rájöttem, hogy a kérdést meg is válaszoltam. legfeljebb még az maradhat, hogy pár napra meglátogattatném vagy nám? Ennyi maradt.

Jack

Június 2. Levél Jillnek, felkeltem

felkeltem s tettem pár lépést. kicsit furcsa állapotok vannak itt, de éjjel esett az eső, most egy icipicit hűvösebb van reggel, később majd jön a gőzfürdős büntetés. de addig próbálok ganézni kicsit. nem tudom mi ez, asszem el kell mennem dokihoz, valamit olvastam, hogy ez egy fajta artritisz, vagy mi a fisz. asszem otthon reumának hívják. az biztos, hogy egy pokol, s úgy néz ki nem lehet elkerülni. a barom kunparasztjával nem tudom mi van. találtam egy másik "ingyen ügyvédet, aki csak kétszázat kér óránként. az odaszólt - hogy most már ugye van képviseletem, a kunparaszt zsidajának, aki sürgősségikkel egyfolytában fenyegetett, itt írd alá, ott írd alá, rohadt szemét állatja. most meg eltűnt, lassan harmadik hete semmi. Az én bárisnyám - ruszki ügyvédem - szerint lehet csak bizi a geci, de én másra gyanakszom. valami ilyesm: ja, nem írod alá ahogy én mondtam, olcsón és gyorsan, akkor várni kell. s fizetni is. mert hogy mondtam, mi lenne, ha az ellopott laptopom, az összes biznisz dokumentumommal visszaadná, ha lehet. szerintem amilyen sötét állat (egy nő tud lenni), ez kidobta a kukába. előtte teleöntötte sósavval, - vagy dugdossa, mint bizonyítékot valamire. vagy - utolérte az emigráción, mert hogy mindenhova bejelentettem, hogy ez egy csaló szélhámos szemét.

asszem egyébként megkapta az ideiglenes zöldkártyát, de mielőtt tovább lephetne, állítólag engem is megkérdeznek majd, hogy mondjak véleményt róla. ez az ivanovna ez egy bevándorlás-szakértő is, ez mondta. rohadtul nem érdekel amúgy csak már legyen vége. hogy találtam én meg ezt a barmot, nem tudom. Van érzékem - úgy látszik az összes alja szemét megtalálásához. még jó, hogy arra délkeletebbre nem mentem, mert ott aztán lehetnek kemény díjbirkozónők, a kerítésen integetnek bajuszukat simítgatva. Csak emlékeztető: én itten nem akarni megbuggyan. kérem. Teljesen a maguk felelőségére vagyok itt kiszálláson. Nekem rohadtul nincs már itt se dolgom, se keresnivalóm.

Jack

jún. 2 mindennapi dolgok

még mindig fáj a derekam, de már tudok menni, asszem vége. Megjött a segély, s mikor utánanéztem, kiderült még augusztusig jó. Szerencsére. Egyre szürreálisabb ez az egész várakozás. Teljesen agyament az egész. Egy hatalmas pókot söpörtem le tegnap este az ablakom alól, ahol alszom, erre délután mit látok, ugyan az a pók már bent van a konyhában, a mennyezet sarkában. Ez fog megölni? Olyan, mint valami horror movie. Próbáltam befújni kakarucs sprayvel, nem tudom mennyire jó, de eltűnt...

Elhoztam a lélegeztető kütyüt, de erős a kétségem, hogy csak az időt és erőt felcserélem az egésszel. Jó drága lehet, ezer papírt írattak velem alá, pedig ingyen van. Egy daraig kell bizonyitathatóan használnom, s utána az enyém. Szörnyű.

De valahol meg csalogat, hogy hátha tudnék aludni. Ha fakír lennék, mint bizonyos űrhajósok. Kicsit rendbe hoztam az ágyam, borzalmas az is. Minden ideiglenes, attól az, mert mindig azt gondolom, hogy na még egy kicsit, aztán vége, lehet valami normális életet kezdeni. De nem, és nem. Beugrottam a jeniekhez, nem találtam senkit, de elhoztam a leveleket.

Felhívtam a Christ, mert megijedtem a gondolattól, hogy a baromállat zsidaja odaküldött valamit, de nem. Viszont mondta, hogy „valaki felbontja a leveleim. Az új titkárnő…Egyszer már volt ilyen, érdekes. Remélem nincs jelentősége. El kell vinnem a Madicaid kártyám a sebészhez, hogy le tudják venni a lóvét. Az Jill nem ír. Múltkor azt mondta nem jól vannak. Így, többes számban. Június van, meg fogok bolondulni ebbe az egészbe. Már örültem, hogy lesz valami a válásból, legalább az, amíg itt várok. Erre, minden megáll. Mert örültem? Gyanús ez az egész, nem tudom mi lesz belőle, de olyan érzésem van, hogy valami készülődik. Vihar előtti csend. Tulajdonképpen a ház miatt aggódok, nem szeretném, ha bármi köze is lenne a baromnak hozzá. S jó lett volna elválni előtte. Bár mindenki azt mondja, hogy semmi köze hozzá, én mégiscsak jobban szeretném úgy. Itt van este megint, nem csináltam ma semmit. Ja, beugrottam a Fruitville rd –i könyvtárba, ahol ötvenszer annyi minden van, mint a többibe. De hülyeség mert lehet kérni, amit az ember akar. Meg is kéne nézni egyszer mik vannak. S oda lehet visszavinni, ahova az ember akarja, ill. Ide hozzák máshonnan is. Ez jó, ez jó. El is kéne kezdeni filmet nézni.

Alvásrehabilitázióm elszerencsétlenkedése ljill

hát, mit sem sejtve egyszer megemlítettem, hogy hát én bizony sokat nem alszom. s mondtam, hogy áh- tudom ezen nem lehet segíteni. s mondták dehogynem. Sleep apnia, ilyen fancy neve is van, meg még több. s jöttek a kivizsgálások egy indiai kuruzsló dokinál. mindenféle drótokat tapasztottak rám, s nézték. ott kellett aludni. S hát megállapították, hogy én egy súlyos apniás eset vagyok. kell nekem lélegeztető készülék. ami egy maszk, egy kompresszor, s fújja a pofájába, orrába az embernek a levegőt, hogy mikor az a kis izmocska-lebernyegecske, ami az ember torkában van, lezárul, azon is átfújja a levegőt a tüdübe. másképp az ember agya hallván a fulladást jelentő vészcsengőt, lazán felrázza a gazdáját. s ez előfordulhat akár százszor is egy éjjel. ami nem fasza, mert a ill. személy másnap csak egy rongybábú. mármint, hogy én. nos, megküzdöttem ezzel a szerkezettel, amit amúgy öröklétig ingyen adnának. mindent csináltam, amit csak lehet. de a fejlövésem óta valami megváltozott, asszem ezt már mondtam. klausztrofóbiás, meg minden féle fóbiás lettem. mint mikor te hisztiztél, ha beszorult a fejed a pulóverba, be. nem bírom, ha bármi gúzs van rajtam. fura. olyan tudatalatti izé. ébren minden jó, bírom, de hát itt alvásról van szó. úgyhogy most a p.…ba vissza kell vinnem, s tudomásul veszem, hogy én már csak ilyen apniás rongy vagyok.

egyébként el-el szoktam ábrándozni, hogy kibaszott vándorlásom, ha egyszer véget érne, s akár a pulikutyával bajárathatnék egy almot, párnául egy vedlő macskával, derék melegítőnek meg egy téglával, akkor egyszer végre az agyam azt gondolhatná, hogy hát, végül elmehetek csicsikába a faszi jó helyen van. de amíg így hányódok, valakinek őrködni is kell, nem? voltak kis illó pillanatok, mikor már elég jól alakult a dolog, s csak kétszer háromszor ébredtem föl éjjelente. de ez rohadt hamar véget is ért, mert jött valami súlyos bazdmeg.

Kunparaszt zsidó ügyvéddel.

a kunparaszt eltűnt a zsidajával együtt, pedig elég jól bízatottam az én natalja ügyvéd bárisnyámat rájuk. néma csend és hullaszag van. lehet azt hitték, csak úgy pikk, pakk meg pukk! lecsapnak, mint a gyöngytyúk a takonyt. háromötven mam', itt írja alá. de hát nem így lett. vaaagy, valami súlyos ármány készül. ez is lehet. a rohadt kunparasztja elég izgő fajta. még. na, ilyenek. ti megvagytok? most ott nyári elégia van, nem? tele méhecske zöngével.

Jack

jún. A jobb agyféltekém, rájöttem, hogy

miután az az, ami a nagy mindenre figyel, pont azt veszítettem el. Nem figyel. Nincs, aki figyeljen. Hülye lettem. S érdekes, mert eddig meg voltam győződve, hogy a baj, az amelyik aggódik, hát nem, a jobb. Utána fogok nézni.

Jun. 5. A tengernek is vége

Hát, lassan végére érek mindennek. Ennek a sok tisztázandó dolognak, mikor az ember különválassza a látszatot a valóságtól, a káprázatotokat a szükségletektől, a valós igényt az álmoktól. Reumát kapok a tengertől. Mármint a hideg víztől. Pont miután elhatároztam, hogy na jó akkor úszok, mindig is szerettem, s hát a vizet, ó, hogy imádtam. Hányszor mentem ó mily türelmetlenül a vizekhez, emberek úgy néztek rám, mint bolondra. S persze nem arról van szó, hogy nem jó a tenger, biztos jó. Bár sokszor kérdeztem lelkem, na, érzed? S hát, furcsa keveredést éreztem. Nos, sok idő telt el azóta, mióta Thesszalonikinél először meglátam. Végül is igazándiból soha nem hajóztam rajta, s semmilyen komoly szélsőségnek nem voltam kitéve általa. S mikor utoljára vettem a búvárszemüveget olyan furcsa érzésem volt, hogy teljesen feleslegesen kidobott pénz a tízen valahány dollár, amibe került. Az előző egy ötven volt. S egyszer sem volt az új rajtam. Első alkalommal elfelejtettem levinni, s akkor kaptam a derékbajom. Lassan második hete tart, ja. úgy lehetek ezzel is mint a torokfájással, egy kicsit igen, de sokat nem. S akkor? Akkor tényleg olyan fontos, hogy a tenger mellett éljek? Mikor még csak nincs is pénzem arra, hogy közvetlen vízparti házat vegyek, ahon-

nan lehet látni? Eszembe jutott, hogy nehogy csaljak magammal, - hogy apartmant. Nem tudom mennyibe kerül, biztos nem olcsó. De hát egy panelből a tengert? Ez már tényleg hülyeség. Ezen kívül még nyilván érdemes megemlíteni Floridát. Hogy meleg van. Hát, nem tudom. Végül is néha kabátba is lehet lenni. Spórolás nincs nagyon rajta, mert a légkondi is pénzbe kerül. Szóval igencsak elvékonyodnak az érvek. Arról nem is beszélve, hogy ez az egész tanulmányút, végestelen végig olyan szépen kapcsolódik, minden ponton, nem lehet nem észrevenni s kár lenne kiszakítani belőle bármit is. A hamis Hülyeség Tömkelege. Gyermekes szájhősködés, üres álmodozások, s bizonyos értelemben sznob célok, mikor azokat teljesen kívülről – s nem belülről nézzük. A tanya, Kalifornia, a tenger, a minden. S nem arról van szó, hogy ne vágyjon az ember, arról se, hogy ne álmodozzon. Na nem. De valahogy az álmok tovább élhessenek, azután is, miután valóra válnak, s ne az derüljön ki, hogy bullshit az egész. Jól elszállt az ember, s ott marad, mint a partra vetett hal, tátogva. Attól a pillanattól fogva, mikor belementem ebbe a játékba ezzel a nővel, minden egyes kis esemény – s már pedig rengeteg volt – úgy tűnik egy fel gyorsított tanfolyam, s próbatétel része volt. A munka és munkaveztőség, S építkezés és főnökség, Aztán a nő, az új élet teremtése, az a ház Bredentonban, a beachre járás, az üres mutogatása semmit mondó dolgoknak, hőségtől kiaszott parkok, keselyűkkel, hajózások a sehova, ó, a vízi út a szárazföldbe, micsoda egy agyament kaland, jajj, aztán a pecázások mikor sok catfisht fog az ember, a mészároskodás fölöttük,

S aztán a jelenet a Pelikánnal. Jajj. S onnantól fogva ahogy szégyenszemre az el lett adva. Pedig ott volt a jel: A kiesett kerékkel. Pedig tudtam, mondtam is, hogy ennek már megint semmi értelme nincs. S a kerék kiesés ugyan olyan figyelmeztetés volt, mint a hasmenés. Ne vedd meg, ezt mondta, ne menj, vágj bele ebbe, ez nem lesz jó, mutatta elég drasztikusan, a hasmenés. De félre ne értsük, nem csak az, még millió apróság is. De hát én makacs vagyok. Kemény. Tényleg jól pofán kell vágni, hogy valamit megértsek, elhiggyek, felfogjak. Úgy is vehetjük, hogy ez a sziszifuszi loholás az életem végestelen végig. Ahogy a Rumi mondja. S ideje lenne már, ha a lándzsám most már a láthatárba vágnám…S nem csipri-csupri baromságokra fecsérelném az életem. Nyilván szükség volt erre. A Buddha is megjárta a maga földi útját, s sok sok minden után jutott – s juthatott csak el oda, aki lett. S nagyon remélem, persze, hogy nem csupa belemagyerázás ez egész. Lehet, hogy az, ezt nem lehet tudni. Azt viszont igen, hogy ezt még nem csináltam. Illetve igen, illetve elkezdtem én ezt, s már régóta lehet azt is látni, micsoda egy furcsa keverék az egész. S akkor a történet egyáltalán nem arról szólt, amiről mindenki beszélt. A történet egy benső spirituális vándorlás, tanulás, tapasztalatszerzés. S tényleg nincs ember, - talán a Szókratész? aki bizton meg tudná mondani melyik az út. De az biztos, hogy azoknak az embereknek is elég nagy a tábora, akik a második variációra szavaznak, s mindegy, hogy jutottak el oda. Én még csak most értem ez elejére, s amíg még nem késő, érdemes lenne ezt

is kipróbálni. A görög srác jutott eszembe: aki mindig ugyan abba a ruhába volt. S milyen messze is vagyok én még ettől! Vagy milyen közel. A dolgok valahogy összefutnak, kívül, belül. Sokszor fel felvillannak a nővel megélt sok jelkép. Mennyi sokatmondó állomás, példa, felmutatás, Az Ashtoni ház, hogy mást ne mondjak…Óóó. S ami különös, hogy végig, végestelen végig, a kezdetektől fogva láttam. Hányszor és hányszor gondoltam, hogy ennek semmi érteleme, nincs értelme tovább menni, mélyebbre menni, még hozzáadni, még törődni vele, még ragozni, még elemezni, még gyarapítani. S micsoda anyagi veszteség, s micsoda benső gyarapodás. Netán ezzel fizettem volna? Jé, fizettem a tanulmányokért? Nahát, ez érdekes. Lemegyek, elbúcsúzni a tengerhez. Mondanám, a régi mottót követve, hogy sebaj, most majd más kalandok jönnek, de nem. Pont nem erről van szó. Fa hűvösében s fájdalomtalan lélegzik, aki tökéletes, s rá se gondol az őszi csillagokra, - hogy is volt az a Trakl vers? Nos, mindenesetre, ha ez igaz, akkor most mélyen a lelkembe kell nézni, valahogy összegezni a dolgokat, s dönteni. Fhú. Vagy aki jó, azt nem lehet bántani, ha? Hát, lementem, s szép volt a tenger. Halál nyugodt. S vízi tehenet is láttam, mindjárt a part mellett, kettőt. S ott volt az a kesernyés szag és íz, amit a tenger mellett régóta érzek. S meg van annak is a varázsa. Csak, valamiért, az a kis lapályos domb, a semmi gazos akácával, az lett bekarcolva. Abban van a Godó Minden, ami nincs, de lesz. Van is, meg lesz is még. Minden, ami szép volt, jó volt. De elbizonytalanodtam, mert ha minden szar, akkor mire számíthatunk, ha mindenben hiba van, akkor nem marad semmi. Csak nihil. Az meg nagyon nagyon veszélyes. Szóval, délután egyre ott tartok, hogy nem tudom. Azon a pénzzen, amin idejövök, meg amin fenntartom ezt, mehetek le délre, Görögországba, vagy még délebbre. S akkor mégiscsak az van, hogy haza kéne menni, s venni egy tanyát. Punktum. Meg egy kocsit, s télen elindulni pár hónapra délre. De, valójába otthon is lehet lenni, s megülni a kemencepadkán. Mert hogy akkor az lesz. Nos, akkor meg felmerül, hogy minek vagyok itt? Azért, hogy átvészeljem a várakozást. S nem jó itt, ideológiailag nem jó. Rettenetes szégyen az egész. Gyakorlatilag, kényelmes, a kutya sem zavar. Van hol laknom, van mit ennem, meg ilyenek. Lehet, hogy itt kellene maradni középen, ill. ezt megtartani annak? Lehet. Iszonyú a hőség. Déltől este hatig egyre melegszik a camper, s kész, száz húsz-harminc fok van benne. Kivéve a kis kuckót, ahol tök jó. Megy benne a klíma, s hűvös. A legnagyobb baj vele a bezártság, s tényleg klausztrofóbiám van. Arról nem is beszélve, s ez amúgy mindenre vonatkozik, ha csak felmerül micsoda egy megalázó helyzetben is vagyok, kész, máris rohannék világgá. S előbb utóbb, minden nap egyszer eszembe jut. Na, nézek filmeket. Fölfogadtak az Jillék egy házügynököt, hátha... A legújabb, hogy eszembe jut, hogy nem e ez az állat az otthon a mi házunkba berakott cuccot is akarja, s azon mesterkedik, hogy belevegye az alkuba. Csak azt nem tudom, hogyan tudja bizonyitani mi az övé. Merthogy nekem is van ott bőven szerszám,

meg hifi, meg ilyenek. A legszörnyűbb az egészben, hogy a Jillben sem bízhatok meg.

A bizalomról, egyeségről, levél Jillnek, jún. 5

Nem tudom miért, de olyan furcsa érzésem támad, s talán némi okom is van rá. ami persze nem jelenti úgy is van. de sajnos van már rá példa, hogy bizalmatlan legyek. mindegy. Nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy én tényleg nem akarok semmi balhét, s pont úgy, ahogy a leveleidben is írtad, vessünk véget az egésznek. egyetértek vele. eddig mindenben azt csináltam, amit akartál: nem megyek haza, hanem itt kínlódok. ez egyben azt is jelenti, hogy igazándiból csak másodkézből s te általad van tudomásom arról, mi történik otthon - az ingatlannal, az ingósággal stb. én eddig megbízok benned, s úgy csinálom ahogy mondod, annak szellemében, amit kérsz tőlem, de akkor ne legyen másképp. biztos látod mennyire óvatosan próbálok fogalmazni, ez is része a dolognak. igenis tartok tőled, pedig nagyon jó lett volna, ha valahogy szebben megy ez ki. nos, nem akarom szaporítani a szót, de ha valahol az derül ki, hogy becsapsz, elárulsz, kiárulsz, kijátszol vagy valami hasonló, akkor te borítasz föl valamit, s vonod meg a lehetőséget az együttműködésre. maradok továbbra is, bár nem sokáig,

Jack

miért vagy mindenkivel megértő, csak velem nem? Levél Jillnek

mindig büszke voltam arra, hogy nekem milyen egy empatikus feleségem van. Mennyire képes megérteni másokat. Ezért van aztán az, hogy újra és újra megdöbbent, hogy miért ilyen ellenséges velem. S amikor azt mondom: ja, biztos oka van rá, akkor ugye ez azt jelenti, hogy megpróbálom megérteni. De ott megint csak elakadok, hogy ő miért nem teszi ugyan ezt? Biztos könnyű elfelejteni, s olykor „hasznos „ is, mi mindent tettem én érted, hogy kezeltem a bajaidat..., hosszú évtizedeken keresztül. Nem akarom sorolni, mert ilyenekről ugye nem akarsz hallani. Oké, én sem akarok róla beszélni. De azt az egyet azért hadd kérdezzem már meg: miért van az, hogy te mindenkit ezen a világon megértesz, csak engem nem? Csak egy példa: Én itt nem szórakozásból vagyok, ide nem szórakozásból jöttem. Mindent, amit Kiskunfélegyháza óta csinálok az a házért volt, meg miértünk. Igen, ki akartalak fizetni, ez volt a célom. Elmondtam ennek a baromnak, ezerszer megbeszéltük, s megegyeztünk. Dolgoztam, s mindenhova igyekeztem tenni. Próbáltam jó ember lenni, spórolni, meg ilyenek. Tudom, hogy ezt se hiszed el, vagy ez sem érdekel. Oké, akkor csak találj ki genyóbbnál genyóbb dolgokat rólam, ha ettől vagy boldogabb. Úgy is mindegy, mit mondok, nem? Azok után, hogy személyesen megkértelek ne adj oda semmit, mégis megtetted, ez mi? Csak próbáld meg ezt elképzelni, ha én tettem volna veled ilyent, csak egyszer...Sajnos odáig nem tudtam eljutni ebben a családban, hogy legalább

becsületből utána nézzenek az érdeken túli valóságnak is.Pedig az se lenne roszszabb, mint ez, ami van.

Jack

jun. 9.mégiscsak úton lenni, Ez jutott eszembe. Hol akarok én leülni, s minek? Kinek, miért, s mit akarok ott csinálni? Kertészkedni?

De hiszen az egész világ egy nagy kert. Főleg a fizikumom jut eszembe, most egy kicsit megijesztett. Végig kéne ezeket a dolgokat gondolni. Sok időm nincs. Itt van ez az egészségügy is. Az biztos, hogy orvoshoz is kell járnom. Az meg itt van, ez a legjobb, az biztos. Megmondta az a nyewyorki öregember. Aztán itt van az is, hogy mindenhol veszélyes. El lett baszva a világ, s főleg az amerikaiak baszták el. Amerikai útlevéllel nemis érdemes menni. Kell egy magyart szereznem. S hát két helyen kéne menni, otthon Európában, meg itt. Le, arra a spanyol részekre megint jajj. Szóval, mi marad? Itt az usa, Kanada, s kész. Az is valami. Otthon meg franca, olasz, spanyol, ja. Esetleg még le Bulgária fele? S hát kéne valami telephely, otthon is, itt is. Hogy milyen? S hogy ezért érdemes venni telket, minek? Hiszen arról volt szó, hogy egyfolytában menni kéne... Azt is végig kéne gondolni, hogy mik ennek a praktikus oldalai, s az is rengeteg idő, s munka, s utánajárás. Milyen camper, milyen hajó, vagy egyáltalán. Mert majd azt karbantartani kell. Mindig a bezártság volt a bajom, na most akkor ennek véget lehetne vetni. Előttem az egész világ, nem? Ennek az egésznek az imidzse, ja, valahogy nem szeretnék idióta életbe süppedni. De a másik véglet se lenne jó, amikor mint valami hivatásos sofőr, csak megyek s rovom az országutat. Messze elkerülve „Firenzét". S hát ezeket a kompromisszumokat a legnehezebb eltalálni. Mit nézzen meg az ember. De tudom én ezt, csak ezzel is foglalkozni kell, csak úgy, automatikusan nem megy. Nyilván a kultúra lenne a fontos. Nem kis világvégi csatamezők, ahol egy muskétás lehugyozott egy muskátlit. Hősiesen. Néztem a Heller Ágnest, s lenyűgözött a zsidó öregasszony. Azt hiszem a legnagyobb bajom az életben, hogy nem találtam egy intelligens nőt magamnak. Intelligenset meg okosat is. Talán az Imola az lett volna, ha van egy kis időnk összeszokni. Mondta is.. fenébe is. Azt mondta költözzek oda, s tartsam el magam, - amit, lehet meg is tudtam volna tenni. Sok mindentől megkíméltem volna magam. Nos, lementem a tengerpartra, de nem volt jó. Fáradt vagyok, lehet ez az ízületi buli, de amúgy is. Ez az egész bizonytalanság. Próbálok valamit kideríteni, de nem tudok. Mi van ezzel a válással. A házeladással semmi. S persze próbálom nyugtatni magam, hogy de hiszen nincs semmi baj, nyaralunk, meg ilyenek. De nagyon a természetem ellen van a semmittevés, csinálnék már valamit. Változatlanul nem tiszta mit, - talán ezért is nem mozdul semmi sehova? Amíg nem tudom mit akarok áll minden? Lehet. Elteltem megint attól a gondolattól, hogy világot járni, világot látni.

De félek is tőle, félek, mert már rozoga kezdek lenni, s azért az mégiscsak egy strapa. Amúgy, néha elmenni valahova, pár órára, az igen. De mondjuk fel tudnám kicsit srófolni magam, ha lefogynék, sportolnék, meg ilyenek. Ez az adum még megvan. Igen ám, de közben öregszem is, nem tudom ugyan milyen gyorsan. Mintha gyorsabban, mint kéne, vagy ahogy az idő múlása mutatja. Ez is olyan jó lenne, valójában erre várok, hogy valami jó történne, s abból tudnék valami kis erőt meríteni. Erőt a lefogyáshoz. Az egész nyilván egy fogyókúra mert most nincs mivel behejettesítenem. Ez az egyetlen „jó", micsoda silány hülyéség. De hát ez van. Majd csak lesz valami. Hú, hogy utálom ezeket a közhelyeket, jaj. Istenem, milyen jó lenne valakivel beszélgetni egy kicsit. Ez a barom zsidaja is, jól kibaszott velem. Miért egy ilyen barmot kaptam ki a fajtájából, ahol nyilvánvalóan vannak jobbak is, mint ez a Heller is. Lehet mégiscsak össze kéne szedni magam, s elmenni az öregekhez, hátha ott találnék valakit. Ja, holnap elmegyek. Szörnyű ez az egész. Pedig, ha nem történik semmi, a házügynök sem talál vevőt, akkor úgyis haza kell mennem. Most meg egy váratlan ötletből írtam egy levelet az Jillnek. Valahol ki kell engednem egy kis gőzt, ha nem akarok megbolondulni. Bár még így is jó esélyem van rá...

Jún. 9. Levél Jillnek: nem hisztizek, különösen nem ahhoz képest, amiben vagyok. de már ennél barmabb nem tudok lenni, bocsánat.

mi a heyzet, jó lenne tudni. szinte percről percre, óráról órára, próbálok valamit kitalálni, hogy ne bolonduljak meg, - már nem bírom itt ezt. nem tudok egy két négyzetméteres karton dobozban élni, amiben negyven fok van. hidd el minden leleményem előveszem, de hiába. fizikailag, lelkileg, testileg kész vagyok. hónapok, lassan évek óta nem beszéltem egy normális emberrel, az utóbbi hónapokban meg semmi, egy zárkában vagyok, betegen. mi történik itt? Mondjál valamit légyszíves, mi a fene van?

mire lehet itt számitani?

Jack

Véget ér ez az Amerika dolog itt...

jún. 10.Kint is elenyészik, de bent is kezd beállni. Eddig még úgy ahogy bizonytalankodtam, hezitáltam.

Bár már régóta el se mentem megnézni meg van e a telek még... S olyan groteszk kezd ez az egész lenni. S ez többnyire azt jelenti, - nálam – hogy vége. Ismerem magam. Amikor bent is megáll, vagy fagy a dolog. Amikor fényt kap, ahogy a Edit mindig mondta, akkor annyi. S hát valahol azt hiszem ez az emberi.

Mikor is az ember eljut oda, hogy a döntése mögé áll, s onnantól fogva nagy baj nem lehet, még akkor sem, ha amúgy nem jó. S tényleg lehetett volna úgy is, ja, hogy eladjuk, a sok sok mindent – őrületet, vért verítéket és könnyet – sovány kis milliókká váltjuk. Ezer tervet, elképzelést, üdvözülést, s megváltást találtam ki rá. Még másokat is belevettem, pedig azt talán már nem is kéne.

De nem megy. Eszmeileg többet ér, mint a piacon. Nekünk többet ér. S különösen nekem. De a két dolog, az összes többi vonatkozással, - piaci helyzet stb. – ez most nem megy. S lehet jósolni, de nem hiszem az az én dolgom kell legyen. Másé se. Harmincféle variáció van, s hogy éppen mi jön majd be, csak a Jóisten tudja.

De jól van ez így. Úgyhogy jövő héten, hétfőn hívom a Natalyát, s elkezdem a dolgot. Lesz mit csinálni.

Ez nem nyafogás, se a pénz se a cirkusz nem kell. Tudom nehéz ezt helyesen akár látni, akár megfogalmazni, de mindjárt az elején szeretném hangsúlyozni, hogy én nem valami hülyegyerekes nyafogást adok itt elő. Vagy egy idióta károgását, akinek megment a búrája, jódógában nem tudja mit csináljon, s két üldözött szegény nő családtagjának ezt kell örökkön hallgatnia.

Énnekem se a pénz, se az eladás, semmi ilyesmi nem kell, nem sürgős, nem hiányzik az életemből. Természetesen, ha nagy bölcsen elrulettezzük akkor majd valahol kell nekem is lennem, s amúgy is jár a részem. Ráadásul nem a fagyizóba szeretnék elrohanni, kurva nagy jódolgomból, amiben itt fetrengek. Nem nekem kéne ezt mondani, de miután az ég világon senkim sincs ezen a földön, na meg én tudom mi van velem, így mégiscsak nekem jut ez a groteszk szerep, hogy mások tudomására hozzam, én itt életveszélyben vagyok. Veszélyes, egészségtelen, káros körülmények között, s szó szerint az életem van kockára téve ezzel az egész ötlettel. Úgyhogy én nem csak úgy károgok itten, s mint egy idióta siettetlek benneteket. De mikor azt olvasom, hogy most majd kurva jó lesz, mert pünkösd van, hát tényleg elgondolkozom, hogy ki itt a normális. Olyan, mintha a falnak beszélnék. Tudom, hogy én is belegyeztem, csak szeretném, ha nem lenne itt félreértés, hozzáállást illetően. Amúgy, nem tudom mit lehetne még tenni. Sajnos ez nem egy tisztán üzleti ügy csak. Különösen nekem iszonyú fóbiaim vannak ezzel kapcsolatban, miután az anyám örökösen eladta a fedelet a fejünk fölül, az apám meg soha egyet nem teremtett fölé. Azt is tudom, hogy milyen sánta lovat árulni. Még egy cigánynak sem könnyű, s annak sem garantált. Hát akkor egy felhőjáró sokdiplomás családnak. Ráadásul nekem jó szar tapasztalataim vannak. Annak idején ott jól beletenyereltünk, mert annak volt valami iszonyú proli piaci értéke, minden szarsága ellenére. Ezt pontosan ismerem, mert egyszer mi is Pestről (Budafokról) Érdre mentünk lakni. Nos, ua, volt ez is, Kőbányáról Dányba. Ilyen fajta népvándorlás van. S egy külön, folytatásos szappanopera-dráma tárgya lehetne ahogy ez ment. Egy kőbányai panelba hátrahagyott, Györgyi szerű őrültanyuka, bőrdzsekiben, gyanús fotósállásában rákattant a valósnak vélt falusi

idillre, fölfogadott egy háromszázkilós kezdő házügynököt, akinek sürgősen gondoskodni kellett a négyszázkilós anyjáról, a kétszáz ötvenkilós, diabetikus, epilepsziás, s mozgássérült fiáról, úgyhogy jól bedobta magát, s valóban, pikk-pakk-pukk megvolt a deal. Mindenkit rádumált mindenre, s mindenki jól rábaszott, kivéve őt. Amúgy, én valóban felhívtam s fölfogadtam megszámlálhatatlan irodát. Aminek az lett a következménye, hogy a dagadt cégét kivéve senki sem csinált semmit, viszont a mai napig hiába próbálom lemondani a szolgáltatásaikat, s máig a tízezredik fenyegető s végrehajtó levelet küldik. Egyszerűen hiába minden arról, hogy a ház már rég elkelt. Szerencsére kunparaszt nevén van az egész. (amúgy ő hívta magát annak, nagy büszkén, ismerős, hm.) Azóta nem tudom mit történik otthon, mivel tetszik tudni nem ott élek. Se Siófokon se Budapesten nem ismerek senkit, akit lehetne erről informálni vagy mi. Híreket se nézek, újságot se olvasok, bótba se járok ott. Amúgy is babonás vagyok. Nem vicc, régen nem voltam ennyire, de ezügyben be kell ismernem itt tényleg megmehetett a búrám. Próbálom kisilabizálni, hogy is van ez, nem könnyű. Valahogy így lehet: A jobb féltekémbe van a gubanc. Namármost ez „amúgy" a mindennapi életben nem oly fontos fél, mert a piszlicsáré ügyeket, mint beszéd meg írás, a bal intézi. A jobb az csak úgy „nagyjából látja a világot. Persze az is tud pl. tájékozódni, időben és térben. Énekelni tud, beszélni nem, De annyi. Nos, ettől aztán fogalmam sincs hányadika van, milyen nap van, mennyi idő telt el mióta, mennyi idő van hátra, hol vagyok, miben, miért, s minek vagyok, csak azt tudom, hogy valami alapjában véve nagyon geci, s fatálisan nem jól van. Holisztikus, azt mondják. Egyik oldalon olyan könnyed lett minden, nem aggódok s így aztán nem is törődök szinte semmivel. S teljes kupleráj vesz körül, elvesztek, elfelejtek, összekeverek mindent. Látszólag jobb, de valójában egy sötét, irracionális félelem. S ki-be megy a kép, halvány emlékek kisértenek, mi lenne a jó, „tudom", hogy valami rohadtul nem stimmel, „tudom", hogy valamit nagyon kéne tenni, de fogalmam sincs, hogy mit, s hogy.

Azt is tudom, hogy valójában nem szabadna egyedül lennem, mert majd elüt valami. Leforrázom magam. Megráz az áram.

Vezetek, de nem szabadna, mert lépten nyomon azon kapom magam, hogy hú, majdnem. Pl. rendszeresen átmegyek járdaszigeteken, mert egyszerűen nem látom. Vagy nézem, csak nem látom, nem érdekel. Vagy piros lámpákon... Az biztos, hogy jó rábasztam öregségemre. De majd még vágom majd a fát magam alatt, s nézek hirdetőt, nem tudom. De próbáld meg megérteni, próbálj meg megérteni: minden pici kicsi hír, a semmiről is jobb, mint huszonnégy órát elmerülve lenni ebben az irracionalitásban. Én tudom, hogy nektek se jó. Nagyon nem is vagyok képes rágondolni, mert így is éppen elég lelkiismeret furdalásom van mindenért. Öngyilkos misszióra benevezni meg csak ártana, asszem. S nem azért mondom, hogy valaki sajnáljon, az sosem működött. Lassan belenyugszom, hogy a Jóisten engem ennyire élethossziglan magányra ítélt. S többször felmerül, hogy

nem is mondom, mert hogy úgyse érdekel senkit. Csak valahogy olyan nagyon gagyi lenne itten ismeretlenül s sutyiba egy sloziba belefulladni. Csak ezért beszélek róla, már semmi másért. Meg, úgy tűnik, valahogy a képhez hozzá tartozik.

Jack

jún. 12 s persze az egész egy hatalmas groteszk képtelenség..., mert miközben számtalan szempontból úgy élek, mint egy herceg...

azt eszem, amit akarok, akkor kelek, akkor fekszem, oda megyek, s akkor megyek amikor akarok, senkinek semmi elszámolóm sincs. De, ami mindennél is sokkal fontosabb, hogy azzal foglalkozom, amivel akarok. Nem is tudom, talán fölsorolni is nehéz. Hatosával szedem a lépcsőket..., úgy szívom magamba a kultúrát, mint a szomjas szikkadt aszott mező a záport. Zene, irodalom, képzőművészet, film, természettudományok, filozófia. Klimt, megy most éppen, a Malkovitsal. A Henry Miller örökké, kimeríthetetlen mi minden van ott. Tom Wolfe, Garrison Keillor, Legacy, most éppen Kína került elő újra, - négy pillére van a civilizációnak, ja. Locke. Teillhard de Chardin. Legújabb Dylan. Mark Twain és Whitman, Clinton ja a „komplikált" elnök. Szinte minden egyes pillanatban csinálok valamit. Evés közben is. Délutánonként megyek a beachre, a délutáni szieszta után, mikor még nagyon a hőség, s úszom egyet. Jó meleg már a víz. Aztán leülök s napozás közben hallgatom valamelyik hangoskönyvem. Rengeteg van, már nem is tudom követni hány, minden egyes alkalommal mikor valahova kell mennem, mint valami kiéhezett mókus töltöm fel az éléstáram, s hozom ki a filmeket, könyveket, cd-ket a környező városok könyvtáraiból. Most legutoljára tíz filmet hoztam ki.

Egyszerűen nem lehet győzni. Szinte csak minimális időt töltök az élet szükségleteivel. Néha túl sokat főzök, ebből mindig baj is van, s ki is dobok dolgokat, ami szörnyen bánt. De azt hiszem jól táplálkozom, túlzás is, persze. De inkább többet eszem, mint hogy ebben a szörnyű időszakban valamiben is hiányt szenvedjek. Jó dagadt is vagyok, majdhogynem kétszáznegyven pound. Ami nem tudom hány kiló.kb. százharminc. Szép nem? Ez ellen kell valamit tennem. Valami rettenet van is ezzel, mert rám különösen rosszul hatott a dohányzásról való leszokás. De azt hiszem, ezt meg fogom tudni oldani, nem lesz nehezebb, mint a bagó föladása. Ez biztos. Ezzel még mindig komoly csatáim vannak, úgy megkívánom, majd meg szakadok, különösen, ha látom valaki cigizik egy filmben. S hát nem tudom meddig tart még ez az abnormálisan kitüntetett állapot. De tényleg nem tudom mi mást tudnék csinálni. Mint mindig mindent ezt is nagyon intenzíven csinálom. S az a fájdalmasan szép illúzióm van, hogy végső soron nem hajasztok el semmit fontosat. Nem semmit, de semmi fontosat. Amúgy, minden

nem lehet tökéletes. Szóval, a lényeg az, hogy iszonyú sebességgel tömőm be a lukakat. Addig amíg van mit tennem minden oké. Amíg nem futok ki a lehetőségekből, amíg nem lesz belőle körbe körbe járás, ismétlés vagy időpocsékolás. Mondanom se kell, hogy néha iszonyú leleményesség kell, mert olykor úgy tűnik, kész, vége, nincs mit tenni. S abba beleőrülnék. De aztán újra gondolom, rendezem, alakítom a dolgokat, s megint van mit tenni. Ettől az egytől élek. S ezért hisztizek, nehogy kifussak a lehetőségektől, mielőtt valódi változás jönne. Néha azt is gondolom, utólag, hogy de hát mennyi minden részlet jött elő, mennyi mindent tettem helyére, pótoltam be, amiről azt hittem már végeztem velük, s sokszor azt is gondolom, hogy de hiszem ezért nem megy előrébb ez az egész. De nyilván az igazság a kettő között van. Nos, nézem tovább a Klimt. A Malkovits játssza, s mint mindig, most se normális.

Magyarázat egy barom zsidó ügyvédnek

Sir,

Below by the advice of my attorney I referring to the letter, I received from you, about a Marital Settlement agreement between my wife and me.

As I already mentioned during the telephone conversation on May 9. Our marriage is out of ordinary in a way, because it is involved emígration. In the hierarchy of our legal matters, as an emígration issue considered such a higher priority to pay attention to, and take care of. My wife is a Hungarian, and I took the responsibility and sponsored her, so she could enter, and stay in the United States.

Unfortunately she unlawfully alienated me of all our common legal papers and my personal documents in 2010 Oct. 15, since then she denied the access to them through our mediator evey time I ask for. Therefore I can not make any decision before I repossessed them.

If you would provide me with a copy, then I can certainly make the next step to resolve this issue.

In any case, we will notify the Emígration and Naturalization Authorities, and the

American embassy in Budapest Hungary.

Joseph A. Sochet, Esq.

3293 Fruitville Road, Unit 101

Sarasota, Florida 3237

Tel: 91/60-910

Cel: 813/3-0529

Fax: 91/60-911

CONFIDENTIALITY STATEMENT:

The information contained in this message may be privileged, confidential, and protected from disclosure. If you are not the intended recipient, or an employee, or agent responsible for delivering this message to the intended recipient, you are hereby notified that any dissemination, distribution, or copying of this communication is strictly prohibited. If you have received this communication in error, please notify us immediately by replying to the message and deleting from your computer.

címzett: saját magam

Találtam egy orosz ügyvédnőt, fiatal, remélem nem ver át. Van engedélye, azt megnéztem.

Adtam neki két kilót, kérte…Mondtam neki vállalja el, azt mondta, jó. Az előtt írtam neki, hogy hova írjon. Még nem irt, de szerintem lejárt a munkaidő. Voltam az alvós helyen is, majd küldik a masinát. Jelentkezett az Elena, egy lépéssel ezzel is előre. Meglássuk.

Hatvanegyedik születésnapom

A Jóisten könnyű álmot adott, S egy kismadár szép énekével felköszöntött. Aztán vártam mi lesz még, péntek, tizenharmadika óta várom, akkor volt az Jill születésnapja..., felköszöntöttem. Majd viszonzásul ő is engem. Mondtam neki „azért" boldog születésnapot, s ugyanazt – írta nekem...Mindenesetre aznap óvatosan vezettem. Aztán elkövettem az első „bűnt, - elmentem a kínaiba. Amúgy is, léha vagyok, szórom a pénzt, link vagyok, nem csinálok semmit, se nem tornászom, se nem olvasok, se nem írok, se nem semmi. Csak álmodozom itt, s a nagy a pofám. Nőket is igyekszem hülyiteni, pedig hányszor megfogadtam, hogy nyugton leszek, legalább is egyelőre, de nem. S itt vannak ezek a véletlenek, amiket mind igyekszem a magam oldalára fordítani, miért is ne, nem? Ha liba, legyen kövér. Egyik este, mint valami szent, lementem a beachre, hűvösebb este drámai felhőkkel, mikor is mind a két „nőmmel" találkoztam, egymás után. Először a debella Debra jött, egy nagy öreg, hullószőrű kutyával. S megörült nekem meglepetését s zavarát álcázva, s most nem tévesztettük el egymást, mint a múltkor. S a tekintetéből olvasva tetszhettem neki, most így, előnyösebb oldalamat mutatva, ruhába rejtett hibáimmal. „hívlak ám majd" – mondta. Igen? Kérdeztem asszem elég ernyetegen, mert valójában rohadtul nem érdekelt már az egész, sőt. Igazándiból nem is szeretném, ha hívna. De azt igen, hogy nyomasza az egész, mert azt azért megérdemlem. Tényleg, ezen a fucken világegyetemen mindenki boldog, kap valamit, csak én nem. Mint egy rohadt piszkos kutya. S aztán már rég este volt. Kinéztem, akár el is indulhatnék haza már. De valami visszatartott, olyan szép volt az este. S elkezdtem még fényképeket csinálni a hídról, a pecásokról, a drámai felhőkről. Ilyenekről. Aztán elindultam a kocsi felé, mikor

is ki jön szembe, hát a vadnőm. S hát ez meg szép ám. Jajj, mindig megráz. S hát mondom neki, hogy mindig leszar, mi van? Miért nincs rám ideje? S hát kiemeli, hogy ne izguljak, mindig találkozunk, nem? Hát ja. Olyan jót beszélgettünk, nem volt jó? De. S lehet félreértettem, mert hogy olyan kedves volt velem…Ja, elő szokott fordulni, van, aki ezt félreérti. S hát tényleg mondta, van valakije, pasi, s most is megismételte. De mondta, hogy most oké, üljünk még le.S egy elég jót beszélgettünk a spiritről. Az agybajunkról, meg ilyenekről. Mondtam neki, hogy vele szeretnék lenni, ja. Nem mindegy? S vettem egy üveg olcsó, Smirnoff whiskyt is. Az alvós, 17-i eredmény hirdetés napja előtti este. De nem volt semmi, végül is. S beittam, semmire sem emlékeztem, annyira. S nemi is volt jó. S lehet nem mondani, hogy mindezt az elszenvedett stressz hatására, menekülés a szörnyű helyzetem, valóságom elől, meg ilyenek. A lényeg, hogy bódult hülyeségemben, lehajolva a hűtőhöz, hogy kivegyem a juicet, véletlenül az alsó ajtó helyett fölsőt rántottam föl, - nyitottam ki, s teljes erővel pofámbasztam magam, azaz orron, azaz az alsó sarka végiszánotta az orromat. S tudtam, rögtön tudtam, hogy nahát ez az, erre vártam, ennek kellett történnie. Ömlött a vér az orromból...Még csodálkoztam is, hogy na de hát egyszerre félek, meg rohadt óvatos vagyok, mi történhet? Mit érzek, mit sejtek? Vagy csak perverzül magamra rántom a sorsot? Gyanús az egész. S hát egy iszonyú ronda seb lett belőle. Úgyhogy ezzel aztán végképp még az utcára se lehet menni. Olyan, mintha valaki orrbabaszott volna. Szörnyű. S hát ugye az jött le, hogy ha azt meg is oldom – hogy más ne bánthasson, kívülről ne érjen semmi, hát még mindig itt vagyok én, majd én kibaszok saját magammal. A tanuló kurzus soha véget nem ér.

S persze, közben itt van ez a Dominik, ez még egy barom. S egyfolytában elemzem, analizálom, hasonlítom magunkat. Mintha ennek lenne valami értelme. Egy milliomos faszt. Egy francia. Egy évvel fiatalabb vagyok. De már egy év óta tudom, hogy ezzel itt nem lehet faszozni. Jó ez? Ilyen a normális világ? Ennek van igaza, s le az ilyen soviniszta, beképzelt, hülye alfamalekkel? Megint egy férfi, aki rábaszott a saját faszára. Lehet túl nagy van neki, s mindenáron használni, mutogatni akarja. Állítólag üldözte azt a nyomorult – harminckétéves afrikai nőt. Meg akarta mutatni milyen nagy legény? Vagy csak egy egzotikus trófeát akart? a kalapjára? Nos, én már addigra túl voltam a magam rémtörténetén, mikre képes ez a csodás hely. Meg áll az ember esze. Jól kiderül mi is az, amiért idejöttem. Fél évszázad múlva. Miért nem erről beszélt az a nő Latinán? Nyilván nem tudta. Most tudja meg a világ, elég csűrcsavarral. Egy francián, naná, keresztül. Mert így majd kijön, senki sem fogja eltéveszteni. S ha tehetném, gondoltam, ezzel lehetne vigasztalni ezt a faszt, elmondani, milyen egyedi eset ő, s hogy micsoda katarzist zúdított. Mi, világbank főnököcskének lenni. Nem, világbotrányt csinálni, felforgatni mindent. Kiborítani a bilit, na ettől lesz a nagykönyvbe beírva? S amúgy is, fordul bennem ez a dolog. Előbb utóbb elő lesz véve a diplomáciai védettsége. Csak most még kicsit mutatja, milyen fasza gyerek ő.

Jó sok háj lehet egy ilyen francia dandyn, hogy ilyen nehezen olvad a bizony elég kemény amerikai jailen. Jan van jan. Ha. S hát az is előjön, hogy na ne, még mindig én vagyok a legnagyobb szarban, s még csak nem is tudja senki. Nahát ez az. S itt a seb az orromon. Még beljebb s lejjebb lettem zárva. De legalább irt az orosz csaj, hogy csinálja. Mert már beszartam, attól is, hogy átvágott, s közben meg ellenem a szemét összeesküvés odakünn.

Felköszöntött a Váczi, s a szemét nem mondta meg, kitől tudta, hogy születésnapom van. Remélem az Jilltől. Remélem...Írtam ezt neki, de biztosan nem mond rá semmit.

Eszméletlen micsoda egy rohadt képmutató világ ez. Várakozni a száműzetésben.

S itt van ez a sokféle bölcs hang, biztos van vagy tíz, s mind mást mond. S próbálják megmondani, hogy mi az ábra. De nekem még okosabbnak kéne lennem, s még jobban tudni, mi az ábra. De hát persze ilyen nincs. Úgyhogy inkább csak valahogy ki vagyok ugrásra készen, esésre készen, pattanásra és pukkanásra készen, kezemnél, hajamnál, lábamnál fogva feszítve, egy szűrő, egy háló, felfogni a belőlem s belém záporzó részecskéket, földrésznyi sziklákat, meteorokat., hogy majd, ha eldől, ha valami eldől, akkor hogyan, és hova, de nem, inkább még mielőtt, valamivel előbb, lehetőleg előbb, jó lenne nem utóbb, később, s aztán tenni, amit kell, pont azt, a mit? Szóval itt van ez a hétpróbás dörzsölt, átélt, megrágott, gyötrelmes álmoktól csapzott, véres és nyálas megannyi előérzés, előtudat, előtanulmány, amit a legjobb tapasztalat szerint mindig kidob az ember, gyorsan, mint kezdő tűzvészt eltapos, elhajít, elfelejt, s ott már utólag, legtöbbször említést sem érdemel, sőt, teljes tabu még a tabuja is tabu, s sose derül ki, mi értelme volt. De most még múltba lóg a jelen otromba teste, ujjai kékek a most peremén, de hüllő zsigerei, átlátszó kékeszöld csillámoktól foszforeszkálva a voltba nyúlnak. S hiába, nem lehet az idő irgalmatlan választóvonalait semerre átugrani. Képzeletben ja, úgy ugrálhat az ember, mint a bolha. Mint a bolha. De annyi. S majd eljön a valóság rettenetes s irgalmatlan bakancsával, a megmozdul az idő hatalmas gépezete. Mikor megtudja az ember, hogy megy Amerikába. Meg mikor eldöntötte, hogy végleg otthagyja, s szégyenszemre mégiscsak visszamegy, még ötször, oda-vissza.

S onnantól fogva, ahh, valami egészen más történik. De az, ami visszamarad ebből az emlék, az élmény, az a halál, az a folyamatos pállott, hányásszagú, könyörtelen pangás, az, mint végtelen, sohasem gyógyuló seb, fájón élő emlékeztetés a lét űrjeire: ahol a valami működik, de nem él, ahol él, csak nem tudja, ahol tudja, de nem eléggé, vagy már visszaolvad, a tudattalanság igénytelenségébe, mint a hópehely, de most még mint a mindent kitöltő Ember-Idő, megmarad. Mindegy mi történik utána, még majd milyen ablakok jönnek, de ez lesz, amin keresztül rajtuk kinézel. Itt van az, mikor az ember megállítja az idő csúszkáját,

mikor a lét nekünk felmagaslik, s előtérbe nyomul. Mindama nagy és könnyelműen hátradobott pillanatban, mikor azt hittük egy egész metropoliszban gyúlt ki a fény, pedig csak egy eperbe haraptunk, a fény kiterjedésére szemhéjunkon, ahogy hagytuk elterjedni elménk egén vagy a vizek rangjára ocsúdva, tőlük felemelve, bennük megmerülve. Ennek, s ebben kéne élni, s persze nem lehet. Nem lehet, mert rögtön holnap lesz, meg tegnap. Pedig minden ott történt, történik, csatolgatja fel apránként létét magára az ember, Mint végül itt, száműzetésekben, a rettenetes s sorsdöntő levésben létezik az ember. Amúgy meg csak él. A születés és – nyilván- szülés közben, a szülőszoba ajtaja előtt, eredmény és ítélethirdetéskor, kóreset ismertetésekor, meg a halálélményekben. Akkor valami egészen másképp van. De most még csak a hajókra várunk. Csak messze a szél keringőzik a tenger bálna hátán. Sehol egy kagyló, egy csiga lakható háza, Sehol egy lélek.

A dantei életút felén, egy el nem küldött részlet:

Ámerikába indultam, -meggyőzött az az új világ, felizgatott- meghódítani, - s nem azért, mert most aztán nincs egy otthonom, akár a legtágabb értelemben is, s. A semmiből Azt Is megcsináltam, - visszamenőleg - öreg földemen. – akár haza is mehetnék? Ehelyett egy fa odvába, valakik kényéért vergődők itt, "'ingyen," ahogy még ezt is kibuliztam. Egy biztos, a családom soha egy fillért nem áldozott rám. S netán valaki mindenestül tudja azt, egy igazi európainak ez mind mit is jelent. De legyen az akármi is, én biztos, nem ezért jöttem ide, ilyen messzire..., s élek évtizedek óta egyedül, minden megpróbáltatást magamra vállalva, s mindezt, kiderült, semmiért. Hiába minden hiszti, hiába vagyok pár centire a teles katasztrófától, hiába vagyok pár pillanatra a megbolondulástól, ez mind nem számít, ez mind nem érdekes. Senkit sem érdekel, halál nyugodtan bármelyik pillanatban megdögölhetek. De az egy hirtelen jó dolog lenne, de ráadásul itt egy lassú döglődésről van szó. De legalább bűnös lennék. S oké, nem vagyok teljesen ártatlan, de mert elloptam egy csokit a trafikból, ezért miért kaptam életfogytiglan kényszermunkát, szigorított börtönt, ezt nem tudom. Na, ez a helyzet. Nem történik semmi, furcsa módon a pacuka ügyvédje hallgat, s nem válaszol az enyémnek. Valami bűzlik, eddig olyan sürgős volt. Azért, mert kértem dolgokat? Remélem van valami értelme, hogy felfogadtam ezt a russin nőt. Gyorsan, s végérvényesen tisztázódik és lezárul ez a genya ügy. Na, pihegek egy kicsit.

Jun. 12. Rohanni vagy megfontolni?

Már éjszaka is eszembe jutott: hol lehet a title-ja a campernek briftasnimba nincs, abba már lassan semmi sincs. De hol van? Fogalmam se volt. Azzal kezdtem, hogy teljesen átpakoltam az ágyam, mert hogy ha jön valaki, meg amúgy is. Iszonyú. Tényleg olyan, mint egy idiótáé. Akinek hiányzik egy kereke, s még alapvető dolgokat se tud elrendezni. Én, aki miket megoldott, tervezett, kivitelezett. A szép és jóérzésekről már nem is beszélve. Valahogy bele vagyok ragadva

ebbe az ideiglenesbe. Éppen elég időmet és energiámat vesztegettem már, mintsem még ezt is, de én fázok rá. A lényeg az, hogy mindent szépen újra csináltam, egész jó lett, de a tulajdonosi lapot nem találtam. Kipakoltam a fönti polcokat, semmi. S aztán megtaláltam a szélvédőben. Este már néztem, nem volt. A vicc az, hogy tudtam felületesen csináltam, mégsem néztem újra. Na meg sötétben...Van valami megmagyarázhatatlan makacsság a dologok mögött, érhetetlen. Mikor az ember saját magával akadékoskodik. S persze rémlátomásaim vannak, olyan két óránként, talán ez is a baj. Hogy összeesküvés van, s nagyon rá fogok baszni. Aztán jön a végeérhetetlen ön-győzködés, hogy az nem lehet, s hogy nekem van igazam. Valaki nekem tartozik, s nem fordítva.

De akkor mi történik? Valami nagyon egyszerű dolog, meg bonyolítom?

Rémisztő az egész, nehézkesen fogok hozzá, de lassan kimozdulnak a dolog a holtpontról. Bénázva pakolgatok, mikor eszembe jut, hogy nincs tulajdoni lapom a vanhez. Fogalmam sincs hol van, hova lett. Egyáltalán visszakerült az hozzám? Vagy eltűnt a hajóéval együtt. Mindegy, elrohantam, s nagy nehezen, mindenféle akadékoskodás után 85 dollárért csináltattam egy újat. Aztán ugyananynyiért vettem egy akkumulátort is. Kurvára megy a pénz, az biztos. Aztán hazafelé eszembe jutott, hogy fogalmam sincs milyen sorrendben meg hogy csináljam az egészet. Előbb mit adjak el? A kocsit vagy a campert? Aztán eszembe jutott, hogy az elenne a megoldás, hogy a Jennyéknél lakhatnék amíg a kocsi elkel, meg a jegy, meg repülhetek. Ha egyáltalán léteznek még, s befogadnak. Néha totál pánikot kapok, hogy sikerül eladni mindent. Főleg a campert. De a kocsi is szarakodik elég rendesen. Vettem egy demizson bort, vettem, lefeküdtem. Nem akaródzik megírni a hirdetést a Craiglisthez. Azért szarakszom. De aztán fölkelve elindulta elhordani a szemetet. Iszonyúan utálom csinálni. Valahogy meg kéne már szabadulni ezektől a piszkos ügyletektől, de tényleg. Hazajőve aztán nagy nehezen megírtam s fölraktam a hirdetést. 2100kezdetnek, aztán meglátjuk. Jó lenne, ha az aksi ára visszajönne. Kell vennem telefonidőt is. Az előbb fújtam be egy hatalmas kakarucsot. Egy őrület ez az egész. Kínt iszonyú, pokoli a hőség. Egyfolytában meg a kondi, s épen, hogy csak. Most kezd valahogy lehűlni. Emiatt is rettegek. Nem fizettem lakbért se, villanyszámlát se. Nem tudom mi lesz ebből. Na mindegy, holnap feladom a kosi hirdetést is. S rágjuk a körmünk. Holnap kell kérni az utolsó lóvét is, remélem azzal nincs baj. 13.-a szerda délután van. Ma hajnalban lett feltéve a hirdetés. Eddig senki nem hívott. Vittem öreg aksit a Walmartba, visszakaptam kilenc valamennyit. Nem vettem semmit. Aztán elmentem – kínomban a Billhez, mondtam neki mi van, biztatott. De semminek semmi értelme. Meglátjuk. Reggel beteszem az aksit, meg kipróbálom indul e. Jó marha ideges vagyok. Valójában az is eszembe jutott, hogy akár nyugis is lehetnék, de nem. A pénz miatt. Ha maradok csak fogyni fog. Az meg nem jó. Soha nem számoltam ki mi a különbség, nem is tudom. Biztos otthon is leszenek költségek, számlák, tüzelő. Valamit a házzal is kéne itt-ott csinálni, az biztos. Na meg

a kaja. Az Jill változatlanul You tubos videokat küld, Tom Waits Jersey görl-ét, hm. Meg valami kinek a kommentját, hogy hát az ilyen olyan kapcsolata után is még mindig tud álmodni, köszönet a Tomnak. Mi ez? Én is tudjak? De hát tudok. Aztán küldött valamit, hogy a két félteke meg a dominancia az agynál nem is annyira. Ez is Biztatás akart lenni? Lehet. Az a baj, hogy igencsak szkeptikus lettem. Azzá tettek, s persze ideiglenesen, de igen, most az vagyok. Amíg haza nem érek, az biztos. Néha ez teljesen valószínűtlennek tűnik, a legvalószínűtlenebb dolognak a világon. Van ilyen. Mindegy, itt várok, s guta kerülget. Mi a faszt csinálok én itt? Kéne egy kicsit tornászni...Úgy tűnik, mintha fogytam volna két kilót. Mint egy őrült úgy nyomatom, s alig valami. Látszani nem látszik, az biztos. Enni is alig eszem. Jó tornászok.

jún. 15 levélváltás az Elenával a házeladásról

Jack! Az én véleményem a következő: Számodra a biztos pont a házatok, ahol fele arányú tulajdonjogod van. Ott van. Ki kell alakítani azt a használati megállapodást, meg kell egyezni a költségekben és van hol laknod. Nem kell egymással szívózni, mindenki élje a maga életét és ne kukkoljon a másikéba. Kár elsietni az eladást. Tehát no problem, nyugodtan haza tudsz jönni. A nyugdíjadból meg tudod fizetni a fele villanyt, gázt, internetet, vizet. Ez nálam kb. havi 25 ezer ft. Ha ennél több a nyugdíjad, akkor az a megélhetés. Nem helyes, hol akárhol csövezz és ilyen gondolatokat táplálj. Akár tetszik Jillnek, akár nem, jogod van a felében lakni, hacsak össze nem verekedtek és ezért nem lakhatsz otthon. Gombold újra a kabátot. Nem kell egymással foglalkoznotok és kész. Mindenképpen haza kell ahhoz jönnöd, hogy lásd mi van. Havi százezerből meg lehet élni szerényen, ha több van tudsz kocsit is tartani. Válni itthon is lehet. Minden papírt magyarra le kell fordítani, ha bizonyítani akarsz. Megoldható. Én amiben tudlak segítelek, de nálam is elég nagy a szar, de ez hosszú és bonyolult, majd szóban. Most a legszarabb az ingatlanár, azért nem tudom mi sürgeti annyira az eladást. Ha majd itthon leszel, akkor lehet keresgélni, de megfelelő vevőt és nem azt, akit lasszóval fogsz és alsó hangon elkótyavetyélitek azt a jó és különleges fekvésű ingatlant. Szerintem gyere haza, aztán majd akkor lehet a döntéseket meghozni. Légy észnél, ez az egy vagyonod van! Puszka

Az én válaszom:

fantasztikus. asszem már kellett nekem ez a kis vérátömlesztés. túlságosan belekeveredtem itt mindenbe. pontosabban az Jill, meg netán a családom többi része belekevert. éppen nekifogtam, hogy beterítsem az ottani köztereket a hátunk eladásának reklámjával: aki kapja marja. azt hiszem, hogy nyakig vannak a kalamajkában, sok számla nincs kifizetve, s arról álmodoztak, hogy majd pikkpakk pukk. de valójában - mint általában ez lenni szokott, rossz tanácsadók vannak köröttük. s senki sem beszámítható. Egy másik szempontból meg már régóta

azt gondolom, hogy ottan az ördög költözött be. halál komolyan. Először is az Jillbe, s rajta keresztül meg a gyerekbe. másképp nem tudom megmagyarázni a dolgokat.

egy példa:

találtam egy jó rendezőtől egy jó filmet, s írom neki nagy lelkesen. s hogy melyik változatot kéne keresni, meg ha nem sikerül akkor én itt megpróbálom fölvenni, bár az nem könnyű. erre vissza írja, hogy "ó, hát azt ő ismeri, meg van, már régóta, s nem csak az a filmje, hanem az össze többi is tőle. a Borisz szerezte..."hát baszódjanak meg. S ez mindig így volt. Én mindig minden pillanatomban arra gondoltam, hogyan lehetne nekik jobb. a válás után is, amikor mással voltam, akkor is. miközben ők "elfelejtettek húsvétkor felhívni. egyszerűen fölfoghatatlan nekem az ilyen genyóság.na mindegy, csak mondom, ez volt a legutolsó. az az igazság, hogy jó lett volna kihagyni a konfrontálódást, senkinek sem hiányzik. de úgy tűnik, hogy nem az a helyzet van otthon Magyarországon, hogy valaki csak könnyedén vesz egy ilyent. hiába jó, hiába lehetőség, mégiscsak körülveszi egy lemaradott falusi környezet, amitől mindenki fél. ilyenek. S amúgy is, azt gondolom, mondtam is az Jillnek, hogy szerintem a Jóisten se akarja, hogy eladjuk. Drága vagy hogy törődsz velem, már nagyon kezdtem lefele csúszni. Intézem a dolgaim. Pusz

Jack

amúgy, pont nekiálltam volna mindenkinek elküldeni a hirdetést. Az utolsó pillanatban jött ez. De amúgy nem tudom. Iszonyú éjszakám volt, százszor ébredtem föl. Most vettem észre, hogy napról napra őszülök, ilyen még nem volt. Százszor ébredtem föl, pokoli a hőség. El kell innen mennem. Míg nem késő. S az se lesz olyan egyszerű. Millió dolgot kell elintézni.

Jun. 15 első kis megkönnyebbülés

Hosszú hosszú hónapok, - évek? – óta.

Mondom az Jillnek, hogy megyek haza. Hú, piszkosul föl volt háborodva.

Meg hogy az nem lehet, képtelenség. Aztán mondta, hogy nehogy rendetlenül menjek haza. Mintha az anyját hallottam volna. Vagy az apját.De igaza is van, én is gondoltam rá. A válás, meg a nyugdíjam legen rendbe, mondta. De ami a lényeg: arra igyekezett megkérni, hogy még három hónapig bírjam ki. Mert akkor az Sandra elmegy – valahova, ami egy jó hír. Ez volt a legnagyobb rettegésem, hogy az a lány ott fog megöregedni. Ily módon aztán én is fellélegezhettem a dologban, egyrészt az idő miatt, másrészt, hátha van valami esély arra is, hogy megmarad a ház. Én valahogy majd csak elleszek A Jillel. S azóta is gondolkodom. S egyre nehezebb föladni azt a hirdetést. A rohadt életbe. Na mindegy. Ez

se esz könnyű. Hát, nem tudom mi lesz ebből, hogy bírom, mit s meddig. Látszólag nincs semmi bajom. De, amikor a morális tartalmára gondolok a dolgoknak, elrémülök. Hogyan lettem én ennyire szar? s nyilvánvaló hibáim ellenére újra és újra az Jillnél lukadok ki, mármint, hogy mindezt neki köszönhetem. S valóban, tíszer operálták, s hát ahogy mindig mondja is, súlyos higiéniai problémái vannak, azzal kell élnie. Így aztán felmerül a kérdés: hogyan lehet valakit ilyen körülmények között hibáztatni. Pedig nyilván lehet. Azaz, ha valamennyire is objektívan nézzük ezt a dolgot, máris létrejön az a hangsúlyeltolódás, ami felmentést ad. S valaki megkérdezhetné: miért annyira fontos nekem az? De hát erre könnyű a válasz. Egész életemben jó akartam lenni, igaz, becsületes, őszinte. S totál meggyőződésem, hogy lényegében így is éltem. Ugyanakkor pont a fordítottja van itt előadva, ami mintha tönkre akarná tenni mindazt, amit az ember életében csinált. S lehet, még ráadásul, hogy soha nem is sikerül bebizonyítani az ellenkezőjét, azaz azt, ami igaz. S lehet erre azt mondani, hogy na dehát kit érdekel ez? Ugyanúgy, mint a hírnév ez is elmúlik hirtelen. De hát az embert nem lehet az örökkévalósággal mérni, ahhoz túl rövid ideig él. S valahogy a dolog oda vissza hat. Ez az egyik. A másik, amiről soha senki sem beszél: mennyire fontos az amit az ember a családja felemelkedéséért tesz, micsoda különbség lehet. Így aztán ez válik a lényeggé, nem véletlenül.

Jun. 16.Megláttam a fényt a alagút végén, hosszú, hosszú...

Megláttam a fényt az alagút végén, hosszú hosszú évek óta először. Hány éve is? Mióta az Jill beteg?

Az is, de hát meg volt ez az egész rendesen tarkítva. Most nem akarok itt egy nekrológot írni. Csak annyit, hogy ez az egész, hogy majd, hogy fogok élni mindebben, mindezzel, a betegséggel, A Jillel, a gyerekekkel,

Hogy mi lesz ezzel a pénztelenséggel, Az építkezéssel, a hazaköltözéssel, majd külön szakadással, s hogy fogok e tudni egy társat találni magamnak, valakit, aki segít megmenteni Kötcsét, aztán mindenáron megadok, e, vagy máshova megyek, ide, Amerikába? Olyan furcsa ez az egész, megtaláltam ezt a Henry Millert, mint az alteregómat. Az egész végeérhetetlen kínlódása, ahogy fizikailag és pszichikailag is próbálkozik kiszakadni a rohadt világ elképesztő nyomora elől, változó optimizmussal, de töretlen hittel, leleménnyel. Alkalmazkodó képességgel, végül is győzedelmeskedve. Sohasem igazán győzve, - azért az is ott van. Az egész keserves út érvénytelensége, hogy sosincs teljes győzelem, nincs egy ember, aki mindent megkapott, megszerezett. S hogy is volt ez a felismerés? Hogy nem az a lényeg mekkora, csak kerek legyen", nem? Hát itt van, már tudjuk mekkora nem lesz, már tudjuk, amit tudni lehet, már mindent tudunk. Tehát akkor csináljunk egy kis kereket. Nos, innentől fogva értelmetlen már a falakat s kapukat döngetni a válaszért, hogy hol, meg mit meg mikor stb. Két dolog történt, két dolog adott valami körvonalat az egésznek: Az egyik mikor az Jill azt mondta,

hogy „adjál még három hónapot, amíg az Sandra elmegy", A másik: Hogy tegnap jött a levél, hogy mégiscsak válunk.

Ez a válás végül is pontot tesz valamire, valószínű nem kisebb dologra, mint Amerikára. (csak úgy mellékesen eszembe jutott, hogy a várttal, s reméltél ellentétben azért közel sem volt olyan frappáns és természetes az Henri útja, s döbbenettel fedezem fel, hogy micsoda egy rohadt szörnyű tumultus volt az egész. Azabb, mint az enyém. S el is kezdtem fölvenni ill. Letölteni mindent tőle, hogy a végére járjak, meglegyen, mert az hiszem, hogy tanulni lehet belőle. Választ ad millió és millió kérdésre, amire hiába kerestem a választ. Rajta kívül én vagyok az egyetlen, aki elég hasonlóan látja, érzékeli, s éli meg a világot, s így aztán nem az van, mint az egyszeri hallgatóságnál, hogy fingja sincs miről beszélek. Na nem, az Henri, él, s majd mindenre választ tud adni. Okos, kurva okos. S hát, annál is sokkal több, intelligens, egy holy man. S nagyon úgy néz ki, hogy ő lesz az én nagy tanitómesterem. Akár milyen furcsa, hiszen különbözünk is, elég szépen. Szóval, visszatérve a nagy naphoz, mához, új éltet kezdünk. Nincs további kifogás. legfontosabb, most, hogy „a falhoz értünk, s megvetettük a hátunkat", hogy ugyan egy fordított úton, de tegyünk valamit „sovány hiéna magunkért". Fordított, mert ott ugyan az van, hogy „I going to fetten My self", itt meg fogyásról van szó. Ja, le kell fogynom, mával kezdődik a fogyókúra. Csináltam is képeket undoritó magamról. Egyszerűen hányás. S persze a dolog lényege az volt, hogy addig, mit nem tudom mi lesz, mi van, csak rezerváljam magam a jóltápláltságba, adjam meg a testemnek, ami kell. Hát, el is szaladt a ló. Rájátszott a dohányzásról leszokás, pont találtam egy odaillő passzust, miszerint az agyam a kalóriaégetést is lekapcsolta, nagy ügyesen. Van, akinél így van. Áttételesen ezt tudtuk, de most már konkrétan is, orvosilag igazoltan. A ki tudja. Aludni nem tudok, hátha ez is majd segít. Nagy óvatosan elkezdek tornászni is. S hát az evés, valami diétát kell kitalálnom, tudományosat. Igazándiból koplalás lesz, koplalhatnék is akár, de azért ésszel, mert hogy még mindig jó lenne normálisan öregedni, ez nem olyan egyszerű. Hatvan egy elmúltam, Jézusom. S hát, van pár hónapom, úgy tűnik. Ez elég is, ez jó. Máris könnyebbnek érzem testem lelkem. Végül is tisztáztam – megannyi kalandos nőzésen keresztül a dolgokat, először éltemben van jövedelmem, van egy fél házam, szabad és független lehetek s más nem is kell. Haladunk. Ó, mi minden is van emögött...Valahogy győztesen kell kikerülnöm. Ha van végzet, hát ez kell legyen az enyém. Amúgy iszonyú sok a dolgom. Elképzelni sem tudom, mások, hogy csinálják, mikor jól csinálják. Hallottam ilyenekről. Akik mindenben előrehaladottak. Elősör is már most, jelenlegi állapotában is egy hatalmas kupi az életem. S még csak nem is írok. Valamiért, - ezt jó lenne kihagyni – de rettegek attól, hogy egyszer csak majd megérkezem Nihiliába, ahol nincs semmi. Se könyv, se film, se zene, se senki. S nem félek, mint a Pascal embere, hogy nem lesz mit csinálni az üres szobában, na attól nem – bááár, ezzel is vigyázni kell, kéne. Mindenesetre, mint egy idióta gyűjtöm itt a dolgokat az Internetről, attól

rettegve, hogy majd egyszer csak valamiért eltűnik. Cenzúra, kapuadó, forradalom, vagy világégés okából. Mondjuk az utóbbinál felmerül, hogy s s én mit remélek? Nem tudom, az egyetlen érvem, hogy mindenféle megszorításokat látok, minden pénzforrássá válik, s az a sok „véletlenül „fönt levő anyag, majd fizetőssé válik egy szép napon. S hát végül is nem olyan sok, de pár dologra szükségem van. Még egy kicsi ez-az. Zene, irodalom, tudás. S ez iszonyú sok idő! Erről beszélek. Itt van fényképezés. Azért kellenek a képek, mert azok segítségével könnyebben emlékezek dolgokra. Mert amúgy elég löttyedt lettem, vigyázat! Ez a diétázás is sok idő lesz. A tornászás is. Föl kéne számolnom itt mindent, s persze először rendbe rakni. Óóó. S jó lenne, ha nem követnék valami hatalmas faszságot, mulasztást, tévedést el, aminek később súlyos következményei lehetnek. Ezért. Na, s most nézzük az Internetet, a képeket, meg mindennapi akármit a bezártság elleni meghülyülés ellen, hogy mi újság a nagyvilágban. Semmi, persze, kivéve, ha ég...

Jun.19 Levél Jégnézőnek, „mindennap megy bennem a libikóka"

kihagyok valamit, hihetetlen. Nos, ez egy tervezet volt, hogy majd én fölrakom, de az utolsó pillanatban megrettentem tőle. Viszont elküldtem az Jillnek, s nyilván neki kell befejeznie, s majd ő intézi onnan. ha. Küldtem képeket is, mert ahhoz is bénák. nekem kell innen Amerikából technikai? oka van ez egy ideiglenes és olcsó hely, lényegében a nagy rohanásban valaki ideiglenesen befogadott. asszem nagy szerencsém volt. nem ingyen van, annyira azért nem, de olcsó. rendesek, megértik miben vagyok, de mondták, hogy annyi. már így is túlmentünk mindenen. én csak azt mondtam, amit nekem az Jill: határidőket, s mindig toltuk. ráadásul az az igazság, hogy ők is bérlők, s kockáztatják a saját tartózkodásukat velem. amúgy kéne egy lakást bérelni, ami úgy kezdődik, hogy három havi lakbér. s azt semmiképp sem amúgy iszonyú dilemmám van. ezer érv van a hazamenetelre, ezer az itt maradásra. pl. ingyen kapom a gyógyszereket. az orvosi ellátás is olyan, mint egy álom. hétköznapi szinten persze nem nagy szám, de ha balhé van, akkor öt perc alatt bent lehetek a kórházba, ami - hát, mint a filmekben. Ugyanakkor ez nem az én földem. nem az én népem. idegen maradt, s az ember nem dől már be a főzelék feltét mennyiségének. (ennek ellenére minden áldott nap megy bennem a libikóka: ha eladjuk, akkor hova? Sok érv szól emellett is…de valahogy az egész csúszik, tolódik a hazameés felé...jó volt, mert tanultam egy új világot, de sosem lett az enyém. Amúgy, azt mondta az Jill, hogy az Sandra három hónapon belül el akar menni. Ez jó. Ez volt a legnagobb félelmem. hogy az énkislányom ott falun fog megvénülni. két diplomával. S abból a szempontból is jó, hogy jobban jut hely nekem is. mondtam az Jillnek, hogy mi a helyzetem, s mintha kezdené tudomásul venni. Valójában nem érdekel aladjuk vagy nem, mindenhogy jó nekem, csak nyugodtan lehessek már ebben a rohadt életben. A

megélhetésem megvan, s amúgy meg tudom mi a dolgom. Meglátjuk a Jóisten mit tartogat a számomra. Puszik

Jack

pár ötlet, azaz arccal előre, levél az Elenának

hölgyem, kérem

pár dolog csak úgy futólag: namármost itt ki fognak mondani egy válást, annak azon egyszerű formáját, ahol semmilyen követelés nincs. Az ügyvéd szépen leírta, hogy senkinek semmilye nincs, semmilyen követelés nincs. asszonytartás se. közjegyző hitelesítette az én oldalam. S hát ez a papír lesz beadva, s feltételezhetően elfogadva a bíróságon. Azaz, a válás s annak részletei az amerikai bíróság által imígyen ki lesz mondva. Akkor, ezek szerint az lesz érvényben otthon is, nem? azaz mindenki mehet a bránerba. Azért kérdem, mert: az paraszt úrhölgy minden szarát bá zsúfoltuk az én szarjaim közé, amik többnyire szétesett álparaszt meg szocreál bútormaradványokból állt. néhány tégla, meg lukas lábas.

s hát az én barom nejemnek volt előttem egy drága zidó üzletasszony babája, aki egy darabig pudliként hurcolta magával szerte a világban, majd benyújtott neki egy számlát rá, csak hogy lásd. Most meg kitalálta, hogy a cucc visszajár. elment egy - gondolom haver másik zsidó ügyvédhez, aki néha odaküld két pacákot - mert hogy" amúgy csak ott nyaralnak a közelben", s érdeklődnek, hogy hol vagyok. hazamentem e már? s mikor az Jill megkérdezte, mi a fasz, akkor mondták, hogy "ó, semmi, csak akarnak velem beszélni, mert a Keresztes Imola név párfogó barátnő, fölfogadott egy ügyvédet, mert hogy a pacuka nevű kunparaszt adott nekem pénzet, meg ott van nálam a cucca. semmiről semmi papír nincs.

arról se, ami itt volt, bár nyilván ő is, meg én is tanukkal tudom bizonyitani, ha muszáj, hogy részemről itt mi volt, (amit lenyúlt, eladott, elajándékozott, kidobott, ill. még most is használ), meg hogy mi volt ott a házban, mielőtt el lett adva. ott amúgy rengeteg minden ki lett dobva, ott lett hagyva az új lakónak, s semmiről soha semmilyen papír nem készült. nos, azok után, hogy még a laptopomat se hajlandó visszaadni, azt mondja, hogy már elhoztam, s rajta van az összes húsz évnyi naplóm, meg ötezernyi felvett számom stb. így nem tudom, hogy nem e én is hasonlóan jóhiszemű és jószándékú kívánok e lenni. Tehát, a bírósági végzés ott hitelesíthető e, vagy itt kell - úgy tudom ott is fordítanak, s lehet egyszerűbb, de utána nézek itt isis, hogy amúgy, az hatályosan érvényes e itt is, meg ott is.

ha akarod el tudom küldeni a dokumentumot, mert nekem is úgy küldték, mármint ami be lett adva, tud ott valaki angolul?

mármint el tudja olvasni? Ez az egyik. A másik: tekintettel sok sok éves lelkes, nagyon profi népművelői gyakorlatomra, felmerült bennem, hogy én nem is akarom már eladni Kötcsét, hanem inkább:

ifjúsági, úttörő, agyagos, kézműves, alkotó, vagy csak ingyenes, azaz önköltséges nyaraló tábort kutyulok ki, s addig megyek, amíg a párt, a kormány, egy mecénás, egy anyámp...ja, mellé nem áll stb. - mert hogy ebben jó vagyok. S kész. Terület van. sátorozni - haveri alapon, ha másképp nem, lehet. Amúgy meg én imádom a gyerekeket, hm. De lehet, hogy egy kis icipici kicsi lóvét is lehetne kapálni rajta. Mit szólsz? S egyébként meg én be se megyek a házba, hagyom az Jillnek, s megcsinálom a műhely részt magamnak, erkélyesre, kilátással a Balatonra, ha? Van ott valami anyag még, lehet kell még valami, de minimum. S hát ez a szakmám. Haha. ilyenek csak mindig előre, a dolgozó néppel! a vasúttal, a korral, meg arccal! Pusz, meg nyusz

itya a Jack

ui.:
van neked vonalas telefonszámod?

Hát, erre ébredtem, ah éjszaka kellős közepén, mert most már valami lesz. Nyilván nagy a feszültség bennem kiutat keres, hol cigizni, hol piálni akarok, menekülni ebből, valami értelmesebb életbe. Valami derengeni kezdett bennem, hogy annyira nem is kell a gyerekeknek a pénz, annyira nem is szükséges eladni a házat, annyira nem kéne belemennem, s még azt is el tudom képzelni, hogy tetszene is az Jillnek, meg a gyerekeknek is. Nyilván most senki sem tudja elképzelni, ahogy ez lenni szokott, de ha meg megcsinálnám, akkor jó lenne. S ha full time, teljes időben ezzel tudok foglalkozni, biztos vagyok benne, hogy valamit össze tudnék hozni. Száz százalék. Ha csak egy nyári tábor, ó Istenem! Istenkém, segíts meg, hadd tegyek valami jót, hasznosat, értelmeset, s maradhasson meg a házunk.

Ámen.

Legyél az ég, levél Elenának magyarázattal

Magyarázat:

A kisbetűs sorok a vers. A többi, hogy mit jelent. Ha már tudja az ember, piszok egyszerű. De honnan tudja valaki, ha nem tudja? Nos ez egy misztikus bácsi, talán a legnagyobb lélek, aki valaha élt, nyolcszáz éve, Perzsiában. Iszonyú fordítások vannak, totál félreértések, senki ne is nézze…De most itt van ez. Tehát először érdemes elolvasni, s ezt az egészet, s aztán megnézni a videot. Jó mulatást.

ityu

RUMI BECOME THE SKY

Legyél az ég

Azaz légy olyan tiszta, s tökéletes, nagy és tág
(s)
Halj meg ebben az új szerelemben
EBBEN A CSODÁLATOS SOHA NEM TAPASZTALT ÚJ ÉRZÉSBEN, MINT A SZERELEM, HOGY VAN ÚJRAKEZDÉS, SZÜLETÉS, ÉLET...

Utad a túloldalon elkezdődött
AZAZ MÁR RÉGÓTA, A RÉGI, HÜLYE ÉLETEDBEN TUDTAD EZ ÍGY NEM JÓL VAN, S VALAMIT „ELKEZDTÉL ELLENE?"
Válj az éggé

Tégy egy fejszét a börtön falához
S MOST TÉNYLEG S KOMOLYAN NE GECIZZ...

Szökj –
MENEKÜLJ, TÉPD MAGAD SZABADDÁ

Sétálj ki, mint aki
Színes világba született újra
MINT AZ AZ EMBER, AKI EGY SZINTELEN VILÁGBAN ÉLT EDDIG, MINT EGY VAK, AKI HIRTELEN ARRA ÉBRED, HOGY HÚ, AKURVAÉLETBE DE GYÖNYÖRŰ S ÚJ EZ ITT!!

S most tedd –
AZONNAL, NEM HOLNAP, NEM KÉSŐBB, MOST

Sűrű felleged fogságából

AZAZ MINDABBÓL A DUTYMÁBÓL, AMI (MINT SÚRÚ FELHŐ)RAGYA, REDVA, SZAR, KÁOSZ, KUPLERÁJ BETAKART
Csusszanj oldalra ki
VALAMI CSELLEL, FOGÁSSAL, ÁTTÉTELLEL, HÚZÁSSAL, MINDEGY, CSAK SZÁLLJ KI VÉGRE
S NE TÚLJ FELTÜNŐEN...

Halj meg s hallgass

S FOGD MÁR BE VÉGRE A BÜDÖS POFÁD, S HAGYD MÁR ABBA EZT AZ ÖRÖKÖS S VÉGEÉRTHETLEN BAROMSÁGOD, HALLJ MEG,
NÉMULJ EL

Némaságod lesz halálod
Biztos foglalatja –
HOGY BIZTOS LEHESS, MAJD, VÉGEZTÉL EZZEL, S ÚJ ÉLETET KEZDHESS...
Régi életed veszett rohanás
Volt a csönd elől -
A szótlan telihold
Bújik most elő…

AZ ÚJ ÉLETED,
S RÁBÁMULHATSZ ÚGY, MINT MIKOR EGY MELEG NYÁRI ALKONYATBAN EGYSZERCSAK EGY NAGY NARANCSSÁRGA TELEHOLDAT PILLANTUNK MEG AZ ÉGEN, S TÁTOTT SZÁJJAL „LÁTUNK" VALAMI MÁS, ÚJ VILÁGOT.
HA ÉGGÉ VÁLSZ, EBBEN LESZEL

EZ A TE ÚJ ÉLETED
EZT IS LEHET HASZNÁLNI LEJEBB, DE OTT VAN A MÁSIK CIM AZ EMAILBE.

TALÁN ÉRDEMES KIIRNI CSAK A VERSET EGY CETLIRE, S AZZAL NÉZNI A VIDEOT.

NA, ENNYI

http://uk.youtube.com/watch?v=OzQ83rKZi98

azért nap mint nap kevereg bennem.

Hova menjek, mit csináljak? A fő dilemma kettő dologból áll: Itt nem kell érezni azt a alkutya érzést, ami otthon nagyon könnyen lehet, - a dolgok lecsúszhatnak arra a szintre. A másik a komforttalanság, bonyolultság. De aha arra gondolok, hogy ugyan itt praktikus, de mégis mindent átitat, korul leng a nihil, embertelenség s persze valami kis alapvető komfort az itt midig jobb, jobb? a az igazság, hogy nem is éltem otthon. Úgy, hogy lett volna pénzem, jövedelmem. Kell egy kocsi, akár, hogy is. Meg valamit kell kezdenem a fűtéssel. Nem tudom az Jill mire jutott a hazamenésemmel. Mit beszélhettek az Sandrával. Írni nem ir.

Ma próbáltam vele telefonon beszélni, mármint, hogy menjen fel a skype-ra, de azt mondta, hogy munka dandárja van, ganézás, vagy ilyesmi. De mondta, hogy írjak, régen nem hallott rólam semmit. Erre írtam neki, hogy mi van a válási megállapodásban. Senkinek semmi követelése nem lehet. Mert aggódik a két kóválygó ürge miatt. S persze hát tök mindegy. Ha tudok egy akármilyen szar kocsit venni, jön a pénz, meg tudok élni, s mondjuk van tüzelőm is, akkor jó. Végül is erről szóla történet. S miután a nőkérdés – bizonyos értelemben kiesett, amiatt sem kell aggódni.

Mert hogy ez volt a fő probléma, nem? Ami nem jelenti, hogy abszolút egyedül kell maradnom. De valami alapvető hangsúlyeltolódást kell létrehozni. Például történjen akármi is, mindenképpen rendbe kell hozni magam. Ez így nem mehet sokáig. Szerintem még nem késő. Iszonyúan nézek ki: én magam nem akarnám, hogy a nekem tetsző nő egy olyan alakkal járjon, mint én. Ahogy kinézek, egyszerűen szörnyű. De mindez mellékes kérdés. Egyetlen dolgot nem akarok többé- félni. Aggódni bármiért is. Utolsó reményem, hogy egyszer még – s csalás nélkül ez lesz az életem. Meg tudom csinálni.

S most tényleg be kell tartanom, hogy senkivel sem törődök. Ha egy nem vagyok jó, akkor sajnáljuk. Akkor nem. Nagyon remélem, ha mindent eladok itt, elég lesz a pénz. Fölmerül, megint, hogy nem e innen kéne mégiscsak vinni autót, netán ezt, ami van? Vagy venni egyet.

Levél Jillnek látod, ez a különbség...mindig is ez volt.

te tényleg azt gondolod, hogy neked szar, másnak jó? te tényleg azt gondolod, hogy csak te gondolkozol, te érzel, te szenvedsz, neked van életed, másoknak nincs? szerinted melyik fontosabb - az emésztő szerv vagy az agy? Miért akarod mindenáron bebizonyítani, hogy neked rosszabb? S ez csak egy **példa,** s soha nem mondanék ilyent, ha nem irritálnál. másik: én terólad soha nem beszéltem senkinek úgy". soha. Még a nyilvánvaló hibáidat is mindig szépítettem, s jó oldalról mutattam. Talán majd ez is kiderül egyszer, kikeveredik ebből a a sötét vádingoványból. Harmadik: te beszélsz minősitésről?

ki volt az, aki mindig mindenkiről gúnyosan, csúszómászó jelzőket használt? Valaki azt hiszi, hogy a stílus mögé búják felmentés? akkor ő már nem minősit? szerintem a minősités az meghatározás is lehet. s még nagyon messze vagyok attól, hogy ezt az élőlényt minősítsem, de lehet annak is el fog jönni az ideje. az amiket mondok róla, ahogy hívom, az kb. pont az a poénkedés, meg kategorizálás, amit te szoktál másokkal csinálni, s azt hittem veszed a lapot. mindenesetre mióta felborult az egyensúlyod, mint nőnek, átmentél férfigyűlölőbe. pedig milyen büszke voltam arra is, hogy az én feleségem az nem olyan, félrecsúszott. De hát gondolom van ott pár őrült nők ketrece, aki elhalmoz fröcsögő véleménynyel...ecsetelhetném, hogy mi a bajom, s egyébként egy hosszú lista, orvosi tanul-

mány van arról, hogy mi a bajom. ami hivatalos, s ennek alapján vagyok nyugdíjazva. s akkor még nem beszéltünk arról, hogy mit érzek azért, amiért undoritó s mocskos munkával, teljesen értelmetlen munkával töltöttem ez életem, hogy felneveljem a gyerekeim, s eltartsam s felemeljem a családom. Amit szerintem meg it tettem. valaki ne felejtse el a kegyetlen tényt, hogy az én iskoláztatásomért soha senki, nem fizetett egy kanyit se. A negyedik, hogy ja, igen nekem megvan, s mindig is megvolt az a képességem, hogy ne folyton a kukába nézzek. s például soha se lettem alkoholista, jártam kocsmába, de más elbarmulásokba se mentem bele, mint pl. focimecs, pletykálás, intrika, bulvár stb. s hatvan otthont teremtettem életembe. igen, magamat is beleértve. miért mit kellett volna tennem? mond meg nekem, de tényleg, hogy mit kellett volna tennem? Vagy az a nő, akivel én együtt éltem, több mint harminc évig lelki szellemi közösségben, s ismertem a véleményét, az már nem az többé? Hosszú hosszú magányos éveim alatt, megtanultam ellenni. ja. meg kellett volna bolondulnom, dragonom kéne? soha nem csináltam. Pedig csak úgy szimplán hidd el, hogy én is szenvedek, s szenvedtem. s menekültem volna az anyámpicsájába is. s hányszor és hányszor rohantam, hogy leugrok a világ végén, de aztán nem tettem. pedig nekem nem igen segített se tanáccsal, se kaláccsal senki. legtöbbször nemis beszéltem róla, mert hogy ugye nem lehet. valaki azt mondta, hogy sírni nem lehet, a rohadt életbe... Különbség annak megítélésében van, s volt. amúgy együtt voltunk, tudtam segíteni, s nem volt ez az örökös károgás. miért nem fogod föl, hogy attól nem jobb? miért? S hány ezer órát hallgattam én a sopánkodásod, s próbáltam segíteni. hányszor keltettél föl éjjel álmomból, valahol a világ távoli pontján? nézd, én elismerem, hogy nem vagyok egy nagymenő. se üzletember, se művész, se apa, se férj.

de geci soha nem voltam, soha nem akartam lenni, s nem tudom, hogy a tökéletlenségem miért nem fé oda beljil, ahova a másokét teszed nagy megértéssel? Milyen alapon diszkriminálsz engem? Az is lehet, hogy szokatlanul önző voltam az utóbbi években. de vissza lehet menni s nem nehéz fölfedezni, kiüti az ember szemét a rettenetes kínlódásom a magány miatt. ha jól belegondolok ez az egyetlen igazi gyengém, s ugyan tisztában vagyok vele, egy darabig el is tudok benne lenni. de egy ponton túl elkezdem ámítani magam, mint sok másik ilyen, mint én. hogy nem is olyan rossz. Pedig egy pokol. S tizezer levelet írtam nektek, minden lelki szellemi mozzanatról, s meg lehet számolni mennyit kaptam. kb. a tized részét. Nem arról van szó, hogy ti nem, ezt nem mondom. de mihez képest, hozzám?

mindezt az örökös vádakra mondom. s beszélhetünk az önzésről, ha akarod, de nem tudom, hogy ehhez megvan e az alap, hogy valaki képes legyen szembenézni a dolgokkal. Én azt hiszem, tudom, hogy mindig it tettél, s most is teszel azért, hogy neked jó legyen. mindig is volt, s most is van, s mindig is lesz rá lehetőség, hogy így legyen. Az ember olyan. Szinte naponta elfog az őrület mikor depis lehetnék. mikor szörnyülködve látom miben vagyok, mire jutottam, s mivé

lett minden álmom, vágyam, amit szerettem, amiért éltem. s nagyon nagyon bánt, zavar, irritál, dühít, undorit, szégyenlem, meg minden.

s akkor mi van? Ez is csak felfogás kérdése. amennyi hibát elkövettem, annyi felmentésem is van, én is áldozat vagyok. s olyan sok faszagyerekebbet szeplőtlent, meg a rohadt életbe egyet sem ismerek. nem a világ azon zugából. Ki???ugyanúgy ahogy te, én is szeretnék még valamit csinálni, mint mindig is. nincs jobb út. s mint mindig, most is, vedd már észre, nem a kukát borítom rád, hanem talán valami üdítőbbet mondok. Bár lehet, neked mindegy.

Jack

háát, próbálok valamit A Jillel, de nem megy. Szerettem volna neki segíteni..., s ezt válaszolta:

Nem tudom, én írtam egy pár sort, te írtál egy regényt. Szerintem a kettőnek semmi köze egymáshoz. Mint mikor a két székely beszélget…Nem értem és nem is akarom érteni, miről beszélsz, arról biztos nem, amiről én írtam. Se erőm, se 'tehetségem', se kedvem se semmiféle késztetésem megfejtéséhez, kibogozásához. A véleményedet rólam, a szemrehányásaidat és a leszólásomat pedig már túl sokszor hallottam. Úgyhogy hagyjuk. Majdcsak vége lesz egyszer valahogy. Ez hallotta ki a levelemből. Nos, nem tudok mit csinálni. Azt nem tudom elfogadni, hogy teljesen ártatlan, s mindent magamra vállaljak. Az egy megoldás lett volna, ha meg tudjuk beszélni, ami volt. De nem megy. Nagyon régóta az a meggyőződésem van, hogy túlságosan is mélyen érinti, s ugyan az én megközelítésem is biztos tökéletlen, de mégis sokkal közelebb áll a valósághoz. De ahhoz úgy el kellene ismernie. S ami már nem megy, s nem is várhatom el tőle. Ha magától nem tudja, akarja, szeretné, nekem nincs meg a jogom rákényszeríteni, vagy egyáltalán erőltetni.

Egyszer kétszer megtette ezt, belátta. De akkor még jól volt. Egyszer még – ott a kemence építés környékén bocsánatot is kért, jól emlékszem. Úgyhogy – asszem, bele kell nyugodnom, hogy ennek vége. Jó lett volna, s tényleg főleg ő miatta valami békés megegyezésre jutnunk, de nem megy. S tényleg nem hiúságból, de nagyon bánt. Valahogy igazságtalannak tartom az egészet. Azt gondolom, hogy nem vállalt föl, elhagyott, s ellenem fordult. Tudom, hogy nem volt könnyű, amit vártam, kértem, szerettem volna tőle, mint a feleségemtől. S a legfurcsább dolog történt: mert „meg akart felelni, legalább is úgy csinált. De a betegsége elvette az erejét. Nagyon remélem, hogy így van. Mert vannak sötétebb képeim is erről. Például, hogy megcsalt, meg elárult. De itt ez nagyon zavaros kezd lenni, s úgy sem lehet, s nem is érdemes bebizonyítani semmit. Minek, kinek? A gyerekeknek, mondhatnám. De az se jó. Mit, bebizonyítani, hogy az anyjuk rossz volt? Azt hiszem, jobb a dolgot középre hagyni menni. Ami viszont még messze van.

Mert jelen pillanatban én vagyok a rossz. S fent áll a veszély, hogy így is marad. Még egy jódarabig, vagy örökre. Más fele kéne vennem az irányt, s nem ezen gyötrődni örökké. Ha épelméjű akarok maradni, még amíg élek. Furcsa ez az én életem

Bizonyos szempontból olyan semmilyen ez az egész. Minden, ami „menő, érdekes, kimaradt belőle. A másik oldalon meg mégiscsak majd mindent tartalmaz, furcsa választékával, ami csak lehetséges. S mintha valahogy el is lenne rendezve. Van, amiből bőven jut, van, amiből semmi. Például teljesen kimaradtak bizonyos szociális kapcsolatok, szokások, események, rituálék. Se jók, se rosszak nem voltak túl bőven, van, ami semmi. Aztán pl. soha nem politizáltam. Soha nem mentem igazán érdekek szerint, helyezkedtem. Egy „nagymenő szempontjából mondhatnánk semmi az ég világon nem történt, s mint valami falusi hülyegyerek úgy éltem másik oldalon, meg a falusi hülyegyerek azt hiszem szájtátva hallgatná a történetemet. Sőt. S én magam is azt gondolom. Azt gondolom, hogy formailag sok-sok minden hiányzik, kimaradt. Tartalmilag meg van minden. S persze felmerül, hogy a jelentős, fontos dolgok, megtörténte az valami skálán helyezkedik el, s attól függ, hogy tudjuk érzékelni s értékelni tudni azon múlik, hogy milyen? S nyilván két tényező van: a mennyiség, meg aminőség. Egyik a másik kárára működhet. Túl sok bombasztikus esemény elvonhatja a figyelmet a mély átéléstől. A túlságosan átélt dolog meg nem hagy időt többféle kipróbálására. S s mehetünk sorba, hogy mi volt, s mi maradt ki. Pl. föltehetjük a kérdést, hogy volt az én életemben szerelem? Volt.

Volt az én életemben hatalom?

Volt.

Volt az én életemben függetlenség, szabadság?

Volt.

Volt az én éltemben romantika?

Volt.

Tanultam, szert tettem én tudásra, szakmára, s azzal hoztam e létre jelentős dolgokat?

Igen, volt ilyen. Utaztam tapasztaltam e a nagyvilágban idegen dolgokat? Igen, ilyen is volt. Megtanultam e az egyszerű létet, megértve ezen keresztül önmagam, hogy ki vagyok mi kell nekem, mire van szükségem, s mire van úgy általában szükség, a példákon keresztül? Igen, ilyen is volt. Tapasztaltam e, megtanultam e, hogy milyen a bőség, mikor nem a elcsavarodott éhség diktálja a dolgokat, hanem az ember, önmagam is igényét figyelembe véve, nem a véletlenre bízva választottam ki ami kell, ami jó, stb. Volt valami fontos és lényeges dolog, amihez képest a tapasztalataim oly messze voltak, hogy lehetetlenség a távolságot, a valóságos tapasztalatot áthidalni képzelettel, általánositással, azonosítással stb., vagy – tekintetbe véve a választék irdatlan voltát, a mindenben jelenlevés képtelenségét, ehhez képest mégis és igenis mindenbe részesültem, jelen voltam,

szereplő voltam, esélyt kaptam? Mindenesetre érdemes lenne egyfajta felsorolást egyszer erről csinálni. Ha más nem, akkor csak úgy magunknak. Akkor amikor semmire sincs idő...Egyszerűen felsorolhatatlan. Lehet lassú vagyok, de végül is azt hiszem átlagot megütöm. Talán mostanában lelassultam egy kicsit, s a balesetem előtt is volt alkalom, hogy rácsodálkoztam valakinek a gyorsaságára, de többnyire fordítva volt. Többnyire értetlenül néztem a mások lassúságát. Tehát ezzel nem lehet baj. Akkor, belevéve, hogy mennyire igyekszem minden időmet, - percemet – kihasználni, s csak azzal foglalkozni, amitől a fontos dolgok előre mennek, - s mégsem marad idő semmire. Egyszerűen örökös restanciám van. Ugyanakkor persze azt is tudom, hogy mi mindent csináltam. A legnagyobb baj, hogy ezek nem egy cérnára felűzhető dologok.

Nem egy épületet építek, hanem ezret, ezerfélét, ezer helyen, s némelyik csupán akkora, mint egy fecskefészek.

De ha belegondol valaki, hogy hirtelen, a semmi közepén minden nélkül építeni egyet, mit is jelent? Egyáltalán, tud egy ember építeni egy fecskefészket? S hát ez – is – a baj. A fenti gondolat egy másik nézőpontból való, amit nem csinálok. Pedig már annak kellene lenni. A többi üres ismételgetése annak, amit rég tudunk. Elkezdtem nézni az iráni filmeket. Néztem eleget? Különös egy világ ez, a Rumié, - valahol, S hány élet kellene csak ahhoz, hogy ezt az egyet megtanuljuk? Elkezdtem hallgatni a Henry Millert, Hallgattam eleget? Mi van a többi könyvével? Hiszen el is akadtam, annyira nyilvánvalóan kiderült, hogy el kell akadnom. Próbáltam mást is közben, hiába. A vége az lett, hogy elkezdtem letölteni még könyveit, írottat, éjszakákon át, s hulla fáradtan elkezdtem, hogy majd én föl olvasom, rámondom cd-re, mert akkor lesz időm hallgatni! Igen? Mikor? Szemlátomást soha...Elcsodálkoztam a Hassszein nevű indiai festőn, igen, s mit tudok róla? Két három képét láttam. Legalább egy mezitlábast fotóig eljutottam volna róla....

Ja, ilyenek. Meg a többiekről, ó, hány van, akibe bele-bele kaptam, s annyi.Itt van a Dylanről készült film, a No Direkción Home, s csak az első cd-t néztem meg, lehet már láttam..., s ezért a másodikat se néztem meg. Képtelenség.

Nincs könnyű kiút,

jun. 22.Van ebben valami következetesség, ahogy „semmiben sincs szerencsém, szerencsénk”.

Meg szegény ember vízzel főz. Se nekem, se a családomnak. Az egyik ugye a marxista, a másik a népies magyarázat.

A lényeg, hogy hiába gondoltam, hogy csak úgy megszabadulok az evés közben pakolástól, mosogatástól.

Illetve az derült ki, hogy a felhalmozott javak, erőforrások nem elegendőek a kihagyásához. Ha kihagyod, véged.

Nos, mindezt lefordítva az kezd felderengeni, hogy a könnyed házeladásból amikor kapunk egy csomó lóvét, mindenki, könnyedén, semmi se lesz. Egy nagy vérzés lesz az egész, s még csak nem is lehet tudni, hogy hogy miként, csak azt, hogy nem lesz jó: kínos, kényelmetlen, szégyenteljes, s nyomorult lesz. Nyilván tele feszültséggel, s még az a veszély is fenyeget ilyenkor, hogy alantassággá fajul a dolog, veszekedéssé, meg ilyenek. S hát felmerül, hogy mit rontottam el, de asszem semmit. Mindenben ott volt a kelepce, mindenben ott volt a hibalehetőség, jelentősen túlszárnyalva a jó kimenetelét. S itt ott, miért is ne, ahogy ez lenni szokott, úgy nézett ki, hogy lesz valami, de aztán mégsem. S eszembe jutott, hogy minden látszat ellenére micsoda egy naiv hülye vagyok. Hogy ideig óráig tudok én feszülni, résen lenni, meg óvatos, de a legkisebb fellendülésből pillanatokon belül völgymenetet csinálunk azzal, hogy megállunk, mulatunk, herdálunk, álmodozunk, meg ilyenek. S végül is ez hosszú távon egy elég jól követhető viselkedés és szokás mintát mutat, a szerencsétlen idiótáét, akitől annyira szerettünk volna elmenekülni. Nem rég ugye még arról papoltam, nagy fennkölten, és rátartian, hogy nem értem, mi a baj másokkal, miért annyira bénák, s mi az amit nem lehet itt érteni? Itt van minden az orrunk előtt? S oké, akkor mi a baj? AZ A BAJ, HOGY FINGGAL NEM LEHET TOJÁST FESTENI.S hát ja, haza kell menni, vert hadakként, s veszteségként s rászorultként hosszan, netán életünk végéig genyázni az eladással, a fenntartással, mindennel. A könnyen szerzett könynen megy oldalán maradtunk, maradtam. Felrémlik előttem a világ összes vásárlója, aki körültekintő, megfontolt, s nem ugrik bele csak úgy mindenféle baromságba. Hogy figyelembe veszi a szabályt, nem úgy, mint én, aki letagadja. Tehát nem az van, hogy én nem tudom, ó nem, „azért" tudom. Csak nem akarom tudni, mondván, hogy akkor végig szar. Akkor sohasem jó. Akkor egy pillanatra sem lélegezhet fel az ember. Akkor zsidó van. S a zsidó természetesen az. A világ évezredek óta „természetesen elzsidósult, azaz olyannál vált, ahol mindig résen kell lenni. Ahol sohasem igazán úr az ember, ahol mindig evés közben mosogat – is. Oké, is. De nem több. Ami nem azt jelenti, hogy nincsenek urak. De ott valaki egy más úton jár. Ott a kezdetektől fogva valahogy az egésfogás szinkronizálva van. Ja, Szinkronizálást egésfogás, micsoda egy jó cim, fantasztikus. Úgyhogy nem tudom minek nézek elébe. S innen nézve, nem valami hatalmas s bölcs elrendezés van itt, hanem a dolgok könyörtelen nyomatéka, törvénye, s még örüljek, ha megúszom. Ha baj nélkül megúszom. S jó lesz igyekezni, összeszedni magam. Talán, majd egy ponton később, lesz egy kicsi eltérülési lehetőség s már otthon, nem teljesen elévérezni a házeladásban, az otthonlevésben. S írni. Ez az egyetlen kiút. Elfeledkezni mindenről, s írni. Mert! s ez nagyon fontos, ami ott van, azért megszenvedtünk. Tehát az nem valami sok máshoz hasonló könnyelmű és könnyű dolog nem hozomra, az valami, s mi csináltuk. Partnerem ebben nem hiszem, hogy lesz, de ez mindegy. Nekem kell kitalálnom a helyes egyensúlyt. Végül is

van rá már gyakorlat is, erre a pontra eljutottunk. Nem vagyunk már szégyenkező alázatos nyál szolgája, valami emberi méltóságre is szert tettünk. S él is bennünk. Hogy A Jillel mi a baj, az meg majd kiderül, ha otthon leszek. Virítani nem lesz alkalom, de szerencsére ez is elmúlt, ez már nem hiú. Így. S hát nyugdíjba mentünk, ez is valami!

Nyertünk egy évet, agyvérzéssel, ja.

A mint minden, ingyen ez se volt, keményen meg kellett dolgozni érte. Az hiszem, hogy így, ez egy elég megnyugtató gondolat, s hát tényleg, iszonyú várták voltak itt, csaták, hadművelet, háború.

Jun, 23. A fogyózás rémes közhelyei

Nem teljes fanatizmussal, de végül is elég radikálisan próbálom, s hiába. Mármint a diétát, a tornát. Kitaláltam a vízi feszengést, jaj. Harminchárom fokos a víz, normális ez? S büdös, mint az állat. Vagy csak meghülyültem.

Hogy lehet a tenger büdös? Lehet csak ez a szaga, én meg affektálok. Lehet fogyok is, csak nem megy egyik pillanatról a másikra. Pont elkezdtem, hogy na jó krumpli, üresen, petrezselyemmel. Ami persze a disz, s hát nem ugyan az. Mikor is bemondta a rádió, - másnap, hogy a legújabb kutatások szerint a krumpli iszonyúan hizlal. Mert hogy gyorsan bomlik, s cukor lesz belőle. A fehér rizs se jó. A barna igen. Úgyhogy az zabálok lecsóval. Végre sikerült megőzni, negyvenöt –ötven perc. Talán ma visszakapom az üléseket a kocsihoz, a Bill fogja elhozni. Máris volt vele bonyodalom. Megadtam a számot, próbálta a Christ hívni, nem vette föl, aztán meg letagadta, hogy hívták. Rossz számot adtam meg, az meg, hiv valami tudatlan embert stb. Már megint azt hittem, kitaláltak valami újabb akadályt, szívatnak, miért ne. Utoljára még egyszer. Iszonyú a hőség ilyenkor kettő és öt között. Pont ide tűz a nap. Aztán kezd lehűlni, de muszáj az airkondit használni, másképp szétolvad itt minden, vagy elég. Én is. Nagyon pengén vagyok ezzel az egésszel. Olyan tényleg idióta a helyzet, olyan, amit mikor láttam, képtelen voltam fölfogni, valaki miért van benne.

Hát itt van. S ebbe tényleg meg lehet buggyanni. S ilyenkor minden rossz nekem árt. Nézem a „Che" c. Sodenberg filmet, s kész. Nézem a Whisky c. Vicces neorealistát, s kész. Mindentől még jobban azt gondolom, hogy jó szar.

Fölvettem egy csomó Melvillet, s kész, jó szar…Minden szar. Valami történhetne. Tucatjával hozom ki a filmeket, de lassan azok is elfogynak. Kifutok mindenből. S persze, senki sem ir. Egy dili ez az egész.

Jun. 25.Jégnéző levele

Ez elég érdekes helyzet - újfent. Válás-felszámolás-költözés-hadakozás itthoniakkal…. Ugyanott tartasz, ahol öt ével ezelőtt - csak talán még több csalódáskeserűség van benned. Remélem, ha hazajössz, találsz megnyugvást valamelyest.

Konkrétumok vannak már a jövetelre? Vagy még meg kell várni a válás lezajlását? Apropó: ott mit jelent a válás? Csak aláírtok papírokat az ügyvédekkel és kész, vagy hercehurca, mint idehaza? Közös megegyezéssel váltok? Hogy-hogy ott is lehet válni? hisz itthon kötöttek házasságot – nem itthon lehet csak? Ez esetben mely törvények vonatkoznak rátok? A magyar? Vagy az amerikai? Ő is amerikai állampolgár lett a házasságkötés által automatikusan? És ha elváltok, ez elvész számára? Ha az amerikai törvények szerint váltok, lehet, hogy kell majd fizetned feleségtartást? Sandra hogy-hogy el akar menni? (persze, némiképp megértem) Dolgozni, tanulni, vagy egyéb tervei vannak – vagy csak világgá? Esetleg vissza, Amerikába? Borisszal mi van? Éli világát Angliában? Vagy az már rég volt? Lakáseladás még mindig áll. Nálatok is? Egyik múlt heti ingatlanosom majdnem csőbe húzott egy szerződéssel! (Ti is vigyázzatok!) Azt mondta, ők egy befektetői cég, és azért olyan sürgős neki a szerződés, mert ott áll az asztala mellett a vevő, aki már csak a mi lakásunkra vár és vágyik! Egy olyan szerződést nyomott az orrom alá, hogy akkor is kellene fizetnünk 1 %-ot, ha visszalépek a szerződéstől! Buli, mi? Baromira résen kell lenni! A válasz:

Nos, azzal egyetértek, hogy sok minden – még mindig úgy van – mint volt. Mert hogyhát ez egy ilyen nehéz ügy. De azt hiszem sok minden változott is.

Elváltam az Jilltől, visszaszereztem a

házam felét, eljutottunk oda, hogy leszakadtunk egymásról, mindannyian. Van ennek előnye is, s még ha nem is tökéletes, legalább lehet látni mi a helyzet. A másik oldalon törlesztettem abból az időből, ami a nyugdíjamig volt, ill. Az is lettem. Nekem ez nagyon fontos, miután eltartást nem várhatok senkitől. Tehát van jövedelmem, leülhettek, ha van hova. S ez is alakul. Tulajdonképpen bármikor jöhet egy vevő, Ill. H a mostanában nem, akkor is hazamehetek, mert van miből megélnem. S előbb utóbb majd csak eladjuk. Úgy szokott lenni. Így aztán mégsem teljesen ugyan az. Akkor tudok elkezdeni felszámolni tudni dolgokat, ha elváltunk. A papírok be vannak adva, aláírva, közös megegyezés, senki sem kér semmit. Ez az olcsó, gyors stb. Megoldás. A határozat mindenütt érvényes, le kell fordíttatani, s közjegyzővel hiteleíttetni. Ez a barom kiszagolta, a kollegája egy columbiai ugyan ezt csinálta, - hogy ha beadja, hogy én nem jól bánok vele, automatikusan megnyerte az ideiglenest. Állítólag még azérté meg fognak engem is kérdezni, hogy milyen a lelkem, s majd meglátom még mit mondok. A továbbiakban meg évente újítani kell, s öt év múlva lehet kérni az álampolgárságit. Valójában ez az egész nem érdekel, kivéve, ha még ráadásnak továbbra is genyózik. Amire nem igen lesz lehetősége.

A feleségtartás ki lett húzva, igazándiból neki kéne engem eltartatani..., több a jövedelme, mint nekem. De ezt hagyjuk. Az Sandra valahova akar menni, nem tudom hova. A Borisz ugyanott van. A lakáseladás iszonyú keserves, de az Jill meg az Sandra dolgoznak rajta, meg asszem még mások is. A sógorék, meg más

haverok? Valami ilyesmi. Nekik is érdekük az eladás, mert nagyon el vannak adósodva, jön a tél, mennének, meg minden. Én innen amikor csak tudok el fogok menni, még mielőtt megbuggyanok. Mindennapos huzavona van bennem, de akár milyen nyomorult is, az iránytű hazafelé mutat. Néha elszomorodom ettől, jobb lett volna a kétlakiság. De valójában még mindig ott tartunk, hogy nem tudom. Például az is más, mikor már lehet mit csinálni, mint az, ami most van, a nagy népitoporgós. Soha, sehol, semmit nem gyűlöltem jobban, mint azt. Tűzzel vassal irtottam, s menekültem előle. Most meg itt van, hónapok, évek óta ebben pöcsölők. De hát így jár az, aki másoktól teszi magát függővé. Illetve hagyja, hogy a dolgai ide zülljenek. Ezek a betegségek, - először az Jill, most meg én is, viszont normál részei az életnek, s van, akinek még rosszabb. Úgy értem, az még nagyobb galibát, még súlyosabb következményt, s bezúgást okoz. Lehetett volna gondolni rá, ja. S az ember leülhetne, vagy akár le is fekhetne, még mielőtt bármit is csinál. S úgy is maradhat, míg rám nem szögelik a deszkát. Biztos van, aki okosabb vagy szerencsésebb nálam, nem tagadom. De rosszabb is van.

S valaminek előbb utóbb ebből is ki kell sülni. Így nem marad. Mi van, mikor nyugdijazódsz szabaddá? Na, remélem mindenre válaszoltam. Pusz.

Jack

jún. 25. Minden nap pánik fog el

csak azért, hogy aztán kétségbeesetten kezdjem el hordani a kis, béna érveket, pótcselekedeteket, hogy valami mégiscsak kitaláljak ahhoz, hogy meggyőzzem magam. S itt van a mindennapok mókuskereke, ahol valójában nincs mit csinálni.

S hát persze írhatnék is. Árazhatnék a budin. Kikerülök én ebből a budiból egyáltalán? Valaha? Teljesen megundorodtam már mindentől. A fogyózáshoz alkalmazott feszengés iszonyan kényelmetlen, fárasztó, s fájdalmas. Mér régóta dereng nem ezektől a találomra összehordott vérnyomás gyógyszerektől vannak a bajaim. Mert hogy hosszú lista sorolja a mellékhatásokat. S mintha lenne is valami összefüggés, ahogy a kis rendszertelenségből adódó ablakon ez ki-kiviláglik. Már vagy a tizedik doki foglalkozik velem – most már North Porthban, még délebbre dél Venicetől. Mondtam is a múltkor, majdnem meg is sértődött a legújabb. Már száz szakvizsgálaton voltam, de az egész csak arra jó, hogy lerázzanak magukról, meg hogy megosszák a munkát. Így a legkülönbözőbb intézetek is lét csinálnak a Medicaren. Nem csoda, hogy olyan balhé van körülötte. Ki tudja hányadszor akarják reformálni, de még eltörölni, hiába persze. Túl sok ember, főleg nyugdíja apák és anyák n vannak ezen. A törvényhozók szülei is, hehe. Úgyhogy itt van a orrom előtt, részese vagyok, lehetne tanulmányt írni róla. Mint minden egyébről.

Például felhívott a paki alvósdoki nővér, hogy menjek. Mondom nem kell, meg is indokoltam, hiába. Hiába mondtam, hogy a bajaimtól fogva totál klausztrofóbiám van, nem bírom, s visszavittem a masinát, az elosztóba. Meg hogy nincs

nekem erre az üres szaladgálásra se időm, se kedvem, se pénzem. Igen ám, de meg van ennek a hivatalos útja módja, hogyan kell lezárni. Odamegyek, s aszondja a sötétképű: „na mi a helyzet öcsém. „– az idézőjel nem a szó szerintségre, hanem a jelentésre vonatkozik, mert kb. Ezt jelenti. S mondom neki, fóbiák, meg minden, próbáltam keményen, ami igaz. S akkor jön valami féltudományos hablaty, hogy hát itt meg itt írjam alá, hogy ő mindent megtett, s velem van a baj. Az egész addig tart, míg alá nem írom, s újabb ezer dollárt kaszál az állami kasszából beérte. Úgyhogy gondolkodom, hogy mi van akkor, ha nem megyek el? Hajlok rá, csak nehogy ráfázzak. De hát megvan, - valahol remélem a visszavételi papir. Namármost ez a hely Bredentonban van, pont szembe a hellyel, ahol először laktunk. Szoktam látni az alvászavarodottakat mint én, mondtam is, hogy bassza meg, kéne nekem ide majd egyszer egy beutaló. Nos, másfél év meg kurva sok balhé múlva megesett. Az jutott szembe, hogy micsoda eszeveszett segítség lett nekem ez a „Any". Bátoritás. Hogy hát írhatom én úgy, ahogy akarom. S itt van a Melville is. A nagy ósdi, alányúlós, affektáló körmondataival. Közhelybölcsességek tömkelegével. Az „anrynál találtam valami tökös villonos poént, csavarást, s hát persze az maibb. De mindegy, ott van, hogy mi a bráner. S már ismerem a híres kifogásokat a Conrad ellen is. Akiről meg mindenki tudja, hogy kurvára tud írni. A Steiner totál odavolt érte, pedig az nekem egy, aki „tudjad." Nincs mese. S hát valahol mondja is az Anry, hogy hát ő nem Faulkner, ezt a Styron is megteszi. De hát valaki, hogy is képzelte? Én, ó, ahh. Ha egy porbafingó legutolsó rongyá-picsánrúgott végképp senkiként csak nézhetném, hallhatnám messziről, az is jó lenne. Énnekem nem lenne jó? Jajj. Nincs itt semmilyen verseny, pedig azt hittem. De hál'stennek nincs. S ettől még nem oldódik meg semmi, de legalább itt is egy hangyafasszal előbbre vagyunk, s legalább tudjuk, hogy a mi kis léha lényünk, s történetünk is lehet legális. Hiszen megesett. S ha aszondják béna, balfasz, csiszolatlan simlis, hát aszondják.

Legalább a tartalomig jussunk el. S hát, van itt mit a tejbe aprítani, dede.

Jun. 25 soha nem nő be a fejem lágya., avagy a béltisztitás hókuszpókusza

Tényleg mindenféle bajaim vannak. S ahogy beleböngésztem ebbe a kínai címmel ellátott diétás könyvbe, pont azokat a tüneteket találtam, amik engem kínoznak. Ezek a csávók iszonyúan rafináltak? vagy valami mégiscsak van ebben. Nos, hosszas meditálás után mégiscsak megvettem a könyvet, ami majdnem húsz dollárba került. S például azt mondja, hogy tejet inni halálos vétek, s káros. Meg még sok mindent mond, hogy milyen vizet szabad csak inni, mint például a több ezeréves osztrák kútból összekevertet, mert annak az ion izéje pont olyan, mint a földdé. A tengeré pont olyan, mint a véré, mármint a ph-ja, vagy mi. Szóval, kiderült, hogy tök hülye vagyok, semmit se tudok, úgysem tudom megjegyezni, kéne valamit csinálni magammal, mert az meg biztos. Meg már megint azonnal az otthoniakra gondoltam, kéne nekik mondani. Lehet jót röhögnének rajtam. Ez

annál is inkább gyanús. Mert mikor hazérvén megnéztem az Interneten, mindenhol azt mondták, hogy bullshit az egész, úgy ahogy van. A vicces az, hogy én már egyszer eljutottam idáig, csak régen. Na mármint szóval, a bél nagyon is jól működik, tisztítja magát, meg ilyenek. A diéta, hát ja, az egy másik kérdés. Viszont a mindenféle kis részletekben van valami, s azokból meg van bőven. Úgyhogy lehet mégiscsak megtartom ezt a könyvet, s áttanulmányozom. A Walmartba is bementem, hogy nézzem milyen hashajtókkal lenne érdemes kezdeni. De ott elakadtam. Mindenesetre vettem kamillateát, meg zöld kinait. Meg babot, meg boltban készült vizet. Huszonhét cent egy gallon. Olcsó, mert a másik az nyolcvan körül van. Egy biztos, diétázni s tornászni kell, csoda itt nem fog történni. A minilaptop körül is eltöltöttem jó sok időt, de ott se jutottam messzire. Még mindig nincs az, ami én szeretnék. Illetve, olyan bizonytalan az egész. A kínaiak állítólag csinálnak 7 inches laptopot, de hát az meg kínai. Amúgy semmi semmivel. Mégiscsak befizettem a progresszívnél a biztositást, 110 dollár. Át kéne mennem máshova, de majd meglátjuk. Megyek biciklizni.

"**Az ember nem hagyja magára a helyet, amiről tudja az övé".**

Milyen szép mondat.

S milyen igaz.

S még sem azt csinálja az „ember".

Az „ember" egy fasz.

S hát tényleg, ez az egész marxista faszság gyönyörű, csak iszonyúan kiábrándító.

Hideg borzongás fut végig a hátamon mikor elképzelem azt az embert, aki ebben él, s jól érzi magát. Aki ilyen... S nem hiszem el. Egyszerűen nem hiszem el, hogy ez a langyosság lenne az etalon. Biztos meg lehet tanulni úgy élni. De sajnos túl sok bizonyítékom van arra, hogy emberek mennyire vágynak s igénylik a jó értelembe vett nagyobb egzaltáltságot. S nem csak a regényekben, filmekben van ez így, a saját szememmel láttam. S valójában minden bűn, félrelépés, súrlódás, a társadalmi normáktól való eltérés, deviáció, mind annak a jele. A valóság lapos. Intelligens ember hamar rájön erre. S keresni a kiutat nem lehet bűn. A világ minden részén oly remekül alkalmazott sport pl. lehet jó is, tényleg, de valójában csak egy citrompótló. S ide sorolhatjuk a legtöbb életmegnyilvánulást is: a pénz és vagyonszerzést, a hírnév hajszolás, de a kis rosseibniket is, az egész piciket is, mint megszakítani a menetrendet, s bekapni egy féldecit, egy csokit, eltérülni valamerre, késni, előbb érkezni, más időpontban, más irányból, más ruhában, más céllal, más más más. Teljes erővel rámtört, hogy haza kéne mennem Kötcsére. Hányszor mondtam, hogy az az én helyem? S valóban azt is gondoltam, s gondlom – ha őszinte akarok lenni – még most is. Akkor? Valóban igaz, hogy nem tudtam befejezni, megcsinálni, megnyugtatóan üzemeltetni. De – amúgy – működik. Valamilyen szinten mindig működik. Én, magam, akár, hogy is, ha megtehetem, hogy ottlegyek, fent tudom tartani. Nem dől össze. Amúgy meg

még mindig világ legjobb helye. Kizárólag mikor a családot is belevonom ebbe, akkor válik valami mássá. De tényleg ebbe kell nekem gondolkodni? Azt hiszem nincs erre szabály. Éppoly erővel lehet ezt is, azt is állitani. Itt azt mondják, hogy nem vagyok normális mikor hagyom hogy befolyásoljanak, s belemegyek az eladásba. S ráadásul még ez sincs. Semmi sincs. S nem is lehet tudni mi lesz. Nem tudom van e ennél rosszabb helyzet. Annyit tudok, hogy nem akarok sokáig így lenni. Lehet normális embernek ezek az időszakok, napok, hetek hónapok felfogható időtartamok, amihez lehet igazodni. Én nem tudok. Teljesen elveszíttettem az időérzékem, s rosszabb vagyok, mint a gyerek, aki számolja a napokat a vakációig, türelmetlen, e valahol képes beletörődni a helyzetbe, s kivárja. Én nem vagyok képes. A felnőtt lét szétzilálta az agybajommal közösen ezt az egészet. Nincs magyarázat. Ez a legpontosabb. Ugyanakkor, teljes Skizofrénia! Ami mostanra ott tart, hogy ilyeneket gondolok: „akkor mostantól hagyjuk a dolgokat menni a maguk útján. Semmit nem erőltetünk. Ha megy, hát megy, ha nem, akkor biztos azért, mert nem olyan jó". Valami ilyesmi. S hát ennél megvetendőbb dolgot – még nem is olyan régen, - el nem tudtam volna képzelni. Ez a gerinctelenség, a jellemtelenség, a személyiség nélküliség hiánya, vagy aljas szándékból elkövetett helyezkedés előnyökért. Amiből, ugye, kilencvenkilenc százalékban mindig hiányzik a lényeg, a személyre szabottság. Sodródásnak is lehet mondani. A szabadság teljes elvesztésének. Amúgy meg eszembe jut, hogy hány és hány ember volt ebben. Várta hogy valami kisüljön, valaki meghaljon, s ő megörökölje..., meg ilyenek. S a végén..., ja. Összejött. Valami összejött. Hogy az illetőből addigra mi lett, ez ki szokott a képből maradni. S hát ez az. S én ráadásul nem valaki javára várok, hanem a saját magaméra! Jó vicc, nem? S hát eszembe jut a családom, hogy mennyire nem vesz senki engem figyelembe. Mennyire nem kap semmi figyelmet az a speciális dolog, ahogy én ezt a házat akartam, csináltam, meg minden. S persze más is tett érte ezt azt. Az Jill elég sokat. De akár, hogy is ezek nem állnak helyt sokáig az összehasonlításban. S hát ez az, ami fáj. Meg a sok bullshit. Hogy mennyire a megértésre, a humanizmusra, meg magasabb értékek figyelembevételére tanítottam sarkaltam, a családom, s hogy pont az vész el. Pont az jeges érzéketlenséggel van kihagyva. Mintha nem is lennék. S eszembe jutott, hogy hányszor ugrottam másokat kiszolgálni, másnak örömet, kényelmet, biztonságot, örömet okozni, soha nem lankadó éberséggel, odaadással..., s hogy én mit kaptam. Na mindegy, hagyjuk, ez már mindegy. Halálosan meg vagyok sértődve. Már csak abban reménykedem, hogy egyszer csak, s hamarosan vége lesz, valahogy.

Jun. 27. Szoktatom a lelkem a hazamenéshez

Mármint ahhoz, hogy mindenképpen hazamegyek, addig is...Egy kérdés van, amivel szembe kell nézni. A nyomor. Vagy nyomorúság. Azzal, ahogy majd feltételezhetően, szép lassan egy átmenet lesz, s kész. S hogy ezt hogy lehet jól felfogni, meg elviselni. De most, mindezek után, ennél rosszabb nem lehet, ez az

egyik. A másik: valahogy, beleilleszkedni látszik az életembe. Pontosan ugyan az a küzdelem, kupleráj, mint ami mindig is volt. tulajdonképpen egyetlen dolog tud különbséget tenni, én. Mégpedig semmi mással, mint mindazzal a tudással, tapasztalattal, amihez jutottam. Biztos lehetne, lehetett volna az is még tovább fokozni, de nem hiszem, hogy már több mindent össze lehet sűríteni egy helyre, egy emberbe. Sok szempontból persze még mindig zöld vagyok, s az is maradok. De van egy másik vonal, ahol nincs tovább. Ha ez így folytatódna, egyszerűen kipukkadnék. Van, ami ezerszeresen van hajtogatva már. Nyilván keresgélem is a motívumokat, a keretet, a megfogalmazását ennek, s szerencsémre mindig találok is valamit. Ebben szerencsém? Van. Itt volt ez az argentin film a helyünk a világban. S egyáltalán nem volt elszállt. Sőt, amolyan realista volt. Ami persze mindig esetleges, ez a baj azzal is, de mégis, próbál valamiben megkapaszkodni, próbál egy világot teremteni valamiből, valami köré. S hát az argentin világ is egy nagy rakás szar, ahol agyonverik az ember állatait a fasiszták, s horogkeresztet festenek a házadra. Az otthoni horror másféle, ettől nem hiszem tartani kell, s ez egy elég súlyos érv. Ha úgy vesszük, az itteni horrorgyűjteményből is sok kimarad. De hát nyilván megvannak a magyar sajátosságok. Betörés, lopás, korrupció, hatalmi harc, kivagyiság, törvénytelenség stb. De hát azt legalább ismerem. S még mindig lehet egy fánál hugyozni, s talán emlékszem is még rá, hogy hol, s hogy. Amúgy egyszerű falusi élet. Paraszthá̀z, kemence. Növények, állatok. S hát igazándiból még arra is felkészítjük magunkat itt kínunkban, hogy nem is ott Kötcsén lesz, hanem lesz még egy állomás. Dede. De ez már mindegy. Remélem a Jóisten ad még erőt ehhez is. S akkor jön az, hogy az én kis füstös kunyhóm a jicsini erdőszélén. A Rumcájszé. Annyi mindent szerencsére lesz miből kimenteni, ami ahhoz kell. Milyen furcsa ez is... Mert ugye nézem itt a sok mindent, amit megint összegyűjtöttem s ami az élethez kell. Micsoda agytépő-csavaró képtelenség hatvanadszor venni krumplipucolót! eccájgot, egyebet. Még ott van az Imola motyója is. Bútorok. Egy kocsi kell, meg a hajó, ha lesz pénz. Ha nem, akkor nem tudom. Talán az Jégnézővel? S egyszer, ott, a kis kemence mellett, petróleumlámpa mellett is akár, béke lesz. Leülök, s írok. Van miről. Egy nagy és gazdag világ vár rám, s nem volt minden hiába, hehe.

Jun. 29. A szálak összefutnak?

Először is iszonyú éjszakám volt. Amit nem értek. De már az éjszaka többször arra ébredtem, hogy leszakad mind a két vesém, úgy fáj. Szemlátomást ezerrel mentek, mert hugyozni is rendesen kellett. Pedig már úgy örültem, mert sikerült betartani az elhatározást, hogy eset ne egyek mást, mint gyümölcsöt. Egyetlen jó kifogás jut eszembe, hogy lehet kitakaróztam? Ez is egy megoldhatatlan dolog, az egész rohadt nyomor, úgy ahogy van. Ez a pára, az aircondition, az alvás rendellenességem, neurózissal kombinálva. Lehet fizikailag messzire mentem, mármint a tornával, s fáradt voltam, túlhajtottam magam? Millió ilyen kis faszom

kompromisszumot kötök, mindennel, s mégse jó. Most is: felakasztottam pólókat a kondi elé, hogy ne fújja közvetlenül rám a hideget, erre kurva meleg lett, folyik rólam a víz. De egyszer csak meg tüsszögni kezdtem. Mindenesetre hulla fáradt vagyok. Fél hat van, reggel. Még sötét. Várok itt a válásra. Úgy tűnik, ez az egyetlen dolog, ami visszatart. A többi dolog úgy tűnik működik. Persze el kell még egy csomó mindent intéznem. Pl. meghosszabbítani a jogsit, az új címmel. Az útlevél marad úgy, reméljük nem lesz rá szükség többé. Ha igen, akkor majd akkor. S át fel kell itt számolni mindent, de hát előre nem akarom ezt csinálni. Egy alapvetően más dolog az, ha mégiscsak itt maradok, akár féllábbal is. Nem valószínű, de várunk. Otthon egyre zavarodottabbnak tűnik minden. Mint általában az életben. Az a híres általános felfogása a világnak nem a jó irányba megy. Nem az van, hogy ja, akkor milyen jó és megnyugtató minden. Még akkor sem, ha arra is vannak érvek: milyen jó hogy dolgokat megéltünk, részesei lehettünk, meg minden. De meglátni milyen genya tetű lapul minden alatt, hát, ez kemény. Na meg itt van a könyörtelen öregedés, a bajaival. A cigi az egy komoly gond, de nem szokunk vissza. Jó lett volna kihúzni vele. Talán a legrosszabb, hogy ez a mindennapi megalázó bolondokháza is ideiglenes. Meg tudnám jobban is csinálni, de felesleges, és kockázatos. Persze lehetne azt is mondani, - mondom is magamnak – hogy ja, öcsém, más is van még ennél is nagyobban, s annak még az sincs meg, hogy még változik. Nem, úgy marad, annyi volt. Nos, - hogy milyen kurva az ember, mi mindenre van lehetősége, - akkor most azt mondom, hogy ja, de ha kívül nem is változik, belül mindig van lehetőség, hogy változzon az ember. De azért mégsem mindegy, hogy van mire támaszkodni, vagy nincs. Esik az eső, talán másodszor idén. Csöpörög. De hát kilencvenöt százalék a párha. S folyik a hátamon a víz. A lényeg az, hogy elég volt. Mint a részeg hajónál. S megálltam volna, mondtam is annyiszor, már rég. Tényleg. De mára ez már nemcsak egy kijelentés. S ha van s maradt is bennem valami izgágaság, arra mind van bőven ellensúly. Például mindennapos torna kell ahhoz, hogy a végtagjaim s ízületeim forogjanak. Egyszerűen elképesztő. Na mindegy, megyek fürödni. Végül is nem írtam le milyen „szálak" futnak össze, de ja. Visszaaludtam, hála az égnek, mert nagyon szar volt az éjjel.

Jun. 30. Mikor lesz meg a válás? levél Natalyának

Dear Natalya,

I am sorry to bother you,

I just liked to ask what is your estimate, when could my

devorce be finalized?It would be a big help for me, if I just have the slightest idea. Days, weeks?

Would you tell me something, please. Thank you

Jack

Jun. 30. Elkezdtem aerobikozni, allapista.

Vége a júniusnak, meg napló első félévének, hm.
S még mindig itt baszom a jókurvaédesanyámat…, jajj.

NAPLÓ, 2011. MÁSODIK FÉLÉV

Jul. 1. Indokolt, vagy paranoia?

itt van két email, s döntse el valaki más:

Az előzmény, s azóta sem válaszolnak. 16án lett aláírva az iromány, azóta nem tudni mi történik.

Itt vannak az e-mailek

I am sorry I have been busy. I will check later this afternoon.

Dear Natalya,

I am sorry to bother you, I just liked to ask what is your estimate when could my

divorce be finalized? It would be a big help for me, if I just have the slightest idea. Days, weeks?

Would you tell me something, please. Thank you

Jack

From: "Natalya Soshnikova, Esq." <Natalya@SRQLawGroup.com

Date: Thu, 30 Jun 2011 10:39:1 -000

To: Joseph Sochet<jsochet@sochetlaw.com

Subject: FW: Simon

Júl. 01 Újabb forduló a meghülyüléshez. Gondolatok a könyvesbolt ban

Mindig mikor nézegetem ezt a sok kivételes embert, akinek életébe, művészetébe is akár valahogy az embernek alkalma adódik belelátni könyveken meg mindenféle magazinokon keresztül, felmerül bennem, hogy milyen jó lehet nekik, ja. S persze szokásos hozzáállásomnál fogva nem utálom őket, nem sajnálom halálra magam, hanem azon gondolkodom, hogy na jó, de valami „haszna „annak is kell legyen, ami velem megesik velünk vala. Az se lehet csak úgy hiába...De ugye óhatatlanul felmerül, hogy na jó, de mi? Van abban valami? S hát sok miden eszembe jutott már erről, de most azon merengtem el, hogy valójában én is tudom – nagyjából, amit ők, s hogy tulajdonképen az ízlés, ez a furcsa eredetű dolog könnyen lehet egy inadekvát következménye dolgoknak, amiket az ember „máshonnan", de tud. Másképp hogyan magyarázható, hogy mikor megnézek egy – akármilyen művészi alkotást, - szinte százszázalékos biztonsággal meg tudom állpitani, hogy melyik s miért jó. S ez mindig így volt. De ahogy öregszem persze még nyilvánvalóbb. De beszélhetünk másról: politikáról, gazdaságról, egyebekről. S persze teljesen nyilvánvaló nem tudok részleteket az angol társadalom rejtelmeiről, a kimondottan speciális helyi dolgokról, de szinte hibátlanul tudtam követni, ami a Murcdock féle genyó sztoriban történik. A Rebekát. Sőt. Már az is sokszor eszembe jutott, hogy lehet sokszor még a helyieknél is jobban tudom. Well, nyilván lehetne ezt az intelligenciámra fogni, hogy ja, hát ez vagyok én, így könnyű.

De közben nagyon tiltakoznék az ilyennemű sablonos leegyszerűsitéstől. Mert emögött iszonyú sok munka, erőfeszítés s kíméletlen törekvés található. Pontról pontra s lépésről lépésre kivehető, ismerem mind e a láncszemeket, a logikát, az eszmeiséget, a célt, a módszert. S persze hihetetlen lökött dolog, hogy nem csinálok valami hasznost ebből. Na mindegy, még talán nincs vége. Amúgy teljesen link vagyok, ma nem csináltam semmit. Lógok. Elvittem néhány evezőt a Billnek, de már vizet venni is lusta voltam. Amolyan linkségek. Például megvettem a kütyüket a hangfelvételekhez. Most, ebben a pillanatban jöttem rá, hogy teljesen hülye vagyok mert tényleg tudok vakon írni, nem igazán csinálok több hibát, mint ha nézem, sőt. Úgyhogy az is kéne gyakorolni. Különösen, ha le tudnék lassulni. S odafigyelni. Most éppen a Procol Harumnak a Halványabbnál is fehérebb árnyék című számát hallgatom, s írok, lehet mégiscsak használom mindkét agyam? Mikor ezt olvastam, hogy a zenehallgatásnak külön központja van, megijedtem eg pillanatra. De nem hiszem, hogy ezzel valami baj lenne. A zene amúgy jó példa sok mindenre...Mi a zene értése, érzése, szeretete? Azt hiszem egy szimbólumrendszer, amit mindenki maga gyárt mindarra, amit érez és tud. Nem mindenre, de mindarra. Jól megy az idő is. A legújabb nyitvatatartás szerint kilencig vannak csak. Fél kilenc. Luna Rosa énekli a Dalaras, nem tudom az meg mi. De nagyon lelkesek, mint mindig. Elég jó bírom, bár már elkezdtem ásítozni...Éhes is vagyok. Amúgy, nem tudom még minek is élek? De tényleg. Semmire nem vagyok jó, senkinek nem kellek, semmit nem csinálok. A saját értékrendszerem szerint se, hülye önámítás az egész. De hát nem kezdettől fogva az? Mi, van itt valami abszolút kötelesség, a nézés, a család? Vagy az élvezetek. Vagy az ismeretszerzés? Vagy az alkotás, amit aztán el lehet adni. Ma egyébként azon merengtem, hogy mikre is áldoztam én az utóbbi éveim. Egy bizonyos ideig minden okés volt, amíg a családomért csináltam mindent. De 2006 óta kikért? S hát iszonyú pénzekről beszélünk itt. Persze senki sem jutott nem tudom hova tőle, de nekem iszonyú sok pénzt volt. S csak poénként – most már semmi másért – ha most az meglenne, hát, kicsit minden különbözhetne...Kivel, az Imolával kezdődött, aztán jött a Edit, a pacuka. Végül is nem is olyan sok. De ha hozzávesszük, hogy én hányszor kezdtem újra, s az mennyibe került? S eszembe jutnak dolgok: Mikor az Imola mondta: „te Jack, nekünk még ilyen karácsonyunk soha ne volt. Meg vittem helyekre dolgokat, amikről soha senki sem hallott. Főztem dolgokat, beszéltem dolgokról. S az egész, úg ahogy volt, nekem szinte semmit sem hozott. Nem emlékszem szinte semmire, újra, hasznosra, amit én kaptam volna valakitől. De hogy valaki ezért hálás lenne, lett volna? Bizonyos dolgokért egyedül a Edit.... Mellettem két csávó a telefonvásárlás rejtelmeiről beszélget. „Addig, amíg" – ez is lehetne a címe annak a listának, amiben azt sorolnám fel, mit kéne változtatnom, magamon. Nos, ahogy a másikon írtam, kicsit változott a dolog.

A JILL MESTERKEDÉSEI

Amúgy?

Nézem irt e az Jill. Megint az jut eszembe, ez a nő mindenre képes. Lehet ő tart vissza? Összszűri a levet azzal a barommal? Másképp mivel magyarázható az örökké egyoldalú érdeklődése, hogy „éppen" mi van velem? A célirányos kérdései?

S hát az aza érdeke, hogy ne menjek haza, ne zavarjam a köreiket.

Mi van a válással? Mi lesz a nővel? Biztos van elég pénzem a hazemenésre? Hogy a fenébe? S miből fogok ott élni? Ja, igen, milyen jól megy. Neki nincs ilyenje...stb.

Iszonyú, s bár ne legyen igazam...

Amúgy kezdek teljesen para lenni... egy hal „megharap"

Vizibalettom közben egyszer megálltam huggggyozni, s az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha valami hal megérezné, s odajönne? S egy milimásodpercen belül teljesen nyilvánvalóan valami megharapta a lábam lent. Teljesen nyilvánvaló volt az érdes, horzsoló érzés, olyan hirtelen odakapás, ahogy az egy haltól láthatjuk. Mint egy kerge kezdtem el ugrálni és kapálódzni a nyakig érő vízben.

S ez tényleg furcsa. Mert valójában ez a második ilyen eset az utóbbi negyven évben, meg hát az egész életemben, hogy egy hal „megtámadott."

A tengeri fürdőzés ambivalenciája

Szoktam is rá gondolni, hogy a cápa az egy dolog., de mi van a többi jószággal? Miért lehet „csak úgy pancsizni a tengerben, s a sok oktalan lény miért nem jön oda, s próbálkozik? Mit lehetne tenni ellenük? S persze van, ahol vannak cápák, medúzák, meg ilyenek, s ott nyilván más, de úgy nagy általánosságban az egész világ pancsi-pancsizik. Aztán két nap múlva, meg hallottam, hogy a fiú hívta az apját, hogy menjenek beljebb, a hullámtörő mögé..., s a pasi, az öregebb jól hallhatóan mondta, „nehogymá, ott már cápák lehetnek…" Ezek szerint másoknak is eszébe jutnak ilyen dolgok.

A másik:

létfontosságú részletek, avagy meg-megérezni a bajt

Hazajővén arra gondoltam, hogy milyen jó, hogy nincs semmi baj a laptoppal, működik, s tulajdonképpen semmilyen különösebb karbantartást nem igényel. S megnyomtam a gombot, s nem indult el.... Azt hittem belém fagy a vér....ráadásul a napló nem is volt elmentve...Több órás szarakodás után aztán sikerült visszacsinálnom az egészet, s minden jó. De volt mikor azt mondta, hogy válaszhatok: kés vagy kötél?

S hogy amúgy meg mindegy, mert mindenképpen minden el fog veszni...S az merül föl ilyenkor, hogy ja, igen, érthető, de miért éppen most? Azután, hogy gondoltam rá? Van ilyen véletlen? Hinni, nem hinni, mi van a dolgok mögött? Mindenesetre még mindig nem tudom eldönteni, hogy ateista, materialista, vagy vak hivő legyek.

Nem ér ez a sok dolog össze. Hajlok rá, hogy ezek nem véletlenek..., mint az „égő csipkeborkor sem. Az szokott például eszembe jutni, hogy a Jóistennek más egyéb dolga is van, mint az én szarságaimat igazgatni, különös tekintettel, hogy azok nyilvánvalóan összefüggenek másokkal. Szóval, mindennek eljön az ideje? Ez jó. De akkor ez meg hogy van, hogy történik azonnal?

Vagy ez történik, de akkor, ha nincs nagyobb kihatása, összefüggése? Semmi sem lett a hal „harapástól". Semmi nem lett, mert végül mégiscsak működött a gép. Csak az „égő rózsabokor". Hm. Na, megyek biciklizni, még nincs hőség. Ezt később itt a zárkában is tudom írni. Most például jól összekevertem mindent, rendrakás szándékából, alig találtam meg a Naplót, már azt hittem, elveszett... A Vonnegut jutott eszembe, akinek majd mindene elégett, jajj. Kell mennem kínlódni...

Good morning Joe, Natalya levele a fasznak

Has your client signed the MSA? Please let us know the status and when we can expect for this case to be finalized.

Thanks,

Natalya

Aztán az én legutolsó levelem, amit talán nem is kellett volna...

Fogyókúrás kínlódások a hőségben, Na meg egy csontig képmutató ország

Hát, a címben minden benne is van. Rohadt nagyokat kínlódok, egyre kedvetlenebbül, mert hát természetesen ez a lefogyás nem megy egyik napról a másikra. De keményen dolgozom rajta. Areobikozom, zenére, ülve. Többnyire ülve. S hát szarokat, salátákat eszem. No üdítők, no cukor, no kenyér, no zsír, no hús, no nothing. Már semmit sem eszem. Persze csináltam jó vizes székely káposztát, kenyérrel. Amit nem szabadna. Mindegy, változatlanul az őrület környékez, mert semmi nem történik. Se válás, se házeladás. A Jillel teljesen megszakadt a levelezés. Nem érdekli, engem sem. Kifújt. Valójában egyre jobban elidegenedek, s nem ok nélkül. S ha nem történik valami váltás, nem tudom mi lesz. Félek a lejtőtől. Annyi jó vidámság, életerő és öröm van, s lenne bennem, annyi jóság, s itt van, egy szarrá válik minden. Pedig tényleg nem sokra vágyom. Egy icipici tanyára, egy autóra. Ilyenek. Nos, lementem a beachre, a szokásos buli, sok ember dobol, s amúgy a világ legynagyobb nihilje. Kihalt asztalok, rendőrök geciznek az út

szélén. Mindenki józan, fosik, s álörömködik. Nihil, félelem, s értetlenség az arcokon. Egy meleg nyári éjszakán, az én kis hazámban bassza meg buli van, asszem. Még mindig. Menjenek a picsába ezek. Rend van, de milyen áron? Nem tudom, én nem akarom ezt ítélni. Csak valahogy a kurva mély beidegzéseim ellen van. Görögországan sem voltak részegek, de mégse valami iszonyú primitív dobütemre rángatództak.

Júl. 3. Veszélyesen egyre hülyébb, elé innen

Kis hilyán kinyírtam a fényképezőm. Az új távfejhallgatómmal. Amit aztán visszavittem. De a hibás valójában a Kodak zsinór lehetne, máramenniyre egy tárgyat hibáztatni lehet. Mert hogy én vagyok egyrészt ugye a gazda, aki hanyag, összekever dolgokat, másrészt iszonyú szarevésében, megörülve a „mégegy" zsinórnak, azt is be akarta dugni, hogy „három „legyen. Ennyire hülye nem lehet valaki. Amúgy kész vagyok, már aludni sem tudok. Tornászom, de nem fogyok, valahogy javul ugyan a közérzetem. Iszonyú makacs ez a zsírpárna, nem hiába mondták ez nehéz ügy. Mindegy. Néha az is felmerül bennem, hogy nem is kéne annyira sietni, mielőtt fogynék.

. Az igazi ok a szenvedés a hőségtől, na meg hogy a lóvé többé nem gyarapszik majd, hanem fogy, mivel lejár a munkanélküli folyósítása.

Anélkül meg bajban vagyok. Itt ugyan jár a kétszáz dolláros kajajegy, ami elég semmi. S amúgy is egy agyrém, mert azzal majdnem csak muszáj főzni, ami túlfőzést jelent, mert kis adagot szinte képtelenség. Undorodom az egésztől. Most is ott van a kukta a beleégett kukoricacsutkákkal. Néha rémlátomásom van, hogy sikerül ezt felszámolni. Főleg pénzt kihozni belőle. Rengeteg cucc van itt, de mind szar. Tehát szarból vajat köpülni.

Az autó, egy Dodege Grand Karaván, egy 30 lábas, azaz tízméteres motorhome, bicikli, meg ezer más szar. Főleg főzőedények, ágynemű, ruha stb. Megbolondulok már ebbe itt. Az egyetlen kis reménykét az a gondolat adta, hogy nem kell valójában itt lenni a váláshoz. Én elmehetek. De ezt meg kell kérdeznem. Ugyanakkor szörnyű álmaim vannak, szemlátomást „eljutott az agyamig", hogy miben vagyok, mert egyfolytában amolyan nyomott, hányásszagú megoldásokat, szitukat talál kis a csórikám. Ez is egy jó ok, hogy húzzunk innen, még mielőtt az utolsó porcikámig szarrá nem válunk. S ez az, amit nem akartunk, végképp nem.

Mint annyian, a szó valódi értelmében, s valóban agyilag megrohadni...

Fourth of July, asszem az utolsó

Hát elmúlt ez is. Jó nagyokat kínlódta, hova menjek, mit csináljak. Megnéztem az idióta tömeget lent a beachen, s hát újfent találkoztam az őrült nővel, akinek még mindig nem tudom a nevét. Ő már tudja az enyémet, olyan furcsa volt az áttételes bemutatkozásom.

Furcsa laptop vétel

Valami nagyobb pötty kell a billentyűkre. De amúgy feleslegen féltem, hogy nagyok lesznek az ujjaim a billentyűkhöz, tök jó. Persze kicsit hozzá kell szokni, de már elég jó. Nos, valójában talán életem legnagyobb csodája történt, legalább is az, amire emlékszem. Teljes és totál dilibe voltam, emiatt a kis kütyü miatt. Már már lemondtam róla, amikor csodák csodája, egyszer csak ott volt az orrom előtt. A Best Buyba, amire végképp nem számítottam. Nos a részleteket is le fogom írni, megéri- most csak azt akartam látni, hogy mennyire jól látható a képernyő a napon. S hát Kurvajó! Próbálom megkeresni a kis ragasztókat a billentyűzethez, de nem találom. Valójában meg vannak jelölve, mármint a j és az f, csak olyan pici, hogy nehéz megtalálni. De jó lenne megszokni. Hát, majdhogy nem egész nap megy ez a kis gép, s még mindig bírja az elem. Szóval, hogy is vettem? Napok óta keresgéltem az Interneten, hiába. Mindenféle csőbehúzások, meg minden. Az összes storeban voltam, ami csak a környéken van. A végén találtam az interneten valamit, hosszasan összeválogattam a hozzávalókat, s kijött, hogy ötszáznyolcvan dollár. S elakadtam, hogy na jó, de hogy rendeljem meg, milyen ímmel, s már majdnem elmentem a Billékhez.

Az utolsó pillanatban aztán úgy döntöttem, hogy jó lesz nekem, ami a Walmartban van, kettőnegyvennyolért.

De nem volt csak piros!

Úgyhogy mégiscsak úgy döntöttem, hogy Best Buy. S ott volt ez. Múlt héten nem volt nekik. Mikor kérdeztem mindenki úgy nézett rám, mint egy hülyére. Annyira jó lenne, ha kint is lehetne használni, egy. Kettő, ennek tényleg jó hosszú az elemélettartama. De a képernyő a lényeg. S hát rengeteg minden van még emögött is. Mert hogy valahogy el kell mentenem mindent, nehogy valami baj legyen. A múltkor alig indult ez a nagy, s akkor döbbentem rá, hogy amik el lettek mentve: a My doc., a zene, a képek, azok mind ott maradtak annál a baromnál. Azért rendesen megszívatott az az állat…S hát gondoltam kellene egy extránál hardrive. De hát ez maga az. Kicsivel több. Tulajdonképpen ez ezerszer jobb, mint egy tablet, nem értem mire hülyültek az emberek be. A lényeg, hogy már azt hittem, ezt fel kell adnom, ill. Egy nyomorult kompromisszumot kell tennem, még ebben a fontosban is. De nem kellett! Hányszor volt, hogy vittem volna a beachre, de döbbenten jöttem rá, hogy ez bizony nem megy. S az is egy remek ok a megvételére, hogy olyan piciri. Ez tényleg a vége a kicsiségnek. Innentől már nagyon

kompromisszumok vannak. Már itt is hiányzik néhány billentyű. Már csak egy jó tok, táska, tartó, szütyő kell neki, ha más nem, akkor én varok egyet. Valami nyakba akasztós féle-fajta. Esik az eső, olyan jó. Még mindig kicsit óvatos vagyok, pedig azt hiszem, hogy mehetnék...tényleg az lenne a jó, ha mindenhova vinném magammal, s mindig mindent leírnék, ami jó, vagy fontos. S hát egy biztos, - valahogy eggyé kell válnunk. Az jutott, pl. Eszembe, hogy mind a nihilje a világnak el kell múljon, mikor haza érek. Mert akárhogy is lesz, el akarom fogadni magamnak, s akkor lesz valamiből elindulni. Lesz mire építeni, s érdemes. Jó kell, hogy legyen, szeretnem kell, láttam mindazt, ami kint van, s „s nincs jobb hely". Fuck. Elég volt. A jó hely az ember szívében van, ez már biztos. S nem a hülye agyában. Nahát! sikerült venni szuper táskákat, egyet ehhez a kütyühöz, egy csomó kicsit, meg egyet az utazásra. Mert hogy ott maradt annál a baromnál az is. Összesen huszonötöt fizettem a Goodvillbe.Csak beindítottam az internetet, úgy is fog kelleni. S legalább az emaileket meg kellene tudni nézni. Itt a könyvtáran majd mindent szép nyugisan be tudtam állitani. Mindjárt elalszom.... Sound, azaz Zamárdi..., na meg a ...Pynchon... Aminek az akar lenni a lényege, hogy hát óhatatlanul eszembe jut, hely, zamárdi és Zamárdi, hogy mindkét hely zamárdi is Kötcse is jól felkapott hely lett, mikor mi már nem vagyunk ott, s s hogy a hülye suttyó parasztgyerek a Cuppó gennyesre keresi magát a többi hasonlóval együtt. S hogy az én is lehetnék, sőt. De hogy közben meg valamit én is csináltam, s az is összhangban van valamivel. S ugye előjön, hogy mit csinált a Pynchon, hol volt miben, honnan tudja, amit tud, s mitől az aki? S lehet ugye kérdezni, hogy a Pynchon és a Cuppó, ugye.

Na, s ez már egy érdekes kérdés. Meg is adja a választ sok mindenre. De szép. Vágy mit is mondott a Tarkovszkij?

A házaeladás és környéke, ljég

az az igazság, hogy mindig várok, "várnék" addig, míg valami jó tudok mondani. de elég lassan jön. S ezek a vánszorgó és rémséges napok csak újabb és újabb megpróbáltatás, s igencsak fölfoghatatlan, hogy minek, mire. annyira messzire vagyok mindentől, önmagamtól, hogy igazán közel kerülök néha a padlóhoz. sose voltam az a típus, aki jól elvan vagy valahogy elvan terv nélkül. az egy másik pista.

igy hát rohadtul igyekszem minden pillanatban alkotni egy szalmaszálat, ebben az elbaltázott aszkézis-börtönszigeten. mert hogy az. ami egy piti halál minden alkalommal, mert már előre lehet tudni semmire se jó, majdnem semmire. de remény nélkül nekem nem megy, sajna. ilyen hibbant vagyok. tudom hogy ez igy elég elvontnak tűnik, de csak szimplán hidd el, van mögötte tartalom is, majd ha eljön az ideje elmesélem.

nos, tegnap irt az Jill,hogy "van valami komoly érdeklődő".

ami nem tudom mit jelent. annyit tudok, hogy "nekik is érdekük" az eladás, másért, meg ugyan azért is. a pénz azért jó pár dologra. itt inkább az idővel van a baj, hogy ha valakinek van valamilyen helyzete, tud várni. de ha mondjuk te az aluljáróban laknál, vagy az albertfalvai vasútállomás mögött egy neylonsátorban, te is másképp néznéd a lakáseladást.

s marhajó, előbb utóbb perszehogy, csak lehet már késő lesz.

hogy mondjam? s hidje el mindenki, nem hisztizek. inkább az ellenkezője, nem tudom volna még egy barom, aki ezt végig csinálja....

naszóval, ilyenek. láttam a viharos vitorláskuplerájt, hát igen, azon a kis tavon észnél kell lenni. volt benne nekem is részem, bár még lehetne egy szép napon, - ajjaj. na, pusz. várjunk, várunk. az utolsó lehelettünkkel.

Jack

Jul. 8. Hatodik aerobic – iszonyú izomláz.

Néha totál elbizonytalanodok, van e értelme ennek az egésznek. Persze nyilvánvalóan tudom. Hogy van, hogyne lenne. Csakhát nem megy egyik napról a másikra. Ez volt az ötödik alkalom? Mit akarok? Egy-két nap alatt lefogyni húsz kilót? Azért az egy vicc. De ez az izomláz dolog ez jó, ez már azt mutatja, hogy valami van, valamit csináltam. Eléggé el voltam „rohadva", mit mondjak. Amíg dolgoztam, nem igazán kellett ilyenekre figyelnem. Hát, tényleg húzom az időt. Volt már ilyen, de soha nem ennyire. Ott van az az három hónap, amit az Jill kért az Sandrának. Hogy addig ne menjek haza. S „persze" nem vette komolyan". De most mégis azt csinálom? Nem közvetlenül, talán, de bevettem a többi dolgok közé, amik miatt nem ugrok föl azonnal, - amire még mindig képes vagyok, azt hiszem, s kezdek el őrült módjára készülődni, s semmi idő alatt eltűnni innen? A másik érv a fogyás. Ugyan annyira képtelenségnek látszik, mert azon kívül. Hogy kínzom magam, semmi sem történik. Ami azért is rossz, mert soha nem voltam egy ön kínzó fajta, sőt, inkább az ellenkezője. Mindig kímélni igyekeztem magam. Igen ám, de tényleg, mikor meglátom magam valami tükörben, kirakatban, fölfordul a gyomrom. Ezt a rohadt undoritó dagadt disznót, szoktam mondani. Egész életemben gyűlöltem az ilyeneket. Állítólag van, aki „nem tehet róla, ó, vagy mondjuk csak kevésbé, mert felmentése van. Az oké. De én tudom, hogy nekem nincs. Mindamellett, hogy valami agyilag tényleg megváltozott bennem, s a szervezetem nem égeti el a kalóriát, hanem zsírpárnácskákat, a kurva életbe dunyhákat puffaszt belőle, én is tehetek róla. Lehet mondani, mondtam is, csak jócskán ezzel is tetézve hitvány s slampos bűnömet, - hogy hát ugye a megváltozott életmód: a dohányzás feladása. A szexé, a munkáé. Bezzeg a kaját nem adtam úgy föl. Pedig dolgokat igen. Hosszú a listám, amit nem fogyasztok, pedig milyen jó lenne. Se üdítők, se édesség, se „rendes kaják", se rendes adagok, amikor rendesen jóllakik az ember, meg minden. Már tényleg csak szarokat eszem, azt is

kevesebbszer. Valójában egyetlen igazi s majdcsak legyűrhetetlen késztetésem maradt, aminek úgy ahogy szoktam engedni: mikor érzem, hogy ha most eszem, - mert amúgy jó éhes is vagyok, - akkor fogom érezni a kaja izét! Nem barom dolog? De jó érv, nem? Tényleg nem sok minden maradt nekem a jóból. Nos, visszatérve, azért is húzom az időt, hogy lefogyjak. Torna közben kimondott élvezet fog sokszor el. Érzem a testem úgy, mint régóta, lehet bizonyos szempontból gyerek-ifjúkorom óta nem. S olyan jó…Valamelyik nap valóságos csiklandozó sírás-kacagás fogott el a bizsergető érzés érzetén. Mint valami forrás buborékolt föl bennem az erő. S hát nyilvánvaló megvan a materialista magyarázata is. A népi is. El voltam rozsdásodva, gémberedve, merevedve. S egyszerűen beindult a vérkeringésem. Azok a kicsi, véletlen ismerkedések a dolgokkal, mikor utána néztem mi lehet a baj az ízületeimmel, sok mindent megértettek velem. Itt van ez a taos diétakönyv is, ami egy baromság, de itt ott van benne valami kis ráció. Ott, az ízületek „szinopszisaiban genyák vannak, lerakódások mérgek, s pang, mint valami lefolyástalanná vált tó, amiből előbb utóbb bűzlő kis pocsolya lesz, amiben meghal, elhal, élettelenné büdösül a rohadt élet. Úgy tűnik elérkeztünk abba a korba, mikor az élet nem, mint valami erő a zöld száron úgy hajtotta rügyét, hogy test nélkül, szinte lebegve futni, repülni kellett, nem volt tér, gravitáció, csak a kisgida fickándozása, megvadult birkózó kedve, óóó. Emlékszem tizenkettőhárom lehettünk, s ültünk a levegőtlen parányi sloziban lehajtott vécéülőkén, valahogy ide keveredtünk, szorultunk be, s órákon keresztül ütöttük, játszásiból püföltük. gyömöszöltük egymást, s semmilyen fáradság nem volt ott. Semmi. Hol van ez már. De, ahogy mondtam, valami furcsa bizsergést mégiscsak sikerült a testemben indukálnom. Igaz, különös áron. Mert akkor olyan természetes volt minden erőfeszítés, izom mozgatás, vagy azzal kapcsolatos cselekedet. Emennyi megvetéssel néztem aztán évtizedeken keresztül a tornázókat. A „feszengőket, mint az Alfonzó idióta csíkos úszómezzében annak idején. „Feszengjünk" mondta gyilkos szarkazmussal. Egyszerűen megfúltunk a röhögéstől. Leestünk a lábunkról, le a lépcsőn, ki a villamosból, buszból, vonatból. Kiröhögtük magunkat a világból. Annyira igaz, s képtelen volt. Ilyenekkel foglalkozni, a sok kis burzsoá, kis buzi polgárka, bezzeg nem dolgozik, tornászik. S így volt ez hosszan, hosszan. Tartottuk ítéletünk még a vérzivatarokban is. Amíg csak el nem jött a mi kárhozatunk is, úgy alakultak a dolgok, mert barmok voltunk, elbaltáztuk a munkához való jogot, alkalmat, lehetőséget, s elkezdtünk dagadni, mint az állat. Van ilyen? S akkor jön, hogy az ember a tükörbe néz, s belehazudik a saját méla pofájába. S mint valami tündérbalerina, s mint valami végtag nélküli pondró vonaglani, s tornászni kezd. De még az a jó, hogy itt nincs dzsim. Na nem, itt gravitáció van, meg testcsavarások, hullámzás, feszülés, pöröjözés. Hiszen a testnek is van súlya. A másik a zene. Mert mindez jó zenére, mintha arra dugna, táncolna az ember, ahogy mindig is akartuk volna, hahh, el is kezdtük, de aztán elfelnőttesedett az egész, komollyá puffadt, felnőttessé, s elvesztette az ifjúság vonásait, a

friss lelkesedését, örömét, s monoton baszás lett belőle, meg rábaszás. Láttam én másoknál az elbermulás folyamatát, s ó, hányszor és hányszor mondtam, hogy én aztán nem. Aztán mégiscsak. A rohadt rohadt, rohadt életbe is! Így aztán még maradunk, kicsit maradunk, hjaja.

A tengeri fürdőzés ambivalenciája

Szoktam is rá gondolni, hogy a cápa az egy dolog., de mi van a többi jószággal? Miért lehet „csak úgy pancsizni a tengerben, s a sok oktalan lény miért nem jön oda, s próbálkozik? Mit lehetne tenni ellenük?

Júl 9 megint egy szörnyű éjszaka

Azért ez olyan, mint a kínzás. Nem tudom meddig lehet ezt bírni. s nem is akarom, az az igazság. Napok óta esik az eső, ami egy csoda, s örülni kéne neki. Mert hogy akkor pár fokkal hűvösebb van, hiszen nem süt a nap. Igen ám, de a párha az meg elviselhetetlen. Abban a pillanatban, hogy nem megy a kompresszora az AC nek, máris gőzt fúj. S azt hozzáadva az amúgy is fullasztó levegőhöz egy rémlátomássá alakul. Különösen az én fulladozó alvásommal. Egy biztos, ez nem nekem való. Furcsa mert ugye a tüdőmnek ügy nincs baja, de kombinálva mindennel, egy gyilkos.

Az az egy dolog éltet, hogy nem sokáig tart már. Éjjel persze rémlátomásként szoktam ébredni, - ennek soha nem lesz vége, hogy mi a rohadt kurva édesanyja van már a válással. Ezzel a rohadt bandával. Véletlen? Oké, de legalább jó lenne tudni. Mi, meg ki van benne. Mindegy, kicsit várok még, húzom az időt, fogyok, s aztán megyek. Fizetni itt a sok szart se jó, mert nem gyűlik a pénzem, hanem fogy. Már így is katasztrófa kezd lenni az egész. Nem is értem, kivéve, hogy ez van. Ez a pénz nem elég az itteni alap életre, ahogy azt az Jillnek is mondtam. Az Jill nem ir, jól jött neki az utolsó balhé, így most aztán felmentése lehet. Az igazság az, hogy először életemben teljes hidegség költözött a szívembe ezzel kapcsolatban: a sorozatos fejberúgások eljutottak a mélybe, s az élet utolsó nyomát is kioltotta. Eddig mindig volt s maradt valami, valami remény, hogy újra lehet kezdeni, mert az emberség s a szeretet azt kívánja.

„akkor mi történik?" – kérdi a Rumi mester, vagy Akkor mi van? Ha szeretsz akkor mi van? Ha jó van, akkor mi van? S hát ezt is megértük. Valójában – elvileg még mindig ellenkezem, nem látom be, hogy miért kell valaha is feladni a szeretetet? Nem egy öngól lesz így az egészből? Feltételes szeret? Az meg mi a bráner? Hát, pedig van ilyen, azt hiszem, van olyan szituáció. A gonosszal szemben – olykor nem lehet mit csinálni. Megkérdezik a kisgyerektől, aki az anyja kezébe kapaszkodik, hogy ki ez a néni? S az mondja, hogy hát az anyukám. Erre egy karddal levágják a nő fejét. Ott, a szeme láttára. Ez mi? Pedig az ember tevékenysége nem mindig magasabb normák szerint van elrendezve. Mindegy, azt hiszem megyek a mosodába. Remélem nincsenek sokan. Már alig van gatyám. Fél ötkor

keltem ma. Most jöttem rá a billentyűzetre. Azt hittem dolgok hiányoznak, mert olyan pici. De nem, az fn-el megvan minden

. „Otthon meg haza ott van, ahol annak mítoszát megteremtjük".

Ha tudjuk. Mert ha nem, mármint, ha például nincs rá lehetőségünk, akkor fuck. Akkor az nem otthon, haza, vagy bármi illő környezet, hanem csak egy hely létezni. S ne beszéljünk itt minőségről, semmiről. Csak a puszta segg-levés. Onnantól meg már csak az arányok jönnek: amennyire meg tudjuk csinálni, olyan jó lesz. S hát az Asóka 19.-ik trükkje jut eszembe, hogy annyira tök mindegy mit, meg hogy.

S hogy valami konkrétról is legyen szó: Van énnekem otthon, minden majdani nehézség ellenére lehetőségem, - a nagy agyamnál fogva – arra, hogy megcsináljam? Mert nehéz lesz, az kurva élet. Lehet majd előjön, hogy „öcsém, te meg miafasznak jöttél megint haza?". „Amerikából?" Hogy majd ez se, meg az se stimmel, illeszkedik, knappul. Hogy majd megbánjuk, mint a kutya. De nem, s ami nagyon fontos, hogy anélkül, hogy valami súlyos öncsalás lenne a dologban, találjunk valami megoldást. S ami csodaszép kezd lenni – s úgy tűnik kellett is ez az időszak itt, hogy megérjek, dede, - hogy tudjak jól gondoskodni, most először, s végre valahára azon, hogy én, ÉN mit s hogy fogok csinálni. Nem törődve „senkivel, semmivel. S ami mindennél fontosabb, hogy ebben megtaláljam a nirvánám.

A többi, az menjen. S hát millió és millió dolog van itt, amit figyelembe kell venni. Kellett venni. S hát mondhatom meg is esett, meg is tettem. S ami a legfontosabb, az egész időszak legfontosabb felfedezése lett, hogy akárhogy is, de mégsem voltam olyan hülye. Hogy ott van minden, megcsináltam, megteremtettem. Ami úgy kisértett egész életemben, hogy nehogy úgy járjak, mint anyám Érddel, az bejött. Illetve azt elértem, nem mindegy. Igazándiból ez a „bejött" az az, hogy az egész világ ellenére harcoltam ki magamnak. Még a saját családom is ellenem volt. S nem volt itt semmi szándékos emberölés, de kísérlet volt, s ami ugye óhatatlanul növeli a feladat értékét. De felejtsük most már ezt is el, nem lesz jobb ezeket újra rágni. Már eleget felkérődztem mindent, az is borzasztó volt sokszor. Nyugodjunk ebbe bele, s menjünk tovább. Utolsó alkalom az venici „elit „beachen. Ez egy totál rábaszás itt. Itt vannak ugye az elit apartmant házak, szállodák, s tényleg tök szar. Látványra okés. Van egy pavilon, olyasmi, mint ami zamárdiban volt, annak idején Tihannyal szemben. Beszarok, ezt még napszemüvegbe is lehet látni, a napernyő alatt. Szóval mindegy, ide se jövök többet. Pedig volt idő mikor totál erre szavaztam, nem annyira falusi, s azt hittem, hogy majd ide fogok járni, s azzal minden megoldódik. Nagy nehezen vettem, találtam egy megfelelő méretű hűtőtáskát, sajnáltam is rá a pénzt, tíz dolcsi volt. De jó lesz az még sok mindenre, asszem. Valahogy védeni kell a kütyüket, nem. A kis laptop tök jól működik. Mondjuk a sugárzás az baromi, s ezerrel árad a szemembe mindenhonnan. Hunyorgok is mint az állat, nem hiszem, hogy sokáig fogom itt

húzni. Most megpróbálok vakon írni, nem tudom milyen lesz. Csak azzal meg az a baj, hogy elalszom. S persze zenét is hallgatok közben, hehe. Carmina Burana megy. Egyszerűen megáll az ember esze. Nem tudom emberek miért vesznek össze vissza mindent. Ez a kis szar mindent tud, kétszázötvenért. Egy ipad többe kerül, s fele annyit sem tud. Kb. Két órája megy s még mindig van rajta öt és fél. Miközben írok rajta, s megy a zene is. Lassan azért majd hazamegyek, de eszembe jutott, hogy néha kéne napozni is, mert a végén még kifakulok. Az jó ötlet volt később lejönni, mikor nincs már ilyen hőség. Öt után. Ja igen, először a Goodwillbe akartam venni valamit, volt is valami olcsón, de a mérete nem volt jó, az egyik túl kisi volt, a mások túl nagy. Le kell várni a körmöm, nem szeretem mikor kopog a billentyűzeten. Majd azért kipróbálom a másféle desktopot is. Muszáj mennem, mert mindjárt elalszom. Jó marha meleg van, az biztos. Megpróbálok csinálni egy két képet. Közben itt van ez az őrült bizonytalanság, conspiráció, paranoia. S most minden ebből a hülye helyzetből jön, ami olykor, mint valami jeges kés belém hasit: miközben megpróbálom egyáltalán elviselhetővé tenni az életem itt, ez egyben lehet valami végzetes nemtörődömség, mert valaki, valakik összeesküdnek ellenem, s lehet az életemre törnek. Másképp hogyan magyarázható, ami történik? Mivel magyarázható, hogy Aláiratták velem a papírokat a válásról, s ki tudja mi óta semmi sem történik? Lehet még be sem adták a bíróságra? S itt van az Jill is. Minden, amit csinál nagyon gyanús. S egyáltalán mindenki nagyon gyanús. A Váczival sem beszélek semmit, itt van, látom fölmegy, megjelenik a kis címke. De mióta rejtélyes módon fölköszsönötött, holot nem tudta mikor van születésnapom, hát nem tudom. Ha nem igaz, természetesen egy disznóság az egész, mert jót akart, ráadásul valaki más is, lehet az Jill....De ugye az Jillben nem lehet megbízni, bármire képes.

„ez az ember nem itt lakik" óta, hajaj. S itt vagyok totál tehetetlen. Lehet mesterségesen itt tart valaki?

Egyszerűen nem lehet tudni. Úgy tűnik előbb utóbb, mondjuk jövő héten dűlőre kell ebben jutni, s rákérdezni a Natáliánál. Csöndben akartam tartani a dolgot, nehogy még én szolgáltassak valakinek információt, adjak alapot, felületet valamihez. Tényleg nem tudom mi történik. S ami a legszörnyűbb, az az, hogy mennyire gyűlölöm, tiszta szívemből az egészet. Az ilyesmit. S annyira, de annyira be szeretném fejezni. S az ember persze bizik. Bizik, hogy a dolgok nem olyan sötétek, nem mennek mindig rossz felé, s nem kell feleslegesen aggódni. A világ jobb, mint gondoljuk. Pedig nem. S lehet a miénk az, de nem véletlen. Nem „csak úgy". Attól az, hogy rohadtul résen kell lenni, attól az, hogy megfizetjük az árát, attól az, hogy megteremtjük a feltételeit. Az Elena sem ir. Az Jégnéző sem. Senki sem. Itt vagyok egyedül, mint egy barom. S nem akarok semmilyen irányba sem valamilyen baromságot csinálni. Ahhoz meg át kell gondolni s helyesen értelmezni a dolgokat. De minek alapján? Milyen információ alapján. Amit tudok az elég frappánsan megoldom, de tényleg. S már kérdezték: miért nem megyek?

A Jennyéknek sem mondok semmit, várom, hogy valami legyen. Már nagyon rühelem. Na mindegy ne adjuk fel a reményt. Azt legalább ne. S hogy mennyire dili ez: titokban még az is előfordulhat, hogy maradunk! Hogy lehet így élni? Ezzel a bizonytalansággal?

Tényleg egy barom vagyok

Vért hugyozva gyalogoltam a homokban tegnap a beachen, hogy fogyjak. S aztán valami grill füstje megcsapott, s kész. Nyolc dollárért vettem csirkét és disznót, bevodkáztam, s bezabáltan. S ilyenkor persze alszom reggelig, gondolom én, legalább ennyi haszon. De nem ám. Már éjfélkor elkezdtem, s aztán kettőkor fent voltam, szörnyülködve a romokon, s jó nehéz rosszulléttel. Ettem, undorodva görögdinnyét, hátha az majd segít. Valamire kell jutnom ezzel a dologgal. Iszonyúan utálom magam ezekért. Soha nem nő be a fejem lágya. De az az igazság, hogy ez valamiféle búcsúvacsora, vagy „utolsó vacsora" akart lenni. Ez a kifogás. Itt hagyom amerikát. Tegnap hivatalosan is bejentettem a Joenak, s mondtam neki, hogy lehet megkérem segítsen egy kicsit. Ez valójában egy ürügy is, nem akarok egyoldalúan a Billékre támaszkodni az itteni kapcsolattartással kapcsolatban, valahogy annyira nem bízok bennük. Szóval ilyenek.

Júl. 11 kérdeztem az jégnézőt menjek e, azt mondta igen.

Tényleg nem tudom mi a fenét csinálok én itt. Ma megkérdezem a Natalyát is, biztos, ami fix. Tulajdonképpen még azt sem tudom, hogy mennyi időbe kerül eladni a campert. Mert addig nem tudok elmenni...Szóval mindél előbb fel kellene tenni a Craiglistre. Meg a másik kocsit is. Meg összepakolni, meg kiganézni, meg jeget venni. Meg minden.

Van mit csinálni. Egyelőre az Jillnek nem is szolok. Kíváncsi vagyok mit mond a bárisnyám…Most írtam a Natáliának Az ezer ötletből semmi sem lett. Hú, pedig mennyi energiát eltöltöttem ezzel. Mennyi időt! De hát ez van, volt mit csinálnom...Valamelyik nap eszembe jutott, hogy és a dolog nem is ezzel kezdődött, már a barommal, mikor „örökké házat vettünk". Sőt már előtte, a Edittel, hogy majd így meg úgy.

Az utóbbi években mást se csináltam, mint a legőrültebb végletekbe éltem bele magam. S semmiből semmi sem lett. Fasza, nem? Mindenesetre most aztán akkor végig kell gondolnom, hogy hogy....

Júl. 11. Újabb fejlemény, a nemfejlemény, vagy mi ez a bazdmeg? mehetek haza, ez a lényeg

Irt a Natalya, ami azért jó, nem kell rá várni...

Nem érti mi van, irt a baromnak, az ügyvédnek, nem kell itt lennem. Otthon is el lehet válni, miután ott esküdtünk. Amúgy lehet, hogy tárcsalást akar, valamit vakerászik. S el nem tudom képzelni, hogy mit. Olyan, mintha nem nyugodna valaki bele ebbe. Csak hát egy képtelenség az egész. Nekem ő pénzt nem adott

kölcsön, semmi ilyesmi. S nincs is papír semmiről. A naplómban van valami biztos, azt esetleg lehet valamire használni. Mármint célzások a pénzekre. De semmilyen egyezkedés nincs semmiről Onnantól fogva meg minden ott is maradt nála, sőt. S hát nem adott egy fillért sem, én tartottam el. Se villanyt, se lakbért, se semmit nem fizetett. A pénzemet is lenyúlta, amin a kocsit vette. Azonkívül én szereztem neki mindent. Jó lenne elkerülni ezt a genyát, valahogy nem szeretném az életem hátralévő részét ezzel tölteni. Mindenesetre jó lenne minél előbb elhúzni innen. Az Jill is kérdi, hogy már megint eltűntem. Ja, semmi. Senkinek semmit innentől fogva. Míg haza nem érek. Elég, ha az Jégnéző tudja.

Néha felmerül bennem, hogy azért nem árt, ha valamire van tanú.

Jul. 13. Szerda. Pár bizonytalan apró lépés hazafelé...

Közben eszembe jutott, hogy el kéne mennem a Jennyékhez és beszélni velük. Szerencsémre otthon voltak, semmi sem változott, s ugyan olyan kedvesek, mint régen. Mondták ja, persze. Ott lehetek náluk addig míg eladok mindent meg a repülésig. Hát ez fantasztikus. Tényleg nem tudom mit csinálnék nélkülük...Közben hívott egy csávó a camper miatt. Mindjárt meg is akarta nézni, de riadtan mondtam, hogy jaj inkább holnap. Szóval holnap egykor. Elrohantam a Joehoz, segítsen, aminek nem sok értelme volt. Aztán a kútra benzinért, beraktam az aksit, próbáltam indítani, semmi.

Köszörül, s semmi. Azt mondtam a Gézának, hogy havonta el szoktam indítani. Ami nem igaz, nem is volt aksim. Mármint rendes. Úgyhogy nemtudom mi lesz. Más nem is hívott. Ez elég kötözködőnek nézett ki, s máris lealkudta 1800ra, mondtam oké, de akkor cash. S most pont azon gondolkodom, hogy lehet még engedni kéne, csak vigye a picsába. Mindenesetre még ez is messze van, mert el kéne indítani, s rájöttem, hogy el kéne hordanom egy csomó mindent, hogy lehessen látni dolgokat. Be vagyok ide zsúfolva, mint az állat. S mind ezt aközben, hogy nem is tudom mi van. Az Jill nem ír, a válással sincs semmi. Úgyhogy nem tudom. Mindenesetre csinálom, mintha hülye lennék. S közben fogy a pénz, mint az állat.

Júl. 16. Lehet mégis lesz ebből a házeladásból valami.

Meg mi legyen a camperrel

S akkor minden másképp lehet. Minden feltételes módban.

A Jill is úgy lehet, mint én: akkor szeretne írni, ha tud valami biztosat. De miután nem írtam, rákényszerült a kérdésre mi van velem. S hát azt írtam, ami van. Igencsak elment mindentől a kedvem, s depis lettem. Ez, hogy még csak el sem lehet indítani a campert, ez nagyon betett. Elintézem a jennyékkel, hogy odamehessek aztán hogy eladom, odahordok egy csomó cuccot, aztán nem indul. Tehát nem lehet eladni, amúgy is az egyetlen vevő elrohant, mint egy őrült, mikor meglátta. A megoldás az lenne, ha megtartanám, amíg építek valamit, s abban

laknék az új telken, ami ne tudom hol lenne...Már nem vagyok annyira oda, hogy Nokomis. Ne tudom megvan e még a telek. A szomszéd haverja azt mondta, hogy oké, megcsináljuk, de a pasinak elég sok gondja van magának is, s azóta ne jelentkezett. A lényeg, innen el kell vinni a campert, itt nem maradhat. S lehet még azért is fizetnem kell. Az otthoni kocsi vétel az elég nagy pácba került, szinte biztos nem lesz belőle semmi. S már épen én is azt gondoltam, hogy az egyik kiút ebből a kakából mégiscsak az, ha jön otthon egy vevő, s a Jill ír. Erre így lett. Hogy mi miért lett úgy előbb, ez meg mára mindegy. Amúgy azt hiszem, hogy eléggé veszélyben vagyok, mert nagyon limited mire vagyok képes. Tényleg megment a búrám. Bizonyos alaptevéknység, gondoskodás magamról, ami kb. Bőven elég napról napra. Könnyen lehet közrejátszik ebben a helyzetem meg a belőle adódó lelki következmény. Állítólag még egészsége ember is ki tud akadni. Valamelyik nap már azt hittem fel tudom adni az összes kényszerű és nyomorult kényszertevékenységem, amihez itt fordultam: mint az úszásbénázások, biciklizések, meg egyéb kintornák. El is vittem a biciklit a Jennyékhez. Alig van hely abban a garázsban...de tényleg rendesek velem, jajj. Félek a Fredtől is, a Landlordomtól is. Végül is felhívtam az asszonyt hagytam egy üzenetet, hogy rossz telefonszámot kaptam, de küldöm a csekket. Azzal nem kéne összebalhézni, hátha mégiscsak sikerülne kihúznom itt addig, amíg. Amiről nem tudni mennyi. Hú, már megint ezekről a nyomorokról írok, el is fáradtam. Ma elmentem a kínaiba, ettől is lelkiválságom van. Jó volt, jól is esett, azért ez egy nyerő élvezet. Csak hát nehéz fizikai unkásoknak való, s nem nekem, aki lassan úgy leszek, mint a nagyanyám, a déd, aki azt mondta, „kisfiam, én, ha ránézek a tejeskávéra, már attól is hízok. Aztán hogy hogy is volt, azt senki sem tudja. Asszem ő hetvenötig élt, iszonyú kövér volt, és magasvérnyoásos. Nos, én meg rá ütöttem, aszem. Anyámról meg ugye semmit sem tudok. Apám meg, az elvan, még mindig asszem elég jó. Sokat nem tudok róla. Ő olyan kis vékonyka volt mindig asszem, de ez sem biztos. Nos, nem tudom, hogy amúgy a gyerekeknek mi a szerepük itt miben. Az anyjuk semmit sem mond erről. Az biztos, s ennyit azért tudok, akár mennyire is megment a búrám, hogy amúgy nem kéne nekem egyedül lennem ennyire...S ezt asszem a tisztelt családom is tudja. Jók lettek a kis puklik a billentyűzetre, lényegesen jobban el tudok igazodni azóta. Még kellene tenni egy párat, de még várok, hogy hova. Írtam a „két nőmnek „is, elég szűkszavút. Tényleg nem tudom it mondjak. Most irt megint az Jill, hogy ma jönnek emberek, megírja mi van. De eddig nem írta. Ott fél tíz van, gondolom már el is mentek. De lehet nincs valami jó hír, mert akkor már irt volna? A jövő héten jön még egy ingatlanos, - hát ez se tudom mire jó. Semmit sem tudok, már. Nos hát egyre kevésbé tudok otthon maradni. S hogy a hangfelvételen próbáltam kifejteni, nehezemre esik otthon maradni. Minden alkalmat igyekszem kihasználni, hogy meglépjek. S miután nemigen van hova menni, ide jövök Sarasotába, a B N ba. Ez Amerikában a legjobb hely. Sőt talán a

világon, ha a könyvekre, a milliőre gondolunk. Nekem, szegényembernek legalább is. Ez egy külön tanulmány, egyszer érdemes lenne pár szót mesélni róla. Nos, kéne hozni egy könyvet. Csak az a baj, ha felállok elfoglalják a helyem, ez majdnem biztos. Kéne innom egy kávét is, bár már mindjárt hét óra...De tök mindegy, annyit aludtam, mint az állat. Hát megint majdnem kiolvastam egy Bob Dylan életrajzot, - végeérhetetlen dolog ez. S hát természetesen az jutott eszembe, hogy akkor hol vannak a számok? S vajon még életemben meg fogom tudni hallgatni őket? Vagy már arra sem lesz időm? Azért ez képtelenség, nem? Meg volt egy Garrison Keillor jó verses kötete, ja. Meg Robert Pinszky. Azt mondja a Dylan – ő két szent ember látott eddig: a Ginsberget, meg a saját feleségét. Hm. Sokat dolgozott, de valamire jutott is. A barátja meg a felesége. S hát – végül is jogos a Ginsbergről, s nekem is már éppen időszerű volt...S volt ott egy jó gondlat is – miszerint mi az észrevétlenség jelentősége..., amiről annyit szoktam beszélni. Hát, hogy nem zavarjuk meg dolgok folyását, s hogy tulajdonképpen így alkalmunk van megfigyelni azt. Másképp te is szereplője leszel a dolognak, s onnantól fogva az egész más...Na, el kéne mennem haza. Az előbb néztem, nem irt az Jill. Nem tudom mi van. Szerintem semmi, ha lenne akkor irt volna. Marad a „jövő héten a mégegy ügynök, c. Bullshit. Nos hát, csináltam egy komputer tartó nyakba akasztható készüléket. Kicsit nehéz hozzáférni, de működik. Mert hogy a madzagok az útban vannak. Viszont tartja a kezem, arról nem is beszélve, hogy mindig ugyanabban a pozícióban van. A kezem fog elfáradni, azt hiszem. De hát jó excercise. Esik az eső. Ma semmi mást nem csináltam. Délelőtt elmentem beszélgetni a Billel. Elmondtam neki, amit tudok, s s mondtam lehet kéne nekem kicsi segítség. Ha ez működne, azért az fantasztikus lenne, mert ezzel tényleg lehet mozogni. Lehet kicsit lehetne lejjebb? Mindegy, lehet ezen igazitani, az alapötlet jó. Szerintem ülve is működik, s akkor talán még csak nem is annyira fárasztó a karomnak. Mindjárt megnézzük. El kéne vinni a rengeteg szemétét. Megint ki fogom dobni a görögdinnyét. Azért ez egy szégyen, nem? Megcseréltem a kistáska pántjára, de ez sem jobb. Nem tudom, ha lejjebb lenne akkor mi van. De nincs hosszabb pántom. Na mindegy, holnap folytatom. Néha nem árt egy friss start.

Na, átvariáltam egy kicsit. Ferde lett az egész. De lehet csak meg kell szokni, szerintem jobb lett. Csak el kell mennem szemetelni. Most valahogy nem olyan magas az egész, s jobb a kéznek. S most könnyebb Azt hiszem mindentől függetlenül egy zseni vagyok. Haha. Tényleg meg kell szokni. S még ülve is jobb lesz. Nem kell asztal. Ez már így nem is laptop, hanem tangoharmonika...

Jul. 17 mi van, van vevő?

Az Jill levele:

hát nem akarom elkiabálni, de ezeket elég komolyan érdekelte, ma is visszajöttek fotókat csinálni.... elég szimpi és nem szegény népek, azt mondták jelentkeznek…hátha…nehezemre esett, babona, már ódzkodom az egésztől, felmenni megnézni, jó későn is volt. De azért megtettem, s ez a levél jött. Igazság szerint szombatra vártam, néztem is egész éjfélig, hátha az Jill fönt maradt, rágódott, emésztett valamit, s küldött valamit. De nem. Nem is értettem, mert vártam legalább, hogy valamit mond. Mert hogy mondta, hogy jönnek valakik, komolyak. Úgyhogy vasárnap már végképp nem reméltem semmit. Erre akkor jön valami. De hát a levélből kiderült, hogy voltak szombaton, meg visszamentek vasárnap is s még fényképeket is csináltak! S persze ez mind nem okvetlenül jelent is valamit...Ez egy dili, miért kezdek én ilyen hamar álmosodni a könyvtárban. Itt is van azért egy pár nő, s különös, hogy soha egyetlen egy sem rám se nézett, s ami persze jó is. Odüsszeuszként jó lenne elkerülni a sziréneket... Amúgy fantasztikusan jó ez a kicsi izi, nagyon élvezem. Nos hát azóta nem jön semmi, s meg is vagyok szédülve. Egyszerűen csak kóválygok, nem tudom mire legyek, mit gondoljak, mit csinálja, meg ilyenek. A hite vesztés nagyon veszélyes tud lenni, mert onnantól kezdve az ember már ne is akar semmi mást, mint bizonyitani, hogy baj van a valósággal, azaz, az sem igaz, ami nyilvánvaló. Az igazság máshova, a transzcendensbe került át. Nem igaz, pedig még aludtam is ebéd után. S el szokott múlni, de nem tudom mikor, s mitől. Egy két mondatnál többet ne is tudok írni, anélkül, hogy mint az ólom le nem csukódna a szemem. Most éppen elmentem újságokért: egy arról, hogy az Angelina meg a Breed finally összeházasodnak, a másik meg a Murcdock nevű Molochról. A másik: odaadta a csekket a buzi szomszédnak, nagy nehezen előkerült. Viszont a szerelő haverja eltűnt, s ebből ne tudom mi lesz. Össze kéne szednem magam, s most már akkor menni, ha már megyek. Persze jó lenne már akkor, ha otthon minden el van adva, s nekem nem kell csinálnom semmit. Bár ez az egész rohadtul nem tiszta, mármint, hogy gyakorlatilag, hogy is lesz. Ahhoz, hogy pénz legyen alá kell írni dolgokat, én meg itt vagyok…Ezért is kéne hazamennem. De hát ez nem gyere buci bekaplak. Mint nyilvánvalóan kiviláglik, még így is napról napra változik minden. Két napja még építkezni akartam itt, - s persze többnyire annak a nyomásnak a hatására, hogy a felszámolást frappánsan meg lehessen itt oldani. El kell jutnom megint abba az állapotba, mibe ilyenkor tudom kel lennem – mármint, hogy átmegyek totál pragmatistába, s rohadtul nem törődik azzal hogy mit kell tennem, csak pikk-pakk-pukk, s kész. S érzem errefelé változik az egész. S hát ja, semmi mást nem kell csinálni, mint nézni egy kis celebrity magazint, fuck. „az ember nem foglalkozhat mindig halál komoly dolgokkal" Óóó. Na nézzük az öreg ausztrál végnapjait. Hát, ez nem volt semmi semmivel. De a pletykarovatok feldobtak,

ami azért elég Ilyesztő. Mindenesetre az is eszembe jut, nem először, hogy lehetne nagyobb bajom is ennél. Attól, amin keresztül megyek. Még mindig nincs, fogalmam sincs mit fogok csinálni a camperrel. Beszélte a szomszéddal s azt mondja, hogy a csávónak még telefonja sincs, állítja, mert kikapcsolták. Vagy csak nem akar velem beszélni. De hát megígérte…Egy pici öregasszony ül mellettem, akinek a gyönyörű ősz haja szék kontyba van feltűzve. Nos, mondtam a hülye szomszédomnak, hogy nekem nagyon kellene a pacák, másképp nem tudom mit tudok csinálni. De ha mégse, legalább mondja meg, hogy tudjak valaki mást keresni. Hát, megint hoztam ki filmeket. Mit csináljak? Már igazán nem akartam. Azt gondoltam, hogy a valódi élet vegye át a szerepet a fikciótól. Elég volt belőle. De nincs való élet. Egy idióta buborékban vagyok továbbra is. S sokszor elfog, hogy jajj, kéne valamit csinálni, de mit? Takarítani, pakolni. De hát nem fáztam már rá életemben ezerszer mikor elkezdtem valamit, remélve úgy lesz ahogy gondolom, s másképp lett? Nyilván ezek, meg még sok minden más is visszatart, hogy valami érdemlegeset csináljak? Kiporszívóztam az eladáshoz, s minden csupa gané újra. Ezért kár volt, pedig még egy kis lábtörlőt is tettem a bejárati ajtó elé kint a betonra. Nagyon minimalista életet élek, de még így is kell enni, meg minden. S az élet kupival jár, akár, hogy is. Tehát addig amíg nem tudok valamit, értelmetlen minden. Amúgy pedig igazán különleges leleményt kiván minden napra feltalálni valamit újat. Mit csináljak, hogy legyen valami értelme, haszna is. Van, amit már nem akarok s tudok, ilyen a biciklizés. Valójában intellektuális életet kéne – még jobban – élnem, tudom. Olvasni, írni, művelődni. De még azt sem tudom, hogy hl végzem. Mi lesz velem. Mibe kell belevágnom, mi vár rám, miféle élet. Békés, vagy a soha véget nem érő őrület? Fölkészülnék én, alkalmazkodnék én, ha tudnám mire. Jó lett ez a doboz, öltartónak is, ettől nem borul olyan könnyen föl a vetyerok. Még valami súlyt is lehetne bele tenni, hehe. Azért, mindentől függetlenül nagyon igyekszem, hogy minden nap valami értelmeset csináljak, valami, aminek haszna van. Próbálok felkészülni – általános értelemben valamire, dolgokra, amik a legtöbb életformában jelen van, vagy szeretném, ha jelen lenne. A nap mikor dűlőre jutottam mi legyen. Kétségbeesésemben elmentem a Bill nevű szerelőhöz, aki egy velem egyidős, öreg, dagadt, őszülő szerelő-főnök, s már egyszer küldött egy szerelőt, aki semmire sem jutott. Elsírtam megint mi van, s mondta, hogy délutánra megpróbál valakit küldeni. De nagyon bizik. Ahogy ez lenni szokott. Próbáltam mindent mondani, ami csak eszembe jutott. S mondott valami jót is, hogy például lehet az önindítónál van egy biztosíték. Mindegy, reggel azt hiszem alámászok, s megpucolok pár csatlakozót. Egy kicsit elkezdte reménykedni, - ez már megint misztikus, - hogy nem ától zéig szar valami, ami autó. S hogy olyan nincs, olyan autó nincs itt, amit nem lehet megjavítani.... Az mindenesetre megdöbbentett, hogy igen, bizony ezen az autón nincs biztosíték tábla. 7-ben még nem volt ilyen, hm. Mindenki azt mondja,

hogy még egy traktornak is kell lenne. Én is így gondoltam. Nos, nagyon remélem, hogy most nem hozzá nem értő szakikat találtam...Ez a vén marha, a szomszéd egész egyszerűen eltűnik. Hiába, meleg van. Mert hogy gondoltam, hogy könyörgésre fogom a dolgot – ilyenkor szinte látni lehet, hogy élvezi a kínzást, - s megkérem könyörögve megkérem, hozzon valahogy össze a haverjával, aki eltűnt. Az aki megígérte, hogy megcsinálja. Csak az a baj, hogy ő is nyakig van a pácban. Kicsit kicsi a felülete ennek a masinának a nagy mancsomhoz, mármint a balhoz, nem túl fasza, kell valamit csinálnom ezzel, hm. Valami meghosszabbítást. Kéne néznem egy filmet, nemtudom mit csináljak mást. Ja! Ma megfogadtam, hogy koplalok, lesznek napok amikor nem eszek. Ez az egész másképp ne fog menni. Egész egyszerűen szörnyű vagyok, ahogy kinézek. S pont ugyanannyi vagyok, mint a nagy feszengések előtt..., a rohadt életbe. Amibe viszont az a jó, hogy mindez azt mutatja, hogy mit kell tennem, hogy ehessek. Nem kurva jó? Micsoda egy abnormális dolog ez? De még mindig jobb azt gondolni, hogy két-három naponta ehetek valamit jót, mint azt, hogy soha. Fasz kivan ezzel az egésszel. Viszont – leszámítva ezt az alátámasztást, ez a kis izé tök jól működik. Megyek nézek egy filmet, s reménykedek, jön valaki. Amúgy jó itt írni. Ugyan nem tudok hat rátámaszkodni, de sebaj, a magassága jó ennek az asztalnak, s itt van az ajtó mellett, ahol látom a napvilágot. Az airkondik ezerrel mennek...Erről meg azt gondoltam, hogy hát, kb. Ez egy kiló lesz még, de nyilván megéri. Másképp megdöglenék.

Júl. 19 na és persze hát „úgy érzem, valami most történni fog."

S persze mindannak alapján, ami amúgy is történik, semmi misztikum. Csak utalás arra, hogy mik lehetségesek. Ha nem jön be, hát tévedtünk...Nahát itt volt a szerelő. Sokat nem ért hozzá, a főnöke mondta mit csináljon. Kivette a gyújtáselosztót, remélem jól jelölte meg, s elvitte. Megnézik jó e, s onnan megyünk tovább. Kérdezgettem, szerinte meg lehet e csinálni, el lehet e adni, de normális választ semmire sem tudott adni. Ez már kívül volt a látókörén. Ha tök jó lett a hosszú í! Úgy tűnik el fogok tudni igazodni ezen a kis izén, na merthogy iszonyú mennyiségű bütüt kéne ezen még leütnöm, dede Na megyek veszek egy olcsó pizzát, s asszem kicsit becsiccsentünk máma. Kurva életbe. Tudom, tudom, de valahogy meg kéne maradni normálisnak, ja.

A világ legszegényebb és legszerencsétlenebb ember, némi – némi ripacsággal és nagyképűséggel – báár.

Miden fontosat alapul véve: szerencsét, balszerencsét, bátorságot, vakmerőséget, aggodalommal teli álmokat, hirtelen elhatározásokat, lemondásokat és alkalmazkodást, vágyakat és álmokat, és csalódásokat, s még hosszan sorolhatnánk, de hát itt vannak

a tények.

Mit nyertem s vesztettem el

Pár év alatt elvesztettem mindent, amiért egész életemben kitartóan és tervszerűen dolgoztam, hangyaszorgalommal, rókaleleménnyel, s a konok, elpusztíthatatlan, vastagbőrű vietnami vizibivaj konokságával és szívósságával. Elveszítettem a feleségem, S benne legjobb barátom, szerelmem, biztonságom, s ágyastársam. Elveszítettem gyermekeim, akik nélkül soha nem csináltam volna ezt. Elveszítettem a házam, az otthont, ahonnan az ember elindul, s ami nekem az emberileg lehetséges fundamentuma volt, s imígyen semmivé lett. S ezzel párhuzamosan, én vagyok a világon a legszerencsésebb ember, mert mielőtt mindent elvesztettem, alkalmam adódott megélni és megérteni, milliók emberi célját, de szabadságom el nem veszíteni. Ember ennél nem tudom még hogyan akarhat többet. Mindenki élete, aki számít az egy ehhez hasonlítható keverék kell legyen, csak más összetételekkel. Isten malmai lassan, de itt is őrölnek.,

Júl. 20. Találni egy szerelőt

Elmentem a Bobhoz, így hívjak a velem egyidős szerelőt-főnököt, s mondta, hogy semmi baj nincs a gyújtáselosztóval. Majd küld egy csávót, hogy tegye visszza, s nézze meg amúgy mi a baj. Közben mentem egy kört is, hogy egy mások szerelőt is találjak, nem könnyű. Senki sem szereti az ötletet, hogy ki kell szállni. A nagy camper dílerhez is elmentem, ahol a vándorszerelőt ajánlták, aki egyszer a hűtőmet is megszerelte. Hatvanat kér egy órára, végül is...De van egy Sam nevű, akit egyszer már hívtam, meg is ígérte, de amolyan link lehet, soha nem jelent meg. A Bob féle ember még nem jött. Közben a szomszéd is előkerült, mondta a haverja bizi, költözik, s amúgy is az átalakítás vagy hét kiló lenne. Mondtam egy ezrest, ha kapnék érte, az jó lenne. Az egész lakóbuszért! Egy röhej amúgy, mert tényleg többet ér annál. Hűtő, generátor, vízmelegítő, kályha, fürdőszoba, szekrények, ágyak, na meg hát elvileg ez megy. Tényleg egy röhej. Valami fiatalnak kell ez majd. Az eltököl vele. Csak indulna már el, a rohadt életbe. A Fred is szóba jött itt közben. Tegnap az Jillel kölcsönösen elküldtünk pár számot egymás feje mellett. Valaki rejtélyes hívogat, nincs szám, ja. El kéne innen húzni, mielőtt még újabb számlákat kell fizetni. Hat napom van odáig. Aztán mégis elindult a motor Jött ez a csávó, hihetetlen. Berakta az elosztót, ráindítózott, s elindult. Aztán leállt, s már megijedtem, mert közben a pasi elment. Nekiálltam iszonyú izzadás közepette megnézni a gyertyákat. Kiderült, hogy ötnyolcados krova kell hozzá, ja. S hát tök száraz és kormos volt a gyertya. Azaz nem kapott benzint. Befújtam, minden, csak nem indult. Aztán hagytam, mármint föladtam. De később mégiscsak elindult, ment is alapjáraton, meg indult is. S persze elkapott a sikerélmény, meg a dafke, meg minden, ami fölgyűlt, s hogy

akkor most megtartjuk, meg megyek rendszámért, meg biztositásért, meg a hegyekbe, amíg ja.

Jó érzés volt, annyi nyomor után. Ki is mentem az útra, s néztem ahogy pöfög. Aztán bezabáltam – négy virsli, sült édeskrumpli, sok sok fröccs, s mondom alszom. De meg is fürödtem, amitől majdnem ki is józanodtam, csak a szörnyű fölfújtság maradt meg. S lemennem a Jettyhez Nokomisban. Pont naplemente volt, fél kilenckor. Mindenütt emberek, nem láttam döglött halakat. Az lejjebb, Naplesnál van, ha. Gazdagéknál. Vittem a felvevőkét, s felvettem, hogy észnél kell lenni. Az, hogy elindult, nem jelent semmit, Amerika nem lett jobb, én nem lettem gazdagabb. Egy hangyafasszal könnyebben, s gyorsabban szabadulok, de még mindig kemény dolgok várnak rám. Józanság, előrelátás, ész. Ja. A Jill változatlanul videókat küld, most a görög nőt. De, mint minden, ez is gyanús már. Olyan az egész, mintha csak ürügy lenne tesztelni, itt vagyok e még. Mert másra nem válaszolok, normálisan levelezni nem tudunk. Viszont jó lenne tudni mi van velem. Úgyhogy elhatároztam, nem válaszolok, akár mi van. Illetve....Furcsa telefonjaim is vannak, valami gyerek hív, „véletlenül" Oké. Meg van egy „nincs szám" c. Dolog is. Ezt sikerült elkapnom, mikor is valaki nem válaszol. Valaki megint csak ellenőriz? Kíváncsi leszek mi lesz, mikor beállitok otthon...Jaj, mintha kést döfnének belém. Lényeg, hogy neki kéne állni ganézni, fölszámolni itt dolgokat, hogy el tudjam ezt adni. Nem lesz könnyű, iszonyú bonyodalom lesz. De ezek már gyakorlati kérdések legalább. Az elméleti letisztulóban. Eszembe jutott, hogy „akkor már augusztus huszadikára nem érek haza". Ilyenek. Mire leesett a tantusz, hogy még csak július van. Ja. Hát, próbáltam összegezni mire is volt jó ez az egész, az se könnyű. Bizonyos függetlenségem volt itt. Néhány dolgot tisztáztam, hajaj. Gyógyultam is. Orvosi vizsgálatok, pénz összerakás. Jó lett volna a válás is, de ott valami nagy bűzlés van, mint minden mással is. Nagyon nem érdekel, lehet emiatt is haza kell mennem, még mielőtt az eladás. A végrehajtók is keresnek, a dokiéktól. Nem tudom azokkal mit csináljak. Mondtam nekik van medicaidem, de az előtte volt, ja. Hát igen, kicsit mindig mintha megtántorodnék.

Azért kurva gyorsan meg ez, nem? Tegnap még…Harminc dollárt kért a csávó, a semmiért, amit csináltak, végül is rendes volt. Ha. S azt mondta megnézik a gyertyát is, holnap vigyem. Nem is kéne elfelejtenem. Lehet nemsokáig leszek itt? Jé. Mennyire egyszerű az egész! S micsoda különbség van a hatalmasan tornyosuló lelki komplikációk meg a hétköznapi kis tettek között. A külső és belső rendszer viszálya. Miért nem törik be az ablakokat? Ja, ez itt a kérdés. Szívókorongokkal, hogy ne csörömpöljön. Rohadtul egyszerű, nem? S hát kéne pakolnom. A legnagyobb baj azzal, hogy rohadt meleg van. Elmentem a Jennyékhez, vittem egy adag cuccot. Elmeséltem mi van. S persze útközben vettem a

Walmartban csirkéket, meg krumplihasábocskákat. Bezabáltam. Kettő, egyenként legalább negyvendekás rántott csirkemell, friss három ötven. Kettő, jóméretű csípős savanykás csirkeszárny, csemegének, nyolcvan cent. A krumpli, kb. Tíz negyeddarabja az öklömnyinek, kilencven cent. Az egész kevesebb mint öt dollár. Nem tudtam mind megenni. S persze rosszul vagyok – még mindig. Valami ösztönös óvatosság tart vissza, hogy gyorsabban csináljam? Rendszerint úgy szokott lenni, s volt, amikor még nem is igen kellett aggódni, hogy valamit elszúrok, elfelejtek stb. De mostanában s jogosan lelassultam. Bááár, jé, tényleg mondtam, emlékszünk, hogy „le kellene lassulnom", s a" Ruszki, jé hol is? Wilmingtonban? Beteg lett a röhögéstől..., pedig igaz volt. Jó bezavart ennek az állatnak az újabb geciskedése, esete is. Ami a Glen elbeszéléséből kiderült, s amit a Mario mondott neki. Hogy kirúgták a bárisnyát a kégliből, de még ott dolgozik. Rá akarta venni őket, hogy írjanak egy nyilatkozatot, de a Paul lefújta, s ki is rúgta, mondván elég. A Mario is besokalt, mert hol ide, hol oda mutatott, hogy megsérült. S nyilván ez lehet a hirtelen elnémulása mögött, amiért még az ügyvédje is pofa be lett. Még arra sem képes, hogy a kollegájának írjon egy sort. Hallgatni arany, nem? Inkább ez, mint a nyilvánvaló etikett. Hm. Szemét egy világ ez, ezt mondhatom újra. Most van a legmelegebb. Majdnem negyven Celsius. Meg kéne írnom a hirdetési szöveget.

Júl. 21. – 23 péntek szombat Újabb rettenetek – dióhéjban

Pakolok, ganézok, elég jól megy minden. Fönt van a hirdetés, minden oké. Megbeszéltem a szerelővel viszem a vant s kicserélik a hátsó gyertyákat is, amihez én nem férem hozzá. Megszerelem a vezetéket is rákínlódom az új aljzatot – dugót, hogy majd arrébb állok. Kezd meleg lenni, az ablakon, a camperén! Folyik a víz. S akkor nem indul...Nem és nem. Próbálok minden. Billnél lopok egy darab smirglit. Hardver store, húsz dollár, kis drótkefe, rozsdamaró, ecset. Semmi nem kellett volna, de bekenek egy két csavart, hátha az a baj. Zuhog az eső. Elmegyek a szerelőhöz, rázzam a vezetékeket, mondja. Vissza, nem indul. Kiderül az elosztó fedél egyik pecke le van törve. Ez nem lehet a baj, még van hét, de megyek, nem találják. Vissza, nagy nehezen fölírom a sorrendet, nehogy összekutyuljak mindent, viszem, így már jó. Huszonöt. Vissza, próba, egy két pöcccs, aztán semmi. Kezd valami gyanús lenni. Majdnem veszek egy starter sprayt, de spricceli a benzint, tehát nem az üzemanyag a baj. A szerelő is azt mondja, ne kockáztassak a sprayvel. Szedem ki a gyertyákat, iszonyú nehéz, kínlódok. Egy beletörik. Rohanok a boltba, közben megállok a szerelőnél. Jövő héten hétfőn. De mond valamit, hogy ha elázott a gyertya úgy nem fog indulni. S emlékszem, volt már ilyen, ha elsőre nem, akkor sehogy se. S nem nyomtam a pedált. Tehát meg szívja magát? Iszonyú ideges és fáradt vagyok. Leveszem a hirdetést. Amúgy senki sem hívott. Veszek tízért egy üveg vodkát. Taco Bellnél két taco. Nem elég. Maradék

főző kolbász maradék szószokkal. Alvás, aztán kilenckor fel, hirek. Az Jill reklamál, miért nem reagálok a You Tube izékre, amiket küld. Ő írta „gyönyörű". Mert képmutató, hamis, mesterkélt, az egész, csak arra megy le, hogy ellenőrizze élek e, meg itt vagyok e még. Én meg mindig rohadtul belelkesedek, ahogy szoktam, s amit kihasználnak. Nem vagyok normális. Fogok írni neki, hogy – keresgélem a szavakat – hogy mesterkélt, azért nem írok. Ez a legenyhébb, legtöbbet kifejező szó.

Egy norvég vérengzett.

Máris kezdek elálmosodni ettől. Megyek szemetezni. Szörnyű éjszaka, aztán reggel beindult. Ahogy gondoltam. Nem is állítottam le, pedig még sokáig kellett futtatnom, mert persze nem volt minden kész. De ment. Füstölt is, de mindegy. Lényeg, hogy átálltam vele, kitakarítottam, összepakoltam a helyet, - s aztán megint nem indul. Fölfoghatatlan. S ezzel párhuzamosan kevereg bennem minden: megtartsam, vagy sem. Kell vagy nem. Mert ha nehéz eladni, könnyű megtartani. Ideiglenesen legalább is. Aztán majd ja, az mindegy. Nahát ez a szokásos baromság. Pedig tudom ám. S hát úgy itt van ez az örökös folytogató kérdés: minek vagyok én itt? Mit csinálok én itt? Mi értelme van ennek? Erre nehéz találni egy választ. Pedig lehet van, de mind olyan satnya és béna. Ha mondjuk az én érdekemből nézem, persze. De hátha még mindig „megengedhetem magamnak azt a luxust, hogy másokat is figyelembe veszek. Vagy, ennél is több, kell, muszáj, így helyes.

„az az értelme ennek, hogy a dolgok helyesen elrendeződjenek."

Emlékszünk arra az egyes szám harmadik személyes kijelentésre, ami általánosan lesszögezte, hogy „nem az a kérdés nekem mi a jó, hanem hogy egy pacáknak mit kell tenni. Bizonyos értelemben egy PR. Avagy, ha mindenki hülye is, nekem nem kell annak lennem. Stb. Ja, csak ezzel megy el az életem. S felmerül a gyanú a balekságra...

Mindegy lehet, ez még belefér. Sokáig nem tudom csinálni, úgysem a pénz miatt. S hát, az már nem is pr. Közben elkél a ház. Az biztos, hogy egyre tisztul a kép, haza kell mennem. S nem „annyira „rég óta. A legutóbbi események is kellettek hozzá. Mindig mikor elindul ez a szar, meg akarom tartani, azaz vissza akarok ide jönni. Pedig nem kéne.

Írnom kéne, egy lukban, otthon. Lehet félek tőle, s minden más ötlet reakció a félelemre? Lehet. Nos, fucken Amerika., itt vagyok a mosodában. Föletettem a gépet a mosógép tetejére pont méret. Az előtt csináltam vele képeket a shopin center naplementéjéről, na meg egy kis videót. Mosok, pedig nem kéne, mert mindjárt megyek a Jennyékhez. De volt egy csomó apróm, egy-öt-tíz centesek, amiket beleöntöttem egy Publicsz gépbe, s adott érte papírpénzt.

Amy Winehouse halálára

Meghalt az Amy, hát ez szörnyű. Nem is emlékszem, hogy valaki is ennyire meghatott volna a halálával, mint ő. S hát mindent elmondtak róla, majdnem mindent. Én csak annyit tennék hozzá, hogy na ja, a 27 évesek klubja, igen, valaki komolyan vette a dolgokat. S hálát adok a Jóistennek, hogy annyira elmélyedtem benne, megismertem, s megszerettem, s igen, Amy az biztos, hogy énvelem örökre velem maradsz, s nagyon nagyon jót és szépet kaptam tőle, olyant, amit csak a kevés nagy művészektől lehet. Mint te. Fogalmam sincs, hogy volt, s igazándiból nem is akarom tudni. Én csak azt gondolom, hogy „igazad volt", s persze szörnyű. S persze pont abban a bolond Szerbiában voltál utoljára, s persze nem kéne azt mondani, hogy kinyírtak, de lehet nehéz lett volna élni a balhéval. Na mindegy, hagyjuk. Inkább azon szörnyülködök néha, hogy mások halnak én meg élek. Pimasz, alávaló módra. S nem csinálok semmit. Nem tudom itt van e internet, megnézem. Hát, elindult, el is vittem a szerelőhöz. Valami a termosztáttal is lehet, mert dőlt belőle a víz. Gyanús, hogy még mindig nincs kész, vagy csak még több pénzt akarnak. A Jeniéknél, aztán a könyvtárban kötöttem ki. Iszonyú a hőség. Borzasztó feszültség van bennem, hogy sikerüljön már, nem bírom ezt a kiszolgáltatottságot. Haza akarok menni. Éppen, hogy csak összetartom magam, de komolyabb erőfeszítésre nem vagyok képes. Majd, ha már tudok valamit.

Az én válaszom a jégnézőnek

Azért furcsaságokban te sem szűkölködsz, hallod e.

Évtizedekig dolgoztál hazánk elit intézményének irodájában, s nem tudod, hogy kell valamit elmenteni, meg ilyenek. Tudsz ezt azt, mint egy falusi néne. Ráadásul a kisfiad is állítólag egy profi.

De hát ezek lényegtelen dolgok, senki sem tökéletes. S ahhoz képest meg ügyes vagy, hogy a nagy büszkeségedben mégiscsak el lavíroztál az Internetig. Jó van lányom. (amúgy a megoldás a laptop. Van olyan, amiről a Balcsi partján is internetezhetsz, vagy az erdőbe. Ja. Ott ir az ember mindent, egy Word documentbe, (amit olykor elment cd-re vagy dvd re.) s onnan másolja be – mondjuk a Gmailbe. Ahol nem lehet dolgokat elmenteni. Azt be lehet állitani, meddig őrizze a leveleket, de örökre biztos nem. Az alap azt hiszem egy hónap. De lehet több. Valahol a beállításoknál lehet ezzel baszkódni.)

Montanában én is annyi baromságot csináltam, hogy marha visszafogott lettem, kis nyuszika pislog a fűbe. Pedig nem igy kéne lenni, mert ez se egy természetes véglet. Egy bika se, meg egy oroszlán se nyuszi.

Nem tudom mi lesz, úgy néz ki, hogy az Jill ultimátumot ad, miszerint nincs más hátra, mint eladni a házat, s pofa be.

Azt mondják, hogy ha valakinek a jobb oldali féltekéje ott sérül meg, mint az enyém, akkor az a sajátos dolog történik, hogy az illető elveszíti a nagy (holisztikus) világérzékelését. Beleértve önmagát is. Nem tudja többé mi újság úgy nagy általánosságban. S ami még ennél is fontosabb, nem is igazán érdekli.

Normálisan az ember aggódik, remél, tervez, résen van. Hát én erre már csak, mint emlékre gondolok. Tudom, hogy van, fontos – volt- de annyi.

Ami kurva jó, mert olyan sima és kellemes lett az élet, kicsit idióta.

A bal tekém viszont változatlanul izgul, de az mindig a részletekkel baszkódik. Az változatlanul mondja a magáét, „hogy na jó dezső, de mi van ezzel, mi lesz azzal, meg ilyenek. De miután szűkagyú, viszonylag könnyen el lehet intézni, csak azt kell neki mondani, hogy pofabe, te hülye vagy apukám. S akkor, mint egy igazi és engedelmes hülye el is hallgat, ideig óráig. Aszondja: „na jó van nnna".

Arról próbálok beszélni, hogy igazándiból őrjöngenem kellene, azért, ami történik, s tűzzel vassal harcolni a jussomért, a jogaimért, az érdekemért. De nem ezt teszem. Azt nézegetem, hogy nem e úgy jó ahogy van.

Pedig milliószor milliófeléképp jutottam oda, amiben hiszek, hittem. Hogy ott az a ház az igazi. Csak meg kellene találni a megtartásának a módját. Minden az utóbbi időben látszólag összevissza cselekedetem mögött ez volt: hogyan lehet Kötcsét megtartani. De sajnos senki se szállt be, s ráadásul még jól rá is b.... Am. pénz, munka, idő menet a semmibe.

De valami azt súgja még nincs vége, még van remény. Társulással, bérléssel, valahogy. A történet arról szólt, hogy menjen onnan az Jill, azaz én normális életet élhessek ott. Ami kielégítést jelentett. S megint csak ezt próbáltam összehozni. Tizenvalahány milliót. Nos, ehelyett van ugye itt egy alternatíva. De valahogy olyan ez, mint mikor valaki nagyon szereti az eperfagyit, s megkérdezik tőle, hogy kutyaszar jó lesz e helyette nyalogatni.

Hát ja, gondolja az ember egy idő után, s elkezd gondolkodni, hogy nem e vele s a kutyaszerfelfogásával van a baj.

S itt kezdődnek a gondok. Mert ez az a lejtő, ami a korai baromhalálba vezet. Úgyhogy egy nagy dilemma ez. Én nem akartam egy kis fika életet. Most meg ezt hozzák gusztustalan herendin. Én egy teljes életet – nem gazdagot, teljeset akartam. Sokat írtam erről. S hát nézegetem a lehetőségét, mert még nincs is meg, ennek a kutyaszarnak, hogy mit kezdjek vele. Hogy ültessem s mivel fel magam, s hova. S teljes képtelenség az egész. Nehéz eljutni a igényességtől a pitiánerig. Igazándiból nem is látok értelmét. Olyan ez, mintha a Mátyás királynak felajánlanák a parkőri állást Csepelalsón. Hátbazdmeg. De hát nincs ebből kiút. Normális biztosan nincs. Öngyilkos típus sem vagyok, úgyhogy patt. De a Buddha is furcsa dolgokon ment keresztül, hercegként egy fához slattyogott, s bölcselkedő

csövi lett belőle. Az összes minden világi hívsággá töpörödött. Nos, ez egy másik út, s nem erre készültem. Nem minden dudás ment a pokolba, s mégis kihallatszott a dudaszója. S volt mindig valami gyanús a kívülről befelében. Szemben azzal, ami a bentről kifele. Tizenhatévesen azt mondtam, hogy na jó, már tudom írni akarok, semmi kétség. Akkor megyek s megteremtem hozzá a feltételeket, a Milliőt. S nem azt mondtam, hogy na szarok én bele Mi van, s fogtam egy papppirt, kezdtem írni a budiban, lekvároskenyérrel. A család kukázik a hóesésben. S ez nemcsak kényelmi kérdés akart lenni, hanem ontológiai is, - több lehetőség, kevesebb probléma, nagyobb rálátás, több idő, kevesebb gond, dráma stb.

De hát soha egy kanyit se kaptam sehonnan. Harminchat voltam mikor diszszidáltam, s elkezdtem ezt összehozni. A feleségem nem, hogy segített volna, hanem még az ellenségem is lett. S hát imígyen megyen ez lefele még mindig. Valójában azt szoktam mondani, hogy nem kell nekem már semmi, minek? Valami biztonság, kényelem féle, ami persze nem kevés, de az meg mind van, több. Mindezt öreg testemnek. Meg megmaradt gyermeki képzeletemnek. Meg sok idő. Idő mindarra, ami kimaradt, elmaradt, lemaradt. Szóval ilyen egyszerű is lehetne a dolog, már csak az a kérdés, hogy az meg mi? Mit kezdjek majd a pénzzel, hm.

(biztos valahogy visszhangzik benned is, - látom, hallom. Csak persze nem vagyunk egyformák, csak a kupleráj, az öregedés meg a szegény ember vize közös. De amúgy meg jó ez, a valóság nemes talaja, bassza meg.

De ugye, vannak még álmok, neked is, ebben különbözünk másoktól. A kihült döglöttektől. A megment összeroskadtaktól. A mindent gyűlölő militánsoktól. A saját horgukra akadt kispecásoktól. A kertecskéjüknek élőktől. A kiskutya-kiscica gyűjteményesektől, a mélatekintetű drogosoktól és alkoholistáktól, a fitneszektől, a madárlesőktől, s igy tovább. Azt mondják addig jó, míg az ember gerince hajlékony, meg amíg álmok vannak. Utána jönnek a sötét napok.)

S akkor még nem is biztos, hogy ez tényleg az utolsó szó. A szó könnyen elszáll, ezt is tudjuk már. De majd a barikádon vállunkon egy zsákbamacskával, majd ott derül ki, hogy mi újság. Meg a véletleneken, amiket szívből utálok, mint a szolgaságot.

Azt változatlanul úgy látom, hogy amit kitaláltam az zseniális volt, csak túl csoró voltam, s túl egyedül, senki sem állt mellém. S itt elsősorban a családomra gondolok. S hát voltak felmentő okok, de igy nekem is jutott abból is. Mindnyájan kint vagunk a hurokból, ez a nagy magyar társasjáték, nem? A Senki Sem Nevet a Végén. Hú. Meglássuk.

Amúgy rohadt nehezen tudok innen elszakadni. Nem tudom eldönteni, hogy hagyjak itt valami almot magam után, vagy menjen mindenestől Amerika a náthába. Az életem egyik álma, közege huszonhat évig, második hazám. A józan ész erre hajt, a szívem meg persze kalimpál. Csak ennek a kettőnek kell már dűlőre jutni. Kurva egyszerű.

Aztán annyi. Húzok innen.S hát addig is,

Pusz, Jack

Jul. 26. Tárgyalás, Levél az Jillnek

csak oszd az észt, tényleg elkél nálam, nyilvánvalóan idióta lettem. itt élek a francba, a világ végén, életveszélyben, s te azt feltételezed, hogy szórakozom. hogy van énnekem lehetőségem mondjuk például eltűnni.

én azt hiszem itt elmeorvosi vizsgálat kéne. énrólam biztos meg lehet állapitani, hogy megment a búrám, mert hogy agyvérzésem volt. csak arra lennék kíváncsi veled mi van? némi következetlenség és szórakozott fufru-félredobás szerintem ott is van. úgyhogy nem kéne olyanná rohadtul nagyképűsködni.

nem értem én félre, tényleg látom a kettőséget, a jószándékot amire azokat a videókat küldöd, ami még maradt. csak a kígyós csomagoló papírból ki kéne szedegetni a hüllődarabokat mielőtt újra használod. dede.

szerintem már tanúkat kéne hívni, s nem hiszem nagyon fennköltnek tartanák a családtagjainkat. azok viselkedése - velem - nem minősítheti jobban őket. ennél alantasabb már nem tudom ki lehet ezen a világon, mint ők velem. a hallgatás is - mint tudjuk vélemény, s na meg aztán meg van még a fiunk halálos fenyegetést tartalmazó, gusztustalan, förtelmes levele is.

csak hogy ne használjak nehéz szavakat.

(meg ott vagy te is a nemes cselekedeteid listájával.) nos hát ilyen alapok vannak itt a tárgyaláshoz.

s persze mindenki követeli a jussát, az má tuti. ilyen Sufi- leanderbe vagyunk beújitva. sajátos.

ez van. csak még élek. biztos nehéz nektek ezt elfogadni, meg lavírozni, hallgatni is meg csekkolni is, hogy az aláíráshoz legalább meglegyen az az állat. ti tényleg hülyének tartotok engem, nem?

az előző levelemben, abban a szörnyűben mindent elmondtam. most se tudok mást.

Jack.

Jul. 26 a Buddha mosolya. Levél Elenának

Nahát, ez érdekes volt...

ez a világvégés történet mostanában nem nagyon kérdezi senki a véleményem, pedig mindig van. s persze naprakész s rövid csak úgy van, ha valaki már folyamatosan megismeri mit gondolok dolgokról.

De a mégis mondani akarok valamit, az az, hogy semmilyen világvége nem lesz, nem ütközik nagy meteor a földnek, a nap is világit még vagy négybillió évig. De fölébredés az lesz a mindenki riadtan rántja is ki a kezecskéjeét a biliből. Amolyan lassan felnő az emberiség, s most itt gyorsítva már, tudjuk miknek köszönhetően. A nagy túltermelésben elkezdett dőzsölni, kivéve a totál csórikat, mint a kínaiak meg társai. de nekik se lesz könnyű, mert az elkurvult gazdag rokon tartozik nekik, s örülhetnek, ha nem rántja le őket. De hát a csórit sohasem lehet, bírja a gyűrődést. Nos, az utolsó nyugati jóvilág is lealkonyod, s fog szívás. s aki nem tanult közben meg keletiül, rá fog baszni! kb. ilyen egyszerű. De totálisan igazad van, ezt legjobb otthoni fedél alatt fogadni.

1985 őszén egy fejtágitáson valahol délolaszországban azt mondta egy néni, amerikai, a nagykövetné, hogy ő soha nem menne Amerikába. megnézné mi a fasz, de annyi. Egy másik hölgy, világcsavargója, meg éppen onnan jött, s azt mondta: megsértődött rá. megsértődött Amerikára.

szóval, ott voltak a jelek, sokszor eszembe jutnak, de hát akkor menni kellett. alakulhatott volna másképp is, szomorkás, de élményekben gazdag, s igaz, ami történt. nem is jó szó a nembánom.

a másik ország, amibe hittem, ahova végszükségbe meg mindig reméltem magam, az Görög volt, hát nézd az is. Csőribb, mint mi, s még ez csak a kezdet. a nagy antik izé népe legelni fog... Na meg a nagy északnak is bebaszott most, kiborult a kaka a jólétesbidliből., Anglia is a köpéseit törülgeti a tükörben. s ez igy fog menni, mindenki sorra kerül. s lehet valaki gazdag, de a haverozásnak, nagy, boldog májuselsejéknek jó időre vége. egyetlen ember járhat jól, maradhat még normális, aki belül gazdag. aki nem szenved a cafranghiánytól, aki tud örülni a csöndnek, a felhőknek, a fáknak, egy könyvnek, egy jó zenének. annak, ha valami nem fáj. Én igencsak furcsa összetalálkozásokat látok az én egyéni életemben, a Jóisten keményen törődött velem, megtanit dolgokra, pedig én rakoncátlan folyton csak genyózok vele. másképp hogyan lehetnék ott, ahol vagyok. naponta eltérülhetnék valami agyament faszságba. igy van, csak már innen szabadulnék.

a nagy dilemmám volt, hogy hagyjak e még valami almot itt, valamilyen alkalomra, vagy mi, vagy végképp menjen az egész. az utóbbi hónapok erről a huzavonáról szóltak, amíg amúgy is várnom kellett, hogy elrendezzem a nyugdíjam, meg lezárjak negyedévszázad ítélést. lóvé csak az a ház lett, annyit tudtam összekapálni. fölneveltem, kiiskoláztattam a gyerekeim, valamit az asszonyért is tettem, hogy túlélje a rákot. soha egy kanyit nem kaptam senkitől, se apámtól, se anyámtól. nem tudom mi lesz a házzal, vagy lakunk benne, vagy elmulatjuk,

vagy elaprózzuk. de valami a sok közül. de ennél is több van, én tényleg a világon a leggazdagabbnak tartom magam. belül. biztos ez az agyvérzés is szerepet játszik, talán ez se véletlen, de az örökké aggódó valaki az meghótta magát bennem. még vannak itt mindenféle prelűdös lefutások, de egyre inkább béke és mosoly jön elő: a Buddháé.

Jack

Jul. 27. Szerda jönnek a vevők!

Nos igazándiból ez volt az első nap, amikor reprezentálható rend volt, persze az is idézőjelbe. Ha olyan nézi, ne látja, ha meg amolyan, akkor semmi se jó. Az a pasi nem is jött, akivel tegnap beszéltem. Viszont ma jött egy modern, liberális csapat, akik Kaliforniába mennek. A srác nagyon oda volt, de a faterja is okés volt vele. Meg kell beszélni a lányokkal, mondták. Már ketten voltak, meg még többen is hívtak, próbálkoztam. Valamit hatott, de hát meglássuk. Aztán ketten megint hívtak, az már nem annyira tetszett: kérdezték menyire szar. Mondtam nem új, de nemdohányzó. Fhú, ez tetszett. S hát megint végig kell mutogatni minden lófaszt. Bár, ha húzzák a szájuk annyira nem fogom törni magam. Szerencsére nincs annyira meleg, borús az idő, néha szemerkél is. Hát, nagyon furcsa érzés, majd később még erről. S hát itt van a „szigetelés", a sok fölbiggyesztett takaró, az ciki. Tényleg olyan valaki kell, aki alapból lezser. S ezek azok voltak, de hát nem vették meg rögtön. Nem értem az embereket. Én, ha veszek, akkor azonnal. amiben nem biztos igazam van. Na megyek kinézek mi újság. A második pasi lemondta, hogy az asszony, meg ilyenek. Nem is bánom, báár, ilyenkor mindenki jó. Mert hogy az elsők meg még nem hívtak. S aggódom. A józan ész azt mondja, oda kell adnom annak, aki csak viszi. Mindegy, hogy. Mert amúgy beláthatatlanná válna az egész. Azt meg nem akarjuk. Furcsa játék lehet itt a végzettel is, meg furcsán nem kell legyen semmiféle végzet, csak stupid valószínűségszámítás, meg alattomos s semmiértelme véletlenek. Az ég világon semmilyen mögöttes tartalom nélkül. S ami a legszörnyűbb. Néha útálom a valóságot. A másik oldalon meg nyilván van valami lehetőség arra, hogy irányítsam a dolgokat. Most majdnem semmi, de szélesíthetem ezt az ösvényt, mint egy Monte Christo. Avagy lépésről lépésre. De el kell, hogy induljon. Azért annyira kritikus ez az eladás. Jajj. Bizonyos információk azért kijönnek itt, volt, aki azt mondta, hogy egy kicsit sokat kérek ezért az öreg pudvárért. Ne röhej? S hát megint felmerült bennem, hogy meg kéne tartani, a rohadt életbe. Ennek különös lökést adott, hogy szemlátomást tetszett nekik a elbaszott régi formája. Tehát van akinek tetszik, kicsit feltűnően groteszk, ez zavar. De eszembe jutott, hogy valaha több elán volt bennem, s az újgazdag csicsaliba se jó. Ez annál jobb. Csak ugye arról is szó volt, hogy nem küzdünk feleslegesen dolgokkal, van nekünk más dolgunk is. Nem is kezdünk olyanokba, ami eltérit. Az, hogy olcsó, mert öreg, nem kell aggódni érte, hogy ellopják, - hát

ez is egy érv, de eltéveszti a vonalat. Dacoskodni a világ ellen, fenébe is. Na mindegy, s azért megint marad a tanulság, nem tudom mi lesz ebből.

JÚL. 28. HOGYAN OSZTOZUNK, EL

júl. 28. Szóval, eladó a ház meg minden 30 Milláért. Van 4 db tulajdonos. Te,

én meg a két gyerek.
Szerintem, és ez a megbeszélés tárgya, leveszünk mondjuk 5 milliót a gyerekeknek. Marad 25, ami fele-fele.
Vmi költségek biztos lesznek, de illetéket vagy mit nem kell fizetni, ha nem ingatlanos adja el akkor azt sem...
Az ingóságban gondolom meg tudunk egyezni, a hajó (igaz jogilag nem) de mondjuk a tiéd, a szerszámok legnagyobb része is, a bútorokon, fazekakon csak nem fogunk elakadni...
De ahhoz, hogy egyáltalán tárgyaljak/áruljam kell mind a 4 tulaj beleegyezése/ megbízása, azaz szeretnék egy hivatalos nyilatkozatot arról, hogy te is egy eladó fél vagy. Légyszíves erről beszéljünk. Meg arról esetleg, hogy most akkor Elena vagy nem Elena? kint írod alá vagy megbízod őt vagy, hogy lesz, ha ne adjisten beállít egy komoly vevő?

Szia, Jill

S az én válaszom:

nagyjából, elvileg, de nem teljesen, egyetértek.
egy dolgot nem szeretnék: hogy a végén valaki jól járjon, s valaki ráb. On.
én ugye itt vagyok, ötezer kilométerre, halvány lila fogalmam sincs semmiről mi van ott. és - talán ezt nem kell külön magyaráznom, - az égegyattavilágon senkiben nem bízok. információ birtokában pedig dönteni sem tudok, ahhoz már túl öreg vagyok. ügyvédek se a kedvenceim, ez egy külön történet, ja. valahogy mindenki szabadon félreért mindent, beleértve a saját családom, amihez mindenkinek joga van, de nekem is van ilyenem az enyémhez. ahogy én látom, ahhoz. meggyőzni meg már nem igen akarok senkit, az is volt, elmúlt. nem nagyon szívesen beszélek erről, mert ki tudja mi van a háttérbe, ki miben van benne, ki kivel van, meg ilyenek, de muszáj- ezért: eltűnt ez a baromállat, asszem kirúgták a hotelből, kért megint ellenem egy papírt, de a főnököm elküldte a p.…ba, s kirúgta. vagy mi, s fogalmam sincs. nem válaszol az ügyvédje az ügyvéremnek, mi minden papírt elküldünk a váláshoz aláírva stb. de - s ez csak feltételezés a részemről,

valószínű kifutott a lóvéból, vagy. valamiben, mint mindig sántikál. pl., ha kinyúlnék, nem tudom mi van. ha leesek az égből. akarok írni egy végrendeletet, amiben ti vagytok az örököseim, - állítólag elég komoly biztosítási lét fizetnek ja. amint hazaérek szeretnék elválni tőle, azonnal.

amúgy mindkettő, az amerikai meg a magyar ügyvéd is azt mondja, hogy mindkét jog szerint a házhoz semmi köze. de láttam én már karón varnyút, úgyhogy meglássuk...mielőtt elbasszuk. ahogy mondtam, elvileg jó, amit mondasz, némi részlet kiigazítással. de nem ez a problémám, hanem az, hogy nem tudom mi van minden mögött. beszéltem már erről, azt hittem értetted. vagy lehetett érteni. túl sok furcsa dolog történ velem, hogy csak úgy beugorjak dolgokba. amilyen gyorsan csak tudok igyekszem dűlőre jutni, s együttműködni mindenben veled. nem hinném ezen múlik.

s mégegy: én nem tudok, s nem fogok sokat várni.

ha nem lehet eladni a házat, csak úgy. akkor az lesz, mint az egyszeri svábok esetében: "meg kell várni amíg a bácsi meghal". mármint én, a szemétbűnösgeciállat akár közhasználatra is,

én tudjad....

Jack

Pihentem a jennyéknél, jó mi?

Mindent csináltam, ill. Akartam. De, ami a lényeg, s a fő ok, hogy odamentem, az az volt, hogy megtaláljam az útlevelem. Már kezdtem bepánikolni.Az. Az, mire meglett. Az iratok egyik mappájába. Ömlesztve. Egyszerűen érhetetlen. Nem tudom mit csináljak ezzel. Az egyet ötletem, hogy valamilyen óvatos életet kell élnem, visszfogottat, organizáltat, ahol a dolgoknak helye van, pl. Hiába, szórakozott lettem. Végül is jól érzem magam, igazándiból még rendes önvádam sincs, mint régen, szégyenérzetem se. De vigyáznom kell, veszélyes játék ez. Aztán visszajöttem, s semmit nem csináltak. A pasi éppen egy kábelt mutogatott a bossnak, netán azzal van a baj. S hol indult, hol nem Átbasztak engem ezzel, azt hiszem. Egy pillanatra úgy volt, hogy megyek vissza a jennyékhez aludni. De valahogy nem volt hozzá kedvem. Pedig iszonyú meleg volt a camperben. Egész nem nem ment a hűtés. Reggel még a tükröt is letörlem, de valahogy vissszabigyesztettük, s visszajöttem a helyemre. S még mindig nem vagyok ideges. Ja igen, visszafelé jövet a videókat is visszavittem, beleértve a Bergman Jelenetek a Házasságból ját is, ami érdekes. Nem akaródzott újra nézni. Sokan utálják, én nem, de most másért nem akaródzott...Csináltam egy sültkrumplit, chilipaprikát sütöttem bele, baconszalonnát, adtam hozzá tojást, jó lett, jó dögös. Már megint a kétkilós déli szendvics után, német amerikai sörkoktéllal, na ja. Ettől írok most, mert hogy már aludtam, s most föntvagyok. Valami még erősebb derű kezd bennem lenni, mert hogy mindegy, hogy de megyek. Az Jill nem ir, de azért rendszeresen nézem. Nyilván gondolkodik mit is lehetne válaszolni, hogy

lehetne mégiscsak alkudozásra terelni a szót. Meg kéne egyeznünk, de jelen pillanatban az időt akarom húzni amíg haza érek, nem akarom, hogy gyanút fogjon, mert majd személyesen, ha ott leszek. Az jutott eszembe, hogy végrendelkeznem kéne arra az esetre, ha leesünk, mert akkor az a barom örököl mindent. Most ébredtem föl, s pont erre gondoltam itt fönt...Fogok írni egy végrendeletet. Hm. Hát, lecseréltem a benzint, szörnyű volt. Vettem egy kis pumpát, csöveket, egy húszas volt. De most kilencvenhármas tiszta benzin van a Gézába. S indul is, legalább is háromszor megtette eddig. Amúgy, nem túdom mi van, céloztam már rá, de mintha sűrűsödne az idő, s olyan jó. Úgy is értem, mintha érne valamire, s jósággal telítődne, beleértve engem is. Megyek takarítani, pakolni, meg ilyenek. Föladom megint a hirdetést is. Édes Jóistenem, segíts meg.

A lóvék

Elég érdekesen alakultak, mindig negatívra, miért is ne. Iszonyú versenyfutás ez, aminek persze megvannak a maga törvényei. Ma egyszerre levették a lakbértvillany együttest, ami ua., Mint az utolsó járadékom a munkanélkülitől. Kész, nincs tovább. De legalább volt valami. A két kocsi még mindig itt van, s nagyon kétséges kapok e értük valamit is. A camperre senki sem hívott. Ha volna rá idő, hát persze. Biztos el lehet adni, nem kétséges, hogy érték. De rövid idő alatt? S közben egy mindennapi sziszifusz az egész, annyit dolgozok vele, mint az állat, hogy eladható állapotba legyen. Nincs is még kész. Tegnap volt az első nap, hogy indult rendesen, minden indítózásra. Lecseréltem vagy száz liter benzint, s kidobtam...Ill. Odaadtam a Billnek, aki nagy fanyalogva elfogadta. Most ki kell cserélnem a hátsó tárolóajtajának a zsanérjait, meg az ablaktörlőt. Biztos egy szívás lesz. Tegnap beszéltem egy csávóval, akinek a háza előtt mindenféle eladó cuccok vannak, egy katamarán is. Lehet eljön s megnézi, s megveszi? Elég simlisnek nézett ki. De lehet akkor megengedi, hogy kirakjam a ház elé. Igazándiból elmennék és ithagynám ezt csak úgy is. De nem tudom, nem lehet csak úgy otthagyni egy ekkora dögöt. Hátha hív is valaki. Az Jill nem válaszol. Az jutott eszembe, hogy addig jó lenne nem is lenne vevő míg haza nem érek. Ha mindent frappánsan sikerül is eladni, amit kétlek, akkor is várni kell a jegyre valamennyit, nem is tudom mennyit. Egy hetet szerintem minimum. Mindjárt hét, megyek baszkódni. Takarítani, pakolni. Már nem is tudom hova rakjam a cuccot. Még az ágról fölüliről le se pakoltam.

óóó! hát én megértem magát aranyoskám, csak magácska nem ért engem... lj

látom én, hogy magának csak az a fecni kis papír kellene, aztán uzsgyi. ja, ami mögött nincs semmi, semmi, semmi. Csak a Nagy Lényeg.

ja, örök vágy ez leegyszerűsítve megkapni mindent, meghallani a titkos útbaigazító varázsszót a tömegben, vagy bepillantani egy redőnyrésen, s megpillantani a sutyi és tuti megoldást. Mindenre!

s én megértem azt is jól, óóó, hogy bonyolult vagyok s egyre bonyolultabb, de higgye el kérem ez mind azután, hogy úúúúgy próbátam egyszerűen oszt nem ment. de azt is higgye el, hogy a jószándék mindennél fontosabb, s az van a dolgok mögött, s még egy kicsit bírja kegyed aztán minden elmúlik.

nahát csak ennyit akartam. maradok tisztelettel a

Bonyolult Nehéz Jack

ja, eladó. mit mondjak?

ide erőszakolódott a dolog.

tudom, hogy a papírforma szerint nekem kellett volna megcsinálnom, mindig, mindent mindenhol. de hát lettek körülmények, amik igencsak ellenem szóltak. aztán elkezdtem motyogni, meg minden mást is hogy kellene segítség. megvannak a levelek erről, mikor először téged aztán a fiunkat kértem jöjjön, dolgozzunk együtt, mentsük meg Kötcsét. amúgy is. szerintem, ha összefogott volna a család meg lehetett volna csinálni, s most mindentől függetlenül, s mindama bajjal s bajokkal együtt is együtt élhetnénk ott, mint igazi olasz család. de hát mi nem olaszok, hanem románok vagyunk, - kicsit hasonlít a nyelvünk, de szőrös a talpunk. igy aztán érthetővé vált, ha nem csináltuk, hát nem megy. igy van ez, van ennél ígyebb.

az osztozkodásról:

a Mosonyiék féle híres példa semmire sem jó, mivel ott Bimbibácsinak oroszlán szerepe volt a Röppentyűben, a "nemes" családfő meg csak úgy flamboyanként fölugrott a vagonra. na ja.

nálunk, a gyengék kedvéért, meg pont fordítva volt.

s hát senki a main napig nem fogta föl a nagyobb hord erejét a dolognak, mit jelent egy igazi otthon.

hát azt, "ahonnan az ember elindul".

nem egyszer, hanem mindig.

így aztán mi is visszahullunk azok közé a milliók közé, akik "otthontalanok, gyökértelenek, senkiháziak, tanulatlanok, s főleg esélytelenek. soha többé nem lesz zongora a dácsában. s imígyen az egész rám háramlik vissza, mert hogy minden az én hibám lett. minden.

az Alexet nagyon sajnálom, s pontosan látom a lányunkat magam előtt. szerintem a Bubu indiai hercegként fog újjászületni, már eddig is hajszál híján azzá lett. ahhoz képest jó kutyaélete volt, mert rengeteg szeretet kapott és adott, s az mind nem volt hiába., de innen nyilván tovább kell lépni, ahol lelkének sok sok

ága mind virágba borulhat. s persze ott marad velünk örökké. a test elfárad, de gondoljunk csak arra, hogy mi is volt az, amitől egy angol szetter végig és következetesen, teljes valójában Lord Byron?

az nem csak úgy a semmitől lett, az valamiből lett, s igy növekszik tovább.

a házeladás:

az mind rendben, engem csak az zavar, ha mostantól halálom órájáig erre fogok várni, a náthás s messzi idegenben, egy csőlakóként. ezt valahogy nem szeretem.

amúgy minden valószínűség szerint haza kéne valahogy keverednem, erre a nemes alkalomra. s erre igyekeztem célozni eddig is. ha nem látná.

csakhogy miután nemkívánatos a személyem, valakit, -kiket? nagyon zavarnék, nák. ezért addig míg nincs egy konkrét izi, ez van. amúgy innen kevesebb mint egy nap alatt oda lehet érni. annyi idő meg csak lesz má', nem? ha még mindig nem tiszta a dolog, tessék elolvasni a többi levelem s összerakni. semmi kedvem örökké minden elölről, Ádámtól Évától kezdeni.

nem tiszta - nekem - ott sok minden, s megértem, hogy vetíteni jobban ilyen messzire nem is lehet. nem az ön hibája.

nos s nahát pont ezért személyes előfordulás szükségeltetik, valahogy időzítve ügyesen. nos hát, maradok

aki vagyok.

Jack

Aug. 1. felhatalmazom az Elenát:

Jack V <mindamifa@gmail.com> írta (2011. augusztus 1. 19:52):

Nem tudom, én igyekztem fölvetni néhány dolgot, talán neked, nektek nem annyira konkrét, nekem igen.

Még egyszer: nem tudom mi van ott, s a megítélésünk régen is szokott különbözni, hátmég manapság.

Igy, felhatalmazom az Elenát, ott lesz lenn, tudsz vele beszélni.

Aztán mikor hazaérek, már én is tudok valamit csinálni.

Ezért ne engem hibáztass, te tartottál itt ebben a ragadványban vissza.

Szóval most rögtön nincs gyere buci bekaplak, de igyekszem.

Sorry.

Jack

Elena!

Amúgy, nagyon erősen gondolkodom, ha létezik még ilyen, hogy ott, Kötcsén vennék egy kis hétvégi kunyhószerűséget a Sárközi kertben, elsétálhatnál egyszer arra körülnézni. Ott van fölötted, a Vali biztos jól ismeri. Kutyát is jól lehet sétáltatni arra, mi is szoktuk volt. A telek lenne a lényeg, meg némi közmű, aztán a többi én már meg tudom csinálni.

Eredetileg az Alföld lett volna mert hogy tanya, de hát a Balaton mindig bebaszik. Ráadásul meg van még a hajó, csak rendbe kell hozni, ami rutinsmafu. Remélem. S hát ott lennék mikor csak lehet, mert hogy a víz a mindenem, de néha haza kell menni bizonyos biztonsági kényelmi, meg higiéniai okokból. S hát az jó ha nincs olyan baszott messzi. Na jó, nem hülyéztelek, remélem még ezt el tudod olvasni mielőtt. Ja.

Jack. Majd még próbállak hívni is.

Az Jill levele.

Jill V címzett: saját magam
részletek megjelenítése 5:03 (3 órája)
öt nappal ezelőtti levelem:
Szóval, eladó a ház meg minden 30 milláért. Van 4 db tulajdonos. Te,
én meg a két gyerek.
Szerintem, és ez a megbeszélés tárgya, leveszünk mondjuk 5 milliót a
gyerekeknek. Marad 25, ami fele-fele. Vmi költségek biztos lesznek, de illetéket vagymit nem kell fizetni,
ha nem ingatlanos adja el akkor azt sem... Az ingóságban gondolom meg tudunk egyezni, a hajó (igaz jogilag nem) de mondjuk a tiéd, a szerszámok legnagyobb része is, a bútorokon, fazekakon csak nem fogunk elakadni...
De ahhoz, hogy egyáltalán tárgyaljak/áruljam kell mind a 4 tulaj
beleegyezése/ megbízása, azaz szeretnék egy hivatalos nyilatkozatot
arról, hogy te is egy eladó fél vagy. Légyszíves erről beszéljünk.
ezért szól ez a nyilatkozat 25-ről, a közös tulajdon az eredeti/ 1-es
helyrajzi szám, ez erről szól, az egészet továbbra is 30-ér áruljuk...
érted? estére lefordítjuk angolra is és akkor a magyar meg az angol szöveget
egymás után kellene tenni és úgy aláírni, visszaküldeni stb., ahogy
tegnap írtam....
akkor este próbálom küldeni hozzá az angol fordítást is

Jill

Aug. 1. Az én válaszom:

Jack V <mindamifa@gmail.com> írta (2011. augusztus 1. 19:52):

Nem tudom, én igyekztem fölvetni néhány dolgot, talán neked, nektek nem annyira konkrét, nekem igen.

Még egyszer: nem tudom mi van ott, s a megítélésünk régen is szokott különbözni, hátmég manapság. Igy, felhatalmazom az Elenát, ott lesz lenn, tudsz vele beszélni. Aztán mikor hazaérek, már én is tudok valamit csinálni. Ezért ne engem hibáztass, te tartottál itt ebben a ragadványban vissza. Szóval most rögtön nincs gyere buci bekaplak, de igyekszem.

Sorry.

Jack

aug. 2. megbízás az Elenának

mindenben és teljesen és felháborítóan igazad van.

Az észosztó varázspálca át lett adva. Én már csak amolyan kis spirtike leszek. Ja, hát erről van szó.

De anyú, nem velem van a baj, annyi itt a részlet.

Jó. Valójában az Jill kérdezte, hogy Mia-fasz, akkor most te vagy én vagy mi. S erre föl írtam, csak nehezen tudom megfogalmazni, ja. Eddig azért is hezitáltam a hazamenéssel, mert nem akartam ott ellenséges undorodásban lézengeni az udvaron. Azt gondoltam, hogy az exem malmai lassan, de őrölnek, s hát húzom itt. Pedig a Jóisten szerelmére kérlek hidd el ennél jobban semmit nem úúúúúútáááálok már, mint ez itt. Grandiózusosan perverz, drága, s minden szempontból megterhelő. Mint az Arisztid akkor élvezek mikor mellé ütök..., mármint a farkának. (kiverés közben, sicc)

Ez aztán jó ok, hogy pénzt próbáljak itt valamikből kicsikarni, ez nagyon bonyolult, főleg eladásból. De jár is még lé, ha itt vagyok. Ennek egyenlege majdnem nulla, szóval most akkor beindultam, hogy mennek. De rögtön akkor sem tudok mert a jegyet előre kell venni. Ezért hát, ha csak valami csoda nem történik, két hét. Ez a legvakmerőbb elképzelésem, s álmom.

El nem tudom mondani mennyire tele van ezzel mindenem.

Naszóval. Teljesen fel vagy hatalmazval mindennel, ami csak létezik s azt csinálsz, amit jónak tartasz. Pont.

Eredetileg, még egy héttel ezelőtt is arról volt szó, hogy harminc a vételár. Most huszonötöt mond a lelkem. Rosebb tudja.

Lj Te tényleg nem érted, vagy nem akarod megérteni? – játszod itt az ártatlankát?

oké, próbálok kicsit konkrétabban, bár ez egy rohadt provokáció, megint, valamibe bekényszerítesz, amit nagyon nem szeretnék. nem szeretnék veszekedni, vitatkozni, semmi ilyet. bár tudom imádjátok rólam azt gondolni – de igen.

Én nem akarom a házam eladni. nem, nem nem.

a felét sem, ami az enyém, ez idáig érthető?

amikor belemegyek, egyezem ebbe, akkor szeretném látni, hogy nem e valami súlyos átb...As van. mint ahogy az már volt is.

az undoritó fogattatásom mikor hazaértem Amerikából,

a „takarodj ki a kertemből"

az elköltözésed,

te azt hiszed, hogy a kocsi ellopása, a rendőrsér rám hívása,

„az ez az ember nem itt lakik", c. dolog, a gépeim eladása, az ellenségemmel való „ártatlan" együttműködés, mindannak ellenére, hogy megkértelek ne! - nos ezek egyike sem bizalom építő dolog. Az se, hogy ne menjek haza. az se, ahogy reagálsz a leveleimre. s most a ház árulása, ez mind nekem egy merénylet részei ellenem. s emögött te vagy.

Lehet te azt gondolod, hogy azt csinálsz velem, amit akarsz, csak ügyesen manipulálni kell. nos, nem tudom hányadszor mondom: szeretném megnézni, hogy minden okés e otthon, úgy van e ahogy mondod, be van állítva, MÁSKÉPP NEM SZERETNÉM ELADNI A HÁZAM RÁMESŐ FELÉT SEM! SEMMIT SEM.

már igy is iszonyúan a határán vagyok annak, hogy ne tegyem, azok után ahogy, főleg a gyerekeim viselkednek velem. s túúúdom, túdom, hogy neked van erről véleményed, nos nekem is.... értem én, hogy ezzel a húzással ti milyen jól ellesztek, hát én nem....s iszonyúan fel vagyok háborodva, már azért is, amiért igy gondoljátok rólam. nekem az ég világon semmilyen érdekem nem fűződik ahhoz, hogy eladjuk a házat, mikor fogod ezt már föl? de oké, belemegyek, csak van egy feltételem, amit többször elmondtam, mi. s addig semmilyen jogi, meg hasonló lépést nem teszek, nyilatkozom stb. s szerettem volna, pont ezért (meg a meg nem hallott rettenetes szenvedés miatt is hazamenni, de nem tudtam. Azért, hogy mindezen dolgoknak elébe lehessen menni, s nem csak a te mércéd, mértéked stb. szerint. hanem ahogy azt én helyesnek és jónak látom.

s már nagyon beszélni sem szeretnék erről.

de komolyan. eszméletlen felháborító ahogy semmibe vesztek, hülyének néztek, meg ilyenek. már elnézést.

ha valaki – akárki, szomszéd, rokon, haver, vevő, kíváncsi a véleményemre, vagy hogy ez miért van igy, nagyon szívesen elmondom ahogy ÉN látom.

ha adhatok egy jótanácsot, akkor mond azt a népeknek, hogy jövök igyekszem. ennyi. s majd, hogy mi lesz, az attól függ, hogy mit találok ott.

s ezt is már többször elmondtam, többféleképp.

Jack

Aug. 3. Úgy tűnik megyünk... Azaz megveszik a campert

S hát természetesen nem tudok aludni, minden felkavarodott. Illetve újra kell rendezni dolgokat. Az eseményeket majd utólag fogom leírni. S persze még sok

minden hátra van: itt van a másik kocsi eladása, rendberakása előbb, pakolás, jegyrendelés. De hát ezek már fhúúú. Hihetetlen. Kb. Ennyi. Nem is tudom miről írjak. Megpróbálok visszaadni. Ittam kakaót vajaskenyérrel. Közben itt torlódnak az erőszakosabbnál erőszakosabb programok a bidéjükkel, - a kurva életbe.

Aug. 4. Végrendelet. Levél Elenának

Alulírott én Steve Jack V teljes szabad akaratomból, és szellemi tisztaságom meggyőződésében nyilatkozom, hogy az Izabella Simon nevű személy, aki még mindig hivatalosan a feleségem semmilyen esetben nem tartozik bárminemű örököseim közé. Az illető személy az Amerikai Egyesült Államokban, Florida ismeretlen településén tartózkodik.

Házasságunk gyakorlatilag 2010 okt. 14 óta felbomlott, amióta hamis vád alapján a rendőrséggel elvitetett.

A fenti vád bírósági eljárás során semmisnek nyilvánítatott, s annak alapos gyanúja merült föl, hogy Izabella Simon a házasságunkat az USA-ba való letelepedésre, törvénytelenül használja.

Továbbiakban feleségem 2011 nyarán hivatalosan válást kezdeményezett, amibe én hivatalosan beleegyeztem. Ezután pedig félbeszakadt, ügyvédem többszöri utánajárása is hiábavalónak bizonyult.

Szándékomban áll az első adandó alkalommal a házasságunk intézményét hivatalosan Magyarországon haladéktalanul felbontani.

Az alábbiakban mellékelem a ügyvédjeim adatait, s néhány az esettel kapcsolatos dokumentumot.

Sarasota, 2011. augusztus 4.

Steve Jack Vegh

IN THE COUNTY COURT OF THE TWELFTH JUDICIAL CIRCUIT
IN AND FOR SARASOTA COUNTY, FLORIDA

STATE OF FLORIDA,
Plaintiff,

vs.

STEVE L VEGH,
Defendant.
/

NOTICE OF CASE ACTION

Court Case No.: 2010MM013247SC
Agency No.: SSO 10-074435
SAO No.: 10MM018205AV
Arrest Date: 10/14/2010
Arrest Charge(s): BATTERY

STATE FILING CHARGE(S): ___YES __X__ NO
****
CHARGE: BATTERY
ACTION TAKEN: Declined, no further action will be taken.

This document has been provided to the Clerk of the Court and all proper authorities.

This Notice of Case Action applies only to the offense(s) listed for the arrest date stated above.

This action is taken without prejudice to the right of the State of Florida to resume prosecution on this matter at a future date.

ENTERED this 6TH day of January, 2011.

EARL MORELAND
STATE ATTORNEY
TWELFTH JUDICIAL CIRCUIT

BY:

ALBERT STICKLEY
Assistant State Attorney
4000 S. Tamiami Trail, Rm 135
Venice, FL 34293
(941) 861-3121
Florida Bar #0051605

cc: Kevin Staas (DEFENSE ATTORNEY)

AUG. 5. MEGYEK HAZA ÉDESJÓISTENEM, AKÁRHOL LEGYEN IS AZ MAJD. S KÖSZÖNÖM.

Akárhol legyek is, a jó úton vagyok. Rá lettem állítva, s béke vesz körül mindenhonnan. Látom. Érzem, érzékelem kiterjedésem, s bízom bennem így is marad. Mintha egy nagy Buddha mosolyban lennék, világitana rám. Jön ez kintről, jön ez bentről, s ez kell legyen, ami vezéreljen. Nem mindenféle külső okok. A világ pontosan ott van, ami ennek a méreggel teli Álságnak az ellentéte, amibe zárva itt voltam. Ennek a némán is hangzatos iszonynak, ennek a elképzelhetetlenül elképesztő nihilnek, ami megmutatta nekem mindennapi arcát mindörökre. Osprey-Nokomis-Venice.

Ó Istenem, micsoda poklokban éltem! Végtelen végtelen s örökkévalóságai a csak lorcai mértékkel felfogható mindent átitató, mindent kitöltő iszonynak. A Dante poklában jártam.

létfontosságú részletek, avagy meg-megérezni a bajt, kés v. kötél?

Hazajővén arra gondoltam, hogy milyen jó, hogy nincs semmi baj a laptoppal, működik, s tulajdonképpen semmilyen különösebb karbantartást nem igényel. S megnyomtam a gombot, s nem indult el.... Azt hittem belém fagy a vér…ráadásul a napló nem is volt elmentve...Több órás szarakodás után aztán sikerült visszacsinálnom az egészet, s minden jó. De volt mikor azt mondta, hogy választhatok: kés vagy kötél? S hogy amúgy meg mindegy, mert mindenképpen minden el fog veszni...S az merül föl ilyenkor, hogy ja, igen, érthető, de miért éppen most? Azután, hogy gondoltam rá? Van ilyen véletlen? Hinni, nem hinni, mi van a dolgok mögött? Mindenesetre még mindig nem tudom eldönteni, hogy ateista, materialista, vagy vak hivő legyek. Nem ér ez a sok dolog össze. Hajlok rá, hogy ezek nem véletlenek..., mint az „égő csipkeborkor sem. Az szokott például eszembe jutni, hogy a Jóistennek más egyéb dolga is van, mint az én szarságaimat igazgatni, különös tekintettel, hogy azok nyilvánvalóan összefüggenek másokkal. Szóval, mindennek eljön az ideje? Ez jó. De akkor ez meg hogy van, hogy történik azonnal?

Vagy ez történik, de akkor, ha nincs nagyobb kihatása, összefüggése? Semmi sem lett a hal „harapástól". Semmi nem lett, mert végül mégiscsak működött a gép. Csak az „égő rózsabokor". Hm. Na, megyek biciklizni, míg nincs hőség. Ezt később itt a zárkában is tudom írni. Most például jól összekevertem mindent, rendrakás szándékából, alig találtam meg a Naplót, már azt hittem, elveszett... A Vonnegut jutott eszembe, akinek majd mindene elégett, jajj. Kell mennem kínlódni...

Aug. 07.vasárnap, Barnes and Nobles, azt utolsó? Fájdalommal,

Hát, jó ideje nem írtam ide semmit. Ami egy szégyen. Pedig egy pillanatra meg sem álltam, s néha majd összeestem a fáradtságtól. Az idegi kimerültségről nem is beszélve. Nem tudom még milyen messzire, ettől rettenetesebbe lehetne elmenni.... Közben hívtak egy páran, elég szörnyű a könyvtári csendben. Végre elhelyezkedtem, minden oké, találtam pár könyvet: egyet a Johnny Deepről, a másik a Seamus Heaney új fordítása a Beowulf. Azért ide jobbfajta emberek járnak. Vannak szép nők is, nyilván jobb módúak. S többnyire valami elit témával kapcsolatban. Soha az emberre még csak rá se néznek. Volt egy érdekes. Aki a hosszas vizslatás hatására végül visszamosolygott, kicsit huncutul. Még sokáig itt téblábolt az ajándékok környékén, ahova eltérített székemen letelepedtem. De úgy voltam, hogy ha valaki tényleg direkt fel nem szed, én nem fogok kezdeményezni. Valahogy teljes nonszensz most az egész számomra, - itt vagyok Huszon valahány éve, soha senki sem környékezett meg, igazándiból, s most pár nappal az elmenés előtt történjen? Igazándiból nem is akarnám. Nem kell a balhé. Valójában csak az időt húzom, nagyon nehezen. Egyre inkább az motoszkál bennem, hogy nem éri meg. Csak ne lenne annyira képtelenség egyszerűen kidobni a szemétre egy még mindig menő autót. S nem is olyan egyszerű. De lehet valami bolondság lesz ennek a vége, nem magon bírom már a gyűrődést. Azok a dolgok, amik körülvesznek, egyenként és önmagukban is elég lenne a világgá futásra, nem, hogy még így összeadódva, ahogy minden van. S persze otthon is minden bizonytalan, s félő. Bár, ha jól belegondolok, van jövedelmem, nyugdíjam. Abból akár, hogy is meg kell tudni élnem, plusz abból, amit hazaviszek, mert azért egy ici pici kis pénz marad. De hát papírforma szerint legjobb mindenre felkészülni. Hívnak emberek, bedugtam végül a fejhallgatót, s mindjárt mindenki azt kérdezi, hogy mennyi miles van benne? S miután mondom, hogy kétszázhúsz, mondják kösz, s kész. Egy dili az egész. S valójában nem ismerem az egész dimenzióját, lényegét. Arra emlékszem, hogy a pasi mennyre pánikolva adott annak idején túl rajta, majdnem három évvel ezelőtt. Meg is lepődtem. Most már értem, több mint kétszázezer miles az sok. Félmillió kilométer, vagy mi. S hát itt van ez a rettenetes helyzet a jennyékkel, borzalmas. S ők is érezhetik, hiába minden. A többnyire szimpatizáló nő lehűlt. A pasi meg mindig is visszafogott volt, s persze érthető. Még csoda, hogy nem jobban ellenséges. Azt hiszem az egész dolgot a Jenny gyógyíthatatlan proli empátiájának köszönhetem. Normális ember nem fogadott volna – most már többször is – be. Az is szörnyű, hogy az óvatosságom is elvesztettem. Többnyire szoktam valamit tenni, gesztusokat, de már azzal sem törődök. S ez még mindig csak a felszín. Ma kiderült, hogy van suttle service Tampába. Úgyhogy el se kel vinni. Szóval? Ez az autó ingyen volt. De igazándiból ez is mindegy. S hát felmerül, akkor mi az akadály. Egyfajta mix. Ami megy lefele, nap, mint nap alakul, s még az is lehet, hogy gordiuszi csomó elvágása lesz a vége. Szoktam ilyeneket csinálni. Minden érvet felhasználok, hogy féken tartsam

magam, de rettentő nehéz. Úgy is mondhatnám, hogy igyekszem óvatos lenni, ki tudja mi vár otthon rám? Meddig kell kitartani. Amit az Jill közvetít, elég zavaros. Az Jégnéző meg az Elena szerepe elhanyagolható, nem lehet bennük megbízni. Mindegyikkel van valami bibi, s én magam se kellene, hogy „érdekből", bármilyenből is, azaz valamiféle pillanatnyi szükségletből elkötelezzem, vagy eladjam magam. Ami azt jelenti, hogy jó, ha van valami tartalékom. Ami új itt, hogy van nyugdíjam. Mindehez képest igazán röhejes miért ragaszkodom még mindig a kocsi eladásához. Nos, hát mert az ember csak úgy nem dob ki pénzt, nem? Haláli, hogy harmincnyolc százaléknál még mindig van három óra ebben a kütyüben. Ezt tényleg imádom benne. Azért vannak itt csinos nők. De hát, a legtöbb csinos nő az nem vagány, az itt elvárja, hogy a csávó produkáljon valamit, eltartsa, kényeztesse, ellássa, meg még millió ilyen. Nekem nincs másom, mint valami látens intellektualitásom. Valójában nem kell eltartani, azt nem is szeretném. S hát biztos van itt olyan nő, aki okés anyagilag, nem kell tenni érte semmit. Ami szörnyű ebben, hogy ugyan most rettentő ronda pocakos lettem, de még mindig meg vagyok győződve, hogy egy jó pasi vagyok. Azzal a kiegészítéssel, hogy szeretnék kimászni ebből a gödörből, én magam se tartom elfogadhatónak magam. Akinek „így is jó lennék, az nekem nem tetszene. Énnekem lenne problémám ilyesfajta értékekkel. Tehát valamiféle titkos megegyezést kötöttem magammal, addig nem ismerkedem, kezdeményezem, amíg rendbe nem hozom magam. Haza nem megyek, nincs egy autóm, kéglim stb. S az majd ezután jön. Úgyhogy pofa be. Amúgy is mit kezdenék egy amerikai nővel? Nem akarok itt élni, ezt eldöntöttem. Inkább csak szimbolikus jelentése van ezeknek az eszmefuttatásoknak. Ez az egész, a kocsi eladás és környéke olyan mintha szolgálatban lennék. Nem lehet inni, semmi. Jó itt a könyvtárban, de sokáig nem tudok egyhelyben lenni. Éhes is vagyok. Fél hat, vasárnap már nem igen hív senki. Az eddigiek is mentegetődzetek. Volt, aki megígérte holnap hiv. Hát igen. Reméljük. Még egy kicsit kéne bírnom, s nem behisztizni. De nagyon közel állok az őrülethez, hiába. Sok volt ez. S hát nem tudom, hogy a Jennyék hányadik alkohol fázisban vannak. Ma már nem igen fog történni semmi. Otthon van még pár söröm, kéne valami kaja. Ááá, van pizzám! Csak meg kell sütnöm a garázsban, ott van a sütőm, hehe. Ó, Istenem, milyen kevéssel is beérném. Visszatérve a nőkre, azt hiszem a legjobb esélyem otthon lesz, hogy találjak valaki megértő, s hasonló lelket, mint én. Szoktak engem az emberek szeretni, a nők is. De itt? Ezen az átokföldjén? Nem, ez nem az én világom. Imádom ezt a kütyüt. Tényleg. S azt hiszem még sok mindenben össze, s összébb is tudunk szokni. A teljes vakon írást kéne megvalósítani, hogy ne is kelljen odanézni. Az se baj, ha több hiba van benne. Sokszor, ha csak úgy elmerengek, ami jó alkalom a gondolkodásra, akkor tudok legjobban írni. Amikor odafigyelek, azaz kontrolálni próbálom, akkor jó sok hiba van. S mire jó ez az egész? Semmire. Csak iszonyúan lelassul az egész. El kell jutnom a szabad gondolatáramlásig, amikor nem is kell odafigyelni, az írás automatikusan megy.

Persze, mint most is, előfordulhatnak komoly bajok, ahogy átváltottam nagybetűbe. Szóval néha oda kell néznem, de ez nem súlyos. S hát az is gyakorlás. Ez az egész vakon írás egyfajta hibrid volt eddig. Jött egy pasi, jó nagydarab, ilyen lehetek én is. Persze fiatalabb, mint én. Eszembe jut a Birs, aki mondta, hogy én nem is vagyok olyan nagy. Az Edit azért rendes volt velem, pedig már akkor jó dagadt voltam. De ő egy jófajta bolondéria volt, aki tudja tolerálni az ilyesmit. Na, jó, abbahagyom itt ezt, elmegyek a slozira, s nézegetek pár könyvet. Meg kéne az emailemet is nézni.

Nincs hova menni, menekülni. Ljég

Nos, fölvetetetted ezt a gondolatot, mindig is tudtam te ebben utazol.

Kirándulni, kóborolni a világban, ami ráadásul többnyire szűkös hazánk. Régen is beszéltünk már erről.

Értem, látom, hogy te igy rendezted el, vagy be a világod, s hát az úgy van jól. Mindenesetre én egy másikat választottam. „ott kint nekem nem sok minden van, s egyszerűen nem éri meg felvállalni mindazt a költséget, fáradságot azért a különbségért, ami egyik strand vagy szálláshely jelent a másikkal szemben. A borok és kolbászok eltérő tájjellege se vonz több száz kilométeres túrákra. Kilátás se. Sőt. Tulajdonképpen pont fordított hatást kelt bennem, az a külső élmény pont arra emlékeztet, mennyire egyedül, kényelmetlenül, s csak az elszigetelt pillanatban létezem. S nincs a dolgaim között összefüggés.

A másik megközelítésben én arra törekedtem volna, hogy összefogva a tapasztalatokat, amikre szert tettem, egy helyre koncentráljam, ami jó, meg amit szeretek. Sajnos a valaki, akivel ezt elkezdtem-terveztem menet közben kiszállt, s másikat sem találtam helyette. Mindezek a viszontagságok azonban nem győztek meg arról, hogy az én megoldásom nem jó, s igy továbbiakban is arra törekszem. Jobb hilyán.

Amúgy csak úgy mellékesen megjegyzem, hogy minden látszat ellenére én egy Dáriusnak érzem magam, s van mihez nyúlnom a nap minden percében, valamihez, amit szeretek, élvezek, a ami boldoggá tesz. Könyvekre, filmekre, zenére s egyszer már valóban megélendő élményekre, gondolok itt, s cipőm és lábasom is van amennyi kell.

Valahogy úgy lehet elképzelni engem, mint egy fölfúvódott tehenet, aki totál telezabálta magát a világ összes gazaival, már csak egy csendes hely kell, ahol kérődzeni tud. Ennél boldogabb állapotra nem vágy(ik). S hát, ha valakivel nem ment, akkor most majd már egyedül.

Remélve lesz erre még idő, miliő, s alkalom.

Az a külső világ, ahogy én hívom. Az nem hogy segít nekem ebben, hanem csak eltérit, s idegesít, valami amit már ismerek, s semmire se jó..

Végtelenül sajnálom, ha netán csalódást okozok, s nem válok partnerré, s társsá abban, amit te jónak tartasz.

Nagyon szeretném, ha nem azt gondolnád, hogy mióta a segítséged kaptam nem azon törekszem, hogy abba az állapotba kerüljek mikor vissza tudom adni. Rengeteget dolgoztam s nélkülöztem is ezért, bár lehet ezt nem hiszed. A felszínen biztos tűnhet úgy, mintha felelőtlenkedtem volna, pedig ugyanúgy igyekeztem, mint aki ezt teszi. Legfeljebb az én saját egyedi taposómalmomban. S igazad van abban, hogy ez a te szempontod szerint mellékes. Titokban abban reménykedtem, hogy azt szeretnéd, ha találnék némi boldogságot ebben az életben s soha nem szűnő hálával tartozom neked a türelmedért, ahogy toleráltad az ügyetlenkedésem. Mára minden szempontból az maradt, hogy egy egyszerű megoldást keressek a helyzetemre, amiben az első a feléd való adósságom minél előbbi rendezése lesz. Nekem is ez az érdekem, szeretnék tiszta lelkiismerettel és nyugodtan élni az életem.

S hát maradok tisztelettel egy itten a.

Jack

Amerika hullócsillaga kihunyóban

1001 könyv, amit valakinek el kellene olvasnia mielőtt meghal.

Nézd azt meg. Én annak kb. A felét olvastam, s iszonyú űr van bennem a másik fele miatt.

Valamit további iszonyú űr van bennem még 2071 miatt, amiről nem beszélnek, pedig legalább olyan jó.

S van még egyszer annyi, ami az én külön válogatásom lenne magamnak. S akkor még nem beszélünk itt alkotásokról, ami ötször tíszer százszor ennyi. Nekem ezek magasabbrendű vagy inkább a valódi értékek, s sem a hurka, se a jazzárudák környékén nem hozzáférhetők. Az egy másik hely.

„because I was there"

Találtam egy fantasztikus idézetet, - mint valami elrendelést! Egy Philip Johnson nevű építész mondta:

„Becouse I was there, I can talk about things the experts do not know anything about, and they do not dare contradict me, wheter I am right or wrong."

Hát ez tényleg fantasztikus! Lehet, hogy az embernek születésének pillanatától fogva egyfolytában művelődnie kellene, ha igazán humán akar lenni? Mert hiszen annyi a tudnivaló. S az összefüggésekről akkor még nem is beszélünk. A művészet meg az építészet, meg a társadalom szerepe, amiről itt egy építész beszél, kilenc évtizedével, ki tudja ezt elolvasni, megérteni, fölfogni, beolvasztani, összefoglalni, magáévá tenni mind?

Műveletlen barom vagyok....

Én olyan büszke voltam mindarra, amit megértettem nem ön kímélő utam során, s itt van most meg, s nem először azt gondolom, hogy ja, de hát mi mindent meg kihagytam, egy műveletlen barom vagyok, nem? Értelmes és agyament cselekedetek.

08 09. A REPTÉRRE VEZETŐ ŐRÜLET.

Agyament katapult

Amerika hullócsillaga kihunyóban

mindenemet nekik adom, kép!
S igen, ekkor váratlanul „kirúgnak"

Hétfő. Végül is hallottam, hogy a köhögő már fönt van, bár a rohama most nem annyira Mondta is, ma nem fog dolgozni, mert jönnek a rokonok. Pár pillanatig tétováztam, mit mondjak, de itt nincs mit tenni. Még mielőtt bármi esélyem lenne normálisan távozni, angolosan kell. Vagy még annál is hülyébben. Egyik óráról a másikra összeszedni az összes létező túlélő felszerelésem, ami van, bedobozolni, címkézni, átkötni, bedobálni a vanbe, elautózni Tampába, megszállni egy motelba, eladni a döglődő autót, kimenni a reptérre, becsekkolni, behuppani a helyedre és sírni.

Taxis – palesztin,

Kérdezi én meg honnan? S kiderül ő meg palesztin! „remélem hamarosan lesz egy országotok. Mondom neki kedveskedve. Örülni neki, de aztán ez még sem mindenre működik.

Valami nem stimmel az adapter körül, soha még ilyen nem volt. Hív a pasi, mi van. Mindenki összefut, mégsem. Vissza kirohanok, kicserélem, azt mondja öt percet ad, másképp kipakolja a cuccom a járdára, se itt hagy. Mondom öt perc.

Visszarohanok, még mindig nem jó. A blokkon más a szám, mint a kütyün.

Walmartban ilyen még nem történt, ez is elment szarni, egy okkal több az elmenésre.

Könyörgők, hiába. Vissza kirohanok, nincs mit tenni. Rámmarad a dolog. Az óra harminchatot mutat. Pár perc van a beszállásig s most már van két töltőm is.

A hazamenés, s a megérkezés környéke, Csalamádéja

EZT ITT MÉG LEHETNE RAGOZNI, DE NEM MARADT RÁ IDŐ. TALÁN ÍGY IS ÉRTENI

UTOLSÓ TANGÓ TAMPÁBAN

egy lepra motelban

dealer keresés, kocsi eladás

amiről később kiderült, megvan a régi, s megléte létfontosságú. csak én voltam korlátolt, s vak! OTT VOLT AZ ORROM ELŐTT, S NEM TALÁLTAM! Kimerültség okozta pszichózis?

08 09. A REPTÉRRE VEZETŐ ŐRÜLET.

FELEMELKEDÉS – MINDEN ÉRTELEMBEN

minden jót, mondja, neked is, mondom, többet nem is beszéltünk, egész odáig. Azért adta neki jó borravalót. Jó sokat pakolgattam, aztán be. Amúgy minden simán ment, éles kontrasztként az eddigi örökös problémákra. Mindjárt elalszom, majd folytatom. Iszonyú fáradt vagyok. Most szóltak, hogy lehet beszállni. Mintha valami égi hang lenne...

A felszálással is késtünk, mindenféle trópusi zivatarok jöttek, de aztán kivirult. Kb. Húsz percet, nem olyan sok az, annyival kevesebbet kell várni New Yorkban. Most éppen a felhőben vagyunk, ill. pont most mászunk fölé. A fülem is most kattant. Felszállás közben mogyorót majszoltam. Jó szűkösen vagyunk itt, alig férek el, különösen így gépelve.

AZ UTOLSÓ HAZAÚT GYÖTRELME,

Fhú, most jut eszembe, én elfele megyek!

Ó, azok a…

Micsoda egy elfajult helyről jövök én? A szélvédőt, a kocsikat, a tájat, a tengert összetaknyoló, egymással összeragadt, undorító Lovebag!!! --fertőből! Azt az Átokországot be kéne zárni, igen, de ott van az a sok birka, legel és béget egy jóléti birkalétben. - mindegy, én már megyek innen, ó ó ó.

Egyszerűen hihetetlen, nem is merek belegondolni. Huszonnégy év után, tízen valahány óra múlva otthon vagyok. Az időnek ez a felkavaró bicsaklása a legképtelenebb tudatbukfenc. Hát és persze, elmondhatatlan mi mindentől szabadulok, amitől azt hittem soha nem fogok s nem lehet. S nézek le ide valahova New Jeseyre, ott lehetünk. S máris mi minden maradt el.

Képek s helyek, s szituációk, s életérzések jutnak eszembe folytatgatók, s fullasztók, s szívszorítók, s végtelen szomorúsággal telik. Ó, a Venicei nyomorok. Ó, a nokomosi szűkösségek. Ó, azok a kicsi láncolt kutya udvarok. Ó, azok a lemondások, azok a gyufáskatuja perspektívák, ó máris, hogy érzem a szabadulni vágyó kismadár apró szárnycsapásait, s ó, hogy vágyom rá, hogy repítsem.

Végtelen listáim vannak.

A szinkron-buziskodásom a löttyedt vízben, micsoda éles képek, micsoda folytogató s eleven kis pokolamulettek, fájó szemem horzsolják, fülembe döngenek fölforrósodott kukák legyei, a nyári rothadó floridai szemét szaga, az iszapot lélegző sásé, az élvezhetetlenné degradált gumis dinnyéé, - hányat ettem jót? elfajzott Tökföldjén Amerikának? Mikor a dinnye súlyos eltakarítani való, legyeket vonzó szeméttéé löttyed, mielőtt még egy jóízűt haraphatnánk belőle?

Hát ezer további dolog jut még másodpercenként az eszembe, azok, hogy miket hagytam ott, miktől szabadultam meg, s különösen azok, amik az utóbbi időkben veszélyt jelenthettek. S hát van egy csomó, ami elmúlt, s asszem örökre vége. Valami szlávicsku ül mellettem, aranyos, felsegítettem a csomagját. Haláli, hogy mennyire tudok olvasni az arcukon, mennyire meg van határozva az ember kultúrája, kultúrköre. Nem tudom ért e magyarul. Éppen nem tudta kikapcsolni az övét. Istenem. Kicsit zötyögünk. Nagyon lassan érünk ki a felhőkből. Szelídség, ja, hát ez, alázat, a szlávokban van bőven. Talán ebbeli hiány a legrosszabbak egyike volt Amerikában...- fhú, most jut eszembe, én elfele megyek! Repít haza ez a gépmadár.

Na jó, egy kicsit pihenek, gondoltam, de már is itt száguldok ebben a világátjáróházban.

Ereszkedünk le New Yorkba.

Lent piszkos felhők, még nem látni a várost. Ide jöttem, innen megyek. S hát leszálltunk, elég jól esett. Mindkét értelemben. S hát ilyenkor nem tudok másra gondolni, mint evésre. A gépen nem adtak semmit, mármint enni. Paradicsom lé, annyi. S hát – utoljára ettem mg egy kínait. Majdnem kilenc dollár. Szédületes, hogy megy fel mindennek az ára. A reptér viszont nagy átalakulásokon megy át, már jól néz ki, modern, tiszta meg minden. Sokat töprengek, hogy kéne írni dolgokról, de fáradt vagyok, s nem kell mindig dolgozni. Az egész dolog jó sok pénzbe került, de hát mit csináljak, egy csomó tékozlás, hülyeség is volt, de jól is jöttem. Aztán annyi. Jön majd a nyugdíjam, meg még eg munkanélkülire is benevezek. Végül is ennek a megélhetésre elég kell lennie. Amúgy se kellene villogni. Azért a magyarokat ezer kilométerről is meg lehet ismerni. De valami öreglány csak nagyot sóhajtva annyit mondott, hogy „Jajj", s rögtön tudtam hazánkfia. Lehet nemsokár egy csomó időm lesz? Nem tudom, de titokban mindenfelé jó dolgokat remélek: mint idő meg ilyenek. Mindenesetre megfogadtam magamban, hogy nem engedek semmilyen rossz kisértésnek, hínárnak, hogy lehúzzon. Van énnekem hova félrelépnem.

S eddig mindig azt gondoltam, hogy mindenkit figyelembe kell venni, akár a saját érdekem, igazam kárára is. Ma már nem igy gondolom. Sok minden változott. Nem tudom mi a fene van, de már itt állunk vagy negyven perce. Össze vissza variáltam az ülésekkel, de nem sokra jutottam. Szereztem egyet a fal mögött, mindig azt hittem ez jó, de kiderült nem annyira, mert a lábnak alig van hely. De azt hiszem le tudok majd később ülni a földre, s legalább a lábam kinyújtani. Hazafelé egyébként rövidebb az idő. Az jó.

Lassan körvonalazódik bennem, hogy mire van időm, erőm, most már itthon.

Néha bepánikolok, hogy semmire. Egyelőre totál depis is vagyok ettől, ahogy rám zuhant az egész. Jelen pillanatban nincs egy rendes szekrényem, székem, asztalom, autóm, fürdőszobám, ágyam. Halmokban állnak a ruháim, könyveim, irataim, mindenem. Nincsenek papírjaim, s néhány dolgot tisztáznom kell, értetlen és rosszindulatú emberekkel. hivatalnokokkal. Miközben, ha mostantól fogva életem minden egyes pillanatát csakis azzal tölteném, amit szeretek, akkor az legfeljebb egy óra tisztességes megélhetésre lenne elég.

S akkor jössz te is a lebarmozásommal.

Hát, ez semmire se jó. Mit mondjak? Úgy tűnik, te meg akarod mondani nekem, mit kéne tennem. Holott talán kérdezni kéne, ha egyáltalán s énmiattam érdekel.

S nem valami másról van szó.

S igen, mintha álmodnék, észrevétlenül múlik el az a pár óra New Yorkban,

Mikor beszállunk, s a stressz kezd szétáradni bennem, lassan a torkomig ér. iszonyúakat kínlódom, rosszul vagyok, lefekszem az ülés alá. Az egész személyzet odacsődül, hogy ilyet nem lehet. Mondom sajnálom, így legalább ki fogom bírni. Magyarázkodom, mondom nyugi, örökre itt hagyom ezt a szép Újvilágot, kicsit stresszes ez nekem is. Lehet, a szomorú képem hatja meg őket, soha nem tudom meg. Közben attól rettegek, hogy majd egyáltalán, hogy fogok onnan fölállni. Aztán elaludhatottam, rám hagyták. Néhány óra múlva arra ébredek, hogy egy utaskisérő angyal az arcom simogatja és szólongat. Segít kikecmeregni, kicsit jobban vagyok. A gép dőlésétől néha olyan, mintha Ferihegy egy nagy völgykarély lenne, s aztán meglátom a jóságos gazokat a leszállópálya két oldalán, és sírva fakadok. Szipogok, forró, nagy, kövér könnyek gördülnek le az arcomon. Az angyal elkapja a tekintetem, vigyorgunk.

kis hilyán 24 év után végleg hazaértem

Ljég Nos igen, valóban, így is lehet nézni. Sőt annál is inkább...

Tényleg ellentmondásos, hja. Miért, milyennek kellene lenni?

Nekem inkább úgy tűnik, hogy morfondírozok és meditálok rajta. Mondhatnék neked frappánsabb dolgokat, de inkább kibontom, úgy ahogy történik velem, bennem, mióta hazaértem. Amúgy azt hiszem az indokaimban, érvelésemben minden benne van, ami a megértéshez kell. Különös tekintettel arra, hogy nem most kezdtem – évek óta mesélem ezt. De úgy látszik, hogy mindegy mit mondok. A képtelen s egyoldalú előítéleteid nem teszik lehetővé a megértést. Pedig tudom képes lennél rá, erre jó bizonyíték az, ahogy másokat meg tudsz ítélni. Itt azonban nyilván sok minden keveredik benned. Pedig tényleg elmondtam mindent sokszor részletesen, sokszor egyszerűen is.

Ha azok az értékek neked nem sokat jelentenek, akkor meg hiába. Beszélhetnék irodalomról is, de mindig mikor ilyesmire célzok, akkor neked ez úgy jön elő, mintha hőbörödött lennék. Nos a Magyar Vikin van egy olyan, hogy mi az.

IV. INNEN ÉS TÚL AZ ÜVEGMENNYEZETEN KÖVETEKEZIK

Tartalom

ELŐSZÓ 4

NÉHÁNY SZÓ A SOROZAT KÖTETEIRŐL ÉS RÓLAM 4
Bemutatkozás 4
MEA CULPA 4
Magyarázat a stílus kavalkádra, vagy csalamádéra 4
NÉHÁNY SZÓ A KÖNYV RÉSZEIRŐL 5
MAGYARÁZAT A FŐCÍMHEZ 5
Témák: 6
Kulcsszavak 6
KÖTETEK: 6

I CAN TALK ABOUT THINGS 8

2009 FEBR.26-MÁRC.10 VÁLTÁS GYORS LOVAKKAL, AVAGY ÚJ NŐ, ÚJ ÉLET? DÁNY, BEKÖLTÖZÉS EGY IDEGEN FERTŐBE ÉS KUPLERÁJBA 10
de mikor lement az egész, akkor megmondtam a pacukának 13
MÁJUS 12 AZ ESKÜVŐ, EGY ÚJABB NŐ, EGY ÚJABB RÉMKÉP 23
Jun 17-2 dolgok a repülésig, aztán meg a szaporafosásos út az Újvilágba... 28
BRADANTON, FL, MEGÉRKEZÉS A HOTELBA 30
Osprey A Paul megtalálása 33
Okt. 16-oct. 20 „Napról napra jobban szeretlek”. 40
Dec. 17 ls Itt vagyok erre a szigetre zárva, ami a motel udvara. 43
2010 első félév, Jan - május 44
2010 MÁSODIK FÉLÉV, KIS álmok szorításában, ... 47
de jó, hogy nem tudtunk „művészházat” venni! 47
Vége 0613 ahogyan a pacuka tőrbe csalt, lépésről lépésre 50
egy jó kis proli háttér 60
Elmentünk New Orleansba is. Akár jó is lehetett volna, ... 62
Péntektől- Naples-i hétvége. nihilországi kirándulások 69
átjutunk a tű fokán, avagy kibújik a lóláb – hogyan jut ki egy falusi lány Amerikába? 84
2010. AUG. 5.TENGNAP TOTÁLISAN ELZSIBBADTAM, NEM ÉREZTEM A BAL LÁBAM, S SZÉDÜLTEM. AVAGY AZ AGYVÉRZÉS NAPJA? 88
Az agyvérzésem rövid krónikája 95
aug. 27 péntek az operációm 106
A TÖRTÉNET PONTOS LEÍRÁSA, PÉNZT KÉREK A PACUKÁTÓL A LAKBÉRRE, S A TICKET AZ AMERIKAI JAILRE…ÉS A SZABADULÁS, ... 139
FAZONOK A SITTEN 141
KITASZÍTVA MINDENEMBŐL, MAJD EGYEDÜL NOKOMISBAN 145
Az út hova? 145
EGY SZOMORÚ OTTHONI LECSENGÉS 146
megjegyezni próbálom, ezek a versek és számok magyarul az én rögtönzött, nyers fordításaim! 147
Bob Dyal: Modern Times 148
A FAFARAGÓ 149
A leggazdagabb ország legnyomorultabb menhelye 149
az út délre 151
levelezés Jillel 153

Egy Cheavy masztodon megvétele *153*
Okt. 25 hétfőtől A LAKÓHELYEM 100. North St. Nokomis, Fl 3229 ..... *153*
1026 kedd. hosszú idő óta újra lakásban, alszom, de, ... *154*
CAMPINGEZÉS NOKOMISBAN – A DOLOG ÖSSZEFOGLALÓJA 163
Kezdete egy motorhómos csövezésnek Kings Royal Rv Park *164*
Galamblelkű Jenny befogad *164*
nos ez a címe, meg lehet nézni: Bentleysarasota.com, egy tudósítás Jillnek *166*
Mi történt velem Ospreyben? *168*
AZ AMISOKNAK NEM TETSZEM 170
NOV. 2 PACUKA ÉS ÉN, EGY MAGYARÁZAT JILLNEK 175
levélváltás az Jillel a hazamenésről – *176*
NOV. 1. EGY HÓNAPJA CSÖVEZEK. 176
Nov.10 Sandra, te vagy az utolsó reményem. *186*
Az utolsó, amin október 13 ÁN A balhé kitört, az volt, hogy mondtam neki, be kell szállnia a lakbérbe. *188*
A válasz a Borisznak *193*
A hülye hóemberek milliói *194*
Túl sok szabadság zuhant pacukámra, ... *195*

ÚJSÁGCIKK MÉLTATÁS A HOTEL ÁTADÁSRÓL 202

„az én vagyok" lm nov. 16-18 egy el nem küldött válasz a Borisz mocskolódó levelére *203*
Most meg a pacuka jutott eszembe. A balhé lépésről lépésre *207*
ÉLNI SE KÖNNYŰ, LJ EGY FÖLDKÖRÜLI VITORLÁSVERSENY TANULSÁGAI 228
Nokomosi eszmélések részlet *231*
S HÁT ITT VAN EZ AZ ALVILÁG, - 236

KÜZDELEM A NYUGDIJAMÉRT 238

Szánalomkeltő öngyötrési gykorlatok *240*
Utazások pacuka alsó-rózsadombján *241*
Kényszerű egymásbaolvadásunk s a törékeny remények *242*
2010-11-30 án. *245*
Az égigérő fák háza *247*
Mekkora a jó ház? *248*
„I never held so hard"To Life" Ungaretti *270*
Dec. 17. Egy sorsdöntő orvosi vizsgálaton Sarasotában *275*
A rémszilveszterek *317*
2011- JANUÁR 1.EZT IS MEGÉLTÜK 318
2011. jan. 2Börtönszigeti meditáció Nokomisban a hazatérésről, meg az ottmaradásról, s még pár más gondolat... ..... *324*
Egy dilis színésznő, aki, csak azért is – jóra tupírozza a világot *334*
Kevin, this is about money.el nem küldött levél *335*
2011 jan. 2án mondom, ... *338*
Jan. 11. Az első nyugdíjam, nem úgy ahogy vártam *345*
A hibák itt eredetiek szándékosan hagytam őket *347*
jan. 17 bolondokháza *352*
PELIKÁN ÉS TÖRPEHARCSA 378
ELŐZMÉNYEK MEG A BALHÉ PACUKÁVAL 400
A tanulási folyamat s a kellékek *400*
pacuka szőtt. vázlatok *403*

pacuka olykor megőrült tőle, ... *404*
Már messziről lehetett hallani, ha Kani megjött. *405*
Pacukának mindenki indián volt. *406*
pacuka II. mélyvizek *406*
Valami baleset volt, nekiment a vonat egy busznak. *406*

EGY ÖSSZEFOGLALÓ **408**

SZAKÍTÁS A PACUKÁVAL, ELŐZMÉNYEK ÉS KÖVETKEZMÉNYEK – EGY ÖSSZEGEZÉS. 408
ospreyben, azoperáció és AZ AGYVÉRZÉS *409*
VÉGRE AZ ÍRÁSON TUDOK GONDOLKODNI! 409
Eszméletlen balfasz lettem. *409*
Borges: To the sad man *429*
Neil young Helpless *447*
Például New Yorkban keresett prosti munkát titokban. *450*
A kötcsei ház hirdetése angolul *455*
Lovebag – az undorító Florida *469*
RUMI BECOME THE SKY 524

NAPLÓ, 2011. MÁSODIK FÉLÉV **541**

A Jill mesterkedései *544*
júl. 28. Hogyan osztozunk, el *571*
AUG. 5. MEGYEK HAZA ÉDESJÓISTENEM, AKÁRHOL LEGYEN IS AZ MAJD. S KÖSZÖNÖM. 582
08 09. A reptérre vezető őrület. *587*
EZT ITT MÉG LEHETNE RAGOZNI, DE NEM MARADT RÁ IDŐ. TALÁN ÍGY IS ÉRTENI 588

FELEMELKEDÉS – MINDEN ÉRTELEMBEN **589**

az utolsó hazaút gyötrelme, ... *590*

A Jack Quantum Egere című több kötetes regényciklus a „Kis-Nagy Emberről” szól, az általános névtelen, de többségben lévő valakiről, ki, mint korunk hőse megpróbálja a lehetetlent. Ugyan egyik jelentős költőnk József Attila szavai szerint a ***„macska kint és bent (egzisztenciális-esszenciális) nem foghat egyszerre egeret,”*** Jack, a könyv hőse azt próbálja bemutatni, hogy erre olykor mégis van lehetőség. Megvívhatunk a félelmetes erőkkel önmagunk megtartása mellett is!

A részben önéletrajzi történet valóságos események közben, a főhős tudatából, érzelmeiből, benső olykor tragikomikus, nem egyszer groteszk, és abszurd helyzeteinek átéléséből van kivetítve, s a magyar és az amerikai újkori *(1950 - máig tartó)* változásokba beillesztve, melyeket lehetőleg elfogulatlanul, s árgus szemmel figyelt.